

ဘရနိုဒီတစ်ပုလင်း

နှင့်

အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သော

ဝတ္ထုတိုများ

သော်တာဆွေ

အတွင်းစာသားခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၃၀/၂၀၀၀(၁၂)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၅၅/၂၀၀၁(၂)

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ

အုပ်စု - ၁၀၀၀

အဖုံးဒီဇိုင်း - ကိုစောမင်းဝေ

ဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးမိုးကြည်(မေမြို့မိုးကြည်)၊ မိုးကြည်စာပေ၊ အမှတ်(၃၈၇) ဖျာပုံလမ်း(၇)ရပ်ကွက်၊ အုံမြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - သိန်းမြင့်ဝင်းအောင်ဆက်၊ မြ(၀၁၄၂၇)အမှတ်(၉၆)၊ (၁၁)လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းစာသားပုံနှိပ် - ဦးဝင်းအောင်၊ သန်းထိုက်ရတနာအောင်ဆက်(၀၅၁၃၁)အမှတ်(၈၄) လမ်း(၅၀) ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ... ..

မာတိကာ

- ၁။ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း
- ၂။ မယ်တပ်ကုန်း
- ၃။ စုံထောက် မောင်ဖြတ်စ
- ၄။ စုံထောက် ဦးနံပြား
- ၅။ ဟင်လိုသာ ငိုလိုက်ချင်တော့
- ၆။ ကျော်စံကေး
- ၇။ ဂေါ်ဆရာမှတ်တမ်း
- ၈။ ဂေါ်တွန်းငွမ်
- ၉။ ဂေါ်သင်တန်း
- ၁၀။ ဂေါ်တက္ကသိုလ်
- ၁၁။ ဂေါ်ဂိန်ညောင်
- ၁၂။ ကျွန်တော်ရှင့်
- ၁၃။ ပြန်ပေး
- ၁၄။ အညာကျီးတောင်ညို
- ၁၅။ ချစ်ပန်းနီ

ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း

ဤခေတ် ဤအခါ၌ ဤကဲ့သို့သော ပျားအုံတံဆိပ်၊ သံကြိုးခတ်၊ ဘီဟိုက် ဘရန်ဒီစစ်စစ်ကို ရှာဖွေယူဆောင်လာနိုင်သူအား အထူးပင် ချီးမွမ်းသြဘာ ထောပနာပြုဖွယ် ကောင်းပါပေ၏။

အကြောင်းမှာ နိပွန်မာစတာတို့ စိုးစံတော်မူသော ဒုတိယမြောက်နှစ်ဖြစ်၍ ၎င်းမာစတာများ ကိုယ်တိုင်ပင် ဆာကေးခေါ် အဘိဓမ္မာ ချက်အရက်လောက်မှ မစွဲသော ဂျပန်စိမ်းရေကို သောက်သုံးနေရသော အချိန်ဖြစ်၍ အနောက်နိုင်ငံဖြစ် လက်ကျန် ဘီယာ၊ ဘရန်ဒီ၊ ဝီစကီတို့ကား ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်လေပြီ။ လူမမာ ဓာတ်စာအတွက် သတင်းစာကြော်ငြာနှင့် လိုက်လံရှာဖွေသော သူများပင် လက်လျှော့ရသော အခါသမယကြီး ဖြစ်ပေ၏။

အကယ်၍သာ စမ်းချောင်းကွက်သစ်ရှိ မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဟောင်း ဦးတုတ်ပေါ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ထူးဆန်းစွာ မီးမလောင်ခဲ့ပါမူ ထိုဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းသည် ဤရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာမည် မဟုတ်ချေ။

ဦးတုတ်ပေါ လူပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်နင်း ခုနစ်ဆယ်သို့ ချဉ်းခဲ့ချေပြီ။ ယခုကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် မဖြစ်စဖူး ထူးထူးဆန်းဆန်း အသက်အရွယ်ကြီးမှပင် ကြံတွေ့ရချေသည်။

လူပျိုဘဝ၌ ရည်းစားပေါင်း တစ်ဒါဇင်ကျော်မျှ သူ့အရင် လင်ယူသွားကြသည်ကို ဤမျှ မဆွေးပူမိ။ ထုံပလုံတုံ တေခဲ့သည်။ ချစ်လှစွာသော သမီးအကြီးဆုံး လင်ပေးစားခါနီး သူ့ရည်းစားနောက် လိုက်ပြေးခဲ့စဉ်ကနှင့်လည်း မနှိုင်းယှဉ်နိုင်။ ရှိသမျှ ပစ္စည်းကလေး ကုန်အောင်ပင် ကြီးပမ်းခဲ့၍ အမတ်ရာထူး ရပြီးနောက် အမတ်တို့၏ဘာဝ အပျော်အပါးလွန်သဖြင့် အရင်းငွေတစ်ပြားမျှ မစုမိခင် ရာထူးပြုတ်ကျသည်ကို ဤမျှ ဝမ်းမနည်းမိ။ အမတ်လုပ်ပြီး ရမ်းကားမှုကြောင့် မယားဖြစ်သူ စိတ်ညစ်သေသည်လည်း မထောင်းတာလှ။

ယခုတစ်မူ အခြားအခြားသော သေရာမပါနိုင်သည့် ပစ္စည်းတွေ၊ ဂုဏ်တွေ၊ ပျက်စီးနိမ့်လျှော့ခဲ့သည်ထက်၊ ဤ ရှင်အတူ သေမကွဲ ပါမည်ထင်ခဲ့သော မိမိ၏ ခွံခံထည်ထည် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးကိုမှ ထူးဆန်းစွာ မီးလောင်ဆုံးရှုံး ပျက်စီးရသောကြောင့် အလွန်အလွန် နှမြောတသ ပူဆွေးဝမ်းနည်းခြင်းကို ဖြစ်ရလေတော့၏။

သူ အမတ်ဖြစ်စဉ်ကမူ သူ၏ ပုံမှာ တွဲလဲဆွဲထားသော ထန်းလက်ခြောက်ကြီး သဖွယ် နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီး ကားနေရန် အရေးကြီးလှပေ၏။

သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးမျိုးမှာ လူတစ်သိန်းလျှင် တစ်ယောက် မရှိ။ သူ၏ ပါရမီထူး၍သာ သူ၌ တန်ဆာဆင်နေသည်ဟု ယူဆနေခဲ့၏။ "နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးနှင့် ဦးတုတ်ပေါ၊ ဦးတုတ်ပေါကြီးနှင့်

နှုတ်ခမ်းမွေး”ဟု ဝေးနီးရပ်ခြား ကျော်ကြားကာ သူ၏မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးများကပင် သူ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးအတွက် ဂုဏ်ယူသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့၏။

ယခုမှ ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ဆုံးရှုံးရချေပြီ။

ဦးတုတ်ပေါသည် အသက်ကြီးမှ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘဲ အမတ်ရာထူးဒဏ်ကြောင့် ရှိသမျှ ပစ္စည်းကလေး ကုန်ခဲ့၍ လက်ကျန်အိမ်တစ်လုံးပေါ်တွင် အိမ်ထောင်သည် သမီးတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေကာ သမက်၏ လုပ်စာကို စားနေ၏။ သူ၏ အကျင့်မှာ နံနက်စောစောတွင် အမတ်လုပ်စဉ်က စတိုင်အတိုင်း၊ ဘောင်းဘီတိုတို၊ ဗိုက်ရွဲရွဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ တုတ်ကောက်တစ်ဖက်နှင့် လမ်းလျှောက်လေ့ရှိ၏။ ထမင်းစားခါနီးတွင် အရက်ကလေး မှန်မှန်သောက်၍ ထမင်းကို မြန်ယုက်စွာ စားနိုင်သဖြင့် အသက်ကြီးသော်လည်း ကျန်းမာဝဖြိုးတုန်းပင် ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် သူ အနှစ်သက်ဆုံးမှာ ဆေးပြင်းလိပ် ဖြစ်၏။ ဘယ်တော့မှ အပြတ်မခံနိုင်။ ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် ဓာတ်မီးခြစ်တစ်ခုမှာ လက်၌ အမြဲတစေ ရှိနေရ၏။ ဆေးလိပ်ကိုလည်း မည်မျှပင်တိုတို ပါးစပ်တပ်ရလျှင် တစ်ဖွာရရ နှစ်ဖွာရရ ညှိသောက်လေ့ရှိ၏။ အိပ်ခါနီးတွင် ခေါင်းအုံးနား၌ ချထားကာ နီးလျှင်နီးချင်း၊ ဘာမှမပြော၊ ဘာမှမလုပ်၊ မျက်နှာမသစ်၊ ပလုပ်မကျင်းသေးဘဲ ဆေးလိပ်တိုတို ပါးစပ်တွင် အလျင်အမြန်တပ်ပြီး မီးညှိလေ့ ရှိ၏။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ဦးတုတ်ပေါသည် နံနက်စာကို မြန်ယုက်စွာ စားပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တုံးလုံးလှဲကာ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ရင်း ထမင်းလုံး စီလေ၏။ အိပ်ပျော်ခါနီးတွင် ဆေးလိပ်တိုကလေးကို ခေါင်းအုံးအနီး ဓာတ်မီးခြစ်ကလေးနှင့်အတူ ချထားလိုက်၏။ ဆေးလိပ်တိုကလေးမှာ လက်ဆစ်တစ်ဆစ်မျှသာ ကျန်တော့၏။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ နိုးပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးတွင် စိမ့်ခနဲ အေးတေးတေးရှိသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ဘာကိုမှ မလုပ်၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားသေးဘဲ ဆေးလိပ်တိုကို ပါးစပ်တပ်ကာ ဓာတ်မီးခြစ်ကို ကပ်၍ ခြစ်လိုက်လေ၏။

မီးသည် ရုတ်တရက် ဟုန်းခနဲ ထတောက်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ကို တဖျစ်ဖျစ်နှင့် လောင်လေ၏။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့၊ ဘယ်နယ်ပျံလိမ့်”

ဟု ရုတ်တရက်မှ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ၊ တစ်ယောက်တည်း အော်နေမိ၏။ နောက်မှ သတိရလာကာ ပုဆိုး ခါးပုံစနှင့် မ၍ ပွတ်လိုက်မှ မီးငြိမ်းသွားတော့၏။ သို့သော် သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေး ရှည်ကြီးများ မရှိတော့ချေ။ မီးမြှိုက်ခါစ ဝက်မွေးကဲ့သို့ ကျိုးတိုးကျဲတဲ တွန့်တွန့်ကလေးများသာ ကျန်တော့၏။

မျက်နှာကြီးရဲရဲနှင့် အနီးရှိတိုင်တွင် ချိတ်ထားသော မှန်ကို သွား၍ ကြည့်လေ၏။

"ဟိုက်... သောက်ကျိုးနည်းရော"

ဟု တစ်ခွန်းတည်းအော်ကာ အသက်ပါသွားသကဲ့သို့ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားနှင့် ကြက်သေ
သေနေလေ၏။ တစ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ သတိရလာကာ သက်ပြင်းကြီးချလျက် ဓာတ်မီးခြစ်ကို ပြန်၍
ကိုင်ကြည့်လိုက်ရာ မီးစာမှာ ငါးစင်တီမီတာမျှ ရှည်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး တောက်တစ်ချက် ပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်လေ၏။

ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ရသဖြင့်...

"ဝင်းကြည်"

ဟု မီးဖိုထဲတွင် အမြဲ ရှိရမည်ဖြစ်သော အစေခံမလေးကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်လေ၏။
သူ့ခေါ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း...

"ရှင်"

ဟု ထူးကာ ဆံပင်ကို ပြင်ပတ်ရင်း အပျိုပေါက်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။ သူ၏
နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်၏။ သို့သော် မရယ်စုံချေ။

"ဓာတ်မီးကို ဘယ်သူ ကိုင်တာမြင်လဲ"

"ဘိုးဘိုး အိပ်နေတုန်းက အောင်လေး ကိုင်တာ မြင်တယ်"

ဟု မဆုတ်မဆိုင်း ဖြေလိုက်လေ၏။ အကြောင်းမူကား ဝင်းကြည်သည် အိမ်၌ ဖြစ်သမျှကို မသိဟူ၍
မဖြေရ။ ဖြေခဲ့လျှင် အကြီးအကျယ် ဆူပူခြင်း ခံရလေ့ရှိသဖြင့် ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ပြန်ပြောရန်
အကျင့်ရနေပြီး ဖြစ်၏။ အောင်လေးဆိုသူမှာ လေးနှစ်အရွယ်မျှ ကလေးဖြစ်၍ မဟုတ်ဘူးဟု
အမှန်အတိုင်း ငြင်းဆိုခဲ့လျှင် အပျိုပေါက် ဝင်းကြည်က ဟုတ်ကြောင်း ယုတ္တိယုတ္တာနှင့်
နိုင်အောင်ပြောမည် ဖြစ်ပေ၏။

တစ်အိမ်လုံးတွင် အောင်လေးမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ဝင်းကြည်မှာ အောင်လေးကို
ကောင်းမွန်စွာ စကားရည်လှနိုင်သဖြင့် သူ့ခမျာမှာ မဟုတ်ဘဲနှင့် ခံရပေင်း မရေမတွက်နိုင်တော့ပြီ။
ယခုမူကား ကြီးလေးသော အပြစ်ကို ခံရချေတော့မည်။

ဦးတုတ်ပေါသည် ဝင်းကြည်၏ အဖြေကို ကြားလျှင်ကြားချင်း -

"အောင်လေးရေ... ဟေ့... အောင်လေး"

ဟု ကုန်း၍ ခေါ်လေ၏။

အောင်လေးသည် အဘိုးခေါ်သံကြား၍ မုန့်ကျွေးမည် ထင်ကာ အပြေးကလေး လာခဲ့လေ၏။ လှေကားထစ်ဆုံးအောင် မတက်ရမီ ဦးတုတ်ပေါသည် ချိုင်းကမြှောက်ယူပြီး 'ဓာတ်မီးခြစ် ဆော့ရမလား'ဆိုကာ အပြင်းအထန် ရိုက်လေ၏။

အောင်လေးသည် နာလွန်းလှ၍ ပွက်လောရိုက်အောင် ဝိုလေ၏။ သုံးအိမ်ကျော်လောက်၌ သွား၍ မိန်းမချင်း စု၍ အတင်းပြောနေသော အောင်လေး၏မိခင် မမြခင် ကြားသဖြင့် အဖော်တစ်စုနှင့် အပြေးကလေး လာကြလေ၏။

"အမယ်လေး... အဖေ၊ ဘယ့်နယ်လုပ်တာလဲ။ ကျုပ်ကလေးကို မရိုက်စဖူး ရက်စက်လှချေလား"

ဟု ဆိုကာ အတင်းဆွဲယူထားမှ လက်လွှတ်လိုက်တော့၏။ ဦးတုတ်ပေါသည် အောင်လေး မီးခြစ်ယူဆော့ပြီး မီးစာဆွဲမြှင့်ထား၍ မိမိနှုတ်ခမ်းမွေးကြီး လောင်ကုန်ကြောင်း ပြောဆိုပြသရာ မိန်းမတစ်စုမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကြလေ၏။

သို့သော် ကြာကြာမရယ်စုံ။ စိတ်နလုံးထိခိုက်လှသော ဦးတုတ်ပေါ၏ မျက်နှာထားကြောင့် မျက်နှာပိုးသတ်ကာ နေလိုက်ရကုန်၏။

ဦးတုတ်ပေါသည် မိမိ မြတ်နိုးလှစွာသော နှုတ်ခမ်းမွေး ဆုံးရှုံးခြင်းနှင့် ဒေါသအလျောက် မရိုက်စဖူး မြေးလေးကို ရိုက်မိခြင်းတို့ကြောင့် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည်များကျလာ၍ အရေရဲ့တွန့်နေသော လက်မောင်းကြီးနှင့် သက်ငယ်ပြစ်နှင့်တူသော မျက်ခုံးမွေးကြီးများအောက်ဝယ် စီးထန်းထန်း မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ကာ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

*****

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးတုတ်ပေါသည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးအတွက် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဖြစ်ကာ ဘေးနီးချုပ်စပ်ရှိ မိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးများထံ စာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ လူကြုံဖြင့် လည်းကောင်း မိမိ နှုတ်ခမ်းမွေး ဆုံးရှုံးကြောင်းကို အကြောင်းကြားလိုက်၏။

ထိုမိတ်ဆွေ၊ ဆွေမျိုးတို့လည်း မနေသာတော့ဘဲ ထူးထွေတည့်အံ့ရာသော်ကို လာရောက် မေးမြန်းကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးအတွက် အိပ်ရာထဲမှနေ၍ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပြောနေပုံနှင့် သူ၏ ပီးလောင်ပြီးသော နှုတ်ခမ်းမွေးကိုကြည့်ကာ သူမမြင်အောင် ရယ်ကြလေ၏။ သူ၏ မျက်မှောက်တွင်မူကား မရယ်စုံ။ မသာအိမ် လာရသော သူများသဖွယ် ဝမ်းနည်း ဟန်ဆောင်ကာ 'အောင်လေး အမှိုက်ကလေး' မကောင်းကြောင်းကိုသာ ဝင်းကြည် ပြောစကားအရ ယိုးမယ်ဖွဲနေကြရ၏။

ထိုနှုတ်ခမ်းမွေး မီးလောင်မှုကြီးကား ဤကဲ့သို့လျှင် ဝင်းကြည် ပြောစကားအရ အောင်လေးကိုသာ အပြစ်တင်နေကြခြင်းဖြင့် ပြီးစီးသွားလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့ကြရာ ပဲခူးမြို့မှ ပင်စင်ရ စုံထောက် ရာဇဝတ်ဝန်ဟောင်း ဦးတုတ်ပေါ၏ မိတ်ဆွေ ဦးဇော်ဝင်း ရောက်မှပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားပြန်လေ၏။

စုံထောက် ဦးဇော်ဝင်း၏ ယူဆချက်မှာ ဤမျှ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ချွတ်ချွတ်ချုံးအောင် လောင်ခြင်းသည် မီးစာရှည်နေရုံနှင့် မလောင်နိုင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် တမင်သက်သက် စီမံထားဟန်တူကြောင်း၊ မိမိ အတိအလင်းပြောရလျှင် အောင်လေး မဟုတ်။ အောင်လေးထက် အသက်များစွာကြီးသူ (ကျားမ မခွဲ) တစ်ယောက် (သို့မဟုတ် တစ်ယောက်ထက် ပို၍)သည် ဦးတုတ်ပေါ အိပ်နေစဉ် ပထမ မီးစာကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဓာတ်ဆီဆွတ်ထားသည်။ ဒုတိယ နှုတ်ခမ်းမွေးကို (သို့မဟုတ် ဆေးလိပ်တိုပါ) ဓာတ်ဆီလောင်း လိုက်သည်။ နောက် ရုတ်တရက် ရှောင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးကို ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းအောင် လောင်ကျွမ်းသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဦးတုတ်ပေါသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာထဲမှ ထထိုင်ကာ...

"အမယ်လေး... စုံထောက်ဉာဏ်များ တယ်စူးရှပါလား၊ ဒါဟုတ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် အိပ်ရာက နိုးတော့ ကျုပ်နှုတ်ခမ်း အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ဦးဇော်ဝင်း၊ စုံထောက်စမ်းပါ၊ ဒီတရားခံပေါ်ရင် ကင်ပေတိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကျုပ်သားကိုပြောပြီး ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ကို ပေးခိုင်းမယ်"

ဟု ကြိမ်းဝါး ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မီးလောင်းစဉ်မှာ အိပ်မှာရှိနေသူကို စုံစမ်းရာ (၁) အစေခံမလေး ဝင်းကြည် အသက် (၁၅)နှစ် (၆)လ၊ မောင်ဖြတ်စ (၂၁)နှစ်နှင့် (၃)လ၊ ဦးတုတ်ပေါ၏ သမက် ကိုဘနိုင်၏ တူ ရောဂါဟောင်းပြန်ထ၍ အိပ်ရာထဲ၌ နေရသူ။

ဤနှစ်ယောက်အနက် ဒုတိယလူမှာ ထင်မြင်ယူဆဖွယ် ရှိနေ၍ စုံစမ်းကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း သိရ၏။

'ဖြတ်စ'ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ ဆင်းသက်လာသော အမည်ဖြစ်၏။ သူငယ်စဉ်က သူ့အမေလင်နှင့် တူလွန်း၍ အင်္ဂလိပ်လို Same Chip ဆိမ်းချစ်ဟုခေါ်ရာမှ မြန်မာလို ပြန်လိုက်သောအခါ 'ဖြတ်စ' ဖြစ်လာ၏။

ထက်မြက်သောယောက်ျားတစ်ယောက်၌ (၁)အရက်သောက်ခြင်း၊ (၂)လောင်းကစားခြင်း၊ (၃)မိန်းမလိုက်စားခြင်း တည်းဟူသော ဝါသနာသုံးခုအနက် တစ်ခုခုကို ဝါသနာပါရမည်ဟု စာဆိုရှိရာ မောင်ဖြတ်စမှာ ထိုသုံးခုလုံးကို ဒင်ပြည့်၊ ကျပ်ပြည့် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့်

သူအိမ်မှ သူ့ဒဏ် မခံနိုင်တော့ဘဲ နှင်ထုတ်ထား၍ ဝါသနာချင်းတူသူ သူဦးလေး ဦးဘနိုင်က ခေါ်ယူထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဦးတုတ်ပေါနှင့် ရန်စ၊ဆို၍ကား နောက်တစ်လလောက်က ဦးတုတ်ပေါ၏ မြေး မော်လီခေါ် အပျိုမလေး လာစဉ်က မောင်ဖြတ်စက အတင်းလူပျိုစကားပြောပြီး ဖက်နမ်းမိ၍ ဦးတုတ်ပေါက နာနာကြည်းကြည်း ပြောဆိုဖူး၏။

သို့သော် ဦးဇော်ဝင်းက သူ့ကို တီးခေါက် ကြည့်သောအခါမူ ယဉ်ကျေးစွာပင် "ဦးမင်း ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ များစွာ လျော်ကန် သင့်မြတ်လှပါကြောင်း၊ သို့သော် အခြားလူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ပယောဂ မပါဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ့ဟာသူ သုတ်သင်ချင်၍ ဉာဏ်ဆင်ပြုမှုသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ အချို့သော လူကြီးများသည် မိန်းမငယ်ကလေးများကို ယူချင်လာ၍ ကြီးရာမှ ငယ်ရွယ်နုပျိုလာအောင် ဆံပင်ကို ဆေးဆိုးခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ရိတ်ပစ်ခြင်းများကို တွေ့ကြုံဖူးပါကြောင်း။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျေးဇူးရှင် ဘိုးဘိုးပေါမှာလည်း ပုထုဇဉ်ဖြစ်၍ မဖောက်ပြန်ဟု မပြောနိုင်ပါကြောင်း၊ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးမှာ အစဉ်သဖြင့် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်ကို အသားယူလာသည် ဖြစ်၍ အလိုအလျောက် ရိတ်ပစ်ရန် ခဲယဉ်း၍ ဉာဏ်ဆင်ပြုသည်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါကြောင်း၊ မိမိမှာမူ အကုသိုလ်ဝင်လာကာ ရောဂါဟောင်း ပြန်ထနေသူဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ မကောင်းမှုကြီးကို မပြုပဲပါကြောင်း..."

စသည်ဖြင့် ချေခံစွာ ပြောပြလေ၏။

ဦးဇော်ဝင်း ကိုယ်တိုင်ပင် မောင်ဖြတ်စပြောသကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းမွှေးရိတ်ပြီး မိန်းမငယ်လေး ယူဖူးသူဖြစ်၍ ဤအမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းရန် ရွံ့တွံတွံဖြစ်နေစဉ် ပဲခူးမှ မိမိမယား အထွေးဆုံးကလေး လင်ငယ်နောက် လိုက်သွားပြီဟု သံကြိုးရောက်လာသဖြင့် အလျင်အမြန် ပြန်သွားရလေ၏။

ပြန်ခါနီးတွင် မိတ်ဆွေ ဦးတုတ်ပေါမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးအတွက် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် အိပ်ရာထဲလဲပြီး ပိန်းချုံးနေသည်ကို သနား၍ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို အလျင်အမြန် နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ရန် ဂျာမနီပြည်မှလာသော ဆေးရုံကြောင်း၊ ထိုဆေးမှာ သုံးခါမျှ သုတ်လိမ်းလိုက်လျှင် ဘိုးဘိုးအောင် ဆင်းလာပြီး တောင်ငူနှင့် ထိုးပေးလိုက်သကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ဂျပန်ခေတ်ကပင်လျှင် လက်ကျန်များ ရှာ၍ ရနိုင်ကြောင်း၊ ပုလင်းပုံသဏ္ဍာန်မှာ ပုတု ရှည်တေ ပြားတား လုံးတုံး ဖြစ်၍ တံဆိပ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မဖြစ်ပေါ်သေးသော 'ကတ္တူးကတ္တူး'ခေါ် ခြေ (၃)ချောင်းရှိ အကောင်ရုပ် ဖြစ်၏။ ပုလင်းပတ် စက္ကူပေါ်တွင်မူ မည်သည့်လူမျိုးမျှ မဖတ်နိုင်သော စာကို ရေးထားကြောင်း စသည်ဖြင့် ဦးတုတ်ပေါ အိပ်ရာမှထအောင် ဉာဏ်ဆင်ပြီး မှာထားခဲ့လေ၏။

ဦးတုတ်ပေါ်မှာ ထိုစကားကို ကြားသည့်နေ့မှ စ၍...

“ကျုပ် တိုးကြောင်ကလေးမှာကျန်တဲ့ လယ်တစ်ခိုင် ကုန်ချင် ကုန်ပါစေဗျာ၊ ဒီဆေးကို မရ ရအောင် ရှာမယ်”

ဟု ဆိုကာ အိမ်တွင် မနားတော့ဘဲ ရန်ကုန်နယ်တစ်ဝိုက် ဈေးရှိသမျှကို မြေလှန်စနစ်ဖြင့် ရှာလေ၏။ ထိုစဉ်အတွင်း၌လည်း ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်ဖွားတုတ်ကြီး ညွှန်ကြားချက်အရ နှုတ်ခမ်းမွေးနေရာကို ကြက်သွန်မပြတ် တိုက်ထား၍ သူ့အနားကပ်လိုက်လျှင် ကြက်သွန်နံ တထောင်းထောင်း ထနေလေ၏။

*****

ဤကဲ့သို့ မနေမနား ရှာဖွေခဲ့ရာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာသောအခါတွင် သူ၏ မရှိသော ဆေးကိုကား မတွေ့။ ရေကူး ကံဘဲ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း၏ နောက်ဖေး ကုလားနွားတင်းကပ် နှစ်ခုကြားရှိ ညနေဈေးကလေးတွင် အထက်ဖော်ပြပါ ပျားအုံတံဆိပ် ဘီဟိုက်ဘရန်ဒီ တစ်ပုလင်းကို တွေ့လေ၏။

အမတ်ဖြစ်စဉ်က အရက်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်ခဲ့သော ဦးတုတ်ပေါ်သည် မဆိုင်းမတွ ဈေးမဆစ်ဘဲ တရုတ်တစ်ယောက်နှင့် လှ၍ ဝယ်လိုက်လေ၏။

ဤမျှ ရှားပါးခက်ခဲသော အရက်ပုလင်းကို ကြံကြံဖန်ဖန် ရရှိ၍ မိမိ၏ နှုတ်ခမ်းမွေး ပေါက်ဆေးကို ရသလောက်နီးပါးမျှ ဝမ်းသာကာ ပယင်းရောင် အဆင်းကလေးကို ကြည့်ရှုလျက် ဟိုယခင် အမတ်ဘဝတွင် ဤဘရန်ဒီမျိုးနှင့် မြူးထူးစဉ်က ဟိုတယ်မလေးကလေးများ၏ ကနွဲကလျ အမူအရာကလေးများကို တွေးတောနေစဉ် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်သော မိမိသမီး မမြခင်၏ ခုနှစ်လစိုက်သည် မျက်စိထဲ၌ ကွင်းခနဲပေါ်လာသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာ...

“ဟိုက်... မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ သောက်လို့မဖြစ်ဘူး။ သူ မီးဖွားဖို့က အရေးကြီးတယ်။ ခါတိုင်း ကလေးတုန်းက ဒါနဲ့ချည်း ဖွားနေတာ။ သူ့ပေးမှပဲ။ အင်း... သူ့ပေးလိုက်ရင်တော့ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာမလဲ”

ဟု တွေးတောကာ ရုတ်တရက် အမြန် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မိမိ ရှားရှားပါးပါး ရလာခဲ့သော ပစ္စည်းကို လက်ထဲမှ မချမိ ဝမ်းသာအားရ ပြောဆို ကြားဝါ လိုက်ချင်လှသည်။ သို့သော် အိမ်၌ မမြခင် မရှိ။ အစေခံ ဝင်းကြည်နှင့် အသည်းအသန် ရောဂါထနေသော မောင်မြတ်စသာ ရှိသည်။ ထိုနှစ်ယောက်အနက် ဝင်းကြည်က ဘာမှ နားမလည်၍ အကျိုးရှိမည် မဟုတ်။ နားလည်သောသူကို ပြုမှသာ အသားပါမည်ဟု အကြံရကာ လူနာ၏ အခန်းပေါက်ဝသို့ သွား၍-

“ဟေ့ ... ဖြတ်စ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။

မောင်ဖြတ်စသည် တစောင်းအိပ်နေရာမှ...

“ခင်ဗျာ”

ဟု မသက်သာသောအသံဖြင့် ထူးကာ သူ၏ ကိုက်ခဲလှသော ခါးတစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိနှိပ်ရင်း သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လေ၏။ ပုလင်းကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း...

“ဟေ့.. ဒီမှာ ကြည့်စမ်းကွ”

“ဘာလဲဗျ။ ကတ္တူကတ္တူတံဆိပ် နှုတ်ခမ်းမွေးဆေး ရခဲ့ပြီလားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဘရန်ဒီလေ၊ ပျားအုံတံဆိပ် ဘီဟိုက်ဘရန်ဒီအစစ်ပေါ့ကွ”

ဘီဟိုက်ဘရန်ဒီအစစ်ဟု ကြားလိုက်လျှင်ပင် မောင်ဖြတ်စသည် အံ့သြလန့်ဖျပ်သော အမူအရာနှင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ ကြားရသော အသံကိုပင် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ဘာ... ဘီဟိုက်ဘရန်ဒီ အစစ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ မဟုတ်နိုင်တာကြီးကို၊ ဒီလိုအခါကြီးမှာ ခင်ဗျာဟာ ဂျိုးဈေးက ပလာညင်းကြီးထင်ပါရဲ့”

“ပလာညင်းဆိုတာ ဘာလဲကွ”

“ပလာညင်းဆိုတာ ပုလင်းညာပေါ့ဗျ”

ဦးတုတ်ပေါ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် တင်းမာခက်ထန်လာကာ...

“ဘာ.... မင်းက ငါ့ကို အညာမိရအောင် လူအ မှတ်လို့လား။ မင်းတိုင်ပင်အမတ် လုပ်လာတဲ့ အကောင်ကွ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ သံကြိုးခက်နဲ့ ထိပ်က ခဲပတ်တောင် မပွန်းသေးဘဲ”

ဒေါနှင့်မောနှင့် သွား၍ပေးလိုက်၏။

မောင်ဖြတ်စသည် သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရင်း အမဲလိုက် ခွေးကဲ့သို့ ပုလင်းကို အနံ့ခံကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင်လာပြီး...

“ဟာ... အစစ်ပဲဗျို့၊ ဘိုးဘိုး။ ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ၊ တစ်လုံးတည်းလားဟင်၊ ဘယ်လောက် ပေးခဲ့ရသလဲ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ မေးမြန်းကာ ရဟန္တာတစ်ပါး ကိုယ်ထင်ပြသည်တွင် ဖူးမြင်ရသကဲ့သို့ ဦးတုတ်ပေါ၏မျက်နှာကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဤတွင် ဦးတုတ်ပေါမှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ...

"ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ... ငါ လူပါးပါကွ။ အစစ်မှန်းသိလို့ ဝယ်ခဲ့တာ။ ရေကူးကကွ၊ (၅၅) ကျပ်တည်း ပေးခဲ့ရတယ်။ နားမလည်တဲ့ ဟိန္ဒူကုလားဆီကမို့ပေါ့။ နားလည်တဲ့လူဆို ဘယ် တစ်ရာပေးတောင် ရမလဲကွ"

"ဘိုးဘိုးက သိပ်တော်တာပဲဟင်။ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ ကျွန်တော် ဆေးလိုနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ။ ကျွန်တော်သာ ဒါသောက်လိုက်ရရင်..."

မောင်ဖြတ်စ၏ စကားမဆုံးမီ ဦးတုတ်ပေါ၏ မျက်နှာမှာ ရှုတ်တရက် တင်းမာခက်ထန် သွားပြန်ကာ...

"အောင်မာ... အောင်မာ မင်းလိုများ မှတ်နေလား။ ရာရာစစ ငါတောင် မသောက်ရက်ဘူး။ ငါ့သမီး မီးနေသည်သောက်ဖို့ ယူလာတာ ပေး... ပေး..."

မောင်ဖြတ်စက ပြန်၍ မပေးဘဲ...

"ဘိုးဘိုးကလည်းဗျာ အန်တီဗီယိုက ခုမှ ခုနှစ်လလောက် ရှိသေးတာ။ သုံးလတောင် လိုသေးတာပဲ။ ကျွန်တော် ဒါသောက်လိုက်လို့ ကျန်းမာလာတော့ အစား ရှာပေးမှာပေါ့ဗျ"

"အောင်မာ... မင်းလိုကောင်မျိုးလား ရှာရမှာ။ သေတော့မလို ရောဂါနဲ့ ပေးပါကွာ"

"ဘိုးဘိုးကလည်း ရှာရင်ရမှာပေါ့ဗျ။ ဘိုးဘိုးဖို့ ကတ္တူကတ္တူတံဆိပ် နှုတ်ခမ်းမွှေး ဆေးတောင် ရှာပေးပါဦးမယ်။ ဘုရားစူးပါစေ။ ဘိုးဘိုး နှုတ်ခမ်းမွှေး မီးလောင်ကတည်းက ကျွန်တော် တစ်နေ့မှ စိတ်မကောင်းဘူး။ မမာနေလို့သာ၊ မာရင် ကြာလှပြီ ရှာပေးတာ"

"ဟေ့ ဖြတ်စ ချဲ့မနေနဲ့ကွာ။ ပေးစမ်းပါ မြန်မြန်"

"ဘိုးဘိုးကလည်းဗျာ ပြပြီးမှတော့ ပေးပါတော့ဗျာ။ ခွေးဝမ်းသာအောင် လေလည်ပြသလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ငရဲကြီးတတ်ပါတယ်"

ဦးတုတ်ပေါသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

"ပေးကွာ"

ဟု ဆိုကာ အတင်းလှ၍ ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဖြတ်စမှာ အားမနိုင်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရကာ...

“ချီး... အစဦးတော့ လာပြုပြီးတော့ မပေးနိုင်ဘဲနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးတင် မဟုတ်ဘူး၊ မျက်ခုံးမွေးကြီးပါ မီးရှို့ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီဘရန်ဒီတော့လားကွာ၊ မရ၊ရအောင်ကို ခိုးသောက်မယ်”

ဟု မကြားတကြား ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဦးတုတ်ပေါမှာ မိမိ ခဲရာခဲဆစ် ရလာခဲ့သော ဘရန်ဒီကို လာရောက်ပြသကာ အသားယူ ကြွားဝါသွားရ၍ ကျေနပ်သလောက် နဂိုဓာတ်ခံ ရင့်သန်ခဲ့သော မောင်ဖြတ်စမှာ မသက်သာ ရှိလှချေ၏။ အကြောင်းမူကား ညနေ (၆)နာရီတွင် ငါးကြော်၊ ဝွေးတောက်ရွတ်ဟင်းချိုနှင့် ဝင်းကြည် ထမင်းလာပို့သောအခါ ဖြတ်စမှာ မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင် ဒုက္ခတွေ့ရလေ၏။

လက်ရေဆေးကာ ငါးကြော်ကို ဖွဲဝါးလိုက်ပြီး ထမင်းတစ်လုတ် စားလိုက်ရာ မျို၍မကျ ဟေ့ခနဲ လေလှန်လာလျက် ရင်ခံနေ၏။ ဝွေးတောက်ရွတ် ဟင်းချိုကို သောက်ချလိုက်ရာ လည်ချောင်းထဲ၌ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အကြောင်းမထူး။ နောက်ထပ် စားချင်စိတ်မရှိ။ “ဘာကြောင့်ပေလဲ”ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာ ပုလင်းတစ်လုံး မျက်စိထဲ၌ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာပြီး ဘရန်ဒီ... ဘရန်ဒီ... ဘရန်ဒီသောက်ချင်၍သာ ထမင်းမစားနိုင်ဖြစ်နေသည်ကို သူ တွေးမိလေ၏။

ဝမ်းထဲက ဟာသည်။ လေပျံ့သည်။ ဆာသည်။ သို့သော် စားချင်စိတ်မရှိ။ လျှာလေးသည်။ သွားရည်စို၏။ ဇွန်း၊ ပန်းကန်ကိုင်လျှင် လက်တုန်နေ၏။ ဤကား ရေချိန် မကိုက်သေးသော အသောက်သမားတို့၏ ဒုက္ခတည်း။

မောင်ဖြတ်စသည် အိပ်ရာထဲ လဲသည်မှစ၍ အရက်ဖြတ်ထားခဲ့ရာ ငါးရက်မျှကြာသောအခါ နေနိုင်ထိုင်နိုင် ကျင့်သားရခဲ့ပြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုမှ မီးခဲပြာဖုံးကို မှုတ်၍ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဦးတုတ်ပေါ၏ ကရော်တိုက်မှုကြောင့် ဝေဒနာဟောင်း ပြန်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ခုနေအခါ၌ ဦးတုတ်ပေါ ထို ပုလင်းကိုင်၍ လာခဲ့ပါမှ ရိုက်၍ယူလိုက်မည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။

သို့သော် ယခုအခါ၌ ထိုပုလင်းကိုရရန် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်သေး။ သစ်မရမိစပ်ကြား ဝါးပေါင်းကွပ်မှပဲဟု ကြံမိကာ ဝင်းကြည်ကို အသာ လက်ပြခေါ်လိုက်၍ လမ်းထိပ် လန်ဘား ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် ချက်အရက်တစ်ပိုင်းနှင့် ဝက်နံကင် တစ်ကျပ်ဖိုးဝယ်ရန် ရေဘူးကလေးနှင့် လွှတ်လိုက်ရလေ၏။

ထိုချက်အရက် ရောက်မှပင် ထမင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားနိုင်၍ စားပြီး ဗိုက်လေးလေး ရှိသည်နှင့် တုံးလုံးလှဲကာ အိပ်လိုက်လေ၏။

သူ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲ။ ဒီဘရန်ဒီ ငါ့ဖို့ပေါ့”

ဟူသော သူဦးလေး ကိုဘနိုင်၏ မှူးသံကြီးကို ကြားမှ လန့်နိုးကာ ဘရန်ဒီအတွက် သူဦးလေး သောက်ပစ်မည်ကို စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်မိလေ၏။ ထိုအခိုက် မမြင်၏အသံ ပေါ်လာလေ၏။

"အောင်မလေး မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မ မီးဖွားတော့ သောက်ဖို့ပါ။ ပေးပါ"

"ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ... မင်းတို့က ဘာသောက်သောက် ဖြစ်တာ။ သူ မီးဖွားဖို့က အရေးကြီး ပါတယ်။ ပေးလိုက်ပါကွာ"

ဟု ဦးတုတ်ပေါ ပြောသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

"ရှော့... ရှော့ ဒါဖြင့်ထားလိုက်၊ ကြောင်အိမ်ထဲထားလိုက်"

ဟု ဆိုကာ ပုလင်းပြန်ပေးပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

"ကိုနိုင် ဘယ်လဲ။ လာ ထမင်းစားလေ ထမင်းပြင်ပြီးပြီ"

"ဟာ ငါမစားတော့ဘူးကွာ ဝိုက်ပြည့်နေတယ်"

"ထမင်းဟင်းတွေ အလကား ဖြစ်ကုန်တော့မယ်။ ကြက်သားကြော်၊ သရက်သီးသုပ်နဲ့ ငွှေတောက်ရွက် ဟင်းချိုကလည်း ချိုက၊ ချိုနဲ့ လာစားလိုက်ပါ"

"မဆာတုန်းစား အပိုပေါ့ကွ။ ငါတစ်ရေးနီးမှ စားမယ်။ ထားလိုက် ထားလိုက် အိပ်မယ်ကွာ။ မင်းတို့လည်း စောစောအိပ်ကြ"

ဟု ဆိုပြီး သူ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့သွားရင်း မောင်ဖြတ်စ၏ အခန်းပေါက်တွင် ခေတ္တရပ်ပြီး..

"ဟေ့... ဖြတ်စ အိပ်နေပလား။ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ။ မနေ့က ဆေးနဲ့ ဟန်ရဲ့လား"

"ဟန်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အကြောအခြင်တွေ ကိုက်နေတာပဲ"

"အေးပေါ့ကွာ။ ရောဂါဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။ မသေနိုင်ပါဘူး"

ဟုဆိုပြီး သွားလေ၏။

ယနေ့ ကိုဘနိုင်၏ အမူအရာမှာ ခါတိုင်းနေ့များနှင့် မတူချေ။ ခါတိုင်းနေ့များတွင် အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရေချိုးထမင်းစားပြီး အရက်ရှိန်ပြန်၍ ပူအိုက်လှသဖြင့် အကျီတုံးလုံး ရွတ်ကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကလေးနှင့် ဖင်တက်ခေါင်းခွ လူးလိုမ့်ရင်း အိပ်ပျော်လေ့ ရှိ၏။ တစ်ရေးနီးမှသာ အိပ်ခန်း ဝင်လေ့ရှိ၏။

ယနေ့မူကား ထမင်းမစားသေးဘဲ စောစောစီးစီး အိပ်ခန်းဝင်သည်။ အခြားသူများကိုလည်း စောစောစီးစီး အိပ်ခိုင်း၏။ ယခင်အခါများ၌ သူ တခြားမှ ထမင်းစားလာခဲ့လျှင် သူဖို့ ချန်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို မဝတဝ စားရရှာသော ဝင်းကြည်အား စားခိုင်း၏။ ယခုမူ ဤသို့ မခိုင်း။

တစ်ရေးနီးမှ ထစားမည်ဟု ထူးထူးခြားခြား ပြော၏။ ဧကန္တ သူ တစ်ရေးနီးတွင် ဘရန်ဒီထွယ်ပြီး ထမင်းစားလိမ့်မည်ဟု သူ့ဦးလေးဓာတ်ကို သိနေသော မောင်ဖြတ်စ အတိအလင်း တွေးမိ၏။

“သူ့အတွယ် ခံရိုးလား။ သူ့အရင် ဦးအောင် ထဆော်လိုက်မည်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မောင်ဖြတ်စသည် အရက်သောက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ရေးနီး ရေဆာလှသည်နှင့် ရေနစ်ဖန်ခွက်မျှ သောက်လိုက်ရာ အတွင်းအရက်ဓာတ်ခံနှင့် တွေ့သဖြင့် ပြန်၍ ရီတီတီဖြစ်လာပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

သူ ဒုတိယအကြိမ် နီးလာသောအခါ၌ နာရီပြန်တစ်ချက်မျှ ရှိချေပြီ။ ဦးတုတ်ပေါ၏ ဟောက်သံနှင့် ကလေးတို့၏ အသက်ရှူသံမှ တစ်ပါး ဘာမှ မကြားရတော့ချေ။ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းနှင့် ပတ်သက်သော အိပ်မက်ပေါင်းများစွာကို မက်ခဲ့၍ ဘရန်ဒီပုလင်းကို သတိရပြီး ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်သည်။ သွား၍ ခိုးသောက်ရန် ကြံစည်လိုက်၏။ ပုလင်းမှာ တစ်ဖက်အခန်း ကြောင်အိမ်ထဲတွင် ရှိနေ၏။ ထိုအခန်းတွင် ဝင်းကြည်တစ်ယောက် အိပ်သည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ဝင်းကြည်သည် ကာလနဂါး၏ စံချိန်ကို ချိုးရန် လေ့ကျင့်နေ၏။

ပုဆိုးကိုဝတ်၍ ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သူ့ခိုက် အလွန်လေးလံ၍ နေသည်။ အကြောင်းမူကား ညနေက သောက်ထားသော အရက်နှင့် နောက်ထပ် သောက်သော ရေဖန်ခွက်မှာ ဆီးအိမ်ထဲ၌ ပြည့်နှက်ပြွက်သိပ်နေ၏။ အသာကလေး ဖင်ရွေ့သွားကာ တစ်ဖက်ခန်းမှ မကြားအောင် နောက်ဖေးခွက်ထဲသို့ ခွေးထီးတို့၏နည်းဖြင့် စွန့်ထုတ်လိုက်ရ၏။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပေါ့ပါး၍သွားကာ ထ၍ မိုးနက်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် တစ်ဖက်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ရက်အတော်ကြာစွာ လမ်းမလျှောက်ဘဲ နေခဲ့ရာမှ ညနေက ချက်အရက်ကလေး၏ တန်ခိုးကြောင့် ကောင်းမွန်စွာ လျှောက်နိုင်ပေ၏။ အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင်ပင် မြေပြည်သံကဲ့သို့ စူးရှသော ဝင်းကြည်၏ အသက်ရှူသံကို ကြားရလေ၏။

လပြည့်ကျော်(၇)ရက်၏ ထွက်ခါစ မှုန်မှားသော လရောင်ကလေးသည် ဝင်းကြည်၏ ခြေရင်းဘက် ပြတင်းပေါက် မပွင့်တပွင့်ကလေးမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဝင်ရောက်ကာ ကြောင်အိမ်နံဘေးသို့ မသိမသာ အလင်းရောင်ကလေး ပက်ဖျန်းနေ၏။ မောင်ဖြတ်စသည် ထိုအလင်းရောင်ကလေးကို မှန်းဆကာလာခဲ့၍ ကြောင်အိမ်တံခါးကို အသာလေးဖွင့်ပြီး ဘရန်ဒီပုလင်းကို ကုန်း၍ စမ်းမည်အပြုတွင် နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ဘက် တံခါးဝမှ ရုတ်တရက် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် သတ္တိကောင်းသော မောင်ဖြတ်စမှာ ကုန်း၍ မအော်မိရန် မနည်းချုပ်တည်း၍ ထားလိုက်ရ၏။

ထိုသဏ္ဍာန်ကား အခြားမဟုတ်။ အကြံတူဉာဏ်တူ နောက်ဖေးဆောင်မှ ကွေပတ်ပြီး ဖောက်တံနှင့် ဖန်ခွက်ကိုင်လာသော သူ၏ဦးလေး ကိုဘနိုင် ဖြစ်ချေ၏။

ကိုဘနိုင်သည် လရောင် မှန်မှားကလေးကြောင့် မောင်ဖြတ်စ ပုလင်းကို ကုန်းယူမည် ပြုနေသည်ကို သိရ၍...

"ဟေ့... ဖြတ်စ၊ မင်းလည်းပဲ..."

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်မှ မောင်ဖြတ်စမှာ သူ့ဦးလေးမှန်းသိရသဖြင့် အကြောက်ပြေသွား၏။ သို့သော် သူခိုးကြီးနှင့် သူခိုးကလေးဖြစ်၍ ဘာမှ မပြောနိုင်။ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရာ ကိုဘနိုင်မှ တစ်ခါဆက်၍...

"လာကွာ အတူတူ နှိပ်ကြတာပေါ့။ ငါလည်း မင်းအဒေါ် မသိအောင် ထလာတာကွ"

ဟု ဆိုပြီး ဖန်ခွက်နှင့် ဇောက်တံကို ကြောင်အိမ်ပေါ်တင်လိုက်မှ အသက်ရှူဖြောင့်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြန်ပြောလိုက်မည် အပြုတွင်...

"ဟင်... ဟိုက်"

ဟု တူဝရီးနှစ်ယောက်စလုံး၏ ပါးစပ်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်မိလေ၏။

အကြောင်းမှာ တစ်ဖက်ခန်းမှ 'ဖျောက်'ဟု ဓာတ်မီးခလုတ်ဖွင့်သံနှင့် တစ်ချိန်တည်း သူတို့ သူခိုးခန်းမှာ မီးထိန်ထိန် လင်းသွားသောကြောင့်တည်း။

နှစ်ယောက်သား ကြက်သေသေနေပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေရာမှ နံဘေးတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ကြရာ...

"ဟင်... ဟယ်"

ဟု နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက် တစ်ပေါက်စီ တစ်ဆက်တည်း ဒုတိယအကြိမ် အသံ ထွက်သွားပြန်လေ၏။

ထိုအကြိမ်ကား အခြားမဟုတ်။ သူတို့၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်ဟု ထုတ်ဖော် မရေးနိုင်လောက်အောင် မမြင်ဘူး။ မကြည့်အပ်သော အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့်တည်း။ အကြောင်းမူကား (၁၅)နှစ်၊ (၁၆)နှစ် အရွယ်ရှိသော ဝင်းကြည်၏ အအိပ်ဆိုးပုံ ဖြစ်ပေ၏။

အကယ်၍သာ မယ်မြန်မာ၊ မယ်အံ့ ပြိုင်ပွဲရှိသကဲ့သို့ မယ်အအိပ်ဆိုး ပြိုင်ပွဲရှိလျှင်မူကား ဝင်းကြည်သည် မယ်အအိပ်ဆိုးဘွဲ့နှင့် စိန်ဘယက်ကြီးကို ယူမည်မှာ သေချာလှတော့၏။

မကြာသေးမီက မမြခင်ဝတ်ပြီး ဟောင်းနွမ်း၍ ပေးဝတ်စေသော ပိုးတွန့်လှုပ်ချည်ကလေးမှာ ခါးတွင် ဂျင်ကြိုးသဖွယ် လိမ်ကျစ် ရစ်ခွေနေ၏။ အပေါ်ရင်စေ့အင်္ကျီမှာ နံဘေး၌ ချွတ်ပုံထား၍၊

သူနှင့်မတန် ပွရောင်းသော သားသည်အမေဝတ်သည့် ရှင်မီးအင်္ကျီကြီးသည်လည်း လည်ပင်းတွင် စုပုံနေသဖြင့် အရေးကြီးသောဌာနတို့မှာ ဟာလာကျင်း၍ နေကုန်၏။

ပူအိုက်၍လား မသိ။ ကိုယ်လုံးကို စင်းစင်းကြီး ပက်လက်လှန်ကာ ပေါင်တစ်ခုကို ဆန့်ကာထား၍ အခြားပေါင်တစ်ခုမှာ (၁၁) နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ဒီဂရီမျှသာ စောင်း၍ ထောင်ထားလေသဖြင့် အပျိုပေါက် ဝင်းကြည်၏ ဝတ်လစ်စားလစ် ပုံသဏ္ဍာန်မှာ တူဝရီးနှစ်ယောက်၏ မျက်မှောက်တွင် လယ်ပြင်ဆင်သွားသကဲ့သို့ ထင်ရှားလှပေတော့၏။

ဖယောင်းတိုင်(၂) အားရှိသော ဓာတ်မီးပွင့်၏အောက်တွင် အိပ်ပျော်နေသူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလှပြပွဲကို တူဝရီးနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မည်မျှလောက် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ကို မသိ။

"ဘယ်လိုများ ငြင်းချက်ထုတ်ကြဦးမလဲ"

ဟု မမြခင်၏ ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်သောအသံကို ကြားမှသာ ရုတ်တရက်လန့်ဖျပ်ပြီး...

"ဟင်... ဟေ"

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံမြည်ထွက်ရင်း "အဘောက်တန်း" ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ကြားရသကဲ့သို့ နှစ်ယောက်သား မမြခင်၏ဘက်သို့ ဘယ်ခြေညာလှည့် လှည့်လိုက်ကြလေ၏။

"အမယ်... ကျောင်းတုန်းက ဒရိမ်းဆင်းခဲ့တာတွေ မမေ့ကြသေးဘဲကိုး။ ကဲ... ကျုပ် ချောင်းနေတာကြာလှပြီ။ ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ ပြောပေရော"

"ဟေ... ဘာကိုလဲဟ"

ဟု ကိုဘနိုင်သည် လန့်ဖျပ်ကာ အော်လိုက်၏။

"ဒါကိုရှင်... ဒါကို"

ဟု မမြခင်သည် ဝင်းကြည်၏ ကိုယ်ထဲသို့ စူးဝင်သွားတော့မည်ကဲ့သို့ လက်ညှိုးငေါက်ဆတ်ဆတ် ထိုးပြလေ၏။

"ဟေ.."

"ဟင်.."

ဟု တူဝရီးနှစ်ယောက်သား သံပြိုင်အော်ကာ ဘာမှ မသိသကဲ့သို့ ဝင်းကြည်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ကြက်သေ သေနေကြပြန်၏။

"တော်ကြပါ။ ကြည့်မနေကြနဲ့တော့ ဝ,ပဲ မဝကြသေးဘူးလား။ ကောင်မလေးကလည်း အအိပ်ဆိုးလိုက်တာ။ ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့်..."

"ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်သလဲဟ"

ကိုဘနိုင်က အံ့ဩစွာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

"အံ့မယ် မသိချင်ယောင်,ဆောင် မေးနေတာလား။ ရှင်းရှင်း ပြောရဦးမလား။ ခု... ဒီကောင်မလေးမှာ မမာမချာရှိနေပြီရှင် သိကြရဲ့လား"

"ဟေ.."

"ဟင်.."

ဟု နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြပြန်၏။

"ဟေ... ဟင်တွေ လုပ်မနေကြနဲ့။ ကိုယ့်မြင်းကိုယ်စီးလို့ ဘယ်ခရီး ရောက်နေကြမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုတာသာပြော။ နှစ်ယောက်စလုံးပဲလား"

တူဝရီးနှစ်ယောက်သား...

"ဟေ... ဟိုက်"

နှင့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက်အော်ကာ သူတို့၏ ငယ်ထိပ်များသည် အထက်မျက်နှာကြက်ကို တက်၍ ဆောင့်မိသကဲ့သို့ ခေါင်းကို ပွတ်နေကြလျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံကြည်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်ကြလေ၏။

ဦးလေးကလည်း တူကို ထင်၏။ တူကလည်း ဦးလေးကို ထင်၏။ သို့သော် ဤနေရာမျိုး၌ နှုတ်သွက်လှသော မောင်ဖြတ်စက...

"အဒေါ် ... ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး"

ဟု ဦးအောင် ငြင်းလိုက်၏။

"ဟိတ်... ငါလည်း မဟုတ်ဘူး"

ကိုဘနိုင်က ငြင်းလိုက်ပြန်၏။

"ဘာ... ရှင်က မဟုတ်ဘူးလဲ။ ခုနက ရှင်ပြောတာ ဘာလဲ။ 'လာကွာ အတူတူ နိပ်ကြတာပေါ့။ ငါလည်း မင့်အဒေါ် မသိအောင် ထလာတာ' ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကျုပ် မကြားဘူး မှတ်လို့လား။ ဒါ ခွတ္တဘောင်မွေးဖို့ သရေခေတ္တရာပြည် မဟုတ်ဘူးရှင်။ ကျုပ်အဖေအိမ်၊ ကျုပ်အမေအိမ်၊ နားဆတ်ဆတ်ကြားတာတောင် ကွယ်တုန်းပဲ"

"ဟာ... ငါပြောတာက ဒါကို မဟုတ်ဘူးဟ..."

"ဒါ မဟုတ်လို့ ဘယ်ဟာများ ရှိသေးလို့လဲ။ ရှင်ကိုက လွန်လွန်းတယ်။ ကိုယ့်မယားလည်းပဲ အရှိသားနဲ့။ ကောက်ရိုးမလောက် မြက်မလောက် လုပ်ချင်တာ"

"ဟေ့... တော် ငါမဟုတ်ဘူး ဆိုနေတာ"

ဟု ဦးဘနိုင်သည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ အော်လိုက်၏။ မမြခင်လည်း ပိုမိုဒေါပွကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းပြီး သွားချင်း ကျစ်ကျစ်မြည်အောင်ကြိတ်ကာ မျက်လုံးကို ဖြဲထုတ်လျက်...

"ဟင်... ရှင် ငြင်းတုန်းပဲလား။ ခုတောင် ရှင်တို့လူမျိုးက ဟိုဒင်းပြုရင်း မိနေတာတောင် တကူကူးစီးတာပါ ပြောဦးမယ်"

ဟု ခပ်ရိုင်းရိုင်း တွယ်လိုက်လေ၏။

ကိုဘနိုင်လည်း စိတ်ဆိုးသည်မှတစ်ပါး ချေချေငံ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိ။

"ဟေ့... တော်တန်တိတ်။ နင် တယ်ရိုင်းပါလား"

ဟုသာ အော်လိုက်လေ၏။

"ကဲ... ကဲ မဟုတ်ရင် အချိန်မတော်ကြီး ရှင် ဒီအခန်းထဲ ဘာပြုလို့ ရောက်နေတာလဲ။ ဒီ သေခဲတဲ့ ရောဂါသည်ကြီးကကော"

ဟု မောင်ဖြတ်စဘက်ပါ လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

မောင်ဖြတ်စလည်း ရုတ်တရက် ဉာဏ်ဆင်ကာ စိတ်မလုံ့တလုံနှင့်...

"ကျ... ကျ... ကျွန်တော် တခြားတစ်ပါးသွားမလို့ နောက်ဖေးထွက်ရအောင်..."

"ဘာ... နင် နောက်ဖေး ထွက်ရအောင်လဲ။ ခါတိုင်းတော့ အခန်းထဲမှာချည်း ခွက်နဲ့ သွားနေပြီးတော့"

မမြခင်က ဖြတ်၍ အော်လိုက်၏။

မောင်ဖြတ်စမှာ လန့်ဖျပ်ကာ...

"မ... မ... မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ... ဒီ..."

"ဘာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျလဲ။ ဒီ မမာနေရာကတောင်"

"မ... မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ဒီလို ခွက်ထဲမှာချည်း သွားနေရတာ ယူပစ်လား ငယ်စလားနဲ့ အားနာလို့"

"ဘာအားနာလို့လဲ။ ခါတိုင်းတော့ မနာဘူး။ ခုမှ ထူးပြီးတော့"

"မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ လာပြန်ပလား"

"မလာပါဘူးခင်ဗျာ။ ခုညတော့ မနေ့ကသောက်တဲ့ ဆေးကလေးနဲ့ တည့်လို့ နေကောင်းထိုင်သာရှိတာနဲ့ လူများကို ဒုက္ခမရှာပါဘူးလေ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နောက်ဖေး သွားနိုင်သားနဲ့ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ဒီမှာ ဦးလေးနဲ့ တွေ့တာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြခင်သည် ကိုဘနိုင်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်ပြီး...

"ကဲ... ရှင်ကကော ဘာလုပ်လာတာလဲ။ ဝါစမ်းပါဦး"

"ငါလည်း နောက်ဖေးသွားမလို့ လာခဲ့တာ"

"ဘာ... ရှင် နောက်ဖေးသွားရင် ဒီအခန်းက သွားရမှာလား။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းကနေပြီး နောက်ဖေး တိုက်ရိုက်သွားနိုင်ရက်သားနဲ့။ ဝါရင်လည်း ယုတ္တိရှိအောင် ဝါ သိရဲ့လား"

ကိုဘနိုင်မှာ မောင်ဖြတ်စကို သံယောင်လိုက်၍ ဝါရာ သူအပြော မှားနေ၏။ အမှန်မှာ ဤအခန်းသည် သူတို့အိပ်ခန်း၏ ခြေရင်းဘက်၌ရှိ၍ နောက်ဖေးသွားလိုလျှင် ဤအခန်းသို့ လာစရာမလို။ မောင်ဖြတ်စ၏ အခန်းသာ အိမ်ရှေ့ဘက်ကျနေ၍ ထိုအခန်းမှ ဖြတ်လာရ၏။

သို့သော် သူလည်း ဂျပန်၏ အဝယ်တော်လုပ်နေသူဖြစ်၍ အလိမ်၊ အဝါဉာဏ် မခေလှ။

"ငါ စက္ကူယူရအောင် လာတာ"

ဟူ၍ ထပ်တွန့်လိုက်သေး၏။

"အံ့မယ် အိမ်သာထဲမှာ စက္ကူတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး အမြဲရှိတယ်ဆိုတာ အသိသားနဲ့။ လျှာအရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ညာမနေနဲ့။ ခု ကောင်မလေးမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်တော့မယ်။ ကျုပ်က လူပါးရှင့်။ ကြက်သွန်ခွံထက် ပါးသေးတယ်။ အဲဒါ အကဲခတ်ပြီး ချောင်းနေတာ ကြာလှပြီ။ ခုမှ ပိတ်မိရက်သား မိတော့တယ်။ ပြော... ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးပဲ"

ဦးလေးကလည်း တူကို မင်းလားဟူသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၏။ တူကလည်း ဦးလေးကို ထိုနည်းအတူ ကြည့်၏။

"ငါတော့ မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်။ ကျမ်းကျိန် ပြောရပါတယ်"

"ကျွန်တော်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မမာနေတာ အဒေါ် အသိသားနဲ့"

"အံမယ် နင်တို့နှစ်ယောက်ကမှ မဟုတ်ရင် ကောင်မလေးလည်း အိမ်က တခြားပြင် အလစ်ထွက်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ ကျုပ်အဖေနဲ့မှ ယောက်ျား သုံးယောက်ရှိတာ။ ကျုပ်အဖေကိုများ လွှဲချချင်ကြသေးသလား"

"ဒီလိုဆို သူ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့"

သွက်လက်သော မောင်ဖြတ်စက ပြောလိုက်၍ ကိုဘနိုင်ကလည်း ထောက်ခံသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်၏။

"ဟေ့... ဟေ့... ငါ့တော့ ဆွဲမထည့်ကြပါနဲ့ကွာ။ ငါလူကြီးပါ။ အသက်(၆၀) ကျော်နေပါပြီ"

ဟု ဦးတုတ်ပေါသည် အိမ်ရှေ့ခန်းမှနေ၍ ကာကွယ်လိုက်၏။ သူသည် မီးဖွင့်လိုက်ကတည်းက အိပ်ရာမှ နိုးနေ၍ အခန်းတွင်းက ပြောသမျှကို အကုန်ကြားနေ၏။

"ဘိုးဘိုး... ခင်ဗျား ပုလင်းတစ်လုံးတော့ နိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား"

မောင်ဖြတ်စက တောလိုက်၏။

"ဟေ... ဒါက ဘာဆိုင်လဲကွ။ ကျန်းမာရေးအတွက် သောက်တာ"

"ခင်ဗျား သောက်တာကို ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ ပုလင်းတစ်လုံးဟာ ဖွဲ့ဆယ်ဆုပ်မက လေးတယ် မဟုတ်လား"

ဦးတုတ်ပေါမှာ အိပ်ပွားမှုကို နားမလည်သေးဘဲ...

"အို... ဒါ ဘာဆိုင်လဲကွ"

"ဆိုင်ပြီလားဗျ။ ယောက်ျားဆိုတာ ဖွဲ့တစ်ဆုပ်မနိုင်မှ ဒါမျိုးလျှော့သတဲ့"

ဦးတုတ်ပေါမှာ ယခုမှ အိပ်ပွားပေါက်သွားကာ အကြီးအကျယ် ဒေါပွဲပြီး...

"အံမယ်... မင်းကများ ငါ့ကို မခန့်လေးစားနဲ့"

ဟု ဆိုရင်း အိပ်ရာမှ ထလာလေ၏။

"အဖေ ... အဖေ ဒီမလာနဲ့။ ဒီမှာ အမြင်မတော် အဆင်မတော် ဟောဒီကောင်မ အိပ်ပုံက"

ဟု သမီးက တားလိုက်မှ ရပ်တန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ အနား၌ ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ကာလနဂါး၏ ရက်ကော့ဒ်ကို ချိုးမည့် ဝင်းကြည့်မှာ မနိုးသေး။ နောင် အအိပ်ဆိုးပြိုင်ပွဲ ပြုလုပ်ပါက စိန်ဘယက်ကိုယူရန် လေ့ကျင့်နေတုန်း ဖြစ်၏။

မမြခင်လည်း လင်နှင့် တူကို စစ်ဆေးနေရသည်နှင့် သူ့ကို မပြုပြင်ရသေး။ ဦးတုတ်ပေါ
ဝင်ရောက်လာမှပင် သတိရလာကာ ဘာမသိ ညာမသိ အိပ်နေရာသူအား ခွေးကန်သလို ကန်ပြီး...

"ဟဲ့ ... ကောင်မ ထ၊ ထဘီဝတ်။ အအိပ် ဆိုးလိုက်တာက၊ တယ်၊လေညင်းခံလို့
ဖိပ်ရိုနေပေါ့လေ"

ဝင်းကြည်ကား မလှုပ်သေး။

နောက်တစ်ချက် ထပ်ကန်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် မနိုးသေး။ အိုးအိုး... အင့်အင့်သာ
လှုပ်နေ၏။

ခမျာမှာ များစွာ ပင်ပန်း၏ တစ်နေ့လုံး အအား မနေရ။ နံနက် စောစောထ၊ ရေခွေးတည်၊
ကော်ဖီကြို၊ ဈေးပြေး၊ ရေခပ်၊ ထမင်းဟင်းချက်၊ စားသောက် ဆေးကြောပြီး၊ ကလေး
(၃)ယောက်နှင့် လူကြီး(၄)ယောက်၏ အဝတ်ကို လျှော်ပြီး၊ ကြမ်းတိုက်၊ နောက် နေခင်း
ကော်ဖီဖျော်၊ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်၊ ညစာထမင်းချက် စားသောက်ဆေးကြောပြီး တစ်အိမ်လုံး
တံမြက်စည်းလှည်း၊ အိပ်ရာအားလုံးခင်း၊ ဦးတုတ်ပေါနှင့် မမြခင်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ
နင်းပေး၊ ည(၁၀)နာရီ (၁၁)နာရီလောက်မှ အိပ်။ "ဪ... ဒါလောက်ပင်ပန်းရဲ့သားနဲ့တောင်
ကောင်မလေး ဒီလောက် ဝသေးသကဲ့"ဟု အောက်မေ့ခဲ့ကြရာ ခုနင်က မမြခင်က ပြောမှသာ...

"ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး"

ဟု ရိပ်မိကြတော့၏။

နောက်တစ်ချက် ကန်လိုက်ပြန်၏။ ဤတစ်ချက်ကား ဘောလုံးချန်ပီယံ၏ စံချိန်ကို
ချိုးဟန်တူသည်။ ဝင်းကြည်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

"အမယ်လေးရှင့်"

ဟု အော်ကာ ထထိုင်ပြီး လုံးကျစ်နေသော ထဘီကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဖြေ၍ ဝတ်နေလေ၏။

"ဟဲ့... ကောင်မ ပြော။ နင့်ဆီ ညည ဘယ်သူလာသလဲ"

ခြေနှင့် ရွယ်ရင်း မေးလိုက်၏။

"အမယ်လေး မကန်ပါနဲ့တော့ မမရဲ့။ ဘယ်သူမှ.."

"ပြော... မှန်မှန်"

တစ်ချက် ကန်လိုက်ပြန်၏။

"အမယ်လေး ပြောပုံမယ် မမရဲ့။ ကိုမောင်ခင်..."

"ဘာ... ဘယ်သူ... ဘယ်က ကိုမောင်ခင်လဲ၊ ဖြတ်စ မဟုတ်လား"

"အမယ်လေး ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ဗျာ။ မောင်ခင်နဲ့ ဖြတ်စ နာမည်ချင်း တစ်ဂါဝတ်လောက် ကွာပါတယ်"

"မဟုတ်ဘူး မမရဲ့"

"ဒါဖြင့် နင့်ဦးကြီးနိုင်လား"

"အို... ငါ့ဆွဲထည့်ပြန်ပြီ။ နင့်အဖေတဲ့ ဟယ် ကဲ... ပြောလိုက်စမ်း။ ဟဲ့ကောင်မလေး ဘိုးဘိုးကြီးရယ်လို့"

"မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲပြော"

"ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာ... နင်က လိမ်ပြန်တာလဲ။ ခုနပြောတဲ့ ကိုမောင်ခင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ"

"ဒါက မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့ ဝါးခယ်မလမ်းက ကိုမောင်ခင်။ ညပိုင်းက သူ့မြင်းမကလေး တိုးစိန်ကို ခြံဝင်းထဲ လာမောင်းတာ ပြောတာ"

"ဒါကို မဟုတ်ဘူး။ ညည နင့်ဆီလာပြီး အိပ်တဲ့လူကို မေးတာ"

"ဘယ်သူမှ လာမအိပ်ဘူး"

"ဟဲ့ကောင်မ ပြော။ ဖုံးမနေနဲ့။ နင့်ကိုယ်နင် ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ သိရဲ့လား။ နင်က ငါမသိဘူးမှတ်ပြီး ဖုံးနေတာလား"

"သိပါတယ်။ ကျွန်မအိမ်ရင်း လုံချည်ကျွတ်ပြီး ပေါ်နေလို့ မမက လုံချည်ဝတ်ဆိုလို့ ဝတ်ပြီး ဖုံးလိုက်ရပါတယ်"

တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ ရယ်ချင်လာ၏။ မမြခင်ကား ဒေါထတုန်းပင်။

"ဒီကောင်မ အိပ်မှုန့်စုံစွားနဲ့ တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောနေတယ်။ မေးတာလည်း နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်မှ သေသေချာချာမေးပြီး ဥစ္စာရှင်ရော ဘာရော အတူ အိမ်က နှင်ပစ်ရမယ်"

မောင်ဖြတ်စကို အနည်းငယ် မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

"လာကြ... လာကြ။ မနက်မှ ဆက်စစ်ပြီး အိမ်က နှင်ပစ်ရမယ်။ နှင်ပစ်မှ ထားလို့ မဖြစ်ဘူး"

ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

တူဝရီးနှစ်ယောက်လည်း နောက်မှ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် လိုက်လာကြကာ ကိုဘနိုင်က မောင်ဖြတ်စ နားနားကပ်၍ လေသံဖြင့်...

"ဟေ့ ဖြတ်စ... မင်းနဲ့လား"

"မဟုတ်ဘူးဗျ... ဘုရားစူးပါစေ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်က အကောင်များ အချောင်အုပ်သွားပါလိမ့်"

"အိမ်က အဘိုးကြီးလားမှ မသိတာ"

လူချင်း ကွဲသွားကြလေ၏။ ဝင်းကြည်ကား ဘာမှ နားလည်ဟန် မတူ။ အားလုံး ထွက်သွားကြလျှင် တုံးလုံးလှဲပြီး ပြန်၍ နှစ်ချိက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

*****

အိပ်ခန်း အသီးသီးသို့ ပြန်၍ ရောက်ကြသော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင် ကြသေးချေ။ ကိုဘနိုင်တို့အခန်းမှ တီးတိုး ဆူပူငြင်းဆိုသံများ ကြားရလေ၏။

မောင်ဖြတ်စလည်း ဤမရည်ရွယ်ဘဲနှင့် လှည်းကျိုးထမ်းရမည့် အမှုကို မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်။

"ကောင်မလေးဟာ တော်တော်ကြာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်တော့မယ်" ဆိုသော သူ့အဒေါ်၏ စကားကို တွေးမိ၏။ သည်အတိုင်းမှန်လျှင် တရားခံ တစ်ယောက်ယောက် ရှိရတော့မည်။ အစွပ်စွဲခံရသူမှာ သူတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်၊ ဦးတုတ်ပေါကိုပါ ဆွဲထည့်သော်လည်း အမှုလိုက်က သူ၏ အဖေဖို့ အရေးမယူ။ သူ့ကိုယ်သူ မဟုတ်ကြောင်းကိုကား သူသိ၏။ သူ၏ ဦးလေးလား၊ သူလည်း စိတ်ချရသူ မဟုတ်။ အဘိုးကြီးဦးတုတ်ပေါကော၊ သူလည်း တွယ်ချင်တွယ်မည်။

ဝင်းကြည်ကိုကား နက်ဖြန် နှင်ပစ်မည်မှာ သေချာ၏။ အလွန် အလုပ်အကိုင် ကောင်းသည်။ နှမြောစရာ ကောင်း၏။ ကောင်မလေးနယ် မိုက်လိုက်ဘိချင်း၊ ဪ... သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ အစေခံပေမယ့်လည်း သူဌေးသမီးတွေစိတ်နဲ့ တူတူပေါ့။

တရားခံများမှာ ဤနေရာ၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလွတ်ရုန်းရန် လို၏။ အကယ်၍ အမှန်အတိုင်း ဘရန်ဒီဗိုးသောက်ရန် လာပါသည်ဟု ညက မပြော၊ နံနက်ကျမှပြောလျှင် တူဝရီးနှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားကြသည်ဆို၍ မမြဲခင် အယုံအကြည်ရှိမည် မဟုတ်။ ဒုတ္တဘောင်၏ဖခင် စူဠာသမ္ဘဝ၊ မဟာသမ္ဘဝဟူ၍သာ စွပ်စွဲတော့မည် ဖြစ်၏။

မောင်ဖြတ်စ လွတ်အောင် ရုန်းဖို့ကား နောက်ဖေးသွားရန် ထလာခဲ့ကြောင်း ယုံကြည်အောင် လုပ်ရပေမည်။ သူ့အဖို့ အကြောင်းယုတ္တိလည်း ပြည့်စုံနိုင်၏။ သို့သော် ခပ်စောစောက အိပ်ရာထ တွယ်ထားသော အညစ်အကြေးများမှာ နောက်ဖေးအိုး၌ ပြည့်လှန်းပါး ရှိနေ၏။

သူသည် သူ့ခိုးဝတ္ထု၊ စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ထားသူဖြစ်၍ ဉာဏ်မခေလှ။ ထိုအရာများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှ အရေးလှချေမည်ဟု တွေးတောကာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေ၏။

*****

အချိန်ကား နံနက်စော၏။ ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်သော လင်းကြက်များ စ၍ နှုတ်ခွန်းဆက်ကြလေပြီ။ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း၊ ဝိုက်တစ်လုံး၏ အရေးအတွက် ရတတ်မအေးရသော လူမမာ မောင်ဖြတ်စသည် သူ၏နောက်ဖေးခွက်ကို မနိုင်တနိုင် သယ်မကာ နောက်ဖေးဆောင်သို့ လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သာခန်းအထိ သွားလျှင် အပလေ တိုက်ခတ်မည်ဖြစ်၍ မသင့်လျော်။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှ နေ၍ သွန်လိုက်မှသာ တော်ချေမည်ဟု စိတ်ကူးကာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး နောက်ဖေး လမ်းကြားထဲသို့ သွန်ချလိုက်လေ၏။

“ဝူးဝါး... ဝူးဝါး။ အမလေး ဝေ့ဝံ့ထို့။ ဘွက်နွဲဟာတွေလဲကွ။ ထိုး... လွတ်စမ်း... လွတ်စမ်း။ ခဏလွတ်စမ်း...”

ဟူသော မသဲကွဲသော အသံများကို ကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ရာ မှန်မှားသော အလင်းရောင်ကလေး၏ အောက်တွင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေသော ကျား သဏ္ဍာန်၊ မ သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ...

“ဟဲ့.. ဘယ့်နယ်ဟာတွေလဲဟ”

ဟု အော်မိလေ၏။

ပုံသဏ္ဍာန်နှစ်ခုမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖိုသီဖတ်သီ ခွဲခွာရင်း...

“ဝေ့... ထို့... လူများ မေးမနေပါနဲ့။ ခင်ဗျားကော ဘယ့်နယ်ဟာကြီးလဲ။ ရက်စက်တဲ့လူဗျာ။ ထို့... လူတွေမှ မမြင်တော့ဘူးလား။ အကန်းထင်ပါရဲ့”

ဟု မာဆတ်ဆတ်ပြောသော ယောက်ျားသံကို ကြားရလေ၏။

“ဟ... မြင်ရင် သွန်ချပို့မလား။ လူပဲ မမြင်လို့သာပေါ့”

“လူဆိုလို့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ပြောလို့သာ ယုံရတယ်။ ဒီမှာ ကပ်(စ်)လုပ်နေတုန်းမှပဲ”

“ဟ.. ဒီလိုဆို စုပ်ယူလိုက်သလို နေမှာပေါ့... ဟီဟီ.. ဟီဟီ... ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ”

“ဝမ်းနည်းရုံ နည်းနေ ဒီဖြင့် ကိုယ်ချင်းများ စာကြည့်ပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ ကပ်(စ်) လုပ်နေတုန်းများ... ဒီလို...”

“ဟေ့... ဟေ့... ဒါမျိုးများ ကိုယ်ချင်းစာဖို့ မပြောနဲ့။ ထို့... စိတ်ကူးတောင် မထည့်ပါရစေနဲ့ကွာ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့မောင်နှံက ဘယ်ကများတုန်း။ လူများနောက်ဖေး လာပြီး အချစ်စခန်းချနေရအောင်...”

ဟု မေးလိုက်မှ...

“ဪ... ကိုယ့်ဆရာက မသိသေးဘဲကိုး။ ကဲ... အဝင်း မထူးပါဘူးကွာ။ မျက်နှာ မော့ပြလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့နေသော မိန်းမသဏ္ဍာန်ကို မေးကိုငံပြီး မပြလိုက်ရာ မောင်ဖြတ်စမှာ...

“ဟိုက်... အမယ်လေး... ဒေါ်ဝင်းကြည်ကိုး။ အင်း... အင်း... ဒါကြောင့်..”

ဟု ဆိုကာ သူဦးနှောက်ထဲတွင် အသိဉာဏ်တွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီး ပေါ်လာလေ၏။

“ဘာ... ဒါကြောင့်လဲ ဆရာ”

“ဪ... မင်းတို့အတွက် ငါစဉ်းစားမိလို့ပါ။ ငါမေးတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်းတို့ချင်း စဖြစ်ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ခုအချိန်ထိဆို (၄)လ (၃)ရက်နဲ့ တစ်ညရှိပါပြီ”

“နေ့တိုင်း ဒီလိုတွေနေကြတာလဲလား”

“နေ့ဆက်ရက်ဆက်ပေါ့ ဆရာ”

မလွတ်လပ်ရသည့် အစေခံဖြစ်လင့်ကစား (၂၄)နာရီအတွင်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လစ်ဟင်းသော အချိန်ကလေး(၂)နာရီခန့်ကိုပင် အချစ်အတွက် အကွက်ကျအောင် အသုံးချတတ်ပုံကို စဉ်းစားမိကာ ညကကိစ္စအတွက်နှင့် အဘိုးကြီးနှုတ်ခမ်းမွှေး မီးရှို့မှုကြီးကို ရှင်းလင်းရန် စိတ်ကူးဉာဏ် ဝင်စားလာလေ၏။

“မင်းတို့ချင်း ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်နေကြပြီလား”

“ဟာ... ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာ။ မလွန်ဘဲ နေကြပါ့မလား ဆရာ”

"ဝင်းကြည်မှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိနေပြီဆိုတာကော သိရဲ့လား"

"သိပြီလားဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း မိန်းမရခဲ့ဖူးတာပဲ"

"နို့ မင်းမိန်းမကော ရှိရက်ပဲလား"

"မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ အိမ်မှာ ဘော်ဒါတစ်ယောက် ဖဲဉာဏ်သမားရယ်လို့ သုံးရစားရ ရှိမလား ခေါ်ထားပါတယ်။ အိမ်ကမယား လစ်ပြေးတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို..."

"ဒါဖြင့် သူ့ကို တကယ်ယူနိုင်ပါ့မလား"

"ယူနိုင်ပြီလားဗျာ။ ဆရာတို့အိမ်က လူကြီးတွေကသာ သွေးဆောင်မှုနဲ့..."

"အို... ဒါအတွက် ငါ့တာဝန်ထားလိုက်။ မင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။ ဘာလုပ်စားသလဲ။ အိမ်က ဘယ်မှာလဲ"

"နာမည်က မောင်သိန်း ခေါ်ပါတယ်။ ပန်းတနော်လမ်းနောက်နားက ကုန်းပေါ်မှာနေပြီး မြင်းလှည်း မောင်းစားပါတယ်"

"ကောင်းပြီ မင်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်"

"ဆရာ ကျေနပ်တာတော့ကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းရအောင်က ဘယ်လို လုပ်ပေးမှာလဲ"

"အို... အလွယ်လေးပါကွယ်။ အထုပ်အပိုးနဲ့ ခေါ်ပြောနဲ့ပေါ့"

"အို... ဒါတော့ ခင်ဗျားပြောမှလဲလားဗျာ။ ကျုပ်လည်း သိတာပေါ့။ ဒါမှ ခင်ဗျာဦးလေးကြီးက သူ့အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့ ကင်ပေတိုင်က ယာမာမိုတိုကြီး သွားပြောလို့ အစေခံသွေးဆောင်မှုနဲ့ အမွေးတွေ တစ်ချောင်းစီနတ်ပြီး လက်သည်းခွံတွေ အကုန်ခွာပစ်အောင်လား။ တော်ပါဗျာ။ ကျုပ် အကောင်းမှတ်လို့..."

"ဟေ့... အံမယ် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးကွ။ ငါနာမည် ဖြတ်စတဲ့ကွ။ မှတ်ထားပါ။ မင်း မနက်ကျ အိမ်ကသာ စောင့်နေ။ လာခေါ်ပြီး လူကြီးစုံရာနဲ့ကို ထည့်လိုက်မယ်။ စိတ်သာချ ပြန်တော့။ ပြန်တော့။ ငါနဲ့ ဝင်းကြည်နဲ့ စီမံဦးမယ်"

"အေး... ဒီလိုဆို ကောင်းပါပြီဗျာ။ မဟုတ်ရင်တော့ စမ်းချောင်းထိပ်က ကျုပ်တို့ အသင်းနဲ့ကို လူစုပြီးတော့ ခင်ဗျားဆေးရုံသွားတုန်း ဝိုင်းရိုက်ပစ်မယ် သိလား"

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ မောင်သိန်းသည် ခါးချညှိကလေး ကုန်းကုန်းနှင့် ထွက်သွားလေ၏။

ဉာဏ်ကြီးရှင် မောင်ဖြတ်စနှင့် ဝင်းကြည်သည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မည်သို့ တိုင်ပင်သင်ကြားပြီး နံနက်အိပ်ရာထဲတွင် အမှုလိုက် ဒေါ်မြခင်က စစ်ဆေးသောအခါ ဝင်းကြည်က ဘယ်လို ပြောသည်မသိ။ ဒေါ်မြခင်သည် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းငိုယိုကာ ဒေါသပုန် ထနေလေ၏။

"ကြည့်ကြပါဦးတော်၊ အသက်(၆၀)ကျော်လို့ သေခါနီးမှ အိမ်က အစေခံမလေးနဲ့ ဖြစ်ရသတဲ့။ ကိုယ်မနေနိုင်လို့ ကမြင်းချင် ပြောရောပေါ့။ တော်ရုံတန်ရုံဟာ ပိုက်ဆံပေး ရတာပေါ့။ ခုတော့ အိမ်ကခိုင်းတဲ့ဟာလေးနဲ့ လူမသိ သူမသိ ငိုက်ကြီးနေတယ်ဆိုတော့ အမယ်လေး ရှက်လှချေရဲ့။"

ညက ဖြတ်စပြောတာ ယောက်ျား ဖွဲ့တစ်ဆုပ်မနိုင်မှ လျှော့တယ်ဆိုတာ မှန်နေတာပေါ့။ ကြည့်ကြစမ်းပါဦးတော်။ ညတိုင်းညတိုင်း ကောင်မလေးဆီသွားနေတာ လေးလကျော်ပြီတဲ့။ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးတွေ မျက်နှာမှ မထောက်။ လုပ်ရက်လေ အဖေရယ်"

ဦးတုတ်ပေါက်ကား ဘာမှ မသိ။ နံနက်စောစော ထုံးစံအတိုင်း တုတ်ကောက်၊ ဘောင်းဘီတို၊ ငိုက်ရွဲကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်သွားလေပြီ။ ကိုဘနိုင်ကား အိပ်ရာထဲမှ နားထောင်နေ၏။ မောင်ဖြတ်စကား လူနာခန်းထဲတွင် အိပ်ချင်ပြုကာ ပြုံးစိစိ လုပ်နေ၏။ ဝင်းကြည်မှာ အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းကြားတွင် ဣန္ဒြေရရ ပုနေ၏။ ကလေးသုံးယောက်ကား မအေ့အနားတွင် ထိုင်ကာ ရောငိုနေကုန်၏။

"ကြည့်ပါဦးတော်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှုပ်လို့ ဉာဏ်ဆင်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးကို မီးနဲ့ တမင်သက်သက် ရှို့၊ ကျုပ် သားလေး ဆော့တယ်ဆိုပြီး မချိမဆဲ့ ရိုက်သေးတယ်တော့။ နို့ပြီး ဝင်းကြည်ကိုပဲ အောင်လေး ဆော့တာ မြင်တယ်လို့ ပြောလို့ သင်ထည့်လိုက်သေးသတဲ့။ ဉာဏ်များပါပေ အဖေအိုကြီးရဲ့၊ သေခါနီးကြီးရဲ့။ ညကများ ဖြတ်စက ဟုတ်တာပြောတော့ အမယ်လေး သူက စိတ်တွေ ဘာတွေ ဆိုးလို့၊ ဪ... တကုာ တကုာ။ မြေးမှန်း သားမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။"

မယား ငိုယိုဆူပူနေသည်ကို ကြား၍ ကိုဘနိုင်မှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ အကျိုးအကြောင်းကို သဲကွဲအောင် လာရောက်မေးမြန်းသဖြင့် ဝင်းကြည် ပြောသမျှကို ပြောပြကာ...

"သူ့ အရင် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်ရယ်။ လူရိုးကြီးပါ။ ဒီ မင်းတိုင်ပင်အမတ်အလုပ် လုပ်လိုက်မှ ရှိသမျှပစ္စည်းလည်း ကုန်။ အဖတ်ဆယ်မရ။ အကျင့်စာရိတ္တတွေပါ ပျက်စီးလာတာ။ ခုတော့ ဒီငိုက်နဲ့ ဒီအဘိုးကြီး ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုနိုင်ရဲ့။ စီမံစမ်းပါဦး"

"သိပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး ပြောမနေနဲ့။ လူများကြား ရှက်စရာကြီး။ ညက ဖြတ်စပြောတာ မှန်နေတာပေါ့ကွ။ သွားသွား သူ့ဆီ သွားတိုင်ပင်ချေ။ သူက ဒါမျိုး အင်မတန် ဉာဏ်ရှိတဲ့ကောင်"

ဟု တူဝရီးနှစ်ယောက်မှာ အိပ်ရာထဲတွင် တိုင်ပင်ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူတူထံ လွှတ်လိုက်လေ၏။

မမြင်မှာ ဖအေအိုကြီးအတွက် မနေသာတော့ဘဲ ဖြတ်စ၏ အခန်းထဲသွား၍
ချော့မော့သောအသံဖြင့် နှိုးရလေ၏။ အိပ်ချင်ယောင်ပြုနေသူမှာ တော်တော်နှင့် မနိုးနိုင်ဘဲ
အတော်ကလေးလှုပ်နှိုးမှ ပါးစပ်ကို ဟ၍...

"ဝါး... ဘာလဲဗျ အန်တီ"

"ထပါဦး ငါ့တူရယ်။ ညက မင်းပြောတာ မှန်နေတာပေါ့ကွယ်"

ဘာမှ မသိသူကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို ပွတ်ကာ...

"ဘာလဲ အန်တီရဲ့."

"ဟိုကောင်မ ဝိုက်ပေါ့ကွယ်။ ခု မိုးလင်းမှ သေသေချာချာ စစ်ကြည့်တော့ အဖေနဲ့တဲ့"

"ဟင်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ ညက ကျွန်တော်က ရမ်းသန်းပြောတာ ဟုတ်မှ
ဟုတ်ပါလေလားဗျာ။ ကျားသားမိုးကြီး"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဝင်းကြည်က အသေအချာကို ပြောပြတာ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးမီးလောင်ပြီး
ရိတ်ပစ်ရတာတောင် ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးနဲ့ ယားတယ်ဆိုလို့တဲ့။ ဉာဏ်ဆင်ပြီး
ရိတ်တာ။ ကြားထဲက ငါ့သားလေးတောင် အပြစ်ရှာပြီး ရိုက်လိုက်တာကွယ် မသနားမညှာ၊
မြေးကလေးကိုတောင် မအတွက်နဲ့ သူမို့ လုပ်ရက်တယ်"

"ဪ... တကုန်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။ မောင်ထဲမှာ ဒီမောင် အကြီးဆုံးပဲ"

"အေးကွယ်။ အဲဒါ မင်းပဲ ကြည့်စိမံပါဦး။ ငါတော့ ခေါင်းမီးလောင်နေပြီ"

"ဘယ်လို လုပ်စေချင်တာလဲ"

"ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိစေဘဲ ကောင်မလေးလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ထွက်သွားပြီး
နောင်လည်း ဘယ်သူမှ မပြောရလေအောင်"

မောင်ဖြတ်စသည် ခေါင်းကုတ်၍ အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုကာ...

"အင်း... ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေ။ ငွေကလေး အနည်းအကျဉ်းတော့ အကုန်ခံရလိမ့်မယ်။
ကောင်မလေးကို တကယ်ကြိုက်ပြီးတော့ အတည်ယူချင်တဲ့ ကောင်တစ်ယောက် ရှိနေတယ်။
ကျွန်တော့် အပူကပ်နေတာ ကြာလှပြီ"

"အမယ်လေး လုပ်စမ်းပါကွယ်။ ငွေ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း
မဖြစ်ပြီးရော။ သူက ဘယ်သူလဲ။ ဂိုးရိုးသားသားပဲလား"

"ဟို ပန်းတနော်လမ်းနောက်နားက မောင်သိန်းတဲ့။ ကောင်လေးက ဂိုးပါတယ်"

"ဪ... ဟို မအူပင်လမ်းထိပ်က ပါးရွဲရွဲနဲ့ မင့်ဆီလာလာလည်တဲ့ ကောင်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ဖိနပ်ထောင်တဲ့ ကိုသောင်းပဲ။ ခုဟာက မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့ မောင်သိန်း။ ကျွန်တော်ကတောင် သူ့ကို မင်း ငိုကို ဘရန်ဒီ အစစ်တစ်လုံး ရှာပေးရင် ပြောပေးမယ်လို့ ပြောထားသေးတယ်"

"အမယ်လေးကွယ်။ သူ့ရှာခိုင်းမနေပါနဲ့တော့။ ဒီကိစ္စပြီးလွယ်အောင်သာ လုပ်စမ်းပါ။ မနေ့က ဂြိုဟ်မင်းကြီးယူလာတဲ့ ပုလင်းပဲ မင်းယူပါ။ ငါ့အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး"

မောင်ဖြတ်စမှာ တီးပေါက်ဝင်သွားကာ အခန်းဝ၌ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေသော သူဦးလေးကို အဒေါ်မမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ပြပြီး "ဒီလိုဆိုလည်း အကောင်းသားပဲ။ ကဲလေ... အဘိုးကြီးပြန်မလာခင် ကိစ္စပြီးအောင် ဝင်းကြည် ခေါ်လိုက်စမ်းပါဦး"

ဝင်းကြည်မှာ ဣန္ဒြေရရနှင့် ရောက်လာ၏။

"ကဲ... ဝင်းကြည်။ နင့်ဖြစ်ပုံတွေ ငါအကုန်သိရပြီ။ ကံကောင်းလို့ တို့တူဝန်းနစ်ယောက် အမှုပတ်နေတာ နင်က ဖွင့်ပြောလိုတာပေါ့။ ခုတော့ ဒီ အဘိုးကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူကြီးကစလို့ မှားမိတာတော့ မှားပါစေတော့။ ဟောဒီ နင့်အဒေါ်များရော၊ ငါတို့ရော အရှက်တကွ အကျိုးနည်း မဖြစ်ကြရအောင် ငိုစကားနားထောင်။ နင့်ကို တကယ်ကြိုက်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပေါင်းမယ့်ကောင် ရှိနေတယ်။ မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့ မောင်သိန်းရယ်။ နင်သိတယ် မဟုတ်လား။ အေး သူ့ကို ယူလိုက်။ ဟောဒီ အဒေါ်ကလည်း ငွေအနည်းအကျဉ်း ပေးလိုက်လိမ့်မယ်"

"အေးကွယ်။ ရွယ်တူတန်းတူချင်း ကောင်းပါတယ်။ ငါကလည်း ငွေ(၃၀၀) ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

ဝင်းကြည်လည်း ဣန္ဒြေရရ ခေါင်းငုံ့ကာ "ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုဖြတ် သဘောပါပဲ"

"ကဲ... ကဲ... အဘိုးကြီးမလာခင် ပြီးအောင်၊ သွား၊ မောင်သိန်း သွားခေါ်ဖို့ ကလေး တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်။ ကျွန်တော် စာရေးပေးလိုက်မယ်"

"ရုတ်တရက် ချက်ချင်းကြီး ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်။ မင့်လူက မယုံသင်္ကာဖြစ်နေ.."

"အို... ဒါ ကျွန်တော့်တာဝန် ထားလိုက်။ ဒီကောင်က လိုချင်လို့ သေလုလို့။ ကျွန်တော် ဉာဏ်ဆင်ပြီး ပြောပါ့မယ်။ ကျွန်တော် ဖျားနေတာလည်း သူသိသားပဲ။ ငါမဟာတာ အိမ်က ခြေနှစ်ချောင်းထွက်မှ ကောင်းမယ် ဗေဒင်ကဟောလို့ မင်းနဲ့ အမြန် ခေါ်ပေးစားတာကွလို့ ပြောမှာပေါ့။ ဒါအတွက် မပူပါနဲ့။ စာရွက်နဲ့ ဖောင်တိန်သာ ပေးစမ်းပါ"

မကြာမီ မောင်သိန်းရောက်လာကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ငါးမိနစ်အတွင်း၌ပင် ထိုကိစ္စပြီးမြောက်သွားကာ သတို့သား မောင်သိန်းနှင့် သတို့သမီး ဝင်းကြည်တို့သည် ကိုဘနိုင်။

မမြခင်၊ မောင်ဖြတ်စတည်းဟူသော လူကြီးလူကောင်း သုံးယောက်တို့အား ခင်စမ်းမြင့်၊ မောင်တင်လှ၊ အောင်လေးတည်းဟူသော ကလေးပရိသတ် သုံးယောက်ရှေ့တွင် နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲ ကန်တော့ပြီး မမြခင်ဆီက ငွေ(၃၀၀)နှင့် ဝင်းကြည် အဝတ်အစား ထုပ်ကလေးကို ဆွဲကာ အိမ်မှ ဆင်းသွားကြလေ၏။

မမြခင်သည် ဝင်းကြည်တို့စုံတွဲ လမ်းထောင့် ကွယ်သွားသည့် တိုင်အောင် လှမ်းမျှော် ကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းကြီးချကာ...

“အမယ်လေး ခုမှ အလုံးကြီးကျသွားတော့တယ်။ ငါ့ ခက်ကရာ အောက်မေ့နေတာ။ မင့် ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

မောင်ဖြတ်စက ပြုံးစိစိနှင့်...

“ကျေးဇူးပြောနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဘရန်ဒီလည်း လုပ်ဦးလေဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ။ ပေးပို့မယ်ကွယ်။ ကဲ... သမီး၊ သွားယူပေးလိုက်ပါကွယ်။ သူ ဉာဏ်ပူဇော်စ”

“ဪ... ဒီမှာ အန်တီ။ အဘိုးကြီးပြန်လာရင် ဘာမှ မပြောနဲ့နော်။ ဘာမှမဖြစ်သလိုနေ သိလား”

“အမယ်လေး ပြောဖို့ နေနေသာသာ သူ့မျက်နှာတောင် မကြည့်ချင်ဘူး”

တုတ်ကောက်၊ ဘောင်းဘီတို၊ ဝိုက်ရွဲကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်သော ဦးတုတ်ပေါကား ပြန်မလာသေး။ မောင်ဖြတ်စတို့ တူဝရီးက ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းနှင့် ဖိမ်တိုးလျက်...။

*****

မယ်တပ်ကုန်း

(ဤဝတ္ထုထဲမှ အယူအဆများမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ခေတ်ပေါ်ဝါဒမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။)

ခရစ်နှစ်(၁၉၄၇)ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း(၁၁)ရက်နေ့ ညနေ ၄ နာရီအချိန်တွင် ပျဉ်းမနား ဒီစကြိတ် တပ်ကုန်းမြို့မှ မြေပိုင်ရှင် ဦးသာဝက်၏ သမီး 'မယ်တပ်ကုန်း' ဘွဲ့ရ မာဂရက်သာဝက်သည် မန္တလေး-ရန်ကုန် အစုန်ရထား(၂)နံပါတ်ကို စီး၍ သူ၏ အဘိုးဖြစ်သူ ကြည့်မြင်တိုင် ကျွန်းတောကွက်သစ်ရှိ မင်းတိုင်ပင်အမတ်ဟောင်း ဦးတုတ်ပေါ၏ နေအိမ်သို့ သူ၏မိခင် ဒေါ်ဇာကျယ်နှင့်အတူ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဒေါ်ဇာကျယ်သည် မိမိ၏ယောင်းမ ဒေါ်မြခင်နှင့် ယောက္ခမ ဦးတုတ်ပေါအား အတော် ညဉ့်နက်အောင်ပင် တီးတိုးတိုင်ပင်ပြောဆိုပြီး သမီးကို အပ်နှံခဲ့ကာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် အဆန်ရထားနံပါတ်(၁)နှင့် တပ်ကုန်းမြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မာဂရက်သာဝက်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ အထူး ဖော်ပြစရာမလို။ တပ်ကုန်းမြို့ အမျိုးသမီးအလှပြိုင်ပွဲတွင် စိတ်ဘယကျီးတစ်ခုနှင့် 'မယ်တပ်ကုန်း'ဘွဲ့ကို ရခဲ့သူဖြစ်၍ မယ်အင်္ဂု၊ မယ်မြန်မာ၊ မယ်တက္ကသိုလ်နှင့် အခြား မယ်ဟုစသော မဟုတ်တို့၏ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်များသည် မာဂရက်၏ ရုပ်လုံးကို ဖော်နိုင်မည် ဖြစ်ပေ၏။

ပင်နီစလင်၏ အစွမ်းသတ္တိကြောင့် ရောဂါဟောင်းများ အမြစ်ပြတ်စဖြစ်သော ပိန်ချည်ကုန်းကွ မောင်ဖြတ်စသည် နိပ္ပန်မာစတာတို့၏ လက်အောက်တော်မှ မဟာအင်္ဂုလိတို့၏ လက်ထက်တော်တိုင် သူဦးလေး ကိုဘနိုင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဦးတုတ်ပေါ၏ နေအိမ်၌ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြခင်၏ ငြူစုစောင်းမြောင်းခြင်းကို အရွံ့တိုက်ကာ ဆက်လက် ပေကပ်နေတုန်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမကြီးတွင် ကျင်းပသော မယ်အင်္ဂုပြိုင်ပွဲကို မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဆပ်ဆော့ပြီး ခေတ္တမျှ သွားရောက်ကြည့်ရှုမိသည်နှင့်ပင် အနာဟောင်း ပြန်ထတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ရှာသော ဖြတ်စ ခများမှာ ယခု ပထမ-ဒုတိယ-တတိယ မယ်အင်္ဂုတို့နှင့် နင်လား ငါလား တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်အောင် ချောမောလှပ စိုပြည်တောင့်တင်းလှသော 'မယ်တပ်ကုန်း' တစ်ယောက်ကို တစ်အိမ်တည်း အတူနေ အတူစား နီးနီးကပ်ကပ် အတူတူနေရသောအခါ၌မူ ဝမ်းဘဲအရှင်ကို ဂုန်နီအိတ်ထိ ထည့်ထားဘိသကဲ့သို့ နေမထိ ထိုင်မသာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေရှာလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကို ပိုမိုဆိုးဝါးစေသည်ကား မာဂရက်သည် ရောက်သည့် နေ့မှစ၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လေ့ကျင့်ခန်းယူခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့နောက် အမူအရာမှာ ဤအိမ်သို့ လာရောက် နေထိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မျှ ရွှင်လန်းဟန် လက္ခဏာမရှိသော်လည်း 'မယ်တပ်ကုန်း' ဟူသော ဘွဲ့ကို စောင့်ထိန်းရသောအားဖြင့် ကိုယ်လက်အင်္ဂါလှပစေရန် လေ့ကျင့်ခန်းကို မပျက်မကွက် ဆက်လက်ယူရမည်ဖြစ်၍ ရောက်သည့်ညဉ့်ပင်...

"အန်တီ... အန်တီတို့ ရေချိုးခန်းလုံရဲ့လား။ မာဂရက် လေ့ကျင့်ခန်းယူရအောင်"

ဟု မေးလေ၏။

ဒေါ်မြခင်က...

"လုံပါတယ်ကွယ်။ ပျဉ်ပြားအသစ်တွေနဲ့ ပြန်ကာထားတာ။ စိတ်ချလက်ချသာ သဘောရှိ လေ့ကျင့်ပါတော့"

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ဤသည်ကို အခြားတစ်ဖက်ခန်းတွင်းရှိ အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ မနေတတ်သော မျက်စိလျှင် နားပါး ဖြတ်စ ကြားလေ၏။ စိတ်ကူးဉာဏ် လျင်မြန်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ချက်ချင်းပင် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားကာ မအူပင်လမ်းရှိ လက်သမားဦးရွှေတူအိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်လေ၏။ လွန်ပူတစ်ချောင်းကို အမြန်ငှားခဲ့ကာ နောက်ဖေးလမ်းကြားဘက်မှနေ၍ ရေချိုးခန်း အနောက်ဘက် ပျဉ်ထောင်ကို သူ့မျက်စိနှင့် အဆင်သင့်ရုံ အပေါက်ကလေး ဖောက်ထားလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှစ၍ ဤမှာဘက်၌ ဝါသနာမသေးလှသော ဖြတ်စသည် 'မယ်တပ်ကုန်း' မာဂရက်၏ ကုန်းကော့ကွကား လေ့ကျင့်ခန်းများကို နံနက်စောစောကြီး တစ်ကြိမ်၊ ညနေ တစ်ကြိမ် အချိန်မှန်မှန် ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနေရလေသဖြင့် ယခင်အလုပ်ဖြစ်သော ဖျာပုံလမ်းထိပ်သို့ သွားရောက်၍ ဂေါ်ရခြင်းတို့ပင် ပျက်ကွက်ရလေ၏။

မယ်ဟဇာ မာဂရက်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ခေတ်ပေါ်နည်းအတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်း ယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်သော အခါတွင် မိုးဦးကျစ နောက်ချေးအိုးဥထဲမှ ခွဲထုတ်လိုက်သော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဒေါင်ခွဲကောင်ကြီးကဲ့သို့ ဖောင်းအိတောင့်တင်း ဝါဝါဝင်းကြီး ဖြစ်ပေ၏။

'မယ်တပ်ကုန်း' ဟူသော ဘွဲ့ထူးကိုပင် ဆွတ်ခူးနိုင်သည့် မာဂရက်၏ အင်္ဂါရှပ်တွင် ခေတ်ဆန်ဆန် အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနှင့် ပထမအကြိမ် မြင်စကပင် ဝါသနာအလျောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခဲ့သော ဖြတ်စမှာ ယခုကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထင်သလို လေ့ကျင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသောအခါ၌ သူ၏စိတ်ထဲတွင်သာ မဟုတ်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်တည်နေမည်ကို ရေးသားဖော်ပြခြင်းငှာ မဝံ့တော့ပြီ။ ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက်ခုန်ဆင်းပြီး အတင်းဖွေးရလျှင် သဘောတူသော် တော်ပါ၏။ မကြည်ဖြူလျှင်မူ မိမိကဲ့သို့ ပိန်ချည့်သေးကွေး ဖလန်ချောင်ကလေးကို အဝေးသို့ရောက်အောင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်မြှောက် တအားကုန် ပေါက်လိုက်ချေမည်။ ဤသို့သော သခင်စိုး၏ အလံနီအကြမ်းနည်းသည်လည်း

အားမတန်၍ မဟန်သေး။ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရသောနည်း စက္ကူဖြူနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရချေတော့မည်ဟု အကြံရကာ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ စာတစ်စောင် ရေးလေ၏။

*****

မာဂရက်ရောက်၍ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ညနေ ဖြတ်စသည် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် ရေချိုးခန်းပေါက်သို့ နောက်ဖေးလမ်းကြား အိမ်သာနားမှ စိတ်အားသန်စွာ ဝတ္တရားအတိုင်း ချောင်း၍ ကြည့်နေရာ တုံးတုံးတစ်တစ် မာဂရက်၏ ခက်ခက်ခဲခဲ အကွက်အကွင်းကျလှသော လေ့ကျင့်ခန်း အလယ်ပိုင်းသို့ရောက်လျှင် မောင်ဖြတ်စမှာ စောစောက 'ဆတ်စပ်နာ' ဝတ်မထားမိသဖြင့် ရုတ်တရက် မျက်စိပြတ်ကလည်း မခံနိုင်သောကြောင့် ပျဉ်ထောင်ကို နဖူးတေ့ပြီး ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ရ၏။

ဤအချိန်တွင် ထိုသို့ ခါးတောင်း ကျိုက်လိုက်ခြင်းမှာ သူ့အဖို့ များစွာ အကွက်ဆိုက်လှချေ၏။ အကြောင်းမူကား ညနေချီ တုတ်ကောက်နှင့် လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာသော ဦးတုတ်ပေါသည် လွန်ခဲ့သောညက နောက်ဖေးဆောင်မှ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်တို လွတ်ကျသွားသည်ကို သတိရပြီး ပြန်ကောက်ရန် နောက်ဖေးလမ်းကြားသို့ လှည့်ဝင်လာတွင် သဲသဲမဲမဲ ခဲ၍ကြည့်နေသော ဖြတ်စကို မြင်ရလေ၏။

"ဟေ့ကောင်... ခါးတောင်းကျိုက် ကျားကျားနဲ့ ဘာများ ကပ်ကြည့်နေလဲကွ"

ဟု မေးလိုက်မည်အပြုတွင် မျက်စိလျင်လှသော ဖြတ်စသည် ဦးတုတ်ပေါ၏ အရိပ်အခြည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အသံမထွက်ရန် လက်ကာပြုပြီး ခြေသံမကြားအောင် အသာလျှောက်လာရန် လက်ရိပ်ပြု၍ ခေါ်လိုက်၏။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသော ဦးတုတ်ပေါသည် ကြည့်ချင် သိချင်ဇောဖြင့် ဖြတ်စပြသော အမူအရာတိုင်း အသာချောင်း၍ ငှက်ကုလားအုပ်၏ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် သွားလေ၏။

ဦးတုတ်ပေါ အနီးသို့ရောက်လျှင် ဖြတ်စသည် အပေါက်ကို ဖယ်ပေးပြီး ဦးတုတ်ပေါကို ကြည့်စေလေ၏။ ဦးတုတ်ပေါလည်း အပေါက်ဝသို့ မျက်နှာအပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် 'ဟင်'ခနဲ တစ်ခွန်းတည်းမြည်ပြီး ဦးတုတ်ပေါ၏မျက်နှာမှာ ခဲမှန်သော မျောက်၏မျက်နှာကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းရုံတွသွားကာ ပါးစပ်ပြု သွားအကျဲသားနှင့် ဆတ်ခနဲ ပျဉ်ထောင်မှ ဓွာလိုက်လေ၏။

ယင်းသည် နှစ်စက္ကန့်ခွဲအတွင်း၌ပင် ဖြတ်စနှင့် ဦးတုတ်ပေါသည် ကိုက်(၂၀၀) ပြေခွံကို ရုတ်တရက် ကျင်းပလိုက်ရလေ၏။ အကြောင်းမူကား ဦးတုတ်ပေါသည် ဖြတ်စဘက်ကြည့်ရင်း ဒေါသသံနှင့်...

"ခွေး"

ဟု တစ်ခွန်းတည်း အချက်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ ဂိတ်ထွက်ကောင်းသော ဖြတ်စသည် တစ်ဟုန်တည်း သုတ်ခြေတင်လေ၏။

“ခွေးကျင့်ခွေးကြံ”

ဟုသာ ကြိမ်းမောင်းနိုင်သော ဦးတုတ်ပေါသည် ဘောင်းဘီတို၊ စပိုရှပ်နှင့် လမ်းလျှောက် တုတ်ကောက်ကြီးကို ကိုင်ကာ ခဲကြီးစီးကောင်းသော ဂျက်ကီ ဦးဘိုးဝဲဇောင်းမှ (၉)လက်မ မြင်းကြီးကို စီးသကဲ့သို့ အပြင်းအထန် လိုက်လေ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး ဖလားပွဲတွင် ဘုရင်ခံကတော်၏ မြင်းကို ဘရင်ကလေး တွန်းတင်သွားသကဲ့သို့ ခြေကုန်သွန်သွားသော ဖြတ်စကိုကား မမီနိုင်တော့ပြီ။

ဖြတ်စသည် ဤပြေးပွဲကလေးကို အနိုင်ရလိုက်သည့်အတွက် အချည်းနှီး မဖြစ်ချေ။ အကြောင်းမူကား အားကုန်သွန်ရင်း ဒေါတထောင်းထောင်းထလာသော ဦးတုတ်ပေါသည် သူလိုက်၍ မမီနိုင်မှန်းကို သိသောအခါ၌ လက်ကိုင်တုတ်နှင့် တအားကုန် လွှဲယမ်းပစ်လိုက်လေ၏။ သူသည် တုတ်ပစ်ညံ့သူ မဟုတ်။ ဤအပြေးပစ်ပွဲ၌ပင် ဖြတ်စ၏ နောက်စေ့ကို တုတ်အလယ်ပိုင်းနှင့် ခတ်၍ မှန်လေ၏။ တုတ်သည် ခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်တက်သွား၍ ရှေ့လွန်အကျတွင် ဖြတ်စသည် မြေသို့ မထိမီပင် ကျင်လည်စွာ ဖမ်းလိုက်ပြီး နောက်ကိုမူ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ရှမ်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လက်ပြေးကာ စမ်းချောင်းထိပ်ရှိ မတုပနိုင်သော တိုမြန်မာရသာရုံ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကြီးထဲသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်သွားလေ၏။

ဦးတုတ်ပေါ၏ ယမနေးသား လက်ကိုင်တုတ်မှာ မည်မျှ ကောင်းမွန်သည်ကို အထူး ဖော်ပြစရာ မလို။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှင် ကိုပုသည်ပင် အေးရွာဘက်မှ တိတ်တိတ်ခိုးသွင်းသော ချက်အရက် မီးတောက်ဆေးရောဗြီးသား တစ်ပိုင်းနှင့် ဝက်သားကင်တစ်ကျပ်ဖိုးကို ၎င်းတုတ်နှင့် လဲလှယ်ရန် သဘောတူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖြတ်စသည် ဤရိက္ခာအပြင် ကြက်သွန်ချဉ် ဆားဒါးဟင်းချိုတို့ကို ပွဲရံထား၍ ပြေးပွဲကလေးကို အနိုင်ရသည့် ဆုအဖြစ်နှင့် အတော် မြန်ရှက်စွာပင် စားပွဲထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ညမှောင်စပျိုးလျှင် ဤ ပြေးပွဲကလေးအကြောင်းကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ ပါးစပ်သတင်းထောက်များ လာရောက် မေးမြန်းကြကုန်၏။ သို့သော် ဦးတုတ်ပေါသည် မည်သို့မျှ ထုတ်ဖော်မပြော။ မြေးဖြစ်သူ မာဂရက်၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲ။

“ဒီကောင်နှင်ပြစ်၊ ဒီကောင်နှင်ပြစ်”

ဟူ၍သာ ဒေါသတကြီး ပြောနေ၏။

အေးရွာ ချက်အရက်တန်ခိုးကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဇိမ်ထိုးနေသော ဖြတ်စကို လာရောက် မေးမြန်းကြသေး၏။ သို့သော် ဖြတ်စက...

"လူကြီးလုပ်သူက ဖွင့်မပြောသည်ကို မိမိထုတ်ဖော်ရန် မသင့်လျော်ပါကြောင်း၊ အနိုင်ရ၍ ဆုအဖြစ်ပေးလိုက်သော ပစ္စည်းကိုသာ ကိုယ့်ဆိုင်တွင် ချက်အရက်၊ ဝက်သားကင်နှင့် လဲပြီး စားပွဲထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခုအချိန်၌ လာရောက် မေးမြန်းနေကြခြင်းသည် မိမိ၏ဖိမ်ကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်သဖြင့် နောက်ထပ် မမေးမြန်းရန် တောင်းပန်ကြောင်း..."

ဟူ၍သာ ပြန်ပြောလေသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ပါးစပ်သတင်းထောက်များ လက်လျှော့ကာ အသီးသီး မိမိတို့နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေအချိန်တွင် ယင်းသည် သတင်းထောက်များ လာရောက် စုအုံကြပြန်လေ၏။ အကြောင်းမူကား ဖြတ်စသည် ဦးတုတ်ပေါ၏၊ ပယောဂကြောင့် ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုခွင့် မရတော့သဖြင့် ယခင်မြင်ခဲ့ရသည်တို့ကို အစွဲပြု၍ အောင့်အည်းခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ နောက်ပိုးနည်း၏ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း စက္ကူဖြူကို အသုံးပြုလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

*****

ညနေ လှေကျင့်ခန်းပြီးခဲ့၍ အဝတ်တန်ဆာ၊ မွှေးနံ့သာ အရောင်တင်တို့ ခြယ်မှုန်းထားသော မာဂရက်သည် ရေချိုးခန်းဝင်မည်အပြုတွင် အိမ်သာထဲမှ ရောင်းနေသောဖြတ်စသည် ရုတ်တရက် ထွက်လာကာ တုန်ယင်သောလက်များဖြင့်...

"မာဂရက် ပလိစ်"

ဟုဆိုကာ စာကို ပေးလိုက်၏။ မာဂရက်သည် ပြုံးရွှင်စွာပင် ယူလိုက်သဖြင့် လက်မှခံပုံမည်လားဟု နှလုံးကတုန်တုန် ရင်တထိတ်ထိတ်နေခဲ့သော ဖြတ်စမှာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

သို့သော် သူ၏ ဝမ်းသာမှုမှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား မာဂရက်သည် စာကိုရလျှင်ရချင်း ရေချိုးခန်းဝင်ရမည်ကိုပင် မေ့လျော့ကာ နောက်သို့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ငရုတ်သီးထောင်းနေသော သူ့အန်တီထံသို့ သွားလေ၏။ စင်စစ် မာဂရက်၏ ပြုံးခြင်းမှာ ဖြတ်စလို အကောင်ကို မေတ္တာရှိ၍ မဟုတ်။

ဖြတ်စသည် သူ့အန်တီလက်ထဲသို့ စာရွက်ပေးလိုက်သည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရှေ့သို့ မတိုးရဲတော့ဘဲ အိမ်သာထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ တံခါးပိတ်နေလိုက်တော့၏။

မာဂရက်တို့ တူဝဇိုးနှစ်ယောက်မှာ စာကို ဆုံးအောင် မဖတ်ကြ။ ရည်းစားစာမှန်း သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချက်ကောင်းရပြီဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဖြင့် ရုတ်တရက် ငရုတ်ကျည်ပွေကြီးကို ခုံးခနဲ ပစ်ချကာ ခြေဆောင့်နင်းလျက် အိမ်ဦးခန်းသို့ ထွက်သွားပြီး...

"မမရင်တို့၊ မဖွားမေတို့၊ မကြိုင်တို့ လာကြပါဦး။ ဟောဒီဖြတ်စ လုပ်ပုံ လာကြည့်ကြပါဦး"

ဟု အိမ်နီးသားချင်း အတင်းပြောဖော်ပြောဖက်တို့ကို ကုန်း၍ ခေါ်လေ၏။ ထို မိန်းမတို့လည်း ချက်ပြုတ်ရင်းတန်းလန်း ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတို့ကို ပစ်ထားခဲ့ကာ ပျာပျာလောင်လောင် အရေးတကြီးလာကြကုန်၏။

“ကြည့်ကြပါဦးတော်၊ ဖြတ်စက ကျုပ်တူမကို စာပေးသတဲ့တော့။ တူတာ တန်တာချင်း လက်ဆွဲတာ ခံလိုက်ချင်သေးတယ်။ ခုတော့ ဒီလို ခွေးဝင်စားအကောင်မျိုးက ကြံရက်တာ အံ့ပါပေရဲ့တော့။ အနုလက်သီးထိုးခံရတာပါပဲ အရပ်ကတို့ရဲ့”

ဒေါ်မြခင်၏ စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်မှုကြောင့် တစ်မိနစ်အတွင်းတွင် ‘ဖြတ်စက မာဂရက်ကို စာပေးလို့တဲ့ ဒေါ်မြခင် ဆူနေတယ်’ ဟူသော သတင်းမှာ တစ်မှဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။ ဤကွက်သစ်၏ ဓလေ့အတိုင်း သန့်သန့်ကြားလျှင် ဝိုင်းအုံလေ့ရှိသော မိန်းမကြီးငယ် ကလေးပေါင်းစုံတို့မှာ လေးပင်သုံးခန်း အိမ်ကလေးတွင် ပြည့်လှနီးပါး ရှိသွားလေ၏။

လူစုံရှေ့တွင် ဒေါ်မြခင်သည် ဟန်မူရာ ခပ်ပါဝါနှင့်...

“အကြံပက်စက် ဆန်ကောလောက်မှ စောက်မနက်လေခြင်းတော်။ အမဲရိုးနယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာ။ ဒါ သူပေးတဲ့ စာတဲ့တော့”

ဟု မောင်ဖြတ်စ ဂရုတစိုက်ရေးထားသော စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ကာဖြန့်ကာ လူသေ၍ငိုသော အသံမျိုးဖြင့် အော်လေ၏။

“ကျုပ်ဖြင့် အထင်သားပဲတော်။ မာဂရက် ရောက်ကတည်းက ဖြတ်စ ဒီလို ကြံလိမ့်မယ် ဆိုတာကို”

ဟု လက်ကျန် သမီးပျို နှစ်ယောက်ရှိ အသက်လေးဆယ်ကျော် မုဆိုးမ ဒေါ်ရင်ရင်က ထောက်လိုက်၏။ ဆေးရိုးဖက်သည် တစ်ခုလပ် ဒေါ်ကြာဝေးက...

“ကျုပ်လည်း အရိပ်မိသားပဲတော်။ မပြောကောင်းလို့သာ။ မမြခင်ကို သတိပေးမယ်တောင် ကြံပါသေးတယ်”

“အမယ်လေး ဒီလိုစာပေးတာပဲ တော်ပါသေးတယ်ရှင်။ ညအိပ်တုန်း အလစ်မကြံတာပဲ ဖြတ်စကို ကျေးဇူးတင်ပါဦး”

ဟု အသက် (၃၀)ကျော်နှင့် ကလေး (၉)ယောက်မွေးပြီး မကြိုင်က ဖြတ်စဘက်က ထောက်ခံလိုက်လေ၏။

တန်သည် မတန်သည် အရေးမဟုတ်။ အရောင်းအဝယ်တည့်လျှင် ပြီးတမ်းဟူသော မိန်းမတွေ တိတ်တိတ်ပုန်းထုတ် အိမ်တွင်းပစ္စည်းပွဲစား ဒေါ်ဖွားမေက..

“ဪ... လူပျိုလေးနဲ့ အပျိုလေး ကြိုက်တော့လည်း စာပေးပေမပေါ့”

ဤသည်ကိုကြားမှပင် မီးတောက်လေငွေပေးသလို ဒေါ်မြခင် ပိုမို ဒေါ်ပွလာကာ...

"အမယ်လေးတော် လူပျိုဖြစ်တိုင်း အပျိုကို စာပေးရသတဲ့လားလို့။ ကိုယ်တန်၏ မတန်၏ ကြည့်ပါဦးတော့။ ရောဂါသည် လူစဉ်မီဘဲ တောလွန်း၊ ပေလွန်းလို့ အိမ်က နှင်ထားရတဲ့အကောင်၊ ကျုပ်တူမက မယ်တပ်ကုန်းဘွဲ့ရလာခဲ့တာ။ သူ့လိုကောင်နဲ့ဆို ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ ကပ္ပလီကျန်းက သူတောင်းစားလောက် ကွာပါတယ်"

ဤသို့ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ပွနေဆဲ ဦးတုတ်ပေါသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာ၍ အဖြစ်သနစ်ကို မေးလေ၏။

အိမ်သာထဲမှ မလှုပ်မရှားဝံ့ဘဲ နားထောင်နေရသော ဖြတ်စမှာ လူကြီးရောက်လာလျှင် ငြိမ်းအေးသွားလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့၏။ သို့သော် သူ့အထင် တက်တက်စင်အောင် လွဲချေသည်။ ဦးတုတ်ပေါသိမှပင် ပိုမို ဆိုးရွားလာကာ...

"အောင်မာ... ဒီကောင်ကများ ငါ့မြေးကို စာပေးသတဲ့။ ဘယ်မလဲ ဒီကောင်"

ဟု တွေ့လျှင် သတ်တော့ခမန်း အောင်မြင်သော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် မေးလေ၏။

"မာ လာတော့ အိမ်သာထဲမှာ ဝင်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ နောက်ဖေးဘက်ကပဲ ဆင်းပြေးပလား။ ရှိပဲ ရှိသေးလား မသိဘူး"

ဟု မြေးဖြစ်သူ မာဂရက်က ရန်သူ လမ်းညွှန်လိုက်၏။

ဖြတ်စမှာ မာဂရက်ပြောသံကြားမှပင် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဆင်းပြေးရန် သတိရလာကာ အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့နောက်ကျချေပြီ။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဝက်နှစ်၊ ဘောင်းဘီတို၊ စပိုရှပ်ကိုဝတ်၍ နံနက်စောစောကယ် ကိုပုခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ (၃)ကျပ် (၈)ပဲနှင့် ပြန်ရွေးထားရသော တုတ်လက်နက်ကိုင် ဦးတုတ်ပေါခေါင်းဆောင်သည့် မိန်းမတစ်စုနှင့် ကလေးတစ်အုပ်မှာ (လင်ငယ်လက်ထဲမှ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သော မိန်းမကို ဆွေမျိုးတစ်စု ဝိုင်းတွေ့ကြသကဲ့သို့) ပြုံးသူပြုံး၊ မဲ့သူမဲ့၊ တီးတိုးပြောသူပြောနှင့် ကံဆိုးသူဖြတ်စကို အိမ်သာအဝတွင် ပိတ်မိကြလေ၏။

"နင် ငါ့မြေးကို စာပေးတယ်ဆို"

မနေ့က ကိစ္စပါ ရော၍ ဒေါသကြီးနေသော ဦးတုတ်ပေါသည် အနီးရှိ လှမ်းထားသော ထဘီရေစိုများ လွင့်သွားလှစေမန်း ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်လေ၏။ ဖြတ်စမှာ ဘာမှ မပြောနိုင်။ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာသာ တရားခံပိုင် ဝိုင်နေရလေ၏။

"အိမ်မှာလည်း မှန်တွေအရှိသားနဲ့။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် မှန်ထဲကြည့်ပြီး တူလား တန်လားဆိုတာ စဉ်းစားဦးမှပေါ့။ ငါ့မြေးက အလှပြိုင်ပွဲမှာ စိန်ဘယကနဲ့ မယ်တပ်ကုန်းဘွဲ့

ရလာခဲ့တာ။ နင့်ရှင်က အစာငတ်ငတ်နဲ့ အမွေးတစ်ပင်မှ မရှိတဲ့ ဝဲစားလိုအကောင်။ ငါ့နယ် သေ သေစမ်းချင်တော့”

တရားခံဖြတ်စမှာ မျက်နှာမထားတတ်။ ပိုင်းအုံနေကြသော လူစုကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ သို့သော် သူ့အဘိုးနံဘေး၌ ခါးထောက်နေသော မာဂရက်ကို မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်၍ ကြည့်မိ၏။ မာဂရက်က ပြုံးမဲ့မဲ့ကလေး လုပ်ပြလိုက်၏။

‘နင်တော့ သိစေမပေ့ကွာ’ ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ပြန်၍ အံကို ကြိတ်ပြလိုက်၏။ လူအုပ်ထဲတွင် ဖြတ်စထံမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖူး၊ မုန့်စားဖူးကြသော ကလေးများနှင့် အောင်သွယ်ညာ မိန်းမအချို့မှာ သူ့မျက်နှာ ကြာကြာကြည့်ရမှာ အားနာလာ၍ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာကုန်ကြ၏။

ဦးတုတ်ပေါက်ကား ဒေါသကြီးတုန်းပင်။ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ -

“ကိုယ်နဲ့မတူမတန်တာများ ကြုံရက်တာ အံ့ပါရဲ့ကွာ။ မိုးကြိုးပစ်မချတာ ကံကောင်း။ သိကြားမင်းက သဘောကောင်းလိုသာပေ့။ ထို့... ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး။ သားရေပေါ်အိမ်၊ သားရေနားစား။ ငါ့လိုကောင်ဖြင့် ရှက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတယ် သိရဲ့လား”

အရှက်အကြောက် အတော်အတန် နည်းခဲ့သော ဖြတ်စပင်လျှင် ဤရေချိန်၌ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘဲ ပြေးပေါက်ကို ကြည့်လေ၏။ လူစုလျော့သွားပြီကို မြင်ရ၍ အားရှိလာကာ မာဂရက်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ဟုန်တည်းလွှတ်အပ်သော မြား၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက် လူထုထဲမှ ထိုးဖောက်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ပြေးလေ၏။

ဦးတုတ်ပေါက်တို့လူစုမှာ တစ်ပြိုင်တည်း...

“ဟယ်” ခနဲ အော်မိကြကာ နောက်မှ အလျင်အမြန် လိုက်ကြပါသော်လည်း လေကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ လှေကားထစ်မှ ခုန်ဆင်းပြေးသော ဖြတ်စကိုမူကား အရိပ်အငွေ့မျှ မမြင်လိုက်ရတော့ချေ။

ထိုနေ့အဖို့၌ ပါးစပ်သတင်းထောက်များမှာ သတင်းအပြည့်အစုံ ရကြ၍ အားရဝမ်းသာ သတင်းစာဆရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သတင်းမှန်နှင့် ထင်မြင်ချက်များကို ဖြည့်စွက်ကာ ဖြစ်သည်ထက်ပို၍ သတင်းလွှင့်လိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့၌ အနည်းငယ်ကလေးမျှ မထင်မြင်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာသော သတင်းကို ကြားရလိမ့်မည်ဟု ရေးရေးမျှ တွေးမိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေတကား။

*****

ညဉ့်ဦးယံ တစ်ဝက်ကျိုးခဲ့လေပြီ။ ဖြတ်စသည် သူ၏ သူငယ်ချင်း မောင်ကောင်း၏အိမ်တွင် ရှက်ပုန်းပုန်းနေခဲ့ရာ စမ်းချောင်းမီးသတ်စက်ကြီးမှ သံချောင်း(၉)ချက်မျှ ခေါက်လိုက်လျှင် မောင်ကောင်းသည် ပါးစပ်ကို ဖြ၍ ဝါးခနဲ သမ်းလိုက်ကာ...

"ကဲ ကိုယ့်လူ ပြန်ပေတော့။ အရှက်ပြေလောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ချင်လှပြီ။ ကဲ... ခင်ရေ အိပ်ရာပြင်တော့ကွယ်"

ဟု သူ့မိန်းမကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ဖြတ်စမှာ ခေါင်းကုတ်ကာ...

"ဟာ... ကိုကောင်းရာ ကျွန်တော် မပြန်ချင်ဘူးဗျာ။ ရှက်တယ်ဗျာ။ ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း။ အိပ်ခန်းလည်း အကျယ်ကြီးပဲ"

"ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ်။ ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ဆရာရေ။ ကျွန်တော့်စိတ် အရင်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မန္တလေးစာရေးဆရာတွေရေးတဲ့ တဏှာညွှန်းစာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော့်အရင်မယားက ပိန်တာနဲ့ အခုမိန်းမကိုယူပြီးတော့ အိမ်မှာ ညအိပ်ညနေ ဧည့်သည်ကို လက်မခံတော့ဘူး။ အေး နေ့လာတဲ့ ဧည့်သည်တော့ ရှိတာအကုန် စားသောက်သွား။ ဘာမှ ကိစ္စမရှိဘူး"

"ဟာ... ကိုကောင်းကလည်းဗျာ။ တစ်ညတည်းပါ။ ရှက်လွန် လွန်းလို့ပါဗျာ။ ဟောဒီ တံခါးနားက အိပ်ပါမယ်"

"မဖြစ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ သူငယ်ချင်းချင်း ခင်ပေမယ့် ဒါတော့ သည်းခံပါ။ ကိုယ့်လူလည်း အရင်တုန်းက အရှက်လုံးလုံးရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခုမှပဲ သူငယ်ပြန် ရှက်တတ်နေတယ်"

"မဟုတ်ဘူး ကိုကောင်း။ ဒီနေ့ကိစ္စက အတော့ကိုဆိုးတယ်။ အရင်ဂျပန်ခေတ်က ဂျပန်နဲ့ညားသွားတဲ့ အဘိုးကြီးမြေး မော်လီကို ဖက်နမ်းတုန်းက အိမ်ထဲတင်ဆူတာ။ အပြင်လူသိတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုကောင်မကျတော့ စာပေးရုံရှိသေး။ တစ်ရပ်လုံး ဝိုင်းအုံလာအောင် အော်ပြီး ဆူတာ။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ရပ်လုံးက သိနေတော့ ရှက်တာပေါ့ဗျာ။ လူမြင်ကို မခံဝံ့အောင် ဖြစ်နေတာ"

"လူမြင်မခံဝံ့ရင် ဟော့ဟို အိုဗာကုတ်အကျိုးကြီးဝတ်ပြီး အပေါ်က ကက်ဦးထုပ်ကို မျက်နှာအုပ်အောင် ဆောင်းသွား။ ဝါး... ဟား.. ဟား အိပ်ချင်ပြီဗျာ။ ခင်ရေ အိပ်ရာပြင်ပြီးပလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို။ ညဉ့်နက်လှပြီ လာတော့လေ။ ဟိုဗာအုပ်လည်း ယူခဲ့"

ဖြတ်စသည် နောက်ထပ်ပြောသော်လည်း အကြောင်း မထူးတော့ပြီကို သိရှိကာ စစ်တပ်ထဲမှ အချောင် ထုတ်ရောင်းသော သတ္တလပ် အိုဗာကုတ် အကျီပွကြီးကို ဝတ်၍ ကက်ဦးထုပ်ကို မျက်နှာအုပ်အုပ်ဆောင်းကာ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အိမ်ဦးခန်း၌ မီးရောင်လင်းနေ၍ ရုတ်တရက် မဝင်ရဲသေး။ နောက်ဖေးပေါက်က အလစ်တက်မည်ဟု အကြံပြုကာ နောက်ဖေးလမ်းကြား မှောင်ကျကျနေရာတွင် အသာချောင်း၍ နေလေ၏။ သူ မတ်တတ်ရပ်မိ၍ တစ်မိနစ်မျှမကြာမီ နောက်ဖေးတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာကာ တဘက် ခေါင်းပြီးမြဲနှင့် သားရေသေတ္တာ ဆွဲကိုင်ထားသော မိန်းမပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် နိပ်ခနဲပေါ်လာပြီး မိမိဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ဖြတ်စသည် 'အလို ဘယ်သူများပါလိမ့်' ဟု တွေးတော အံ့ဩကာ ကက်ဦးထုပ်ကို မျက်နှာအုပ်အောင် ဆွဲချလိုက်စဉ်ပင် ထိုသဏ္ဍာန်မှာ အနီးသို့ရောက်လာပြီး သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲ၍...

"အမယ်လေး ကိုကိုလတ် စောစောလာတာ အဆင်သင့်ပဲ။ မာ မှော်နေတာ ကြာလှပြီ"

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောကာ မာဂရက်၏ အားရဝမ်းသာ အသံကို ကြားရလေသဖြင့် ဖြတ်စမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

မာဂရက်က သူ၏ လက်မောင်းကို လှုပ်ယမ်းကာ...

"ဘာဝိုင်နေတာလဲ ကိုကိုရဲ့ လာပါ။ မြန်မြန်သွားကြပါစို့။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ဦးလေးကိုဘနိုင် မူးနေလို့ အန်တီတို့ အလုပ်များနေကြတယ်။ လာ... လာ... ဟောဒီ နောက်ဖေးလမ်းကြားက လှည့်ထွက်မယ်။ ကား ဘယ်မှာ ထားခဲ့သလဲ"

ဟု ဆိုလိုက်မှ ဇဝနဉာဏ် လျင်မြန်သောဖြတ်စမှာ ပေါက်ကောင်မှား၍ ဝက်ကံ အိမ်သာထဲ ကျသည်ကို သိရှိလာကာ မာဂရက်၏ခါးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပွေဖက်၍ ညာလက်နှင့် သားရေသေတ္တာကို လှမ်းယူပြီး ဟန်မူရာပါပါနှင့် နောက်ဖေးလမ်းကြား မှောင်ကျကျနေရာများမှ တွဲ၍ ခေါ်သွားလေ၏။

မာဂရက်သည် ဖြတ်စ၏ပန်းကို ညာလက်ဖြင့် မှေးလိုက်ကာ..

"ကိုကိုရယ် သူတို့ မပေးစားချင်ကော ဘာရမလဲ။ မာ သဘောပါ။ ဒီသို့ထားရင်ဖြင့် မာတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး အောက်မေ့ထင်ပါရဲ့။ မာများ ဒီလောက် အ,တယ် ထင်ကြထင်ပါရဲ့"

ဖြတ်စကား ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။ ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖက်ကာသာ နောက်ဖေးလမ်း တစ်လျှောက် တွဲခေါ်သွားနေ၏။

အတော်ကလေး လျှောက်မိလျှင် မာဂရက်က...

"ကားဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ ကိုကိုရဲ့။ ဝေးလှချည့်လား"

ဖြတ်စမှာ မပြောမဖြစ်တော့သည်နှင့် ကြားနိုင်ရုံလောက် လေသံကလေးဖြင့်...

"စမ်းချောင်းထိပ်မှာ"

ဟု ရမ်း၍ ဖြန်းလိုက်၏။

"အမယ်လေး ကိုကိုရယ်။ ကိုယ့်ကားကို ဒီလမ်းထိပ်ရောက်အောင် ယူခဲ့ရောပေါ့။ ဟိုမှာပဲ ထားခဲ့ရသေးတယ်။ ဝိုင်းရဲထိပ်က ကားနဲ့ နေခဲ့သလား"

ဤစကားကို ကြားမှ ဖြတ်စ အသိဉာဏ်တစ်မျိုး ဝင်လာကာ...

"ဪ... ကိုယ်တို့ကားက လမ်းမှာ ပျက်ကျန်ခဲ့လို့ သူ့ကို အစောင့်ထားခဲ့ရတယ်"

"အမယ်လေး ကိုကိုရယ်။ အရေးထဲကျမှ ကားပျက်နေရသေးတယ်။ ဖြစ်ရ ဖြစ်ရပေလေ။ ကိုကို စောစောရောက်လာတော့ အိမ်က လစ်တာနဲ့ ကြုံနေလို့ ဝမ်းကို သာနေတာပဲ။ ဒါထက် ကိုကိုလည်း အသံ တိုးတိုးကလေး ရှိတော့တယ်။ လယ်သမား သမဂ္ဂမှာ တရားတွေ နင်းကန်ဟောခဲ့တယ် ထင်တယ်"

ဖြတ်စမှာ ရယ်ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် အသံဝင်ချင်ယောင် ဆောင်ကာ...

"အေးကွယ်။ မဟောချင် မနေရ အတင်းတိုက်တွန်းကြတာနဲ့"

ဟု ရော၍ ဖြီးလိုက်၏။

မာဂရက်က ကြင်နာသော အသံကလေးနှင့်...

"အင်း နိုင်ငံရေးချည်းလည်း သိပ်ကြီးစားမနေနဲ့။ ကိုယ့်သက်သာမှုလည်း ကိုယ်ကြည့်ဦး။ သိရဲ့လား"

"အေးပါကွယ်"

လေအေးကြီးနှင့် ရောလိုက်ပြန်၏။

မာဂရက်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုကာ...

"အင်း... သူ့ပြောလိုက်မှဖြင့် အေးပါကွယ်ချည်းပဲ။ တော်တော်ကြာတော့သာ...။ ဒါထက် ကားကော လွယ်လွယ်ရှိရဲ့လား။ ဘယ်နေရာမှာလဲ"

“ရှိပါတယ်၊ မပူပါနဲ့။ လမ်းထိပ်မှာ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဖြတ်စမှာ ဤသို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ ဘလောင်ဆန်၍ နေလေသည်။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမျှ မပါ။ လမ်းထိပ်တွင် တက္ကစိကား၊ ဂျစ်ကား၊ ကုန်တင်ကားကြီးများကို ထောင်သော ဦးဘိုးရင်ထံ၌ ကားအဆင်သင့် ရှိခဲ့သော် အကြွေးရနိုင်၍ ဟန်ကျပေမည်။ အဆင်သင့်မရှိလျှင်တော့ ချောက်ပဲဟု တွေးတောပူပန်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး နံတွဲ လျှောက်လာခဲ့ရာ ဦးဘိုးရင်အိမ်အနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရသဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်အေးသွားမိ၏။

အိမ်ရှေ့ သက်ရင်းကြီးပင် အောက်တွင် မာဂရက်ကို ထားခဲ့ပြီး ဖြတ်စသည် အင်္ကျီ ကော်လံကြီးကို မြှင့်တင်ရင်း ဦးဘိုးရင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဦးဘိုးရင်သည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲဟိတ်... ဖြတ်စ...”

ဦးဘိုးရင်၏ စကားမဆုံးမီ ဖြတ်စသည် လျင်မြန်စွာ လက်နှင့်ပါးစပ်ကို ဖိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ ဦးဘိုးရင် အံ့အားသင့်ကာ...

“ဘာသဘောလဲကွ”

ဟူသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ၏။

မာဂရက်သည် ‘ဖြတ်စ’ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် သူ့ကို ညနေက စာပေးပြီး အိမ်က ထွက်ပြေးစသော ဖြတ်စများ ဒီအိမ်ရောက်နေရောလားဟု တွေးထင်ကာ အတော် ထိတ်လန့်နေ၏။

သို့သော် လျင်မြန်သော ဖြတ်စက ဦးဘိုးရင်အား မည်သို့ပြောလိုက်သည် မသိ။ လူကင်းပါစသော ဦးဘိုးရင်က ပထမမှန် အသံနှင့်...

“ဟ... ဒီ.. သစ်သား ဖြတ်စတွေကို ပြောတာဟာ။ ဟိုဘက် ရွှေ့ထားလိုက်စမ်း။ မောင်ခင်ကြီးရဲ့။”

ဟု ဆက်လက်ပြောကြားလိုက်မှ မာဂရက်မှာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့၏။

နောက်မှ ဦးဘိုးရင်က အသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ဖြတ်စအား...

“မင့်ကိစ္စက ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီက ဟိုဂျစ်ကားကလေးကို လိုချင်တယ်”

"ဒီကားကလေး စက်ပျက်နေလို့၊ ခုည အော်ဒါမလိုက်တာကွ"

"ဟင်... ဒုက္ခပဲ။ ဒီပြင်ကား မရှိတော့ဘူးလား"

"ဒီပြင်ကားဆို အခုညနေကမှ လက်ပံတန်းက ပြန်လာတဲ့ ဟို ကုန်တင်ကားကြီးပဲ ရှိတော့တယ်"

"ဟင်... ခင်ဗျာကားကြီးက ရွံ့တွေရေတွေနဲ့ ညစ်ပတ်လို့"

"အထဲ ဖျာခင်းသွားပေါ့ကွ"

"မြာခိုးတဲ့နေရာ ဒီလောက် စုတ်စုတ်ပဲ့ပဲ့ကြီးဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ။ နို့ပြီး ကားထဲကလည်း ပိတ်မှောင်နေတာပဲ"

"အို... ဒါတော့ မင့်သဘောလေ။ မင့်ကိစ္စနဲ့ မင်းပဲ"

ဖြတ်စမှာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးနောက် အခြားကားလည်း မျှော်လင့်စရာ မရှိသောကြောင့် ဤကား ကုန်တင်ကားကြီးကို ငှားလိုက်ခြင်းဖြင့် ဖြတ်စနှင့် မာဂရက်မှာ မမျှော်လင့်သော အခြေအနေသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

အကြောင်းမူကား ငယ်ရာမှ ကြီးခဲ့၍ စေတနာ ရေစီးကမ်းပြုလိုက်သော ဦးဘိုးရင်ကြီးသည် တံကုပ်ကြီးနှင့် တူသော လော်လီကြီးပေါ်တွင် ဖျာခင်းရုံသာမက ကော်ဇောတစ်ချပ်နှင့် ခေါင်းအုံး တစ်လုံးပါ ကျေးဇူးပြုလိုက်သေး၏။

ဤသို့ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ လောင်းကုတ်ပွဲကြီးနှင့် ကိုဖြတ်စသည် မာဂရက်အား လာ၍ ခေါ်လေ၏။

မာဂရက်သည် ကုပ်ချောင်းချောင်းကလေး လိုက်လာကာ..

"ဟင်... ကိုကိုရယ် ဒီကားကြီးနဲ့ သွားရမှာလား"

ဖြတ်စမှာ တရားဟောရလွန်း၍ တိမ်နေသော သေနာနာအသံကလေးဖြင့်...

"အို... မာရယ်၊ အဆင်သင့်သလိုပေါ့"

ဟု ပြောပြီး မာဂရက်တင်ပါးဆုံကြီးကို မနိုင်တနိုင် မ၍ ကားနောက်မြီးမှ တင်ပေးလိုက်၏။

မာဂရက်သည် လေးဖက်ထောက်တက်ရင်း...

"ဟင်... ကိုကိုရယ်။ အိပ်ရာပါ ကားပေါ် တင်လို့ပါလား။ ဘာပြုလို့လဲ။ ခုညတွင်းချင်းပဲ ပျဉ်းမနားအရောက် မောင်းမလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ထဲတင် ခုညတည်းပြီး နက်ဖြန်မှ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်သွားမှာပေါ့"

"နို့... ဒီခေါင်းအုံးနဲ့ ကော်ဇောက ဘာပြုလို့ တင်ထားတာလဲ"

"ဪ... ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ မာဂရက်အန်တီရဲ့ အသိတွေ ရှိနေလို့။ လူမမြင်အောင် ကားပေါ်မှာ အိပ်လိုက်သွားဖို့ ယူခဲ့တာပါ"

ဟု ရုတ်တရက် ဉာဏ်ဆင်၍ ပြောလိုက်၏။

မာဂရက်သည်...

"ဪ... ဒီလိုလား"

ဟု ဆိုကာ သားရေသေတ္တာကလေး နံဘေးချ၍ လှဲအိပ်လိုက်ပြီး -

"ဒါထက် ကိုကို ခုည ဘယ်တည်းမှာလဲ"

"ဟိုကွယ်... မြို့ထဲမှာ ကိုကိုသူငယ်ချင်း တရုတ်တွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့ပဲ ကောင်းတယ်။ မြန်မာအသိအိမ်တွေဆို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မေးမြန်းနေဦးမယ်"

ဟု တရုတ်ဟိုတယ်တည်းအိမ်ကို ရည်စူး၍ ပြောလိုက်၏။

မာဂရက်ကား ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နဖူးပေါ် လက်တင်၍ ခိုးရာလိုက်သူ မိန်းကလေးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တွေးချင်ရာ တွေးနေလေ၏။

အပေါက်ကောင်းတိုး၍ အကြံပိုင်သော ဖြတ်စသည် ကားစက်နိုးပြီး ထွက်လျှင်ပင် အိမ်ထဲသို့ပြန်သော မာဂရက်၏ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ကိုယ်လုံးကြီးကို အားရပါးရ မွှေးကလျက် ပါးပြင်မှ ကိုတီ(COTY)ပေါင်ဒါနဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့ကို မွှေးကာမွှေးကာ အုံးစက်ရာ ယှဉ်တွဲလိုက်လေ၏။

ဤကားမျိုးမှာ ကားမောင်းအိုင်ဘာသည် ကားနောက်ပိုင်းထဲကို မြင်လည်း မမြင်ရ။ အသံလည်း မကြားရချေ။

အိုင်ဘာသည် ရန်ကုန်မြို့စီသို့ ရှေးရှု မောင်းနှင်လျက် လမ်းကြမ်းသောကြောင့် ကားကြီးမှာ တဂျုံးဂျုံးခုန်နေ၍ ဖြတ်စတို့မောင်နှံမှာ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေလျက်...။

မာဂရက်က...

"အို... သိပ်မဖက်ပါနဲ့။ အသက်ရှူသိပ်ကျပ်တာပဲ။ အို... ကိုကိုကလည်း။ နေ... နေပါဦး။ ကြည့်ပါလား။ အဟင့်... သူကဖြင့် လွန်လာပြီ။ ကိုယ့်မယားဖြစ်တော့မှာပဲ ကြည့်ပါလား။ သူ

မဆိုင်းနိုင်တော့ဘူး... အဟင်း.. အဟင်း.. အို... အို..."

*****

အိုင်ဘာသည် ဖြတ်စ ဖြောထားသော နေရာသို့ ရှေးရှုမောင်းနှင်ကာ တရုတ်တန်း ဟိုတယ်တစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကားကို ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

လောင်းကုတ်အင်္ကျီ ကော်လံကို မြင့်တင်၍ ဦးထုပ်ကတ်ကို ဆွဲချရင်း ဖြတ်စသည် ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းကာ မာဂရက်၏ ချိုင်းနှစ်ဖက်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဖေးမပေးသဖြင့် မာဂရက်သည် စိတ်ချလက်ချ အားပြု၍ ဆင်းလိုက်ရာ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရည်ကြီးကြောင့် ခံထည်နေသော ပိန်ချည်ကုန်းကွ ကိုဖြတ်စမှာ မာဂရက်၏ ထွားအိဖောင်းကြွ ကိုယ်ကာယကြီးအင်္ကျီ မခံနိုင်ဘဲ လမ်းပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားလေ၏။

မာဂရက်သည် ဖြတ်စ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခွရက်သား လေးဖက်ထောက် လဲလေ၍..

"အမယ်လေး ကိုကိုနယ်။ ကာယဗလပျားလုပ်နေပြီး မှာကိုတောင် မနိုင်ဘူးလား။ လူတွေ အနားရှိ ရှက်စရာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေဒဉာဏ်လျင်မြန်သော ဖြတ်စမှာ အောက်ကနေ၍ ပင့်သက်ရှုရင်း...

"အမယ်လေး ခြေကျဉ်နေလို့ ဒီလိုလဲကျသွားတာ မာရဲ့။ ကိုကိုလည်း ထူစမ်းပါဦး ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ် ခြေက ကျဉ်လိုက်တာနော်"

ဟု ဆိုပြီး သူ့ကတ်ဦးထုပ်ကို မျက်နှာအုပ်အောင် ဆွဲချလိုက်၏။

အမှန်မှာ သူ့ဖင်ဆိတ်တက်နေ၍ မထနိုင်ဖြစ်နေရာ မာဂရက်ဆွဲထူမှပင် ထနိုင်တော့၏။

ညအချိန်မတော် မအိပ်သေးသော လူအချို့မှာ ဤထူးဆန်းသော မောင်နံ့ကို ကြည့်ရှုရန် တောင်တစ်ယောက် မြောက်တစ်ယောက် ဝိုင်းအုံလာကြရာ ထိုလူစု မဝိုင်းမိခင် ဖြတ်စသည် ဖင်ဆိတ်တက် မပြောပြေနှင့်ပင် မာဂရက်ကို တွေ့ခေါ်၍ လော့(ဒ်)ဂျင်းဟောက်(စ)ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

မာဂရက်အား လှေကားဝ၌ ခေတ္တနေစေကာ ဖြတ်စသည် အခန်းမှူးတရုတ်ထံ သွားလေ၏။

အခန်းမှူးတရုတ်သည် မာဂရက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဟာ... ဆရာ ဒီတစ်ခါ တယ်တော့ပါလား”

ဖြတ်စသည် ပါးစပ်ကို လက်နှင့် ပိတ်ပြုပြီး ဟိုတယ်လှေကားဝ၌ စောင့်နေသော မာဂရက်အား လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်...

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ။ အခန်းအားရှိသေးလား။ ရှိရင် မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ”

“ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားလာနေကျ အခန်းနံပါတ် (၃)ပဲ။ ရော့... သော့။ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော်”

“အေးပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ ဖြတ်စသည် သော့ကိုယူပြီး မာဂရက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာပြီးလျှင် တွဲခေါ် သွားလေ၏။

အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်သောအခါ မာဂရက်က...

“မှောင်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်... မီးပွင့် မရှိဘူးလား”

ဖြတ်စသည်...

“ရှိပါတယ် ဖွင့်တာပေါ့”

ဟု ပြောရင်း မိမိ မူမှန် ပေါ်ရတော့မည်ကို တွေးတောကာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် တံခါးမင်းတုတ်ကို ထိုးလိုက်ပြီး ခေတ္တမျှ ဝိုင်တိုင်တိုင်ကြီး လုပ်နေမိ၏။

“ကဲပါ ကိုကိုရဲ့။ မီးဖွင့်စမ်းပါ။ ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

ဟု မာဂရက်၏ ကြင်နာဖွယ်အသံကလေးကို ကြားရမှ မနေသာတော့ဘဲ...

“ဟင်... မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးလေ။ နောက်မှ လျှောက်လျားပဲ”

ဟု စိတ်ကူးကာ မီးပွင့်ကို ရုတ်တရက် လှမ်း၍ ဖွင့်လိုက်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံး ထိန်ထိန်လင်းသွားကာ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးပေါ်တွင် ခြင်ထောင်း ဓမ္မရာ၊ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးနှင့် အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်ကို မြင်ရလေ၏။ မာဂရက်မှာ ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ပါးစပ်ကိုဟာ၍ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိ၏။

“ဟင်... မထူးတော့ပါဘူးလေ”

ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခုတင်ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားပြီး တင်ပါးလွှဲကလေး ထိုင်လိုက်ကာ သားရေသေတ္တာကို လက်ထောက်ရင်း ဖြတ်စကို လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။

အပြစ်ခံရခါနီး တရားခံကဲ့သို့ ဖြတ်စသည် ဦးထုပ်ကို ခပ်အုပ်အုပ် ဆောင်းရင်းပင် လေးလေးမှန်မှန်ကြီး လျှောက်၍လာလေ၏။ မာဂရက်သည် မယုံသင်္ကာသလို လှမ်း၍

ကြည့်နေရာမှ အနီးသို့ရောက်လေလျှင် မိမိခိုးရာလိုက်ဖို့ ချိန်းထားသောရည်းစား စစ်ဗိုလ် မင်းရဲလတ်၏ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ မေးရိုးကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခြားနားနေသော ဖြတ်စ၏ သေးသေးသွယ်သွယ် မေးချွန်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်အုံတစ်ခုလုံးတွင် ဖျန်းခနဲ ပူလောင်သွားကာ ရုတ်တရက် ကက်ဦးထုပ်ကို လှမ်း၍ ချွတ်လိုက်လေ၏။

တစ်မှဟုတ်ချင်းပင် မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့်၊ ပါးရိုးပေါ်ပေါ် ပါးပိန်ပိန်၊ နှာတံသွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခမ်းပါးကလေး မစိတစ်နှင့် အရက်ရှိန်ကြောင့် ပန်းနရောင်လွှမ်းနေ၍ ကုလားခပတ်ဆိုင်းမှ မရောင်းရသဖြင့် နှင်းဆိုးပြုတ်ထားသည့် ကြက်ခေါင်းခြောက်ကလေးနှင့်တူသော ဖြတ်စ၏ မျက်နှာသည် မျက်လုံးကလေး ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် ရုတ်တရက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေရာ မာဂရက်မှာ ၎င်းမျက်နှာကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း...

"အမယ်လေး ကိုယ်ကျိုးနည်းပေါ့..."

ဟု တစ်ခွန်းတည်းအော်ပြီး လျှပ်စစ်ထိသူကဲ့သို့ မေ့မြောခွေယိုင်သွားလေ၏။

ရုတ်ခြည်းပင် ကရုဏာမကင်းရှာသော ဖြတ်စသည် မာဂရက်၏ ကိုယ်ကို မနိုင်တနိုင်နှင့် ထူမကာ ခုတင်ပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသော ငှက်မွေးယပ်တောင်ကလေးနှင့်...

"မာ... မာ သတိထားပါ"

ဟု ဆိုရင်း ယပ်ခပ်ပေးလေ၏။

တစ်မိနစ်အတွင်း မာဂရက် သတိရလာကာ ရုတ်တရက် ဒူးထောက်ထထိုင်၍ ဖြတ်စအား အလျင်အမြန် လည်မျို တွန်းလှဲပြီး စိတ်ကြီးမာန်ကြီးနှင့် အပြင်းအထန် ရုတ်ပုတ် ထုနှက်လေတော့၏။

ကာယဗလဖြတ်စမှာ ပြန်ထနိုင်ဖို့ ဝေးဘိတောင်း။ ပွရောင်းရောင်း လောင်းကုတ် အကျီကြီးနှင့် ခွေးလုလင်ပျို တစ်ကောင်၏ ဆွဲယူ ကိုက်ခဲပင့်မြှောက် ယမ်းမွေ့ကစားခြင်းကို ခံနေရသော ဂုန်နီအိတ်စုတ်ကြီးသဖွယ် မွေရာပေါ်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဆန့်လိုက် ကွေးလိုက် တရှုံ့ရှုံ့ တမဲ့မဲ့နှင့်ပင် အမယ်လေး တညည်းညူရင်း မချိမဆုံ လူးလိုမ့်ခံနေရလေတော့၏။

"အား... အား... အမယ်လေး သေရောပေါ့။ မာ... မာဂရက်ရဲ့။ အမယ်လေးဗျ... အမယ်လေးဗျ။ အမလေးဗျ.. မလေးဗျ.. မလေးဗျ"

ဟု လူစွမ်းကောင်း မောင်ဖြတ်စပါးစံမှ တစ်ဆက်တည်း မပြတ်အော်နေသော်လည်း မာဂရက်မှာမူ ဒေါသကြီးလွန်းနေ၍ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ အားရှိသမျှသာ တရစပ်မပြတ် တဖုန်းဖုန်း ထုနှက်နေတော့၏။

(၁၀)မိနစ်ခန့်ကြာမှသာ အင်အားအရှိန် ဒီဂရီလျော့လာ၍ လက်ချည်း အားမရနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်သံကူညီလာကာ ပါးစပ်တစ်ခွန်း လက်နှစ်ဖက်စုံ တစ်ချက်နှုန်းဖြင့်...

"အမျိုးယုတ်"

"ဖုန်း"

"အောင်မယ်လေးဗျ"

"လူယုတ်မာ"

"ဖုန်း"

"အောင်မယ်လေးဗျ"

"ခွေးကျင့်ခွေးကြံ"

"ဖုန်း"

"အောင်မယ်လေးဗျ"

ဤအသွားအတိုင်းပင် မယ်တပ်ကုန်း မာဂရက် မင်းသမီးနှင့် ပိန်ချည်ကုန်းကွ မောင်ဖြတ်စ မင်းသားတို့၏ နှစ်ပါးသွားခန်းမှာ မှန်မှန်ကြီး အတိုင်အဖောက် ညီလာလေ၏။

သို့လင့်ကစား သဘင်အလုပ်မှာ အမြင်ရှုပ်သလောက် အဟုတ်တကယ် ပင်ပန်းလေရကား မင်းသမီးမှာ တစ်စတစ်စ အင်အား လျော့လာလေ၍ နှုတ်သံနှင့် လက်သံမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျော့၍ ပျော့၍ လာကာ နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းအုံးထောင်၍ထားသော ခုတင်ခေါင်းရင်းအကာကို ပက်လက်ကလေးမှီရင်း မိန်းမောသွားရှာလေ၏။

ဤတွင်မှ လောင်းကုတ် အင်္ကျီထူကြီးကြောင့် ခံနိုင်ရည် ရှိနေသော မင်းသား မောင်ဖြတ်စသည် တုံးလုံးလဲနေရာမှ ထခွင့်ရ၍ အနီးရှိ ယပ်တောင်ကို ကောက်ယူပြီး...

"မောသလား၊ မော.. သလား... ခင်ရေ"

ဟူသော သဘောဖြင့် မာဂရက်အား ယပ်ခတ်ပေးလေ၏။

(၁၅)မိနစ်ခန့်အကြာတွင် မာဂရက်သည် အမောပြေလာ၍ ရုတ်တရက် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီး ယပ်ခတ်နေသော မောင်ဖြတ်စ၏ လည်ချိုကို အတင်းတွန်းလှဲပြန်ကာ ဒုတိယတစ်ဖန် အပြင်းအထန် ထုနှက်ပြန်လေ၏။

ဤအကြိမ်ကား အမြန်ရော အနှေးပါမှ (၁၀)မိနစ်မျှသာ နှစ်ပါးသွားနိုင်သည်။ မင်းသမီးမှာ ရှေးနည်းအတို လက်အံသေကာ မိန်းမာသွားပြန်၍ မင်းသားမှာ ယခင်နည်းအတိုင်း အမောဖြေပေးရပြန်လေ၏။

ဤသို့လျှင် တစ်ကျော့စီ၊ တစ်ကျော့စီ နှစ်ပါးသွားလိုက်၊ အမောဖြေလိုက်နှင့် (၃)နာရီခန့်အကြာ လေးခါ နှစ်ပါးသွားပြီး ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် လောင်းကုတ်အင်္ကျီပွပွမင်းသားက လက်တစ်ဖက်ထောက်၊ ပုံပုံကလေးထိုင်လျက် ခေါင်းရင်းခုတင်ကာကို ခေါင်းအုံးခံ၍ ရင်တဖိုဖိုဖြင့် ပက်လက်ကလေးမှိုနေသော မျက်တောင်စင်းစင်း မင်းသမီးကလေးအား ယပ်ခတ်ရင်း အမောဖြေပေးနေစဉ်တွင် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရလေ၏။

ဖြတ်စသည် ယပ်တောင်ကလေးကို နံဘေး၌ချပြီး ထိုင်နေရာမှ ထသွား၍ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အချိန်မှန် ထုံးစံအတိုင်း ကြက်ဥဟတ်သွိုင်လေးလုံးနှင့် နို့ကျက်အေး နှစ်ဖန်ခွက်ကို လင်ပန်းငယ်ကလေးဖြင့် ယူလာသော ချာတိတ်ကလေးတစ်ကောင် ဝင်လာလေ၏။

မောင်ဖြတ်စသည် ကောင်ကလေးလက်မှ လင်ပန်းကလေးကို ယူ၍ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးလျှင် ခုတင်အနီးရှိ စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်သို့ ချလိုက်၍ 'ချပ်ခနဲ အမြည်တွင် မာဂရက်သည် မျက်တောင်ကျော့ကလေးနှင့် မျက်လုံးကို ခပ်စင်းစင်းကလေး ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ သဘာဝကျလှသော အာဟာရများကို တွေ့ရသဖြင့်...

"ဟင်... ဒါက ဘာတွေလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

ဟု ကျွတ်ဆပ်ဆပ် မေးလိုက်လေ၏။ မောင်ဖြတ်စသည် ဘာမျှ မဖြစ်သလို အေးစက်စက်ပင်...

"အမောဖြေ သုံးဆောင်ဖို့ပါလေ။ မာ မောလှပြီ။ ရော... အင့်... သောက်လိုက်ပါဦး"

ဟု ဆိုကာ နို့တစ်ခွက်ကိုယူ၍ ယုယကြင်နာသော အမူအရာဖြင့် ပေးလေ၏။

မာဂရက်သည် ဤပစ္စည်းများ၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့်အရှက်ကို နားလည်ပါ၏။ သို့သော် မောပန်း ဆာလောင်လွန်းလှသဖြင့် ဣန္ဒြေကို ခေတ္တဖရီးဂီယာသွင်းပြီး စေတနာရှင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်ရင်း နို့ခွက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

မောမောပန်းပန်းနှင့် အရသာရှိလှစွာ သောက်ရ၍ နို့ကုန်ခါနီးတွင် အတော်ကလေး အားရှိလာကာ နို့ကို ဖိမိနှင့်သောက်နေသော ဖြတ်စ၏ ဦးခေါင်းကို ရုတ်တရက် ဖန်ခွက်နှင့် လှမ်းချပြီး အလျင်အမြန် လည်မျိုကို တွန်းလှဲ၍ ယခင်နည်းအတိုင်း နှစ်ပါးသွား ဆက်ကြပြန်လေ၏။

ဤအကြိမ်ကား နောက်ဆုံး နှစ်ပါးသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းမူ မာဂရက်၏ လက်ကိုင် သန်သန်နှင့် ဖန်ခွက်အထူကြီး ခွပ်ခနဲကွဲအောင် တအားချလိုက်သော ဒဏ်သည်

မောင်ဖြတ်စ၏ ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ကုလားသင်္ကြန် ကျစေလေ၏။

*****

မိန်းမတို့မည်သည် သွေးထွက်သံယိုမှုကို မမြင်လို၊ မကြည့်ရဲ၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် တတ်သည်။ သနားကြင်နာစိတ် ပေါ်လာတတ်သည်။

ဤတွင် နှစ်ပါးသွားခန်းကို ရပ်၍ လွမ်းခန်းကို စရလေပြီ။

မာဂရက်သည် နီရဲသောအရောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ကာ သွေးရောင် လွမ်းနေသော ဖြတ်စ၏မျက်နှာကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေမိလေ၏။

ဖြတ်စမများမှာ မသက်သာရှာလှပါ။ (၃)နာရီကျော်မျှ အတွင်းကြေ ကြေအောင် ထုနှက်ထားသောဒဏ်နှင့် နောက်ဆုံးပိတ် တအားကုန် နှိပ်လိုက်သော ဖန်ခွက်ဒဏ်တို့ကြောင့် မချိမဆုံ ခံရပါတော့သည်။ ပြစ်မှားမိသော အချစ်တရားကြောင့် ခန္တီပါရမီ လက်ကိုင် ထားခဲ့သော်လည်း ယခုမူ 'လွန်လွန်းလှတဲ့ ဟာမ' ဟု ကျွဲမြီးတိုချင်သလိုပင် ဖြစ်လာ၏။

သို့သော် ဒေါသကြီးနေသောမိန်းမအား သည်းခံနေခြင်း၏ နောက်ဆုံးသည် ထိုမိန်းမ၏ အကြင်နာဆုံး အခါတည်းဟူသော သဘောတရားကို နှလုံးမူ၍ လှုပ်ရှားတွန့်တိုလိမ့်ခြင်းကိုမျှ မပြုမှဘဲ မချိလွန်း၍ မှူးမေ့နေသည့်ဟန်ဖြင့် စီးကျနေသောသွေးများ၏ အပူရှိန်းရှိန်းဒဏ်ကို ခံစားရင်း စောင်းခွေခွေကလေး မှိန်းနေလေ၏။

ယင်းသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် မာဂရက်မှာ ဖြတ်စ၏ ကြက်ပြုတ်မျက်နှာကလေးကို တစ်မိမိမ့်ကြည့်ရင်း ကရုဏာစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာကာ...

"ကိုဖြတ်စ... ကိုဖြတ်စ"

ဟု ပခုံးကို လှုပ်၍လှုပ်၍ တတွတ်တွတ် ခေါ်လေ၏။

မေ့ချင်ဟန် ပြုနေသောသူမှာ တော်တော်နှင့်သတိမရ။ မာဂရက်၏ ကရုဏာသံကို နားထောင်လျက် ယုယစွာ ကိုင်လှုပ်နေသော လက်ဖဝါးနု ပူပူနွေးနွေးကလေး၏ အရသာကို ခံစားကာ ဇာတ်လမ်းနောက်ပိုင်းအတွက် စဉ်းစားရင်း မှိန်းခံနေလေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ဒေါသမှ သောကသို့ ကူးပြောင်းလာသော မာဂရက်မှာ ပခုံးကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ တတွတ်တွတ်ခေါ်နေရာမှ ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်လာကာ...

"ဟင်... ကိုဖြတ်စ ကိုဖြတ်စ.. မာ လက်လွန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့နော်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင်"

ဟု ငိုသံပါလျက် မျက်ရည်များ တပေါက်ပေါက်ကျလာကာ ခါးကြားမှ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ထုတ်ပြီး သွေးများကို သုတ်ပေးမိတော့လေ၏။

ဤတွင်မှ အမူကောင်းမင်းသားသည် မျက်လုံးဖွင့်လာကာ ရုံ့.ရုံ့.မဲ့မဲ့ လှုပ်ရှားရင်း မချိုသော်လည်း အောင့်ခံနိုင်သော အမူအရာဖြင့်...

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မာ။ မှာကို သွေးတွေပေကုန်ပါမယ်။ ဖယ်ပါ မာ"

ဟု ကရုဏာသံနှင့် ပြောလေ၏။

"သိပ်များသွားသလားဟင် မှန်းစမ်း။ ဘယ်နေရာလဲ။ မှာ သေတ္တာထဲမှာ ပရုတ်ဆီ ပါတယ်လေ။ မာ လုပ်ပေးမယ်နော်"

ကြင်နာသောအသံနှင့် ယုယသောအပြုအစုမှာ ဖြတ်စအဖို့ အကြီးအကျယ် ဖိမ်ရိုလှသည်။ အထုအရိုက်ခံရသော ဒဏ်များပင် မေ့သွားချေပြီ။

မိန်းမတို့မည်သည် ဒေါသကြီးသလောက် ကရုဏာများတတ်၏။ မကြာမီ ဖြတ်စမှာ ကြင်နာသော နှာစုံမကလေး၏ အပြုအစုအယုအယဖြင့် ဦးခေါင်းတွင် ပတ်တီးကလေး အဖွေးသားနှင့် ရှိနေချေပြီ။ မာဂရက်မှာကား ခုတင်တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ သူ၏ဖြစ်အင်ကို တွေး၍ တရိုက်ရိုက် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

*****

ဖြတ်စမှာ ခုတင်ပေါ်မှထ၍ လမ်းလျှောက်နေရင်း မာဂရက်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်အောင် ပြောဆိုရန် တွေးတောရချေပြီ။ အဆင်သင့်ပင် လောင်းကုတ်အကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံနှင့် ဆေးဘူး၊ မီးခြစ်တို့ကို တွေ့လေ၍ စုံထောက်ဦးစံရှား၏ စဉ်းစားခန်းဝင်သော စတိုင်မျိုး ပေါ်ပေါက်သွားလေ၏။

သူ၏ မျက်တွင်းကျကျ မျက်ခုံးကလေးကို ရုံ့.ကာရုံ့.ကာ ဆေးအိုးကို ဖွာရင်း ခုတင်နံဘေးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လေ၏။ သုံးလေးခေါက်မျှ အသွားအပြန် လျှောက်မိလျှင် ရှိုက်ရှိုက်ငင်ငင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုနေသော မာဂရက်၏အနီး၌ ရပ်လိုက်ကာ...

"မောလှပြီ မာ သိပ် မငိုပါနဲ့တော့။ အကြောင်း အားလျော်စွာ ကံအတိုင်း ဖြစ်ရပြီပဲ။ မထူးတော့ပါဘူး။ ကံတရားကို ဘယ်သူ လွန်ဆန်လို့ ရမလဲ။ ဒီကလည်း ညနေကဖြစ်အင်ကြောင့် ရှက်လွန်းလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးပြီး ညမှောင်မှ ပြန်လာခဲ့တာ။ အိမ်ရှေ့မီးလင်းနေလို့ ရုတ်တရက် မလာဝံ့ဘဲ နောက်ဖေးပေါက်က အလစ်ချောင်းတက်မယ်အကြံနဲ့ မှောင်ရိပ်ခိုနေတုန်း မာက သေတ္တာလေးဆွဲလာပြီး ကိုကိုဖြတ် စောစောလာတာ အဆင်သင့်ပဲဆိုပြီး ဆွဲခေါ်တော့..."

မာဂရက်က ဖြတ်၍...

"ကိုကိုဖြတ် ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကိုကိုလတ် ခေါ်တာပါ။ ကျွန်မရည်းစား စစ်ဗိုလ်မင်းရဲလတ် မှတ်လို့။ သူနဲ့ ကျွန်မ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီ။ ကျွန်မမိဘများက သဘောမတူလို့။ ဒီကြည့်မြင်တိုင်ကို လာပို့ထားတာ။ အခုည လာခေါ်ဖို့ ချိန်းပစ်ခဲ့တာ။ နောက်ဖေးပေါက်က မျှော်နေတုန်း ရှင်က သူဝတ်နေကျ စစ်လောင်းကုတ်ကြီးနဲ့ သူ့ဦးထုပ်မျိုး ဆောင်းလာတော့ မှောင်မှောင်ထဲ သူမှတ်လို့ ရှင်ရဲ့။ ကိုကိုလတ်ဆိုတာကို ကိုကိုဖြတ်ရယ်လို့ ရှင်နားပဲ ကြားတတ်တယ်"

ဖြတ်စသည် စိတ်ထဲမှ အနည်းငယ်ပြုံး၍...

"အေးလေ ခုတော့ ကိုကိုလတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုကိုဖြတ် ကိုကိုဖြတ်ပေါ့"

"တော်စမ်းပါရှင်။ ရှင်နာမည်ကြီး ကိုကိုဖြတ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုကိုဖြတ်ရယ်လို့ ခေါ်ဖို့မပြောနဲ့။ နားထဲကြားရတာတောင် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး"

"အေးလေ ခုတော့ ဟုတ်မယ်ပဲ။ အကျင့်မရသေးလို့ပါ။ နောက် ခေါ်နေကျသွားတော့ ကိုကိုဖြတ် ကိုကိုဖြတ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့။ ဖြတ်နဲ့လတ် ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဖျတ်လတ်သည်ဆိုတဲ့ စကားလုံးမှာတောင် ဖျတ်က အရင်လာတာ။ ဖျတ်ပြီးမှ လတ်ရတာပါ"

မာဂရက်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ...

"တော်ပါရှင် နာမည်ချင်း နှိုင်းမနေစမ်းပါနဲ့။ လူချင်းနည်းနည်းမှ တူတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ ဟိုက မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ စစ်ဗိုလ်ကာလဗလမှ။ မောင်ပျဉ်းမနား ဘွဲ့ရတဲ့လူရှင်။ ရှင်လို အလုပ်မရှိတဲ့ (၁၀၉)၊ အရက်သမား အလောင်းသမား၊ ... မဟုတ်ဘူးရှင်။ ခုတော့... ခုတော့ လူမှားပြီး ရှင်ရောဂါတွေနဲ့ အမယ်လေး... ကျွန်မ လူဖြစ်ရှုံးရပြီ ရှင်ရဲ့။"

ဟု ဆိုကာ ရိုက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးလေ၏။

ဖြတ်စသည် သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်စုံကို အလျင်အမြန် ဆွဲထုတ်ကာ...

"ဟိုး... ဟိုး။ ဒါအတွက်တော့ ဒီလောက် မပူပါနဲ့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါ။ ပယ်နီစလင် တန်ခိုးကြောင့် ရောဂါတွေ အမြစ်ပြတ်တဲ့အကြောင်းကို ဆရာဝန်ထောက်ခံစာ ရှိပါတယ်။ ရော့... မယုံရင်ကြည့်ပါ။ ဒီရောဂါအတွက်တော့ မပူစမ်းပါနဲ့"

"တော်စမ်းပါ။ ပြမနေစမ်းပါနဲ့။ မကြည့်ချင်ပါဘူး။ ရှင်စိတ်ထား နည်းနည်းမှကောင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ လူမှားပြီး လိုက်လာမိတာကို ရှင်တမင်ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာ... ကားပေါ်မှာ ကျွန်မကို... ဗိုလ်မင်းရဲလတ်ဆိုရင် ဒီလိုတစ်ခါမှ..."

"အို.. ဒါတော့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ အခွင့်အရေးကောင်းရတုန်း မရွယ်ဘဲနဲ့ ဖော်ကဲမင်းဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ။ မာဂရက်ကို မြင်မြင်ချင်း တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မိလို့ စာတောင်ပေးတယ် မဟုတ်လား"

"ရှင့်စာကို ကျွန်မ ဖတ်သလား။ အလေးပြုသလား"

"မဖတ်မှန်း၊ အလေးမပြုမှန်း သိလို့ဘဲ အခွင့်ကောင်းကြုံတုန်း လက်မလွတ်အောင် ယူလိုက်ရတာ။ ဒီကိစ္စကတော့ လူတို့ မတွေးမထင်နိုင်လောက်အောင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖူးစာရေးနတ်က ကြံဖန်ပြီး ဂဟေဆက်ပေးရတာ မချစ်ချင်မနေရ"

"အံ့မယ်... ဒီကိစ္စကြောင့်များ ရှင့်ကို ဇွတ်မှိတ်ပြီး ချစ်မယ် မှတ်သလား။ ဝေးပါသေချဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မယ် သိရဲ့လား။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဟန်လှပြီ အောက်မေ့မနေနဲ့"

"အမယ်လေး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ သတ်သေလိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာတုံး ဒီလောက်ပဲ ကိုကိုဖြတ်အပေါ်မှာ..."

"အလိုလေးတော်... ရှင့်ကိုယ်ရှင် ကိုကိုဖြတ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ဒီနာမည်ကြီး ကြားရပြင်း ကပ်လွန်လွန်းလို့ပါ"

"ဒါဖြင့်... ကိုကိုစ"

မာဂရက်သည် နားကိုပိတ်ကာ..

"အမယ်လေး လုပ်ပြန်ပါပြီ။ ဒါလည်း မထူးပါဘူး"

"အေးလေ... ခေါ်နေမကျ၊ အကျင့်မရှိသေးတော့ နောက်တော့သာ..."

"အမယ်လေး.. ဘယ်တော့မှလဲ ခေါ်နေကျ အကျင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်စမ်းပါတော့..."

ဟု ဆွဲဆွဲငင်ငင် ပြောလိုက်၏။

"ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မောင်ဖြတ်စရဲ့အပေါ်မှာ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဒါလောက်များ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတော်မူတာလဲ ခင်ဗျ။ အမိန့်ရှိပါဦး"

"အလိုလေးတော် ဒါများ မေးနေရသေးလား။ ရှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးနေသလဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိစစ်ကြည့်ပါလား"

"ဘယ်လိုများ ဆိုးဝါးနေလို့လဲဗျာ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ဟုတ်တာရှိ ဝန်ခံပုံမယ်"

ခြောက်ပစ်ကင်း မျက်နှာကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

မာဂရက်က မျက်လုံးပြူးကာ...

"အလိုလေး... လာလာချည်သေးရဲ့တော်။ ကဲ... ရှင် အရက်မသောက်တတ်ဘူးလား"

"အမယ်လေး... ဒါများ မေးနေရသေးလားဗျ။ သောက်တတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ သောက်တာမှ အမိနို့ရည်ကဲ့သို့ နှစ်သက်ပါတယ်"

"ရှင် မိန်းမကော မလိုက်စားဘူးလား"

"လိုက်စားပါသော်ကောဗျာ။ မယ့် ဒီမှာကြည့်ပါတော့"

ဟု ဆိုကာ လည်ပင်းရှိ ပုလဲညိုလုံးကလေးများနှင့် တူသော စီရရီ ကြပ်အသီးကလေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်ပြရင်း...

"ခုတော့.. ဒီရောဂါတွေ ပင်နီစလင်သတ္တိကြောင့် အမြစ်ပြတ်သွားပါပြီ"

"နို့ပြီး ရှင် လောင်းကစားခြင်းကော မပြုဘူးလား"

"ဒါတော့ဗျာ... ပိုက်ဆံရှိတဲ့အခါ မြင်းပွဲ၊ ဖဲပိုင်းသွားပြီး အပွဲကြံတာပဲ"

"ကဲ... ဒါဖြင့် ရှင် အကျင့်စာရိတ္တဟာ ဘယ်မှာ ကောင်းကွက် တစ်ချက် ရှိသေးလို့လဲ။ အဆိုးဟူသမျှ ရှင့်မှာချည်း စုနေတာပေါ့။ ဒီထက် ဆိုးတာများ ရှိသေးရဲ့လားလို့"

ဖြတ်စသည် မျက်ခုံးကို အံ့သြသလို ပင့်ချီကာ...

"အလို... ဒါလေးနဲ့များ အကျင့်ဆိုးတယ်၊ မကောင်းဘူးလို့များ ဆိုနိုင်သလားဗျာ။ ကျုပ် အရက်သောက်တယ်၊ လုမသောက်ဘူး။ ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်သောက်တယ်။ မိန်းမလိုက်စားတယ်။ ပိုက်ဆံရှာစားတဲ့ အလိုတူ မိန်းမကို ပိုက်ဆံပေး ပျော်ပါတယ်။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးကို မဖျက်ဆီးဘူး။ တချို့ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းအမည်ခံ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးတွေသာ ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးမလေးတွေကို ပိုက်ဆံပေး ဖျက်ဆီးတာ။ နို့ပြီး ကျုပ် လောင်းကစားတယ်။ ကိုယ့်ငွေကိုယ်ရင်းပြီး ငွေတိုးအောင် အရှုံးအနိုင် စွန့်တာ၊ သူများပစ္စည်းလိမ်ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ညာယူတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲသားတွေကို သွေးစုပ်နေတဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဓနရှင်ထင်နေတဲ့ လူတွေလောက် မဆိုးပါဘူး။"

ကျုပ် ဝါသနာအတိုင်း ကျုပ် လုပ်တာတွေမှာ မတရားတာ တစ်ချက်မှ မရှိဘူး။ ကိုယ်ကောင်းကိုယ်ခံ၊ ကိုယ်မကောင်း ကိုယ်ခံ။ ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် ဒုက္ခမဖြစ်ဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ကိုယ်ကသာ ကူညီတယ်။ လောကကြီးမှာ လူတစ်ဖက်သား သို့မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ခုခုကို သူ စိတ်မတူ ကိုယ်မပါဘဲနဲ့ တိုက်ရိုက်သော် လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်၍သော် လည်းကောင်း သူ နှစ်နာအောင် သို့မဟုတ် စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်လေသမျှ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ကျုပ် ယူဆတယ်။"

သူဘာသာသူ လောင်းကစားတယ်။ လိုက်စားတယ်။ သောက်တယ်။ နာမည်ဆိုး သူခံတယ်။ သူ့အနစ်နာ သူခံတယ်။ စဉ်းစားဉာဏ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ ကြည့်ရင် ဒီလိုလူမျိုး ဘာအပြစ် ဆိုစရာရှိသလဲ။ မသောက်ဘူး၊ မလောင်းဘူး၊ မလိုက်စားဘူးဆိုတဲ့ ဟိတ်ဟန်ထုတ် အမူအရာပြုပြီး တစ်ဖက်သားတွေ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်အောင် ပြုမူနေကြတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မာဂရက် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အပြစ်တွေတိုင်းလည်း အဆိုးမဆိုပါနဲ့။ အပြစ် မမြင်တိုင်းလည်း အကောင်း မထင်ပါနဲ့။ ကောင်းရာမှ ဆိုး၊ ဆိုးရာမှ ကောင်းတဲ့ သဘာဝတွေ နည်လမ်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်မှာလည်း ကြည့်ပါဦး။”

မာဂရက်မှာ နားပြီးလာကာ...

“တော်စမ်းပါရှင် စကားရည် ကြွယ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ရှင် ကျွန်မကို အခု နစ်နာအောင် လုပ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။”

“အလို... ဒါတော့ နစ်နာစေလိုတဲ့စိတ်ဓာတ် တစ်စိကလေးမှ မရှိပါဘူး။ ဘုရားဗူးရပါစေရဲ့။ ကိုယ် တကယ်ချစ်လို့ တကယ်ပေါင်းမယ် သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီးသားပါ။”

“ရှင်က ပေါင်းမယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မက ရှင်ကို မပေါင်းနိုင်ဘူး ရှင်ရဲ့။ ရှင် ဒီလို အကျင့်ဆိုးတွေ ရှိနေတာ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုလုပ် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး လုပ်မလဲ။”

“အလိုလေး... ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ဟောဒီ... မာဂရက်နဲ့သာ ပေါင်းရရင်လေ မှာစကားကို နားထောင်ပါ့မယ်။ မာမကြိုက်တာ မလုပ်ပါဘူး။ ‘မောင်း သွား ထား နေ’ ပါ။ မာ မကြိုက်တာလုပ်ရင်လေ ခုနလို လည်ပင်းတွန်းလှဲပြီး ထုပါရိုက်ပါ။ မာဆုံးမသမျှ ကျွန်တော်ခံပါ့မယ်။ ဟိုတုန်းက မိဘစကား နားမထောင်ခဲ့သမျှ ဟောဒီ ချောနှမကလေးနဲ့ကျကာမှ အကျွတ်တရား ယူပါတော့မယ်။ မာကသာ ခုအချိန်ကြာမှ ငြင်းလိုက်ရင်တော့ အရင်ကထက်ပိုပြီး တောပေနေဦးမှာပဲ။ စဉ်းစားပါ မာရယ်။ လူကောင်းတစ်ဦးကို မကောင်းလုပ်ဖို့ လွယ်သလို လူကောင်းတစ်ယောက်ကို အကောင်းအဖြစ် နေစေတာလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး။ မကောင်းဖြစ်နေတဲ့လူကိုသာ အကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့က ခဲယဉ်းပါတယ်။ မြင့်မြတ်ပါတယ်။ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်မှပဲ မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ မိုက်မဲနေတဲ့ ဝေနေယျတွေကို အကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ တမင်သက်သက် သူ့ကိုယ်သူ အနစ်နာခံပြီးတော့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကြိုးစားလာခဲ့ရတာ။”

မာဂရက်သည် ဖြတ်၍...

“ဟေ့ဟေ့... တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ သူကောင်းဖို့ပဲ လူများက အနစ်နာခံပြီးတော့... ဟိဟိ”

ဟု ရယ်သွမ်းကလေး သွေးလိုက်သဖြင့် ဖြတ်စမှာ အတော်ကလေး အားတက်လာမိ၏။

သို့သော် မာဂရက်က မျက်နှာပိုးသတ်ကာ...

“ရှင် ပြောသလို ရှင့်ကို လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်စေပါပြီတဲ့ရှင်။ ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်... ဟုတ်တာပြောရင် ရှက်စရာ မရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်မရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ သားကောင်းရတနာတွေ မွေးဖို့ အာသီသနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျန်းမာရေးလိုက်စားပြီးတော့ ကာယဗလသမားနဲ့မှ အိမ်ထောင်ပြုမယ် စိတ်ကူးထားတာ။ ခုတော့.. ရှင့်လို ပိန်ချည့် သေးကွေး လူနဲ့ပေါင်ကလေးနဲ့ဆိုတော့ မဖြစ်ဘူးရှင် မဖြစ်ဘူး။ ရှင်လူကောင်းဖြစ်အောင် ကျွန်မ အနစ်နာခံလို့ တိုင်းပြည်မှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အကျိုးရှိရင် တော်သေးရဲ့။ ခုတော့... မဖြစ်ပါဘူးလေ။ မဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောပြန်လေရကား ဖြတ်စမှာ အကြံကြပ်သွားကာ ဆေးတံကို ဆေးအသစ်ထပ်ထည့်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ဦးစံရှားလို စဉ်းစားခန်း ဝင်ရပြန်လေ၏။

*****

ကာလဗလနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိကိုယ်မိမိ ကြည့်လိုက်ပြန်သော် ပိန်ညောင်ခါးချည့် အားမရှိ၊ လက်နံပေါင် ခြေပုလွေကလေးနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်းမှ တစ်ချက်တစ်ချက် ဖနောင့်နှင့် ခြေမျက်စိ ခတ်၍ နေသေးသည်။ အသက်အစိတ်ကျော်မှ ကာယဗလလေ့ကျင့်၍လည်း ရတော့မည်မဟုတ်။ နဂိုကပင် ဝါသနာမပါခဲ့၍ နောက်လေ့ကျင့်ပါမည်ဟုလည်း အာမ,မခံနိုင်။ မာဂရက်၏ ‘တစ်နည်းနည်းဖြင့် တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေး’ နှင့် ပတ်သက်၍ အကျပ်ကိုင်နေရာ (၃-၄)ခေါက်မျှ ဆေးတံဖွာရင်း လျှောက်မိလျှင်ပင် ဉာဏ်ကြီးရှင် ကိုဖြတ်စ အကြံရလေ၏။

ရှတ်တရက် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကာ...

“မာ”

ဟု တစ်လုံးတည်း ခေါ်လိုက်လေ၏။

ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားနေရာမှ...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဆိုစမ်းပါဦး”

“တိုင်းပြည် ကောင်းကျိုးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်၊ ကာယဗလ လိုက်စားတယ်ဆို မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“မိန်းကလေးတွေ ကိုယ်တိုင်က ကျန်းမာလှပရေး လေ့ကျင့်ပြီးတော့ ယောက်ျား ကာယဗလသမားနဲ့မှ အကြောင်းဆက်မယ် ဟုတ်လား... ဒီတော့...”

“ဒီတော့ ကျန်းမာ ထွားကျိုင်း သန်စွမ်းတဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ သားကောင်းရတနာကလေးတွေ မွေးရော”

"အင်း... ဟုတ်ပါပြီလေ။ နို့ပြီး တိုင်းပြည်မှာ အများကြီးရှိတဲ့ ကိုယ်တို့လို ပိန်ညော် ခါးချဉ့်တွေကကော ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး ယူရမလဲ"

"ရှင်တို့လို ကျန်းမာရေး ဂရုမပြုတဲ့ အပေါ်ယံ အရောင်တင်တွေ အပျိုမီးယပ်တွေနဲ့ ယူကြပေါ့"

"ဒီတော့.. ဘယ်လို သားသမီးတွေ မွေးရောလဲ"

"ရှင်တို့လို ခါးချဉ့်ပိန်ညော် ဖလန်ချောင်နံပေါင်တွေ မွေးပေါ့"

"ဒီတော့ မာတို့လို မိဘမျိုးကမွေးတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ကိုယ်တို့လို မိဘမျိုးကမွေးတဲ့ သားသမီးတွေ လူကောင်ချင်း တူပါဦးမလား"

"မတူဘူးပေါ့။ ကိုင်ပေါက်ပစ်နိုင်လောက်အောင် လူကောင်ချင်း ကွာနေမှာပေါ့"

"စိတ်နေသဘောထားချင်းကော တူပါဦးမလား"

"မတူဘူး။ ကာယဗလ ရှိတဲ့လူက ဉာဏ်ပညာ ကောင်းမယ်။ သည်းခံတတ်မယ်။ စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်မယ်။ ကျန်းမာရေးမပြည့်စုံတဲ့လူတွေက ဉာဏ်နည်းမယ်။ စိတ်တိုမယ်။ သဘောယုတ်မယ်"

"အို... ဒါတွေက စတုတ္ထတန်း ကျန်းမာရေးစာအုပ်ထဲက အညွှန်းတွေပါ။ အတိအကျ မဟုတ်ပါဘူး။ သို့သော် အဲဒီ အကောင်းအဆိုးတွေကို ခေတ္တ ဘေးချိတ်ထားပါဦးလေ။ လူထု အရေးကြီးနေတဲ့အခါမှာ လူထု စကားပြောရအောင် ခုန မာ ပြောတဲ့အတိုင်းဖြင့် ကာယဗလ လိုက်စားတဲ့ လူစုက မွေးတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ကိုယ်တို့လို လူကောင်ချင်း မတူဘူး။ စိတ်နေသဘောထားချင်းလည်း မတူဘူး။ ဒီတော့ တိုင်းပြည်မှာ လူနှစ်မျိုး ကွဲပြားပေါ့"

ဖြတ်စ၏ ဆိုလိုရင်းကို ရိပ်မိသော မာဂရက်သည် ရုတ်တရက် သွားတက်ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံး၍ လက်ဝါးကလေးနှစ်ခုကို ရင်အုံရှေ့တွင် ဆတ်ခနဲ ယှက်လိုက်ကာ...

"အလိုလေး... ဟုတ်လှတယ်ရှင်။ ကာယဗလ လိုက်စားတဲ့ လူတွေကိုပဲ သွေးခွဲ ဝါဒသမားတွေ ဖြစ်အောင် ပြောရောမယ်။ တော်လှတယ်။ ဒီမှာ ကိုအုတ်ရဲ့။ မာပြောတာက ကာယဗလ ကျန်းမာရေးလိုက်စားခြင်းရဲ့ ကောင်းကျိုးနဲ့ မလိုက်စားတဲ့လူတွေရဲ့ ခြားနားခြင်းကို ပြောတာ ရှင်ရဲ့။ ကာယဗလလိုက်စားခြင်းရဲ့ ကောင်းကျိုးတွေကို ရှေ့ဆောင်နမူနာအဖြစ်နဲ့ မယ်မြန်မာ၊ မောင်မြန်မာ၊ မယ်ဒဂုံ၊ မောင်ဒဂုံ အစရှိတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲတွေလုပ်၊ ဆုတွေပေးနဲ့ တဖြည်းဖြည်း အားကျလာပြီး တစ်စတစ်စ တစ်နိုင်ငံလုံး လိုက်စားလာကြမှာပေါ့"

"တစ်နိုင်ငံလုံး မပြောပါနဲ့ဦး မာရယ်။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေရလို့ သူဟာနဲ့သူ ကျန်းမာသန်စွမ်းနေကြတဲ့ လူများစု တောသူတောင်သားတွေ နံဘေးထားပြီးတော့

မြို့ပေါ်မှာ အလုပ်နသမားအဖြစ်နဲ့ နေကြတဲ့ လူနည်းစုကိုပဲ ကြည့်ပါဦး။ လူတစ်ရာမှာ တစ်ယောက် လိုက်စားနိုင်ကြရဲ့လားလို့”

“အို ဒါက ခုမှ အစရှိသေးတာ။ နောက်နောင် စောင့်ကြည့်ပါဦး”

“စောင့်မနေနဲ့တော့ကွယ်။ (၁၀) ရာခိုင်နှုန်း၊ (၂၀) ရာခိုင်နှုန်း၊ (၄၀) ရာခိုင်နှုန်းအထိပဲ များသွားပါပြီတဲ့ဗျာ။ ကြာလေ... ကြာလေ လူကောင် အကြီးအငယ်တွေ ကွဲလာလေ၊ စိတ်နေသဘောထားတွေ ကွဲလာလေနဲ့ အလိုလိုမှ အမျိုးမျိုး ကိစ္စတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည် မညီညွတ်နေရတဲ့အထဲ နောက်နောင် မြန်မာလူထုဆိုရင် လူအကြီးအစားထု၊ လူအငယ်စားထု၊ လူအလတ်တန်းစားထုနဲ့ လူထုတွေ သိပ်များ မလာဘူးလား။ ဒီလိုသာ လူထုတွေ အမျိုးမျိုး ကွဲလာရင်း ကျုပ်တို့ မြန်မာပြည် မခက်ပေဘူးလား”

“အလိုလေး... ဒီလိုဖြင့် ကာယဗလ ကျန်းမာရေး လိုက်စားတဲ့ လူတွေကြောင့်ပဲ။ တိုင်းပြည်လူထု အစိတ်စိတ်ကွဲရတော့မယ်ရင် ဆိုတာပေါ့”

“ကာယဗလ ကျန်းမာရေး လိုက်စားရုံနဲ့တော့ ဒီလိုကွဲရမယ် မဆိုလိုပါဘူးဗျာ။ ခုန မာပြောတဲ့ စကားအရသာ ‘ကျန်းမာရေး ကာယဗလ လိုက်စားတဲ့ လူချင်းမှ လက်ထပ်မယ်၊ မလိုက်စားတဲ့ လူတော့ မယူနိုင်ဘူး။ အဲဒီလို ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ လူချင်းသာ ယူကြလို့ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးတော့ ဒီလိုဆို ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဝေဖန်မိတာပါ။ မာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦးလေ။ ဒီအတိုင်းသာ ငါလိုလူချင်း သူလိုလူချင်းမှ ညားကြရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်တွေ့သလို မဖြစ်ပေဘူးလားလို့”

“ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာက အချိန်ကုန်ခံနိုင်ဖို့ သူ့စည်းကမ်းအတိုင်း လိုက်နာဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အခု မြန်မာပြည် လက်ရှိ အခြေအနေနဲ့ ကြည့်ရရင် လူ(၁၀၀)မှာ (၅)ယောက် လိုက်နိုင်ဖို့က အင်မတန် ခဲယဉ်းတာ။ ဒီတော့ လေ့ကျင့်နိုင်တဲ့ လူတွေ သို့မဟုတ် ဒီဘက် ဝါသနာမပါတဲ့လူတွေက ကိုယ့်လက်ရှိ သို့မဟုတ် ကိုယ်ဝါသနာပါရာကို တိုးတက်အောင် လုပ်ကြပေါ့။ အေး... အရေးကြီးတာက လူဦးရေ တိုးတက်ရေးအတွက် အိမ်ထောင်ပြုကြတဲ့ အခါကျတော့ ခုန မာ ပြောသလို ‘ငါလိုလူချင်း သူလိုလူချင်း’ မခွဲခြားဘဲ တိုင်းပြည်လူထု အဆင့်အတန်း၊ အရွယ်အစားဟာ ကြိတ်နှုန်းပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် ညီညွတ်သွားအောင် မာတို့လို မယ်တပ်ကုန်း၊ မယ်အုံ၊ မယ်မြန်မာ၊ မယ်ဟာရာ အစရှိတဲ့ ဘွဲ့ထူးရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေက တိုင်းပြည် ကောင်းကျိုးအတွက် ရည်စူးပြီးတော့ ကိုယ်တို့လို ကာယဗလကျန်းမာရေး မလိုက်စားမိလို့ သို့မဟုတ် မလိုက်စားနိုင်လို့ အခွင့်မသင့်လို့ ရင်သိမ်၊ ခါးချည့် အားမရှိဖြစ်နေရာတဲ့ လူတွေကို ကရုဏာ သမုဒယာထားပြီး...”

မာဂရက်က ဖြတ်၍...

"အလိုလေး... ကိုစုဋ္ဌက ဒီလို လာတာကိုး။ ကဲ... ရှင့် အဆိုအတိုင်းဖြင့် မောင်မြန်မာ၊ မောင်အုံ အစရှိတဲ့ ဘွဲ့ရတဲ့လူတွေနဲ့ ကာယဗလ လိုက်စားတဲ့ လူတွေက အပျိုမီးယပ် အပျိုညှက်စလီတွေကို ယူရမှာပေါ့"

"အမယ်လေး ဒီလိုတော့ မဆိုဝံ့ပေါင်ဗျာ။ လူသတ်မှု ဖြစ်တတ်တယ်ဗျ"

မောင်ဖြတ်စသည် သူဟာသူပြောရင်း ရယ်မောမိလေ၏။

တစ်ဖန် ဆေးတံကို ဆေးအသစ်ထပ်ထည့်ပြီး မီးညှို့သောက်ကာ လမ်းလျှောက်ပြန်ရင်း...

"ဟုတ်တယ် မာရဲ့။ အမှန်စင်စစ်သာ (၄၇)ခု ခေတ်သစ် အမျိုးသမီးတွေဟာ မိမိတစ်ကိုယ်ကောင်းအဖို့သာ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် တိုင်းပြည် တိုးတက်ရေး၊ ကောင်းစားရေးကို ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ကျန်းမာလှပရေး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းရေးကို လိုက်စားတယ်။ ခေါင်းဆောင် နမူနာအဖြစ်နဲ့ ပြပွဲဝင်တယ်ဆိုလို့ရင် မိမိကိုယ်မိမိ ကြော်ငြာရုံလောက်၊ ကြွားရုံလောက်၊ ပြပွဲစီမံတဲ့လူ အမြတ်ရုံလောက် စိန်ဘယက်ကြီး တစ်ခုလောက်ကိုသာ အာသိသမထားဘဲနဲ့ တကယ့်တကယ်တမ်း တိုင်းပြည်တိုးတက်လေအောင် အကျိုးရှိလေအောင် မယ်အတုဘွဲ့တွေက မြန်မြန် 'ရီတိုင်းယား' (RETIRE) လုပ်ပြီးတော့ တိုင်းပြည်လူထုထဲမှာ အကျင့်စာရိတ္တအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ချို့ယွင်းနေရာကြတဲ့ မောင်တို့လို တေပေခိုက်မှားနေတဲ့လူတွေ၊ စဉ်းစားရလွန်း အညောင်းထိုင်ရလွန်းအားကြီးလို့ ပိန်ချည့်လုပ်လို့ အားနွဲ့နွဲ့ဖြစ်နေရာတဲ့ စာရေးကလေးတွေ၊ ကျန်းမာရေး မလေ့ကျင့်နိုင်လို့ ရင်သိမ် ခါးချည့် အားမရှိဖြစ်နေတဲ့လူတွေ အဲဒီလို လူတွေကို တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေးအတွက် မဟာကရုဏာနဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ရုပ်ရည်ရှုပကာယ အဆင်းသဏ္ဍာန်တွေ ပြပြီးတော့ အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတဲ့ လူတွေကို အကောင်း ဖြစ်လာအောင် တိုင်းပြည်လူထုမှာလည်း ပျမ်းမျှခြင်းအားဖြင့် လူကောင်း လူရွယ် စိတ်နေသဘောထားတွေ တညီတညွတ်တည်း ဖြစ်လာလေအောင် 'ငါလိုလူချင်း သူလိုလူချင်း'မှ မခွဲခြားဘဲ အဲဒီလို ချို့ယွင်းနေကြတဲ့ လူတွေကိုမှ ရွေးပြီးတော့ အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ကြမှ နိုင်ငံမှာ တကယ်အရာရောက် အကျိုးရှိတော့မပေါ့"

"နို့ပြီး တိုင်းပြည်ကောင်းစားရေး လိုရင်းမှာလည်း လူကောင်ကြီးဖို့ အားအင်ရှိဖို့ ဒီလောက် မလိုပါဘူး။ အခု ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ငြိမ်းအေးသွားစေတဲ့ အဏုမြူလောကဓာတ်ဆရာကြီးတွေဟာ ထိပ်ပြောင်ပြောင် မျက်ကွင်းနက်နက် ပါးရိုးပိန်ပိန် ပိန်ညော်ညော် ခါနွဲ့နွဲ့ကြီးတွေဆိုတာကို သူတို့ မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ပြောရပါတယ်"

ဤသို့ ဖြတ်စသည် လမ်းလျှောက်၍လည်းကောင်း၊ ရပ်၍လည်းကောင်း သူထင်ရာ သူလိုရာများကို လျှောက်၍ ပြောနေလိုက်ရာ မာဂရက်မှာ သူပြောသည်တို့ကို ပီတိကျသွား၍ပဲလား။ သို့မဟုတ် အိပ်ချင်ရောင်လွှမ်းသွား၍ပဲလား ခွဲခြား မပြောတတ်။ စောစောက ဖြစ်ပေါ်နေသော

ဒေါသရောင် သောကရောင်တို့မှာ မျက်နှာပေါ်မှ လွင့်စဉ်သွားကာ ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ခုတင်တိုင်ကို မှီကိုင်နေရာမှ ထွေးထွေးအိအိ ကိုယ်ကြီးကို စန့်စန့်ရန်ရန် လဲလျောင်းလိုက်လေ၏။

ဖြတ်စသည် စကားပြောနေရာမှ ရပ်လိုက်ကာ...

"ဪ... မာ အိပ်ချင်လှပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကဲ... အိပ် အိပ်"

ဟု ဆိုကာ ခြင်ထောင်ကိုချလိုက်၍ စောင်ကလေးတစ်ခုကို ယုယစွာ လှမ်းမြှူပေးလေ၏။

ဤတွင် မာဂရက်သည် ကြိုက်၍ပင် မရှက်သလော၊ ငိုက်၍ပင် မရှက်သလော။ အတိအကျ မပြောနိုင်။ ဖြတ်စ ယုယယယ ပြုသမျှကို မျက်လုံးကလေး မမှိတ်တမှိတ်၊ မျက်တောင်ကလေး စင်းစင်းနှင့် ကလေးငယ်ကလေးသဖွယ် ငြိမ်သက်စွာခံနေသဖြင့် မောင်ဟာတာမှာ နှလုံးရည် ကြွလာကာ အုံးစက်ရာ ယှဉ်လိုက်တော့မည်စိတ်ကူးနှင့် ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖျောက်ခနဲ မှိတ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် သူရည်ရွယ်သလို မှောင်၍ မသွား။ မီးမမှိတ်မိကထက်ပင် ပိုမို၍ တစ်ခန်းလုံး ဖြူကျဲကျဲကြီး လင်းလာလေ၏။

အကြောင်းမူကား သူထင်ထားသကဲ့သို့ ညဉ့်မနက်ဘဲ နံနက်ချိန် အရှက်ကျင်း၍ မိုးစင်စင် လင်းချေပြီတကား။

*****

စုံထောက် မောင်ဖြတ်စ

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားရာ၌ စာကြည့်ပရိသတ်များအား ဇာတ်လိုက် မောင်ဖြတ်စနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် လိုပေလိမ့်မည်။ မောင်ဖြတ်စကား အခြား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ် ပထမဦးဆုံး ကလောင်ကိုင်လျှင် ကိုင်ချင်း၊ 'ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်း'ဝတ္ထု၌ ပါထင်ခဲ့သော လူစင်မမိတမိ မောင်ဖြတ်စပင် ဖြစ်၍ 'မယ်တပ်ကုန်း'ဝတ္ထုတွင် မယ်တပ်ကုန်းဘွဲ့ရ မာဂရက်သာဝက်နှင့် ကြံကြံဖန်ဖန် အကြောင်းဖန်ခဲ့ပေသည်။

သူ့အကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်း ထပ်မံဖော်ပြရလျှင် 'ဖြတ်စ' ဆိုသည်မှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်လာသော အမည်ဖြစ်၏။ သူငယ်စဉ်က သူ့အမေလင်နှင့် တူလွန်လွန်း၍ အင်္ဂလိပ်လို 'စိမ်းချစ်' Same Chip ဟု ခေါ်ခဲ့ရာမှ အဘယ်မည်သော ဦးထွန်းညိုမီး မယားပါသားက ဘာသာပြန်လိုက်သည် မသိ။ 'ဖြတ်စ' ဟူသော မြန်မာနာမည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ထက်မြက်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်၌ (၁) အရက်သောက်ခြင်း၊ (၂) လောင်းကစားခြင်း၊ (၃) မိန်းမလိုက်စားခြင်းတည်းဟူသော ဝါသနာဆိုး သုံးခုအနက် တစ်ခုခုကို ဝါသနာပါရမည်ဟု အနောက်တိုင်းသားတို့၏ ဘန်းစကားရှိပေရာ မောင်ဖြတ်စမှာ ထိုသုံးခုလုံးကို အင်ပြည့်ကျပ်ပြည့် ဝါသနာပါသူဖြစ်သောကြောင့် သူ၏ မွေးသဖခင် ဂေဟာမှ နှင်ထုတ်ထားခြင်းကို ခံရ၍ သူနှင့် ဝါသနာချင်းတိုက်ဆိုင်သော ကိုယ်ချင်းစာနာတရားရှိသည့် သူ့ဦးလေးကိုဘနိုင်၏ အိမ်၌ မှီခိုကပ်ရပ်နေရစဉ် 'မယ်တပ်ကုန်း'ဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုဘနိုင်၏ ယောက္ခမ မင်းတိုင်ပင် အမတ်ဟောင်း ဦးတုတ်ပေါ၏မြေး မာဂရက်သာဝက်နှင့် အချောင်ပွဲခဲ့လေသည်။

သို့လင့်ကစား သူတို့၏ အချစ်အမှန်း ဇာတ်လမ်းမှာ 'နံနက်အရက်ကျင်း၍ မိုးစင်စင်လင်း' သွားခြင်းဖြင့် အဆုံးမသတ်ခဲ့ရသေးချေ။

နံနက်စောစောတွင် ဦးတုတ်ပေါနှင့် ဒေါ်မြခင်တို့လူစုမှာ မာဂရက်နှင့် မောင်ဖြတ်စပါ နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြင့် မတွေ့တတ်အောင် ရှိနေကြရာ မောင်ဖြတ်စတို့ ညက ငှားသွားသော ကားအရိုင်းဘာ၏ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ဝွတ်တမောနှင်း အင်ဖော်မေးရှင်းကြောင့် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားလေသည်။

ဒေါ်မြခင်တို့ လူစုမှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိတ်မသန်ခြင်းတို့ဖြင့် မောင်ဖြတ်စတို့ တည်းခိုသော 'လော့ဂျင်းဟောက်(စ်)' သို့ လိုက်ခဲ့ကြလေရာ 'မအိစက် မညက်ညောသော ဖျင်မွေရာပေါ်ဝယ်' နှစ်ယောက်သား ကျောခိုင်း၍ ကွေးနေကြသော မချစ်တချစ် မောင်နံကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိကြလေသည်။

ဦးတုတ်ပေါနှင့် ဒေါ်မြခင်တို့၏ ဒေါသကြီးပုံကို အထူးဖော်ပြစရာ မလိုတော့ပြီ။ သူတို့၏ မျက်နှာကို မဟာမိတ်တို့ စစ်အတွင်းက သုံးသော 'ကတ္တရာစေးပလတ်စတာ' ရိုက်ရပါမည်လောဟု

မာဂရက်အား ဒေါသပုန် ထလိုက်ကြသည်မှာ 'လော့ဂျင်းဟောက်(စ်)' ကြီး တစ်ခုလုံးပင် ပွင့်ထွက်သွားလှစေမန်း ဖြစ်ပေ၏။

ကိုဘနိုင် တစ်ယောက်မူကား အခြားသူများ ဆူပူနေသည့်အထဲတွင် ခပ်မဆိတ်နေလျှင် သူတူအား ချီးမွမ်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့ဖြင့် လူအလစ်တွင် မောင်ဖြတ်စ၏ကျောကို သပ်လိုက်ကာ သူတို့အားလုံး တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်၌ မောင်ဖြတ်စပင် မေ့နေသော ညအိပ်ခန်း တည်းခိုခံကို ပေါက်ဖောက် မရဲတရဲ လာရောက်တောင်းရာ ကိုဘနိုင်သည် ကျသင့်သောငွေ၏ နှစ်ဆမျှပင် ပေးလိုက်သေး၏။

အိမ်သို့ ရောက်ကြသည်တွင် မာဂရက်မှာ ဤအခါမျိုး၌ မိန်းမတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်နှင့် အခန်းအောင်းနေရလျက် 'လှိုင်းကြီးလှေအောက် တောင်ကြီးဖဝါးအောက်၊ မိန်းမကြီးတော့...' ပါတကားဟု သဘောမှန်ကို တွေးတောမိကာ ငိုခြင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေနေရပေ၏။ မောင်ဖြတ်စမှာမူကား ဦးတုတ်ပေါ်နှင့် ဒေါ်မြခင်တို့က အိမ်မှ မောင်းထုတ်ချင်လှပါသော်လည်း သူဦးလေးဦးဘနိုင်၏ မျက်နှာရှိန်ကြောင့်သာ မာဂရက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မဝေးကွာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရသော်လည်း ဖြစ်လျက်နှင့်မပြီး၊ ချစ်လျက်နှင့် မနီးကြဘဲ သစ်ရွက်နှင့် အသီးလို အညှာချင်း မထိမိကြချေ။

နောက်တစ်နေ့ပင်လျှင် 'အားချင်း' ရိုက်လိုက်သော သံကြိုး၏အရှိန်ကြောင့် မာဂရက်၏ မိခင် ဒေါ်ဇာကျယ် ကဆုန်စိုင်း၍ ရောက်လာလေသည်။

မာဂရက်သည် မိခင်၏ရင်ခွင် မျက်နှာအပ်၍ ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင်ကို သံတော်ဦး တင်လေရာ ဒေါ်ဇာကျယ်မှာ ပျဉ်းမနားမြို့က ဝိုလ်ရဲလတ်ဘွဲ့ခံ မာဂရက်၏ ရည်းစား သရဲအောင်စိန်အား လယ်ပိုင်ရှင်ပီပီ သောက်မြင်ကပ်၍ သမီးနှင့် မနီးရအောင် ယခုကဲ့သို့ မာဂရက်အား ရန်ကုန်ပို့ထားကာမှ 'အင်္ဂလိပ်ကြောက်လို့ ဟိုဒင်းကိုး၊ ဟိုဒင်း အင်္ဂလိပ်ထက်ဆိုး' ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပါကလားဟု တွေးတောမိကာ သမီး၏မျက်ရည်နှင့် မျက်ရည်ချင်း ရောယှက်ကာ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ငိုပွဲကြီး ဆင်လိုက်လေ၏။

ဖြစ်ပြီးကာမှ မထူးတော့ဘူးဟု တော်ရမည့် သမက်လောင်း မောင်ဖြတ်စကို ကြည့်လိုက်ပါလည်း မက်စရာမရှိ။ မောင်ဖြတ်စခမျာမှာ လွယ်ကူစွာပင် သမက်တော်ပါစေတော့ဟု ဒေါ်ဇာကျယ်၏ မျက်မြင်ကွင်း၌ ရိုးသားသော အမူအရာကလေး လုပ်နေလိုက်မှပင် အကြီးအကျယ် သောက်မြင်ကပ်ဖို့ ကောင်းနေသေး၏။

ဤသို့လျှင် မာဂရက်တို့လူစုနှင့် မောင်ဖြတ်စမှာ ဆုပ်စူး စားရှူးဆိုသော ပဒိုင်းသီးကို လွတ်ပစ်ရမှာကလည်း ရေဆေးမရအောင် အစေးတွေ ပေကျဲနေပြီဖြစ်ရကား အကြီးအကျယ် အကြံကြပ်၍ နေကြလေရာ သူတို့ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ထဲတွင် ပညာအရှိဆုံးဟု ယူဆနေကြသော ပဲခူးမြို့မှ စုံထောက်ကြီးဦးဖော်ဝင်းအား ခေါ်ငင်ကာ ဆရာတင်ကြလေ၏။

ဦးဇော်ဝင်းကား အခြား မဟုတ်ပေ။ ဦးတုတ်ပေါ၏ နှုတ်ခမ်းမွေး ဖီးလောင်မှုကြီးဖြစ်စဉ်က လာရောက်စုံထောက်ခဲ့ရာ အမှုမပြီးပြတ်မီပင် မိမိကိုယ်တိုင် နှုတ်ခမ်းမွေးရိတ်ပြီး ယူထားသော 'မြစ်လောက်' မယား အထွေးကလေး လင်ငယ်နောက်လိုက်သွားသောကြောင့် ပဲခူးမြို့သို့ အလျင်အမြန် ပြန်သွားရသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖိတ်ဆွေဟောင်း နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး ဦးဇော်ဝင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဦးဇော်ဝင်းသည် ပထမဦးစွာ ပင်စင်ယူနေပြီ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့မယား အထွေးဆုံးကလေး ဆုံးပါးရသောအခါတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်ကာ 'သေ မြေကြီး၊ ရှင် အလကားပဲ' ဟု စိတ်ကူးပေါက်၍ ဤမျှ လူဆိုးတွေ လက်နက် အစုံအလင်နှင့် သောင်းကျန်းနေသော ခေတ်ကြီးထဲတွင် စုံထောက်အလုပ်ကို ပြန်လည် လက်ခံလိုက်၏။

ဦးဇော်ဝင်းရောက်လာ၍ အဖြစ်သနစ်အလုံးစုံကို သိရသည်တွင် ဦးဇော်ဝင်းသည် မာဂရက်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူ၏ ဆုံးပါးသွားသော မယား အထွေးကလေးကို သတိရကာ 'ဤလို မိန်းကလေးများမှာ ဤလို ကောင်မျိုးတွေကြောင့် ငါကဲ့သို့ လူကြီးများအဖို့ ခက်နေတော့ပါတကား' ဟု တွေးတောမိလျက် မောင်ဖြတ်စအား အရှင်လတ်လတ် မီးမြှိုက် သတ်ချင်လောက်အောင်ပင် မုန်းတီး ရှုံရှာလေ၏။ သို့သော် ကိုတနိုင်၏မျက်နှာကလည်း ရှိနေပြန်၊ ဉာဏ်များသော စုံထောက်ကြီးလည်း ဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့်ပင် မောင်ဖြတ်စအား...

"ကဲ... ဖြစ်ကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်။ မင်းက မယား တစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးနိုင်လောက်အောင် ဘယ်လို လူရည်လူသွေးများ ရှိသလဲကွယ်။ မိဘ သင်ပေးထားတဲ့ ပညာနဲ့ ရုံးမှာ စာရေးစာချီ လုပ်တာတော့ ကော်ရညီတောင် လုပ်နိုင်တယ်ကွယ်။ ကုန်သည် ဆိုတာတော့ ငွေရင်းရှိရင် လုပ်နိုင်တယ်ကွယ်။ စာရေးဆရာ ဆိုတာကတော့ မြန်မာပြည်မှာ စားလောက်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူးကွယ်။ လယ်လုပ်တယ် ဆိုတာကတော့ ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းရှိရင် နွားနဲ့ ဖက်လုပ်နိုင်တာပဲကွယ်။ ကဲ... ဒီတော့ ပြောစမ်း။ မာဂရက်လို မိန်းမချောကလေးနဲ့ တန်အောင် မင်းမှာ ဘယ်လိုများ ထူးထူးခြားခြား လူစွမ်းလူစရှိသလဲ"

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

စင်စစ် ဦးဇော်ဝင်း မေးပြော ပြောလိုက်သော စကားမှာ မောင်ဖြတ်စအဖို့ ကိုယ့်စွမ်းကိုယ်စနှင့် လုပ်ကိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်ကွက်မျှ မရှိတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလျှင် သေ၊ မသေချင်သေးလျှင် သာသနာ့ဘောင် ဝင်ပြီး သင်္ကန်းစည်းနေရန်သာ ရှိတော့သည်။ မာဂရက်နှင့် နီးဖို့ကား လုံးဝ မျှော်လင့်ဖွယ် မရှိတော့ချေ။ အမှန်အားဖြင့် ဦးဇော်ဝင်းက တမင် အကျပ်ကိုင်ပြောလိုက်ခြင်းကို မောင်ဖြတ်စ ရိပ်မိလေသည်။ သို့သော် မောင်ဖြတ်စသည် လူကောင် ခါးချည့်သလောက် ဦးနှောက်အားရှိသူ ဖြစ်ရကား ပြုံးရွှင် အေးဆေးသော အမှုအရာနှင့်ပင်...

“ဦးမင်းပြောတာတွေ အားလုံးပဲ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို အလုပ်မျိုးတွေ ဝါသနာမပါပါဘူး။ ကျွန်တော် ထူးထူးခြားခြား လုပ်ချင်တာကတော့ ဆရာရွှေဥဒေါင်း ရေးတဲ့ စုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး လေ့လာနေခဲ့တဲ့အတွက် ဦးမင်းလိုပဲ စုံထောက် အလုပ်ကို စွမ်းဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျား”

ဟု သိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောလိုက်ရာ ဦးဇော်ဝင်းမှာ စုံထောက် အလုပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်နေသည် ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်အနာအဆာ ရှာမပြောနိုင်ဘဲ မောင်ဖြတ်စ၏ ပိန်ချဉ်းသေးကွေး ဖလန်ချောင် ကိုယ်ကလေးကို ကြည့်ကာသာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလျက်...

“မင့်လို ကောင်ကလေးက စုံထောက်လုပ်လို့ လူဆိုးက မင့်ကို စကြဝဠာတံတိုင်း အပြင်ဘက်ရောက်အောင် လွှင့်ပစ်လိုက်မှာပေါ့ကွယ်”

“စုံထောက် အလုပ်ဟာ ဆန်အိတ်ပိုးရတဲ့ ကူလီအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဦးမင်းရယ်။ ဉာဏ်လွှာသုံးရတဲ့ ဦးနှောက်အလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် တစ်ပွဲတစ်လမ်း အစွမ်းပြလိုက်ချင်လှပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဇော်ဝင်း၏မျက်နှာမှာ ရှက်တရက် ဝင်းပြောင်၍သွားလေ၏။

အကြောင်းမူကား နာမည်ရ စုံထောက်နှင့် ရဲများကိုပင် ပတ်တီးရိုက်၍ ဆုံးမလေ့ရှိသော ရန်ကုန်-မန္တလေး မီးရထားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် အကြီးအကျယ် ဆိုးသွမ်းနေသည့် ခေတ်သစ်နာမည်ကျော် လူဆိုးကြီး ‘ဗိုလ်အောင်ခုံ’ ကို တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဗိုလ်အောင်ခုံမှာ အဖော်မထားဘဲ ရှေးသူရိယ မဂ္ဂဇင်းထဲက စောရသက်ပြင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း ခိုးတိုက်၊ ဆိုးမိုက်နေသူဖြစ်၍ သူ၏ ကိုယ်ကာယမှာ ကျွဲပေါက်ကြီးတမျှ ကြီးမားထွားကျိုင်းလျက် ဆယ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ပင် မတူယှဉ်နိုင်အောင် အလွန်ပင် သန်စွမ်းရုံမျှမက ဘိုးဘိုးအောင်နှင့်ပင် လူကိုယ်တိုင်တွေဖူး၍ သေနတ်ပြီးသည်ဟုပင် ကျော်ကြားနေ၏။

ထို့ပြင် ဗိုလ်အောင်ခုံမှာ ရဲစခန်းများ၊ ရဲအရာရှိ အိမ်များကိုပင် ကြိမ်းဖန်များစွာ ဝင်ထွက် သွားလာနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ ကောင်းလှသည်ဟုလည်း ပြောကြကုန်၏။ အကယ်၍ ဗိုလ်အောင်ခုံမှန်း သိသဖြင့် သေနတ်ဆယ်လက်နှင့် ဝိုင်းမိစေကာမူ ကျည်ဆန်တစ်ချက်မျှ မထွက်ရမီ ထိုသေနတ်ရှင် ဆယ်ယောက်ကို နောက်ကောက် ချနိုင်သည်ဟုလည်း သတင်းပြေးနေသေး၏။

ဗန်တို ဗန်ရှည်၊ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ မြန်မာလက်ဝှေ့စသော နည်းအမျိုးမျိုးကို အရည်ကျို သောက်လာခဲ့သော စုံထောက်ကြီးဦးဇော်ဝင်း ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တစ်ခါက ဗိုလ်အောင်ခုံ၏

လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက်လုခမန်း ခံခဲ့ရ၍ ဗိုလ်အောင်ခုံကို အသေအချာ မှတ်မိနေပါသော်လည်း ဗိုလ်အောင်ခုံ၏အနီးသို့ သူ နောက်ထပ် မသိဝံ့တော့ချေ။

စစ်စစ် အမှန်အားဖြင့် စုံထောက် ရဲအရာရှိတိုင်းလိုလို ဗိုလ်အောင်ခုံ၏ သတင်းကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကျားနံ့ရသော ခွေးကဲ့သို့ ဖင်သီနေကြလျက် အားလုံးပင် လက်လျှော့နေကြရကာ ယခု မြန်မာအစိုးရကပင် 'ဗိုလ်အောင်ခုံကို အသေရလျှင် ငါးထောင်၊ အရှင်ရလျှင် တစ်သောင်း' ဟု ဆုငွေ ထုတ်ထားရလေသည်။ အချို့ရဲရင့်၍ ငွေမက်သော သတ္တိခဲတို့သည် အမျိုးမျိုး ကြီးစားခဲ့ကြဖူး၏။ သို့သော် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲသွားကြသည်သာ များကုန်၏။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဦးဇော်ဝင်းသည် မောင်ဖြတ်စအား လူ့ပြည်မှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားစေလိုသောကြောင့်...

"ကဲ... ဒါဖြင့် မောင်ဖြတ်စ အရှည်ပြောမနေနဲ့တော့။ မင်း လူဆိုးကြီး ဗိုလ်အောင်ခုံကို ဖမ်းနိုင်ရင်ဖြင့် မာဂရက်နဲ့ တို့ပေးစားမယ်ကွယ်"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စစ်စစ် မောင်ဖြတ်စသည် ဦးဇော်ဝင်းက မိမိအား ကြံတောသချိုင်းသို့ ပို့ချင်၍ ဤသို့ ပြောသည်ကို အတပ်သိလေသည်။ သို့သော် လေးဆေးခုံထည်စွာပင်...

"ကောင်းပါပြီ ဦးမင်းရယ်။ ကျွန်တော့်ကို စုံထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ ပါဝါသာ ပေးပါတော့"

ဟု ပြောလိုက်၏။

*****

နောက်တစ်နေ့၌ပင် ဦးဇော်ဝင်းသည် မောင်ဖြတ်စအား စုံထောက်အမှတ်အသားပြုကာ စာရွက်ကို ပေးလေသည်။ စစ်စစ် ဦးဇော်ဝင်း၏ စိတ်ထဲ၌ သူဌေးကြီးက သူဌေးလောင်း ယောသကအား 'ဤသူငယ်ကို ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်' ဟု စာရေးပေးလိုက်သော သဘောမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ဦးဇော်ဝင်းက ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်ကို ထုတ်ပေးသောအခါ၌ မောင်ဖြတ်စက သူသည် လက်နက်နှင့် မဖမ်း၊ ဦးနှောက်နှင့်သာ ဖမ်းမည်ဖြစ်သောကြောင့် အလိုမရှိဟုပြောသည်တွင် ဦးဇော်ဝင်း မှဲ့ရွဲ့ရယ်မောကာ...

"ကဲ... ဒါဖြင့် ဗိုလ်အောင်ခုံကို ဖမ်းဖို့ လက်ထိတ်ပဲ ယူသွားမယ်လား"

ဟု ခပ်လှောင်လှောင်မေးရာ မောင်ဖြတ်စက ဣန္ဒြေရှိစွာနှင့်ပင်...

“နေပါစေ ဦးမင်းရယ်။ လက်ထိတ်ခပ်ရတာက စုံထောက်ရဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ စုံထောက်တာပညာ ရဲ့အလုပ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဦးဇော်ဝင်းသည် မောင်ဖြတ်စအား လူဆိုးနှင့် မြန်မြန်တွေ့၍ မြန်မြန် ကိစ္စချောပါစေဟူသော ဆုတောင်းဖြင့် ဗိုလ်အောင်ခုံ နေထိုင်ကျက်စားရာဒေသနှင့် ဗိုလ်အောင်ခုံ၏ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးတို့ကို ကျကျနန ပြောပြလေသည်။ ဦးဇော်ဝင်း၏ မျက်စိထဲတွင် မောင်မြန်မာဆယ်ယောက်မက အင်အားရှိသောလူဆိုးကြီး ဗိုလ်အောင်ခုံက ပန်းနာကြက်ညှာနှင့် သေခါနီးကလေး လူနာလောက်မှ အင်အားမရှိသော ပိန်ချည်ကုန်းကွ မောင်ဖြတ်စအား တစ်ချက်တည်း ဖနောင့်နှင့်ပေါက်၍ အသက်ပျောက်နေပုံကို မြင်ယောင်ကာ ဝမ်းသာအားရစွာနှင့် နောက်တစ်နေ့၌ပင် သူ၏အလုပ်ရှိရာ ပဲခူးမြို့သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မောင်ဖြတ်စ၏ စိတ်ထဲတွင်မူကား မကြာမီ မယ်မြန်မာ၊ မယ်ပြည်ထောင်စုတွေ၏ ‘ရက်တော့(ဒ်)’ ကို ချိုးမည့် အသားဝါညက်ညက် မာဂရက်မယ်တပ်ကုန်းနှင့် ပေါင်းဖက်ရန်ကိုသာ တွေးတောလျက် ဤလူဆိုးကြီးကို မရရအောင် တစ်ယောက်ချင်း အမိဖမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ တစ်နေ့သောညနေခင်း လူလစ်ချိန်တွင် မာဂရက်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍...

“မာ၊ ကိုကိုဖြတ်တော့ အသက်သေချင် သေပစေ။ မာနဲ့နီးရအောင် ကြီးစားတော့မှာပဲ”

ဟု အားပေးစကားများ ရနိုးနိုးနှင့် အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်မိရာ စိတ်ညစ်နေသောမာဂရက်သည် ရုတ်တရက် နှုတ်ခမ်းစုပြီး...

“ဘာ ကိုကိုဖြတ်လည်း ဒီနာမည်ကြီး မကြားချင်ပါဘူး”

ဟု နားနှစ်ဖက်ပိတ်၍ အော်ငေါက်ထုတ်လိုက်သဖြင့် မောင်ဖြတ်စများမှာ အနီးမှ ရုတ်တရက် ဖဲကြည့်ခဲ့ရလေ၏။ သို့သော် မောင်ဖြတ်စမှာ စိတ်ပျက်တတ်သူမဟုတ်ဘဲ ထိုနေ့မှစ၍ စုံထောက်အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း လုပ်လေ၏။ သူ့၌ကား အခြားစုံထောက်များကဲ့သို့ သေနတ်၊ ပေကြိုး၊ မှန်ဘီလူး၊ ကင်မရာတို့ကို မဆိုထားဘိ ဆေးတံဆေးဘူးဗျ ဝယ်မသောက်နိုင်ဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကိုသာ ခဲ၍ စုံထောက်ရလေသည်။

*****

အချိန်မှာ တစ်လမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။

ဧပြီလဆန်း တစ်ရက်နေ့ ညနေ မန္တလေးမီးရထား ထွက်ခါနီးအချိန်တွင် စုံထောက် မောင်ဖြတ်စသည် ကွမ်းခြံ ဘူတာကြီးမှနေ၍ ပဲခူးမြို့ စုံထောက်ကြီးဦးဇော်ဝင်းထံ တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မောင်ဖြတ်စသည် မီးရထားတွဲတစ်ခုပေါ်သို့ တက်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ နေရာကြည့်ပြီးမှ အသက်(၄၀)ခန့်ရှိ ၀၀တုတ်တုတ် တောသားရုပ်ပေါက်နေသော လူကြီးတစ်ယောက်နံဘေး၌ ဝင်၍ ထိုင်လေသည်။ ထိုလူကြီးသည် ဒန်တိုကိုခဲလျက် ဝါးခမောက်ကြီးကို ဆောင်းထားကာ မောင်ဖြတ်စအား ဂရုပြုဟန် မတူချေ။

ရထားထွက်ပြေသည်တွင် မောင်ဖြတ်စမှာ အိပ်ငိုက်လာ၍ သူ၏ဦးခေါင်းမှ သက္ကလပ် ဦးထုပ်ဟောင်းကလေးကို ချွတ်ကာ ထိုလူကြီး၏ကိုယ်ကိုမှီလျက် မှိန်းလေသည်။ ရထားမှာ လူများ ပြတ်သိပ်နေသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မှီငိုက် ခေါင်းတင်ကြခြင်းမှာ အဆန်း မဟုတ်ချေ။ ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖြတ်စကိုယ်ကလေးကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် ဒန်တိုကို ခဲလျက်နေ၏။

ဒါးပိန်ဘူတာ ကျော်လွန်သည်တွင် မောင်ဖြတ်စ၏ ဦးခေါင်းသည် ထိုလူကြီး၏ လက်မောင်းအောက်သို့ ရောက်နေ၍ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိလေသည်။

သို့သော် မောင်ဖြတ်စသည် အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည်မဟုတ်ဘဲ မီးရောင်ကို သူ၏ဦးထုပ်နှင့် ကွယ်၍ ထိုလူကြီး၏ အပေါ်အကျီ လက်ဝဲဘက်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းကို နှိုက်ယူရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

ထိုလူကြီးမှာ တောသားပီပီ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းစွာ ထည့်ထားသည်ဖြစ်၍ မောင်ဖြတ်စမှာ လွယ်ကူစွာ မရနိုင်ချေ။ သို့သော် မောင်ဖြတ်စမှာ ဇွဲနဲပဲရှိသူဖြစ်၍ မရမနေ ကြိုးစားလေရာ ပဲခူးဘူတာဝင်ခါနီး မီးရထား ဥဩပေးလေသည်တွင် ထိုလူကြီး၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲကိုင်မိလေသည်။

သို့ရာတွင် မောင်ဖြတ်စ၏အကြံ မအောင်မြင်ချေ။ အကြောင်းမူကား မောင်ဖြတ်စက သားရေအိတ်ကို ကိုင်၍ လက်ပြန်နတ်လိုက်သည်တွင် ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖြတ်စ၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်ကာ

"မအေပေး... ငွေမသား... ခါးပိုက်နှိုက်"

ဟု ဆို၍ နားရင်းကို တီးလိုက်ရာ မောင်ဖြတ်စမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဒုန်းခနဲ ငွေကျ ကျသွားလေ၏။ လူအားလုံးပင် အလန့်တကြား ဝိုင်းအုံကြည့်ကြရာ မောင်ဖြတ်စမှာ ပစ္စည်းနှင့်တကွ လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေသည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ...

"ချမ်းသာပေးတော်မူပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော် မရှိဆင်းရဲလို့ ကြံမိတာပါခင်ဗျာ"

ဟု တောင်းပန်ပါသော်လည်း ခါးပိုက်နှိုက်ကို သနားရိုးထုံးစံမရှိဘဲ ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖြတ်စ၏ လည်ကုန်ကို စွေခနဲ ကိုင်မြှောက်လိုက်ကာ...

“အမယ်.. သနားစရာ ကလေးပါကွယ်။ မင်းက ငါ့ကို တောသားဆိုပြီး တွတ်တာပေါ့
လကွယ်။ ဘာရမလဲ ငါက မင်း တွဲပေါ်တက်လာကတည်းက ခါးပိုက်နှိုက်မှန်း သိတယ်
နားလည်ရဲ့လား”

ဟု ဆိုပြီး နားရင်းကို တီးလိုက်ပြန်ရာ မောင်ဖြတ်စမှာ အရပ်ကြီးပြတ် ကျသွားပြန်လေ၏။
အချို့လူများက မှတ်လောက်အောင် ဆော်ရန် ပြော၍ မိန်းမအချို့ကမူ...

“အမယ်လေး... လုပ်မနေကြပါနဲ့ရှင်။ လက်သနခံပြီးတော့ သူ့လမ်း သူ့သွားပါစေ။
ရဲလက်သာ အပ်လိုက်ပါ”ဟု ပြောကြလေသည်။

ဤတွင် မောင်ဖြတ်စက...

“ရဲလက်တော့ မအပ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ထောင်ကို ကြောက်လွန်လွန်းလို့ပါ။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊
ချမ်းသာပေးတော်မူကြပါ။ ကျွန်တော် နောက် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဟု ဆိုပြီး ရှိခိုးလေရာ ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖြတ်စ၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲမြှောက်လိုက်ကာ...

“အမယ် ခါးပိုက်နှိုက်က ထောင်ကျမှာ ကြောက်သတဲ့။ ကဲလာ... နင်ကြောက်တဲ့ဆီပဲ
ပို့ရမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်စဉ်တွင်ပင် ပဲခူးဘူတာသို့ မီးရထား ဆိုက်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ထိုလူကြီးသည် မောင်ဖြတ်စ၏
ချိုင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲမြှောက်ကာ မီးရထားတွဲပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘူတာထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။
ဘူတာပေါက်တွင် အသင့်ရှိနေသော ရဲအရာရှိတို့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်သလို
ကြည့်ရှုနေကြရာ အနီးသို့ရောက်သည်တွင် ထိုလူကြီးက...

“ကဲ... ဟောဒီမှာ ခါးပိုက်နှိုက်”

ဟု ဆို၍ မောင်ဖြတ်စကို ထိုးပေးလိုက်ရာ လက်ထိတ်အသင့်ကိုင်၍ စောင့်နေသော
ရဲအရာရှိတစ်ယောက်သည် လျင်မြန်စွာပင် ဖြောက်ခနဲ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဤစက္ကန့်ပိုင်းကလေး အတွင်းတွင် ခါးပိုက်နှိုက်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုလာကြသော
လူတို့မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်၍ သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမူကား ထိုရဲအရာရှိ ခတ်လိုက်သော လက်ထိတ်မှာ မောင်ဖြတ်စ၏ လက်ကို
မဟုတ်ဘဲ ခါးပိုက်နှိုက်ဖမ်းလာသူ လူကြီး၏ လက်နှစ်ချောင်းကို စွပ်မိရက်သား
ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လျှင် ခတ်လိုက်ချင်း ထိုလူကြီးမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်အုံ့သြ၍
သွားလေရာ လက်ထိတ်ခတ်သူ စုံထောက်ကြီးဦးဖော်ဝင်းက..

"ဘယ့်နယ် အံ့ဩသွားသလား ဗိုလ်အောင်ခုံ"

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် နံဘေးရှိ လူအားလုံးမှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြလေ၏။

*****

စုံထောက်တိုင်း လက်လျှော့ခဲ့ရသော နာမည်ကျော်လူဆိုးကြီး ဗိုလ်အောင်ခုံကို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းမိ၍ ဆုတော်ငွေ တစ်သောင်းရလိုက်သော အော်နာရေဘီ စုံထောက်ကြီး မောင်ဖြတ်စနှင့် မယ်တပ်ကုန်းဘွဲ့ရ မာဂရက်သာဝက်တို့၏ လက်ထပ်ပွဲကြီးမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနား လှပါပေ၏။

လက်ထပ်ပွဲပြီးသည့်ည ဧည့်သည်များ ရှင်းလင်းသွားသည်တွင် မောင်ဖြတ်စသည် မာဂရက်၏အနီးသို့ ကပ်၍...

"ဘယ့်နယ်လဲ မာ၊ ကိုကိုဖြတ်လို့ ခေါ်တော့မယ် မဟုတ်လား"

ဟု မေးလိုက်ရာ အရပ်(၅)ပေ (၄)လက်မကျော် ဖြူဖွေးတောင့်တင်းလှသော မာဂရက် မယ်တပ်ကုန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်မပြောတော့ဘဲ အရပ်(၅)ပေ မပြည့်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ပိန်ချည့်ကုန်းကွ မောင်ဖြတ်စအား 'ကြီးမို၊ ငယ်ချို' ဟူသော သဘာဝအလျောက် ဆတ်ခနဲ မြှောက်ချီကာ အိစက်ညက်ညောသော ဖဲမွေရာကြီးတည်ရှိရာ စက်ခန်းဆောင်သို့ ပွေယူသွားလေသတတ်။

*****

စုံထောက် ဦးနံဖြား

(ပရော်ဖက်ဆာ၏ မယားပျောက်မှုကြီးကို စုံထောက်ခြင်း)

စုံထောက်ဦးနံဖြားသည် ရှုမဝတွင် ယခုမှ ပထမဖြစ်၍ 'ရှေးယခင်က (၁၉၅၀)ခုနှစ်၊ နတ်တော်လ စာရေးဆရာမဂ္ဂဇင်း၌ အစပြုခဲ့ကာ (၅၁)ခုနှစ် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှာ သုံးလေးပုဒ်မျှ ရေးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် 'ဤမောင်မင်းကြီးသား'ကို ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်၍ အဆက်ပြတ်ခဲ့သည်။ ယခုမှ ကိုရွှေကျော်က...

"ခင်ဗျာ ဆရာကြီးဆီက စုံထောက်ဦးစံရှားလည်း မလာတာ ကြာပြီ။ ခင်ဗျာ ဦးနံဖြား လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ" ဆိုသည်နှင့် ကိုရွှေကျော်သာမက တင့်တယ် အမှူးရှိသည့် ရှုမဝတိုက်သား အားလုံးကပါ ခယတောင်းပန်ကြသောကြောင့် (အဟမ်း) သံယာအား ဘုရားမှ မဆန်သာ ဆိုဘိသကဲ့သို့ (အဟိ) ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ကို ခလောက်ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထု မကောင်းလျှင် ခိုင်းစေကြသော ဒင်းတို့ ငမိုက်သားတစ်စုကို အပြစ်တင်၍ ကောင်းလျှင်မူကား ကျွန်တော့်တစ်ဦးတည်းကိုသာ ချီးမွမ်းတော်မူပါရန် လေးမြတ်စွာ အစီရင်ခံပါသည်။

အင်း... ကိုယ့်ကလောင်ကိုယ် တယ်ပြီး စိတ်မချလှသဖြင့် အနီသို့ စကားပလ္လင်ခံပြီးနောက် စာဖတ်သူနှင့် ဦးနံဖြားကို မိတ်ဆက်ပေးပါမည်။

စာဖတ်သူများသည် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ ဦးစံရှားဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖူးကြမည် ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်တော့်စုံထောက် ဦးနံဖြားအကြောင်းကို အထူးဖော်ပြနေစရာ လိုမည် မထင်ပါ။

(မေး) "မင်းဦးနံဖြားက စုံထောက်တဲ့နေရာမှာ ဦးစံရှားအတိုင်းပဲမို့လား"

မဟုတ်ပါ။ လုံးဝ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် ဦးနံဖြားသည် ဆရာကြီး၏ ဦးစံရှားနှင့် နေရာတကာတွင် အစစအရာရာ ဆန့်ကျင်ဘက်ကျသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ဥပမာ 'ဦးစံရှားသည် ဆေးတံကိုခဲ၍ ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ် မိုန်းကာ စဉ်းစားခန်းဝင်ရာ၌ ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသဖြင့် အသက်မှ ရှိပါသေ့နဲ့လားဟု ထင်ရသည်။ သူ့ဆေးတံက မီးခိုးငွေ့များကြောင့်သာ'

ဟု ကိုသိန်းမောင်ကရေး၍ ဦးနံဖြားကိုမူကား...

"ဒီဟာကြီး စဉ်းစားပြီဆိုလျှင် ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးတဖွားဖွား တရဲရဲဖွာ တဖြောက်ဖြောက်ပေါက်နေသော သူ့မီးဖွားတွေ သူ့ရှောင်ရတိမ်းရသဖြင့် အမဲခြောက်ဖုတ်က ကနေသလား ထင်ရသည်။"

ဟု သူ့လူ ကိုပိန်းမောင်က ဆိုသည်။

ဦးစံရှား၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ ထက်မြက်စူးရှလှ၍ သူ့မျက်နှာမြင်ရလျှင် ချွန်ထက်သော အပ်ဖျားနှင့် သင်တုန်းဓားကို သတိရပေမည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးနံပြားကို မြင်ရလျှင်ကား ပေါက်ဆိန်ကျိုးနှင့် မုဆိုးမအိမ်က ဓားဆိုးမသာတည်း။ ဦးစံရှားသည် လျက်လေယာဉ်ပျံကဲ့သို့ မြန်ခွဲသော်လည်း ဦးနံပြားသည် ရေဆန်ကိုတက်နေသည့် တုံကင်းအိုတည်း။

အမှုသည်တစ်ယောက်က ဦးစံရှားအား အမှုသွား အမှုလာကို ပြောပြပြီးသောအခါ၌ တရားခံတော့ ဧကန်ဒိဋ္ဌပေါ်တော့မည်။ မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းလင်းလိမ့်မည်နည်းဟုသာ စာဖတ်ပရိသတ်က အားပါးတရ မျှော်ရသည်။ ဦးနံပြားကား ဤသို့မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲ အမှုလာအပ်လိုက်ပြီဆိုလျှင် အားလုံး သပ္ပတ်အူ လည်သွားကာ ပရိသတ်ပင် သိနေသော တရားခံမှာ ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားပြီသာ မှတ်ပေရော့။

အဲသည်ဟာကို ပရိသတ်က ကြိုက်မှလည်း ဖတ်ပေရော့။

သူလိုက်ရသော အမှုသွားမျိုးကို နမူနာဖော်ပြရသော် ပထမဦးဆုံး (စာရေးဆရာ မဂ္ဂဇင်းတွင်) မြန်မာ့ရေတပ်မတော် ဝိုင်းကြက်သွန်မြိတ် သေဆုံးမှုကြီး။

တစ်နေ့သ၌ အစိုးရအမှုထမ်း အင်စပက်တော် ကိုထုံးခွေက ဦးနံပြားထံ ဖုန်းဆက်၍...

"ရန်ကုန်ပြည်လမ်း မရမ်းကုန်းအလွန် ကိုးမိုင်ကွေမှာ ရေတပ်က စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်ပြီး ဇက်ကျိုး၍ အသက်ထွက်သွားသည်။ ဤကိစ္စမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်က လိမ့်ကျတာနဲ့ လည်ပင်း မကျိုးနိုင်ပါ။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လုပ်ကြံမှု ဖြစ်နိုင်သည်။ လာရောက် ကြည့်ရှုပါ"

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးနံပြားက စုံထောက်တို့ထုံးစံအတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်ပါစေနှင့်ဟု ပြောပြီး အမြန်သွားသည်။ ဦးနံပြားရောက်၍ အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသောအခါ လည်ပင်းကျိုးနေသည်။ သေသူမှာ ကုတ်အင်္ကျီကို ပြောင်းပြန် ဝတ်ထားသည်။ ထိုကုတ်အင်္ကျီထဲတွင် ရည်းစားစာတစ်စောင် တွေ့ရသည်။ စာမှာ...

ကိုကိုကြက်သွန်မြိတ်ရှင်...

ခင်ကို ချစ်တယ်ဆိုလျှင် သဘောဆိုင်လျှင် ဆိုင်ချင်း ခင်ဆီကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး၍ အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါ။ ထိုသို့ လာသောအခါ၌ ကိုကို ရောဂါနဲ့ ရှေ့ကရင်ဘတ်ကို လေတိုး၍ အအေးမိမှာစိုးရသဖြင့် အင်္ကျီကို ရှေ့ဘက်နှောက်လှည့်ပြီး ပြောင်းပြန်ဝတ်ခဲ့ပါ။

ခင်ကို ချစ်ရိုးမှန်လျှင် ခင်စကားကို အစစအရာရာ နားထောင်ပါ။ ကိုကိုအသည်းထဲမှာ နှစ်နေအောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့...

ခင်

ဦးနံပြားသည် ဤစာကို ဖတ်ပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး တဖွားဖွားနှင့် စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ် သူ့အနီးသို့ လယ်သမားတစ်ယောက်သည် ဆေးလိပ်မီးတောင်းညှိရန် ရောက်လာပြီး အလောင်းကိုကြည့်လျက်...

"ဒီလူသေတာတော့ နေ့စေ့ကံကုန်ပဲ။ သေရမယ့်လူကို ဒီဝက ဆင်းကုတောင် မရဘူး ဆိုတာပေါ့ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆို သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ် မှောက်တော့ ကျုပ်တို့ ဟော့ဒီ တာနံဘေးလယ်ထဲမှာ ကောက်ရိတ်နေကြတာပေါ့။ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှောက်တာ မြင်ရပြီး လူပြန်မထလို့ ကျုပ်တို့ ကောက်ရိတ်နေရင်းက ကပျာကယာပြေးလာပြီး ကြည့်တော့ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်က ပက်လက်။ မျက်ခွက်က နောက်ဘက်လှည့်နေလို့ 'အို.. အို ဇက်လည်နေတယ်ဟဲ့။ မြန်မြန်ပြန်လှည့်ပေးလိုက်ကြပါ'ဆိုပြီး ကျုပ်တို့လူစု ပခုံးနင်းတဲ့လူကနင်း၊ မျက်နှာဆွဲလှည့်တဲ့ လူကလှည့်၊ ဝိုင်းလုပ်လိုက်ကြတာ ခမျာ ကျုပ်တို့အလာ နောက်ကျသွား ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဂွတ်ဆို ပြန်လည်းတည့်ပြီးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ လား လား အသက်မရှိတော့ဘူးဗျ။ နေ့စေ့ကံကုန် ဒီဝကဆင်းကုတောင် မရဘူးဆိုတာ အဲဒါပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ဟာ လူညံ့တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နွားတင်ပါးဆစ် လွဲတာတောင် ဆွဲလှည့်ပေးနေကျပါ"

*****

နောက်တစ်ခုမှာ (စုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း) အရူးထောင် ဆရာဝန် သေဆုံးမှု။

မူရင်းအဖြစ်မှန်မှာ အရူးထောင်တစ်ခုတွင်(တံတားကလေး မဟုတ်) တစ်နေ့သည့် ဖြူဖြူပွနှင့် မဲခြောက်ခြောက် အရူးနှစ်ယောက်သည် အရူးထောင်ဆရာဝန်ထံ လာ၍ ဖြူဖြူပွ အရူးက...

"ကျွန်တော့်နာမည် သာဂဦး ဖြစ်ပါသည်"

မဲခြောက်ခြောက် အရူးက...

"ကျွန်တော့်နာမည် သခင်တင်ဦး ဖြစ်ပါသည်"

ဆိုပြီး သူတို့၏ နေရပ်လိပ်စာနှင့် မိဘသားချင်းနာမည်များ အမှန်အတိုင်းပြောပြကာ 'ယခု သူတို့မှာ လူကောင်းများ ဖြစ်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် အရူးထောင်မှ လွတ်ခွင့်ပေးပါ'ဟု ပြောကြ၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်က သူတို့ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီး ဤမျှနှင့် စိတ်မချရသေးကြောင်း၊ ရက်သတ္တတစ်ပတ်မျှ ကြည့်ချင်သေးသည်။ ဤအတွင်း၌ လူကောင်းတို့ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည်ကို ပြုလုပ်တာတွေရမှ လွတ်မည်ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့နှင့် သုံးရက်မြောက်တွင် လာပြောသူ အရူးနှစ်ယောက်အနက်မှ သာဂဦးဆိုသူ အရူးက ၎င်းဆရာဝန်၏ မိန်းမကို ခိုးပြေး၍ ဆရာဝန်သည် အလွန်ရှက်ပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ပစ်သေအံ့ဟု အသက်ထွက်၍ ကောင်းမည့်နေရာကို ရွေးရန် ခြံထဲဆင်းအလာတွင် သစ်တစ်ပင်ပေါ်မှာ သခင်တင်ဦးဆိုသည့် အရူးသည် သူ့လည်ပင်းသူ ကြိုးကွင်းစွပ်နေသည်ကို မြင်ရ၍ ဆရာဝန်က...

"ဟေး... နေပါဦး၊ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ"

လှမ်းမေးလိုက်တော့ အရူး သခင်တင်ဦးက...

"ဆွဲကြိုးချသေမလို့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့..."

"ဘာဖြစ်တာလဲ။ မင်းကိုယ်မင်း ကောင်းသွားပြီဆိုပြီး အရူးပြန်ထတာလား"

"ဘယ် အရူးပြန်ထတာ ဟုတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်ရွာက မိန်းမ လင်ငယ်နောက် လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ ကြားရလို့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့"

ဤတွင် ဆရာဝန်က ကိုယ်ချင်းစာကာ အရူးဆိုလျှင် မယားလင်ငယ်နောက်လိုက်တာကို စိတ်ညစ်ရမည်၊ ရှက်ရမည်၊ သိမည်မဟုတ်။ သူများမယားကို ကြာခိုသည်မှာလည်း အရူးများ မစွမ်းဆောင်နိုင်ရာ လူကောင်းများသာ လုပ်ကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤအရူးနှစ်ယောက်စလုံးပင် လူကောင်းများ ပကတိဖြစ်သွားပြီဟု မိမိမသေမီ မိမိဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာ မှတ်တမ်းရေးပြီးမှ မိမိနှင့်အဖြစ်တူ အရူး သခင်တင်ဦးနှင့် ရိုက်ကဟင်း(လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်)လုပ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေကြလေ၏။

သေခါနီးတွင် ဆရာဝန်က အရူးသခင်တင်ဦးအား ကျည်ဆန်များ အပိုရှိ၍ ကြီးဆွဲမချဘဲ မိမိကဲ့သို့ သေနတ်နှင့် ပစ်သေရန် သေနတ်ခဏဌာမည်ဟု ပြောသေးသည်။ သို့သော် သခင်တင်ဦးမှာ အရင်းရှင်စနစ်ကို အလွန်ပင် မုန်းတီးသူဖြစ်၍ နယ်ချဲ့အရင်းရှင်စနစ်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသော သေနတ်နှင့် သွေးထွက်သံယို မသေလို့၊ ကျောမွှဲဆင်းရဲသားပီပီ ကြီးဆွဲချ၍ လျှာထုတ်ကာ လောကကြီးကို ပြောင်လှောင်ပြီးသေမည်ဟု ပြန်ပြော၏။

ဤသို့လျှင် သူတို့အသီးသီး မာလကီးယားကြသတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ ၎င်းအရူး နှစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာ သခင်တင်ဦးနှင့် သာဂဦးတို့ မဟုတ်ပါ။ နာမည်တူ လူတူမရှားဆိုသလို နာမည်ချင်းတူနေ၍သာ

ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီး အထင်မမှားပါနှင့်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများကတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရူးမဟုတ်ဘူးမှတ်၍ ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါခင်ဗျား။)

ကဲ... ဇာတ်ကြောင်းလေး ဆက်ဦးစို့။

ယင်းသို့ ဤအမှုဖြစ်ရင်းကို အရူးသာဂဗိုးနှင့် နောက်မီးလင်းသွားသော အရူးဆရာဝန် ကတော်သည် သူ့ယောက်ျားက ပြည်ထောင်စု အာမခံစနစ်အဖွဲ့မှာ အသက်အာမခံထားရာ တစ်နှစ်မပြည့်သေး၍ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေခြင်းကို လျော်ကြေးရမည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်ကြီး ဦးနံ့ပြားထံ လာ၍ မိမိယောက်ျားသည် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသည် မဟုတ်တန်ရာ။ အရူး သခင်တင်ဦးက မိမိယောက်ျားကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ကြီးဆွဲချသေတာ ဖြစ်ရမည်။ ဤအမှုကိုပေါ်အောင် ဖော်ပေးပါဟု ပြောလေသဖြင့် ဦးနံ့ပြားသည် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် ဦးနံ့ပြား စုံထောက်လိုက်ရာ အမှုမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာစဉ် အတွင်းမှာပင် ကိုဗိန်းဗောင်ကလည်း ချောမောလှပသော အရူးထောင်ဆရာဝန်ကတော်ကို ခါလီမုဆိုးမ သက်သက်မှတ်၍ အရေးပေါ်သက်သက် ကြားဖြတ်ဂေါ်လေရာ (ကိုဗိန်းဗောင်မှာ ဦးစံရှား၏ ကိုသိန်းမောင်ကဲ့သို့ မ,ဆို လေသံမျှ မကြားဘူးသလောက် သမာဓိရှိသူ မဟုတ်ပါ) နောက်ဆုံး၌ အမှုသည်ခမျာမှာ ဒီအသက်အာမခံငွေ တစ်သောင်း မရချင်နေပါစေတော့ ဟူသည်အထိ ဖြစ်အောင် စိတ်ညစ်လာသောကြောင့် သူ့အမှုသူ ရုပ်သိမ်းသွားတော့လေသည်။

ဦးနံ့ပြားစုံထောက်ရသည်မှာကား ဤအမှုမျိုးများပေတည်း။ ကဲ... ယခု တစ်မျိုး လာပေဦးမည်။

*****

ဦးနံ့ပြား

ပရိုက်စိတ်စုံထောက်ကြီး

အမှုအမျိုးမျိုးကို အချိန်မရွေး လက်ခံသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက် ဤဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ချိတ်လိုက်ကတည်းကပင် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မိသည်။ မျက်စိ ဆံပင်မွေး စူးမိသည်။ သည့်ပြင်ပစ္စည်းတွေမှ နေသားတကျမရှိသေးဘူး။ သူ့ဟာကြီးကို အရင်တပ်သည်။

“ခင်ဗျာဟာကြီးကလည်းဗျာ သောက်ကျိုးနည်း သောက်ရေးကကြီးလိုက်တာ”

သူသည် သံတစ်ဖက် တူတစ်ဖက်နှင့် နံရံကို တခုနီးဒုန်း နှက်နေရာမှ သူပင်ကို မအီမလည်မျက်နှာကြီးနှင့် ကျွန်တော်ဘက် လှည့်ကြည့်၍...

"ဘာလဲဗျ.. ကိုဝိန်းမောင်"

"ဟာ... ခင်ဗျာ ဦးနံဖြား ပါးပိတ်ရိုက် စုံထောက်ကြီးဆိုတာဗျာ"

"ပရိုက်ဗိတ်စုံထောက်ပါ ကိုဝိန်းမောင်ရဲ့"

"ဟာ... ကျွန်တော်တော့ ပါးပိတ်ရိုက် ဖတ်တာပဲ။ အေး... တစ်နေ့တော့ ဒီအတိုင်း ဖြစ်အောင် ပြင်ရေးထားဦးမယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကိုဝိန်းမောင်ကလည်း ဟဲဟဲ..."

"နေပါဦး ခင်ဗျာဆိုင်းဘုတ်စုတ်ကြီးက ခရီးရောက်မဆိုက် ဘာကြောင့် ဒီလောက် အရင်စလို တပ်ရတာလဲ"

"ဒီလိုလေဗျာ ကိုဝိန်းမောင်ရဲ့။ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတယ်ဆိုတော့ အရပ်ကလူတွေက ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုလူစားလဲ၊ ဘာလုပ်ကိုင်စားကြသလဲ၊ လူရိုးလူကောင်းများမှ ဟုတ်ပါလေစ။ သိချင်ကြမယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့... သူတို့လည်း သိသွားကြလေအောင်၊ ကျုပ်တို့အဖို့ အမှုအခင်းရှိလည်း လာအပ်လေအောင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လုပ်ရတာပေါ့ဗျာ ဟဲဟဲ..."

ကျွန်တော်သည် သူ့ပြောပုံဆိုပုံကြီးကို မျက်နှာရှုံ့မိကာ ဘာမှမပြောလိုတော့ဘဲ သူ့စိတ်ကူးကြီးနှင့် ရူးပုံကြီးကို ခေါင်းသာ တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ယခု စာဖတ်သူတို့ သိရန်မှာ ဦးနံဖြားနှင့် ကျွန်တော်သည် မူရင်းအိမ်ဟောင်းမှ ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလောက် အိမ်ရှားပါးနေသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးတွင် အဘယ်ကြောင့် တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ် ပြောင်းရွှေ့လာပါသနည်း။

နောက်အိမ်သည် ပထမအိမ်ထက် ဈေးသက်သာလို့ ပိုမိုကောင်းမွန်လို့ပါလား။

မဟုတ်ပါ။ ဈေးလည်း မသက်သာပါ။ ပိုပြီးလည်း မကောင်းပါ။ အများကြီးပင် ညံ့ပါသေးသည်။

ပထမအိမ်မှာ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ သီးသီးသန့်သန့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကလေးကို ကျွန်တော်တို့သည် (၄၈)ခုနှစ်က နေလက်စပျေးနှင့် တစ်လမှ ကျပ်(၃၀)တည်း ပေးရပါသည်။ ယခုအိမ်ကတော့ သုံးပင်နှစ်ခန်း၊ ခန့်မိုး ထရုတ်ကို တစ်ခန်းလျှင် (၃၀)ကျပ်နှုန်းဖြင့် အခြားသူတစ်ဦးနှင့် တွဲနေရပါသည်။

အိမ်ခပေးရတာမှ သုံးလတွက် (၁၂၀)ကျပ် ကြိုပေးထားရပါသည်။ ဤကြိုပေးထားရသော ငွေမှာ နောက်၌ လခနှင့် နိမ်သွားရမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ကဆင်းမှ ဒီငွေပြန်ပေးမယ်တဲ့။ အခုနယ် ရန်ကုန်နယ်မှာ မြေဝယ် အိမ်ဆောက်ပြီး စီးပွားပြန်ရှာတဲ့လူတွေရဲ့ အပိုင်စီးပုံလေ။

အိမ်ငှားလက်ခံမယ်ကြံလည်း သူတို့က စုံစမ်းသေးသမျှ။ ဒီအိမ်ငှားသူဟာ သူ့အိမ်မှာ သူတောင်းတဲ့ဈေးနဲ့ ခေတ္တနေပြီးတော့ သူတို့ ကန့်သတ်တဲ့နှုန်းရအောင် လျှောက်လွှာတင် လျှာရှည်မယ့်လူလဲ ရှိသေးတယ်။ နံဘေးက သက်သေအာမခံ အထောက်အထားနဲ့ နေပါမယ်ဆိုတဲ့ လူစားမှ ငှားသမျှ။

ကဲ... သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပထမ နေအိမ်မျိုးကနေ ဒီအိမ်မျိုး ဘာကြောင့် ပြောင်းလာပါသလဲဆိုတာ ပိုပြီး သိချင်နေကြပြီလား။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ဘာမှ မရှုပ်ထွေးလှဘဲ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ မောင်းမင်းသူဆိုတဲ့ သူငယ်လေးက လူကြီးအစား ကလေးကို ခိုးခဲ့တယ်။ ခိုးတဲ့နေရာမှာ မိန်းကလေးသာပါပြီး အရေးကြီးတဲ့ ဇာတာ မပါခဲ့ဘူး။ စကားမစပ်(ဘိုင်သဝေး) အဆင်သင့်တုန်း အကြံဉာဏ်ပေးရမယ်ဆိုရင် ခိုးရာလိုက်မယ့် မိန်းကလေးများဟာ ဇာတာကို ကိုယ်နဲ့မကွာထားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အကယ်တန္တိ ဇာတာမရှိသေးဘူးဆိုရင်လည်း ကြိုကြိုတင်တင်က လူကြီးမိဘတွေ အသိပေးပြီး ဗေဒင်လက္ခဏာဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ စီမံထားပေါ့။ အဲ... နှစ်ဖက်လွှဲပဲ ဆိုချင်ဆို၊ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး လူကြီးမိဘတွေကို အကြံပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်သမီးကို တယ်ပြီး စိတ်မချလှဘူးဆိုရင် သူ့ဇာတာကို သတိထားခင်ဗျ။ ကောင်းတာက ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ ဇာတာ မပေးပါနဲ့လေ။ တကယ်အရေးရှိတော့ ရွံ့ပိတ်မရတဲ့ ကိစ္စ၊ တားမရလို့ဖြစ်ကြတော့တောင် ဟော... အခု မောင်းမင်းသူကလေး ကြံ့သလို ကိုယ့်သမက်လောင်းကို ဈေးကိုင်နိုင်သပေါ့ဗျာ။

မောင်းမင်းသူကို သူ့ယောက္ခမပါတီက ဘယ်လို လိုလားချက် တောင်းသလဲဆိုရင် သူတို့မိသားစုဟာ တာမွေကျောက်မြောင်းမှာ အိမ်ခန်းကလေး ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နဲ့ နေခဲ့ရတာမို့ ငါတို့သမီး လင်ရမှ သမက်အားကိုးနဲ့ အိမ်ကောင်းရသာ နေလိုက်မဟဲ့လို့ အားခဲထားလေတော့...

"ကဲ... မောင်အုတ် ဒီဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စမှာ ငါတို့ပါ နေရအောင် အိမ်တစ်ဆောင် သီးသီးသန့်သန့် ရှာကြံပေးနိုင်ရင်ဖြင့် မင်းတို့ချစ်ခြင်းကို မခွင့်။ ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံပေးစားမယ်။ နို့မဟုတ်ရင်ဖြင့် ငါတို့သမီး အသက်မစေဘူးဆိုပြီး နင့်ကို ထောင်ချမယ်"

ဒါနဲ့ ကောင်လေးဟာ ဝိုယိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အကျပ်ကိုင်တော့တာပဲဗျာ။ သူ့ယောက္ခမလောင်းများက သူ့အကျပ်ကိုင်၊ သူက ကျွန်တော်တို့ကို လူခင်ချင်းရယ်လို့ အကျပ်ကိုင်ပေါ့။

“ခင်ဗျားတို့ ဂြိုဟ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လူကြီးတွေ အဆင်သင့်တဲ့နေရာ ရှာကြစမ်းပါဗျား။ ခင်ဗျားတို့ ဒီအိမ်ပေါ်က ခုဆင်းပေး။ ချက်ချင်း ကျွန်တော်က ငွေတစ်ထောင်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို အုတ်ထောင်ကျတာ မြင်ချင်သလား။ အိမ်ထောင်ကျတာ မြင်ချင်သလား”ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေတစ်ထောင်ကျပ်တိတိ ဆိုတာလည်း ပေးဦးမယ်ဆိုတော့...

“ကဲ... ကဲ မောင်မင်းသူ နောက်နောင်မှာ အုတ်ထောင်ထက် အိမ်ထောင်ကျတာပဲ မြင်ချင်ပါတယ်ကွာ”

ဟု ဆိုကာ သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ငွေတစ်ထောင်ပိုက်ပြီး ဆင်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဦးနံ့ပြားပြောစကားအရ ရည်ရွယ်ချက်လည်းရှိပါတယ်။ သူက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုရင် ခု ဒီအခန်းလေးမှာ နေရရင် သုံးလပါပဲ။ သူ့မိတ်ဆွေ ဖ.ဆ.ပ.လ အမတ်တစ်ယောက်နာမည်နဲ့ လျှောက်ပေးထားလို့ မကြာမီ အခု အစိုးရဆောက်ပေးနေတဲ့ (...) ရိပ်သာမှာ ကျကျနန အိမ်လခနည်းနည်းနဲ့ တိုက်ခန်းရမယ်တဲ့။

(...) ရိပ်သာဆိုတာက ဒီလိုပါ။ လက်ဖက်ခွက်အောင်(...)နိုင်မှ ရလို့ ခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အခု မိုးဥတုဆိုတော့ အဲဒီအဆောက်အအုံတွေပတ်လည်မှာ ရွှံ့ပွက်ရေအိုင်တွေနဲ့ ဖားတွေက တင်တင် တဝှမ်းဝှမ်းနဲ့ အော်နေလို့ပါတဲ့။

ကဲ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေတစ်ထောင်လည်း ရလို့ ဒီအိမ်ကလေးကို သစ်မရမိစပ်ကြား ဝါးပေါင်းကွပ်ကြခြင်းပါပဲခင်ဗျား။

*****

အယ်... ရန်ကုန်မြို့မှာ တစ်အိမ်ပြောင်းမှ တစ်အိမ်မကောင်းမှန်း ပိုသိပါကလား။ အခု အိမ်ကလေးက အိမ်ကျဉ်းကလေးနှစ်ခန်းတွဲ နှစ်ဦးနေရတာမှာ အဆင့်ကလည်း နိမ့်၊ နံဘေးအိမ်တွေနဲ့ နှစ်ဖက်ညှပ်ပိတ်နေတော့ အိမ်အောက်မှာ မှောင်လို့၊ နို့ပြီး အငှားသမားချည်း နှစ်ဦးဆိုတော့ အိမ်အောက်ကို ဘယ်သူမှ မသိမ်းကြတော့ အမှိုက်သရိုက်တွေနဲ့ ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ အဲဒီအထဲ အိမ်အောက်ဆီက ပုပ်ဇက်က နံသေးချေတော့ နေမြင့်လေ အနံ့ပြင်းလာလေ။

ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်သစ်လူသစ် ပစ္စည်းတွေ အကြမ်းအားဖြင့် နေသားတကျလုပ်ပြီး အပန်းဖြေကြတော့ ဒီအပုပ်နံ့ကလေး တသင်းသင်းရှူရလို့ ရွှေမျက်နှာတော်တွေ ရွံ့တွံ့တွံ့။

ဤအခိုက် တစ်ဖက်ခန်းဆီက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် တူပါရဲ့။ ညီဖြစ်သူက...

“ကိုကို... ထမင်းချိုင့်ရောက်ပြီ။ ထမင်းစားကြစို့လား”

အစ်ကိုဖြစ်သူက...

“အေး... စားကြရအောင် ညီညီ”

ဆိုလျက် လမ်းလျှောက်လာသံ ကြားရပြီး...

“အောင်မာ ညီညီရေ... ပုပ်စော်နံ့ပါလားကွယ်။ ကိုကို ဟိုကိစ္စ စဉ်းစားခန်းဝင်နေလိုက်တာ ကိုကိုနာခေါင်း ခုမှ အနံ့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို။ ကျွန်တော်တော့ ဟိုဘက်ခန်းကလူတွေ ရောက်ကတည်းက ကျွန်တော့်နာခေါင်း စနံ့တာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ကို ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီကပဲ အပုပ်နံ့ ပါလာသလိုလို ပြောခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ဦးနံ့ပြားမျက်နှာကို ကြည့်လျက် အတော်ပင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်မိပါသည်။

ယင်းစဉ် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ သက်ပြင်းရှူသံကို ကြားရပြီး...

“ဒါ... လူ့ဆီကအပုပ်နံ့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ခွေးသေကောင်ပုပ်နံ့ပါ။ မင်း သေသေချာချာ ရှုကြည့်ပါဦး”

ဤမှ ညီဖြစ်သူက စူးစမ်းသော အသက်ရှူသံကြားရပြီး...

“အင်း... ဟုတ်တယ် ကိုကိုရေ။ သတိမမူ ဝူမမြင်ဆိုတာလို သေသေချာချာရှုကြည့်မှ ခွေးသေကောင်ပုပ်နံ့မှန်း သိရတယ်”

“အေး... ဘာမဆို စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြီးမှ ပြောရတယ်ကွ”

“အောင်မာ... ကိုကို”

ညီဖြစ်သူ၏ ဆက်လက် အနံ့ရှူသံကြားရပြီး...

“ဒီခွေးသေတာမှာ ရောဂါနဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒဏ်ရာနဲ့သေတဲ့ ခွေးဗျ”

အစ်ကို၏ အနံ့ခံသံ ကြားရပြန်ပြီး...

“အင်း... ဟုတ်သဟေ့... ဝါ့ညီ အတော် တိုးတက်နေပြီပဲ။ ချွန်ထက်တဲ့ လက်နက်ကွ။ ရင်အုံကို အထိုးခံရတာ”

“ရင်အုံမှ ညာဘက်ရင်အုံ ကိုကိုရဲ့။ သူ ဒါကြောင့် ထိထိချင်း မလဲဘူး။ ကိုက်တစ်ရာလောက် ပြေးလာခဲ့နိုင်သေးတယ်”

ကျွန်တော်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိ၍ ဦးနံ့ပြားကား သူ့အလုပ်မျိုးနှင့်ပတ်သက်နေ၍ 'တယ်လာတဲ့လူတွေပါလား'ဟူသော အမူအရာဖြင့် များစွာ အံ့ဩနေဟန် ရှိပါသည်။ ခေတ္တမျှအကြာ၌ အစ်ကို၏ပြောသံကို ကြားရပြန်သည်။

"အင်း... ညီညီပြောတာတွေ အားလုံးမှန်သကဲ့။ ကဲ... ခွေးထီးလား ခွေးမလားကွာ"

"ခွေးမ ကိုကိုရေ။ ခွေးမမှ တော်တော် အသက်ရပြီ။ တစ်သား နှစ်သားလောက် မွေးဖူးပြီ"
အစ်ကိုဖြစ်သူသည် အတော်အံ့အားသင့်သော အသံပေါ်ကာ...

"ဟား... ငိုညီ တယ်ဟုတ်နေပြီပါလားဟာ။ မင်း ဒီဘက်မှာ ထူးချွန်နေပြီကွ။ ကြီးစားဟော၊ ကြီးစား..."

"ဒါတွေက ခွေးသေကောင်ပုပ် အနံ့ခံရတာလောက် ခဲယဉ်းမယ်ထင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ အခုတောင် ကျွန်တော် အက်စ်အေအမ်ဘီ ကောက်ပဲသီးနှံ ရောင်းဝယ်ရေးက စားတဲ့ဗိုက်နံ့တွေ ခံတတ်နေပြီ။ အဲဒီလူမျိုးတွေဗိုက်နံ့က တယ်ဆိုးတာပဲ ကိုကိုရယ်"

"ဆိုးမှာပေါ့ ညီညီရယ်။ တောသူ တောင်သားလယ်သမားရဲ့ နဖူးကခွေး ခြေမကျတဲ့ လုပ်စာပဲ။ တစ်ပြည်လုံး မှီတင်းနေရတဲ့ အသက်သွေးခဲ ပစ္စည်းပဲ။ ကဲ... ဒါတွေ ထားပါဦး။ ထမင်းစားရင်း သောက်ရင်းပဲ ခုန ခွေးသေကောင်ပုပ်မအကြောင်း ပြန်ဆက်ရအောင်။ ဒီခွေးမ အမွေးရောင် မင်း ဘယ့်နယ်ထင်သလဲ"

ညီဖြစ်သူသည် အတော်ကြာ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး...

"ဒီလောက်အထိတော့ ကျွန်တော် မရသေးဘူး ကိုကိုရယ်။ ခွေးမွေး အရောင်တွေက များလှချည့်"

"အင်း... အပုပ်နဲ့ ရှူရုံနဲ့တော့ ခွေးမွေးရောင်တွေ အများကြီးကို အတိအကျ မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ သို့သော် အကြမ်းဖျင်းတော့ သိနိုင်ရဲ့။ ဘယ်လို အကြမ်းဖျင်းလဲဆိုတော့ အရောင်မှာ အနုရယ်၊ အရင့်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။ ဘယ်လို ခွဲရသလဲဆိုရင် အနီ၊ အနက်၊ အညိုဟာ အရင့်မျိုး။ အဖြူ၊ အဝါ၊ အကြားက အနုမျိုး။ အဲလို ခွဲနိုင်တယ်။ အနံ့မှာကျတော့ အဲဒီအမျိုးမှာ လာကွဲတယ်ကွယ့်။ အခု ခွေးမအနံ့ဟာ အရင့်မျိုး။ အနီသော်လည်းကောင်း၊ အနက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမယ်။ ကဲ... ငါ စိတ်လေ့ကျင့်နေကျ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ပြီး ဧကဝစနံ တစ်ခုတည်းသောစကား ပြောလိုက်မယ်။ အနီမ ဖြစ်ရမယ်ကွယ့်။ မင်း မယုံရင် သွားရှာကြည့်"

"ယုံပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုလို ဒီဘက်က ကျင့်သားရနေတဲ့ လူစကားကို ဘာမယုံစရာ ရှိသလဲ။ ဒီခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီး ကျွန်တော် ရှာကြည့် မနေနိုင်ပါဘူး။ ကဲ... ကိုကို"

စကားလည်းပြောရင်း ထမင်းဟင်းတွေလည်း မြိန်အောင်စားဦး။ ဒေါ်ဖွားမေကြီး လက်ရာတွေကဖြင့် တစ်နေ့ တခြား ကောင်းလေပါပဲ”

ထိုနောက် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်ကာ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံချည်း ကြားရသည်။ ခေတ္တမျှ အကြာ၌ အစ်ကိုဖြစ်သူက...

“ကဲ... မြင်းစီးပြီး အထီးမှန်း အမမှန်း မသိ ဆိုသလို မဖြစ်ရအောင် အခု တို့စားနေတဲ့ ကြက်သားဟင်းက ကြက်ဖလား၊ ကြက်မလားကွာ...”

“ကြက်မ ကိုကိုရေ...”

“မင်း ခေါင်းကြည့်ပြောတာလား”

“ခေါင်းကြည့်ရင်တော့ လူတိုင်းသိတာပေါ့ ကိုကိုရာ။ ကျွန်တော်တို့ ဟင်းခွက်ထဲ ဒေါ်ဖွားမေက ခေါင်းတို့၊ ခြေထောက်တို့လည်း ထည့်မပေးပါဘူး”

“နို့... မင်း ဘာကြည့်ပြောတာလဲ”

“ဖင်ဆီဗူးကြည့်ပြောတာကိုကို”

“ဖင်ဆီဗူးကြည့်ပြီး အထီးအမ ဘယ်လိုခွဲသလဲ”

“အကြီးအငယ်ပေါ့...”

“မင်းကြက်ရဲ့ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲနဲ့ ဖင်ဆီဗူး ကြီး၏ ငယ်၏ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်သလဲ”

“ဟောဒီ ပေါင်သားတုံးနဲ့ ချိန်ကြည့်တာပေါ့”

“ကဲ... ဒါထားဦး။ ဖင်ဆီဗူးအကြီးအငယ်မှာ ကြက်ဖ ကြက်မ ဘယ်လိုခွဲသလဲ”

“ဖင်ဆီဗူးကြီးတော့ ကြက်မ”

“ဟာ... ဒါတော့ မင်းကြက်မကို လူနဲ့ နှိုင်းပြောပြီ ထင်တယ်။ ငိုစိတ်ထင်တော့ ကြက်ဖဖင်ဆီဗူးဟာ ကြက်မဖင်ဆီဗူးထက် ကြီးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကြက်ဖဟာ ကြက်မထက် အမြီးပိုပေါက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ပိုမပေါက်ရပါဘူး ကိုကိုရဲ့။ အမြီး အတိုအရှည်နဲ့ အစုအကားသာ ခြားနားတာပဲ။ အများအားဖြင့် ကြက်ဖဖင်ဆီဗူးဟာ ရှည်ပြီး ကြက်မဖင်ဆီဗူးဟာ ပုပုပိုင်းပိုင်းနဲ့ ကြီးတယ် ကိုကိုရဲ့”

“အေး.. အဲ့ဒါ မင်း စူးစမ်းလေ့လာချက်ပဲလေ။ မင်း အခုပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ညနေ ဒေါ်ဖွားမေ ထမင်းပိုလာတော့ မနက်က ဝယ်တဲ့ကြက်ဟာ အဖလား အမလား မေးကြည့်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို...”

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ပြီး ထမင်းစားပွဲသိမ်းသံ ကြားရသည်။

သူတို့အိမ်တွင် မိန်းမ မမြင်ဘဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထမင်းလခဖေး၍ ချိုင့်နှင့်အိမ်သို့ မှာယူ စားသောက်ကြဟန် တူသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှာ ယခုအချိန် ဤသို့ ထမင်းချိုင့် စားတွေ ခေတ်ထနေသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဤသို့ စားခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ ရပ်ကွက်ပြောင်းလာသည်ဖြစ်၍ နောက်ထပ် ဤအရပ်က ထမင်းပိုကန်ထရိုက်နှင့် အသစ်ဆက်သွယ်ရပေဦးမည်။ ယနေ့နံနက်စာကား ကျွန်တော်တို့ဆိုင်သွားစားရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဟိုဘက်ခန်းက ဟင်းနဲ့ ကျွေးနဲ့ခံ၍ ဆာလောင်လှချေပြီ။ ဦးနံပြားကား ထမင်းစားရမှန်းသိဟန် မတူ။ ဟိုညီအစ်ကိုတွေ ပြောနေကြသော စကားတွေကို တအံ့တဩ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

၎င်းညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စားသောက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အခန်းသော့ပိတ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသောအခါ၌ တစ်ချိန်လုံး နှုတ်ဆိတ်ခဲ့သော ဦးနံပြားက...

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုမိန်းမောင်၊ လူတွေကတော့ တကယ့်လူတွေပဲဗျ”

ကျွန်တော့်မှာ ထမင်းဆာဆာနှင့် စိတ် ခပ်တိုတိုရှိနေပြီဖြစ်၍...

“ဟာ နားမျက်စိနဲ့ မြင်တာ၊ ကြားတာဟာ ဒါတွေ တကယ့်လူတွေ မဟုတ်လို့ အစိမ်းသရဲတွေ ဖြစ်ရဦးမှာလားဗျ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျုပ်ဆိုလိုတာက သူတို့ပြောတဲ့စကားသံ နားထောင်ရတာ ပြောတာပါ။ ဟင်... ကြက်သားဟင်းများ စားရင်း အဖလား အမလား ခွဲခြားလိုက်သေးတယ်။ နို့ပြီး အပုပ်နံ့ခံရုံနဲ့ ခွေးသေကောင် အရောင် အနီတဲ့။ အမတဲ့။ ချွန်ထက်တဲ့ လက်နက်နဲ့ လက်ယာရင်အုံမှာတဲ့။ ကိုက်တစ်ရာလောက်က ပြေးလာပြီးမှ လဲတာတဲ့။ သူတို့ပြောတာမှန်ရင်ဖြင့် ဒီလောက်တော်တဲ့ လူတွေ မကြားဘူး။ မကြားသေးဘူးဗျာ။ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ် ဒီခွေးသေကောင်ကို ရှာကြည့်ဦးမယ်ဗျာ”

ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှထလျက်...

“လာဗျာ... ကိုမိန်းမောင်၊ ခင်ဗျား အားနေမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိ၍...

"ဟာ... အား... မအား။ ကျုပ် ဒီနားထိုင်နေတာ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား။ လူထမင်းဆာလို့ သေရတော့မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ခွေးသေကောင် ရှာချင်ရှာ။ မရှာချင်နေ။ ကျုပ်တော့ ထမင်းဆိုင်သွားပြီ"

ဆိုပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

"ဘယ့်နယ်... လူ ထမင်းဆာရလောင်ရတဲ့အထဲ ဒီခွေးသေကောင်ပုပ် ရှာကြည့်ရမယ်လို့ပဲ။ ထို့... ဒီသေခြင်းဆိုးကြီးနဲ့ ငါနဲ့တော့ ကောင်းကျိုးပေးမယ် မဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်တော် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထွက်သွားကာ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရာ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဝင်လိုက်ပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ပြည်တော်သာ ချက်အရက်နှင့် စားပွဲထိုင်လိုက်သည်။

စားသောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ဝိုက်ကလေးဝ၍ အရက်ကလေး နည်းနည်းထွေမှ စိတ်ကောင်းဝင်လာကာ အိမ်ကဟာကြီးအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ် ဝယ်၍ ပြန်အလာ။ တယ်... ဒါကြီးနယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲအဝင်တွင် အိမ်အောက်မှ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ခြေတစ်ဖက် ကြီးနှင့်ချည် ဆွဲလာလျက် အလွန်ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာကြီးနှင့် -

"ဟုတ်ဗျို့ ကိုဝိန်းဟောင်။ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း ဟောဒီမှာ ခွေးနီမဗျ။ လက်ယာရင်အုံမှာ လုံနဲ့ ထိုးထားတဲ့အက်ရာနဲ့။ ဒီခွေးမ အသက်သိပ်မငယ်ဘူး။ တစ်သားနှစ်သားမွေးဖူးပြီ ဆိုတာကော ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း ကိုဝိန်းဟောင်"

ကျွန်တော် သူပြသောနေရာကို ကြည့်၍ ဒေါပွကာ...

"ဟာ... အဲ့ဒါကြီး ခင်ဗျားပဲ ကိုက်စားပစ်ဗျာ။ မရွံ့မရှာ ထို့...။ ကဲ... ကဲ ခင်ဗျာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီးက နံလှတယ်။ လွတ်ရာကျွတ်ရာ ခင်ဗျားပဲ သွားပို့ပစ်လိုက်ဗျာ။ ပြန်လာတော့ စား။ ဟောဒီမှာ ကျုပ် ခင်ဗျာဖို့ ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်လာခဲ့တယ်"

သူသည် အလွန် မနော့ခွေသော မျက်နှာကြီးနှင့်...

"ဟီး... ကျုပ်ဖြင့် ဆာရမှန်းတောင် မသိဘူးဗျာ။ ဒီလောက်တော်တဲ့ ပညာရှင်တွေကို မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ တွေ့ရတာ တကယ်အံ့ဩလောက်တဲ့ ညီအစ်ကိုပါပဲဗျာ။ သူတို့ဟာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ပေမယ့်လို့ ပညာဆိုတာ ကြီးသည်ငယ်သည်မဟုတ်ရာ ကျုပ် သူတို့ဆီက နည်းနာယူမယ်။ တပည့်ခံမယ်ဗျာ။ ဟင်... ဘယ့်နယ်လဲ ကိုဝိန်းဟောင်"

ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို ချည်ထားသော ကြိုးစကြို လက်ကကိုင်ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ နံလှ၍ စိတ်မရည်နိုင်တော့ဘဲ...

"ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား တပည့်ခံခံ နှစ်ပည့်ခံခံ။ တပည့် နှစ်ပည့်မကလို့ ထက်ခြမ်းကွဲအောင်ပဲ။ ကဲ... ကျုပ်မပြောချင်တော့ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျာ ခွေးသေကောင်ပုပ်ကြီး ဝေးဝေးကို မြန်မြန်ပို့ပစ်စမ်းပါတော့ဗျာ ထို့..."

ထိုနေ့ညနေ ဟိုလူများ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် ဦးနံပြားသည် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူး၍ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မိတ်ခွဲကာ တပည့်ခံရန် ကျွန်တော့်ကို အဖော်ခေါ်သေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဒါမျိုး ဝါသနာမပါ။ မိမိတွင် ဘာပညာမှ မတတ်သလောက် မာနအလွန်ကြီးသူ ဖြစ်၍...

"ကျုပ်ကို သူခိုးသေဖော် မညှိစမ်းနဲ့။ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား တပည့်နှစ်ပည့်မကလို့ ဟိုဒင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား"

ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် မောင်မင်းသူ့ဆီက ရထားသော ငွေယားကလေးကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး မနက်က ပြည်တော်သာချက်အရက်၊ ယခုညတွင် နိုင်ငံပိုင် မန္တလေးရန်ကို သောက်ရန် နိုင်ငံခြားအရက်ဆိုင်ဆိုတာသို့ လစ်ခဲ့ပါသတည်း။

ကျွန်တော် နံနက်စာ ထမင်းစားရင်း သောက်သည်မှာ 'အလှ'၊ ညစာကျမှ 'အဝ' သောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုည ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်တွင် ညဉ့်အတော်နက်၍ အတော်မူးနေချေပြီ။ ထို့ကြောင့် လူဟိုများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဦးနံပြား ကျွန်တော့်အိမ်ရာထဲ လာပြောသည်များကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ နားမထောင်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်၏ အမူးစည်းစိမ်းကို ဖျက်ရပါမည်လားဟု သူ့ကို မာန်မဲလွတ်မိသည်။

ယခုမှ ဤအကြောင်းရေးရန် ဖြစ်ပေါ်လာ၍ ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ဖော်ပြရလျှင် ဟိုလူများက ဦးနံပြားကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ဝမ်းသာအားရ လက်ခံ၍ ဤသို့ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ဦးပညာကို တစ်ဦး ဗလုယလို့ကြောင်း၊ အနံခံရုံနှင့် ခွေးသေကောင်ပုပ်မ အကြောင်း သိနိုင်ပုံကို နောက်တဖြည်းဖြည်းမှ ဦးနံပြားအား သင်ကြားသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ တစ်အိမ်တည်း ဟိုဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်းနေရစဉ်တွင် အကူအညီများ လိုပါက တတ်နိုင်သမျှ အားတက်သရော ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ညီအစ်ကို ယခု ဘာများ လုပ်ကိုင်နေသနည်းမူ လျှို့ဝှက်သော အလုပ်ဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ထားရကြောင်း...။

*****

ပရော်ဖက်ဆာကြီး၏ မယားပျောက်မှုကြီး

ကျွန်တော်တို့ ဤအိမ်ရောက်၍ (၅)ရက်မြောက်သော နံနက်ခင်းတွင် ရုပ်ရည် အမူအရာအားဖြင့် အတော်ပင် ခမ်းနားသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် ဆေးရောင် ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် အတော်ပင်ခမ်းနားသော မော်တော်ကားကြီးနှင့် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ အခန်းရှေ့လာရပ်ကာ ဦးနံ့ပြားဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ကြည့်၍...

"စုံထောက်ကြီး ဦးနံ့ပြား ရှိပါသလားခင်ဗျာ"

အိမ်ကဟာကြီးက ပျာပျာသလဲ ထပြီ...

"ရှိပါတယ် ကျုပ်ပါပဲခင်ဗျာ။ လာပါ တက်ပါ ကြွပါခင်ဗျာ"

ထိုလူကြီးသည် အိမ်ပေါ်ရောက်၍ ဦးနံ့ပြားညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး အမှုသည်တို့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်မလုံသလို ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်တွင် ဖိုးနံ့ပြားက...

"ဪ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကိုစိန်းဖောင်လေ။ ပြောစရာရှိတာ ပြောသာပြောပါ"

ဤမှ လူကြီးသည် လက်ထဲက ဆေးပြင်းလိပ်ပြာကို တောက်ချလိုက်၍ မီးရှိမရှိ ဖွာကြည့်ပြီး...

"ဘယ်က စပြောရမယ်တောင် မသိပေါင်ဗျာ"

ဦးနံ့ပြား ။ ။ "စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါလေ"

လူကြီး ။ ။ "ကျုပ်နာမည်က ဦးတိမ်ကြား ခေါ်ပါတယ်။ အလုပ်က ကျောင်းဆရာ။ ဘားမီးစပ်ရော်ဖက်ဆာပါ"

ပြား ။ ။ "ဪ... ဆရာကြီးနာမည် ကြားဖူးပါတယ်။ ကိစ္စက"

ကြား ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့"(နှုတ်လေးနေသည်)

ပြား ။ ။ "ပြောသာပြောလေ။ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရတာ ကိစ္စအေးသလောက်ပဲ သဘောထားလိုက်ပါလေ"

ကြား ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့။ ဒီလိုပဲ အာသီသထား လာခဲ့ပါတယ်။ အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ မနေ့ကမနက် ကျွန်တော့်မိန်းမ ဈေးဝယ် ထွက်သွားလိုက်တာ မွန်းလွဲသည့်တိုင်အောင် ပြန်မလာဘူး။ ညနေကျတော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့လာပြီး လူတစ်ယောက်က ဟောဒီစာ ပေးသွားပါတယ်" ဆိုပြီး ဦးနံ့ပြားအား စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြပါသည်။

"အဟား... ဟား စာမေးပွဲရုံးတဲ့ သူငယ်ကလေးတွေ နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်ကြထင်ပါရဲ့ဗျာ"

ဆိုပြီး....

"ရှော့ ကိုထိန်းဇော် ဖတ်ကြည့်စမ်း"

ဟု ကျွန်တော်ကို ပေးပါသည်။ သူ့စာမှာ...

ဆရာကြီး...

ခင်ဗျားကြီးသည် စာမေးပွဲ ကွက်ရှင်ထုတ်ရာ၌ ကျွန်တော်တို့ မဖြေနိုင်လောက်အောင် ဘာကြောင့် ဒါလောက်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း လုပ်ရသနည်း။ အခု ခင်ဗျားကြီးထုတ်တဲ့ မေးခွန်း ကျွန်တော်တို့ မဖြေနိုင်လို့ စာမေးပွဲရုံးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘယ်လောက်ချောက်ကျသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားကြီး သိလား။ မိဘအဆူအပူကလည်း ခံရတယ်။ အသက်နဲ့ထင်ပျံ့ချစ်တဲ့ ရည်းစားလည်း ဆုံးရှုံးရတယ်။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကြီးကို ကလဲ့စားချေသည်။ ခင်ဗျားကြီး မိန်းမကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားသည်။ ငွေကို လိုချင်လို့မဟုတ်။ အောက်ပါဖြည့်စာ ကွက်ရှင်ကို ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်အောင် ဖြည့်ဆိုနိုင်မှ ခင်ဗျားကြီး မိန်းမကို ပြန်လွှတ်မည်။ ရဲကိုတိုင်မယ်တော့ မကြံလေနဲ့။ တိုင်များ တိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားမိန်းမ ငယ်ငယ်ကလေး ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ သိလား ဟင်း...။

ဤကွက်ရှင်ကို ဖြည့်ဆိုပြီး လာပေးရန်နေရာမှာ ခင်ဗျားအိမ်ရဲ့ တောင် ဓွေးတစ်ကောင်၊ ညောင်ပင်ရင်းက ကြွက်တွင်းဝ။

နောက်တစ်ရွက်၌...

ဘားမီးစိပ်ရော်ဖက်ဆာ ဖြည့်ဆိုရန် မေးခွန်း။

အောက်ပါကွက်လပ်များကို သင့်လက်ရေး ပီသရှင်းလင်းစွာဖြင့် ဖြေစာ ထည့်ပါ။

မချစ်မနှစ်သက်သော ယောက္ခမနှင့် ( ) ငါ့မှာ ( ) လှူပြည်နေရတာ ( ) ထို့ကြောင့် ရှမ်းပြည်သွားပြီး ဘိန်းတိုလာချိန် တစ်ရာကို ( ) အနှစ်တစ်ရာ မမှေသာသော ( ) ဘိန်းရှူစေရန် ( ) ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မယား ( ) ရေ ( ) လင်မယား... အား ဟာ ဟာ ဟား...။

ဤမေးခွန်းကို ဖြည့်ဆိုပြီး အောက်က ထိုးမြဲလက်မှတ်နှင့် သင်၏ ရာထူးဂုဏ်ကို ထည့်ပါ။ အမှတ်ပြည့် သင့်မယား သင့်ပြန်ရမည်။ တစ်လုံးချွတ်ယွင်းခဲ့သော သင့်မယား ပေါင်တစ်လုံး ဆုံးမည်။ နှစ်လုံးဆိုသော် ပေါင်နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးဆိုသော် ဆက်တွေးလေဗျာ...

(ပုံ) စာမေးပွဲရုံးသူ လူငယ်တစ်ရာ

ကျွန်တော်သည် ဤစာများကို ဖတ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက်သောအခါ၌ ဦးနံ့ပြားက...

"ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုဝိန်းတောင်.."

ကျွန်တော်က...

"ဘယ်သီမလဲဗျ.."

ဤမှ အမှုသည် ဦးတိမ်ကြားဘက်လှည့်၍...

ပြား။ ။ "နောက်တာ ပြောင်တာများလားဗျာ"

ကြား။ ။ "နောက်တာ ပြောင်တာ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်မယား နုနုထွတ်ထွတ်ကလေး ပျောက်နေတာက ဆိုးလှပါတယ်"

ပြား။ ။ "ခင်ဗျားမယား အသက်က ဘယ်လောက်မို့တုန်း"

ကြား။ ။ "ခုမှ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပါသေးတယ်"

ပြား။ ။ "ဟင်... ခင်ဗျားထက် အများကြီး ကွာမှာပေါ့"

ကြား။ ။ "အစိတ်ပဲ ကွာပါတယ်"

ပြား။ ။ "ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်စေချင်သလဲ..."

ကြား။ ။ "ကျွန်တော့်မယားလေး ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးပါ"

ပြား။ ။ "ဒါဖြင့် သူမေးခွန်းဖြည့်စာ ဖြည့်လိုက်ရုံပေါ့"

ကြား။ ။ "မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော် ဘားမီးစ် ပရောဖက်ဆာပေမယ့် ဒီဟာတွေကို မဖြည့်တတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ သူ့ခြိမ်းခြောက်တာထဲမှာလည်း တစ်လုံးမှားရင် ကျွန်တော့်မယား ပေါင်တစ်လုံးဖြတ်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အသည်းဟာ အင်မတန်ထိတ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် စုံထောက်ကြီးကို ဒီအမှု လာအပ်တာပဲ"

ဤအခါ၌ ဦးနံ့ပြားသည် သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် ယုံကြည်အားကိုးဟန်ကြီးနှင့်...

"ကဲ... ကျုပ်ကို လုံးလုံးပုံမယ်ဆိုရင် ဖြည့်ဖို့စာရွက်ကို ကျုပ်ဆီ ထားခဲ့လေ။ ကျုပ် စဉ်းစားမယ်။ ခင်ဗျား နက်ဖြန်လာခဲ့"

"ကောင်းပါပြီ... သို့သော် ကွက်လပ်ဖြည့်ဖို့က ကျွန်တော့်လက်ရေးနဲ့မှတဲ့"

"ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ စာတစ်ရွက်မှာ ကူးယူပြီးမှ စဉ်းစားမှာပေါ့"

“ကျေးဇူးပါပဲ။ ဒါနဲ့ စုံထောက်ကြီး အခု ငွေဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရမလဲ”

ဦးနံဖြားက ခပ်အန်းအန်း ဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်က ဤနေရာမျိုးတွင် လျင်မြန် သွက်လက်စွာ...

“အခု.. စရန်တစ်ရာ ပေးခဲ့ပါလေ”

“ရော့ပါခင်ဗျာ။ ရော့ပါ...”

ဟင် ရသမျှ အမြတ်ပဲဟာ။ နောက်တော့မှ ဘယ်သူချောက်ကျကျ။

ပရော်ဖက်ဆာကြီး အမှုအပ်ပြီးသောအခါ၌ ဦးနံဖြားက...

“အဲ... ငွေတစ်ရာတော့ ယူလိုက်ပြီ။ ခင်ဗျားလည်း ကူစဉ်းစားပေးဦး”

“စဉ်းစားနိုင်ပေါင်ဗျာ။ ကျုပ် ဒီငွေတစ်ရာယူလိုက်တာက မြို့ထဲက ဂရိဟော်တယ်သွားပြီး တစ်နေ့လုံး ဘီယာသောက်ရင်း ဘီးလီယက်ထိုးမလို့။ ကဲ... ပြောဆိုနေ ကြာရော့မယ် သွားတော့မယ်ဗျာ...”

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထခဲ့လသည်။ ဦးနံဖြား၏...

“ကိုစိန်းဖောင်လုပ်လိုက် ဒီလိုချည်းပဲ။ ကိုသိန်းမောင်တို့နဲ့များ ကွာပါဗျာ”

ဟူသော အသံကို နားသောတဆင်ခဲ့ရသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ညနေ (၅)နာရီအထိ ဘီယာသောက်ရင်း ဘီးလီယက်ထိုး၍ (၅)နာရီကျော်တွင် ဘက် (၆၉) ဝိစကီကိုသောက်၊ ည (၈)နာရီလောက် ပြန်ခဲ့သောအခါ၌ အတော်ထွေလျက် ရှိချေပြီ။

စကော့ချ် ဝိစကီ၏ စည်းစိမ်ဖြင့် ဤမှ ဦးနံဖြားကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်စိတ်ပေါ်၍..

“ဘယ့်နယ်လဲဗျာ ဆရာကြီး...။ ဟိုအမှုဖြည့်စာ စဉ်းစားရပြီလား”

ပြီးအက်အက် ကျေနပ်သော မျက်နှာကြီးနှင့်...

“ကျုပ်ချည်းဆို ရမှာ မဟုတ်သေးပေါင်ဗျာ။ ဟိုဘက်ခန်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကျေးဇူးပဲ။ ဒီစာရွက်ကြမ်း သူတို့ ဖြည့်ရေးထားတာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး”ဆို၍ ပြပါသည်။

ဖြည့်ထားသည်ကား...

မချစ်မနှစ်သက်သော ယောက္ခမနှင့် (နေရတာ) ငါ့မှာ (မပျော်ပိုက်တော့) လူ့ပြည်နေရတာ (ငါ့အဖို့ အကြောင်းမထူးဘူး) ထို့ကြောင့် ရှမ်းပြည်သွားပြီး ဘိန်းတိုလာချိန် တစ်ရာကို

(ယုလိုယုတော့) အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာသော (မင်းငယ်ရည်းစားကို) ဘိန်းရှူစေရန် (ငါ့ခွင့်ပြုသည်) ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်မယား ( ) ရေ (မင်းနဲ့ငါ) လင်မယား... အား ဟာ ဟာ ဟား...။

ကျွန်တော် ဤစာဖတ်ပြီး...

"ဘယ့်နယ် ဟိုတစ်ကွက်တော့ ကျန်နေပါလား"

"ဒါက ... ဟိုဆရာကြီး သူ့မိန်းမနာမည် သူထည့်ရမယ်တဲ့"

ဆိုပြီး အလွန်သဘောကျဟန်နှင့်...

"တကယ်တော်တဲ့ လူတွေပျဏ်..."

ကျွန်တော့်မှာ အရက်ရှိန်ယစ်၍ အိပ်ချင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြီးလွယ်အောင်...

"သိပ်တော်ပါ့ဗျာ။ အား... ငွေနိုက်"

ဟု ဆိုပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ အမူသည် ပရောဖက်ဆာကြီး ရောက်လာ၍ ဦးနံပြားက သူ့ဖြည့်ထားသော စာရွက်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာကြီးမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍...

"ကျေးဇူးပါ စုံထောက်ကြီးရာ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်လာပြီး ဆရာကြီးကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ကန်တော့ပါဦးမယ်"

သို့သော် (၃)ရက်မြောက်၌ ထိုဆရာကြီး လာသောအခါတွင် သူ့မိန်းမ ပါမလာဘဲ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကိုင်လျက် အင်မတန်ဒေါပွစွာနှင့်...

"ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါဦး"

ဆိုပြီး သတင်းစာကို လှန်ပြပါသည်။ သူ လှန်ပြသည်မှာ...

လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း

မောင်စမ်းခင်နှင့် မသိန်းတန်

လှည်းကျေးမြို့နေ ကိုဘိုးကျော်၊ မအေဆင်၏သား

ကျွန်တော် မောင်စမ်းခင်နှင့် ပဲခူးမြို့ ကွယ်လွန်သူ ဦးမြင့်၊

ဒေါ်ငွေတို့၏သမီး ကျွန်မ မသိန်းတန်တို့သည် ဧပြီလ(၂၇)

ရက်နေ့က ပဲခူးမြို့ မြို့ပိုင်ဦးခင်ဦး၏ ရုံးတွင် နှစ်ဖက်မိဘများ

သဘောတူချက်အရ လက်ထပ်ထိမ်းမြားလိုက်ပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း

(ပုံ) မောင်စမ်းခင်၊ မသိန်းတန်

ဦးနံပြားက ဤစာကိုဖတ်ပြီး ဆရာကြီးအား...

"ဒါ ဘာဖြစ်တုန်းဗျ။ သူတို့ချင်း လက်ထပ်တာ..."

ဆရာကြီးက မရှုနိုင် မကယ်နိုင် မျက်နှာကြီးနှင့်...

"မသိန်းတန်ဆိုတာ ကျွန်တော့်မယားဗျ"

*****

ဦးနံပြားနှင့်အတူ ဖြည့်စာရေးဖေခွဲသော တစ်ဖက်ခန်းမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စုံမေးမြန်းကြည့်ရာမှ...

အစ်ကိုလုပ်သူက

". . .၊ ကောင်မလေးမှာ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး။ သူ့မိဘများလည်း နောက်မှ မှားမှန်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကြီးကလည်း မယားအငယ်လေးကို လက်လွတ်မခံတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလို သူ့လက်ရေးစာကို ရအောင်လုပ်ပြီး တစ်ပတ်ရိုက်လိုက်ရတာ"

ကျွန်တော့်သည် သူ့အရက်ကိုသောက်ရင်း သူ့အား အင်မတန်အံ့ဩချီးမွမ်းဟန်နှင့် ကြည့်ကာ...

"ဟင်.. ဒါတွေကို နောင်ကြီးက ဖြည့်စာရေးခိုင်းတဲ့ ပြန်ပေးဆိုတဲ့ စာဖတ်ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်။ သိပ်တော်တာပဲဗျာ။ ဦးစံရှားထက်တောင် တော်ပါသေးလား"

သူသည် အရက်ခွက်ကိုချ၍ ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်ပြီး ပြုံးစေ့မျက်နှာနှင့်...

"အမှန်ဆိုတော့လည်း ဒါလောက် ချီးမွမ်းစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မောင်စမ်းခင်ဆိုတာက ကျွန်တော်နဲ့ အတူနေတဲ့ ကျွန်တော့်ညီ လုပ်တဲ့ လူကီးဗျ။ ဟဲဟဲ... ခင်ဗျား နံပြားကြီး အယုံသွင်းရအောင် ခွေးနီတစ်ကောင်တောင် ခင်ဗျားတို့ ပြောင်းလာမယ် ကြားပြီး မရောက်ခင် တစ်ရက်က နေ့ခင်း အိမ်အောက်လာအိပ်နေတုန်း လက်ယာဘက်ရင်အုံကို မောင်စမ်းခင်က လှုံ့ ထိုးသတ်ထားတာဗျ။ ဟဲဟဲ... သောက်ဗျာ ကိုမိန်းမောင် မောင်စမ်းခင်အတွက် ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း"

ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ် အရက်ကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် သောက်သည်သာတည်း။

"စုံထောက်ကြီး ဦးနံ့ပြားလည်း သက်တော်ထောင်ကျော် ရှည်ပါစေဗျား"

သူက နောက်ရောက်လာသော အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အားရပါးရမော့ချလိုက်ပြီး အကုန်ဖွင့်ပြောတော့ အားလုံးသိပြီဖြစ်၍...

"အား... ခင်ဗျားတို့အကြံ ဧခုဧခုဗျား။ ဒါနဲ့ ဒီအမှုမှာ ဦးတိမ်ကြားက ဦးနံ့ပြားဆီ လာမအပ်ရင်တော့"

သူက ကြားဖြတ်၍...

"ဟာ... ဘယ်လာမအပ်ဘဲ နေရမှာတုန်း။ မသိန်းတန်က (အစ်ကိုကြီး ဒီဖြည့်စာ မတတ်နိုင်ရင် စုံထောက်ကြီးဦးနံ့ပြားဆီ သွားပါ) ဆိုတဲ့ စာကို လူဆိုးများမသိအောင် တိတ်တဆိတ်အနေနဲ့ ရေးလိုက်သေးတာကိုးဗျ ဟား ဟား ဟား...သောက်ဗျာ ကိုဗိန်းမောင်"

*****

ဟစ်လိုသာ ငိုလိုက်ချင်တော့

“ဝေါ... ဝန်း... ဝလုံးဝန်း... ဝမ်း”

ဤသည်ကား (၁၉၄၁) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၂၃)ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ပြည်သား ကိုတိုကျိုက မြန်မာပြည်အား ‘ဖွားသစ်စ စစ်မြေပြင်’အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရန် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ လာရောက်ကာ ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်များ အတော်ပင် အကုန်အကျခံ၍ ကျင်းပသည့် ‘ကင်ပွန်းတပ်ပွဲကြီး’တွင် တီးမှုတ်သော ‘နိပွန်မြူးဒစ်သံ’ဖြစ်ချေ၏။

ထိုအတီးအမှုတ်သည် ခေတ်မီ၍ မြိုင်ဆိုင်သလောက် ပေးကမ်းဝေငှသော ကွမ်းယာ ဆေးလိပ်များမှာလည်း အတော်ပင် ပျံ့နှံ့လေရကား ရန်ကုန်မြို့သူ မြို့သားများစွာတို့သည် ကွမ်းတစ်ဖက်ဖက် စားကြကာ၊ ဆေးလိပ်ငွေတထောင်းထောင်းနှင့် သောင်းသောင်းဖြဖြ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။

ဤကင်ပွန်းတပ်ပွဲကြီး ကျင်းပစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့လူစု နေကြသော နေရာဌာနမှာ အတော်ပင် မဏ္ဍပ်ချောင်ကျလေရကား အကမ်းအလှမ်းများ ရောက်ရှိမလာဘဲ အခြားလူများ သောက်ရှူနေကြသော ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေများကိုသာ မျှော်မှန်း ရော်ရမ်း၍ နေခဲ့ရပေ၏။

ယင်းသည် အလှူပွဲကြီးတွင် ကျွန်တော်သာ ဆေးလိပ်သောက်၍ ကွမ်းစားလိုက်ရပါမူ ယခု ဖော်ပြမည့်ဖြစ်သော ‘ဟစ်လိုသာ ငိုလိုက်ချင်တော့’ ဆိုရလောက်အောင် ကျွန်တော်ကို သနားစရာ ကောင်းလှသည့် ဤအဖြစ်အပျက်ကလေးကို ကျွန်တော် ရေးသားနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ တာဝတိံသာတွင် နတ်သမီး တစ်ဖက်(၅၀၀)ကျော်နှင့် လက်ကိုင်ပဝါကလေး နှာခေါင်းပိတ်ကာ ညှော်ရှောင်နေရပြီဟု ထင်မြင်မိပါကြောင်း။

သို့လင့်ကစား လူကံသည် လူထံ၌ အမြဲတမ်း ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုပွဲကြီးအပြီးတွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် အတော်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းရိသွားလေရကား စည်ကားသော မြို့ကြီးအဖြစ်မှ မေတ္တာနှင့် ယူလိုက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထောင်ကဲ လက်မခံသဖြင့် ကျန်ရှိနေသော အဝတ်အစားများနှင့် စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်များသို့ ရောင်း၍ မစွဲလောက်အောင် ဖုန်တက်ညစ်ပေနေသော လက်ကျန်စာအုပ်များကို ဘုရားစူးကျောင်းသားပါဟု အကျိန်လွတ်ရုံ ဝတ်ကျောဝတ်ကုန် ထုပ်ပိုးသယ်ဆောင်ကာ ဒီဇင်ဘာလ(၂၄)ရက်နေ့ နံနက်(၇)နာရီခွဲအချိန်တွင် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာ၌ လူတွေကို ဝလုံးဝထွေး အန်ထုတ်နေသော မီးရထားကြီးပေါ်သို့ နံဘေးပြတင်းပေါက်မှ အတင်း နွားတက် တက်ကာ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ညနေ လေးနာရီခွဲတွင် ရန်ကုန်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း(၁၆၀)မျှ ဝေးကွာသော ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးဌာနေသို့ ဂေါဏယာဉ်နှင့် မြန်းခဲလေရာ လမ်းတွင် မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ထန်းတောများကို ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်နေရသဖြင့် သက်ကြီးခေါင်းချ ကာလသား ကြက်ခိုးချိန်မှပင် အိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၍ ‘နွားလေး လူမမြင်ရသေးဘူး။ ထန်းရည်နံ့က အရင်ထွက်လာတာပဲ။ နင်

ကျောင်းနေလည်း ဒီလို သောက်နေတာပဲလား။ တစ်သက်လုံး လူမွေးပေါက်မယ့်ကောင်လေး မဟုတ်ဘူး'ဟု မွေးသဖခင်၏ ထုံးစံအတိုင်း ချီးကျူးခြင်းကို ခံရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ကျွန်တော်မှာ 'ဂရီးလန်' (Green Land) ကျွန်းမှ အရှင်လတ်လတ် ရေခဲစိမ် ယူလာခဲ့သော 'အက်စကီမိုး' ကလေးသဖွယ် ပုံးအက်သေဘေးလွတ် သေခဲကောင်လေး အဖြစ်နှင့် လူများစွာ ပိုင်းအုံကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရပါတော့သည်။ အကြောင်းမှာ 'ဦးကြဲဘော်သား ကျော်စံကေး ရန်ကုန်က ပြန်လာပဟေ့ဟူသော သတင်းထူးကြောင့် လှည်းနေလှေအောင်း သူတောင်းစားမကျန်(ကျွန်တော်တို့ရွာ၌ မြင်းမရှိ) ကျွန်တော်ထံသို့ လာ၍ ရန်ကုန်မြို့ နိပုန်ပြန်မှာ မိတ်ဆက်သွဲအကြောင်းကို မေးမြန်းကြကုန်၏။

ကျွန်တော်မှာ လူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟုတ်သည်ထက်ပို၍ ပြောတတ်ရုံမျှမက ပင်ကိုဓာတ်ခံကလည်း လူများထက် ထူးထူးခြားခြား ဝင့်ကာ ကြားဝါရန် အလွန် ဝါသနာ ထက်သန်သူ ဖြစ်လေရကား။ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် အနည်းငယ်တွင် မဟုတ်မဟတ်တာ များစွာကို တတ်နိုင်သမျှ ရောနှောဖြည့်စွက် သတင်းလွှင့်နေသဖြင့် နောင်လာမည့် ဂျပန်ခေတ်တွင် လွတ်လပ်သော မြန်မာအစိုးရ၏ ဝါဒဖြန့်ချိသမျှကို ယုံကြည်ကြမည်ဖြစ်သော ဝနေပရိသတ်များမှာ ရောက်လာမစေ တသဲသဲ ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ဝါသမျှယုံ ယုံသမျှကြားနှင့် ဂနိုင်း လူထုရှေ့တွင် အကြီးအကျယ် ခံတွင်းတွေနေလိုက်သည်မှာ အချိန်မည်မျှ ရှိသည်ကိုပင် မသိ။ ရုတ်တရက် မွေးသဖခင်သည် ကျွန်တော်၏ အဝတ်သေတ္တာနှင့် စာအုပ်သေတ္တာကို ဧည့်ပရိသတ်ရှေ့တွင် ဖွင့်ပြကာ 'ဘယ်မလဲ နွားလေး၊ အိမ်က ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ အဝတ်တွေနဲ့ နင်... နောက် ရန်ကုန်မှာ ဝယ်တယ်ဆိုတဲ့ အဝတ်တွေ နို့... ပြီး.. စာအုပ်ဝယ်ဖို့ တောင်းလိုက်တဲ့ ငွေလည်း သောက်သောက်လဲလို့၊ ဘယ်မှာလဲ ခု၊ နင့် မည်မည်ရရ စာအုပ်'ဟု ဒေါသတကြီး မေးလေမှ၊ လူထုရှေ့တွင် စတိုင်နှင့် လေလုံးထုတ်နေသော ကျွန်တော်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားကာ တောင်းပန်သော အသံကလေးနှင့်...

"ဪ... အဘကလည်း အသက်ဘေးက လွတ်အောင် ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရတာ ဘယ်မှာ အစုံအစေ့ ပါနိုင်မလဲဗျ"ဟု တတ်နိုင်သမျှ ညှာလိုက်မိရာ အဖေမှာ ပိုမို ဒေါသကြီးလာပြီး...

"အောင်မာ... ကျော်စံကေးရာ၊ နင်က ငါမွေးတဲ့သားပါဟ၊ နင်က ငါ့ကို ညှာလို့ရမလား၊ ကျောင်းသွားနေတဲ့ ကောင်တဲ့။ ဖောင်တိန်တောင် အိတ်ထဲ ပြန်ပါမလာဘူး။ တော်... နင်... နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောနဲ့တော့။ နင့်ကို ငါ ရိုက်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ အိမ်မှာ လူတွေများနေလို့ ကြည့်နေတာ"

ကျွန်တော်အဖေနှင့် ကျွန်တော်သောက်ကျင့်မှာ (၃-၄)လမျှ ကွဲကွာနေခဲ့သည်ကို (၃-၄)နာရီအတွင်း အလွမ်းပြေသွားစေရုံမျှမက၊ ချက်ချင်းပင် ထ၍ ရိုက်ချင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်သွားတတ်သည်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။ သားအဖနှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိနေကြသော ဧည့်ပရိသတ်တို့မှာလည်း ရယ်မောကြကာ ထိုင်ရာမှ ထသွားကြ၍ ကျွန်တော်လည်း ကြာလျှင် မွေးသဖခင် တကယ်ဆော်တော့မည်ကို အတပ်သိသဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အိမ်အောက်ရောက်၍ နေကို မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ စုံသာမြိုင်လူထုအား ညာပုံတော် ဝါဒဖြန့်ချိနေသည်ကို ရပ်ဆိုင်းစေလိုက်သော မွေးသဖခင်အား အထူးပင် ကျေးဇူးတင်မိပါတော့၏။ အကြောင်းမူကား နေမင်းသည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ပြာတွင် ထန်းတစ်ဖျားမျှ အမြင့်ကျန်တော့၍ ညနေ ထန်းရည်ချချိန် ရောက်ချေပြီတည်း။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် လေချည်ဖျား ထကာ ရွာအရှေ့ပြင်ရှိ ကိုမောင်ခိုကြီး၏ ထန်းပင်ရိပ်သာ စခန်းသို့ မြန်းခဲ့လေ၏။ ထန်းတောစပ်သို့ ရောက်မိလျှင်ပင်...

"ဟေ့.. ခွေးဆိုး ခုမှ လာသလား။ မင့် ငါ့မျှော်နေတာ ကြာလှပြီကွ" ဟူသော ကိုမောင်ခိုကြီး၏ အထက်သံကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းတောင်းကျိုက်ကျားကျား၊ ထန်းလက်ကြား၌ ကားယားခွလျက် ထန်းစလှီးနေသော ကိုမောင်ခိုကြီးအား မော်ကြည့်ကာ...

"အေးဗျ၊ အခုမှပဲ ဧည့်စံသွားတော့တယ်။ အပင်ကောင်းကောင်းထဲက ရိုသေးလားဗျ"

"ရှိပါတယ်။ မင့်ဖို့... ငါ... တမင်သက်သက် 'မြွေဟောက်ပင်'က တစ်ကျည်တောက် ချန်ထားတာ။ သိပ်ကောင်းတာပဲကွ။ မင့်အကြိုက်ပဲ ကြောင်သားဟင်းလည်း ရှိတယ်ကွ"

ဤသည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကျွန်တော်မှာ အခုခနဲ လေတက်လာပြီး၊ ကျွင့်ခနဲ သွားရည်ကို မျိုချလိုက်ရ၏။ ထန်းရည်နှင့် ကြောင်သား၊ မယားနှင့် လင်၊ ဘဲကင်နှင့် ဘီယာ၊ ဆိုဒါနဲ့ ပီစကီ ဤစသည်တို့ကား လောကကြီးတွင် တတ်နိုင်သမျှ တွဲဖက်ရန် အသင့်လျော်ဆုံးသော အရာဝတ္ထုများတည်း။ 'ထန်းရည်ခါးနှင့် ကြက်သား'ဆိုသော စကားမှာ 'ကြောင်သားနှင့် ထန်းရည်သောက်' သူတို့အဖို့ များစွာပင် ရယ်စရာကောင်းသော ပြက်လုံးကလေးတစ်ခု ဖြစ်ချေသေး၏။ လက်ငုတ်ထန်းစ၊ ထန်းဖိုရည်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ်၊ သုံးထပ်သား ကြောင်သားဟင်းဆီပြန်ကို တွဲယှဉ်၍ ထားလိုက်ပါမူကား သောက်စားဖူးသူတို့၏ နှာဝတွင် ၎င်းတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဂန္ဓာရုံသည် မည်မျှ ထိခိုက်စွဲလမ်းပါမည်နည်း။ ဥပမာပြရသော် မွှေးနံ့သာ လိမ်းခြယ်ထားသော ကညာပျို၏ ပါးပြင်ကို နှာခေါင်းတင်၍ မွှေးရသည်နှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်၍ အားမရသေး။ သောက်စားလိုက်ခြင်း၏ အရသာကိုမူကား အထူး မဖော်ပြတော့ပြီ။ 'နှင့် နန်းမြေကနက်၊ ထန်းရည်တစ်ခွက်နှင့် ငါမလဲ' ဟူသော စကားတစ်လုံးတည်းနှင့်ပင် အတော်အတန် လုံလောက်ပေပြီဟု အောက်မေ့မိပါ၏။

မကြာမီပင် ထန်းတက်ဝိဇ္ဇာ ကိုမောင်ခိုကြီးသည် 'မြွေဟောက်ပင်' ပေါ်မှ ထန်းရည် တစ်ကျည်တောက်ကို ချလာကာ ကြောင်သားဟင်းတစ်ခွက်နှင့် ထန်းလက်ကာ ထန်းလက်မိုး တဲကျိုး၊ တဲစုတ်ကလေးပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့အား နေရာချထားခဲ့ပြီး သူ၏ ထန်းပင်များကို ပြန်၍ လှီးနေလေ၏။ 'မြွေဟောက်ပင်' ခေါ်သည်ကား ဤထန်းပင်ဖိုသည် အခြားထန်းပင်များနှင့် မတူ။ ထန်းရည်ချရန် တက်သွား၍ အပင်လည်ဆစ်သို့ ရောက်လေလျှင် မြွေဟောက်မြည်သံကဲ့သို့ 'တရိုးရိုး'နှင့် ထန်းရည်ဆူပွက် အမြှုပ်တက်သံကို ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အောက်ရောက်၍ သောက်နေစဉ်၌လည်း 'တရိုးရိုး' ခေါ်ငင်သံမှာ လက်တစ်လှမ်း ခွက်တစ်ကမ်းမှပင် နေ၍ ကြားရ၏။

လေကတုပူပူနဲ့ တဲစုတ်ကလေးပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဤ ထန်းရည် တစ်ကျည်တောက်နှင့် ကြောင်သားဟင်းကို ခံတွင်းတွေနေလိုက်ရာ ဘာကုရာဇာ၏ ဒေါင်းစကြာသည် နောက်ဂေါယာသို့ တဖြည်းဖြည်း စိုက်ဆင်းနေ၍ ကျည်တောက်တွင်းရှိ ထန်းရည်တို့မှာလည်း တစ်စတစ်စ နိမ့်ကျလေပြီ။ နေမင်း၏ မျက်နှာပြင်သည် အလင်းရောင် အားနည်းလာသကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏ မျက်စိများလည်း မှေးမှိန်ရိဝေ၍ လာချေပြီ။ နောက်ဆုံး၌ ကျည်တောက် ဝမ်းခေါင်းထဲရှိ ထန်းရည်များသည် ကျွန်တော်၏ ဗိုက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးကာ ကျည်တောက်ကလေးမှာ သူ၏တာဝန် ပြီးဆုံး၍ တုံးလုံးလဲလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်လည်း နံဘေးတဲတိုင်ကို ခပ်ယိုင်ယိုင်ကလေး မှီခွေလိုက်လေ၏။

မူးယစ်သော အခါတွင် ခံစားရသော စည်းစိမ်ကား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး လေထဲတွင် လွင့်ပါနေသကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိလှသည်။ ခြင်ကိုက်ခြင်း၊ ယင်နားခြင်း၊ ညောင်းညာခြင်း၊ ပူအိုက်ခြင်း၊ လေတိုက်ခြင်း အေးစိမ့်ခြင်း စသော အသေးအဖွဲ့ နှောင့်ယှက်မှု ကိစ္စလေးများကို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အသိအမှတ် မပြုတော့ပြီ။

စိတ်မချမ်းသာစရာ သောက ကလေးများလည်း ဝေးရာသို့ ပြေးကြလေပြီ။ ရှေ့ရေးအဖို့ မိမိကြံစည်နေသော (ဝါ) တမ်းတနေသော လိုရင်းကိစ္စ အရာဝတ္ထုများအတွက် လုပ်ငန်းစဉ် စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်များသာ လွတ်လပ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးရှိ အင်အားများနှင့် စုပေါင်းပေါ်ထွက်လာလေသည်။ (အလွန်အကျွံ မူးနေသောအခါကို မဆိုလို)

ဤစဉ်တွင် ကျွန်တော်စိတ်ကူးထဲ၌ ပေါ်လာသည်ကား (ကျွန်တော်မှာ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ လူပျိုကလေး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ) 'စတယ်လာ' ခေါ် ဂါဝန်ဝတ် ကွန်ဗင့်ကျောင်းသူကလေး ဖြစ်ပေ၏။ စတယ်လာမှာ လှပကြော့ရှင်း ဘယ်နှစ်ပြင်းကင်းသလဲတော့ မသိ။ အတွင်းပစ္စည်း တောင့်တောင့် ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် တစ်အောင့်ကလေး မြင်မိလျှင် ဘဝင်မချီအောင် အတွင်းစိတ်များရတဲ့ အင်္ဂုလိပ်ကပြား ကော့ပျံ့မကလေး ဖြစ်လေသည်။ စတယ်လာ၏ နေအိမ်မှာ ကြည့်မြင်တိုင်တွင် ကျွန်တော်နေခဲ့သောအိမ်နှင့် တစ်လမ်းတည်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု သူ့ကိုဂေါ်ရာဝယ် စတယ်လာမှာ ကပြားမကလေးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ပင်ကိုကလည်း ဂေါ်သူ များစေချင်ပြန် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမည်ဝါ မခွဲခြားဘဲ

တင်ဆက်သမျှစား၊ ပေးသမျှ လက်ဆောင်များကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ယူငင်ကာ ကျွန်တော်တို့ လူစုအား 'ခွေးဝမ်းသာအောင် လေလည်ပြ' ဆိုသကဲ့သို့သော အမူအရာမျိုးဖြင့်သာ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လှုပ်နေခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုမှာ သူ့လိုလို၊ ငါ့လိုလို၊ ရင်တဖိုဖိုနှင့် နေခဲ့ရာ ဤ (၂၃) ရက်နေ့ ဗုံးကြဲလိုက်မှပင် ကျွန်တော်တို့ ဂေါ်ထုမှာ တစ်စုစီ ကွဲပြား၍ တခြားစီ ပြေးလွှားခဲ့ကြပါတော့သည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ပုံကား၊ စတယ်လာတို့မှာ မိခင် မုဆိုးမကြီး၊ မောင်ကလေး တစ်ယောက်၊ အစေခံတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းလေးယောက်မျှသာ ဖြစ်၍ မြို့ပေါ်မွေး ကပြားမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ရွှေပြောင်းနေရန် တောအရပ်တွင် ဆွေမျိုးရှိဟန် မတူ။ ယခုအချိန်မှ မြို့ပေါ်တွင်ပင် ကြောင်လည်ကြောင်ပတ်နှင့် ရှိချေဦးမည်။ ဤသည်တွင် သူတို့ တစ်အိမ်သားလုံးကို သွားရောက်ခေါ်ငင်ကာ ကျွန်တော်တို့အိမ်၌ တည်းခိုနေစေပေကာ သူမိခင်သည် မည်မျှ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မည်နည်း။ စတယ်လာနှင့် ကျွန်တော်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲနိုင်တော့ပြီ။ ယင်းသည် စိတ်ကူးဖြင့် မူးရာမှ ငေါက်ခနဲထကာ ထန်းပင်ပေါ်မှ ကိုမောင်ခိုကြီးအား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

အချိန်မှာ ညနေ ငါးနာရီခန့်မျှ ဖြစ်၍ ရန်ကုန်သွား မီးရထားမှာ ည(၁၁)နာရီခွဲမှ ဆိုက်မည်ဖြစ်သော်လည်း မြို့သို့ ညဉ့်မနက်မီ အရောက်သွားရမည်။ အဆင်သင့်ပင် မွေးသဖခင်အလစ် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ၍ လုံချည် တစ်ပတ်နှွမ်းကလေးနှင့် စပိုရှပ် အဟောင်းကလေးပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ပြီး မည်သည့်အခါမျှ မမေ့အပ်သော ကြပ်ဖုံးမာဖလာကို လည်ပင်းတွင် ပတ်လိုက်၏။ အိတ်ထဲ၌ ပိုက်ဆံထုတ်ကြည့်ရာ လေးကျပ်မျှသာ တွေ့သဖြင့် အဖေ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှာရလေသည်။ အဆင်သင့်ပင် သူ့ သတ္တလပ်အင်္ကျီထဲမှ တွေ့၍ ငွေအစိတ်လောက် နှိုက်ယူမည်ဟု သားရေအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်စဉ် နွားတင်းကုပ်ထဲမှ မွေးသဖခင်၏ ချောင်းဟန့်သံကို ကြားရသဖြင့် ဖွင့်နှိုက်မနေတော့ဘဲ သားရေအိတ်တစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် ဘလေဇာ အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

မြောက်ဘက် ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ထွက်မည်အပြုတွင် "ဟဲ့.. နွားကလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ထမင်းစားတော့မယ်" ဟု မွေးသဖခင်၏ မေတ္တာသံကြားရ၍ "ဟာ... အဘရယ် ဟောဒီ အရှေ့ဘက်တန်းကလေး တင်ပါ။ အခု ခဏကလေး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်" ဟု ဆိုပြီး သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

မြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ရွာမှ သုံးမိုင်ခန့်မျှ ဝေး၍ ညဉ့်မှောင်ခါနီးတွင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဈေးအဝင်ဝတွင် နောက်မှ...

"ဟေ့... တောသား ဘယ်သချိုင်းသွားမလို့လဲ" ဟု ချိုသာသော နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရ၍ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မကြာမီကပင် ဖင်ခွဲထားရသဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါ နှာခေါင်းပိတ်ရင်း ကွတကွတနှင့် လျှောက်လာသော သူငယ်ချင်း ကျော်ထူးကို မြင်ရလေ၏။

"ငါ ရန်ကုန်ပြန်မလို့ကွ"

"ရန်ကုန် ဝုံးတွေချနေတဲ့အထဲ မင်းက အဝီစိ အရင်သွားနှင့်မလို့လား"

"အေးလေ.. မင့်အတွက်ပါ နေရာ သွားယူထားနှင့်မလို့ကွ" ဟု ပြန်ပြောပြီးမှ ကျွန်တော်၏ အကြံအစည်ကို ပြောပြလေ၏။

"ဝုံးထိ မသေဘဲ ချောချောမောမောတွေလို့ ပါလာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ နို့... နေပါဦး။ မင်းလိုကောင်က ဒါလောက်များ စွန့်စွန့်စားစား သွားရအောင် မင့်ကောင်မလေးက တော်တော် ချောသလားကွ"

"တော်တော်တင် ... မဟုတ်ဘူး။ တော့ထက်တော်၊ တော်တော်ချော၊ မချောမှန်က ငါရသေ့ပျံ့ ဈာန်မလျှော့၊ ချောလို့သာပ၊ ငါစင်မက်မော၊ ရတက်ဇော ဈာန်လျှော့၍ ကျရသည်ပေါ့ကွ"

"တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားဟေ့။ မင့်အိမ်ရောက်မှ ငါလည်း လာဂေါ်ရဦးမယ်။ ဒါထက် မင်း ည(၁၁)နာရီရထား စောင့်မနေနဲ့။ အချိန်လည်း ကုန်သေး၊ ပျင်းလည်း ပျင်းစရာကြီး မော်တော်ကားကြုံတွေ့ စီးသွား ပိုက်ဆံလည်း မပေးရဘူး။ ရန်ကုန်လည်း စောစောရောက်မယ်"

"ဘယ်သူ မော်တော်ကားနဲ့လဲ"

"ကားတွေ အပုံကွာ။ ရန်ကုန်က ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေကို လိုက်ပို့ပြီး ခါလီပြန်လာတဲ့ ကားတွေ၊ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ အဖော်ခေါ်နေတဲ့ကားတွေ ပြည့်လို့ကွာ။ မင်း အမူကာကာ ဆိုင်ကသာ ထိုင်စောင့်နေ၊ ကြိုက်တဲ့ကားသာ ရွေးစီး"

"အေး.. ဒါဖြင့် နေရာကျတာပဲဟေ့။ ဒါထက် မင်းတို့အိမ်မှာ လွယ်အိတ်တစ်လုံးလောက် မရှိဘူးလား"ဟု မေးကာ ရန်ကုန်တွင် စားသောက်ဆိုင်များ မရှိတော့ပြီကို တွေးမိ၍ ပေါင်မုန့်နှင့် စားစရာ တစ်ခုခု ထည့်သွားရန် ကျော်ထူးအိမ်မှ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ယူပြီး လမ်းဆုံလမ်းဝှ ကျသော အမူကာကာဆိုင်သို့ လာခဲ့လေ၏။

အချိန်မှာ အတော်ပင် မှောင်၍လာချေပြီ။ ကျွန်တော်စောင့်၍ မကြာမီပင် ဆလွန်းကားကြီး တစ်စီးသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့၌ ထိုးရပ်ပြီး ဒရိုင်ဘာသည် တစ်ဝက်သာသာမျှကျန်သော ဝီစကီပုတစ်ပုလင်းနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာကာ ကာကာအား ဖန်ခွက်တောင်းလေ၏။ ကျွန်တော်သည် နှေးကွေးသော ကာကာဆီမှ ဖန်ခွက်ကို ယူငင်ကာ ထိုသူအနားသို့ ချဉ်းကပ်ပေးအပ်ပြီး...

"နောင်ကြီးကားက ဘယ်သွားမလို့လဲ"ဟု နှုတ်ဆော့လိုက်၏။

ထိုသူမှာ အသက် (၃၀)ခန့် အသားမည်းမည်း ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် အတော်ပင်ထွေလာဟန်ရှိ၍ ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာပင့်ကာ စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

"အင်း... ဟင်း... ရန်ကုန်ပြန်မလို့ ဘာပြုလို့လဲ... ခင်ဗျား လိုက်ချင်လို့လား"

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ခေါ်နိုင်မယ်ဆိုရင်...”

“ဟာ... မခေါ်နိုင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ဒီကားက ခု ကျုပ်ကား ဖြစ်နေပြီဗျ။ ဘိုလင်မယားကို ပြည်မှာပို့ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူခိုင်းလို့ ညမောင်းရမှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ။ ခင်ဗျား သောက်တတ်လား။ ရော့... သောက်တတ်ရင် သောက်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် အဘယ်မှာလျှင် ငြင်းဆန်အံ့နည်။ ကြက်သားဟင်းနှင့် ဆော်ဒါတစ်ပုလင်း မှာယူကာ နှစ်ယောက်သား စားပွဲထိုင်ကြလေ၏။ အရက်သည် မိတ်ဖွဲ့ရာတွင် လျှပ်စစ်တမျှ မြန်ဆန်လှ၏။ မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပုဆိုးလည်ပင်းရောက် ဘဝကပင် လည်ပင်းဖက် ကြီးလာခဲ့သော သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ရင်းနှီးသွားလေ၏။

အရက်ကုန်ခါနီးတွင် “ဟားဟား... ဟားဟား... မိတ်ဆွေ၊ ဒါထက် တစ်ယောက်နာမည် တစ်ယောက် မသိရသေးဘူး။ ကျွန်တော့်နာမည်က ဘာလှတဲ့။ မိတ်ဆွေ နာမည်ကရော”

“အင်း.. ကျွန်တော့်နာမည်က ခင်မောင်ညွန့်တဲ့” ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော့်မှာ အတော် အာယားသွားပါသည်။ တယ်ပြီး စိတ်မလုံလှပါ။ အနီး၌ အသိများ ရှိနေလေလားဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍ ကြည့်မိပါသေးသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့်နာမည်မှာ မိတ်ဆွေတို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပင် ‘ကျော်စံကေး’နှင့် ‘ခွေးဆိုး’ ဖြစ်ပါသည်။ တောမွှေးရတာများ တယ် သောက်သုံးမကျ။ နာမည်မှ ကောင်းကောင်း အမှည့်မခံရ။ ကျော်စံကေးဆိုသည်မှာ နွေရာသီတွင် လယ်ပုပ်ကြားထဲမှ ညအခါ ထွက်လေ့ရှိသော ဖားအငယ်စားကလေးမျိုးကို ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျော်စံကေးလှိုင်ချိန်၊ မနက် ဘုန်းကြီး အရက်ဆွမ်းအမိ ညမီးအုပ်နှင့် လယ်ထဲထွက်၍ ရိုက်ရသောအခါတွင် ကျွန်တော့်မွှေးသဖလင် ဖားရိုက်ထွက်ခိုက် မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကျော်စံကေးဟု ခေါ်ပါသည်။ ခွေးဆိုးမှာ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းလွန်လွန်း၍ သမုတ်ကြသော နိမိတ္တက အနာရွတ်ထ နာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဤမည်သော ကိုယ်ပိုင်နာမည်များကို တွေးလိုက်တိုင်း ရှက်မိသဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ မသိသောသူများက မေးလေလျှင် နာမည်ကောင်း အညွန့်အဖူးကလေးများကို ရွေးပြီး ထိတ်ခနဲ ပြာခနဲ မျက်စိပိတ်၍ ဝါလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ထိုသူအား ရုတ်ခြည်း ‘ရယ်ဒီမိတ်’ နာမည် ခင်မောင်ညွန့်ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသူက “ဩ... ကိုခင်မောင်ညွန့်တဲ့လား။ အလုပ်ကော ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်သေးပါဘူး။ ကျောင်းနေတုန်းပါပဲ”

“ဪ... ကျောင်းသားကိုး။ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ကောလိပ်က ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလဲဗျ”

“ဘီအေ စီနီယာတင် ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

ဤသို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်မှာ အတော်ပင် မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်၍ သွားပါသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော့်မှာ ဘီအေ မဆိုထားဘိ (၁၀)တန်းမျှ မအောင်သေးပါ။ စင်စစ် ကျွန်တော့် အသက်အရွယ်နှင့်တွက်လျှင် ဘီအေမက အောင်သင့်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က လူအရွယ်နှင့် ကိုက်အောင် ဝါလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အရက်သောက်ပြီးကြ၍ ကျွန်တော်က ထမင်းစားရန် ပြောသောအခါ ကိုဘလုက "ဟာ.. ကျွန်တော် ထမင်း ဒီမှာ မစားနိုင်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားလည်း မစားပါနဲ့။ ရှေ့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်မယ့်မြို့က ကျွန်တော့် ဖိတ်ဆွေ ကိုကျူးစိန်က အပြန်မှာ ဒင်နာစားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်ဗျ။ နှစ်ယောက်စာ ဖိတ်ထားတာ။ တစ်ယောက်က ပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တာနဲ့ ခင်ဗျား လူစားပါလာတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲဗျို့။ ကဲ... သွားကြမယ်။ ခုလောက်ဆို မျှော်လှရောမယ်"

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် လူနှင့်မတန်သော ကားကြီးပေါ်တွင် စတိုင်နှင့် ထိုင်ကာ ရန်ကုန်သို့ ရှေးရှုမောင်းနှင်လျက် ရှိကြလေ၏။ ကားမီးရောင်ဖြင့် မှောင်ထုကို ဖောက်ထွင်းကာ အတန်ငယ် မောင်းမိလျှင် ကိုဘလုက...

"ကိုခင်မောင်ညွန့်.. ခင်ဗျား ခုန ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကိုကျူးစိန်ကို သိရဲ့လားဗျ"

"ဟင့်အင်း... ကျွန်တော် မသိဘူး"

"ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပဲဗျို့။ သူ့ညီမ အပျိုကလေး ရှိတယ်။ တရုတ်ကပြားမကလေး၊ သိပ်ချောတာပဲဗျ။ ခင်ဗျားကလည်း ရုပ်ချော..."

"မမြှောက်ပါနဲ့ဗျာ။ မချောပါဘူး" ကျွန်တော်သည် လည်ပင်းကို စိတ်မလုံသလို မာဖလာနှင့် မြှင့်ဖုံးရင်း ပြောလိုက်၏။

"အဟုတ် ပြောတာပါဗျာ။ သူတို့က ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့ဆိုရင် သိပ်သဘောကျတာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကိုခင်မောင်ညွန့် ဘီအေ မြို့အုပ်စာမေးပွဲ ဝင်ထားတယ်လို့ဆိုပြီး မိတ်စွဲပေးမယ် သိလား။ ခင်ဗျားက ဂေါ်ပေတော့ ကိုကျူးစိန် မိန်းမကလည်း ရုပ်ချောတယ်။ သူတို့ လက်ထပ်တာ မကြာသေးဘူးဗျ။"

ဒီမှာ ကိုခင်မောင်ညွန့်၊ ခင်ဗျား ကိုကျူးစိန် နှမ ရရင်တော့ ပွတာပဲ။ သူတို့လူမျိုးက မန်းနီးဘော့စ်တွေဗျ။ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါက်လေးတွေ ဂေါ်သာဂေါ်။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ကျလာအောင် ဂုဏ်ယူပြောမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက အလိုက်သင့်သာ စတိုင်နဲ့ ရောပေတော့။ ခင်ဗျားက ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုတော့ နောက်ပိုး စာမေးပွဲတော့ အောင်ပြီးသားပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဆွယ်ကောင်း၊ အပြောကောင်းဗျ။ ဟင်.. ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုခင်မောင်ညွန့်"

ကျွန်တော်မှာ ရတာမရတာ အပထား၍ မြာချောချော ဂေါ်ရလျှင် နည်းလားဟု သဘောပိုက်ကာ လသာတုန်း၊ ပိုင်းငင်၊ အခွင့်သာတုန်း ဂေါ်ပေါက်ထွင်ရန် သဘော တူညီလိုက်လေ၏။ (၉)နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကိုဘလုပြောသော အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်၍ ကားပေါ်မှဆင်းကြက...

"ကဲ... ကိုခင်မောင်ညွန့် ဆင်းဂေါ်ဖို့ စတိုင်လေး ဘာလေး ပြင်ပေတော့"

"ဝုတ်... ဝုတ်... ဝူး..." ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ခွေးတစ်ကောင်က နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

"ဗျို... ကိုကျူးစိန်၊ ခွေးကြည့်ပါဦးဗျ"

"ဝုတ်... ဝုတ်... ဝူး"

အိမ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာကာ "ဟာ... ကိုဘလုတို့ ခုမှ လာသလား။ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီဗျာ။ လာ... တက်တက်" ဟု ဆိုရင်း ခွေးကို ချုပ်ကိုင်ထား၏။

ကိုဘလုက ရှေ့မှတက်၍ ကျွန်တော်က နောက်မှ လိုက်သွားကာ လှေကား (၉)ထပ်မျှဆုံးလျှင် "ဟော... အကြည်ရေး၊ ကိုဘလုကြီး လာပြီဟေ့" ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သော မိန်းမသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်လျှင် ကြားလိုက်ချင်း၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးနောက် အသံကို သေသေချာချာ ကျက်မိသောအခါ၌မူကား ကျွန်တော့်မှာ နားအုံကို ကြာပွတ်နှင့် ပတ်၍ အရိုက်ခံလိုက်ရသော မြင်းကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး နောက်သို့ လန်တက်သွားသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်ရ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုအသံရှင်သည် အခြားမဟုတ်၊ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ ကျွန်တော် ဆက်သနေသော လက်ဆောင်များကို ယူငင်ကာ၊ နို့မတိုက်ချင်သော ခွေးမကြီးက ခွေးကလေးကို လှည့်စားသကဲ့သို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော့်ထံသို့ မထီမဲ့မြင် စာတစ်စောင်ရေး၍ မကြာသေးမီကပင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လင်ယူသွားသော ကျွန်တော့်ရည်းစား မိခင်မြင့် ဖြစ်ချေ၏။

ဒုတိယတစ်ဖန် ကျွန်တော် နားနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်၍ နံလိုက်ပြန်သည်ကား... "ဟုတ်လား... မြင့်ရေး... ဒီလူကြီး စောစောလာမယ်ဆိုပြီး သိပ်နောက်ကျတာပဲ" ဟု ဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသော ကျွန်တော် ဂေါ်မစွဲခဲ့သည့် တရုတ်ကပြားမ မိကြည်ကြည် ဖြစ်ချေ၏။ လွန်ခဲ့သော ကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဤမြို့သို့ လာရောက်လည်ပတ်စဉ်၌ ကြည်ကြည်၏ ချောမောလှပသော ရုပ်ရည် ရှုပကာကို မြင်ရ၍ ရွှေဘောတော်ကျသဖြင့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အား ဘဏ္ဍာဆက်ပြီး ကြည်ကြည်ကို ကပ်၍ နူးစေ၏။ အောင်သွယ်ကြေး အတော်ကုန်ကျသည့်နောက် အဒေါ်ကြီးက သေချာလှပြီဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လိုက်၍ လူပျိုစကားပြောသည်တွင် ကြည်ကြည်သည် ရုတ်တရက် တရုတ်သွေး၊ တရုတ်မာန် ထကြွလာကာ

စီးတော်ဖိနပ်နှင့် လိုက်၍ နံသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်နာရီလျှင် (၉၉)မိုင်နှုန်းမျှ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ဖူး၏။

ခင်မြင့်နှင့် ကြည်ကြည်၏ အသံကို ကြားရလျှင် ကိုဘလုက "စောစောတော့ လာခဲ့တာပဲ။ ခမျာတို့ရေ ဟောဒီ မြို့အုပ်မင်းနဲ့ တွေ့နေတာနဲ့ပဲ" ဟု ဆိုကာ ရှေ့မှအသွားတွင် ကျွန်တော့်မှာ ဆင်းပြေးရမှာကလည်း အခက်နှင့် ကိုဘလုကို လက်ကုတ်ရင်း နောက်မှ လိုက်သွား၍ မီးရောင်အောက်တွင် ဝင်မိသည်တွင် ခင်မြင့်နှင့် ကြည်ကြည်သည် ကျွန်တော့်အား ပြူးတူးပြတ်နှင့် ကြည့်နေကြလေ၏။

ဤတွင် လူရည်လည် ကိုဘလုက "ဒါ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ ကိုခင်မောင်ညွန့်လေ။ ဘီအေ အောင်ပြီးလို့ တိုင်းပြည်အခြေအနေ မကောင်းတာနဲ့ ဘီလပ်မသွားဘဲ မြို့အုပ်စာမေးပွဲ ဝင်ထားတယ်ဗျ" ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ၏။

သူ၏ စကားမှာ ကျွန်တော့်ကို အရှင်လတ်လတ် တာဝတိံသာသို့ ရောက်အောင် ခြေထောက်နှင့် ပင့်ကန်ပေးလိုက်သည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် အစီစီ ဒုတ်ဒုတ်ထိအောင် ငယ်ထိပ် ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်ချလိုက်သည်နှင့် တူတော့၏။ အကြောင်းမူကား ခင်မြင့်နှင့် ကြည်ကြည်သည် ကျွန်တော့်အကြောင်း အူတွင်းချေခါး သိသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဝါဒဖြန့်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်စံကေး၊ ခွေးဆိုးဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆယ်တန်းကို ဆယ်နှစ်နေ၍မူ ကျောင်းဂုဏ်သရေကို အားနာဖွယ်ရာသာ ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့သိပြီး ဖြစ်ကြ၏။

ကိုဘလု၏ မိတ်ဆက်သံကို ကြားရလေလျှင် ကြည်ကြည်နှင့် ခင်မြင့်သည် 'ဝက်စင်စစ်က ဆင်ဖြစ်သည်' ဟု ဖြောင်လိမ်ခြင်းကို ခံရသကဲ့သို့ သူတို့နားကို သူတို့ မယုံကြည်သလို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြောင်စီစီနှင့် ကြည့်ကြပြီးနောက်၊ နှုတ်ခမ်းများတွင် မဲ့ပြီးအရိပ်အယောင်ကလေးများ ပေါ်လာကာ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ကြလေ၏။

သို့တိုင်အောင် အရိပ်အခြည် ဘာမှ နားမလည်သော ခပ်ထွေထွေ ကိုဘလုသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

"ကိုခင်မောင်ညွန့်၊ ဒါက... ကိုကျူးစိန် မိန်းမ မခင်မြင့်လေ။ ဒါက ကိုကျူးစိန်နမ မကြည်ကြည်ပေါ့" ဟု ပြောပြီး ဂေါ်သာဂေါ် ဟူသော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ပေါ်ကို လက်ကုတ်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မေ့ဆေးပေး၍ မေ့ခါနီး လူနာနှင့်မခြား မျက်လုံးများ ရီဝေလျက် လေယာဉ်ပျံပေါ်က ခုန်အဆင်းတွင် လေထီးမပွင့်သော သူရဲကောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကဲ့သို့ လေဟာနယ်ထဲတွင် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေသည်ဟု အောက်မေ့ရလေ၏။

ထိုအခိုက် ကိုကျူးစိန် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် "ကဲ မြင့်တို့ရေ၊ ကိုကိုတို့ စားသောက်ဖို့ ပြင်တော့ကွယ်" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

စားပွဲပိုင်းကလေးတွင် သုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိလေလျှင် ကိုဘလုသည် သူ၏ ဝတ္တရားအတိုင်း ကျွန်တော့်အား ကိုခင်မောင်ညွန့် ဘီအေမြို့အုပ်လောင်းအဖြစ်နှင့် ကိုကျူးစိန်ကို မိတ်ဆက်ပေးပြန်လေ၏။ ကိုကျူးစိန်မှာ ကျွန်တော့် ဇာတိဇာတ်မြစ်ကို သိသူမဟုတ်သဖြင့် မည်သို့မျှ အရေးမကြီးသော်လည်း နောက်ဖေးဆောင်က ကမြင်းမ နှစ်ယောက်ကား နှာခေါင်းထဲ ထမင်းစေ့ဝင်သလို တခွီးခွီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကိုဘလုနှင့် ကိုကျူးစိန်ကား ခင်မြင့်တို့ ဖြစ်နေပုံကို အရိပ်အခြည်မျှ နားလည်ဟန် မတူ။ ကျွန်တော်မူကား မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ရှိလာသည်နှင့် ကိုဘလုအား အပြောလျှော့ပါစေတော့ဟု စားပွဲအောက်မှ ခြေဖြင့်ကုတ်ကာ မျက်နှာရှုံ့၍ ပြလိုက်ပါသည်။ ဤမှပင် သာ၍ ဆိုးပါတော့သည်။ သူ့အား ပို၍ အဲယားကန်ရန် တိုက်တွန်းသည်ဟု ယူဆကာ ကျွန်တော်၏ မိဘ၊ မျိုးရိုးဇာတိကို သူနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေခဲ့သည့်အလား ကျွန်တော့် မိဘများမှာ စက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြောင်း၊ သဘောသကာယ အလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ လက်အောက်ငယ်သားများ ပေါ်တွင် မည်မျှ ရက်ရောကြောင်း စသည်ဖြင့် သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကရွတ်ကင်းလျှောက် ရောက်တတ်ရာရာ ဝါဒဖြန့်ပါတော့သည်။ ကိုကျူးစိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို အတော် အထင်ကြီး လေးစားလာဟန် တူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် အဖေမှာ ချစ်တီးကြွေး လည်ပင်းခိုက်နေကြောင်းကို သိနေကြသော သေချင်းဆိုးမ နှစ်ကောင်ကား ကိုဘလု၏ စကားများမှာ သူတို့အတွက် ပျော်တော်ဆက် ပြက်လုံးများ ဖြစ်နေကြ၍ လုပ်ကိုင်စရာ ရှိသည်တို့ကိုပင် မလုပ်မကိုင် နိုင်လောက်အောင် ခွက်ထိုးခွက်လန် အူတက်နေကြဟန် တူသဖြင့် အတန်ကြာလတ်သော် ကိုကျူးစိန်ကပင် "မြင့်တို့ရေ... ကြာလှချေလားကွယ်" ဟုပင် သတိပေးလိုက်ရလေ၏။

သို့စဉ်တိုင် အတော်ကြာမှ စားသောက်စရာတို့ကို ရေငုံထားသည်နှင့် တူသော မျက်နှာများဖြင့် တစ်ယောက်စီ လာပို့ကြကုန်၏။

စားသောက်စရာများ စုံလင်သောအခါ ကိုကျူးစိန်က အားမနာ ပါးမနာ သဘောရှိ စားသောက်ရန် စိတ်ပါလက်ပါ တိုက်တွန်းပါသည်။ စားသောက်စရာတို့မှာလည်း တရုတ် အချက်အပြုတ်၊ အချိုအချဉ်၊ ဝီစကီ ဆိုဒါတို့နှင့် အလွန်ပင် မြိုင်ဆိုင်လှ၍ အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် မြင်ရုံနှင့်ပင် သွားရည်ကျလောက်ပါပေသည်။ သို့သော် အပွဲပွဲနွဲ့နွဲ့သမျှ ဤပွဲကျမှ မရှက်စဖူး အရှက်ထူးနေရသော ကျွန်တော်သည် အဘယ်မှာလျှင် စားချင်၊ စားဝံ့စိတ် ရှိအံ့နည်း။ ကိုကျူးစိန်၏ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းချက်ကို ညစာ စားပြီးခဲ့ကြောင်း အခြေပြုကာ အဖန်ဖန် ငြင်းဆိုရလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုကျူးစိန် လက်လျှော့ကာ ထမင်းမစား၊ အရက်မသောက်လျှင် ကော်ဖီ တစ်ခွက်တော့ ငြင်းဆိုရန် မသင့်ဟုဆိုပြီး ကော်ဖီ အဖျော်ခိုင်းလေ၏။

အရက်မသောက်ဟု ငြင်းဆိုစဉ် ပထမဦး၌ ကိုဘလုမှာ ခေတ္တမျှ အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ 'မိန်းကလေးများရှေ့တွင် မသောက်တတ်၊ မစားတတ်ဟန်နှင့် ဂေါ်ပေါက်ထွင်တာ ဖြစ်မှာပဲ' ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်သွားကာ ကျွန်တော်၏ မသောက်တတ်၊ မစားတတ် ရိုးသား ဖြောင့်မန်ကြောင်း အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ကြောင်း ငယ်ရွယ်စဉ်ပို ပညာကိုသာ ဂရုစိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဝါဒဖြန့်ပါတော့သည်။

ဖဲရိုက်၊ ကြက်တိုက်၊ အရက်သောက်လွန်း၍ အိမ်က အကြိမ်ကြိမ်မောင်းထုတ်ခြင်း ခံရပုံနှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် မရေမတွက်နိုင်အောင် ဆစ်ဖလစ် အနာရွတ်များကို အပထား၍ လည်ပင်းတွင် ကြပ်ဘယ်နှစ်လုံး၊ ပေါင်ခြံတွင် ဘင်ဘယ်နှစ်ခါ ခွဲဖူးသည်ကိုပင် သိနေကြသော ကောင်မနှစ်ကောင်၏ ဖြစ်ပုံကိုကား အထူး မဖော်ပြတော့ပြီ။ အခုညတွေ အခုမှသိရသော ကိုဘလု၏ ထွင်လုံးဆင်လုံး လုပ်ဇာတ်များနှင့် ယုတ္တိယုတ္တာရှိအောင် ကျွန်တော့်ဂုဏ်ကို ချီးမြှင့်ဝါဒဖြန့်ခြင်းမှာ အထူးပင် ချီးမွမ်းဖွယ် ကောင်းပါပေသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သူတို့ မသိဖြစ်မိမူကား ယခုညတွင်းချင်းပင် ဂေါ်ပေါက် စွဲနိုင်ပါပေသည်။ ယခုမူကား ခုတ်ရာ တလွဲ ရှုရာတခြားနှင့် လှုပ်လေမြှုပ်လေ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ကိုဘလုမှာ ကြာလေ သောက်လေ၊ သောက်လေ မူးလေ၊ မူးလေ စကားများလေနှင့် ကျွန်တော့်မှာ ရှက်လွန်းလှ၍ မပြောရန် ခြေကုတ် လက်တို့ လုပ်လေ သူ့အား သတိပေးသလို ဖြစ်ကာ ပိုမိုပြောလေနှင့် နောက်ဆုံးတွင် သူ့အရှိန်နှင့်သူ သွားပါစေတော့ဟု လက်လျှော့လိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရှက်စိတ် ရှက်သွေးများ မွန်လာကာ သဲကန္တာရထဲတွင် မီးမြှိုက်ခံရသလို ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျနေသဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လည်ပင်းက ကြပ်ဖုံးမာဖလာကိုပင် ချွတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

စားသောက်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း သွားရန် ပြောဆိုမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသော်လည်း ကိုဘလု၏ အခြေအနေမှာ ယခု စားသောက်၍ မပြီးမီပင် သူ့ကိုယ်သူ မထူနိုင်တော့ဘဲ မျက်တောင်များ စင်းနေလေတော့သဖြင့် ကျွန်တော်က...

"ကိုဘလု ခင်ဗျား ခုလောက် သောက်နေလို့ ကျွန်တော်တို့ ခုည သွားနိုင်ပါတော့မလား"ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ သူသည် မျက်လုံးများကို အနိုင်နိုင် ခြံထုတ်ပြီး "ဗျာ... ခုညသွားမလို့ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဟားဟား... ဟားဟား... ဒီမှာ အိပ်ပေါ့ဗျ။ ကိုခင်မောင်ညွန့်ရာ၊ ခင်ဗျာအိမ်လို သဘောထားပါ။ ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ... ကြည်ကြည်က အိပ်ရာခင်းပေးပါလိမ့်မယ်" ဟု မူးသံ ဖောက်လိုက်လေ၏။

ကိုကျူးစိန်ကလည်း အတော်ပင် မူးနေပြီဖြစ်၍ "ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဗျာ ခုည သွားကြမယ်လို့၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ။ ရောက်တုန်း အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျ ကိုခင်မောင်ညွန့်ရာ။ ခင်ဗျားက မြို့အုပ်ဖြစ်တော့ ခင်ဗျာရုံး လာမလည်စေချင်လို့လားဗျ။ ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ"

အနီးရှိ ကြည်ကြည်နှင့် ခင်မြင့်က တစ်ခွဲခွဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကား ပြတင်းပေါက်မှ ခိုင်မာထိုး၍ ချလိုက်ချင်တော့သည်။ ည(၁၁)နာရီကျော်ခန့်တွင် ကိုဘလုနှင့် ကိုကျူးစိန်တို့ နှစ်ယောက်မှာ စကားမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် စောင်းခွေယိုင်သွားကြ၍ ကျွန်တော်နှင့် ကြည်ကြည်၊ ခင်မြင့် ပေါင်း(၃)ယောက်သာ မတ်တတ် ငုတ်တုတ် ကျန်ကြတော့သည်။

ဤတွင် ကြောင်မရှိ၊ ကြွက်ထသလို ခင်မြင့်နှင့် ကြည်ကြည်သည် ထမင်းပွဲသိမ်းရင်း ကျွန်တော့်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုကြတော့သည်။ ကျွန်တော့်အား တိရစ္ဆာန်ရုံထဲတွင် မတော်တရော လုပ်ပြနေသော မျောက်ကို တွေ့ရသလို မကြည့်ချင် မြင်ချင်ရက်သား အမူအရာမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး သူတို့ချင်း တီးတိုးပြောကြကာ တစ်ခပ်ခပ် ရယ်ကြသည်။

“မြို့အုပ်လောင်းများ မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထားလိုက်ကွ”

“အခါမကောင်းတော့လည်း ဘယ်... ဘိလပ် သွားနိုင်မလဲကွယ်”

“မိဘက ချမ်းသာတော့ လည်ပင်း ကြပ်ပြည့်တာပေါ့ကွယ်”

စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် ကြားအောင် တမင်လှောင်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အရှက်ကို တတ်နိုင်သလောက် နည်းပါးအောင် မြိုးခြံခဲ့သူဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံ ချောက်ကျမှုကို ပု၍ ခံနိုင်ပါသည်။ ယခုမူကား ကျွန်တော်၏ အရှက်နည်း ဒီဂရီကုန်ကျပြီး ဖြစ်၍ ဆက်လက်ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘဲ ကိုဘလု၏ ကားကိုလည်း မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့သဖြင့် ဤမြို့၌ (၁၂)နာရီခွဲ အချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်မည့်ရထားကို လိုက်ရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်၍ အနီး၌ခွတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီ၊ မာဖလာနှင့် လွယ်အိတ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲငင်လျက် ထိုင်ရာမှ ငေါက်ခနဲထကာ လှေကားဆောင်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကမူးရှူးထိုးနှင့် ဆင်းခဲ့ပါသည်။ လှေကားထစ် ဆုံးခါနီးတွင်...

“မြို့အုပ်မင်း ကြွတော့မလားရှင့်” ဟူသော မိခင်မြင့်၏ သရော်သံနှင့်အတူ ဖျောင်းခနဲ တံခါးပိတ်သံကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ လွယ်အိတ်ကို လွယ်လိုက်သည်တွင် အရေးကြီးသော ကျွန်တော်၏ ကြပ်ဖုံး မာဖလာ ပါမလာတော့သည်ကို သိရပါသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူလိုက်စဉ်၌ ကျွန်တော်၏ ကသီလင်တိုင်မှုကြောင့် လျှောကျခဲ့ဟန် တူပါသည်။

အခြားပစ္စည်းများ မပါချင်နေမည်။ ဤမာဖလာကား လည်ပင်းက ကြပ်ဖုံးရန် ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အင်္ဂါရှုပ်အတွက် ချစ်သူနှင့် တွေ့ရန်တွင် အလွန်ပင် အရေးကြီးလှသောကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ပါ။ မရ ရအောင် ယူရမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လှေကားကို ပြန်တက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်ပါသည်။

"ဘယ်သူလဲ" ခင်မြင့်၏ မေတ္တာသံ ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်လည်း လည်ချောင်း တစ်ဆို့ဆို့နှင့်...

"အင်း... ငါပါ"

"ဪ... မြို့အုပ်မင်း ပြန်လာသကိုး" ဟု ဆိုကာ တစ်ခပ်ရယ်ရင်း...

"ဘာများ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ပါလဲရှင်"

"ငါ့ မာဖလာကျန်ခဲ့လို့ ပေးစမ်းပါ"

"ဪ... ကြပ်ဖုံးတဲ့ မာဖလာ ကျန်ခဲ့တာကိုး အရေးကြီးပေတယ်။ ပေးပို့မယ်" ဟု ဆို၍ တံခါးမဖွင့်သေးဘဲ လျှောက်သွားသော ခြေသံကြားပြီးနောက် ကြည်ကြည်နှင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ခပ်ရယ်ရင်း ပြန်လာကြကာ၊ တံခါးကို ဟရုံကလေး ဖွင့်၍ "ရှေ့.. ရှင့် မြို့အုပ်မင်း" ဟု ဆိုလျက် တံခါးကြားမှ ထိုးပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်လည်း ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ကပျာကယာ လည်ပင်းပတ်၍ ဘူတာဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော် ဘူတာဝင်း အရောက်တွင် မီးရထားအလာမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ဆုံစည်းနေ၍ ဘူတာတွင်းသို့ လက်မှတ်ယူရန် ပြေဆင်ခဲ့သည်တွင် မီးရောင်အောက် ရောက်သောအခါ၊ လူ (၄-၅)ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြ၏။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လက်မှတ်ကိုသာ အလျင်အမြန် ယူရသည်။ လက်မှတ်ရ၍ ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါတွင်လည်း သူတို့သည် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြရုံမျှ မက၊ ပြုံးစိစိများ လုပ်နေကြသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မလုံတော့ဘဲ၊ သူတို့စိုက်ကြည့်နေသော နေရာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ မာဖလာတစ်ဖက်စမှာ မည်းနက်၍ နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် ဆွဲဖြေ၍ ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စကြဝဠာတံတိုင်း အပြင်သို့ ရောက်အောင် ကိုင်ပေါက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိပါ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုအရာသည် မာဖလာမဟုတ်၊ ဝိုးတွန်လုံချည် ထဘီစုတ်ကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဤပစ္စည်းကလေးကို ဖြန့်တင်ကာ အလွမ်းမင်းသား၊ ဆွေးခန်းပေါ်သလို ခေါင်းစိုက်စိုက်နှင့် စိုက်၍ ကြည့်နေမိရာ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကမ္ဘာမြေကြီးကဲ့သို့ (၂၃) နှစ်ပုံတစ်ပုံ ဒီဂရီစောင်းပြီး ကပြောင်းကပြန် လည်ပတ်နေသည်ဟု ထင်မိပါ၏။

စေ့စေ့တွေးတော့ ရေးရေးပေါ်။ ဤထဘီကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၁၃)ရက်နေ့က၊ စကော့မားကက် အမျိုးသားဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ (၆)ကျပ် (၈)ပဲနှင့် ဝယ်၍ မိခင်မြင့်အား ဂေါ်လက်ဆောင် ဆက်ခဲ့သည်ကို ခိုင်ယာရီ လုန်မကြည့်ဘဲနှင့် ပြောနိုင်ပါသည်။ ဤလက်ဆောင် ပေးစဉ်က ခင်မြင့်မျက်နှာ အလွန် ချိုပါသည်။

ထာဘီကလေးကလည်း ရက်ရက်စက်စက် လှပါပေသည်။ ဝတ်လိုက်သော အခါတွင် ကြည့်၍ပင် အားမရနိုင်လောက်အောင် ခင်မြင့်နှင့် ပန်ရလှပါပေသည်။ ယခုမူကား ခင်မြင့်သည် ပျိုရာမှ အိုခဲ့၍ ထာဘီကလေးမှာ နဂိုအသွေးညွှန်ရောင် နွမ်းပျက်ပြီး မတွေးဝံ့အောင် စွန်းကွက်နေပါပြီ။

မာရ်နတ်၏ လည်ပင်းတွင် ရှင်ဥပဂုတ်တ ဆွဲပေးလိုက်သည်မှာ ခွေးသေကောင်ပုပ်။ ယခု ကျွန်တော့် လည်ပင်းတွင် မိခင်မြင့် ဆွဲပေးလိုက်သည်က ထာဘီစုတ်။ 'ယုတ်လှတဲ့ကောင်မ၊ လုပ်မှ လုပ်ရက်ပလေ မိခင်မြင့်ရယ်။ ငါဝယ်ပေးတဲ့လုံချည် နင့်လင်နဲ့ ဝတ်အိပ်လို့ စုတ်ကာမှ ငါ့လည်ပင်းတွင် မာဖလာလုပ်လို့ ပေးလိုက်ကရော၊ တောက်' ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်နှင့် တောက်တစ်ချက် ပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်မိရာ အနီး၌ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူစုထဲမှ လူတစ်ယောက်က "ကိုယ့်လူ၊ ဘယ့်နယ် ဘယ်လိုက... ဘယ်လိုများ စက်ရာထ မှားလာခဲ့တာလဲ" ဟု ဆို၍ အခြားတစ်ယောက်က "ကျွန်တော်တို့ ထာဘီမြို့ဆရာလိုသာ ကြားဖူးတာ။ အခုမှ ထာဘီလည်ပတ်ဆရာ တွေရတော့တယ်" ဟု ပြောပြီး ဝေါခနဲ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ ရှူးရှူးပေါက်တုန်း လူမိခံရသော မိန်းမပျိုကလေးကဲ့သို့ လက်ထဲက ထာဘီစုတ်ကို ဖုတ်ခနဲပစ်ချပြီး ထွက်ခါနီး မီးရထားကြီးဆီသို့ ကသုတ်ကရက် ပြေး၍ ဦးတည့်ရာတွဲတွင် ကမူးရှူးထိုး တက်ကာ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

*****

ခင်မြင့်နှင့် ကြည်ကြည်၏ ရန်စနက်မှာ ဤမျှနှင့် မအေးသေး။ ရထားထွက်၍ နာရီဝက်မျှ အကြာတွင် ကျွန်တော့် ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ နောက်ချေးဒီပိုးတစ်ကောင် အရှင်လွတ်ထားသကဲ့သို့ တစွီးစွီး တထိုးထိုးနှင့် အမျိုးမျိုးခံရခက်ပါတော့သည်။ မကြာမီ အိမ်သာသို့ ပြေးရပြီး ညနေက သောက်ခဲ့သော ထန်းရည်နှင့် ကြောင်သားဟင်းတို့ ဒလဟော ထိုးဆင်းပါတော့သည်။ တစ်ခါနှင့်မပြီး၊ နှစ်ခါနှင့်မပြီး၊ ဂဒီးဂဒီး အိမ်သာနှင့် နေရာ ခဏခဏ ကူးကလန် ခတ်နေရသဖြင့် "ဘယ့်နယ်၊ ငါ ဘာများ အစားမှားမိပါလိမ့်" ဟု စဉ်းစားလိုက်ရာ ဘာကိုမျှ အထူးမတွေ့ ကိုကျူးစိန်က ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းလိုက်သည်တွင် ဖြစ်ပစ်မျက်နှာနှင့် ကော်ဖီပန်းကန် ယူလာသော ကြည်ကြည်၏အမူအရာကို မျက်စိထဲ၌ ကွင်းခနဲ မြင်မိတော့သည်။

"အင်း... လုပ်ရက်တဲ့ ကောင်မတွေ၊ လုပ်ကြပေ့ကွာ။ နင်တို့ ဆေးကပဲ စွမ်းမလား၊ ငါကပဲ ယိုနိုင်မလား" ဟု အသားလွတ် ကြိမ်းကာ အိမ်သာထဲမှ မထတော့ဘဲ တစ်ဆက်တည်း ထိုင်နေလိုက်ပါတော့သည်။

မင်းလှဘူတာ လွန်မြောက်၍ လက်ပံတန်းမြို့ ရောက်ခါနီးတွင် အိမ်သာတံခါးကို အပြင်းအထန် ခေါက်သံ ကြားရလေရာ၊ ကျွန်တော် တစ်ခါယို တစ်ခါနာနှင့် ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် အယိုတွင် မသိ။ ယိုကောင်းကောင်း ရှိလှသည်နှင့် "နေပါဦး... မပြီးသေးလို့ပါ" ဟု ညောင်နာနာအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ရာ...

“ဟေ့.. ဘာညာလို့ရမလဲ။ မင့်ဉာဏ် ဒါပဲလား၊ လာ... ထွက်ခဲ့” ဟု တင်းမာသော ဟောက်သံကို ကြားရသဖြင့်...

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသကြီးလှချေကလား... မပြီးသေးလို့ မပြီးသေးဘူး ပြောတာပဲ။ ဝမ်းနာလွန်းလို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော်က ယိုလက်စနဲ့မို့ ခင်ဗျားက ခဏအောင်ပါဦးချ”

သူ့အသံမှာ ပိုမို ဒေါသထွက်လာကာ “ဟေ့... ငါ အိမ်သာထဲ ဝင်ချင်လို့မဟုတ်ဘူးကွ။ လက်မှတ်စစ်ရအောင်လာတာ။ ငါ လက်မှတ်စစ်ကွ။ မင်း အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီနည်းမျိုးစုံနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်လို့ ရမလဲကွာ။ ထွက်၊ ပြ လက်မှတ်”

ကျွန်တော်၏ ဖြစ်ပုံမှာ သူထင်မယ်ဆို ထင်စရာပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ..

“ဪ... ဒီလိုလား၊ လက်မှတ်စစ်ဆို လက်မှတ် ပြရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ခပ်လှောင်လှောင်ကလေး ပြောပြီး အကျီအိတ်ထဲ၌ လက်မှတ်ကို နှိုက်လိုက်ရာ မည်သည့်အိတ်ထဲတွင်မျှ မတွေ့။

“ဟိုက်... ချောက်ပဲ” ဟု လွှတ်ခနဲ ဆိုမိရင်း “ပေါင်မုန့်ထည့်သော လွယ်အိတ်ထဲများ ထည့်မိလေရောသလား” ဟု အောက်မေ့ကာ ထိုင်ရာမှ ကပျာကယာထပြီး တံခါးဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်တွင်...

“ဘယ်မှာလဲ လက်မှတ်” ဟု ဆိုလျက် မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနှင့် ကြည့်နေသော အင်ဂလိုအင်ဒီးယန်းခေါ် ကုလားလက်မှတ်စစ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

“နေဦး.. လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြီး လွယ်အိတ်ကို သွားရောက်ယူငင်ကာ အိတ်ကိုမှောက်၍ ရှာဖွေပါသော်လည်း လက်မှတ်ကို မတွေ့ရ။ ထာဘီစုတ်ကို လွှင့်ပစ်ရာတွင် အတူပါသွားဟန် တူပါသည်။ နံဘေးက လူများကလည်း ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြ၍ ကျွန်တော်မှာ အတော်အတန် ရှက်လာပြန်ကာ လက်မှတ်စစ်အား သနားစရာ မျက်နှာကလေးဖြင့် ကြည့်ပြီး “ကျွန်တော် လက်မှတ်တော့ ယူခဲ့တာပဲဗျာ။ ဘယ်မှာ ကျနေရစ်ခဲ့မှန်း မသိဘူး။ ဆရာပဲ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကြည့်ယူပါတော့ဗျာ” ဟု အိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ကို နှိုက်ယူရင်း ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ၊ ထိုသတ္တဝါမှာ အကြီးအကျယ်ဒေါပွလာပြီး... “မင်းက ငါ ဘာကောင်မှတ်လို့လဲ၊ မင့်လက်ဖက်ရည်ဖိုး ယူရအောင် ငါ လာဘတ်စားတဲ့ကောင် မှတ်လို့လား” ဟု သူ့အား လာဘတ်စားမှုနှင့် အလုပ်ဖြုတ်ရန် ‘ဝမ်နင်’ပေးထားလေသလား မသိ။ မခံနိုင်၊ မရပ်နိုင် အများကြားအောင် အပြင်းအထန် ဟောက်လေ၏။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆိုးလာကာ “ခင်ဗျား... မယူချင်နေပေါ့ဗျ။ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဆဒဏ်ရိုက်ရုံ အပြင် ဘာတတ်နိုင်သေးလို့လဲ။ လက်မှတ်မပါလို့ မပါဘူး.. ပြောတာပဲ”

“ဘာလုပ် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ယူပါတွေ ဘာတွေ ပြောနေရသလဲ။ လာဘ်စားတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား။ ဝတ္တရားအတိုင်း ဖမ်း၊ ထောင်ချ၊ ဒဏ်မဆောင်နိုင် ထောင်သွားရုံပဲ”

ကျွန်တော်လည်း ပိုမို ဒေါပွလာကာ “ဟေ့.. ဒီမှာ မျက်နှာ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါကွ။ ငွေကလေး (၄-၅)ကျပ်နဲ့ ထောင်သွားမယ့်ရုပ်လား၊ လူကြည့်ပြောပါကွ” ဟု ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသွားထားရ၍ အားမရှိသော ကာယဗလကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဟောက်လိုက်သည်တွင် နံဘေးရှိခရီးသည်များက ကျွန်တော့်အား တကယ်ထိုးဝံ့မည့်ကောင်မှတ်၍ ဖြန်ဖြေကြတော့၏။ ဤတွင်မှ လက်မှတ်စစ်နှင့် ကျွန်တော်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပြော ရပ်သွားကြ၍ သူသည် နံဘေးမှရပ်ကာ ကျွန်တော့်အား တရားခံစောင့် စောင့်နေလေ၏။

လက်ပံတန်းရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်အား ဘူတာတွင်းခေါ်သွား၍ ဒဏ်ချစေ၏။ လက်မှတ်စာရေးသည် ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုကို ရေးကာ ပြည်မှ လက်ပံတန်းအထိ ဒဏ်ငွေ (၃)ကျပ် ရှစ်ပဲ၊ လက်ပံတန်းမှ ကြည့်မြင်တိုင် လက်မှတ်အတွက် (၁)ကျပ် လေးပဲ၊ ပေါင်း (၄)ကျပ် ဆယ့်နှစ်ပဲ တောင်းလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဖမ်းလာသော လက်မှတ်စစ်၏ ရှေ့တွင် မခန့်လေးစား အမူအရာနှင့် မွေးသဖခင် အကျီထဲမှ အလစ်သုတ်လာခဲ့သော သားရေအိတ် ဖောင်းဖောင်းကြီးကို စတိုင်နှင့်ဖွင့်ကာ စက္ကူတစ်ထပ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ခုံထည်သော စတိုင်မှ တစ်စက္ကန့်အတွင်း ကြေမှုန်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားရတော့သည်။ စက္ကူထပ်ကို မီးရောင်အောက်အဖြစ်တွင် ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာ ‘ဟိုက်... သောက်ကျိုးနည်းရော’ ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိရင်း ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေမျိုသွားသည်ဟု အောက်မေ့လိုက်ရ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုစက္ကူထပ်သည် ငွေစက္ကူများမဟုတ်။ မွေးသဖခင်၏ ရာမချစ်တီးထံ လယ်အပ်နံထားရသော အပေါင်လက်မှတ်များ ဖြစ်နေတော့သည်တကား။

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးပြဲပြဲ သွားကျဲကျဲကလေးနှင့် အိတ်ထဲတွင် ထပ်မံ နှိုက်စမ်းပါသော်လည်း ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။ ညနေကရှိသော ငွေ(၄)ကျပ်လည်း ကုန်၍ ရုတ်တရက် မည်သို့မျှ မကြံတတ်။ နဖူးက ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ရင်း၊ စာရေးအား ရည်းစားလူလုခံရသော မျက်နှာကလေးနှင့် “ဆရာ... ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအိတ်ရယ်လို့ ထည့်လာတာ ပိုက်ဆံမပါတော့ဘူး။ ဘယ့်နယ် လုပ်ရပ”

“ဘယ့်နယ် လုပ်ရမလဲ။ အချုပ်ခန်း သွားရရုံပေါ့” ဟု လက်မှတ်စစ် ကုလားဗိုလ်က အောင်မြင်စွာ ဟောက်လိုက်၏။

လက်မှတ်စာရေးကလည်း "ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ရင်တော့ ဒါပဲ ရှိတာပဲ" ဟု အေးစက်စက်နှင့် အားရှိစရာ ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော့်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ပံတန်း အချုပ်ခန်းတွင် မနေနိုင်။ နက်ဖြန်နံနက် စတယ်လာတို့ အိမ်ကို မလွဲတမ်း ရောက်ရှိရမည်။ တစ်ရက် တစ်နာရီ... အို... တစ်စက္ကန့်မျှ မဆိုင်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် ငွေ (၄-၁၂၀)ရရှိရန် ရုတ်တရက် ကျောင်းသား 'ဖော်မြူလာ' နည်းကို သုံးလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ ပါသော ပစ္စည်းများကို စိစစ်လိုက်သော် (၁)လက်ပတ်နာရီ တစ်လုံး၊ (၂) ဘလေဇာကုတ် တစ်ထည်၊ (၃) လုံချည်တစ်ပတ်နှစ်၊ စပိုရှပ်အဟောင်းနှင့် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတစ်ခု၊ နံပါတ်(၁)ကို စဉ်းစားလိုက်သော် ၄-၁၂၀နှင့် ထားမပစ်ခဲ့နိုင်။ နံပါတ်(၃)ကိုကား သုံး၍ မဖြစ်။ နံပါတ်(၂)နှင့်သာ သင့်လျော်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ လက်မှတ်စာရေးအား ပြ၍ "ကဲ.. ဆရာ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ကိစ္စကလည်း အရေးကြီးနေလို့ ဒီ (၁၅-၈၀) ပေးရတဲ့ အင်္ကျီကိုပဲ (၁၀)နဲ့ ထားယူလိုက်ပါ"

ဆောင်းဦးပေါက်စ ဘလေဇာကင်းမဲ့နေသေးသော စာရေးသည် အင်္ကျီကိုဝတ်ကြည့်ပြီး၍ သူနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသောအခါမှ ထုံးစံအတိုင်း မနှစ်သက်သော အမူအရာနှင့် ငြင်းဆန်ပြီးသည်၏ နောက်ဆုံး၌ (၅)နှင့် အရောင်းအဝယ် တည့်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကုတ်အင်္ကျီ မပါတော့ဘဲ စပိုရှပ် အဟောင်းကလေးနှင့် လွယ်အိတ် အနွမ်းကလေးကို လွယ်ကာ၊ ထွက်ခါနီး ဥဩပေးနေသော ရထားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၍ ခပ်ရှက်ရှက် ရှိသည်နှင့် ပထမတွဲကို ပြန်မတက်တော့ဘဲ အဆင်သင့်ရာ အခြားတွဲတစ်ခုတွင် လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

*****

ဤတွဲရှိ လူများမှာ အားလုံးလိုလိုပင် အိပ်နေကြ၍ ကျွန်တော်သည် ခုံရှည်ပေါ်တွင် တခေါခေါနှင့် အိပ်နေသော မိန်းမဝဝကြီးအနီး ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ရှိလှသည်နှင့် ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပုဆိုးခြုံ၍ ခပ်ပုပုကလေး ကွေးနေလိုက်လေ၏။

ပုဆိုးခြုံကွေး၍ နွေးမည်မှ မကြံရသေးမီ ခင်မြင့်နှင့် ကြည်ကြည်တို့၏ မေတ္တာလက်ဆောင် ဝမ်းနုတ်ဆေးသည် နောက်ဆက်တွဲ ဘလောင်ဆန်ပြန်သည်နှင့် အိမ်သာသို့ သွားရပြန်လေ၏။ အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲအဖွင့်လိုက်တွင် တံခါးမှာ ဖွင့်မလာဘဲ... "အို... ဘာလဲ... လူရှိတယ်ရှင်" ဟု တယ် မမူမှန်လှသော မိန်းမသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာပြီး ခဏကလေးအတွင်းမှာပင် အသက်(၂၀)ခန့် မိန်းမတစ်ယောက် ပြူးတူပြတ်နှင့် ထွက်လာလေ၏။ ကျွန်တော်ဝင်၍ အထိုင်လိုက်တွင် အိမ်သာတစ်ဖက်ထောင့်၌ အဝတ်ပုံတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်၊ မီးရောင်အောက်တွင် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရာ ကောင်းမွန် သစ်လွင်သော ကတ္တီပါနက်ပြာရောင် မိန်းမဝတ် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“အင်း... ဧကန္တ မအာဂု အင်္ကျီနံဘေးချွတ်ထားပြီး ချေးဒီးဒီးနဲ့ ဟိုအင်းသည်အင်း လုပ်နေတုန်း ပြုန်းဆို၊ ဒီက တံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်တာနဲ့ လန်ထပြီး အင်္ကျီတောင် ပြန်မကောက်နိုင်ဘဲ ပြူးတူပြတ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ထွက်လာတာ” ဟု မိန်းမတို့သဘာဝ ထကြွမှုကို တွေး၍ ရွှေဉာဏ်တော် စူးရှောက်မိသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ချေးညှစ်ရင်း ပြုံးမိလေတော့သည်။

“ခုလောက်ရှိ သူ့အင်္ကျီသတိရပြီး ပြန်ယူဖို့များ အပြင်က စောင့်နေရောလား။ မစောင့်လည်း ငါသွားပေးလိုက်မှပဲ” စိတ်ကူးပြီး ကျွန်တော် အိမ်သာကအထွက်တွင် အင်္ကျီကို ယူခဲ့လေ၏။

ထိုမိန်းမမှာ သူ့အင်္ကျီကို သူ့သတိရဟန် မတူ။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အေးဆေးစွာ အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ “ဗျို.. မဟာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားအင်္ကျီ အိမ်သာထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာရော” ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် ထိုမဟာသည် မျက်စိပြူးတူးပြတ်နှင့် ရုတ်တရက် ထထိုင်ကာ “ဘာ... ဘယ်က ကျွန်မအင်္ကျီ ဟုတ်ရမှာလဲ” ကျေးဇူးမတင်သည့်ပြင် သဘောမကျဟန်နှင့်ပင် ငြင်းပြန်သေး၏။

“ခင်ဗျား ထွက်သွားတော့ အိမ်သာထဲမှာ တွေ့တာ၊ ခင်ဗျား မေ့ကျန်ခဲ့တယ် မှတ်လို့”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ်သူဟာပါလိမ့်”

“မသိတော့လား။ ရှင်တွေ ရှင်ယူပေါ့”

“အေး.. ဒီလိုဆိုလည်း အဟန်သာ။ ကိုယ့်အင်္ကျီမရှိလို့ ချမ်းနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ” ဟု ပြန်ပြောပြီး နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့၍ မိန်းမဝတ်စင် ဖြစ်လင့်ကစား ချမ်းအေးလှသည်နှင့် ခါးတိုကလေးကို ဝတ်ကာ ဖူးနှစ်လုံးပေါ် လက်တင်လျက် ငုတ်တုတ် အိပ်လိုက်လေ၏။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။ ကျွန်တော်လည်ကုပ်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲကိုင်လျက်...

“မအေပေး၊ ဂျိုပိုးသူခိုး။ ငါ့အင်္ကျီယူဝတ်ထားတယ်။ ခုချွတ်” ဟု ပြောလိုက်သော ဒေါသသံကို ကြားမှ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ တရားခံနိုး နိုးလေ၏။

မျက်စိကိုမူ မပွတ်နိုင်ဘဲ၊ ငေါက်ခနဲ မတ်တတ်အရပ်တွင် စောစောက ကျွန်တော်အနီး၌ တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျနေသော အဒေါ်ကြီးသည် မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်ကာ...

“နင်က ဘာကောင်လဲ။ ငါ့... အင်္ကျီ ဘာလို့ ယူဝတ်ထားတာလဲ။ ခုချွတ်၊ ဘာမှတ်လို့လဲ” ဟု ကိုက်စားမတတ် မျက်နှာကြီးနှင့် ဒေါသတကြီး ပြောနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အခြားလူများသည် သူဒေါသသံကြီးကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြကာ မြင်မတော် ဆင်မတော် ဝတ်ထားသော ကျွန်တော်စတိုင်နှင့် သူ့လင်ကို မယားငယ်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် မိသလောက် မျက်နှာပေါက် ဆိုးနေသော အဒေါ်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် အံ့ဩလန့်ဖျပ်ကာ...

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် အိမ်သာထဲက တွေ့ခဲ့လို့”

“ဘာ... နင် အိမ်သာထဲက တွေ့ခဲ့ရတာလဲ။ ငါ့နံဘေး ချွတ်ပြီး ချထားတာ။ နင်... ရူးသလား၊ ပေး... ခုချွတ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ဒေါ် မယုံရင် ဟော... ဟိုမိန်းမ မေးကြည့်ပါ” ဟု ပြော၍ ကျွန်တော် အကျီသွားပေးခဲ့သော မဟာဓာကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမမှာ တွဲပေါ်၌ မရှိတော့ချေ။ ကိုယ့်အပြောနှင့်ကိုယ် ကြောင်စီစီဖြစ်ကာ “ဟင်... မရှိတော့ဘူး။ ဒီမိန်းမ ဘယ်တုန်းကများ ဆင်းသွားပါလိမ့်။ အဟုတ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ကျွန်တော် အိမ်သာထဲက တွေ့ခဲ့တာနဲ့ ဥစ္စာရှင်ပေါ်တော့ ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး ချမ်းလွန်းလို့ ဝတ်ထားတာပါ” ဟု ပြောပြီး အကျီကို ချွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မိန်းမကြီးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ဆတ်ခနဲ ဆောင့်ဆွဲယူကာ အကျီအိတ်တွေကို နှိုက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူလာ၍...

“ဘာ.. နင်ပရိယာယ်တွေ လုပ်နေတာလဲ။ အိတ်ထဲက ငါ့ငွေတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ နင် သူစိုး... ရဲလက် အပ်ရမယ်။ ဘယ်မှ မသွားနဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထ၍ ခုန်မိမတတ် လန့်ဖျပ်သွားကာ မျက်လုံးများ ပြာလျက် “ဘာ... ငွေမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ အကျီချည်း ပုံပုံကလေး အိမ်သာထဲမှာ တွေ့တာပဲ”

“ဘာ.. အိမ်သာထဲက တွေ့ရမှာလဲ။ နင့်ညာဏ် ဒီလောက်ပဲလား။ ငါ့အကျီ ကြေမှာစိုးလို့ ချွတ်ပြီး နံဘေး ထားအိပ်တာ။ နင်က ငါ့အနားမှာထိုင်ပြီး ငါ့အကျီကိုဝတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ မရှိတော့ဘူး။ ဒါ... နင်မယူ ဘယ်သူ ယူမလဲ” ဟု ပြောပြီး နံဘေးက လူများဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဒီမှာ.. ရှင်တို့မြင်တဲ့အတိုင်း မှတ်ထားကြပါ။ သူလည်း ဘယ်မှ မသွားပါစေနဲ့။ ရှေ့ဘူတာ ရထားရပ်ရင် ရဲလက်အပ်ရပါလိမ့်မယ်” ဟု စီရင်ချက် ချလိုက်လေ၏။

ချမ်းအေးလှသည် အထဲ၌ပင် ကျွန်တော်နဖူးမှာ ဈေးများ ကျလာ၍ မျက်စိထဲတွင် ရဲလက်ထိတ်၊ ရဲစခန်းတို့ကို အစီအစီ မြင်လာကာ အဒေါ်ကြီးအား သေခါနီး မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် တောင်းပန်လျက် ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင်ကို နံဘေးကလူများပါ သနားလာအောင် ရှင်းလင်းပြရပါတော့သည်။

ဤတွင်မှ လူအချို့သည် ကျွန်တော့်ဘက်က ယုံကြည်လာ၍ တစ်ယောက်သောသူက “ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား မယူတာ မှန်တယ်။ ဟို... မိန်းမ ဖြစ်မှာပဲ။

သို့သော်လည်း အဲဒီမိန်းမက မရှိတော့ဘူး။ ပစ္စည်းကလည်း ခင်ဗျာကိုယ်မှာ အထင်ကရ တွေနေတယ်ဆိုတော့ ရဲရယ်၊ လက်ထိတ်ရယ်၊ ခင်ဗျားရယ် အမြှာပူး ဖြစ်နေပြီဗျ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက အဒေါ်ကြီး ငွေကို ကြံဖန်ပေးလိုက်၊ အဒေါ်ကြီးကလည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းပြန်ရရင် ကျေနပ်သင့်ပါတယ်။ သူ့ခမျာ ဟုတ်ဟန်လည်း မတူပါဘူး။”

အဒေါ်ကြီးက ခါးတစ်ဖက်ထောက်ရင်း မျက်နှာရှုံ့ကာ...

“ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် အစုံအစေ့ ရရင်တော့ ဘာသောက်မှု လုပ်စရာရှိလဲ”

(နံဘေးကလူ) “ခင်ဗျာငွေက ဘယ်လောက်လဲ”

အဒေါ်ကြီးသည် အနည်းငယ် မျက်လုံးကစားပြီးမှ “ငါးဆယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

စင်စစ်မှာ သူ့မျက်နှာအမူအရာကို အကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် ဤမျှဟုတ်ဟန် မတူပါ။ သို့သော် သူပြောသမျှ ဟုတ်ရမည် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မငြင်းဆိုနိုင်သည့်အပြင် (၉၇)ကျပ် ရှစ်ပဲပေးရသော ဝါတာဖရ(ဖ်) ညကြည့် အဲလ်ဂျင်နာရီ အသစ်စက်စက်ကလေးကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် နံဘေးကလူများ၏ ထိုက်တန်ကြောင်း တိုက်တွန်းချက်အရ ကျေနပ်သွားသည်ကိုပင် သူ့အား အထူးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါတော့သည်။

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်မှာ ခင်မြင့်၊ ကြည်ကြည်တို့၏ ပယောဂကြောင့် အရေးကြီးသော ကြပ်ဖုံးမာဖလာ ဆုံးခွဲ၍ ကုတ်အင်္ကျီလည်း လက်ပံတန်းဘူတာတွင် ချွတ်ခွဲရပြီး မွှေးသဖခင် တညည်းညည်း၊ တညညညနှင့် ဝယ်ပေးထားသော နာရီ အသစ်စက်စက်ကလေးကိုလည်း အဒေါ်ကြီးအား အပ်ခဲ့ရချေပြီ။ တစ်ညလုံး ဝမ်းသွားရ၍ အားလည်း မရှိတော့။

“ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း” ဆိုသော စကားမှာ ကျွန်တော့်အား တမင်သက်သက် လှောင်ဖို့ ထင်ပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာမှ မကောင်းပါ။ နောက်ထပ် မည်သို့များ ဖြစ်ချေဦးမည်နည်း။ စတယ်လာတို့သားအမိနှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်တော့်ဖြစ်ပုံကို မည်သို့ ပြောရမည်နည်း။ မဖြစ်စဖူး မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် တွေးတောရင်းပင် နံနက်လင်းအားကြီး အချိန်တွင် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

နဂိုကမှ မသန်စွမ်းသော ကိုယ်ကာယတွင် တစ်ညလုံး ဝမ်းသွားထားရသောကြောင့် ခါးချည့်ယိုင်နွဲ့နေသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပိုးလုံချည် အနွမ်းကလေးနှင့် စပိုရှပ် နောက်ကျော ပေါက်ကလေးကို ဝတ်ဆင်ကာ လွယ်အိတ်အဟောင်းကို လွယ်၍ ရထားပေါ်က ဆင်းလာရသော ကျွန်တော့်မှာ တောသူဌေးခေါ် ဦးကြံဘော်၏သား၊ ကျော်စံကေးနှင့် လားလားမျှ မတူ။ ထမင်းသုံးရက်မျှ မစားရသော သူတောင်းစားနှင့်သာ တူပါတော့သည်။

ဘူတာမှ ရောက်လာခဲ့၍ ဝါးခယ်မလမ်း ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဆောင်းဥတု နံနက်ခင်း၏ တမျှင်မျှင် ကျလျက်ရှိသော ဆီးနင်းများသည် လူသူအပေါင်းတို့ စွန့်ခွာသွားသောကြောင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုယိုနေသော ကြည့်မြင်တိုင်မြို့ကြီး၏ မျက်ရည်ပေါက်များနှင့် တူတော့သည်။ အိမ်တိုင်းစေ့ အပေါက်များပိတ်၊ သော့ခလောက် ချိတ်ကာ၊ လူသံသူသံ ကျေးငှက်သံတို့ မရှိတော့ဘဲ၊ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်သဖြင့် ဟိန်းဟောက်ညည်းညူ အူဆူ၍ နေကြသော ခွေးသံများသာ အရပ်လေးမျက်နှာမှ မသာမယာ ပေါ်ထွက်နေကြသည်။

'စတယ်လာတို့မှ ရှိပါ့မလား' ဟု လေးလံသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းအလာတွင် ခွေးနှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ပါလာသော ကြက်သားကြော်၊ ပေါင်မုန့်နို့ကို ခံကာ၊ အစာ တောင်းကြတော့သည်။ ကျွန်တော်က တောက်တစ်ချက်မျှ ခေါက်၍ မောင်းလိုက်သည်ကို သူတို့ ဂရုမစိုက်။ နှစ်ချက်၊ သုံးချက်မျှ ခေါက်လိုက်မိလျှင် ရှိရင်းခွေးများ မသွားရုံမက နောက်ထပ် ခွေးများပင် အပြီးနဲ့ကာ ဝိုင်းအုံ့လာကြပါတော့သည်။ ဤတွင် သူတို့ကို အပြစ်မဆိုသင့်ပါ။ လူနှင့်ခွေး ဆက်ဆံမှုတွင် တောက်တစ်ချက် ခေါက်ခြင်းသည် သူတို့ကို မောင်းနှင်ခြင်းဖြစ်၍ တစ်ချက်နှစ်ချက်မက ခေါက်ခြင်းသည် သူတို့ကို လာရန် ခေါ်ငင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည်ကို ကျွန်တော် သတိမပြုမိဘဲ ခွေးလာလေ တောက်ခေါက်လေ။ တောက်ခေါက်လေ ခွေးလာလေနှင့် နောက်ဆုံးတွင် များစွာသော အစာပြတ် အငတ်တပ် ခွေးထုသည် ကျွန်တော့်အား လမ်းသွား၍မဖြစ်အောင် ဝိုင်းရံ ပိတ်ဆို့လိုက်ပါတော့သည်။

မည်သည့်အခါမျှ သူတို့ချင်း မတည့်၊ တွေ့လျှင် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ကိုက်လှေ့ရှိသော ခွေးထုသည် ယခုအခါ၌ အံ့ဩဖွယ်ရာ အစာငတ်ကြသည်နှင့် အချင်းချင်း ရန်မမူကြတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုသာ အပြီးနဲ့ကာ နားရွက်လှုပ်ကာဖြင့် အစာပေးရန် အရေး ဆိုကြတော့သည်။ ခွေးထုအလယ်၌ နေရှင်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်သည် နေရှင်ပီပီ အကြိမ်ကြိမ် ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲရာ၊မိရာ ခွေးများကို ခြေဖြင့် ကန်ရင်း "နင်တို့ကို ငါပေးမလားဟေ့၊ ငါစားဖို့ သက်သက် ယူလာခဲ့တာ။ ငါ့နာမည် လူစင်စစ်က 'ခွေးဆိုး' တဲ့ဟေ့။ နင်တို့ထက် မိုက်တယ် မှတ်လိုက်ပါ" ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး လွယ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အပေါ်မြှောက်လျက်၊ ဘယ်လှည့် ညာကန်ဖြင့် ပတ်ပတ်လှည့်၍ အငတ်တပ် ခွေးထုအပြင်ဘက် ထွက်ရန် ကြိုးစားပါသည်။ ခွေးထုလည်း အနနည်းနှင့်မရလျှင် အကြမ်းတွယ်မှဲ့ဟု ဆုံးဖြတ်ကြကာ ကျွန်တော့် လုံချည်စကို ပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းဝန်း ကိုက်ဆွဲကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ပုဆိုးကိုင်ရာ၊ လွယ်အိတ် မြှောက်ရနှင့် နဂိုကပင် အားကုန်ခန်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့်၊ နောက်ဆုံးတွင် လုံချည်ကျွတ်၍ ပါသွားပါတော့သည်။ သူတို့ ကိုက်ဖြုတ်ကြသည်နှင့် ပုဆိုးမှာလည်း ရစရာ မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ မျှော့ကြိုးတပ် ဘောင်းဘီတို ညစ်ထပ်ထပ်ကလေးသာ ကျန်ခဲ့၍ ကြာလျှင် လူအသားကိုပင် ဝိုင်းဝန်း ကိုက်ခဲကြတော့မည် စိုးရသဖြင့် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို နှမြောစွာနှင့်ပင်

ပစ်ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ ဤတွင် ခွေးထုသည် ပေါင်မုန့်ကို ဝိုင်းဝန်း လှယက်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စတယ်လာတို့ အိမ်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်လာနိုင်ပါတော့၏။

လူသူ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့။ တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်လှသဖြင့် 'ရှိမှ ရှိပါ့မလား' ဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သူတောင်းစားလောက်မှ မပြောင်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသည်ကို စတယ်လာတို့နှင့် တွေ့လျှင် မည်သို့ ပြောရမည်နည်းဟု စိတ်ကူးလာခဲ့ရာ စတယ်လာတို့ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ အစိတ်သားခန့် သော့ခလောက်ကြီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆီး၍ ပေါက်လိုက်ပါတော့သည်။

မြင်ရုံနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးကလေးစောက်ပြီး တံခါးကို တွန်းကြည့်မိရာ၊ နံဘေးနံရံတွင် "ခရမ်းသုံးခွ၊ ကိုကျော်လှဆီသို့ လိုက်သွားသည်" ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

"တောက်၊ လူ့အကြံ ခွေးဦးသွားပေါ့" ဟု တောက်တစ်ချက်ခေါက်ညည်းလိုက်မိရာ ခွေးနှစ်ကောင် ရုတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့်၊ နောက်ထပ် ထပ်မခေါက်ခံတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်၍ပင် နေလိုက်ရပါတော့သည်။ ဤတွင် နောက်ဆီမှ...

"ဟေ့... ကိုကျော်စံကေး၊ ခင်ဗျား ဘယ်နယ် ဖြစ်လာတာလဲ။ ခင်ဗျား နောက်ကျသွားပြီ။ ကိုကျော်လှ ခေါ်သွားပြီဗျ။ မနေ့က ခင်ဗျာလိုပဲ နောက်ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ ငနဲတွေ (၃-၄)ယောက်ပဲ။ ဒါထက် ခင်ဗျား အဝတ်အစား မရှိတော့လောက်အောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ"ဟု မေးသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပြေးချင်လျက် မပြေးရသေး ဖြစ်နေသော မီးရထားရဲအရာရှိ ကိုတင့်ကြီးကို မြင်ရ၍...

"ဟာ... ဖြစ်ပုံတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ အဖြစ်ဆိုးလွန်းလို့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ တောက် ခေါက်လိုက်ပါတယ်။ ခွေးတွေသာ လာတော့..."

"ဟာ... ဒါဖြင့် နောက်မခေါက်နဲ့တော့ဗျာ။ အသာလာခဲ့တော့၊ ဘုရားကြီး သွားကြစို့ရဲ့။ ဒီနေ့ (၁၀)နာရီ၊ ဂျပန် ဝုံးလာချဉ်းမလို့တဲ့" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုတင့်ကြီးနှင့်အတူ ဘုရားကြီးသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရပါသတည်း။

*****

ကျော်စံကေး

"ထိုနေ့သည် (၁၉၄၁) ခုနှစ်၏ ဒီဇင်ဘာလ (၂၆)ရက်နေ့ဖြစ်၍ အရှေ့ပုဂံ နေထွက်ရာ အရပ်မှ နေမျိုးနွယ် ကိုရွှေပန်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ အမိမြန်မာပြည်အား သူတို့၏ယောက္ခမ မြန်မာပြည်အဖြစ် တော်စပ်ရန် လာရောက်ကြောင်းလမ်းနေကြသော အချိန်ဖြစ်ပေရကား ယနေ့ (၁၀)နာရီတွင် ရွှေမေတ္တာလက်ဖွဲကြေး ငှားနှင့် မရှင်းဂန်းကျည်ဆန်များ လာရောက်ပို့သလိမ့်မည်"

ဟူသော ရဲအရာရှိ ကိုတင့်ကြီး၏ မင်္ဂလာ အင်ဖော်မေးရှင်းကို ကြားရလေလျှင် ချစ်သူခေါ်ရန် အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းရုံမက မသာလောင်းရှုပ်ပေါ်နေသော ကျွန်တော် မောင်ကျော်စံကေးသည် ခွေးထုရန်ကြောင့် စိတ်ညစ်လို့မှ တောက်မခေါက်သံဘဲ ဂေါ်မစွဲလိုက်သူ စတယ်လာတို့၏ အိမ်ပေါ်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနိုင်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကမန်းကတန်း ဆင်းခဲ့ရလေ၏။

"ဘယ့်နယ် ကိုကျော်စံကေးရယ်၊ ခင်ဗျား လာခဲ့တဲ့ အကြံတော့ ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ဒီရုပ်ဒီရည်မျိုး ဖြစ်လာတာက ဘာပြုလို့လဲ။ မာတင်ဝါအတိုင်း မရမနေ အိမ်ရှေ့ကလှည့်ပြီး တောင်းမယ်လို့များ သူတောင်းစားစတိုင်လ် လုပ်လာခဲ့တာလား ပြောစမ်းပါဦးဗျ"

ဟု ကိုတင့်ကြီးသည် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီတို ညစ်ထပ်ထပ်နှင့် စပို့ရှပ် အစုတ်ကလေးကိုသာ ဝတ်ဆင်လျက် လွယ်အိတ်အဟောင်း တစ်ခုကို လွယ်ထားသော ကျွန်တော်၏ အင်္ဂါရှပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ မေးနေသဖြင့်...

"ဟာ... ဖြစ်ပုံတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုတင့်ကြီးရယ်။ ပထမ ကျွန်တော့်လက်သုံး ကြပ်ဖုံး မာဖလာကို ထဘီစုတ်နဲ့ အလဲခံရတယ်ဗျ။ ဒုတိယ (၁၅)ကျပ်(၈)ပဲ ပေးရတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို လက်ပံတန်းဘူတာမှာ ငါးကျပ်နဲ့ ချွတ်ခဲ့ရတယ်ဗျ။ တတိယ ကိုးဆယ်ခုနစ်ကျပ် ရှစ်ပဲပေးရတဲ့ နာရီကို ငွေငါးဆယ်နဲ့ ထားပြီး မီးရထားပေါ်က အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို အပ်ခဲ့ရတယ်ဗျ။ စတုတ္ထ သီတင်းကျွတ်လတုန်းက မြပိုးထည်တိုက်က ခင်ဗျားနဲ့ အတူဝယ်တဲ့ ဘန်ကောက်ညွန့် လုံချည်ကလေးကို ငါးဆယ်မလမ်းထိပ်မှာ အငတ်တပ်ခွေးထုရဲ့ ကိုက်ဆွဲဆုတ်ဖြူခြင်းကို ခံရတယ်ဗျ။ ပေါင်မှန်တစ်လုံး ထုတ်ပေးလိုက်လို့သာ ဒီရောက်လာတာ။ နို့မဟုတ်ရင် လူပါ ကိုက်ပစ်ကြမလား မသိဘူးဗျာ"

ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်ရာ ကိုတင့်ကြီးသည် သူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးပေါက်များ ပိတ်သွားအောင် အံ့သြသော ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်...

"ခင်ဗျားဟာကလည်း ထူးထွေတည့် အံ့ရာသော်ပဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်သေးဘူးဗျာ။ ဖြစ်ပုံကို ရှင်းစမ်းပါဦးဗျ"

ကျွန်တော်သည် ဖက်တီးကိုတင့်ကြီး၏ ပခုံးကို ဖေးကာ ယိုင်နွဲ့သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ဘုရားကြီးဆီသို့ လျှောက်ရင်း ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ ကုန်စင်ကို အကျယ် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ စကားအဆုံးတွင် မှတ်တား ကိုတင့်ကြီးသည် သူ၏ ကြီးမားသော ဝိုက်ကားကြီးကို ဖားဖိုတမျှ ပွလိုက် ရှုံလိုက်နှင့် အပြင်းအထန် ရယ်မောလေ၏။

"အဲဒီအတိုင်းပဲ ကိုတင့်ကြီးရယ်။ လူလည်း သူတောင်းစားရုပ် ပေါက်နေပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့လိုသာ အဝတ်အစားကလေးရမှာ"

ဟု အားကိုးတကြီးနှင့် ပြောလိုက်မိရာ ကိုတင့်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ပိုမို ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

"အမယ်လေး သေစမ်းချင်သဟဲ့ ရွှေနန်းရှင်ရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီ ခါးထတ်ခါးစားပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် နေတဲ့အိမ် (ဒါရိုက်ဟစ်) ဝုံးချသွားတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလားလို့"

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ M.B ဆေးပြားနှစ်ပြားပူး မျိုလိုက်ရသလို ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

"အမယ်လေး... ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ဒီစတိုင်လ်နဲ့များ အိမ်ပြန်ရရင်တော့ ဒုက္ခပဲ"

ကိုတင့်ကြီးသည် ဆက်လက်ရယ်မောရင်း...

"ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြစ်လည်း ဖြစ်တတ်တဲ့လူဗျာ"

"အေးဗျာ... ပြောမယုံ ကြုံဖူးမှတွေ့ရ ဆိုတာလိုပဲ။ စိတ်ညစ်လို့ တောက် ခေါက်လိုက်ပြန်လည်း ခွေးတွေသာ လာတော့တယ်"

"သူတို့ကလည်း အစာငတ်နေကြတာကိုးဗျ။ ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ပေါင်မုန့်နဲ့ ဘာနဲ့ ပါသလဲ"

"ပေါင်မုန့်နှစ်လုံးနဲ့ ကြက်ပေါင်ကြော် သုံးခုပါခဲ့တာ။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး ခွေးအငတ်ထုကို လှူလိုက်ရလို့ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးပဲ ရှိတော့တယ်။ အခု ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ထမင်းစားသလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ မီးရထားကွာတာမှာ လူစု ချက်စားကြတယ်။ ပဲဟင်းနဲ့ ထမင်းချည်း စားနေရတာ ပြီးစေန်နေပြီဗျာ။ ခင်ဗျား ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်သားကြော်ပါလာတာ အဆင်သင့်ပဲ"

ဟု ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို ကြည့်ရင်း သွားရည်ကို မျိုချ၍ ပြောလေရာ ဤအချိန်၌ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ချင်စိတ်မှတစ်ပါး စားချင်စိတ် အနည်းငယ်မျှ မရှိသောကြောင့်...

"စားလေးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ စားချင်စိတ် နည်းနည်းမှ မရှိဘူး။ တစ်ညလုံး ဝမ်းသွားခဲ့ရလို့ အိပ်ချင်စိတ်သာ ရှိနေတာပဲ"

ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်မိ၏။ ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော်၏ ဆက်လက် ချောက်ကျမှုကို ဖန်တီးပြန်ပါတော့သည်။

မကြာမီပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၍ ထုံးစံအတိုင်း ငုံးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းရန် ရသမျှဘုရားရှိခိုးကို ကြီးကြီးပမ်းပမ်း ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ကိုတင့်ကြီး တည်းခိုနေသော ဇရပ်ပေါ်တွင် အိပ်ရာပြင်ကာ တစ်ညလုံး ပန်းသမျှ စခန်းချ၍ အိပ်ပျော်လိုက်လေ၏။

ညနေလေးနာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလတ်သော် အပြင်းအထန် ဆာလောင် မွတ်သိပ်လှသဖြင့် ကျွန်တော်ယူလာခဲ့သော ပေါင်မုန့်နှင့် ကြက်သားကြော် အိတ်ကလေးကို ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ထိုအိတ်ကလေးသည် အိပ်ခါနီးက ကျွန်တော် ချထားသောနေရာ၌ ပြည့်ဖောင်းစွာ လဲလျောင်းမနေတော့ဘဲ ခြေရင်းဘက် ကြိုးတန်းပေါ်တွင် ပိန်ချပ်ချပ်နှင့် ခေါက်ချိုးကလေး ကွေးနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် 'ဟိုက်.. သောက်ကျိုးနည်း။ ကိုတင့်ကြီး အကုန်လုံး တွယ်ပစ်ပြီ ထင်ပါရဲ့' ဟု အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိကာ ဇရပ်အတွင်း ဟိုဟိုဒီဒီလှည့်၍ ကြည့်မိ၏။ လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ကြိုးတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် သင်းပိုင် တစ်ထည်နှင့် တိုင်တစ်တိုင်အရင်းနား၌ သပိတ်တစ်လုံးမှောက်ထားသည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ဤဇရပ်တွင် ကိုတင့်ကြီးအပြင် အခြားကိုယ်တော်တစ်ပါး နေထိုင်ကြောင်း သိရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် သောက်ရေအိုးစင်မှ မျက်နှာသစ်ပြီးကာ ဝိုက်ထဲက ဘာလောင် ဆန်လှသဖြင့် ဇရပ်ထဲ၌ ထောင့်ကြိုထောင့်ကြား စားစရာရှာပါသော်လည်း ဘာကိုမှ မတွေ့။ နောက်ဆုံး၌ မှောက်ထားသော သပိတ်ကို လှန်လိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာ ထမင်းပန်းကန် တစ်လုံးနှင့် ငါးခြောက်ကင်တစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေ၏။

"သည်ကိုယ်တော် မနက်က ဘုဉ်းပေးမကုန်လို့ ကျန်နေတာ။ သူ ည စားတာလည်း မဟုတ်။ မနက်ကျ သွန်ပစ်ရမယ့်အတူတူ ငါစာရင် ဝမ်းတောင်သာဦးမှာပဲ"

ဟု တွေးတောကာ မြိန်ရှက်စွာ စားလိုက်လေ၏။ ဆာလှသည်နှင့် မဝတဝပင် ထမင်းရော ငါးခြောက်ပါ ကုန်သွား၍ ရေကို ဝိုက်ပြည့်အောင် သောက်လိုက်ရ၏။

ဤထမင်းကို စားလိုက်မိခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ သံဃာစင်မက မဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခုလုံး မှောက်သွားပါတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်၏ သူတောင်းစားလောက်မျှ မပြောင်သော အသွင်အပြင်ကြောင့် ဇရပ်ပြင်သို့ မထွက်ဝံ့ဘဲ ကိုတင့်ကြီးကိုမျှော်ရင်း အိပ်ရာထဲ၌ တုံးလုံးလဲ့နေစဉ် ညနေငါးနာရီခန့်အချိန်တွင် ကိုရင်ကြီးလား ဦးပွင်းလား ခွဲခြားမပြောနိုင်သော ကိုယ်တော်တစ်ပါး ရောက်လာကာ သပိတ်ကို အရင်ဆုံးလှန်ကြည့်ပြီး...

"ထမင်းတွေ ဘယ်သူ အပင်းလျှိုကုန်သလဲ"

ဟုဆို၍ ကြောက်မနားလိလိ မြည်တွန် ကျိန်ဆဲပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် ကြောက်ရွံ့လှ၍ ခေါင်းမထောင်ဝံ့ဘဲ သေခါနီးလူနာသဖွယ် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေရပါသည်။

သို့နှင့်လည်း သူ၏ရန်စွယ်စက်ကွင်းမှ ကျွန်တော် မလွတ်နိုင်ပါ။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် သူ၏ခြေသံသည် ကျွန်တော်၏အနီးသို့ ရောက်လာကာ...

"ဟေ့... သူတောင်းစား။ နင် ဘယ်ကကောင်လဲ။ ငါ့ဆွမ်းတွေ စားပစ်တာ နင် မဟုတ်လား"

ဟု ဒေါသတကြီး ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ကြိမ်းလေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရ၍ သူ၏ ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရင်း နွားသတ်ရုံ သွင်းလိုက်သော နွားကဲ့သို့ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်...

"မှန်... မှန်... မှန်ပါ။ တပည့်တော် ဆာလွန်းလှတာနဲ့ စားလိုက်မိပါတယ်ဘုရား"

ကိုယ်တော်ကြီး၏မျက်နှာသည် ရှုတ်တရက် ပိုမိုခက်ထန်လာကာ...

"ဘာ နင် သူများပစ္စည်းကို မတောင်းမရမ်း၊ ခွင့်မပြုဘဲနဲ့ အပင်းလျှိုပစ်ရတာလဲ.. ဇွေး..."

"ကိုယ်တော် ညစာမှ မစားဘဲ။ မနက်ကျ သွန်ပစ်ရမယ့်အတူတူ"

"ဟေ... ငါ ညစာမစားဘူးလို့ နင့်အမေလင်က ပြောသလားဟင်။ သင်နားဝတ်တိုင်း ညစာမစားဘူး မှတ်သလား"

"တ... တ... တပည့်တော် မသိလို့ပါဘုရား"

"နင်... ဘယ်စောင်းတန်းက သူတောင်းစားလဲ ပြောစမ်း။ သူတောင်စား သူခိုး"

ကျွန်တော့်မှာ တဖြည်းဖြည်း စိမ့်၍စိမ့်၍ ပိုမိုကြောက်ရွံ့လာကာ...

"တ... တ... တပည့်တော် သူတောင်းစား မဟုတ်ပါဘူးဘုရား"

"အောင်မာ နင့်ရုပ်နှင့်ရည်၊ နင့်အဝတ်အစားနဲ့များ သူတောင်းစား မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ့ဝါရသလား။ ငါ့ ဘာကောင်မှတ်လို့လဲ ဟင်..."

ဟု ပြောရင်း သူ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်မိအောင် မျက်မှောင်ကုတ်လာပြီး လက်ဝါးနှစ်ခုကို ရှုတ်တရက် ဖြန့်ထုတ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ဖျစ်ပါတော့သည်။

နတ်သမီးရောဂါဒဏ်မှ နာလန်ထခဲ့တာ မကြာသေးသော ကျွန်တော့်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ခုခံတော်လှန်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ဘဲ ရှပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် ဒါရိုက်တာအမိန့်ပေးလိုက်သလို လွယ်ကူစွာပင် ပက်လက်လဲကျသွားပြီး စူဠရင်ဘတ် မိုးမျှော်ထားသကဲ့သို့ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့်

လည်ပင်းအစ်ခြင်းဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံစားရပါသည်။ ဟစ်လို့လည်း မအော်နိုင်၊ ရုန်းကန်၍လည်း မရ။ ကိစ္စဖြင့် ချောချောကပြီဟု အောက်မေ့ကာ ငရဲကြီးရှစ်ခန်းကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထင်မြင်နေစဉ်...

"ဟား.. ကိုယ်တော်ကြီး ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘာဖြစ်တာလဲ..."

ဟု ကိုတင့်ကြီး၏ စိုးရိမ်တကြီးအသံကို ကြားရပြီးနောက် ကိုတင့်ကြီးရောက်လာကာ..

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

ဟုဆိုရင်း အတင်း ဆွဲဖြေနေသည့်တိုင်အောင်...

"ဟေ့.. ဒကာတင့် ငါ့မဆွဲနဲ့။ လွတ်... ဒီသူခိုး သူတောင်းစား အသေသတ်ပစ်မယ် လွတ်... လွတ်"

"တော်ပါတော့ဘုရား တပည့်တော် သူငယ်ချင်းပါ ဘုရား"

"ဟေ... ဒီသူတောင်းစား ဒကာတင့် သူငယ်ချင်းလား"

ဟု အံ့သြသလို ပြန်ပြောရင်း သူ့လက်များ အနည်းငယ်လျှော့လာပါသည်။

"သူတောင်းစား မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ လွတ်ပါ... သူ့အကြောင်း ပြောပြပါမယ်ဘုရား"

ဟု ကိုတင့်ကြီးက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းဖြုတ်ကာ အကြောက်အကန် တောင်းပန်မှပင် ကျွန်တော်လည်ပင်းနှင့် သူ့လက်များကို ခွာလိုက်ပါတော့သည်။

သူ၏ ကိုယ်ရုံကို ဝှေ့ယမ်းသိုင်းပတ်ရင်း...

"ဒီရုပ်ဒီရည်နဲ့ ငါ့ဆွမ်းတွေ လာခိုးစားတာ သူတောင်းစားမဟုတ်လို့ ဘာကောင်လဲဟာ ဒကာတင့်ရ..."

ကိုတင့်ကြီးသည် အနည်းငယ် ရယ်မောကာ..

"စင်စစ် သူ့ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို မသိရင် ဂျပိုးသူခိုး၊ သူတောင်းစားက လွဲပြီး ဒီပြင်ထင်စရာ မရှိပါဘူး ဘုရား"

ဟု ကျွန်တော်ဘုရားကို ရိုးကျူးပြောဆိုပြီးမှ...

"အမှန်ကတော့ သူ နိုင်ငံရေးကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို လာတဲ့အခါမှာ လူဆိုးတွေကဖမ်းပြီး ငွေ (၃၀၀) ယူတဲ့အပြင် အဝတ်တွေပါ ချွတ်ယူလိုက်လို့ပါဘုရား။ သူက တောသူဌေးသား၊ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားပါ ဘုရား"

ဟု မုသာဝါဒ ဆာဒါဒီး အမွန်းတင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ကိုယ်တော်ကြီး၏ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ခုသည် ကြိုးတန်းက အဝတ်စုတ် လေသုတ်လိုက်သလို အထက်သို့ မြင့်တက်သွားကာ...

"ဟေ... ဟုတ်ရဲ့လား"

ဟု ပြူးမောက်သော မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ကျွန်တော့် ကြက်ပြုတ်မျက်နှာကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့်..

"ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား"

ကျွန်တော်မှာ ခေတ္တမျှ လေနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်လိုက်ရသော ရင်ခေါင်းကို မြန်နိုင်သမျှ အတိုးချကာ ရှုံ့ချည်ဖွဲ့ချည်လုပ်ရင်း ပြန်လျှောက်လိုက်ရ၏။ ဤတွင်မှ ကိုတင့်ကြီး၏ အလျှောက်ကောင်းမှုကြောင့် ကိုယ်တော်ကြီး၏မျက်နှာမှ ဒေါသရောင်များ လွင့်ပါးသွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အတော်ကလေး စိတ်သက်သာရာရလာပြီး ကိုတင့်ကြီးကိုလည်း အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် နှလုံးသွင်းမိပါ၏။ သို့သော် နောက်တစ်မိနစ်အတွင်းတွင်...

"ခုနု လည်ပင်းဖျစ်လို့ သေသွား အကောင်းသား။ အလကား... ကိုတင့်ကြီး ရောက်လာတယ်"

ဟု အပြစ်ဆိုမိပါတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ကိုယ်တော်ကြီး၏ ဝိုင်းစက်ဖောင်းကားသော မျက်နှာကြီးသည် သစ်ရွက်စိမ်း မီးမြှိုက်သလို ရုတ်တရက် ရှုံ့တွသွားပြီး...

"ဒါထက်... ခုည ငါဘုဉ်းပေးဖို့ ဆွမ်းမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်။ အစား ရှာပေးပေတော့ ငါဆာလုပ်ပြီ"

ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။ ကိုတင့်ကြီး၏ မျက်နှာပင်လျှင် အတော်စိုးရိမ်ဟန် လက္ခဏာပေါ်လာကာ...

"ဟင်.. ကိုကျော်စံကေးက သပိတ်အောက်က ထမင်းတွေ စားပစ်သလား"

"အေးလေ... အိပ်ရာကနီးတော့ ဆာလွန်းတာနဲ့ ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော့်ပေါင်မုန့်နဲ့ ကြက်သားကြော်ကို အကုန်စားသွားတာကိုး"

"ဟင်.. ဒုက္ခပါပဲ"

ဟု ကိုတင့်ကြီးက ခေါင်းကုတ်၍ ညည်းလိုက်၏။

"နို့... ကိုယ်တော်ကြီးဆိုတော့ ညစာမစားဘူး အောက်မေ့တာကိုး"

ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးမီ ကိုယ်တော်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ စာတ်မီးရောင်နှင့် ထိုးပေးလိုက်သလို ရုတ်ခြည်းနီရဲလာပြီး...

"ဟေ... သင်္ကန်းဝတ်တိုင်း ညစာမစားဘူး မှတ်သလားကွ၊ ငါ စားတယ်။ ငါစားတယ်။ အခု... အမြန်ရှာပေး။ မရရင်တော့ နင်အသေပဲ"

ဟု ကြိမ်းလိုက်ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ နမူနာ ခံစားထားရပြီဖြစ်၍ ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသည်နှင့် အမျှ ကြောက်လန့် စိုးရိမ်ကာ ကိုတင့်ကြီးအား 'ကယ်တော်မူပါဦး' မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကိုတင့်ကြီး အမူအရာမှာလည်း 'ဒီတောင်မကျော်နိုင်တော့ဘူး' ဟူသော လူနာကြည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့်....

"ဟင်... ခက်တော့တာပဲ"

ဟု ညည်းပြန်၏။

"ကိုတင့်ကြီးရဲ့... ထမင်းတို့ ဘာတို့ ဝယ်ရင် မရနိုင်ဘူးလား"

"ဘယ်မှာမှ ဘာသည်မှ မရှိဘူး ခင်ဗျာရဲ့။"

"အနီးအနားမှာ ခင်ဗျာ အသိအကျွမ်းများကော မရှိဘူးလား"

"တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး"

"ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ့်နယ် လုပ်ရပ"

ဟု ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကုတ်ရင်း အလံဖြူတင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုယ်တော်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ

"ဘယ့်နယ်လုပ်ရပလို့ပဲ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အကြံဉာဏ်တုံးလိုက်တာကွာ။ သွား မင့်ရင်ကို မင်း မှန်ထဲကြည့်စမ်း"

ဟု အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် တိုင်ကပ်မှန်ကြီးကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြနေသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ တိတ်တိတ်ပုန်း ပိုက်ဆံရှာနေစဉ် ကတော်ဟောင်း နတ်သမီးပုံကဲ့သို့ ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တက်တက်၊ တရုတ်နှင့်တွေ့သော ဝက်လို ဖြစ်နေစဉ်...

"ဟေ့... ပြောနေတာ မကြားသေးဘူးလား"

သွပ်မိုးပေါ် ခဲကျသကဲ့သို့ တင်းမာသောအသံမျိုးဖြင့် အကြိတ်၍ ထပ်မံ ဟောကပ်လိုက်ပြန်၏။ ကိုတင့်ကြီးအား အရပ်ကူပါဟူသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုတင့်ကြီးမှာလည်း 'မတတ်နိုင်ဘူး သူခိုင်းတာ လုပ်မှဖြစ်မယ်' ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပါသည့်

မျက်လုံးတို့ဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ မှန်ကပ်ထားရာ တိုင်ရှေ့သို့ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ထသွားရပါသည်။

မှန်ရှေ့ရောက်သောအခါ...

"ကဲ... နင့်ရုပ် နင် သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း"

ဟု ကိုယ်တော်ကြီး၏ အော်ဒါသံ ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အမိန့်အတိုင်းပင် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်လိုက်ရာ အတွင်းခံဘောင်းဘီတို ညစ်ပတ်ပတ်၊ စပိုရုပ် စုတ်ပြတ်ပြတ်သာ ရှိသော ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ဟိုးယခင် နစ်များစွာကပင် ဆည်းပူးခဲ့သည့် မြွေဖွေးကွက်နှင့်တူသော ဆစ်ဖလစ်အနာရွက်ကွက်များ ပုလဲညိုလုံးကလေးများနှင့် တူစွာ လည်ပင်းတွင် အခြားဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲသည်ကား လည်ပင်းလက်ယာဘက်စောင်းတွင် အကင်းမသေသေအသာ ကြပ်ကလေးတစ်လုံးမှာ ကိုယ်တော်ကြီး၏ လက်ချက်ကြောင့် သွေးပြည် တစ်စက်နှစ်စက် ယိုထွက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဤသို့ မှန်ရှေ့တွင် ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်ကြည့်ရင်း အပြစ်အက် ပေးခြင်းခံရသော ကျောင်းသားကဲ့သို့ အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေစဉ်...

"ကဲ...နင့်ရုပ်ဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲ"

ဟု ကိုယ်တော်ကြီး၏ တင်းမာသောမေးခွန်း ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ပညာအုပ် မေးခွန်းထုတ်ခြင်းကို ခံရသော ကျောင်းသားကလေးကဲ့သို့ သူ့အမေးကို မဖြေမပြီးသည်နှင့်...

"သေခါနီး လူနာကလေးနဲ့ တူပါတယ် ဘုရား"

ဟု သူစိတ်ကျေနပ်မည်အထင်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ ရှုတ်ချကာ လျှောက်လိုက်ပါသည်။ အမှန်မှာလည်း ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ဤအခါ၌ 'မောင်သေနာ' ရွေးပွဲပြုလုပ်ပါက ရှူးဝါး တစ် သေချာလှပါ၏။ သို့သော် ကိုယ်တော်ကြီးမှာ ဤအဖြေကို လုံးဝ မကျေနပ်ဘဲ...

"ဘာပြောတယ်။ ဒါ ငါလိုချင်တဲ့ အဖြေ မဟုတ်သေးဘူး။ အချိန်အခါ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြေစမ်း"

ဟု ထပ်မံ အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော့်မှာ စာမေးပွဲတို့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြေခဲ့ဖူး၍ အဖန်ဖန်အလီလီ ရှုံးခဲ့ဖူးသည်မှန်သော်လည်း ဤမျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ခဲရာခဲဆစ်မေးခွန်းကို တစ်ခါမျှ

မကြံဘူးခဲသေးပါ။ သူ့ဟာ ဘာလို၍ ဘာဆိုချင်သည်ကို မတွေးတောမိသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဝိုင်နေမိရာ...

"တယ်... ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့အကောင်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် သေသေချာချာ မြင်ရလို့မှ ဘာနဲ့တူမှန်း မသိဘူး။ သူတောင်းစားနဲ့ တူတယ်ဟ။ သူတောင်းစားနဲ့ တူတယ်ဟ"

ဟု ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်လေမှ ကျွန်တော့်မှာ အသက် ပြန်ဝင်လာကာ...

"ဟုတ်ပါသဘုရား... မှန်ပါသဘုရား"

ဟု ဘုမိသ ဘမသိ သူစိတ်ကြိုက် လျှောက်လိုက်ပါသည်။

"အေး ဒါဖြင့် အခုည ထမင်းရအောင် လုပ်ဖို့နည်းလမ်း သိကရောပေါ့"

ဟု စိတ်ကျေနပ်သော အသံမျိုးဖြင့် မိန့်တော်မူလိုက်လေ၏။

ဤသို့တိုင်အောင် သူဘာဆိုလိုသည်ကို မရိပ်မိသေးသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝိုင်တိုင်တိုင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေရာ ကိုယ်တော်ကြီးက...

"တယ်... ဒီကောင် ဖျင်းတဲ့ အတဲ့ အကောင်။ ဘယ်အရပ်သားများပါလိမ့်။ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း..."

ဟု ဆိုကာ ဇရပ်ထောင့်ရှိ ဒန်ချိုင့်အဟောင်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြပြီး...

"အဲဒီ ဒန်ချိုင့်ခွက်ယူပြီး လူများတွေ ထမင်းစားသောက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေးများရှိ ပေးပါခင်ဗျားလို့သာ လိုက်တောင်းပေတော့။ မင်း ဝေးဝေး မလျှောက်ရပါဘူး။ ဘုရားပေါ်က ဇရပ်တွေမှာပဲ ရနိုင်တယ်။ အဲဒါပဲ ငါလည်း ဆာလှပြီ။ ခုအောင့်နေရတာ။ ဒီလိုမှ ထမင်းစားရအောင် ရှာမပေးနိုင်ရင်တော့ မင့် ငါအသတ်ပဲ။ ခုနတောင် အကာတင့် သူငယ်ချင်းဆိုတာနဲ့ ချမ်းသာပေးလိုက်တာ။ ကဲ... ငါ ရေချိုးသွားဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ သင်းပိုင်ဟောင်းတစ်ခုကို လည်ပင်းပတ်ပြီး ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ မကြံကောင်းမစည်ရာ ကိုယ်တော်ကြီး ချမှတ်သွားခဲ့သော အမိန့်ကိုနာခံပြီး ရယ်လို့မရ ငိုရအခက်နှင့် ကိုတင့်ကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူလည်း မျက်နှာသေကလေးနှင့် ရှိနေသဖြင့်...

"ဘယ့်နယ် ကိုတင့်ကြီးရဲ့ ခင်ဗျာ ကိုယ်တော်ကြီးက ဘာကိုယ်တော်ကြီးလဲ"

"စိတ်က ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ သင်္ကန်းဝတ်နေတဲ့ ကိုရင်ကြီးဗျ။ မနက် လျှောက် ဆွမ်းခံတယ်။ ညစာစားဖို့ပါ ချန်ထားတယ်။ သူမစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါမှာလည်း

သူမလောင်းရင် ဆဲတာမျိုး ကျွန်တော်လည်း သူ့ချောမြောက်ပြီး သူ့နေတဲ့ဇရပ် လာနေရတာ။ ကောင်းချင်တော့ သိပ်ကောင်းတယ်။ အခုလို သူ့စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင် တကယ်လုပ်တယ်မျိုး တလောကလည်း ကောင်လေးတစ်ယောက် သူ့နောက်မိတာနဲ့ လည်ပင်းဖျစ်တာ သေလုသေခင်မှာ လူတွေ တွေ့လိုပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားကာ...

“ဟင်... ဒါဖြင့် ခုန သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ထမင်းလျှောက် တောင်းမပေးရင် သူ တကယ်လုပ်မှာလား”

“အို ဒါတော့ သေချာတယ် စိတ်ချ”

ဟု အားရှိစရာ ပြန်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မိမိမချစ်မနှစ်သက်သော ယောက်ျားနှင့် ပေးစားရန် အတင်းတိုက်တွန်းခြင်းခံရသော မိန်းကလေးကဲ့သို့ ဆွေဆွေခုန်မှု အကြံကြပ်ကာ...

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပဲ။ တစ်နေရာရာ ရှောင်မှ ထင်ပါရဲ့”

ဟု အားကိုးသော မျက်နှာသေကလေးနှင့် အကြံတောင်းသလို ပြောလိုက်ရာ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားရှောင်နေမလဲ။ အခု မှောင်စလည်း ပြုနေပြီ။ အခု... ခင်ဗျာ အချိုးအစား အတိုင်း ကိုရင်ကြီးပြောသလို အားလည်းနာပါရဲ့။ သူတောင်းစားရပ်နဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျပိုး သူခိုး ဆိုပြီး မောင်းထုတ်ပစ်ကြမှာပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ရှောင်သွားရင်လည်း ကိုရင်ရှူးကြီးက ကျွန်တော့် ရန်ရှာဦးမှာပဲ”

ဤအတိုင်းဖြစ်သော မိတ်ဆွေကောင်း ကိုတင့်ကြီး၏ စကားကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် အားမတန်သော ကိုရင်ရှူးကြီး၏ ရန်စက်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းရန် ကျွန်တော် အဘယ်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါအံ့နည်း။ သူ့ခိုင်းတာ လိုက်နာသည်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း ရှိပါသေး၏လော။ ကျွန်တော့်မှာ အားအင်ချည့်နဲ့ အဖြစ်ကလည်းဆိုး၊ တိုး၍ မထူးတော့ပါဘူး ဟူသော စိတ်ကူးကလည်း ရှိနေပါသည်။

*****

“အသက်နဲ့ လူလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အရှက်နဲ့ လူလုပ်တာကွ” ဟူသော စကားမှာ (၉၉)ရာခိုင်နှုန်း လူများစု၏ ဒေါသအလျောက် မိမိကိုယ်မိမိ လှည့်စားသော စကား(ဝါ) တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အချောင်သက်သက် ကြွားဝါသော စကားမျှသာဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူတိုင်း ဝန်ခံပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါ၏။

စင်စစ် ကျွန်တော့်မှာ ‘တစ်ရာတစ်ယောက်’ လူတန်းစားမျိုးထဲက မဟုတ်။ (၉၉)ယောက်၏ နောက်ဆွယ်မှ ယဉ်ယဉ်ကလေး ကပ်ပါသူ ဖြစ်ပေရကား သူ့ခိုင်းသည့်အတိုင်း မလုပ်လျှင်

အဟုတ်တကယ် ထမင်းဆာဆာနှင့် အသေဆော်တော့မည့် ကိုရင်ရှူးကြီး၏ ရန်စနက်ကြောင့် ဒန်ချိုင့်ခွက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ 'ညီအစ်ကို မသိတာသိ၊ လင်မယားချင်းသာ သိသောအချိန်'တွင် ဇရပ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

မရွှေညသည် သူမ၏ ပြုံးတိုးပြောက်တောက် ပိုးထိုးပေါက်တွေ မွေ့ကြနေသော မည်းနက်ပြာ ညဉ့်လွှာရုံကို အတောမသတ်သည့် လောကဓာတ်ကြီးအား ချမ်းတုန်တုန်နှင့် လွမ်းခြုံထားပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း မိမိ၏ အရှက်အကြောက်တို့ကို သူမ၏ စောင်မည်းမည်းနှင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကာ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နှင့် တူအောင် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ကုတ်ချောင်းချောင်း ကလေး လျှောက်ရင်း မီးလင်းသော အဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကိုယ်တော်ကြီး သင်လိုက်သည့်အတိုင်း...

"ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေးများရှိ ပေးကြပါခင်ဗျာ"

ဟု သူတောင်းစားသံနှင့် အော်လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ရန်ကုန်ပုံးချစဖြစ်၍ တောအရပ်သို့ မသွားနိုင်သေး၍လည်းကောင်း၊ သွားရောက်နေထိုင်ရန် ဆွေမျိုးဉာတိ မဆက်သွယ်မိ၍ လည်းကောင်း များစွာသော အိမ်ထောင်သည်တို့မှာ ဘုရားကြီးပေါ် သို့ လာရောက် ခိုလှုံနေကြကုန်၏။

သို့လျှင် များစွာသော လူနေအိုးအိမ်တို့ ရှိလင့်ကစား ကျွန်တော်မှာ မျက်နှာမြင် သောက်မြင်ကပ်ပါစေဟူသော ဆုထူးနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ အသံကြားရုံနှင့် အော့နလုံးများ နာကြလေရောလားမသိ။ ဇရပ်ကြီး ဇရပ်ကြား လျှောက်ကာ...

"ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေးများရှိ ပေးကြပါခင်ဗျာ"

ဟု ဆယ်ခွန်းကျော်မျှ အော်သည့်တိုင် မည်သည့် ဇရပ်တန်ဆောင်းကမျှ ပင့်ဖိတ်ခေါ်ခင်ခြင်း မပြုသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ သူတောင်းစားတို့၏ ဘာသာဘာဝ ဒေါသစိတ်ကလေးများ ရုတ်တရက် တက်ကြွလာသောကြောင့် အသံခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေးပင်...

"ထာမင်းဂျန်... ဟင်းဂျန်ကလေးများရှိ ပေးကြပါခင်ဗျာ"

ဟု ဒွါဒသမအကြိမ်မြောက် အော်ငေါက်လိုက်လေ၏။

ဤတွင်မှ ချောင်ကျကျ ဇရပ်တစ်ဆောင်မှ...

"ဒီကို လာခွဲ..."

ဟု ကြေးစည်သံနှင့်တူစွာ (ငွေဆည်းလည်းသံကို ကျွန်တော် မကြားဘူးသေး) စူးရှမာချဉ်သော မိန်းမပျိုသံကလေးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

သို့သော်... ကိုယ်အလိုရှိနေသော ခေါ်ငင်သံကို ကြားရလင့်ကစား အဘယ်ကြောင့်မသိ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး အဝင်ကြမ်းသော ကချင်အရက်ကို ရေမရောဘဲ သောက်လိုက်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းခေါင်းအတွင်း၌ ရှိန်းခနဲ ပူ၍သွားလျက် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းများပင် ရပ်တန့်မိလေ၏။ နောက်မှ ရန်သူတော်ကိုရင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ထင်မြင်လာသဖြင့်... 'လင်ယူမိမှဖြင့် ဟိုဒင်း... အင်း... ထမင်းချက်ရမှာ မကြောက်တော့ပါဘူးလေ' ဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပိုင်းဖြတ်ကာ ထို ဇရပ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး ဇရပ်လှေကားရင်းတွင် ခွက်ကလေးကိုချ၍ ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေး ထိုင်လိုက်လေ၏။

"ဒေါ်ဒေါ် သူလာလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ထမင်း၊ ဟင်းတွေ အများကြီးပဲ နှမြောစရာ။ အကုန်လုံး ပေးလိုက်မယ်နော်"

ဟု မိန်းမပျိုသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က...

"အေးကွယ်... ဒီနေ့ ဟိုမအေပေတွေက မျက်ခြည်ပြတ်တယ်မှ မရှိဘဲ။ လာမယ် မထင်ပါဘူး။ အလကားဖြစ်မယ့်အတူတူ မရှိနှမ်းပါးတဲ့လူ စားပါစေတော့"

ဟု ပြောသံ ကြားရပြီးနောက် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ဇလုံတစ်ဖက်၊ မီးခွက်တစ်ဖက်နှင့် ပေါ်လာလေ၏။

မိန်းမပျိုမှာ အသက်(၂၀)ခန့် အတော်ပင် ချောမောလှပသူ ဖြစ်၍ သူ၏ မီးခွက်ရောင်ကလေးနှင့် သူ့မျက်နှာ ပပဝင်းကလေးကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း အင်္ဂေါ် ဝါသနာ ပြင်းထန်ခဲ့သူ ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် မိမိ၏ သူတောင်းစားအဖြစ်ကို မေ့လျော့ကာ ဂေါ်မျက်လုံးနှင့် တအားကျိုး၍ ကြည့်မိလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ပျိုရွယ်သော သူတောင်းစားလူလင်အား တစ်ချက်မျှ မျက်လုံးပြူးကြီး ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏ရှေ့ လှေကားအောက်ဆုံးထစ်ပေါ်၌ ပဲ့အိအိကြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ ကျွန်တော့်လက်ထဲက သူတောင်းစားခွက်ကလေးကို ကြည့်ပြီး...

"ဟင်.. သူ့ခွက်ကလေးကလည်း ငယ်ငယ်လေး။ ဒီက ထမင်းဟင်းတွေက အများကြီး"

ဟု ချစ်စရာအသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

"အို... ဒါဖြင့် ဒီမှာပဲ စားသွားပါစေလားကွယ်"

ဟု အဒေါ်ကြီး၏ စေတနာသံ ပေါ်ထွက်လာသည်တွင် မိန်းမပျိုက...

"အင်း... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီမှာပဲ တစ်ခါတည်း စားသွားနော်။ ဟုတ်လား..."

ဟု ကရုဏာသံကလေးနှင့် ပြောရင်း ကျွန်တော်၏ သနားစရာ မျက်နှာကလေးကို မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် တစ်ချက်ဝင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

မိန်းမပျို၏ နှစ်ချက်မျှ မျက်လုံးဝင့်ကြည့်ခြင်းကို ခံရသေးသည်။ အရေးပေါ် သူတောင်းစားမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပုရိသစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာ၍ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လာပြီး နောက်တစ်ခဏမှ ရန်သူတော် ကိုရင်ကြီး၏ ကြောက်စရာ မျက်နှာတော်ကို ထင်မြင်လာသဖြင့် ရုတ်တရက် ကိုယ့်အဖြစ်ကို သတိရလာကာ ရှက်ကြောက်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ငဲ့လိုက်ရင်း...

"ကျ... ကျ... ကျွန်တော် စားဖို့က အရေးမကြီးပါဘူး။ ဟိုက တစ်ယောက်အတွက်..."

ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးမီ ချစ်စရာသူငယ်မက...

"အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထမင်းဟင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ရှင်က ဒီမှာစားပြီးတော့ ဟိုတစ်ယောက်ဖို့ ယူသွားတာပေါ့"

ဟု သဒ္ဓါဒေးယျ နူးညံ့စွာ ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ နေ့လယ်ကပင် ထမင်းဝစွာ မစားလိုက်ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိန်းမပျိုနား ခေတ္တမျှ ကပ်ရသည်တွင် အခွင့်ရတုန်း ရသေ့စိတ်ဖြေ ဂေါ်ချင်သည်က တစ်ကြောင်း ဤနှစ်ကြောင်းကြောင့် သူမ ပြောသည်ကို ကောင်းစွာ သဘောတူလိုက်လေ၏။

ဤအမျိုးအမည် မထင်ရှားသော မိန်းမပျို သူငယ်မသည် စက်ခန်းဆောင် ပေါင်ဒါနဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့နှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့တည့်တည့် တစ်တောင်ခန့်အကွာ လှေကားထစ်ပေါ်တွင်ကား ဖောင်းဖောင်း အိမ်စက်စက်ကြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် ဖယောင်းတိုင်နှင့် တူသော ပြည့်ဖောင်းဖောင်း လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် သူ၏ ဇလုံထဲမှ ထမင်းဟင်းများကို ကျွန်တော်၏ သူတောင်းစားခွက်ထဲသို့ ယက်၍ ထည့်ကာထည့်ကာ မဟာကရုဏာနှင့် ကျွေးမွေးနေစဉ် ကျွန်တော် အရေးပေါ်သူတောင်းစားခမျာမှာ မြန်ရုတ်စွာ စားရင်း 'လူနေ သူတောင်းစား၊ စိတ်နေ ဘယ်အနား' ရောက်နေမည်ကို အထူးတလည် ဖော်မပြတော့ပြီ။ မိတ်ဆွေ ဂေါ်ရဲဘော်များပင် တွေးကြည့်ကြပါတော့။

ခေတ္တမျှအကြာတွင် သူငယ်မသည် ထိုင်ရာမှထသွားပြီး ခြေ လေးငါးလှမ်းမျှ ရောက်သည်တွင်...

"ဒေါ်ဒေါ်ရေ ဒီသူတောင်းစားကလေးမျက်နှာက ကိုကိုမျက်နှာနဲ့ တူ တူသေးတော့"

ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရာ အဒေါ်ကြီးက...

"မြဲကလည်းအေ မပြောကောင်း ပြောကောင်း ပြောရောမယ်"

“ဘာ မပြောကောင်း ပြောကောင်းလဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ လူလူချင်း အတူတူပဲ ယူဆရမယ်လို့ ကိုကိုက ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အဟုတ်တူတာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ လည်ပင်းမှာ ကိုကိုလိုပဲ အနာရွတ်ကလေးတွေနဲ့ မယုံ လာကြည့်စမ်း”

ဟု လုံမပျို၏ ပြောသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်လည်ပင်းကို စမ်းမိပြီး... ‘အလဲ့ ငိုကြွပ်ကလေးတွေက ဟန်ကျနေပြန်ပြီ။ သူ့ကိုကိုနဲ့ တူသတဲ့။ ဘာကိုကိုလဲတော့ မသိဘူး။ သိကြားဘုရားမလို့ မောင်နှမကိုကိုဖြစ်ပါစေဗျာ’ ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ဆုတောင်းနေစဉ် ခြေသံနှစ်ယောက် တွဲလျှောက်လာသံ ကြားရသဖြင့် ခေါင်းမော်၍ ကြည့်လိုက်ရာ စေတနာရှင် မိန်းမပျိုလေးနှင့် အသက် (၄၀)ကျော်ခန့် ဝဝစိုင့်စိုင့် မိန်းမကြီး လှေကားဝသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ကို ရှုစားကြလေ၏။

၎င်းနောက် ဧရိပ်ထဲသို့ နှစ်ယောက်သား ပြန်ဝင်သွားကြ၏။

ခေတ္တမျှ အကြာတွင် ကျွန်တော်မှာ ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ မိန်းမပျိုသည် ထမင်းဟင်းများကို ထပ်မံယူလာကာ ကျွန်တော်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရင်း သာယာသော အသံကလေးဖြင့်..

“ရှင်... ဘယ်စောင်းတန်းကလဲ”

ဟု သူတောင်းစား၏ နေရာဌာနကို ထုံးစံအတိုင်း မေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် မဖြေတတ်၊ မပြောတတ်။ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“အ... အ... အဝါ ကျွန်တော် တောင်ဘက်စောင်းတန်းကပါ”

ဟု ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ခါတိုင်းတော့ ဘယ်မှာတောင်းနေတာလဲ။ ဒီမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး”

ဟု ထပ်ဆင့်လာပြန်သဖြင့်...

“အာ... အာ... ခါတိုင်းတော့ တခြားဘက်မှာ တောင်းပါတယ်”

ဟု ရောက်မိရောက်ရာ ဖြေလိုက်ရပြန်ပါသည်။

“နို့ နက်ဖြန် မနက်စာကော ဘယ်မှာ လျှောက်တောင်းမလဲ”

ဟု ထပ်ဆင့်လာပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက်မူ ဘာကိုမှ ပြန်မပြောတတ်ဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီးမှ...

“မ... မ... မနက်စာ မတောင်းဘူးခင်ဗျ”

ဟု လွတ်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဖြင့် ညစာတင် တောင်းစားတာပေါ့။ နက်ဖြန်ညတော့ ဒီကို တစ်ခါတည်း တန်းလာခဲ့နော်။ လမ်းမှာ အော်မနေနဲ့တော့။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်စာ ဒီမှာရမယ် သိလား။”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် ဘာကို ပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ပါးစပ်ထဲက ထွက်မိထွက်ရာ အာမဘန္တေ ခံလိုက်မိပါသည်။

ဤတွင်မှ ကလေးမသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့မှပင် ဒေါင်းမလေးကဲ့သို့ လှည့်ခိုင်းကာ ဇရပ်ထဲသို့ ဝင်သွားပါတော့သည်။

သူတောင်းစား ထမင်းဝလျှင် ဘာဖြစ်သည် ညာဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုက်လေးလေးနှင့် ထလာခဲ့၍ ကိုရင်ကြီးအတွက် ဒန်ချိုင့်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဇရပ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်ရင်း စေတနာရှင်မကလေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မျက်စိထဲ၌ ထင်မြင်လျက် ဟိုနယ် သည့်နယ် စိတ်ကူးမိပါသည်။

“အင်း.. သူ့ ဟိုအင်း၊ ဒီအင်းတွေ ကြည့်ရတာတော့ အအို ဟုတ်ဟန်မတူသေးပါဘူး။ နို့ပြီး သူ့ကိုကိုနဲ့ ငါနဲ့ တူသတဲ့။ ဘာကိုကိုများပါလိမ့်။ သိကြားဘုရားရော၊ ခိုဒါအရှင်ရော၊ ထာဝရသခင်ရော၊ ကျစ်ဆံနီနတ်ကြီးရော မလိုဗျာ။ မောင်နှမကိုကို ဖြစ်ပါစေ။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောလိုက်တာ။ သူ့အမေ ရွှေပန်းကိုင် မွေးထားရောလား မသိဘူး။ နို့ပြီး ငါ့မြင်မြင်ချင်း စေတနာကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ နောက်ညပါ တခြားမှာ မတောင်းဘဲ သူ့ဆီ ဒါရိုက်လာယူပါတဲ့။ ဟင်း.. ဒီလိုချည်း သူတောင်းစားအဖြစ်နဲ့ သုံးလေးရက်လောက် သွားတောင်းနေပြီးမှ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ကို မဟုတ်တာတွေရော ဟုတ်တာတွေရော သနားစရာ ကောင်းအောင်ပြောပြီး တကယ့်သူတောင်းစား မဟုတ်တဲ့အကြောင်း နှမမျက်နှာ မြင်ချင်လွန်းလို့ နှမချက်တဲ့ ဟင်းကလေး စားကောင်းလွန်လွန်းလို့ နောင်ထာဝစဉ် စားနေချင်လို့” ဤသို့ စိတ်ကူးနှင့် ရူး၍လာစဉ်...

“ဟိတ်ကောင်... ကြာလှချည်လား”

ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ သေမင်းငင်သံကြီးသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးရေယဉ်ကြောကို ခိုင်းနမိုက်နှင့် ဖောက်ခွဲလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့အသံကြားရလျှင် ကြားရချင်း မစင်ပုံတက်နင်းမိသလို ဆွေခနဲခနဲမိပြီး သူ့အသံကြားရလျှင် ကြားရချင်း ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ကို ကျောပေး၍ ဇရပ်အဝ၌ ကျွန်တော့်ကို မှော်နေသော ကိုရင်ကြီးက...

“ရခဲရဲလားကွ”

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အသံကြားရုံနှင့်ပင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထနေသည်ဖြစ်၍...

“ရ... ရ... ရခဲပါသဘုရား”

ဟု ဆိုကာ သူ့လက်ထဲသို့ ခွက်ကမ်းလိုက်ပါသည်။

“အေး... ဟေ့... ဟန်ကျသဟေ့။ ဟင်းတွေရော ထမင်းတွေရော အကျပဲ။ ငါဘုန်းကြီး အရင်စားမယ်နော်။ မင်းက နောက်မှစား သိလား”

ဟု ဆိုကာ လက်မဆေး၊ ဘာမဆေးနှင့် ပလုပ်ပလောင်း ဘုဉ်းပေးတော်မူပါသည်။

ကိုတင့်ကြီးမူကား သူ့အိပ်ရာထဲတွင် တစောင်းခွေကာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို သနားသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေပါသည်။

သူ ကမူးရှူးထိုးစား၍ ထမင်းဟင်းများ တစ်ဝက်လောက်ကျကာမှ အဆာပြေသွားသဖြင့် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် စားကာ...

“ဟေ့... ဟေ့... မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွ”

ဟု ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကြီး လှန်ကြည့်ရင်း မေးပါသည်။

“မောင်ကျော်စံကေး ခေါ်ပါသဘုရား”

“မင့်အမေ ဝိုက်ပေါ် မြွေကျော်လို့ မွေးရောလားကွာ။ မင့်နာမည်ကလည်း ရှည်လိုက်တာ။ မင့်နာမည်ရှည်သလောက် ငါ လေကုန်မခံနိုင်ဘူး။ ဒကာကေးလို့ပဲ ခေါ်မယ် ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အကြိုက်လိုက်၍ လက်အုပ်ချီကာ...

“တင်ပါဘုရား”

ကိုရင်ကြီး၏မျက်နှာမှာ ညနေကကဲ့သို့ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ဟန် မရှိတော့ဘဲ အတော် နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ လာပါသည်။ သူ စားသောက်ပြီးသောအခါ၌ အလွန်ကောင်းမွန်သော အကြံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် စိတ်ပေါက်လာဟန်ဖြင့်...

“ဟေ့.. ဒကာကေး”

“ဘုရား...”

“မင်း မပြန်ခင် ဒီမှာနေဦးမယ် မဟုတ်လား”

“တင်ပါဘုရား”

"ငါ အကြံတစ်ခုရတယ်ဟေ့"

"မိန့်တော်မူပါဘုရား"

"ဒီလိုကွာ... မင်းနဲ့ငါနဲ့ အတူနေရတုန်းမှာ မနက်စာအတွက် ငါက ဆွမ်းခံထွက်ပြီး အတူတူစားမယ်။ ညစာအတွက်တော့ မင်းက ခုလိုပဲ လိုက်တောင်း။ မကောင်းဘူးလားဟေ့"

"ကောင်းပါသဘုရား"

သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဆိုးမည်ကို ကြောက်လန့်၍ သူ့ အကြိုက် လိုက်ပြောလိုက်ရပါသည်။ တစ်ဖန် တုံးလုံးလဲ့နေသော ကိုတင့်ကြီးဘက် လှည့်ကြည့်ပြန်၍...

"ဘယ်နှယ်လဲဟေ့ ဒကာတင့်ကော ငါ့အကြံ မကောင်းဘူးလားကွ"

ဟု မေးပြန်သဖြင့် ကိုတင့်ကြီးလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် သူ့အကြိုက်လိုက်ကာ...

"ကောင်းပါသဘုရား"

ဟု လျှောက်လိုက်၏။

"အေး.. ဒါဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူကြပြီပေါ့ကွာ။ ဒကာတင့်ကော တို့ပါတီထဲ ဝင်ပါလားကွ။ မင်းအဝေးကြီး အလုပ်သွားရင်း စားစားနေရတာ ပင်ပန်းလှတယ်"

"တပည့်တော်အလုပ်က မသွားမဖြစ်ဘူး ဘုရား"

"လူပြည်နေပြီး ထမင်းနှစ်နပ်စားရဖို့ လုပ်ရ သွားရတာ ပင်ပန်းလှသကွာ။ အေးအေးသက်သာနေပြီး အလှူခံစား။ တောင်းစားနေတာ အကောင်းဆုံးကွ။ ဒီအလုပ်မျိုးက တစ်ခါစမ်းလုပ်ကြည့်မိရင် နောက်ထပ် ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ် မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ အခု ဒကာကေးကို ကြည့်စမ်း။ စစချင်း တောင်းလာလိုက်တာ ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ဟန်ကျပန်ကျ။ သူ့ဒီအလုပ်နဲ့ အကျိုးပေးလို့ ပါရမီပါဟန် တူတယ်ကွ"

ဟု ကျွန်တော်၏ ပါရမီထူးကို ချီးကျူးလိုက်သဖြင့် ကိုတင့်ကြီးမှာ ပြုံး၍ ကျွန်တော်မှာ ရင်ထဲ၌ အောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ တစ်ဖန် ကိုရင်ရှူးကြီးက ဆက်၍...

"မပြုံးနဲ့ ဒကာတင့်ရ။ အဟုတ်ပြောတာ။ အခု တကာကေးကို ကြည့်စမ်း။ အကျင့်ပါသွားပြီး နောက် ဒီအလုပ်ကို ဖြတ်ခိုင်းလို့ မရဘဲနေမှာတောင် စိုးရသေးတယ်"

ဟု ဗျာဒိတ်တောင် ညွှန်းလိုက်ရာ တကယ်စင်စစ်ပင် ဖြစ်ရောသလားဟု နောက်တစ်နေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် ကိုတင့်ကြီးမှာ အံ့အားသင့်လေတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ညဦး၌ အထက်ဖော်ပြပါ စကားတို့နှင့် နောက်ထပ် ထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို ပြောကြပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေရာ ကျွန်တော်မှာ သူတောင်းစားအဖြစ်နှင့် တွေ့ခဲ့ရသော စေတနာရှင် မိန်းမပျိုကို တမ်းတစွဲလမ်းလျက် ကြည်နူးဖွယ်ရာ အိပ်မက်ပေါင်း များစွာတို့ကို ဆက်ကာဆက်ကာ မက်နေစဉ်...

"ဟေ့... ကိုကျော်စံကေး ထ... ထ"

ဟု ကိုတင့်ကြီး၏ နှိုးသံကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် လန်နိုး၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ကာ...

"ဟင်... မိုးမှ မလင်းသေးတာ ကိုတင့်ကြီးရဲ့။ ဘာပြုလို့လဲ..."

"မိုးမလင်းခင် ထသွားမှဖြစ်မယ်"

"ဘယ်ကိုလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ခင်ဗျား ညက သူပြောတာ မမှတ်မိဘူးလား။ မနက်စာကို သူက ဆွမ်းခံကျွေးမယ်။ ညစာကို ခင်ဗျားက သူတောင်းစားလုပ် တောင်းကျွေးရမယ်ဆိုတာကို..."

"အေးလေ.. မှတ်မိသားပဲ။ ဒါဘာဖြစ်သလဲ"

ဟု ကျွန်တော်က အေးဆေးစွာပင် ပြန်ပြောလိုက်ရာ ကိုတင့်ကြီးမှာ အတော်ပင် စိုးရိမ်ကြီးဟန်နှင့်...

"အဲဒါ... သူက တကယ်ပြောတာခင်ဗျ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မှတ်မနေနဲ့"

"သူတကယ်ပြောတော့ ကျွန်တော်က တကယ်လုပ်မှာပေါ့ဗျ"

"ဗျာ"

ကိုတင့်ကြီးသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြပြ ပါးစပ်ကို ဖြုလျက် အကြီးအကျယ် အံ့ဩဟန်နှင့် သူ့ထိပ်သူ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ရင်း တစ်ခွန်းတည်း အာမေဒိုတ်သံဖြင့် ညည်းပြီးမှ...

"အဲ့... အံ့ပဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက သူတောင်းစားလုပ်ပြီး လျှောက်အော် တောင်းဖို့ သဘောကျနေတယ်ပေါ့။ ညကများ 'ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေးများရှိ ပေးကြပါခင်ဗျာ' ဆိုတဲ့ ခင်ဗျာအသံကလေး ကြားရတော့ ကျွန်တော် သနားလွန်လွန်းလို့။ ကြုံပလေ ဘုံဘွေရယ် ခုတော့ ခင်ဗျာဟာက ညက ကိုရင်ကြီးပြောတဲ့ သူတောင်းစားပါရမီပါတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နေရောလားဗျာ"

"ဟုတ်တယ်ပဲ ထားပါတော့ဗျာ..."

ဟု အစချီကာ ညက စေတနာရှင်မကလေးကို တွေ့ခဲ့ပုံနှင့် မဟာဗျာကလေး၏ မှာကြားလိုက်သော စကားတို့ကို ပြောပြပြီးနောက်...

"အဲ့ဒါပဲ ကိုတင့်ကြီးရေ... အခုတော့ သူတောင်းစားအဖြစ်နဲ့ သနားစရာ လုပ်နေဦးမယ်။ နောက်မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မှန်ကို ပိုပြီး သနားစရာကောင်းအောင် ပြောပြီး အတိအလင်း ဂေါ်တော့မယ်။ အဖြစ်ဆန်းကလေးနဲ့ အချစ်စခန်း ဖွင့်ရမှာ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ကျွန်တော်အကြံ မအိုကေဘူးလား"

ဟု မောင်ပိုင်လေးသံမျိုးဖြင့် အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်ရာ ကိုတင့်ကြီးသည် ပင့်သက်ရှု၍ မှဲပြုံးပြုံးကာ...

"ဖြစ်မှ ဖြစ်တတ်လေဗျာ။ ဘယ်လိုဟာမျိုးနဲ့များ တွေ့ခဲ့ပါလိမ့်"

"ဘယ်လိုဟာရမလဲဗျ... အင်မတန်ချောတာ။ ခင်ဗျားမြင်ရရင် သူတောင်းစား အဖြစ်နဲ့ မကဘူး။ ကယ်ပါစက္ကလအဖြစ်နဲ့တောင် ဂေါ်နေပါရစေ ဆုတောင်းမိဦးမယ်"

"အမယ်လေးဗျာ... ဒါလောက်ပဲ လှသလား"

"လှဆို မပြောနဲ့။ သူ့အမေ ရွှေပန်းကိုင် မွေးထားသလား အောက်မေ့ရတယ်"

"ခင်ဗျားကလည်း ပြောရော့မယ်။ ကြံကြံဖန်ဖန်။ ရွှေမှုန့်စား မွေးတယ်သာ ပြောရိုးပြောစဉ် ရှိပါတယ်"

"ခင်ဗျား ရွှေမှုန့်စားတယ် ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်တဲ့စကား။ ရွှေမှုန့်စား သေမှာပေါ့ဗျ။ ရွှေပန်းကိုင် မွေးတယ်ဆိုတာကမှ ကလေးမျက်နှာ မြင်ရင်း ရွှေပန်းကိုင်၊ ငွေပန်းကိုင် ကိုင်ထားတာက ဖြစ်နိုင်သေးတယ်"

ဤသို့ ပြောနေကြစဉ် ကိုရင်ကြီး နီးလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စကားစကို ဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

*****

သူရိယ မင်းသားကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တစ်နေ့သော အသက်တာကို ပေးခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ ကြင်ယာတော် မယ်စန္ဒာနှင့် ပြာသိုဆောင်စက်ခန်းတွင် ညဉ့်ဝတ်မျှ အတူစက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ခါတိုင်းရာသီထက်ပင် စောစီးစွာ ဂေါယာတောင်ဆွယ် လိုက်ကာကွယ်သို့ ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။ ဤနှစ်အဖို့ ရှင်ပြာသို၏ လောကကြီးအား ဧည့်ခံသော တတိယမြောက် သီတင်းပတ်ဖြစ်၍ စန္ဒာမယ်၏ ခြွေရံ ငွေကြယ်ပျံတို့သည် သခင်မ အလာနောင်းရမလားဟု ပြာမောင်းသော နင်းဝေဝေညီလာခံသဘင်တွင် ကြည်သာမရွှင် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်နှင့် စိတ်လုပ်၍ နေကြကုန်၏။

ယင်းသည်အချိန်တွင် အရေးပေါ် သူတောင်းစားကလေး ကျွန်တော် မောင်ကျော်စံကေးသည် အဖြစ်ဆန်းဆန်းနှင့် အချစ်စခန်း ဖွင့်မည်ဟု အကြံပေးကာ စေတနာရှင်မကလေးဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။

သူတို့၏ ဇရပ်ရှေ့သို့ရောက်လေလျှင်...

"လာပြီ... ဒေါ်ဒေါ်ရေ..."

ဟု နောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြောပြီး...

"လာ... လာ"

ဟု ကျွန်တော်ကို စိတ်မနှစ်ကပြုသော လုံမပျို၏ ချစ်စရာအသံကလေးကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်တော်ဝမ်းထဲ ဖိုးကျိုင်းတုတ်နှင့် ဇရပ်လှေကားနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားစဉ် အဒေါ်ကြီးက...

"မြရေ... အပေါ် ခေါ် လိုက်ပါလားကွယ်။ အပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားပါစေ"

ဟု စေတနာပိုလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဇရပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်အား သူတောင်းစားဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စေတနာထားကြပါသလဲ။ သူငယ်မ၏ ဖျောက်ဆုံးနေသော (ဝါ) သေသွားသော ကိုကိုနှင့် တူ၍ပင်လော။ ဤအတိုင်းမှန်လျှင် ကျွန်တော်ကြံနေသော ဖူးစာကံသည် အမြန်ပင်ဆုံရန် နည်းလမ်းရှိပေသည်။ ထူးဆန်းစွာ စီမံပေးသော ဖူးစာရေးနတ်အား (၂၅)သိန်းလောက်ကုန်သော နတ်ကွန်းဝိမာန်ကြီးပင် ဆောက်ပေးဖို့ ကောင်းတော့သည် စသည်ဖြင့် ကိုယ်နှစ်သက်သော စိတ်ကူးများကိုသာ တွေးတောရင်း ထမင်းစားနေစဉ် သူတို့တူဝရီး နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်အား မီးရောင်အောက်တွင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုကြပြီးနောက် ကျွန်တော် စားသောက်ပြီးသောအခါ အဒေါ်ကြီးက...

"မောင်ရင် မောင်ရင်ဆီက အကူအညီတစ်ခု ဒေါ်ဒေါ်တို့ လိုချင်တယ်ကွယ်"

ဟု စကားစလေရာ ကျွန်တော်မှာ အကြိုက်တွေ့သွား၍...

"ဘယ်လိုအကူအညီလဲ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်ရင် အသက်နဲ့လဲပြီး ကူညီပါ့မယ်"

ဟု ဟီးရိုးတစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် အာမခံလိုက်၏။

"တခြား ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ ယောက်ျားသနာ မရှိလေတော့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့သွားချင်တဲ့အရပ်ကို မသွားဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေတယ်ကွယ်။ အဲဒါ မောင်ရင်က လိုက်ပို့ဖို့ပါပဲ"

“အို ဒါလောက်တော့ ဘာခဲယဉ်းသလဲ ဒေါ်ဒေါ်။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့ ခရီးလမ်းဖြစ်ပါစေ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်”

ဟု ရွန်းပသော လုံမပျို၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အေးကွယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မောင်က ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ဖြစ်နေရယေမယ့် အသက်အရွယ်ကလေးနဲ့ ရိုးသားတဲ့အမူအရာ မြင်ကတည်းက ခင်မင်အားကိုးတဲ့စိတ် ရှိလို့...”

အဒေါ်ကြီး၏ စကားမဆုံးမီ ကျွန်တော်သည် ပြုံးရယ်လိုက်ကာ မိမိ၏ အဖြစ်မှန်ကို ထုတ်ဖော်ရန် သင့်လျော်ပြီဟု အောက်မေ့သည့်အတိုင်း...

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို တကယ့်သူတောင်းစား မှတ်နေမှာပဲ။ ဟဲ... ဟဲ ပြောရမှာကလည်း တကယ့်အဖြစ်ဆန်း”

ဟု နီဒါန်းပျိုးကာ ရန်ကုန်သို့ လျှို့ဝှက်သောကိစ္စတစ်ခုနှင့် လာခဲ့စဉ် လမ်းတွင် လူဆိုးများ၏ တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်းကိုခံရ၍ အဝတ်အစားများပါ ချွတ်ယူခြင်းခံရကြောင်းဖြင့် အပိုသက်သက် ဝါလိုက်ပြီးမှ ဘုရားကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာပုံ၊ မည်သို့ သူတောင်းစားဖြစ်ရုံတို့ကို ကိုရင်ရှူးကြီးအား အပြစ်နာနာဖို့၍ အကြီးအကျယ် သနားစရာကောင်းအောင် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

အဒေါ်ကြီးနှင့် မြမှာ အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ကြင်နာသော အမူအရာတို့ဖြင့် နားထောင်နေကြ၍ ကျွန်တော်လုပ်ဇာတ်နှင့် ရောဇာတ်အဆုံးတွင်-

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရေ... မနေညက သူတောင်းစားလုပ်လာရတာကတော့ ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်ကို စမ်းလုပ်ကြည့်ချင်တဲ့ ဝါသနာရှိတယ်။ ဆရာပီမိုးနင်းလိုပေါ့။ ဝတ္ထုတစ်ခုရေးဖို့အတွက် သူတောင်းစားလုပ်ပြီး ကိုယ်တွေ့ဟုသုတရှာတာ။ အခုည ဆက်လာတာကတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က စေတနာကောင်း၊ ဟောဒီ မြကလည်း သေသေချာချာ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်တာနဲ့”

ဟု ပြောကာ ကျွန်တော့်ရှေ့ သင်ဖြူပေါ်တွင် ပုံပုံကလေးထိုင်နေသော မြအား ဘာဂလိုတို့တို့ မျက်စိမျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မြသည် အကြီးအကျယ် ချစ်ချင်စရာကောင်းအောင် ပြုံးရယ်လိုက်ကာ...

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပလေ ရှင်ရယ်”

ဟု ကရုဏာသံကလေးနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤတွင်မှ အဒေါ်ကြီးက...

“ဒါထက် မောင်ရင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မေးရာ ကျွန်တော့်မှာ နာမည်ကိုလိမ်ပြောမိသဖြင့် ပုနေအောင် ချောက်ကျခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၍ နောက်ထပ် မဝါင့်တော့ဘဲ အမှတ်အတိုင်းပင်...

"ကျွန်တော့်နာမည်က အဆန်းသားဗျ"

ဟု စကားတိုင်ပြီးမှ...

"မောင်ကျော်စံကေးလို့ ခေါ်ပါတယ်"

မြက အနည်းငယ်ရယ်မောကာ...

"ဟင်... ရှင့်နာမည်ကလည်း တောကျလိုက်တာ "

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ သူတောင်းစားစိတ်ပျောက်ပြီး ရွတ်နောက် နောက်ချင်စိတ်ကလေး ပေါက်လာသဖြင့်...

"ဒါ တောကျတဲ့ နာမည် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ပပ်ကြားကွဲကျတဲ့ နာမည်"

မြသည် သူ့ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဝါးကလေးဖြင့်ပိတ်ကာ မျက်နှာကလေးကို တစ်ဖက်သို့လွှဲ၍ ရယ်မောလျက်...

"ရှင့်ကလည်း... ညစ်ပတ်လိုက်တာ"

"ညစ်ပတ်တာ မဟုတ်ဘူး မြရဲ့။ ဟုတ်တာပြောတာ။ ကျော်စံကေးဆိုတာက နွေရာသီညအချိန်မှာ လယ်ပပ်ကြားကွဲထဲက ထွက်တဲ့ ဖားကလေးတွေကို ခေါ်တာ။ ဒီက နာမည်က အဲဒီလယ်ပပ်ကြားထွက် ဖားကလေးတွေအမည်ကို ယူမှည့်ထားလို့ တောကျတာ မဟုတ်ဘူး။ ပပ်ကြားကွဲကျတယ်လို့ ပြောတာမြရဲ့"

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် အဒေါ်ကြီးပါ နှစ်ယောက်သား ရောနှော ရယ်မောကြလေ၏။

ခေတ္တမျှကြာလျှင် အဒေါ်ကြီးသည်...

'ခွေးကလေး အလိုလိုက် ပါးရက် နားရက်၊ ကြာလျှင် ရွှေရေးပန်းကန်ပေါ် တက်တော့မည်' ဟု စိုးရိမ်လာလေရော့လား မသိ။

"ကဲ... မောင်ရင် မင့်ကိုရင်ရှူးကြီးက ထမင်းဆာဆာနဲ့ မျှော်ရော့မယ်။ သူ့ဖို့ ယူပြီး ပြန်ပေတော့။ နက်ဖြန်မနက်မှ လာခဲ့။ မနက်စာ ထမင်းလည်းစားရင်း သွားဖို့လာဖို့လည်း အစီအစဉ် လုပ်ရအောင်"

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဤညတွင် ဤမျှနှင့်ပင် အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေ၏။

*****

နောက်တစ်နေ့၌ မြနှင့် ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် ရင်းနှီးယဉ်ပါးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဒေါ်ကြီးသည် ငုံးမချမိက ခရီးလွန်နေသော တူတစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားများ ရှိသည်ဟုဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား လုံချည်အင်္ကျီကို ထုတ်ပေးလေ၏။ ထိုအဝတ်အစားများမှာ ကျွန်တော်နှင့် တိုင်းချပ်ထားသကဲ့သို့ပင် အံကျဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် အတော်ပင် စမတ်ကျ၍ နေပြန်လေ၏။

ထိုနေ့ နေ့ခင်း၌ ရေခဲရေခဲပြီးကာ ကျွန်တော်၏ သူတောင်းစားအဝတ်များကို ချွတ်၍ မြတို့ပေးသော အင်္ကျီလုံချည်များကို ဝတ်ဆင်လျက် မြ၏ လိပ်ခွံဘီးကလေးဖြင့် ခေါင်းဖြီးနေစဉ် မြကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရေခဲရေခဲပြီး၍ ထဘီရင်လျားနှင့် အလှပြင်လျက် ရှိနေ၏။

မြသည် အသက် (၂၀)ခန့် အသားညိုဝင်းကလေးနှင့် အချိုးအစားကျနပြည့်ဖောင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိ၍ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို လွယ်ကူစွာ ညွတ်နူးအောင် ဆွဲငင်နိုင်ပါပေသည်။

မြသည် ဇရပ်စည့်ခန်းရှိ တိုင်ကပ်မှန်ကြီး၏ ရှေ့၌ အလှပြင်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို တစောင်းမီလျက် မြ၏ အလှကျက်သရေကို မကြာခဏ ကြည့်ရှုကာ စိတ်ကူးနှင့် အူမြူးနေပေ၏။

မြသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို အမွှန်းတင်ပြီးသောအခါ၌ မီးခြစ်ဆံဖျားကလေးနှင့် ဆေးနက်စက်ကလေး တစ်ခုကို ညာဘက်ပါးပြင်တွင် တို့လိုက်ကာ စံပယ်တင်မဲ့ကလေး ပြုလုပ်လိုက်ပြီး ပြုံးရွှင်ကြည်လင်သော မျက်နှာကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် ဝင့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ သွားရည်ယိုနေသော ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိ၍ စတင်ရန် ကြံစည်နေသော ကျွန်တော်က...

"ဟင်း... မြက ဒီလို စံပယ်တင်မဲ့ကလေးနဲ့ဆိုတော့ ပိုလှသွားတာပဲ"

ဟု စကားစလိုက်ရာ မြသည် ကြည်ရွှင်စွာပင်..

"တကယ်ပဲ လှသလားရှင်ရဲ့"

"အို... လှတယ်မှ သိလား။ သိပ်ကိုလှတာပဲ"

"ဒါဖြင့် မြလိုလှအောင် ရှင်လည်း စံပယ်တင်မဲ့ကလေး လုပ်ပါလား။ လာလေ မြလုပ်ပေးမယ်"

ဟု ဆေးနက်ကလေးတို့ထားသော မီးခြစ်ဆံကလေးကို ကမ်းလင့်ကာ ခေါ်နေသဖြင့် မြနှင့် နီးစပ်ရန်သာ စိတ်ကူးနေသော ကျွန်တော်သည် မရှက်တရှက် ပြုံးစိမ့်မျက်နှာကြီးနှင့် မြအနီးသို့

ချဉ်းကပ်သွားကာ သခင်ချစ်သော ခွေးလိမ္မာသဖွယ် မျက်နှာကို ခပ်လျှော့လျှော့ကလေး မော့ပေးလိုက်လေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးကြိုင်နေသောမြသည် နူးညံ့လှစွာသော လက်ကလေးဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပါးပြင်တွင် စံပယ်တင်မဲ့ကလေး တို့လိုက်ပြီးလျှင် ရွှင်ကြည်သော အသံကလေးဖြင့်..

“ကဲ... မလှဘူးလား။ မှန်ထဲ ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြုံးရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်မှာ အကယ်ပင် မှန်ထဲကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ စတ်ချွန်းချွန်း ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာမှာ စံပယ်တင်မဲ့နှင့် ဂေါ်ရခါးသီးပေါ် ကတ္တရာစေးစက် ပေသလို ရှိနေပါသည်။

“ဟင်... မြကလည်း ဘယ်မှာ လှလို့လဲ”

ဟု ယောက်ျားတို့၏ အမူဖြင့် အူတူတူ ပြောလိုက်ရာ မြသည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားအောင် ထူးဆန်းသော မိန်းမတို့၏ မူရာသံမျိုးဖြင့်...

“ဟင်... မြမျက်စိထဲမှာ လှတယ်သိလား။ မြက လှအောင် လုပ်ပေးတာ ဖျက်မပစ်ရဘူးနော် ဟုတ်လား”

ဟု နှုတ်ခမ်းစူသလိုလို ခြေဆောင်တော့မလိုလို လုပ်ပြောလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် ကိုယ့်နာမည်မှ ကိုယ်မမှတ်မိလောက်အောင် ဖြစ်သွားကာ...

“ဖျက်ပါဘူးဗျာ၊ ဖျက်ပါဘူး။ မြသဘောအတိုင်းပါပဲ”

“နို့ပြီး သူ့နာမည်ကြီးကလည်း ကိုကျော်စံကေးတဲ့ ကောင်းလည်း မကောင်းဘူး။ မြက နာမည်အသစ် ပြောင်းပေးမယ် သိလား”

“အမယ်လေး... ပြောင်းပါဗျာ။ မြကြိုက်သလို ခေါ်ပါ။ ဘယ်လိုနာမည်များ ပြောင်းချင်လို့လဲ”

မြသည် လက်ညှိုးကလေးနှင့် ငေါ့ငေါ့ကလေးထိုးကာ...

“ဟော့ဒီ စံပယ်တင်မဲ့ကလေးနဲ့လေ မြမျက်စိထဲမှာ ကြည့်ကောင်းလို့ ကိုမဲ့တင်လို့ခေါ်မယ် သိလား”

“အမယ်လေး... ခေါ်ပါဗျာ။ ခေါ်ပါ မြကြိုက်သလိုခေါ်ပါ”

“ကိုမဲ့တင်လို့ ခေါ်ရင် ထူးနော်”

“ထူးပိုမယ်ဗျာ... ထူးပိုမယ်”

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြည့်နူးနေကြစဉ် အဒေါ်ကြီး ရုတ်တရက် ပေါ်လာသဖြင့် မြက...

"ဒေါ်ဒေါ်ရေ... မြက သူမကောင်းတဲ့ နာမည်ကြီးကို ဖျက်ပြီး ကိုမဲ့တင်လို့ ပြောင်းလိုက်တယ်။ သူ့ခေါ်ရင် ကိုမဲ့တင်လို့ ခေါ် နော်"

အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

"ငါ့တူမ သဘောအတိုင်း ခေါ်ရတာပေါ့ကွယ်။ ခေါ်ရတာပေါ့"

အဒေါ်ကြီးကား သူတူမ နွဲ့ဆိုးကြီးအပေါ်တွင် အတော်အလိုလိုက်ဟန် တူပါသည်။ မြ၏ သွားလာနေထိုင်ပုံ ကိုယ်မူလက်ဟန်ကလေးမှာ အလွန်တရာ ပြေပြစ် ကြော့ရှင်းလှသည်။ မြ၏ ပြောဟန်ဆိုဟန် နွဲ့သံ ခရာသံကလေးများမှာ အင်မတန် ချစ်ဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် မြကလေး၏မျက်နှာသာ တစ်ကမ္ဘာထင်နေ၍ လွန်ခဲ့သော ဒုက္ခတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ပထမ ကြံရွယ်ခဲ့သော (စတယ်လာ) မယ်ကညာကိုလည်းကောင်း၊ ဖုတ်လေသည်ငါးပိ ရှိသည်ဟူ၍မျှ မအောက်မေ့တော့ပါ။ လွန်ခဲ့သော ဒုက္ခတို့မှာ လောကဓံသဘောတရားအရ ယခုလာမည့် သုခတို့၏ အခြေခံလှေကားထစ်များသာဟု အောက်မေ့ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် အချစ်စခန်းအတွက် အဖြစ်ဆန်းများသာဟု တွေးထင်ပါသည်။

သဘောကောင်းသော အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော်နှင့်မြ နီးနီးကပ်ကပ် နေကြသည်ကို အပြစ်မူမပြု လျစ်လျူရှုနေပါသည်။ ဤမျှသာမက ထိုနေ့ညနေခင်း၌ မြစ်ကျွန်းပေါ်အရပ်သို့ သွားကြရန် တိုင်ပင်သောအခါ ကျွန်တော်မှာ မည်မျှ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်သနည်းဟူမူ ကြားရသော စကားများ ကိုယ့်နားကိုပင် ကိုယ်မယုံသလို ဖြစ်မိပါတော့သည်။

အကြောင်းမှာမူကား အလွန်ပင် အကြံဉာဏ် စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်းလှသော အဒေါ်ကြီးက..

"ကဲ... သူ့နာမည် ဘယ်သူ၊ မြကပေးထားတာ... အဲ... မောင်မဲ့တင်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့သွားရမယ့် ခရီးက လှေတစ်တန် လှည်းတစ်တန်နဲ့ တောအရပ် ခရီးဝေးကြီး သွားရမယ်ဆိုတော့ လူဆို၊ လူမသမာတွေကို မတွေ့ရဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ပစ္စည်းပစ္စယထက် ဟောဒီ တူမပျိုအတွက်က အရေးကြီးတယ်။ တူမကို ဖော်ကားမော်ကားလုပ်မှာ ဒေါ်ဒေါ် အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ဒီတော့ သွားကြတဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာ စကားစပ်လိုရှိရင် ဘယ်သူကမေးမေး ပြောရမှာလဲ ရှက်ပါရဲ့ကွယ်။ မောင်မဲ့တင်နဲ့ မြဟာ လင်မယားလို့ ပြောနော်။ မောင်မဲ့တင်.. မြကလည်း မရှက်ပါနဲ့ကွယ်။ ကိုယ့်လင်သားရှိတယ်ဆိုတော့ လူများ ဖော်ကား မော်ကား မလုပ်ဝံ့ဘူးကွယ်"

မြသည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ကာ ရှက်ကြောက်သော အမူအရာနှင့် မျက်နှာကလေးငုံ့၍ 'ဒေါ်ဒေါ်စိမ့်တဲ့အတိုင်းပဲ' ဟု ပြောသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေ၏။

ကျွန်တော်မူကား ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသည်၏ စက္ကန့်များ အတွင်း၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မျှ အကောင်အထည်နှင့် ရှိသည်ဟုပင် မထင်မိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်ကွယ် ကြေမှုန်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိပါတော့၏။

ဟန်ဆောင်လင်မယားအဖြစ်မှ တကယ်ညားသွားကြသော ရုပ်ရှင်၊ ဝတ္ထုတို့ကို ကြည့်ဖူး ဖတ်ဖူးပါသည်။ ယခု မြန်မာ ကျွန်တော်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် တဖျတ်ဖျတ် နေကြတော့မည်။ ဝမ်းသာလိုက်ပုံမှာ ပြောစရာမရှိ။ စတယ်လာနှင့် လွဲရသည်မှာ မြန်မာ ဖူးစာဆုံချင်၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း သူတောင်းစားဘဝကနေပြီး အကြောင်းတရားမျှရမယ့် မြ... မြ... မြ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပင် ခရီးထွက်ကြမည်ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ပြီး ဝတ္တရား မကင်းသေးသည့် ကိုရင်ရှူးကြီးအတွက် ညစာထမင်းဟင်းတို့ကို ယူငင်ကာ ဇရပ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်လာသော ကျွန်တော်အား ကိုတင့်ကြီးက ဆီးကြိုမေးမြန်းသည်တွင် ပွပေါက်တိုးခွဲပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြလျှင် လူပျိုဟိုင်းကြီး ကိုတင့်ပင် အားကျသွားရည်ယို မနာလိုဖြစ်နေမည်စိုးသောကြောင့် အရိပ်အမြွက်မျှပြောပြီး နက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်တော့မည်ဟူ၍သာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောပင် ကျွန်တော်သည် မြတို့ဇရပ်သို့ ရောက်ခဲ့၍ သွားရန် အဝတ်အစားများကို ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်ကြ၏။ အဒေါ်ကြီးသည် ဇရပ် တစ်ဖက်ဆောင်၌ အလုပ်များနေစဉ် မြသည် ရေချိုးပြီး၍ အဝတ်အစားလဲကာ အလှပြင်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် မြကို မသိမသာကလေး စောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေရာ မကြာမီ မြသည် ကျွန်တော်ကို လက်ယပ်ခေါ် သဖြင့် မြအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရပါသည်။

မြသည် အသင့်ရှိနေသော ထားဝယ်လုံချည် လိမ္မော်ရင့်ရောင်နှင့် ပင်နီဖျင်ထူ အပေါ် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ပေးပြီး...

"ကိုမဲ့တင်ကလည်း အဝတ်အစားလဲလေ.."

ဟု ချစ်စရာကလေး ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဤမျှ ချောမောလှပ၍ ဖော်ရွေရင်းနှီးလှသော မြ၏ မျက်နှာကလေးကို ဝမ်းသာအားရကြည့်ရှုကာ...

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မြရယ်။ မြက သိပ်အလိုက်သိတတ်တာပဲ"

ဟု ပြောပြီး မြပေးသော အဝတ်များကို လှဲလှယ်ပါသည်။

အပေါ်အကျိုးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကံအားလျော်စွာ အဆင်သင့်ပင် ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် သားသားနားနား ရှိသွားပါသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ၌ မြသည် ကျွန်တော်အား သဘောကျသော မျက်နှာကလေးနှင့် သေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ...

"ဟင် သူလည်ပင်းက အနာရွတ်တွေနဲ့ ကြည့်မကောင်းပါဘူး။ ရော့.. ဟောဒီ မာဖလာကလေး ပတ်ထားပါ"

ဟု ပြော၍ သူ့သားရေသေတ္တာထဲမှ သက္ကလပ်နု မာဖလာကလေးကို ပေးပါသည်။ အစဉ်သဖြင့် ကြပ်ဖုံးမာဖလာသုံးခဲရသော ကျွန်တော်မှာ မြအား မည်မျှ ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်မသိ။ ထိုင်၍ ရှိခိုးချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိပါသည်။ အားရဝမ်းသာစွာ မာဖလာကို လည်ပင်းတွင် ပတ်လိုက်၍ မိမိ စိတ်မလုံနေသော ဘုရင့်အနာရွတ်တွေကို ဖုံးအုပ်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အတော်ပင် ခမ်းနားသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ကလေးဆိုးကြီးနှင့် တူသော မြသည် ကျွန်တော်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အားမရနိုင်သော အမူအရာမျိုးဖြင့်...

"ကြည့်ပါဦး.. သူ့ မာဖလာပတ်တာကြီးကလည်း ကြည့်မလှလိုက်တာ။ မှန်းပါ... မြ ပြင်ပတ်ပေးပါဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ဇတ်ကဲ့လတ်ကဲ့ မာဖလာကို ပြန်ဖြေပြီး သူ့သဘောကျ ပြင်ပတ်ပေးနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မြ၏ ကိုယ်ရနံ့တို့ကို နီးကပ်စွာ ရှုရှိုက်ရင်း ဝေဇယန္တသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်မိပါ၏။

မြသည် သူ့စိတ်တိုင်းကျ ယုယုယယ ပတ်ပေးပြီးသောအခါ...

"ကဲ... မှန်ထဲ ကြည့်စမ်းပါဦး။ မြ လုပ်ပေးတာ မလှဘူးလားလို့"

ကျွန်တော်သည် အကယ်ပင် မှန်ထဲကြည့်လိုက်ရာ မြပတ်ပေးပုံမှာ ကျွန်တော် ပတ်နေကျကဲ့သို့ ကြပ်အားလုံးတို့ မလုံ။ လက်ယာဘက် မေးရိုးအောက်တွင် အနာရွတ်တစ်ခု ပေါ်နေပါသည်။ သို့သော် နွဲ့ချင်တိုင်း နွဲ့နေလိုသော မြ၏ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ဘက် မလုပ်လိုပါ။ ထို့ကြောင့်..

"လှပါတယ် မြရဲ့။ လှပါတယ်"

ဟု ပြောကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး လုပ်နေစဉ် မြက...

"ဟင်.. နေဦး... နေဦး။ မနေ့က မြလုပ်ပေးလိုက်တဲ့ မဲ့ကလေးက သိပ်မထင်တော့ဘူး။ ထပ်လုပ်ပေးဦးမယ် မှန်း... မှန်း"

ဟု ဆိုကာ အနီးရှိ မီးခြစ်ဆံကလေးဖြင့် အသင့်ရှိသော ဆေးနက်ကလေးကို ထပ်၍ တို့ပေးပြန်လေ၏။ ကျွန်တော်မှာ ဤသို့ မြစ်၏ အယုအယ အပြုအစုကို ခံနေရမည်ဆိုပါလျှင် မျက်နှာတွင် မွဲကလေးတစ်စက်မက ကတ္တရာစေးတစ်ပုံးလုံး လောင်းချသည့်တိုင်အောင် မငြင်းဆန်၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။

"ကဲ... ပြီးပြီ။ မြလုပ်ပေးတာ သဘောကျရဲ့လား.."

"ကျပါတယ်ဗျာ... ကျပါတယ်"

"မြလုပ်ပေးတာတွေကို ပြင်ပစ်နဲ့နော်"

"ပြင်ပါဘူးဗျာ။ ပြင်ပါဘူး... မြဆန္ဒအတိုင်းဆို တစ်သက်လုံး ရေမချိုးဘဲတောင် နေပါ့မယ် ဟဲ... ဟဲ.. ဟဲ တကယ်ပါ"

ဤသို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ကြည်နူးနေကြစဉ်..

"ပြင်လို့ ဆင်လို့ ပြီးကြသေးဘူးလားဟေ့။ သွားဖို့အချိန်တော်ပြီ"

ဟူသော အဒေါ်ကြီး၏အသံ ထွက်လာ၏။

"ပြီးပါပြီ ဒေါ် ဒေါ်။ ပြီးပါပြီ"

ဟု မြက ပြန်ပြောပြီး တစ်ဖန် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်၍...

"ကဲ... ကိုမဲ့တင် အဝတ်သေတ္တာတွေ ပြင်ဘက် ထုတ်လိုက်ပါတော့"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်တို့ကို ဧရိယာရံတာသို့ ဆွဲထုတ်ရလေ၏။

နံနက်ခင်း နေထန်းတစ်ဖျား ကျော်သည့်အချိန်တွင် အဒေါ်ကြီးသည် သံသေတ္တာ တစ်လုံးကို ခေါင်းပေါ်ရွတ်ကာ ထမင်းချိုင့်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်၍လည်းကောင်း၊ ကြောရှင်းလှပသော မြသည် သားရေသေတ္တာတစ်လုံးကို ဘယ်တစ်လှည့်၊ ညာတစ်လှည့်စီ ပျောင်းလဲ ဆွဲငင်၍လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်သူ ကျွန်တော်သည် သေတ္တာနှစ်လုံးကို ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက် မချိမဆုံ ဆွဲငင်၍လည်းကောင်း ဘုရားကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကာ ညောင်ပင်လေးဆိပ်သို့ ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်တော်၏ မသန်စွမ်းလှသော ကိုယ်ကာယမှာ တစ်သက်မှ တစ်ခါ မကြုံစဖူး မချိမဆုံဝန်ကို ဆွဲဆောင်သွားရသော်လည်း မြ၏ ရန်ကို ခံကာခံကာ မောရပန်းရမှန်း မသိ။ လမ်းတွင် တစ်ထောက်ပြီးတစ်ထောက် ရပ်လိုက်၊ နားလိုက်နှင့် မကြာမီ သဘောဆိပ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။

သဘောဆီပ် ဂိတ်ဝသို့ ရောက်လေလျှင် ခြောက်လုံးပြူး ကိုယ်စီထိုးထားသော ပန်ချာပီတစ်ယောက်၊ အင်္ဂလိပ်လို အင်ဒီးယန်းခေါ် မျက်နှာမဖြူမဝ တစ်ယောက်၊ ခေါ်တော့မျက်စိရှိသော မြန်မာတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား ကိုယ်နှင့်မတန်သော မြာနှင့် တွဲလာရမည်လောဟု မနာလို ဝန်တိုမိတ္တ ရှိကြလေသလားမသိ။ သုံးယောက်သား သေသေချာချာ မြနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း အဒေါ်ကြီး သင်ထားသည့်အတိုင်း ငိုမယားဟူသော စတိုင်ဖြင့် မြ၏ အနားသို့ တိုးကပ်လိုက်၏။ မြကလည်း အားကိုးသော အမူအရာကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်၊ သူတို့ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေပါသည်။

မျက်နှာမဖြူမဝသည် စာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကို သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ရက်(စ်)" ဟု မြည်တွန်လိုက်၏။

ဤတွင် မြန်မာအရာရှိက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...

"ကဲ... မိတ်ဆွေ ဝတ္တရားအတိုင်းပဲ" ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေစဉ် ချစ်သူအတွက် မခံမရပ်နိုင်သော မြက အရာရှိအား မျက်စောင်းထိုးကာ...

"ဘာဝတ္တရားအတိုင်းလဲရှင့်၊ ကျွန်မယောက်ျားမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ" ဟု ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဝမ်းမြောက်စရာ ကက်ကက်လန် အမူအရာကလေးနှင့် ရန်တွေ့လိုက်၏။

မျက်နှာ မဖြူမဝအရာရှိက မြကိုကြည့်ကာ မပီကလာ ပီကလာနှင့်

"ခိုင်ဗျား နာမယ် မြားမြားအေး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်မနာမည် မြမြအေး... ကျွန်မ ယောက်ျားနာမည် ကိုမဲ့တင်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ" ဟု မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ရဲရင့်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သဘောကျ၍ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုက်ပါ၏။ အဒေါ်ကြီးက စိတ်မရှည်ဟန် လက္ခဏာနှင့်...

"ကဲကွယ်... ဘာ နှောင့်ယှက်နေကြတာလဲ။ နေမီရေမီ သွားရဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် မြန်မာအရာရှိသည် "မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ အဒေါ်တို့တော့ သွားနိုင်ပါတယ်။ ဟောဒီ ကိုမဲ့တင်သာ ဝတ္တရားအတိုင်း..." ဟု ပြောကာ ကျွန်တော် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် လျင်မြန်စွာ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ 'ဟင်... ဘယ်နှယ်ဟာလဲ' ဟူသော အမူအရာဖြင့် မြကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြက...

"အို... ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့။ အပြစ်မရှိတဲ့လူ လွတ်လာမှာပဲ" ဟု ကျွန်တော့်ကို စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကြည့်ရင်း ပြောနေစဉ် မြန်မာအရာရှိနှင့် ပန်ချာပီသည်

ကျွန်တော့်အား နှစ်ယောက်ညှပ်ဆွဲငင်ကာ ပလက်ဖောင်းနံဘေးရှိ မော်တော်ကားဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားကြီးသင့်ကာ ဘာပြောရမှန်း၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ၊ မြဲအား သမင်လည်ပြန် ပြန်ကြည့်ရင်း မော်တော်ကားပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မော်တော်ကားစက်နှိုး၍ အထွက်တွင် မြဲသည် ပြုံး၍သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန်တော့်အား လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသေးသည်။

ဤမျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော် ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ပါ။ နက်ဖြန်ခါ၊ သန်ဘက်ခါ၊ ဖိန်းနှဲခါတွေကျလည်း မေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

လူ့ပြည်ရောက်ကတည်းက ယခုမှ ပထမ အကြိမ်မြောက် ဈေးဦးပေါက် လက်ကောက် ဝတ်ရ၍ အမျိုးအနွယ် မသိရသေးသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကလိန်ကျပုံကို တွေးတောမိကာ၊ နားယောင်နားလည် မျက်နှာကလေးဖြင့် နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော မြန်မာအရာရှိအား...

“ဘာမူလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသတ္တဝါသည် သူ၏ ဘုထစ်များသော မျက်နှာကို ကြောက်စရာကောင်းအောင် ရှုံ့မဲ့လိုက်၍...

“နောက်တော့ သိလိမ့်မပေါ့” ဟု မတိုးမကျယ် ကျွန်တော် ကြားရုံလောက် ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ နောက်ထပ် ပါးစပ် မဟာမဝံတော့ဘဲ၊ ဘာမူများပါလိမ့်။ အနည်းဆုံး မုဒိန်းမှုနှင့် လူသတ်မှုလောက် ဖြစ်နေရောလားဟု တွေးတောကာ မဟာဌာ ကြီးငယ်တို့ကို စိတ်ထဲမှ ဆဲဆိုရေရွတ်ရင်း လိုက်ပါခဲ့၍ မကြာမီ လမ်းမတော် ရဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ရဲစခန်းထဲဝင်မိလျှင် စားပွဲတွင် အခန့်သားထိုင်နေသော အရာရှိမှတ်တားကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်ရှုကာ...

“ဪ... တွေ့ခဲ့ကြပလား။ ဟို... မအေပေးတွေက နေ့ဆက်၊ ညဆက် သွားချောင်း နေကြပြီး ဘာတွေများ လုပ်နေကြလဲ မသိပါဘူး” ဟု ပြောပြီး၊ အနီးရှိ အမှုထမ်း တစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“သွား... လှမောင်၊ ဟို... မသာကောင်တွေ အကုန်လုံး ပြန်ခေါ်ခဲ့တော့” ဟု အော်ဒါ ပေးလိုက်၏။

၎င်းနောက် တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ကာ၊ ဟလိုတွေ... ရက်စ်တွေ လုပ်ပြန်၏။ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ကိစ္စ မည်မျှအရေးကြီးသည်ကို နားမလည်။ ဘုမသိ-ဘမသိနှင့်ပင် အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ‘အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အပြစ်မရှိတဲ့လူ လွတ်လိမ့်မပေါ့’ ဟူသော

ရွေးနာမ၏စကားကို ကြားယောင်လျက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် 'အို ဒီလောက်တောင် မိန်းမမြင်
ဂေါ်ချင်တဲ့ကောင်၊ မသကာ ကြီးစင်ပေါ့' ဟု တွေးတောကာ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေနေရပါသည်။

နှစ်နာရီခန့် ကြာလတ်သော် ကျွန်တော့်ကို အပြင်သို့ ထုတ်၍ ဖမ်းလာသော
အရာရှိသုံးယောက်နှင့် ဌာနာအုပ် ဖက်တီးကြီးအပြင်၊ ခရုသင်းစွဲသလောက် အသားဖြူသော
အခြားအရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

အသားဖြူ ကောင်ကြီးက၊ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း၊ လင်ငယ်နောက်
လိုက်သွားသော သူမယားကို ပြန်တွေ့ရသကဲ့သို့ မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ရှုံ့မဲ့ကာ...

"ဟင်... ဘယ်နှယ် ပဉ္စမံတပ်သား မရှောင်နိုင်တော့ဘူးလား" ဟု အံ့ကြိတ်၍
အပေါက်ဆိုးမူတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွား၍...

"ဘာ.. ပဉ္စမံလဲ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ ပဉ္စမံတပ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး"

"အို... မင်းတို့အဖွဲ့ချုပ် မသိဘူး မှတ်သလား"

"ဘာအဖွဲ့လဲ"

"ပဉ္စမံအဖွဲ့လေ"

"ပဉ္စမံအဖွဲ့ရယ်လို့ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲမှာ မကြားသေးဘူး။ ပထမံအဖွဲ့သာ ရှိတယ်"

မျက်နှာဖြူကြီး အံ့အားသင့်သွားသောအခါ...

"ပထမံအဖွဲ့" ဟု အာပေဒိုတ်သံနှင့် ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်သိတာ ပြောရတာ"

"လူ... ဘယ်လောက် များသလဲ"

"အို.. အများကြီး ရှိတာပဲ။ ရှစ်သောင်းလေးထောင်လို့ ပြောကြတယ်"

"ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူလဲ"

"ဘိုးဘိုးအောင်"

ဗိုလ်ကြီးသည် သူမသိရသေးသော အရေးတကြီးလူ၏ နာမည်ကို ကြားရသဖြင့်
ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်နေစဉ်၊ အနီးရှိ မြန်မာက ကျွန်တော်ဆိုလိုရင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
ရှင်းပြလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်ကို မှဲပြုံးပြုံး၍ ကြည့်ကာ...

"ဟင်း... ဟင်း... သခင်မို့တင်၊ ရှုချင်ယောင် ဆောင်သလား"

"ဘာရှူးယောင် ဆောင်သလဲ။ ကျုပ်... သခင်မဲ့တင် မဟုတ်ဘူး"

ဗိုလ်ကြီးသည် အနည်းငယ် ရယ်မောကာ...

"ကျုပ်ကို ညာလို့မရဘူး။ ဒီမှာ ဓာတ်ပုံရှိတယ်" ဟု ပြောပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ပြပါသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ ကျွန်တော်နှင့် အတော် တူနေသဖြင့် အံ့အားသင့်နေစဉ် ဗိုလ်ကြီးသည် စာရွက်တစ်ခုကို ဖြန့်ကြည့်ပြီးလျှင်၊ ကျွန်တော့် လည်ပင်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ...

"ဟော... ဒီညာဘက် မေးရိုးအောက်မှာ အနာရွတ် တစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်ဘက်ပါးမှာ မဲ့ရှိတယ်။ မောင်မင်း ငြင်းနိုင်သေးသလား" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် မဟာဓာတုလေး၏ စီမံပုံကို တွေးမိ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးမှာ အံ့အားသင့်ပြန်၍...

"မောင်မင်း... တကယ်များ ရှူးသလား"

"မရှူးပါဘူးဗျာ၊ မရှူးပါဘူး။ ဟောဒီ လည်ပင်းမှာ အနာရွတ်တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ဗျ။ အနာရွတ် တစ်ခုတောင် မကဘူး။ လည်ပင်းတစ်ခုလုံး ကြပ်အပြည့်ရှိတယ်" ဟု ပြောကာ မဟာဓာ ယုယစွာ စည်းပေးလိုက်သော ကြပ်ဖုံးမာဖလာကို ဆွဲဖြေ၍ ပြလိုက်ပါသည်။

အရာရှိအားလုံး မျက်လှည့်ကြည့်သလို အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်က ထပ်၍...

"ဟော... ဒီမှာ မဲ့ရှိတယ် ဆိုတယ်နော်၊ ကြည့်လိုက်ပါ" ဟု ဆိုကာ ရုတ်တရက် လက်ဝါး တံတွေးနှင့်ဆွတ်ပြီး မဟာဓာတုလေး တို့ပေးလိုက်သော ဆေးနက်ကို သွေးထွက်လုနီးအောင် ပွတ်တိုက်ပြလိုက်ပါသည်။

(၄၉)စက္ကန့်အတွင်း၌ သူတို့၏ မျက်နှာများသည် အံ့ဩရာမှ မျက်မှောင်များ ကုတ်လာကြကာ၊ ကျွန်တော့်ဖမ်းလာသော ပန်ချာမောင်က...

"မင်း.. ဒါဖြင့် ဂျားက ဟန်ဆောင်လာဒါပေါ့" ဟု ကုလားသံဖြင့် ဒေါမာန်ပါပီ ဟောက်လိုက်ပါသည်။

"အေး... ထင်မယ်ဆိုရင် ထင်စရာပဲ"

ကျွန်တော်၏ စကားမဆုံးမီ မြန်မာငနဲက...

"ဘာ... ထင်မယ်ဆို ထင်စရာလဲ။ သခင်မ မြမြအေးက..."

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ...

"ဘယ် သခင်မ မြမြအေးလဲ"

"အောင်မာ၊ ဘာ... အူကြောင်ကြောင် လုပ်တာလဲ။ သဘောဆိပ်မှာ တို့နဲ့တွေ့တော့ မင့်ကို၊ ဒါ... ကျွန်မယောက်ျား ကိုမဲ့တင်လို့ ပြောတာလေ။ မင်းက ဘာစတိုင်ကြီးနဲ့ ငြိမ်နေရတာလဲ"

ကျွန်တော့်မှာ ထောင်ကျမည့် လင်ငှား ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို တွေးမိ၍ ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်လာမိကာ...

"အဲဒါ... ကျွန်တော့်ကို ညာခိုင်းပြီးတော့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကလိမ်ကျတာဗျ။ ကျွန်တော့် နာမည်ရင်းက မဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ ကျော်စံကေးဗျ" ဟု အစချီပြီး ကျွန်တော် တစ်ကုာမက နှစ်ကုာ သုံးကုာလောက် ရှုမိသဖြင့် ပတ်တီးချစ်ရုံကို အစမှ အဆုံးတိုင် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

"အဲဒါပါပဲ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော် သခင်လည်းမဟုတ်၊ ပစ္စမလည်း မဟုတ်၊ ဘိုးဘိုးအောင် အဖွဲ့ဝင်လည်း မဟုတ်၊ ဂျပန်လည်း သဘောမကျပါဘူး။ ကျွန်တော့်လို ရောဂါဟောင်း ခဏခဏ ထနေတဲ့လူဟာ အင်္ဂလိပ် လက်အောက်မှာ နေရမှသာ အနောက်နိုင်ငံက ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းများ ရနိုင်ပြီး ထင်သလို ကမြင်းရမှာမို့လို့ အရှင်အင်္ဂလိပ် အစိုးရများသာ သဘောကျပါတယ်" ဟု ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာသာရအောင် 'ပရီ-အင်္ဂလိပ်' လုပ်၍ ပြောလိုက်ရပါသည်။

အရာရှိကြီးများကား ဤ ကျွန်တော်နောက်ပြောသော စကားကို စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘဲ၊ သူတို့အချင်းချင်းသာ ခွေးကလေးက ကြက်ကလေးနိုင်၊ ခွေးကလေးကို ခွေးကြီးက နိုင်သဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေကြပြီး တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့်ကို ရဲစခန်းအပြင်သို့ မောင်းထုတ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

*****

ရဲစခန်းထဲမှထွက်၍ ပင်းရင်းဌာန ဘုရားသို့ ပြန်လာရင်း ဤတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ကြံတွေ့ရသည်တွင် ဖြစ်သမျှအကြောင်းမှ အကောင်းကို နှိုက်ထုတ်လိုက်ရာ ပထမ၌ လှပသော မဒီကလေးနှင့် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဒု-သ-န-သော လိုက်ရခြင်း၊ ဒုတိယ ခေတ္တမျှ မျက်လှည့်ပြလိုက်ရသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်အဖို့ အရေးကြီးလှသော ကြိမ်ဖုံးမာဖလာတစ်ထည်၊ ရှုပ်တစ်ထည်၊ အပေါ်အကျီ တစ်ထည်၊ ထားဝယ်လုံချည်တစ်ထည် အဖက်တင် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတောင်းစားအင်္ဂါရုပ်မှ လွတ်မြောက်သည်ကို တွေးတော ကျေနပ်နေစဉ် ဂျူဗလီဟောရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ နောက်မှ...

"ဟေ့... သူတောင်းစား နေဦး" ဟု ပြင်းထန်စွာ ဟောက်လိုက်သော အသံကိုကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်ကို လာဖမ်းသည်တွင်ပါသော မြန်မာရာဇဝတ်အုပ်နှင့် အခြား

အမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို မြင်ရသဖြင့် 'ဒီကောင်တွေ ငါ့ကို ပြန်ဖမ်းပြန်ပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြေးမှပဲ' ဟု စိတ်ကူးပေါက်ကာ ဘုရားကြီးဆီသို့ တစ်ဟုန်တည်း သုတ်ခြေတင်ရပါတော့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ အနောက်နိုင်ငံမှ လာသော အင်ဂျင်ရှင်းပိတ်များ လေးနေသဖြင့် ဘုရားကြီးစောင်းတန်း လှေကားရင်းတွင် အမောဆို၍ လဲလေရာ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အဆင်သင့်ပင် မိလာပြီး ဆွဲထူပေးကြသဖြင့် ရုတ်တရက် သူတို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော့် မျက်စိများမှာ ဘာကိုမှ မမြင်ရအောင် ပြာလျက် နားများလည်း အူနေသဖြင့် သူတို့ ပြောကြသည်များကို ကောင်းစွာ မကြားရပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တွင် ကျွန်တော် အမောဆိုနေသဖြင့် အဝတ်များကို ချွတ်ပေးမှ သက်သာမည်ဟု ပြောကြကာ လုံချည်၊ အင်္ကျီများကို ချွတ်နေကြသည်ဟု အောက်မေ့ပါသည်။ အဝတ်ချွတ်ပြီးကြသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးနှင့် ဖိပေးလိုက်သည်ဟု ထင်ရပြီး လစ်ခနဲ သတိမေ့သွားပါသည်။

ပြန်၍ သတိရသောအခါ အနီး၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်ရတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ချွတ်၍ မသင့်လျော်သော ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် အတွင်းခံ ဘောင်းဘီကလေး မှတစ်ပါး၊ အခြား ဘာအဝတ်အစားမျှ မရှိတော့ပါ။ ရင်ဘတ် နည်းနည်းလေးနေသဖြင့် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ပေါ် ပုံကြည့်လိုက်ရာ၊ ဗလာကျင်းနေသော အသားပေါ်၌ ဖိနပ်ရာတစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့်၊ မိမိအမောဆိုနေသည်ကို သနား၍ ရင်အုံကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖိပေးလိုက်သည်ဟု အောက်မေ့လိုက်ရခြင်းမှာ၊ တို့ မြန်မာရာဇဝတ်အုပ်မောင်၏ ဖနောင့် မေတ္တာလက်ဆောင် နှုတ်ဆက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိပါတော့သည်။

ချည့်ချည့်နဲ့နှင့်ပင် ထထိုင်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ်တွင် အကြင်လင်မယား ဟန်ဆောင်ခဲ့ရသော ကမြင်းမကလေး၏ မေတ္တာစာကို တွေ့ရပါသည်။

သူတောင်းစားလား၊ ကျောင်းသားလား ခွဲခြားမသိရတဲ့ ကိုကျော်စံကေး။ အရေးကြီးသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ကို ရဲလက်မှ လွတ်အောင် ကူညီပေးသဖြင့် အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုလိုက်လာသူအား ကျွန်မ ဟန်ဆောင်၍ဝတ်စေသော ကျွန်မလင်၏ အဝတ်အစားများကို ပြန်ပေးလိုက်ပါရှင့်။

အရေးတော်ပုံ အောင်ပါစေ။

သခင်မ မြမြအေး

အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိပါသည်။ ဤကိစ္စ၌ ကျွန်တော်အားဖမ်းသော မြန်မာရာဇဝတ်အုပ်ပါ ပါသည်ကို ရိပ်မိပါသည်။ သူပင် အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ယူပြီး ကျွန်တော်ကို ဖနောင့်နှင့် ပေါက်သွားသည်။ ဤစာကို ကိုင်၍ စခန်း သွားတိုင်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။ သို့သော် စာတွင် ၎င်း၏အမည် သေချာစွာ မပါ။ လိုက်လာသည်ကို မျက်စိနှင့် မြင်ရပါသည် ဆိုကလည်း၊ သက်သေပြစရာ မရှိ အောက်သက်သက်နှင့်ပင် ကိုတင့်ကြီးနေရာ ဇရပ်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ကိုယ်တွင် ရှိရင်းစွဲ စပို့ရှပ်စုတ်ကလေးမျှ ပြန်ပါမလာတော့သည်ကို မြင်ရလျှင် ကိုတင့်ကြီးက "ဘယ့်နှယ် ကိုကျော်စံကေး၊ ဘယ်လို ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တာလဲ။ မနက်ကတော့ ခမ်းခမ်းနားနား ဝတ်စားသွားပြီးတော့၊ နို့ပြီး ခင်ဗျာ အဆက်ကောဗျ" ဟု ဆီးကြို မေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ပျော့ခွေခွေကလေး ထိုင်ချလိုက်ကာ...

"ဖြစ်ပုံကတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ" ဟု အစချီပြီး ကိုတင့်ကြီးအား ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့မှ ကုန်စင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုတင့်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

"ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆက်မနေနဲ့တော့။ ကြာရင် ဒီထက် ဆိုးတာတွေ လာဦးမယ်။ အိမ်ကိုသာ ပြန်ပေတော့"

"ပြန်ပါ့မယ်ဗျာ။ နက်ဖြန်ခါ ကျွန်တော်ကို ရထားသာ လက်မှတ်ဖြတ်ပေးပြီး တင်ပေးလိုက်ပေတော့။ ရထားစရိတ် ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး"

ကိုတင့်ကြီးသည် ထပ်မံ ရယ်မောပြန်ကာ...

"ခင်ဗျား ကံကောင်းချင်တဲ့ လူများတော့ ကြံဖန် ဖြစ်တာပဲ။ နက်ဖြန် ခရီးသည်စီးဖို့ ရထားမရှိတော့ဘူးဗျ။ ပိတ်လိုက်ပြီ။ စစ်ရထားတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ ပြောလို့လည်း မရဘူး။ ပိုက်ဆံပေးလို့လည်း မရဘူး"

"အဲ... သောက်ဝှဲပဲ။ မော်တော်ကား ရရင်ရ၊ မရရင် ခြေကျင်သုတ်မှပဲ။ ငွေလည်း (၄-၅)ကျပ်တော့ မစလိုက်ပေတော့ဗျာ" ဟု အသနားခံလိုက်ရ၏။

ထိုနေ့၌ ကိုရင်ကြီး ဆွမ်းခံသွားစဉ် အလယ်ပစ္စယံ၌ မသာတစ်ခုကိုတွေ့၍ သပိတ်လှုံမျှ ပွပေါက်တိုးခဲ့သဖြင့် ညစာမှာ ကျွန်တော် သူတောင်းစား မလုပ်ရဘဲနှင့် ဝစွာ စားလိုက်ရပါသည်။

နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ကိုရင်ကြီး ရေသနပ် သင်းပိုင်စုတ်ကလေးကို ခြံကာ သွေးဆေးကန်ဘက်မှ ဆင်း၍ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရာ မြေနှီကုန်လမ်းဆုံအနီး ပြည်လမ်း ကုန်းအတက်တွင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေ နှင့်နေအောင်တင်ထားသော ကားတစ်စီးကို

တွေ့ရသဖြင့် ကားနံဘေး၌ ထိုင်နေကြသော လူ(၄)ယောက်အား ကိုတင့်ကြီး ပေးသနားလိုက်သော ငွေ(၅)ကျပ်ကို ပြကာ သွားသမျှလိုက်ပါရန် အသနားခံလိုက်ရာ အတော်စိတ်တိုဟန်တူသော သူက...

“ကိုယ့်လူ ပိုက်ဆံတွေ၊ ဘာတွေ ပြမနေနဲ့။ ကျုပ်တို့ကား စက်နီးရအောင် တွန်းပေးနိုင်ရင် လိုက်ရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ သရက်ချောင်းကို သွားမယ်” ဟု ပြောပြသဖြင့် နောက်တစ်မိနစ်တွင် သူတို့နှင့်အတူ ကားကို မချိမဆုံ တွန်းရပါတော့သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် စက်နီးသဖြင့် လိုက်ပါသွား၍ သရက်ချောင်း တာဝှတွင် ဆင်းကာ နေဝင်ချိန်လောက်တွင် ရောက်နိုင်သော ကျွန်တော်၏ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဘတိုးရှိရာမြို့သို့ ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

မှောင်စပြုလာသော အချိန်တွင် ထိုမြို့သို့ ရောက်ခဲ့၍ ဘတိုးတို့ အိမ်မှာ အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် မီးများ ထိန်ထိန်လင်းလျက်၊ လူစည်ကားလှသဖြင့် ကျွန်တော့်သွင်ပြင်နှင့် အိမ်ရှေ့ဘက်မှ မဝင်ရဲဘဲ နောက်ဖေးဘက်မှ ဝင်ပြီး၊ ဘတိုးကို တိုးတိုးကျိတ်ခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ပြန်ကွေ့ခဲ့ပါသည်။

ဘတိုးတို့ အိမ်မှာ ကျွန်တော် လည်ဖူး၊ ပတ်ဖူးသဖြင့် မီးရထားလမ်း ကျောခိုင်းလျက် အိမ်သာနားက နောက်ဖေး ခွေးတိုးပေါက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာသိပါသည်။ ထို့ကြောင့် မှုန်ရီမှုန်ဝါး အချိန်ကလေးမှာပင် ခွေးတိုးပေါက်မှ လေးဖက်ထောက် ဝင်ခဲ့၍၊ နောက်ဖေး လှေကားတက်နား ရောက်သောအခါ မီးဖိုဆောင်အောက်၌ ‘ဂိုးဂိုး ဂတ်ဂတ်’ မြည်နေသော ဘဲခြံတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဘယ်လောက်များ ရှိသလဲဟု ငုံ့ကြည့်ကာ “အင်း... မအေပေး၊ ဘဲတွေ အများကြီးပဲ။ တစ်နေ့ တစ်ကောင် ပေါင်းခိုင်းပြီး ထန်းရေနဲ့ ဘေဦးမှပဲ” ဟု စိတ်ကူးနေစဉ် ကျွန်တော့် နောက်ဖွဲ့ကို လေးလံသော အရာတစ်ခု ဝင်တိုးလိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်ရပြီးနောက် တစ်ခဏ၌ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ လူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်တွင် ပက်လက်လန်လျက်...

“ကျော်စံကေး၊ ကျော်စံကေး” ဟူသော ဘတိုး၏ အသံနှင့် မျက်နှာပေါ်သို့ ရေများ တောက်ဖျန်းနေသည်ကို သိရလေ၏။

ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်းမှာ သွက်သွက်ခါမျှ မူးနေလျက်၊ မျက်လုံးကို တစ်ချက်မျှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး လူများ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသည်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် မြင်ရသဖြင့် အနိုင်နိုင် အားယူကာ...

“ဟေ့... ဘတိုး ငါဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“မင့်ကို ငါရိုက်လိုက်တာကွ”

“ဟင်... ရက်စက်လှချေလား၊ သူငယ်ချင်းရာ”

“ရက်စက်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ လူမှားလို့”

"ဘယ်လို မှားတာလဲကွ"

"ဘိန်းစား ကြင်ဆွေမှတ်လို့"

"ဘယ်လို..."

"ဒီလိုကွာ... တို့အိမ်မှာ ဒီလို ညရီတဖောင် အချိန်မှာချည်းပဲ၊ အိမ်ရှေ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေတုန်း နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်ဝင်ပြီး ဘဲတွေ အလစ်သုတ်သုတ်သွားတာ သုံးကောင်ရှိပြီကွ။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ငါ တုတ်ကိုင်ပြီး ချောင်းနေတော့၊ မင်းက ဘောင်းဘီတိုကလေးနဲ့ အဝတ်တစ်ခုချွဲပြီး ဘဲခြံတံခါးနား ငုံ့ချောင်းနေတော့ ငါက ဘိန်းစားကြင်ဆွေမှတ်ပြီး တအား ဆော်လိုက်တာပေါ့ကွ။ ချကောင်းလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။ ဟိန်းသွားလိုက်တဲ့အသံ၊ ဟိုဘက်အိမ်တွေကတောင် ကြားနေရသတဲ့"ဟု အားပါးတရ ပြောနေရာ၊ ကျွန်တော်က...

"ငါတော့ ဘာသံမှ မကြားလိုက်ရပါကလားကွာ"

"ဟ... ရိုက်ခံရတဲ့လူက ကြားနိုင်ပါ့မလား။ ထိထိချင်း အသံမဖမ်းနိုင်လောက်အောင် မေ့သွားတာကိုး။ မင်းရုပ်ကလည်းကွာ ဒီအဝတ်အစားနဲ့ ညရီအဖောင်ချိန်မှာ ဘိန်းစားကြင်ဆွေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ။ နောက် ချသံကြားလို့ လူတွေဝိုင်းလာပြီး မေ့လဲနေတာနဲ့ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တော့မှ လည်ပင်း ကြပ်ကလေးတွေ အစီအရီနဲ့ မင်းဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ မင်းက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲကွ။ ပြောစမ်းပါဦး" ဟု ကွက်ရှင် ထုတ်လာရာ ကျွန်တော့်အဖြစ်မှာ တိုတိုနှင့် ပြောမပြီးနိုင်သဖြင့်...

"ငါ... ခေါင်းမူးလှတယ်ကွာ။ နောက်မှ ပြောမယ်"

ဟု ပြောပြီး အိပ်ရာသို့ ပွေတင်ခြင်း ခံရပါသည်။

*****

ဘတိုး ကျွန်တော့်ကို နှလှိုက်သော တုတ်ကြီးမှာ ကျွန်းသားပေါက်ဆိန်ရိုးကြီးဖြစ်၍ ဦးခေါင်း မပေါက်သော်လည်း ဦးရေကြောတို့တွင် သွေးများ လေးလံနေသဖြင့် (၃)ရက်မျှ အိပ်ရာက မထနိုင်ဘဲ လဲနေပါသည်။ ဘတိုးနှင့် ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရုံမက လူကြီးမိဘချင်းကလည်း ခင်မင်ကြသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာ ပြုစုကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ပွပေါက်တိုးသည်ကား မကြာသေးမီကပင် အရွယ်ရောက်ဟန် တူသော ဘတိုးနမ အပျိုသစ်ကလေး ခင်ခင်သီကပါ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက် ပြုစုနေခြင်းဖြစ်၍ အပြင်းအထန် နှလှိုက်သော ဘတိုးကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိပါတော့သည်။

အိပ်ရာမှ ထနိုင်သည့်တိုင်အောင် ရက်ပေါင်းများစွာ မူးဝေနေသဖြင့် ကိုယ့်ဆံပင်ကိုပင် ခေါင်းလေးလံသည်ဟု ထင်ကာ၊ ဆေးဆရာတစ်ယောက်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ နပြောလှစွာနှင့်

ခေါင်းတုံးရိတ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။ ဆယ့်လေးငါးရက်ခန့် ကြာ၍ ခေါင်းမူးပျောက်သောအခါ ကိုယ့်ဆံပင်ကို အကြီးအကျယ် နှမြောပါတော့သည်။ ဂေါ် ဝေါက်တိုးနေစဉ် ခေါင်းတုံး ဖြစ်နေသောကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် 'တောက်' တစ်ခေါက်ခေါက် ညည်းနေမိရာ တစ်နေ့သောအခါတွင် ဘတိုးက...

"ဟေ့... ကျော်စံကေး၊ တို့အိမ်မှာ ရှင်ပြုမယ်လို့ စီမံနေကြတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား"

"အေး... သိတယ်လေ၊ ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"မင်း ခေါင်းတုံးဖြစ်လက်စနဲ့ သင်္ကန်းဆီးကွာ"

"ဘာ... မင်းက ငါ့မတော်မတရား တိုက်တွန်းတာလဲ"

"မင်းသင်္ကန်းဆီးရင် ပွပေါက်တစ်ခု ရှိလို့ကွ"

"ဘယ်လိုတုန်း... ငါချက်ချင်း မိန်းမ ရမှာလား"

"မင်းက ဒါလောက်ပဲ စိတ်ကူးနေ။ ဒါကြောင့် မင်း... ဒီလို ဖြစ်လာခဲ့တာ။ ငါပြောတာ နားထောင်ဦး။ ဒီလိုကွ.. ငါတို့အဒေါ် ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က သူ့တူ လူပျိုပေါက်ကြီးတစ်ယောက်ကို ငိုညီကလေးတွေနဲ့အတူ ရှင်ပြုမယ်ဆိုပြီး သင်္ကန်းပရိကွရာတွေ အစုံ ဝယ်ထားတယ်ကွ။ သူ့တူ ကြီးမောင်ကြီးက ပေါချာချာနဲ့ အစဦးတော့ ဟုတ်တိပတ်တိ သင်္ကန်းတောင်းတွေ၊ ဘာတွေ ကျက်လို့၊ (၃-၄)ရက်လောက် ကြာတော့ လူက အအထစ်ထစ်နဲ့ကိုးကွ။ သင်္ကန်းတောင်း ကျက်ရတာဟာ မိန်းမယူတာလောက် မလွယ်ဘူးဆိုပြီး.. မိန်းမ ခိုးပြေးရောဟေ့"

"ဟယ်... ဟန်ကျလိုက်တာ"

"မင်းကလည်း ဒီလောက်ပဲ အားကျနေ။ ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ ဒီတော့ မင်းက သူ့အစား သင်္ကန်းဝင်ဆီး"

"ဘာ... မင်းက၊ ငါ... သူ့နေရာဝင် သင်္ကန်းတောင်း ကျက်တာနဲ့ သူ့လို မိန်းမ ရရောလား။ ငါက မင်း... ကြီးမောင်ကြီးလို အထစ်ထစ်မှ မဟုတ်တာ"

"မင်းကလည်း မိန်းမရဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးထဲ ထည့်နေ။ ဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ နားထောင်ဦး။ အဲဒီ ငိုအဒေါ်ကြီးက ရန်ကုန် ဝံ့ချပြီးတဲ့ တစ်ရက်ခြားနေမှာ သူ့တူမ တစ်ယောက်ခေါ်ရအောင် ရန်ကုန် သွားရော"

"ရန်ကုန်ရောက်တော့ သူ့တူမက ဝံ့ချနေတုန်းမှာ လင်နောက်လိုက်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ကြားရောလား"

"မင်းက နောက်မနေပါနဲ့ကွ။ ငါက အကောင်းပြောနေတာ။ အဲဒီ ရန်ကုန်သွားတော့ သူ မီးရထားပေါ်မှာ နာရီတစ်လုံး အလကား ရခဲ့တယ်ဟေ့"

"ဟယ်... ဟန်ကျလိုက်တာ။ မင့်အဖေက အရွယ်ကောင်းတုန်းလား"

"မနောက်ပါနဲ့ဆို။ ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း။ အဲဒီနာရီက မင်း ကျောင်းတုန်းက အပေါင်ဆိုင် ခဏခဏပို့နေတဲ့ နာရီနဲ့ သိပ်တူတာပဲ"

ဤတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားစဉ်က ညမီးရထားပေါ်တွင် ကျွန်တော့်နာရီ အချောင် ပေးခဲ့ရသည်ကို သတိရလာ၍ စိတ်ဝင်စားကာ...

"အေး.. သူ နာရီရလာတာက ညမီးရထားပေါ်မှာ မဟုတ်လား"

"အေး... ဟုတ်တယ်"

"ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရလာတာတဲ့လဲ"

"အဲ... ဒါတော့ ငါမသိဘူးကွ။ နာရီကတော့ အတော်ကောင်းတယ်။ မင့်နာရီနဲ့ တစ်မျိုးတည်းပဲ"

"ကဲ... ဆက်စမ်းပါဦး။ အဲဒါနဲ့ ငါသင်္ကန်းဝတ်ရမှာနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်သလဲ"

"ဒီလိုကွ။ အဖေကြီးက သင်္ကန်းပရိကွရာတွေ အစုံဝယ်ပြီးမှ သူတူ ကြီးမောင်ကြီးက ဇယ်နဲ့ လစ်ပြေးတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ပြီဆိုပြီး အကြီးအကျယ် ဆောရီးဖြစ်နေတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ သူတူအစား သင်္ကန်းဝင်ဆီးတဲ့ လူကို အဲဒီနာရီ ပေးမတဲ့ကွ။"

နာရီက အတော်ကောင်းတော့ သူဆီးချင်၊ ငါဆီးချင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါက... မင်း ခေါင်းတုံးဖြစ်လက်စနဲ့ ရချင်းရ၊ မင်းပဲရပါစေဆိုပြီး အဖေကြီးကို... နေဦး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ပြောကြည့်ဦးမယ်။ ဒီပြင်လူ ခွင့်မပြုလိုက်နဲ့ဦးလို့... ငါက တားထားတာကွ။ မင်းဆီးရမှ အလွန်ဆုံး ခုနှစ်ရက်ပေါ့။ ညစာထမင်း ခုနှစ်ရက်ရှောင်တာနဲ့ (၇၀-၈၀)တန်တဲ့ ပစ္စည်းရတယ်ဆို နည်းလား။ မင်း... ည မဆာရပါဘူးကွာ။ ငါ လာလာပြီး ဖျော်ရည်နဲ့ ထန်းလျက် ပို့ပါမယ်။ မင်း ခေါင်းတုံးဖြစ်လက်စနဲ့ ဆီးသာ ဆီးကွာ။ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့။ မင်း ကြာရှည် ဆီးနိုင်လေ ပွလေပဲမှတ်ထား။ ငါ့အဖေက အပျိုကြီးက။ ပိုက်ဆံ အတော်ရှိတယ်။ သူ ရှင်ပြုချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ မင်း ကြာကြာဆီးနိုင်ရင် သက္ကလပ်သင်္ကန်းတို့၊ ပိုးသင်္ကန်းတို့၊ အို... ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ မင်းလိုချင်တာ အကုန်ရနိုင်တယ်"

"ဒါဖြင့်... မင်းအဖေ ငါ ကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာ"

ဘတိုး ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

“ဘာလဲကွ၊ မင်းက ငါ့အဖေ အပျိုကြီး ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ရုပ်ဖြောင့်ရင် အပိုင်စီးမလို့လား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပြုံးမိပါသည်။ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သော စကားမှာ ဘတိုး ထင်မယ်ဆို ထင်စရာပင် ဖြစ်နေပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဘတိုးနောက်ပြောသော စကားများကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘဲ၊ ညမီးရထားပေါ်က နာရီ အလကား ရလာခဲ့တယ်ဆို၍သာ ကျွန်တော့်နာရီကို အပိုင်စီးသွားသော အဖေကြီး ဟုတ်မဟုတ် သိလို၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်၍...

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလို သက်ကြီးဝါကြီး ငါမကြံပါဘူး။ ကိုယ့်ကို သာသနာဘောင် သွင်းမယ်ဆိုတဲ့ လူကို ကြည့်ချင်သေးတာပေါ့ကွ”

“ကဲ... မင်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်... ပြောတုန်း၊ ဆိုတုန်းပဲ လာနေပြီ” ဟု ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်း၍ “လာ... ဒေါ်ဒေါ်စိန်၊ ဒီဝင်ခဲ့ပါဦး” ဟု လမ်းလျှောက်သွားသော အဖေကြီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

အဖေကြီးသည် အပျိုကြီးပီပီ ခပ်စွာစွာကလေးပင် “ဟ... ဘာတုန်းဟ...” ဟု ဆိုကာ ဝင်လာပါသည်။

သူ့အသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

သူ့မျက်နှာ မြင်လိုက်ရသောအခါ အခါတွင်မူ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားစဉ်က ညမီးရထားပေါ်၌ အိမ်သာထဲမှ မိန်းမဝတ် ကတ္တီပါကုတ်အင်္ကျီလေးတစ်ထည် တွေ့၍ သခင် မပေါ်သဖြင့် ချမ်းလှသည်နှင့် တိုနဲ့နဲ့ကလေး ဝတ်ရက်သား အိပ်ပျော်နေစဉ် လည်ကုပ်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထူလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့ခိုးစွပ်စွဲကာ သူ့အင်္ကျီ ချက်ချင်း ချွတ်ပေးရမည်ဟု မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့် အပေါက်ဆိုးမူတ်နေသည်ကို ရုတ်တရက် မြင်ယောင်လာလျက် ကြက်သီး ဖျန်းခနဲ ထမိပါသည်။

“နင် သူ့ခိုး ခုချွတ်၊ ခုချွတ်” ဆိုသော အသံဆိုးကြီးကိုလည်း ကြားယောင်မိပါသည်။ အင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်သော အခါ၌လည်း အင်္ကျီအိတ်များထဲ စမ်းကာ ငွေ(၅၀)ပျောက်သည်ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရဲလက်အပ်မည်ပြောသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ကြံရာမရဘဲ (၉၇)ကျပ်(၈)ပဲ ပေးရသော နာရီအသစ်စက်စက်ကို အပ်လိုက်ရပါသည်။

ယခုမူကာ သူ နာရီတစ်လုံး ညရထားပေါ်က အလကားရခဲ့သည်ဟု ပြောနေပါသည်။

"ဟင်း... မအေပေး ကလိမ်မကြီး။ သူ့အကျိုးတိုနဲ့နဲ့ကလေး ချမ်းလို့ ဝတ်မိတာနဲ့ ငါ့နာရီ လိမ်ယူသွားတယ်။ ခုတစ်ခါကျတော့ သူ့ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ငါ့နာရီ ပြန်ယူဦးမှပဲ" ဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။

အဒေါ်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘတိုးက...

"ဒေါ်ဒေါ်စိန် ကျွန်တော်ပြောတာ သူပဲ" ဟု ကျွန်တော့်ကို ပန်း ကိုင်ပြပါသည်။

အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ...

"မင်း... တကယ် သင်္ကန်းဝတ်မယ်လား"

"ဒေါ်ဒေါ် နာရီတစ်လုံးပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆီးမှာပေါ့"

"ငါက မပေးဘဲနိပျံ့မလား။ ငါ့ရထားပေါ်က ဂျိုးတစ်ကောင်ဆီက ဖရီး အပိုင်စီးလာခဲ့တာပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော် အတော်အောင်၍ သွားပါသည်။

အဒေါ်ကြီးမူကား ယခု ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းတုံးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ဘတိုး၏ ကြပ်ဖုံးမာဖလာကိုလည်း ပတ်ထားပြန်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လုံးလုံး မမှတ်မိတော့ပါ။

'ခင်ဗျားကြီး အပိုင်စီး။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန် အပိုင်စီးရတာပေါ့ဗျာ' ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ သင်္ကန်းဆီးရန် ကောင်းစွာ သဘောတူလိုက်ပါသည်။

*****

ဤအတိုင်းပင် ကျွန်တော့်မှာ ထိုမျိုး၌ ဘတိုး၏ မဟာဒုက်မဲပေါက်၍ သင်္ကန်း ဝတ်လိုက်ရသည်။

ခုနှစ်ရက်မြောက်၍ ကိုယ့်နာရီ ကိုယ်ပြန်ရကာ ထွက်မယ်ဆို ထွက်နိုင်ပါပြီ။ သို့သော် မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ်တွင် ဆွမ်းပွဲ၊ ဖျော်ရည်ပို့လာနေသော ဘတိုးနမ အပျိုအသစ်ကလေး ခင်ခင်သီကို အရေးပေါ် သင်္ကန်းဝတ်အဖြစ်နှင့် ဂေါ်ရခြင်း၊ ဒုတိယ ယခု ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယိကာမကြီး ဘတိုးအဒေါ် အပျိုကြီးက ဘတိုး ပြောစကားအရ ကြာကြာဝတ်နေလျှင် လိုချင်တာရစေမည်ဟု ဆိုထားခြင်း၊ တတိယ အခု ကျွန်တော် သင်္ကန်းဆီးနေကြောင်းကို မွေးသဖေခင်ထံ အကြောင်းကြားလိုက်ပြီဖြစ်၍ မွေးသဖေခင်သည် ကျွန်တော်လုပ်သမျှတွေ အပြစ်လွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ထံ ဦးစိုက်လာမည်ဖြစ်ခြင်း ဤအကြောင်း သုံးခုကြောင့် တစ်ချက်ခုတ်၊ သုံးချက်ပြတ် သဘောနှင့် ဆက်လက်၍ သင်္ကန်း ဝတ်နေလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ သာသနာ့ဘောင်၌ ကြာရှည်စွာ ပါရမီမပါရလေကား၊ သင်္ကန်းဝတ်၍ ကိုးရက်အကြာတွင် ဘတိုးနမ 'ခင်ခင်သီကလေး လင်နောက်လိုက်သွားပြီ' ဟူသော သတင်းဆိုးကို ကြားရလေ၏။

ဤအရေးကြီးဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်ကြီး ပျက်လျှင်ပျက်ချင်း နောက်တစ်နေ့မှာပင် နမ လင်နောက်လိုက်သဖြင့် ရှက်ဒေါသဖြစ်နေသော ဘတိုးကို နောက်လိုက် ကျောင်းသားပြုကာ သင်္ကန်းဝတ်နှင့်ပင် အကာမကြီးထံ စရိတ်တောင်းပြီး ဇာတိချက်ကြွ မွေးဌာနေသို့ ကြွခဲ့ပါတော့သည်။

သင်္ကန်းမခွတ်သေးသည်ကား သာသနာ့ဘောင်၌ ပျော်ပျော်၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ် မွေးသဖေခင် ပြုလုပ်မည့် ဒေါသတို့ကို သင်္ကန်းရောင်ဖြင့် ချေမှုန်းရန် ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ယခင်ကနှင့် မတူ၊ ဧည့်သည် မိသားတစ်စု ရောက်နေပြီး တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စည်ကားပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်မှာ အလွန်တရာ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပါရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်ကြသည်မှာ ညနေအချိန်ဖြစ်၍ ဤ မာတုဂါမကလေးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်တော့်မှာ မိမိကိုယ်က သင်္ကန်းကို မေ့လျော့ကာ အပြင်းအထန် ဂေါ်ချင်စိတ်များ ပေါ်လာပါသည်။ သို့သော် ဆွေမျိုးရင်းချာလား၊ ခပ်ခွာခွာလား၊ ခွဲခြား မသိရသေးသဖြင့် အသာဘရိတ်အုပ်၍ ထားလိုက်ရပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးပင် ကျွန်တော်နှင့် ဘတိုးအား နိုင်ငံရေးအကြောင်း၊ မြို့ရွာအကြောင်းများကို မေးမြန်းနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဆွေလားမျိုးလား၊ မေးမြန်းရန် အခွင့်မရတော့ဘဲ နေဝင်ချိန်တွင် သံဃာတော်များစံရာ ကျောင်းဝိဟာသို့ မြန်းခဲ့ရ၍ ဘတိုးမှာမူ အိမ်၌ နေရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် သင်္ကန်းဝတ်နှင့် ပြန်ရောက်သည်ကို ကြားကြလေလျှင် ရွာသူရွာသား အပေါင်းတို့သည် 'ကျော်စံကေးလို အကောင်က ဘယ်လို အမြိုက်တရားများ ရှခဲ့လို့ အကျွတ်တရားရပြီး ဝတ်လာပါလိမ့်။ ဧကန္တ တရားထူး၊ တရားမြတ်ရခဲ့ပြီ' ဟု ယူဆကြကာ ကျွန်တော့်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြကုန်၏။

ကျွန်တော်ကား မိမိ အကျွတ်တရား ရခဲ့သည်ကို လူတိုင်းအား မဟော၊ နာသင့် နာထိုက်သောသူ 'ထန်းထက်ဝိဇ္ဇာ ကိုမောင်ခို၊ ချက်အရက် တိတ်တိတ်ခိုးရောင်းသူ ကိုထွန်းစိန်၊ ကြက်ခိုး ကြောင်လိုက်ကောင်းသူ ကိုတိုးဌေး၊ ထန်းရည် အရက် အကြွေးယူနိုင်သူ ကိုဝင်းစိန်၊ ကိုကင်းနှင့် ဆေးခြောက်ရနိုင်သူ အပါဇော်ချွန်း' စသော သောက်ဖော်၊ စားဖက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများကိုသာ ရွေးချယ်ပြီး ကျွန်တော်၏ 'ဟစ်လို့သာ ငိုလိုက်ချင်တော့' တရားထူးကြီးကို တိုးတိုးကျိတ် ဟောပါသည်။

သူတို့သည် အမြောက်တရားကို ကြားနာပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ရယ်မောရလွန်းသဖြင့် ရင်ချောင်ပြီး ခါတိုင်းနေ့များထက်ပင် ပိုမို၍ သောက်နိုင်ကြသည် ဟူသတက်။

သို့သော် သူတို့ ယခု ကြားနာရသော ကျွန်တော်၏ 'ဟစ်လိုသာ ဝိုလိုက်ချင်တော့' တရားမှာ မဆုံးသေး။ ရှေ့တစ်ခန်း ကျန်နေပါသေးသည်။

အကြောင်းမူကား... ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ကတည်းက သူ့လယ်ပေါင် လက်မှတ်များ ထည့်ထားသော သားရေအိတ်ကို ခိုးသွားသဖြင့် အပြင်းအထန် စိတ်ဆိုးနေသော ကျွန်တော်၏ မွေးသဖလင်မှာ သင်္ကန်းဝတ်နှင့် ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ဒေါသရှိန် မပြေဘဲ ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အိမ်နားသို့ မချဉ်းကပ်ဝံ့ဘဲ ရှိနေရာ၊ ငါးရက်မြောက်သော နေ့တွင်မူ ကျွန်တော်၏ ဦးရီးတော်သူ ဝိုက်ရွဲ ဆရာချစ်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်ထံ၌ ခုန်မိသော သတင်းဆိုးကို ပြောပါတော့သည်။

"ကိုရင်ကြီး ဒီလို သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ပဲ အရိုးထုတ်တော့မလား" ဟု ရိုသေစွာ မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေသိက္ခာ(၇၅)ပိဿာလောက်ဖြင့်...

"ဒီလိုလည်း မပိုင်းဖြတ်သေးပါဘူးလေ"

"ကိုရင်ကြီးအတွက် အိမ်သားတွေက စိတ်မကောင်းကြဘူး ဘုရား"

"ဘာကြောင့်တဲ့လဲ ဒကာကြီး။ သာသနာ့ဘောင်မှာ မွေ့လျော်နေတဲ့ဟာကို"

"ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် သားကြီး တစ်ယောက်တည်းရယ်ဆိုတော့ လူ့ဘောင်မှာပဲ နေစေချင်တယ် ဘုရား"

"ဒါတော့ ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားသေးတာပေါ့လေ"

ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြောလိုက်ရ၏။ အမှန်မှာ ယခုချက်ချင်းပင် သင်္ကန်းကို ခွာ၍ အိမ်သို့ ပြေးချင်နေပါသည်။

"ခုတော့ သူတို့ အစီအမံတွေက အကုန်လုံး ပျက်ကုန်မလို ဖြစ်နေတယ် ဘုရား"

"ဘယ်လိုများ စီမံထားကြလို့တုန်း"

"ဒီလိုဘုရား။ အခု အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ ကိုရင်ကြီး ခမည်းတော်ရဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ပွဲကတော်ကြီး ဒေါ်ဒေါ်တင့်ရဲ့ သမီး ခင်ထားမြင့်နဲ့ လက်ဆက်ဖို့ စီမံထားကြတယ် ဘုရား"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးကာ...

"အို... ဟုတ်ရဲ့လား။ အိမ်က ဟို ချောချော ကောင်မလေးလား"

"မှန်ပါသဘုရား"

ဟန်ဆောင်လာသမျှ ကုန္ဒသိက္ခာတွေ ပျောက်ပြီး ဧကသီမ၍ ဝုန်းခနဲ ထရန်မိကာ...

"အမယ်လေး... ဒါ စောစောက ဘာပြုလို့ မပြောကြတာတုန်း။ ကျုပ်ဆွေမျိုး မှတ်နေလို့၊ ရောက်ရောက်ချင်း ပြောရောပေါ့။ ရောက်ရောက်ချင်း ပြောကြရောပေါ့"

"နို့.. ကိုရင်ကြီးက သာသနာ့ဘောင်မှာပဲ ခေါင်းချတော့မယ်ဆို"

"အမယ်လေး... ဒါ... ဘယ်သူပြောတာလဲ။ ဘယ်သူ ပြောတာလဲ" ဟု မိဖုရား ကင်းကိုက် မေးလိုက်ပါသည်။

"ကိုရင်ကြီး ခေါ်လာတဲ့ ကျောင်းသားကပွဲယလေ"

"အမယ်လေး... ဘတိုးလား... ဘတိုးလား။ ခွေးဘတိုး ကြည့်စမ်း၊ သူ တမင်သက်သက် လှည့်တိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ် သူပဲ ပြောတာ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်စံကေးဟာ သိပ်အကျွတ်တရား ရပြီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူဝတ်လဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာညာနဲ့..."

"ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း... ခွေးသား၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေးစားမှာသိလို့ တမင်လှည့်ဖျက်ပြီး သူ ကောင်မလေးကို ကြံနေပြီထင်တယ်"

"ဒါတော့ မသိဘူး ဘုရား။ သူနဲ့တော့ နှစ်ယောက် တွဲတွဲနေတာပဲ"

"ဘာ... ဟုတ်ရဲ့လား" ဟုသာ ပြောနိုင်တော့လျက် ဒကာ ဝိုက်ခွဲကြီးကိုမျှ မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ၊ ကိုယ်ရုံကို ဖိုသီဖတ်သီ ပတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို ဟကွဲမကာ အိမ်သို့ ခုန်းစိုင်း ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။

နောက်မှ ခွေးများ တစ်ပြုတစ်ခေါင်းကြီး ဆူညံစွာ လိုက်လံ နှုတ်ဆက်ကြသော်လည်း သူတို့ကို ပြန်မကြည့်နိုင်သဖြင့် ကိုယ်ရုံကိုသာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ပေါက်ဝသို့ အရောက်တွင် ထန်းလက် နွားတစ်ရည်းကို ဆွဲနေသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုးမိ၍ သူငိုရန် ပါးစပ်မဟမိပင်...

"ဟေ့... ကလေး မငိုနဲ့ဦး။ ဘတိုး ဘယ်မလဲ၊ ပြောစမ်းအရင်း မင်း နောက်ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ငိုနေ" ဟု ကမူးရှူးထိုးနှင့် အမိန့်ထုတ်လိုက်ရာ၊ ကလေးက အလိုက်သိစွာပင်...

"ဟို... တလင်းထဲမှာ မမနဲ့" ဟု ပြောပြီးမှ သူ့လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ငိုလိုက်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ သူ့ ငိုသံ ဈေးဦးမပေါက်မီပင် တလင်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့၍
သာသနာဖျက်ဘတိုးအား အလဲထိုးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်
ဒီကောင်ကို အမြန်ရှာရာ၊ လွယ်ကူစွာ မတွေ့ရ။ နောက်ဆုံး တလင်းကျောဘက် လျှောက်သွားကာမှ
မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း၊ ကောက်ရိုးပုံနောက် အုန်းနဲ့ပင်အောက်တွင် ခင်ထားမြင့်နှင့်
နှစ်ယောက်သား ကြည်ကြည်နူးနူး ရက်ရက်ရောရောကြီး ပွေဖက်နေကြသည်ကို မြင်ရပါသတည်း။

*****

ဂေါ်ဆရာမှတ်တမ်း

ကြောက်တတ်သော ယောက်ျားကလေးများနှင့် ရဲရင့်သော မိန်းကလေးတို့ မဖတ်ရန် အထူး တားမြစ်သည်။

ဂေါ်ဆရာ မှတ်တမ်းရေးသူ ကုင်ကုင်ကလေး

(အယ်... ဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က 'တော်ရာခွေ') ပဲ။

အံ့မခန်း၊ အော့မခန်း ထူးဆန်းလှသော ဤ ဂေါ်ဆရာ မှတ်တမ်းကြီးကို ရေးသား တင်ဆက်ရာ၌ ဂေါ်သက် နုသည်၏ အဖြစ်ကို ပြဆိုလျက် ရှိပေရာ ဤဂေါ်သိ မရင့်မီ ကြံ့တွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်တော်မှာ ယခု ကျွန်တော် မဟုတ်မူဘဲ၊ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်သာ ဖြစ်ချေ၏။ ထို့ကြောင့် ယခင် ကျွန်တော့်ကို ဖော်ပြရပါလိမ့်မည်။

၎င်း... ကျွန်တော်သည်ကား တောရွာ ဇနပုဒ်တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မြို့လူများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ပါလျှင် လူပါးအဝ နောက်ကျလှချေသည်။ သုံးနှစ်လောက် ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်မှာ လူရောင်တင်မှုတွင် ကျွန်တော် (၁၅)နှစ်သားသည် မြို့က (၁၂)နှစ်သားလောက်နှင့်မှ ညီမျှသည်ဟု ယူဆခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် လူငယ်စိတ် တက်ကြွမှု၌ကား သဘာဝဓမ္မသည် တောသား၊ မြို့သား ကွဲပြား ခြားနားစေသည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော် (၁၄)နှစ်သားမှပင် လူပျိုဖော်ဝင်၍ ရာဂစိတ်နှင့် ပတ်သက်သော ချစ်ကြိုက်မှုများ ပေါ်လာလေသည်။ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး စိတ်အာရုံ ကျူးကျော်မိသည်မှာ ကျွန်တော့်ထက် (၅)နှစ်မျှကြီးသော တောက အပျိုမလှလှကြီး တစ်ယောက်ကို ဖြစ်ပေ၏။ သူ့ထံမှ အာရုံငါးပါးကို ကျွန်တော် တိတ်တိတ် ခိုးခံစားမိသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြစ်နိုင်သမျှ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသည်ကို သိကောင်း သိပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အရာထင်သော ကိစ္စမျိုး မဟုတ်သေး။ သူ့အဖို့ ရသေ့စိတ်ဖြေနှင့် ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်မက်ခရီးမျှသာ ပေါက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဤမှ တစ်ဆင့်ကား သက်တူ၊ ရွယ်တူ၊ အပျိုဖြူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဈေးဦးပေါက် ချစ်ရေးငင်လေသည်။ ဤအချိန်၌ ကျွန်တော့်အသက်မှာ (၁၅)နှစ်၊ ရွာကျောင်း ခုနှစ်တန်းအောင်၍ မြို့ကျောင်းသို့ ရောက်နေချေပြီ။ ထိုကလေးမသည် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် တောရွာမှ မြို့ကျောင်းကို သွားရသူ ဖြစ်၏။ တစ်ကျောင်းတည်းကား မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ရွာချင်း တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်လေသည်။ ဤသူကလေးကား ကျွန်တော့်အား လူ့ဘဝတာဝန်ကို စတင် ထမ်းဆောင်စေသူ ဖြစ်ပေ၏။ ဝတ်ကောင်းစားလှကို ဝတ်ဆင်စေသည်။ ဟန်ပန်အမူအရာကို လုပ်စေသည်။ ငယ်ငယ်က ဆံရစ်ထားရသောကြောင့် ခွေးလှေးယားသီးလို (ဟယ်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒါနဲ့နှိုင်းလို့ တော်သေးပါဘူးလေ) ကရမက်ပွင့်ကဲ့သို့ အမွှေးထနေသော နဖူးမွှေးဖရပျစ်ကို ရိတ်ပစ်၊ နတ်ပစ် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား ဤကာလသည် မဟာနဖူးကောင်းသော ရုပ်ရှင်မင်းသား ကိုဘတင့်တို့၊ ကိုမောင်မောင်အေးတို့၊ ကိုမောင်မောင်ကလေးတို့ ခေတ်ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ယောက်ျားကလေးတွေ ဆံကေသာကို တမင်တကာ ကပိုကရိုလုပ်၍ အမောက်ထောင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ နဖူးလွင်လွင်၊ ဆံပင်ပိပိနှင့် ပေတင့်ရောင် တောက်အောင်ဖြိုးသောအချိန် ဖြစ်၏။ မိန်းမတို့မှာလည်း ယခုကဲ့သို့ မဟုတ်။ ဆံရစ်ကနေ ဆံတောက်၊ ဖြိုးမှ အုပ်လုံးသွင်း၍ ဘီးဆံထုံး ထုံးကြသည်။ ပိုက်ဆိုသည်ကား တရုတ်မများ ခေါင်းနှင့် အင်းဘောအိုင်တောမှာသာ ရှိကုန်၏။ သို့သော် ဆံတောက်မှာမူ 'ရှေးရိုးဆံတောက်'နှင့် 'ဂျပန်ဆံတောက်' ဟူ၍ နှစ်မျိုးတွဲလျက် နေချေပြီ။

ဤစဉ်ကာလဝယ် ကျွန်တော် ချစ်သူကလေးမှာ မြို့ကျောင်းသူပီ အချိန်အခါအလျောက် တောဆံတောက် ကောက်ကောက်ကြီးနှင့် မဟုတ်ဘဲ နောက်ပေါ်သည့် ဂျပန်ဆံတောက် အတိုကလေးထားလျက် မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းလို ရောင်ထုံးစံပယ်ပွင့် နဖူးဆံလျှင်စကလေးတွေ ဝေလွင်လွင်နှင့် ယဉ်ခွဲပါပေ၊ လှခွဲပါပေ မအာငှာလေးရယ်။ မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ မင်းဝတ်တဲ့ အင်္ကျီက ကော်လံကလေးနဲ့လေ။

ထိုစဉ်က သူကလေး၏ အဆင်းသည် ကျွန်တော်မျက်စိတွင်းဝယ် ယမင်းရုပ်ကလေးပေမ၊ ကျွန်တော် အသည်းပြင် ဖလင်ပြားတွင် ထင်ရှားစွာ စွဲထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသွား၊ ကျောင်းပြန်၌ သူကလေးနှင့် မြင်းလှည်းတစ်စီးတည်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလေသည်။ ကျွန်တော်ကို လိုချင်သော မြင်လှည်းသမားသည် သူကလေးကိုသာ အရင်ရအောင် ခေါ်ပေတော့။

ဤနည်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်လှည်းတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားဖြင့် တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် ရိပ်မိခဲ့ကြသော်လည်း ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော်မူ ပါးစံထံ လက်ညှိုးပေး၍မူ မစုပ်တတ်။ တစ်နေ့သော် ကျွန်တော်ထက် အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်က မြှောက်ပေးဖော်ရလေမှ စာတစ်စောင်ရေးကာ မြင်းရထားပေါ်တွင် သူ့လွယ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်အဖေအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ခိုးစဉ်ကထက် လက်တုန်လေသည်။ ရင်ခုန်လေသည်။

ထိုည တစ်ညလုံး ကျွန်တော် အိပ်၍ မပျော်ချေ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် သူကလေးအမှုအရာ မပြောင်းလဲသည်ကို မြင်ရမှ စိတ်သက်သာရာ ရလေသည်။ သို့သော် သူ ငါ့စာမတွေ့သေး၍ဘဲလားဟု တွေးတော ပူပန်လိုက်သေး၏။ ဤစာမှာ နှစ်ဖက်ခွ လျှောက်လွှာစာရွက်ကြီးနှင့် လေးမျက်နှာ အပြည့်၊ တစ်ကြောင်းမျှ မကျန်ခဲ့ပေါင်ဗျာ။ ဘာတွေများ ရေးခဲ့မိသည်တော့ အခု ပြန်သိလိုက်ချင်ပါဘိ။

ဤစာကိုပေးပြီး သုံးရက်မျှအကြာ၌ သူတို့ရွာအနီးက သဲပုံစေတီတွင် ဘုရားပွဲတော်လုပ်၍ ပွဲနှစ်ညခံလေသည်။ ညပွဲကြည့်ရန် သူတို့အိမ်က လှည်းနားတွင် ကျွန်တော်တို့လှည်းကို

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ထိုးထားလိုက်သည်။ ပထမညွှန်မှ ဟိုဘက်လှည်း၊ သည်ဘက်လှည်းမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြာခဏ အကြည့်ချင်းဆုံးကြသည်မှ တစ်ပါး၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူး။ ဒုတိယ သန်းခေါင်လောက်တွင် သူသည် ဆယ်နှစ်ရွယ် သူငယ်မကလေးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်း၍ ပွဲခင်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ နှေးကန်၊ နှေးကန်နှင့် လှမ်းရမှန်းမသိသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ သူကလေးက တစ်ချက်မျှ ပြန်ကြည့်၍ ကျွန်တော်ပါလာမှန်း သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖော်မကလေးကို ဖက်ကာ စကားတပြောပြောနှင့် သွားသည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော်မှာ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်၌ (၁၅)ပေမျှ အလှမ်းကွာသည်။ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့မှ ဝန်းဝန်းပြည့်နေသော ဖိုးလမင်းကြီးသည် ငွေရောင်ပက်ဖျန်းလျက် နေသည်။ လူသူပြတ်သော နေရာသို့ရောက်လျှင် သူတို့သည် လမ်းဘေးသို့ ဖဲ့ဆင်းကာ ကုက္ကိုအပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသုံးဖက်မျှရှိသော ကုက္ကိုပင်လုံးကြီး၏ တစ်ဖက်အကွယ်မှ မတ်တတ်တွေးကာ နေမိ၏။ ဤစဉ်၌ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါက ချစ်သူတို့ဘာဝ ဘာပြောလိုက်မည်၊ ဘယ်သို့ ပြုမူလိုက်မည်ဟု ကြိုတင်စဉ်းစားထားဖို့ နေနေသာသာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် သူတို့ ရှူးရှူးပေါက်တာ ချောင်းကြည့်နေရပါမည်လားဟု ရန်တွေ့မှာကို တွေးတော စိုးရိမ်နေမိပါသည်။ သို့သော် သူကလေး မျက်နှာတော် မရပေဘဲ သူတို့ကိစ္စပြီး၍ ထအလာ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင် အံ့အားသင့်ဟန်နှင့်...

“ဟင်... ဒီနားမှာ ရပ်နေတယ်...”

“အင်း...” ဟု ကျွန်တော်က မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်မျက်နှာကြီးနှင့် ဖြေလိုက်သည်။

နောက်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမှမဆက်၊ သွားလည်း မသွားကြသေးဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့၍ ကြည့်နေကြသည်။ ရွက်သစ်လဲစ ကုက္ကိုပင်ကြီးသည် ဖိုးရွေ့လ၏ ဘော်ငွေရည်များကို ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဆန်ခါချလျက် နေလေသည်။ ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်၏နှုတ်မှာ အပ်နှင့် ချုပ်ထားသကဲ့သို့ ကိုယ်မှာလည်း စုန်းကဝေများက မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ပြုစားထားသည့်နည်း။ ရင်ထဲမှာသာ ခိုင်နမ့်စက် မောင်းသလို တဒုန်းဒုန်းခုန်လျက် နေလေ၏။

သူကလေးမူကား အဖော်မ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မို့ ကျွန်တော့်လောက် ကြောက်သွေးပိုမည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ခေတ္တမျှ အကြာ၌ သူကလေးပင် စကားဆက်ပြန်သည်။

သို့သော် သူ့စကားလည်း ကြည့်ပါဦးတော့။

“ဪ... ပွဲကြည့်ရအောင် လာသလား” တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလိုက်သည်၏။ အခြားမဲ့၌ကား ကျွန်တော်နှုတ်မှ လှုပ်၍ မရပြန်တော့။ နှစ်ယောက်သား ဆိတ်ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ သန်းခေါင်ယံ ညဉ့်လေအေးသည် တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက် နေသည်။ သူပါးပြင်မှ ကာတီကူရာ ပေါင်ဒါနံက သင်းသင်းယုံပါဘိသည်။ ဤအာရုံကို ခံစားမိသည်မှာ ကျွန်တော်နှစ်ဦးက အသက်ရှု၍သာ။ အကယ်၍ လူသည် အသက်မရှူဘဲ နေ၍ဖြစ်ပါက ကျွန်တော်သည် ဤမျှကိုမှ အသိဉာဏ်ဝင်စားလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ စင်စစ်ကား ကျွန်တော်၌ ဦးနှောက်စက် ရပ်၍ နေချေပြီ။ သို့အတွက် သူကလေးက သူ့အင်အားကလေးရှိသမျှနှင့် လှုပ်၍ နိုးပြန်သည်။

“ပွဲကောင်းရဲ့လား”

“အကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော် ဒါပဲ ပြန်ဖြေတတ်သည်။ စင်စစ်ကား သူကလေးသည် ရေအိုင်တစ်ခုကို မရဲတရဲ လက်ကျဲကလေးနှင့် ‘ကတွတ်ပေါက်ဖောက်၍ နေသည်။ စီးကျလာမည့် ရေအလျဉ်ကို ခံယူရန် အဆင်သင့် စောင့်နေဘိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တည်းဟူသော ရေအိုင်မှာ ဖောက်လိုက်စဉ်သာ မြေစိုင်တစ်ခဲ လက်ထဲပါလာပြီး ရေစီးကား ထွက်၍ မလာပါ။ ငါးနိုးမကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း စုန်၍ ဆင်းလာမည်လားဟု စောင့်ပါသေးသည်။ သို့သော် စိမ့်၍ ထွက်မလာသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ သူကလေးသည် ခေါင်းကလေးကို အောက်ငုံ့နေရာမှ လေးလေးငြိမ်ငြိမ်ကလေး မော်လိုက်ကာ...

“သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ကျွန်တော်က အသိဉာဏ်မပါသော နှုတ်သံနှင့် အနားအညွတ် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ တစ်ခဏ၌ သူကလေးသည် သူ့အဖော်မကလေး၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ ထွက်သွားပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုမှ အသက်ရှူရန် သတိရသကဲ့သို့ ကြီးစွာသော သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော် လှည်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်မုံစိမ့်တော့ပြီး ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် လက်ဝါးနှင့်ပိတ်၍ ပိတ်၍ ချလေသတည်း။

သူကလေးနှင့် ကျွန်တော်ကား ဤမျှနှင့်ပင် စခန်း ရပ်ရလေတော့သည်။ အကြောင်း တစ်မြစ်ကို ရှာဖွေလေလတ်သော် ကျွန်တော်တို့၏ အပျံသင်ခြင်းကို သူကလေးဘက်က လူကြီးများသိသွားသည်နှင့် သူတို့၏ လုံမပျံကလေးအား ကျောင်းနေစဉ်တွင် ဤစိတ်ပျိုး မမွေးမြူရန် ဆုံးမသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သူကလေးက လိမ္မာစွာ နားထောင်လေသည်။

ကျွန်တော့်ကိုမှ...

“မောင်ရယ်... ငယ်ကြပါသေးတယ်။ စောင့်ပါဦးတော့” ဟူ၍ကလေးမျှ မပြောတော့။ ပစ်ပစ်ခါခါကြီး စိမ်းပါလေတော့သည်။

စိမ်းမှာပေါ့လေဗျာ။ သူ့ လူကြီးတွေ ပြောပုံလည်း ကြည့်ပါဦး။

“ဒီကောင်ကလေးဟာ ကောင်းမယ့်ကောင်လေး မဟုတ်ဘူး။ အခုငယ်ငယ်ကပဲ ကြက်ပွဲသွား၊ ထန်းရည်ဝိုင်းဝင်နဲ့ လူလည်ကလေး ဖြစ်နေပြီ” တဲ့။

သည်စကားကို ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ပါ။ မငြင်းလိုပါ။ ဒါ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဆိုကြမည်လား။ အကြောင်းပြချက်ကို စစ်ထုတ်ရသော် ကျွန်တော်မှာ ရပ်ရွာထဲတွင် လူချစ်လူခင်များသူဖြစ်၍ ကာလသားတို့၏ လက်ပေါ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ကာ၊ လေးငါးနှစ်သားအရွယ်ကပင် လူကြီးတွေ ကျောပိုး၍ ထန်းပင်ပေါ် ရောက်ခဲ့သည်။ လူကြီးတွေ လက်တွဲ၍ ကြက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သည်။ (၁၅)နှစ်သား၌ ကိုယ့်ထန်းပင် ကိုယ် တက်၊ သောက်တတ်သည်။ ကိုယ့်ကြက် ကိုယ်မွေး၍ တိုက်တတ်သည်။

ဒါလောက်တော်တဲ့ ကောင်များ သဘောမကျတာ အံ့ပါရဲ့ဗျာ။

ဤသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်၏ ပထမအချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ ဆုံးခန်းတိုင်လေတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ပြန်ကြည့်တတ်သော ဝါသနာလည်း မရှိ။ ရှေ့သို့သာ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယမြောက်ခြေလှမ်းကား ဒွေးနှစ်ဖော် မြို့တော်သူ ညီအစ်မကို နှစ်ယောက်လုံး မေတ္တာသက်ဝင်မိ၍ ကံတရားအတိုင်း စွံချင်သူနှင့် စွံပစေတော့ဟု စာတစ်စောင်တည်းတွင် သူတို့ နှစ်ဦး၏ အဖျားတူညီသော နာမည်တစ်လုံးကို တပ်ကာ၊ နှစ်ယောက်လုံး၏ ရှေ့မှောက်၌ မေတ္တာစာ ပေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝါကျကို မိတ်ဆွေ နားလည်လိမ့်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ရှင်းလင်းပါရစေ။

သူတို့ ညီအစ်မမှာ တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ် ဖြစ်သော်လည်း ရွယ်တူ၊ ရှပ်တူ၊ အတန်းတူ ကျွန်တော်နှင့်လည်း တစ်တန်းတည်း။ အသက်ကား ကျွန်တော့်ထက် တစ်ယောက်က တစ်နှစ်ကြီး၍ တစ်ဦးက (၂)နှစ် ပိုသည်။ အသက်ကြီးရုံသာမက သူတို့မှာ အမြို့မြို့ ပြောင်းလာခဲ့သော အရာရှိတစ်ဦး၏ သမီးများဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် တောသား၊ လူငွားထက် များစွာ ပို၍ လူရည်လည်နေကြပေပြီ။ ဒါကို ကျွန်တော် လူရာဝင်စ ငအန္တက မသိခဲ့။ သူတို့က ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်းရင်းနီးနီး ဆက်ဆံကြသည်ကို ကျွန်တော့်အား သူတို့က ရွှေသဘောတော် ကျလေ၍ဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်တော့်အား သူတို့က ပိုက်ဆံပေး၍ မုန့်ဝယ်ခိုင်းကာ အတူတူ စားစေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သင်ခန်းစာကို အကူအညီပေးသည်။ ယောက်ျားကလေးနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် တောက်တိုမည်ရ ကိစ္စကို ကျွန်တော့်အား ဆောင်ရွက်ပေးစေသည်။ ကျောင်းလာ၊ ကျောင်းပြန်တို့တွင် အပြုံးကလေးများနှင့် တွေ့ဆုံ ခွဲခွာကြသည်။ အခြား

ယောက်ျားလေးတွေကိုတော့ ဤသို့ မဟုတ်ချေ။ ဒါကို ကျွန်တော် အထင်လွဲမိသပေ။ စင်စင်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်အား တောသား လူရိုးကလေးဟူ၍ ခင်မင်ကြခြင်းပေတည်း။ ဤသည်ပင်လျှင် မယားတရားနှင့် တူသည့် ရည်းစားဦး ဖမ်းနေသော ကျွန်တော့်အား ဒုက္ခရောက်စေလေသည်။

ကျွန်တော့် ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်လိုက်ပုံကား...

"အင်း... ငနဲမ နှစ်ယောက်စလုံးတော့ ငါ့ကို ကျနေလေပြီ။ ငါကလည်း သူတို့ကို ကြိုက်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ခွဲချစ်ရပါ့မလဲတောင် မသိဘူး။ အကြီးကို ရွေးလိုက်ပြန်ရင်လည်း အငယ်က ရွှေစိတ်တော် ညိုဦးမယ်။ အငယ်ကို ဆိုပြန်တော့လည်း အကြီးက မိန်းမသားမို့ အုတ်မှာပဲ။ ဟယ်... ခက်လိုက်ပါတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ယူဖို့ဆိုတော့လည်း ငါ့ဘက်က အတွက် မရှိပေမယ့် သူတို့မိန်းမတွေဟာ မုန့်ကိုသာ ဝေစားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ သူတို့ဟာ ညီအစ်မချင်းပဲ။ မဲချပြီး တစ်ယောက်ယောက်က သဘောကြီးစွာ ဖယ်ပေးလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ငါ့သဘောကတော့ ဘယ်သူ့ရရ ယူမှာပဲ။ ငါ့မိဘဘက်ကလည်း ဒီလို ပြုသုချောချော အရာရှိကြီးသမီး ရလာတယ်ဆိုရင် သဘောကျကြမှာပဲ"

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော့်မှာ အတွေးဋီကာကြီး ချဲ့ကာ အသက်ရှူကျပ်၍ နေပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူက ကျွန်တော့်အပေါ် မေတ္တာပိုသနည်းဟု တီးခေါက်ကြည့်ရန်ကလည်း ဒွေးနှစ်ဖော်မှာ ဘယ်တော့မှ မခွဲ၊ ကျောင်းလာ ကျောင်းပြန်လည်း လန်ခြားတစ်စီးတည်း နောက်ဖေး သွားကြသည်မှာလည်း အတူတူ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကြံရာမရဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူတို့ ညီအစ်မ၏ အမည်မှာ မခင်ရီ၊ မခင်ကြည် ဖြစ်သောကြောင့် စာတစ်စောင်တည်းတွင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး၏ သက်ဆိုင်သည့် နာမည် 'ခင်' တစ်လုံးတည်းတပ်ကာ သူတို့လန်ခြားနှင့် ကျောင်းဆင်းအပြန် နှစ်ယောက်လုံး၏ ပေါင်လေးလုံးပေါ်သို့ ကျရာအရောက်ပဲဟု ရည်စူးကာ ရွှေမေတ္တာစာ ဖပ်ခနဲ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်၏မှန်းဆချက်မှာ နက်ဖြန်ခါ၌ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်က 'ဒီစာ ဘယ်သူ့ကို ပေးတာလဲ' ဟု မေးလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်က 'ခင်ကို ပေးတာပဲ' ဟု ပြောလိုက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။ မမေ့စွဲဘဲ ရှက်နေတဲ့လူတော့ ငတ်လေ။

သည်ရွေးချယ်နည်းကလေး မကောင်းပါလား ခင်ဗျား။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်မှာ မိမိမျှော်လင့်ထားသော အမေးစကားကို ကြားရပါလျက် အဖြေရ ခက်ချေတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ဤအမေးစကားကို မေးကြသူမှာ သူတို့နှစ်ဦးထဲက မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့၏ အတန်းပြဆရာ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း... ဒီစာကို ဘယ်သူပေးတာလဲ၊ ခွေး...”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသော အမေးစကားတွင် နံဘေးသားတွေ ဝေဝေဆာဆာ ရှိလှပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ‘ခင့်ကိုပေးတာပဲ’ ဟု ခပ်ညာညာကလေး ပြောရန် ကြံစည်ထားသော်လည်း ဤနေရာ၌ နှုတ်မှာ ဖွင့်၍မရ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မကြည့်ရဲ။ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းလဲ မသိ။

သို့သော်... တော်ပါသေး၏။ ဤကိစ္စ၌ ဆရာသည် ကျွန်တော်၏ လျှောက်လဲချက်ကို မလိုသောကြောင့် နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ၊ ကြိမ်ဒဏ် (၁၀)ချက်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်ကာ မဆိုင်းခဏပင် ကြိမ်လုံးကိုဆွဲ၍ နံပါတော့သည်။

ယင်းသည်၌ ကျွန်တော်မှာ ကျောင်းတော်သူ၊ ကျောင်းတော်သားများ အလယ်တွင် ဖဆပလ စံပြကွက်သစ်အဖြစ်နှင့် မချီတရီ ခံလိုက်ရလေသတည်း။

ထိုမှတဖြိုးကား၊ ကျွန်တော်သည် ဤကျောင်းတွင် ဦးကျိုးသွားတော့သည်။ ဘယ်မိန်းကလေးကမှလဲ ကျွန်တော့်ကို အဖက် မလုပ်တော့၊ ကျွန်တော်ကလည်း မစင်ဖြစ်ကာ ဂေါ်ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ‘တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်’ ဟူသော စကားကို သုံးသပ်မိကာ ကျောင်းအားရက်များတွင် အခြားတစ်မြို့ရှိ ကျွန်တော့်ဦးလေး တစ်ယောက်အိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်လျက် ထိုအိမ်ရှိ ဦးလေး၏ မယားဘက်က တူမကို ကြံစည်ပြန်လေ၏။

စင်စစ် ဤကလေးမကား၊ ကျွန်တော့်ကို အမှန်ပင် ခင်မင် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အူ၊ရိပ်၊ အ၊ရိပ်များက မကင်းစင်သေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော် ငတ်ခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ ညီငယ် ညီမငယ်များ မြော်မြင်ဆင်ခြင်မိရန် မကျဉ်းမကျယ် ဖော်ပြပါမည်။ နောင်တော့ နောင်တော်ကြီးများလည်း ပြန်လည် သုံးသပ်မိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် သူတို့အိမ်သို့ မကြာခဏ သွားရောက် အချိန်ဖြုန်း၍ ကလေးမနှင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက် မျက်စိချင်း အတော် ဂရုစိုက်လာသောအခါ၌၊ တစ်နေ့သော် လူကြီးများ မမြင်ကွယ်ရာတွင် ကျွန်တော်က ဤသို့ စကားစ၏။

“ဟေ့... မြကြည့်၊ နင်... သိပ်ဝလာတာပဲဟယ်”

သူကလေးသည် ပြည့်ဖောင်းဖောင်း ပါးကလေးကို ဘောက်ဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ...

“ဝမှာပေါ့ဟ၊ ထမင်းစားနေတာပဲ”

တကယ်ဆိုလျှင် ဤအခါမျိုး၌ ကျွန်တော်သာ သူ့အပေါ်တွင် ရိုးရိုးသားသားစိတ် နှိပ်က ဧကောင်မလေးမျိုးအား 'သိပါဖူးဟယ်၊ ချီးများ စားနေသလားလို့' ဟု ပြန်တော့လိုက်မည်မှာ အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဂေါ်စိတ်ဓာတ်များက သူ့အပေါ်တွင် ရိုသေလေးစားမှု ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် မည်သို့မျှ ပြန်လည် မချေပနိုင်ဘဲ၊ ကိုယ့်လိုရင်းသို့ ရောက်အောင်သာ...

"အခု... နင့်အသက် ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ"

"ဆယ့်ငါးနှစ်"

"ငါက ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆရာ"

သူက မျက်စောင်းလေးထိုး၍...

"အင်း... ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ငါက တစ်နှစ်ပိုကြီးတာပေါ့ဟ"

သူကလေးသည် ထိုးထားသော မျက်စောင်းကို ပြန်မရှုပ်သိမ်းသေးဘဲ...

"ကြီးတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ"

"ကြီးတော့... ကြီးတော့..."

ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် ဘာဆက်ရမုန်း မသိဘဲ...

"ဟေ့... ဒီမှာ မြကြည်"

သူက တိုဆတ်ဆတ်နှင့်...

"ဘာလဲ"

"နင်... နင်... နင်သိလား"

"ဘာလဲ"

"ငါ့ဦးလေးစိန်နဲ့ နင့်အဒေါ်တင်နဲ့ ဘယ်သူက ကြီးသလဲ"

"ငါ့အဒေါ်တင်က တစ်နှစ်ကြီးတယ် သိရဲ့လား"

ကျွန်တော့် အစီအစဉ်များမှာ ဇောက်ထိုးပိုးမွှော် ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ကြံစည်ထားသည်မှာ အများအားဖြင့် လင်မယားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ဦးလေးကယင် ကြီးသည်ထင်၍ သူတို့လင်မယားနှင့်ပင် နွယ်ပင်ရိုက်ယူရန် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူ ခုတ်ရာတလွဲ၊ ရှရာတခြား ဖြစ်နေလျက် လူမှာလည်း မ၊ အရှိန်ကြောင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၍ နောက်ထပ်လည်း

ဉာဏ်မထွက်တော့သဖြင့် ဦးလေးကိုပင် ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတာ ယူရပါမည်လားဟု မဆီမဆိုင် အပြစ်တင်မိကာ စကားစဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဤမှလွန်မြောက် သင်္ကြန်အချိန် သူတို့အိမ် ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါတွင် ယခင်တုန်းကလို ကြောက်မနေတော့ဘဲ အဖြူနှင့်အမည်း တစ်ခါတည်း ခွဲခြားလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ပါသည်။

အကြိုနေ့ နံနက်ပိုင်း သူတို့အိမ် နောက်ဖေးရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးမှာ ခါချဉ်တွေ ခဲနေ၍ မည်သူမျှ မတက်ရဲပေရာ ကျွန်တော်သည် ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်၍ ပြာတွေကို ခါးပိုက်ထဲထည့်ကာ ဂေါ်စွမ်းပြလိုက်လေသည်။ ခါချဉ်တို့ ကိုယ်မှာ ပြာအထိမခံနိုင်။ သူတို့အလာကို ပြာနှင့်ပက်လျှင် အချို့သေ၍ အချို့အပင်မှ ကွာကျကုန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခါချဉ်တို့ရန်ကို အောင်မြင်ကာ အပင်လုံး ဖက်တက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်တွင် အသားနီရဲ၍ ချစ်သူကလေး၏ခေါင်းမှာ ပိတောက်ပန်းတွေ ဝါဝါဝင်းဝေပါ၏။

နံနက်စာ စားအပြီးတွင် ကျွန်တော်သည် လူကြီးတွေနှင့် ရောယောင်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်သွားကာ၊ နေ့လယ်ပိုင်း လူကြီးများ အလစ်၌ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ အိမ်စောင့်မှာ မြကြည်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသည်းတထိတ်ထိတ်၊ ရင်တဖိုဖိုနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့ရာ မြကြည်သည် ကြေးဖလားကြီးနှင့် ဖျန်းခနဲ ဆီး၍ ဆော်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ...

"ဟိတ်... နင့် ပြန်ပက်တော့လည်း စိတ်မဆိုးနဲ့နော်"

"အောင်မယ်၊ သင်္ကြန်တွင်း ရေပက်တာ စိတ်ဆိုးစရာလားဟ၊ ပက်လေ... အခု ပြန်ပက်ပါလား"

သူ့ရင်ကလေးကို တင်းတင်းကလေး မောက်၍ ပြပါသည်။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း အပက်ခံထားရ၍ စိုနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

"အောင်မာ... ဟေ့... ရေပက်တယ်ဆိုတာက၊ ပက်... ပက်... ဆိုတုန်း ပက်ရင် အလကားပေါ့ဟ၊ အပက်မခံချင်တုန်း... အလစ်မှာ ဖျန်းခနဲ ပက်လိုက်ရမှ အရသာရှိတာကွ"

"ဒါဖြင့်... ကောင်းပါပြီရှင်။ ရှင့်သဘောပါပဲ။ ပက်ချင်တဲ့အခါမှာပဲ ပက်တော်မူပါ။ ကျွန်မ အဝတ်လဲလိုက်ပါဦးမယ်" ဟု ပြုံးမဲ့မဲ့ကလေးနှင့် ခါတိုင်းလို(နင်-ငါ) မဟုတ်ဘဲ လှောင်သလို၊ ပြောင်သလို လေသံတစ်မျိုးနှင့်ပြောကာ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပါသည်။

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ အကြံကြီးကြံပါသည်။ စိတ်ကို အတင်းကြီး တင်းထားပါသည်။ ရင်ဘတ်မှာ တဒုန်းဒုန်း ခုန်နေပါသည်။ မျက်နှာမှာ ရဲရဲနီနေပါသည်။ နားရွက်ဖျားတွေမှာ ရှိတ်ရှိတ်တောက် ပူနေပါသည်။

သူ့အခန်းထဲမှ သနပ်ခါးသွေးသံ ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဝင်လိုက်သွားရန် ခြေတပြင်ပြင်၊ ဖင်တကြွကြွ နေပါသည်။ သို့သော် နာရီဝက်မျှ ကြာ၍ သူကလေး သနပ်ခါးအပိုင်ဒါ အဖွေးသားနှင့် ပြန်ထွက်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော် နေရာက တစ်လှမ်းမျှ မရွေ့လျားရသေး။ သူထွက်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ဟန် ပြုနေလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလေးလည်း ကျွန်တော့်ကုလားထိုင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်ကာ လိပ်ခွံလွန်ကလေး တဖြောက်ဖြောက်နှင့် တက်တင်းဇာထိုး၍ နေပါလေသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်ပါသည်။

'အခု... သူ့အား ရေနဲ့ပက်လို့ကတော့ အပိုပဲ။ သူ့အဝတ် ရွဲရုံနှင့် ငါ့မှာ ဘာမှ အကျိုးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေမရှိတဲ့ ခွက်ကို ရေပက်မယ့်ဟန်နဲ့ အသာလေး သူ့အနားကိုင်သွား။ သူက ရေပက်တော့မယ် မှတ်လို့ ကိုယ်လေး စောင်း၊ ခေါင်းလေးငဲ့ပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ရေခွက်နံ့ဘေးချပြီး တစ်ခါတည်း သူ့ကိုယ်လေး ဖက်နမ်းလိုက်၊ ဟာ... ဒီအကြံကောင်းတယ်။ သူ... ငါ့ကြိုက်နေရိုးမှန်ရင် စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်လို့ သူ... ငါ့ကို မကြိုက်ရင်ဖြင့် ပါးချလိုက်မှာပဲ။ ဒီလို နစ်ယောက်တည်း ပါးချခံလိုက်ရတာ အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ ဟို... ခင်ကြည်တို့ ခင်ရီတို့နဲ့တုန်းက ကျောင်းသား(၂၀၀)လောက်ရှေ့မှာတောင် ကြိမ်အင်(၁၀)ချက် အရိုက်ခံလာခဲ့သေးတာပဲ'

ဤသို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၍ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ အပြင်ဘက် ရေအိုးစင်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ရေမရှိသော ရေဖလားကို လက်ဝါးပေါ်တင်၍ ညင်သာသော ခြေလှမ်းကလေးနှင့် သူ့ဆီသို့ ပြန်အလာ၌ သူကလည်း ကျွန်တော့် အရိပ်အခြည်ကို ဂရုပြုနေသည် ဖြစ်သောကြောင့်...

"အောင်မာ... ဘယ်ရမလဲ ဆရာ" ဟု ဆိုပြီး ရုတ်တရက် သူ့လက်ထဲက တက်တင်းဇာတွေ ချ၍ ထွက်ပြေးပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ မူလလျာထားချက် လွဲသွားသော်လည်း ရေပက်မည့်ဟန်နှင့် နောက်မှ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လေသည်။ သူကလေးလည်း ဟိုကွေ့ ဒီပြေးနှင့် နောက်ဆုံးတွင် ထောင့်တစ်ခု၌ ပိတ်၍ မိလေ၏။ ထိုအခါ၌ သူကလေးလည်း ပက်ချင်ပက်တော့ဟူသော အမူအရာနှင့် ကိုယ်တစောင်းကလေး ပုနေလေရာ ကျွန်တော် ခွက်ကလေးကို အနီးရှိ ကြောင်အိမ်ပေါ်သို့ ဂျောက်ခနဲ တင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဖက်၍ နမ်းလိုက်လေ၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှာခေါင်းတော် သူပါးပေါ် မရောက်မီ ကျွန်တော်မှာ ခွေခနဲ ပုံပုံကလေး လဲသွားလေ၏။ အကြောင်းမူကား သူကလေးသည် အပျိုပေါက်တို့၏ ဖျတ်လတ်တောင့်တင်းသော အင်အားနှင့် ကျွန်တော့်အား ဆတ်ခနဲ တအားဆောင်တွန်းပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

လူရည်မလည်သေးဘဲနှင့် အပျိုကလေးကို ဖမ်းရသည်မှာ ရေထဲတွင် ငါးရုံခေါင်းကို ဖမ်းရသည်နှင့် တူလှချေ၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ သူကလေးကို ကျွန်တော် မမြင်ရတော့ချေ။ သင်းသင်းပျံ့သော သူ့ကိုယ်နံ့ကလေးသာ ကျွန်တော့် နှာခေါင်းဝ၌ ကျန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ထ၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်သော်လည်း ဤအိမ်ပေါ်၌ သူမရှိတော့ပြီ။ နောက်ဖေခြံထဲက သူ့အဘွားအိမ်သို့ ထွက်ပြေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီနေ့... လူကြီးတွေ ပြန်မရောက်မချင်းများ မလာဘဲ နေတော့မှာလား။ ညစာထမင်းမှ ပြန်ချက်ပါဦးမလား။ လူကြီးတွေ ရောက်လျှင် သူတိုင်မှာလား...။

ကျွန်တော့်မှာ အမျိုးမျိုးတွေ့၍ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိသည်။

"ငါ... အခုပဲ ပြန်ပြောကောင်းမလား၊ ဟာ... သူ့သဘော ဘယ်လိုမှန်း မသိသေးဘဲနဲ့ စောင့်ဦးမှပဲလေ။ သူ ညစာထမင်းချက်တော့ ပြန်လာဦးမှာပဲ။ တကယ်လို့ သူက သူ့အဘွားအိမ်မှာ စားမှာမို့ ငါ့အတွက် မချက်ချင်တောင်မှ ခွေးစာကျိုဖို့ ကိစ္စက ရှိသေးတယ်။ အဲသည်တော့ ချို့မလား။ ခါးမလားကို ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် မေးမယ်"

အကြောင်းမှာ ထိုနေ့၌ ဤအိမ်တွင် ညစာထမင်းစားမည့်သူမှာ သူနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ အင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်အတွက် နေ့တိုင်း ည၊ မနက် ဆန်ကွဲကျိုရသည်။

ကျွန်တော်မှန်းဆသည့်အတိုင်းပင် နောက်နာရီဝက်အကြာ၌ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှ ခြေသံကြား၍ သူပြန်လာမှန်း သိရသည်။

ကျွန်တော် အသာကလေး ထရံပေါက်က ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်ပါသည်။ သူ မီးမွှေးနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကြောက်စိတ်တို့ကို အပြင်းအထန် ဖိနှိပ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ သူသည် မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး မီးမွှေးနေ၏။ ခုနက ကိစ္စအတွက် မည်သို့မျှ သူက မပြောသဖြင့် ကျွန်တော် အတော် အားရှိလာကာ တံတွေးကို အကြိမ်ကြိမ် မျိုချလိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ မြကြည်"

“ဘာလဲ” ဟု သူက ငေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ထူး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ပြောမည့်စကား ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘဲ အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို အယောင်ယောင် အမှားမှား ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ငါ... ငါ... စီးကရက် သောက်ချင်လို့ပါဟယ်၊ မီးတစ်တို့ ပေးပါ”

“ရော့” ဟု မီးစကြီး တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်၏ အခြားမဲ့၌ ကျွန်တော်မှာ စီးကရက်ငွေ တထောင်းထောင်းနှင့် နဖူးတွင် ချွေးသီး၊ ချွေးပေါက်များ စိုလျက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

စီးကရက် တစ်ဝက်လောက်အကျဉ်း ကျွန်တော် တစ်ဖန် အားတင်း၍ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်သွားပြန်ကာ၊ မီးဖိုထဲတွင် ဟိုလျှောက်၊ ဒီလျှောက် ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နှင့် ငရုတ်သီး ဝါးတော့မလိုလို၊ ကြက်ဥကြီး မျိုတော့မလိုလို လှုပ်ပြီးမှ...

“ဒီ... ဒီမှာ... မြကြည်”

သူသည် ခွေးစာအိုးကို မွှေနေရာမှ လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာလဲ... စီးကရက် မီးညှို့ချင်ပြန်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဒီမှာ ခုန အလိပ်တောင် မကုန်သေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့်၊ ဘာလဲ”

“နင့်... နင့်... နင့် ငါပြောစရာရှိလို့ပါဟယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

“ဒီ... ဒီ... ဒီမှာ မြကြည်”

ကျွန်တော်မှာ ရှေ့မဆက်နိုင်သေးဘဲ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ကြက် အစာနှင့်သလို လည်ချောင်း တနင်နှင့် ဖြစ်နေသောကြောင့် သူကလေးက စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ဘာလဲရှင့်၊ ပြောမယ်ဆိုတာ ပြောလေ”

သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်မှာ ရင်တအိတ်အိတ်နှင့် ပြောမည့်စကားကို တိုက်ရိုက် မရောက်နိုင်သေးဘဲ...

“မနက်... မနက်က... ငါ့ခွေးပေးတဲ့ ပိတောက်ပန်းတွေ လှရဲ့လား”

“ပိတောက်ပန်းပဲ လှတာပေါ့”

“နင်လည်း လှတာပဲ”

ကျွန်တော်က မဆီမဆိုင် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်မိရာ၌ သူကလေးသည် ‘ဟင့်’ဟု ဆို၍ မျက်စောင်းကလေး ထိုးကာ...

“လှတော့... ဘာဖြစ်ရောလဲ”

“နင့်... ငါချစ်တာပေါ့ဟယ်”

ကျွန်တော် အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူကလေးသည် မျက်လုံးကို ဖြတ်ကာ...

“ဘာ”

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော် အမှန်ပင် လန့်၍ သွားပါသည်။ သို့သော် ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပြီ၊ အဖြူအမည်း တစ်ခါတည်း ကွဲအောင် ဖွတ်မှိတ်၍ ကြိတ်လိုက်တော့မှပဲဟု သဘောပိုက်ကာ တံတွေးကို အကြိမ်ကြိမ် မျိုချလိုက်ပြီး...

“နင့်... နင့်.. နင့် ငါချစ်နေပြီဟယ်။ နင်လည်း ငါ့ပြန်ချစ်ပါ”

သို့ ပြောလိုက်ရာဝယ်၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် သူကလေးသည် ခေါင်းညိတ်လိမ့်မည်၊ သို့မဟုတ် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် သူလက်ကလေးကို လှမ်းကိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခမျာ မှန်းခြေမကိုက်လိုက်ပုံကား...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း.. ဒါမျိုး နားမလည်ဘူး။ လူကြီးတွေပြန်လာရင် တိုင်ပြောမယ်”

ခေါင်းကလေး တခါခါ၊ ကိုယ်ကလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်၏ တစ်ခဏအတွင်း၌ ကျွန်တော်မှာ နင်းရဲမှန်း မသိသော ခြေလှမ်းတို့နှင့် အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ အပြင်သို့ ရောက်ရုံသာမက အခါကျော်အောင် (၃-၄)ရက်နေဖို့ ယူလာခဲ့သော အဝတ်အစားများကို ကပျာကယာ သိမ်းဆည်း၍ နေလေပြီ။

အကြောင်းမှာ လူကြီးတွေ ပြန်လာလျှင် တိုင်မယ်ဆိုသောကြောင့် သူတို့ မရောက်မီ အမြန်လှစ်ရန် ဖြစ်၏။ စင်စစ် ကျွန်တော့်မှာ ဤကိစ္စမျိုးတွင် ဈေးဦးပေါက် ကြိမ်ဒဏ်ခံထားရပြီဖြစ်၍ ကျီးလန့်စားစား ဖြစ်နေရှာပါသည်။ ယခုမြကြည်က တိုင်လျှင်ကား ဆရာလို ကြိမ်ဒဏ် ရိုက်မှာတော့မဟုတ်။ သူ့အဒေါ်ကြီးက အာကြမ်းကြမ်းနှင့် ‘သားရေပေါ်အိမ်၊ သားရေနားစား’ ဟု ဆိုမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်၏။

‘ပြေးမှ... ပြေးမှ.. မြန်မြန်၊ မဖြစ်ဘူး။ သူကလည်း ငါ့မကြိုက်ဘူး’

လုံချည် အကျီတွေ ခေါက်ရာ၌ ကျွန်တော့်မှာ လက်တုန်၍ နေပါသည်။

ဤစဉ်၌ မြကြည်သည် အပြင် ထွက်လိုက်လာပြီး ကျွန်တော်ရှေ့နား၌ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကာ...

"ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဝံ့။ သူ့ကိုလည်း မော့မကြည့်ရဲ။

"ခုမှ ပြေးတော့မလား"

ကျွန်တော် အဝတ်တွေကိုသာ လွယ်အိတ်ထဲ မြန်နိုင်သလောက် မြန်အောင် ထိုးသိပ်နေ၏။

သူသည် ကျွန်တော်လက်ထဲက လုံချည်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ကာ...

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... မပြန်ရဘူး။ ဦးလေးကို တိုင်ပြောလိုက်မယ်"

ဤမှပင် ကျွန်တော်သည် အဝတ်တွေကို ဗလုံးပထွေး ထိုးသိပ်ပြီး သူ့လက်ထဲက လုံချည်ကိုလည်း ဆုံးစေတော့ဟု သဘောထားကာ တစ်ခါတည်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်၍ မကြည့်ခဲ့ဝံ့တော့။

(၃)လမျှအကြာတွင် မြကြည် မက်ကလောင်ရောဂါဖြင့် ဆုံးသည်ဟု ကြား၍ အဖေနှင့် ကျွန်တော် သွားသောအခါ သူကလေး၏ အလောင်းပေါ်၌ ကျွန်တော်၏လုံချည် လွှမ်းထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤလုံချည်မှာ ဤခေတ်၌ ပေါ်သည် ရွှေတောင်လုံချည်၊ သူဌေးဝါဒ အပြာကွက်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

"သူသေခါနီး အပူပြင်းတုန်းမှာကွယ်၊ ဒီလုံချည်နဲ့ပဲ ထွေးပတ် လူးလိမ့်နေပြီး သူသေရင် အပေါ်က လွှမ်းပါလို့ မှာခဲ့တယ်ကွယ်"

အဒေါ်တင်က ပြောကာ ကျွန်တော်ဖက်၍ မျက်ရည်ကျပါသည်။

*****

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်မှာ အပွဲပွဲနွဲ့လေသမျှ တစ်ဖက်သတ်ချည်း နှပ်ပစ်ခံနေရလျက် အသက် တစ်ဒီဇင်ကို (၅)နှစ်စွန်းသောအခါတွင် (၁၀)တန်းစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ ပြောင်းခဲ့ရပါတော့သည်။

အချို့သူငယ်ချင်းများတွင် 'သွားခါနီး၊ မောင်ကြီးရယ်တဲ့ မှာခဲ့မယ်' ဟု သူတို့တစ်တွေ၏ 'သဲမြညှာတွေကို ခွဲရမှာ တစ်ဖေခက်' နေကြသော်လည်း ကျွန်တော်မှာမူ ရည်းစားဆို၍ မူးလို့မှ ရှုစရာမရှိသောကြောင့် ချို့လွတ် ကိုယ်လွတ်နှင့် စိတ်အေးသက်သာ ရှိလှချေသည်။ ယခင်

မစွဲခဲ့သည်များကိုလည်း 'ငါက တောသားပေမယ့် ဒီလို မြို့သိမ်၊ မြို့ငယ်ကဟာတွေနှင့် မထိုက်။ မြို့ကြီးသူနှင့်မှ ထိုက်တာမို့ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များက ဆင်ဖြူတော်အတွက် ကြွက်ဖြူတော်တွေကို ဖဲခွာထားကုန်သည်။ ယခု ငါ့မိဘက ပိုက်ဆံတွေလည်း အများကြီး ပေးလိုက်ပြီ။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေလည်း သေတ္တာအပြည့်နှင့်၊ ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ယခင် မစွဲခဲ့သမျှ အတိုးချ၍ ဂေါ်လိုက်မယ်' ဟု အားခဲကာ မြင်းကောင်း၊ ဇောင်းလွတ်လိုက်သကဲ့သို့ တစ်ဟုန်တည်း ကဆုန်စိုင်းခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော် ရန်ကုန် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း (၄-၅)ရက် အတွင်း၌ ဂေါ်ရေး ငင်လိုက်သည်မှာ ကြည့်မြင်တိုင်တွင် ကျွန်တော်တည်းခိုနေရသော ကျွန်တော်ဦးလေးအိမ် လမ်းထိပ်ရှိ အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးပေါ်က အပျိုစင်ကို ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် ဦးလေးအိမ် ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင်ပင် ဤလမ်းထဲ၌ ဘယ်အိမ် အပျိုချော ရှိလေသနည်းဟု လျှောက်ကြည့်ရာ ဤ အပျိုစင်ကို စတင် တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အိမ်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ လည်ပင်းမော်၍ ကြည့်ရသည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ တောက်ပစူးရှသော ဂေါ်မျက်လုံးတို့သည် ဤအပျိုမ၏ အလှဂုဏ်ကို လျင်မြန်စွာ ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ဤအချိန်မှာပင် ဤအိမ်ကြီးဆီသို့ စတိုင်ကျကျနှင့် ရောက်သွားပြန်ရာ ဤအပျိုမကို မနေ့ကလိုပင် မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်က မော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါဝယ် သူကလည်း စိုက်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း လမ်းခွရောက်ပြီး တစ်ခေါက်အပြန်မှာလည်း ဤနည်းအတိုင်း မျက်စိချင်း ဆုံပြန်လေသည်။

'နိပ်ပဟ'

ကျွန်တော် ကျိတ်၍ လက်ဖျောက်တီးလိုက်၏။

ဒုတိယနေ့ တစ်ဖန် ကျွန်တော် အချိန်မှန် ကြိုးစားပြန်လေရာ ဤ အပျိုမသည် ကျွန်တော်ကို ကြိုဆိုနေသည့်နယ်၊ ယမန်နေ့က အတိုင်းပင် တွေ့ကြုံရပြန်လေသည်။ အပြန်မှာလည်း မျက်စိချင်း ဆုံကြ၏။

"ကဲ... မျက်စိအလုပ်တော့ သေချာနေပြီ။ နောက်ထပ် ဘာလုပ်မလဲတဲ့..."

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးလိုက်၏။

ဤစဉ်အခါတွင် ကျွန်တော်မှာ တစ်မြာမှ မစွဲသေးသော်လည်း ဂေါ်လုပ်ငန်းစဉ်၌ ဂေါ်... နောင်တော့၊ နောင်တော်ကြီးများ၏ နည်းနိဿယကို အတော်ပင် တီးမိ၊ ခေါက်မိနေပြီ ဖြစ်၍ 'ခင့်ကို မောင် မြင်လျှင်မြင်ချင်း သေမတတ် ချစ်မိသည်' ဟု မုသာဝါဒ ဖွဲ့နွဲ့ထားသော စာမျိုးကို ဝတ္ထုစာအုပ်များထဲမှ ကူးယူ၍ လည်းကောင်း၊ ဂေါ်ဝါရင့်သူ တစ်ဦးဦးကို ပေးရေးခိုင်း၍ အိတ်ထဲ၌

စာတစ်စောင်၊ နှစ်စောင် အမြဲတမ်းထည့်ထားခြင်း၊ မျက်စိကျသော မိန်းကလေးကို တွေ့လျှင် ဤစာထောင်ပြခြင်း၊ အခွင့်ရလျှင် ပေးဆက်ခြင်း စသည်တို့ကို ကျွမ်းကျင်ပြီး ဖြစ်နေရကား၊ ယခု အိမ်မြင့်စံ ရွှေတိုင်သူ အပျိုချောအား စာထောင်ပြရန် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်နေလေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် တတိယမြောက်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် စာကလေး တစ်စောင်ကို သပ်ရပ်သေချာစွာ ခေါက်ခဲ့ကာ သူတို့အိမ်အနီးသို့ ရောက်၍ မျက်စိနှင့် အဆုံ၌ တုန်သောလက်များနှင့် ထောင်၍ ပြလိုက်လေသည်။ ဤနေရာတွင် ကညာစင်၏ အရိပ်အကဲကို တိကျစွာ ဝေဖန်ပိုင်ခြားမှ ရမည်ဖြစ်ပေရာ စာထောင်ပြလိုက်သည့် တစ်ခဏတွင် လှသဇင်၏ အပြုံးကို မြင်လိုက်ရလေရကား။ ကျွန်တော်မှာ ထ၍ မခုန်မိရန်ပင် ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင် ချုပ်တည်းထားလိုက်ရလေ၏။ နင်းရမုန်း မသိသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စက္ခုကစားကွင်းကို လွန်လေပြီးမှ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာသော သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်ကာ...

"အင်း... စာ... သူ့လက်ထဲအရောက် ထည့်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ သူတို့အိမ် ရေထမ်းတဲ့ ပါနီဝါးလားကိုပဲ ပေးခိုင်းရမလား၊ ခဲနှင့် လုံး၍ပဲ အိမ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်ရမလား။ သူတို့အိမ်နံပါတ်ကြည့်ပြီး စာတိုက်ကပဲ ထည့်လိုက်ရမလား။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့နာမည် မသိရသေး။ အို... သူ့ သဘောကျနေမှဟာ။ စာပေးဖို့က မခဲယဉ်းတော့ပါဘူးလေ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အဆင်သင့်သွားမှာပဲ။ သူလည်း မြို့ကြီးသူပဲ။ ဒါလောက် အမှာ ဖျင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... နောက်ပြီး၊ အဲ... နောက်တော့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေလို ညအချိန်မှာ သူတို့အိမ်နံရံက ရေပိုက်ကြီးတွေ ဆွဲတက်၊ ချစ်သူလေးက ပြတင်းပေါက်က ဆွဲတင်..."

ကျွန်တော်မှာ အရာအထောင်မကသော ပီတိသောမနဿ တွေးလုံးတို့ဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးနီ လမ်းဆုံပြွန်ပေါက်ပေါ်မှ သူတို့ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှု၍ စိတ်ကူးဖဲ ဆင်ပြီးနောက် ယမန်နေ့တွေတုန်းကအတိုင်း အပြန်တစ်ခေါက် လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

"ဒီအပြန်တော့ သူ၊ ငါ... စာထောင်ပြစရာ မလိုတော့ဘူး။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကြည်နူးတဲ့ အပြုံးကလေးနဲ့သာ ကြည့်ဖို့ ရှိတော့တယ်"

သို့သော်... သို့သော်... သူ၏ အလှည့်ပေတကား။

ကျွန်တော်၏ နားထင်ကြော နားရွက်များတို့မှ မီးနှင့် မြိုက်ခြင်းခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ပူလောင်သွားကာ မျက်စိတို့မှာလည်း ဘာကိုမှ အတိအကျ မမြင်တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့သာ တစ်ဖွတ်ထိုး လှိမ့်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်က မျက်စိချင်းဆုံသည်၌ ပြုံး၍ အပြလိုက်တွင် ထိုကလေးမကြီးသည် ပြန်၍ ပြုံးရုံသာမက အသံထွက်အောင်ပင် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ကြီးစွာသော စာရွက်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်း၍ ပြလေသတည်း။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် 'တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဘယ်အပျိုကိုမှ စာထောင်မပြတော့ပါဘူး' ဟူ၍ ဘုရားရှိခိုးအဆုံး၌ စာထောင်ပြခြင်းကို ဘုရားလှူလိုက်လေသတည်း။

ဘယ်နယ်များ၊ ကြည့်ပါဦးတော့၊ ကျွန်တော်ပြတဲ့ စာရွက်ခေါက်ကလေးကဖြင့် ဒဂိုးဝိုင်းပမာဏမျှ သေးသေးကလေးနှင့်၊ မရဲတရဲ၊ သူ့ဟာကြီးကျတော့ သတင်းစာ စက္ကူကြီး၊ လက်လျားရှိသမျှ တအားထိုးပြပြီး ခပ်ခနဲတောင် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ချည်လေး။

ရက်စက်ပါပေ၊ မဟာဌာရယ်။

ဤကား ကျွန်တော်၏ ရန်ကုန်ရောက် ဈေးဦးပေါက် ချောက်ကျခြင်းပေတည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်မှာ နောက်ပိုင်း၌ အပျိုမလေး များစွာကို တွေ့ကြုံရပါသော်လည်း ဦးမတိုးရဲ ဖြစ်သွားရှာပါသည်။ ကျောင်းက ဟာမကလေးတွေကိုလည်း နီးစပ်ပါလျက် ယခင်ခံခဲ့ရသော ကြိမ်ခက်(၁၀)ချက်ကြောင့် ခဲမှန်ဖူးသော စာသုဇယ်လို ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော် (၁၈)နှစ်သား၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ခံယူရရှိလေ၏။

*****

ကျွန်တော်၏ ရန်ကုန်သက် (၆)လ ရှိချေပြီ။ အပေါင်းအသင်း သပ္ပာယ်တွေလည်း အတော်စုံလင်၍ ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင် အကြိုအကြားက (၃-၄)ထပ် ထိပ်ဖျားတွေလည်း ညအချိန်မတော် ရောက်ခဲ့ဖူးပေပြီ။ အရက်သောက်၍ မိန်းကလေးတွေ ပွေရဖက်ရသော တရုတ်ဟိုတယ်များကိုကား သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ပေါင်းမိ၍ ငွေ(၅)ကျပ် ရှိတိုင်း သွား၏။

တစ်ခုံခါသော် ကျွန်တော်၏ တွဲဖက်သူငယ်ချင်းသည် ကလေးရောဂါကပ်လေ၍၊ ယခု သိမ်ကြီးဈေးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအကြားရှိ ကွက်လပ်ကြီးတွင် ဟိုယခင်က တည်ရှိခဲ့သော ကာလသားရောဂါဆေးရုံသို့ သွားရလေ၏။ ထိုဆေးရုံမှာ ဤရောဂါရှင်များကို အလကား ကုပေးသော ဌာနဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝေဒနာရှင်တွေ များလှသဖြင့် ဆေးခန်းသို့ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို စောစီးစွာ ရရန်၊ ကုလားစာရေးအား နေ့စဉ်ပင် စီးကရက်ဘူးကို လည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံ တစ်မူးတစ်မတ်ကို လည်းကောင်း လက်မှတ်နှင့် ရောပေးကာ မျက်နှာတန်းမိအောင် ပြုထားရ၏။ သို့မှပင် ဤကုလားသည် သူ့ကို ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ထဲမှ သူ့အား လာဘ်ပေးမည့် သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ နာမည်ကို ရွေး၍ ခေါ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လက်မှတ်ပါမှ ဆေးခန်းဆရာဝန်ဆီသို့ ဝင်ခွင့်ရ၏။

ဤစဉ် ကာလအတွင်း သည်လို အကျိုးတွေ မည်မျှထိ များပြားကြောင်း သိချင်ပါလျှင် တစ်မနက်လောက် ဤဆေးရုံသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် သိနိုင်ပေသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် နေရာမရှိ၍ ပြတ်သိပ်တိုးနေသော အတွင်းလူတွေကို နံဘေးထား၍ မနက်စဉ် ဤကုလားဆီ

လက်မှတ်ယူရန် လာတိုးကြသော အပြင်လူနာ အကျိုးထုကိုပင် ကြည့်ပါ။ လူကြိုက်များသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခု၏ တတိယတန်း လက်မှတ်ပေါက်ကဲ့သို့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေလေသည်။

သို့အတွက် ပထမ စရောက်သော နံနက်၌ပင် ကျွန်တော်က ဤသို့ ဆို၏။

"ဟေ့ကောင်၊ ငါသာ ကျိုးရင်ဖြင့် ဒီဆေးရုံတော့ မလာဘူးကွာ။ အိမ်က ငွေလိမ်မှာပြီး အပြင်ဆရာဝန်နဲ့ပဲ ကုတော့မယ်"

"အေး... မင်းတို့လို ဖိဝေး၊ ဖဝေး ကောင်မျိုးတွေကတော့ အိမ်ကို ငွေမှာလို့ရတာကွာ။ အခု ငါ့မှာတော့ ကျိုးမှန်းမသိအောင်ဘဲ မနည်းကြဖန်နေရတာကွ"

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမှာ အနာတစစ်စစ် ကိုက်လှ၍ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ပြောရှာပါသည်။ ဟုတ်ပါ၏။ သူက ရန်ကုန်ဇာတိ။ ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်ပျက်လှစွာ လက်ထဲက စီးကရက်တို့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး တိုးနေသော အကျိုးထုကို ကြည့်ကာ...

"ကြည့်ကွ။ ကျိုးလည်း ကျိုးရသေး၊ တိုးလည်း တိုးရသေး။ မင်းတော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ"

"အေး... ငါ ဒါကြောင့် မင်းကို ခေါ်ခဲ့တာပေါ့ကွာ"

မအေပေးကောင်က ညောင်နာနာ ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

"ဟေ့... ငါက၊ မင့်ကိုယ်စား တိုးပေးရမယ်။ ဖြစ်ကော ဖြစ်လို့လား"

"ဖြစ်ပါတယ်ကွာ။ ဒီ ပထမအကြိမ်ပဲ ငါကိုယ်တိုင်သွားပြီး၊ နောက်နေ့တွေကျ၊ ဒီကုလားဆီက လက်မှတ်ရရုံဆိုတော့ ပိုက်ဆံပေးရင် လွယ်ပါတယ်ကွာ"

"ဟာ... ငါ.. ဒီအကျိုးတွေကြားထဲတော့ မတိုးပါရစေနဲ့ကွာ"

ဝနဲကောင်သည် ကျွန်တော့်ဒူးကို ချောမော့စွာ ကိုင်၍...

"ဟာ... လုပ်ပါကွာ၊ ငါ့ဝေဒနာလည်း မင်းသိသားနဲ့၊ သူငယ်ချင်းချင်း ဒီလိုနေရာမှာ မကူညီရင် ဘယ်နေရာ သွားသောက်သုံးကျတော့မှာလဲကွ။ နောက်... မင်းကျိုးတော့လည်း ငါတိုးပေးပါမယ်"

"ဟိတ်... တော်တိတ်၊ ပါးစပ်ပုပ်" ကျွန်တော် သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်လိုက်ကာ "နိမိတ်မရှိ နမာမရှိတော့ ငါ့ကျိုးစကား မပြောနဲ့။ တိုးပေးဆိုရင် မင့်... ငါ့စေတနာ သန့်သန့်နဲ့ တိုးပေးမယ်ကွ"

"ဒီလိုဆို မင်းလိမ္မာတာပေါ့ကွာ"

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ ဤနေ့ကစ၍ ဤကောင်ကျိုး၏ ကိုယ်ရံတော် ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူငယ်ချင်းကောင်းတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း ရောဂါပိုးများ သိုလှောင်ထားသော အကျိုးတို့၏ အကြား၌ မိုက်မဲစွာ တိုးရပါသည်။

(၃-၄)ရက်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဤအကျိုးမှ အကြောင်းဆက်ရလေသည်ကား သိမ်ကြီးဈေး မျက်နှာစာက ထိစာရေးမ လှလှကလေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်စိကျမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ကျသည် မဟုတ်၊ သူကလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အသွားအပြန် မျက်စိတန်းနေပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် နေ့စဉ် ဆေးရုံသွားရာ၌ ကြည့်မြင်တိုင်မှ ဓာတ်ရထားစီးခဲ့၍ သိမ်ကြီးဈေးကို အသွားအပြန် ဖြတ်ရ၏။

ဤစဉ်ကာလတွင် အစိုးရ သိန်းထိကြီးသည် ပေါ်ပေါက်စ ဖြစ်၍ လူတို့၏ အာရုံ၌ ထိစာရေးမကလေးတွေမှာ ဆန်းတုန်းပင်။ ရမ္မက်မြူသွေးတဲ့ ကြက်တူရွေးမကလေးတွေ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လှောင်အိမ်ထဲက ပေါင်လိမ်ဖြူမ(ဟို... အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ပြောတာပါနော်) ကလေးတွေဟူ၍ လည်းကောင်း ကာလသားတို့၏ နှုတ်ဖျား၌ ကျီစယ်သမူပြု၍ ကောင်းစဉ်ပေတည်း။

ထိုစဉ်အခါ၌ တောကမ္ဘောသည့် ကျွန်တော်၊ ရန်ကုန် (၆)လသားမှာ ရည်းစားဈေးဦးပေါက်ရန် အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားနေသည် ဖြစ်ရကား၊ ပေါက်သစ်စ အနွယ်ပင်၏ အညွန့်ကလေးလို တွေကရာကို တွယ်ချင်နေပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အကျိုးကောင်ကို တိုင်ပင်၏။

"ဟေ့... အပါ၊ ဟို... ထီဆိုင်က ကောင်မလေးတော့ ငါ့ကို ကျနေပြီ ထင်တယ်ကွ"

"ဘာလဲ၊ မင်းကို စာထောင်ပြလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါအကောင်းပြောတာပါ။ ငါ့ကို စိုက်စိုက်ကြည့်တယ်ကွ။ ငါ... ဟိုနေ့က ပြုံးပြတော့လည်း ပြန်ပြုံးပြတယ်ကွ"

"ဒါကတော့ မင့်အဝတ်အစားက သန့်သန့်ပြန်ပြန်ဆိုတော့ ထီထိုးနိုင်မယ့်အကောင် အောက်မေ့တာကိုးကွ"

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကို ရှုလိုက်ပြီး...

"ဒီလို ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ"

"ဒီလို ဟုတ်မယ် မထင်လို့၊ ဘယ်လိုများ ဟုတ်မယ် ထင်သေးလို့တုန်း။ မင်းက..."

"ငါက မင့်ထက် ချောလို့"

ဤစကား ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အမှန်ပင် သူ့ထက် ရုပ်ဖြောင့်၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် အမြဲတမ်းတွဲသည့် သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် ကိုယ့်ထက် ရုပ်ညံ့သူကိုမှ ရွေးချယ် ပေါင်းဖော်၏။ ဂေါ်တတ်စ အရွယ်ကတည်းက အကျင့် ဖြစ်နေပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသည်ကိုတော့ မိတ်ဆွေတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေ။ ထို့ကြောင့် အပါနှင့် ကျွန်တော်မှာ လူပျိုရုံနှင့် မင်းသားလို ခြားနားလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓမ္မတာတိုင်း မိမိကိုယ်ကို ထိခိုက်သော ကိစ္စတွင် ရုတ်တရက် ဝန်မခံချင်သောကြောင့် ငနဲကောင်က...

"အင်း... မင့်ရုပ်ကြီးတော့ မင်း... တယ်ချောတယ် ထင်နေပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်း... ငါတစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်ဟေ့။ တို့ရန်ကုန်က ဒီလို ထိဆိုင်ထိုင်ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ရုပ်ထက် ပိုက်ဆံကို မက်တယ်ဆိုတာ သတိပြုကွ"

"မင်းပြောတာ ငါမဟုတ်ဘူးလို့တော့ မငြင်းလိုပါဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် ငါ ဒီကောင်မလေးတော့ စမ်းချင်တယ်"

"အေး... စမ်း... စမ်း၊ တောသားတော့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ မုန့်ဖိုးကလေး နှစ်ကျပ်စီ၊ နှစ်ကျပ်စီတော့ ထွက်ရချေသေးရဲ့"

"ဟေ့... အရမ်း မကုန်စေရပါဘူးကွာ။ ငါအကန့်အသတ်နဲ့ ထားမယ်။ (၁၀)အထိပဲ။ သူ့ကို ငါ... ငါ စမ်းတွေ့ကြည့်မယ်။ ဒါနဲ့မှ ဟန်ပုံမပေါ်ရင်... ရပ်"

"အေးပါကွာ။ ဒီအပြောမျိုးနဲ့ပဲ ငါတို့ မြို့ပေါ်က လူလည်တွေတောင် (၅၀)ကနေ (၁၀၀)အထိ ဆက်သွားတယ်ကွ"

"ဟေ့... ငါ့ဂေါ်နည်းက မင်းတို့ မြို့သားတွေလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တောသားရဲ့ ဆွဲထုတ်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီစကားကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာမယ်ကွ"

"အင်း... ပါးကွဲပေါက်တော့ မြင်သေးရဲ့လားကွာ"

"ဟေ့... သူတို့ရှေ့က လက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဟာ ပါးရိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ"

ဤစိတ်ကူးချက်နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့၌ ထိုကညာ၏ ထိဆိုင်နားသို့ ချဉ်းကပ်လေသည်။ ကျွန်တော်က မျက်နှာသိကဲ့သို့ ရင်းနှီးသော အပြုံးကလေး ပေးလိုက်ရာ၌ သူကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပါသည်။

သူ့ဆိုင်ခုံပေါ် ကျွန်တော် လက်တင်မိသည်နှင့်ပင် ထိစာအုပ်(၃-၄)အုပ်ကို ထိုးပေးပြီး...

"နံပါတ် ရွေးပါရှင်"

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အံ့ဩဟန် မျက်နှာထား လုပ်လိုက်ကာ...

"အလို... ဘုရားရေ၊ ကျုပ် ဒီနားလာရုံနဲ့ ထီးထိုးမယ့်လူမှန်း ခင်ဗျား သိနေပြီ။ ဒီ လူကဲခတ်တဲ့ပညာကို ခင်ဗျား ဘယ်က သင်ထားသလဲဗျား။ ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါ"

ကျွန်တော်မှာ ရန်ကုန်ရောက်၍ အတော်ကလေး အတွေ့အကြုံများနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မိန်းကလေးများကို တယ်မကြောက်တော့ဘဲ ခပ်ရွန်းရွန်းကလေး ဂေါ်တတ်စပင် ပြုနေချေပြီ။ ဤနေရာ၌ မအတုက မျက်နှာထား တည်တည်နဲ့ နေခဲ့ပါမူ ဟာသဉာဏ်နှင့် စ၍ မရမှန်း သိ၍ တခြား ဂေါ်နည်းလမ်းတစ်ခု ပြောင်းကောင်း ပြောင်းပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ရည်းစားလောင်းကလေးသည် ကျွန်တော့်စတိုင်ကို သဘောကျစွာ ခိခနဲ ရယ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် အားရှိသွားကာ...

"နံပါတ် မရွေးတော့ပါဘူးဗျား။ ခင်ဗျားရေချင်တဲ့ အုပ်မှာပဲ ရေးလိုက်ပါတော့"

"အတိတ် ပြောပါရှင်"

"အင်း... ရေး... ရေး။ နည်းနည်း ရှည်မယ်နော်။ သုံးကြောင်းရေးရလိမ့်မယ်။ 'ကုလားအုပ် စိမ်းနီပြောက်၊ တရုတ်ဘိန်းဆီသောက်' အဲ... ကျန်တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားပဲ ဆက်ရေးတော့ဗျာ"

ပြီး၍ရွှင်ကလေးသည် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး 'ကျွန်ုပ်သိန်းထီပေါက်' ဟု ဆက်ရေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ...

"အလဲ့... အဟုတ်ကြီးပဲ။ ခင်ဗျား ကဗျာ သင်ဖူးသလား"

"မသင်ဘူးကောရှင်။ ဒီလောက် ကာရန် ခင်းပေးထားတဲ့ဟာတော့ လူတိုင်း နဘေ ထပ်တတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှင်တစ်ခု လွဲနေတယ်"

"ဘာများ လွဲနေလဲဗျား။ ပြောစမ်းပါဦး"

"ကုလားအုပ် စိမ်းနီပြောက် ဆိုတာလေ၊ ကုလားအုပ်က ဘယ်မှာ စိမ်းနိုင်ပါ့မလဲရှင်။ သဲကန္တာရထဲ နေရတာပဲ"

"ဟုတ်ပေ့ မမလေးရေ၊ ပြောလိုက်မှပဲ သတိရတော့တယ်။ ဒါဖြင့် စိမ်းနီပြောက်နေရာမှာ ဘယ်လို နဘေယူပါ့မလဲဗျာ"

"ယိမ်းချိုထောက်လို့ ယူပေါ့ရှင်၊ ကုလားအုပ် ခြေထောက်က ယိမ်းနွဲ့ကြီးတွေ နေတယ် မဟုတ်လားလို့"

"ဟုတ်ပေ့ဗျာ၊ မမလေးရယ် ဒီတစ်ခါရေးပြီးသားတော့ ရှိပေတော့၊ နောက်တစ်ခါ ထိုးမှပဲ မမလေးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အတိတ်နဘေ ထပ်ရမယ်"

“အခု တစ်စောင် ထပ်ထိုးပေါ့ရှင်”

“အမယ်လေး... တော်ပါဦး၊ ကျုပ်က တစ်ခါထိုး နှစ်ကျပ်ပဲ တတ်နိုင်တယ်ဗျ”

ကျွန်တော်က လက်ဝါးကာ၍ ရုံ့.ရုံ့.မဲ့မဲ့ ပြောသည်ကို မဟာရာလေးသည် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် နာမည်နဲ့ နေရပ် ပြောပါဦးရှင်”

“ကျုပ်နာမည်က ကိုစန္ဒာတဲ့”

သူသည် ထွေးအိသော လက်ကလေးနှင့် ရေးလိုက်ကာ...

“နောက်နားက ‘လ’ လေးတစ်လုံး ဆက်ထည့်လိုက်ရမလားရှင်”

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့က ကယ်ပါမျိုးပါ”

မဟာရာသည် စွဲခနဲ ရယ်လိုက်ပြန်ပြီး...

“နေရပ်ကကော”

“နေရပ်ကတော့ ကံရွာပေါ့”

သူက တကယ်ရေးမည် ပြုလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ လျင်မြန်စွာ လက်တားလိုက်ရပြီး...

“ဟိုး... ဟိုး... မရေးလိုက်ပါနဲ့ဦးဗျာ။ ကံရွာဆိုတာက စမ်းချောင်းမှာ။ တကယ် စက္ကလတွေ နေတဲ့အရပ်ဗျာ” ဆိုပြီးမှ ကျွန်တော်၏ နေရပ်မှန်ကို ပြောလိုက်ရပါသည်။

ထိလက်မှတ်ကို ဆုတ်ပေး၍ ၄၄(၂)ကျပ် ဆက်သလိုက်ပြီး ‘သွားမယ်နော်’ ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်သော မျက်လုံးနှင့် ကြည့်၍ သူကလေးက နှစ်သိမ့်စွာ ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။ သို့သော် သူ နံဘေးက သူနှင့်တွဲဖက် မိန်းကလေးကမူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြည့်နူးနေကြသည်ကို သောက်မြင်ကပ်ဟန်နှင့် မျက်စောင်း ထိုးနေဘိ၏။ အကြောင်းမှာ ဤထိဆိုင်သည် တစ်ယောက်ထိုင် မဟုတ်ပေဘဲ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တွဲ ဆိုင်ကြီးဖြစ်ရုံမက သူတို့နောက်ဘက်နား၌ ဈေးရုံ အဝင်ဝကို လှည့်၍ ဘီး၊ ပုတီး၊ လက်ကောက် စသည့် မိန်းမသုံး ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ရှိချေသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဤမိန်းကလေးတို့သည် ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်၌ လက်လွတ်စပယ် အလှပြခိုင်းထားသူကလေးများ မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် မှန်းဆလေသည်။

ဤသို့ တစ်ကြိမ်တျော်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်တော်မှာ သူကလေး၏ ပြောပုံ ဆိုပုံနှင့် လက်ရေးလက်သားကို ကြည့်ကာ ကျောင်းစာ မည်မျှ သင်ကြားခဲ့ဖူးသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်လျက် ယခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရူပကာယကို မြင်ရစဉ်တုန်းကထက် ပိုမို မက်မောမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နောက်တစ်နေ့၌ တစ်ဆက်တည်းပင် ဂေါ်ရေဆင်ပြန်လေသည်။

ပထမတစ်ခေါက် ဖြတ်လျှောက်စဉ် တစ်ယောက် တစ်ယောက် အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူ့ထိဆိုင် လူပြတ်ချိန်တွင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။

သူသည် သူ့အဖော်မကို တစ်ချက်လှည့်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြုံးကာ...

“ထိထိုးဦးမလို့လားရှင်”

ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေရရနှင့်...

“ဪ... ထိမထိုးဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကလေးကို ဒီလို တွေ့ခွင့်ရှိလို့လားဗျာ”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြုံးစိစိနှင့် ခေါင်းငုံ့နေသဖြင့် ကျွန်တော်ကပင် ဆက်လက်၍...

“ကျွန်တော်လည်း ဒီ... ထိထိုးချင်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ မနေ့ကလို ခင်ဗျားနဲ့ ကာရန်နဘော ထပ်ရတာ ပျော်လို့ပါ။ ကဲ... အခုလည်း ထိအတွက် နဘောရှာကြဦးစို့။ ဟင်... ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မအီမသာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်မပါဘူးလားဗျာ”

အကြောင်းမှာ သူကလေးသည် ခေါင်းငုံ့၍ ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်က စကားတောက်လိုက်ပါသည်။ သို့မှ ခေါင်းမော်၍ သူ့အဖော်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့တွေ့တာ ပျော်ပါတယ်။ ပြောပါ... ပြောပါ။ ဘယ်လို နဘောထပ်နဲ့ အတိတ်ရေးမယ် ဆိုတာလေ” ဟု ဆို၍ ထိစာအုပ်ကို ကိုင်ကာ ရေးမည်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်က...

“နေဦးလေ... မရေးနဲ့ဦး။ နှုတ်က အရင်ဆိုလို့ သေချာမှ ရေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ပထမ စပြီးတိုင်မယ်နော်၊ ခင်ဗျားက အုပ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“ကဲ... နားထောင်နော်။ ကုလားအော် ငရုတ်ကိုက်တော့ ရှူးရှူးရဲရဲနဲ့၊ ကဖော်တရုတ် မိုက်မူးလဲတော့...”

ဟု ဆို၍ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ၊ ကဲ... အုပ်တော့ ဟူသော အမူအရာ ပြလိုက်သည်၌ သူက သွက်လက်စွာဖြင့်...

“ရှင်... ခလုတ်တိုက်တော့၊ နှိုးပြပေါ့ရှင်” ဟု ဆိုလိုက်လေရာ၊ ကျွန်တော်ထို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဘောကျစွာဖြင့် တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ခေတ္တမျှအတွင်း၌ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့သွားလေသည်။

နောက် သတိပြုလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်တော့်နေရာတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ အခြား ထိထိုးမည့်သူ နှစ်ဦးရောက်နေကြ၍ တစ်ဖက်ကလေးမနှင့် ဆက်သွယ်နေကြ၏။ ထိုသတ္တဝါမမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မနာလိုသလို ရွှေမျက်နှာကြော တင်းလျက်ပင်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကောင်မလေးဆီသို့ မျက်နှာတည်ပြင်၍ ကြည့်လိုက်ကာ လေသံတိုးဖြင့်...

"မမလေးရေ... (သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် သိ၍မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ သူ့မျက်နှာကို မြင်ရည်နှင့် အလိုလို ပေါ်လာသော စကားလုံးဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်ကား ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က သူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသလို ထင်ရမည့် မမလေး မည်သော အပျိုမတစ်ယောက်ကို မျက်စိကျခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏) ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နဘောရှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးကွယ်။ မမလေးက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ စေတနာရှိတဲ့ အတိတ်ပဲ ရေးလိုက်ပေတော့..."

သူကလေးက နံဘေးနံဘီကို ကြည့်ကာ၊ ဟုတ်ပါရဲ့ဟူသော အမူအရာနှင့် ထိလက်မှတ် အတိတ်နေရာတွင် 'စိတ်ချမ်းသာပါစေရှင်' ဟု ရေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် နာမည်နှင့်နေရပ်ကို ရေးမည်ပြုသောအခါ၌ ကျွန်တော်က...

"နာမည်နဲ့ နေရပ်တော့ မနေ့ကအတိုင်း။ မှတ်မိရဲ့နော်"

"နေရပ်တော့ ရေးတာတွေများလို့ မမှတ်မိတော့ဘူးရှင်။ နာမည်တော့ မမှေ့ပါဘူး... 'ကိုသော်တာ' ဆိုတာလား" ဟု ကျွန်တော် မနေ့က တမင် လုပ်ကြံပြောခဲ့သော 'ကိုစန္ဒာ' နာမည်နှင့် လှည့်၍ ပြုံးပြုံးကလေး ရှန်းလိုက်ရာ... ကျွန်တော့်မှာ 'သူ ငါ့ကို အမှတ်သညာ ထားချေသည်တကား' ဟု အလွန်ပင် ပီတိဖြစ်၍ သွားပါလေသည်။

*****

"ကဲ... ဟေ့ကောင်၊ မင့်ဟာ ငွေ နှစ်ကျပ်တော့ ထွက်သွားပြီ"

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အကျိုးကောင်က ပြောလိုက်သည်။ "ငွေ နှစ်ကျပ်ဆိုရင် တို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်တစ်ခါတက်ကွ။ ဘီယာလည်း သောက်ရတယ်။ မြာတွေလည်း ပွေရဖက်ရတယ်။ မင့်ဟာက အခုတော့ အနံ့ခံရရှိနဲ့ နှမြောလိုက်ပါဘိကွာ။ မဟန်ပုံပေါ်လည်း ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါတော့"

"ဘာလို့ မဟန်ရမှာလဲကွာ။ ငါ... ဒီနေ့ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် အရေးဆိုမယ်။ မစွဲမှာဖြင့် ဒီ နှစ်ကျပ် နောက်ဆုံးပေါ့"

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤနေ့၌ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကာ အပါကို တော်ရာချောင်က စောင့်နေစေပြီး လူများ ရှင်းလင်းချိန်တွင် သူ့ဆိုင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။

သူကလေးသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် နံဘေးက အဖော်မကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ ပြုံးရွှင်လိုက်ကာ...

"ဒီနေ့ ဘယ်လိုအတိတ်ဆန်းများ နဘောထပ်ရဦးမလဲရှင်"

သို့သော် ကျွန်တော်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်...

"ဘယ်လိုမှ မဆန်းရတော့ဘူးဗျာ။ ရိုးရိုးနဲ့ မှန်တာကိုပဲ ရေးခိုင်းတော့မယ်"

"ကဲ... ဘယ်လို ရေးရမလဲ"

"ချစ်ပါမယ်လို့ ရေးပါ"

ဤစကားလုံးမျိုးသည် သူတို့လို ထိစာရေးမကလေးတွေအဖို့ ရိုးနေပြီဖြစ်၍ သူသည် လွယ်ကူစွာပင် ရေးတော့မည်ဟု ဖောင်တိန်သွားကို စတ္တုသားနှင့် ထိလျှင်ထိလိုက်ချင်း ကျွန်တော်သည် သူ့လက်သည်းနီ အုပ်စုကလေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ မလိုက်ကာ ခြောက်ကပ်သော အသံဖြင့်...

"ဒီမှာ... မမလေး" သူက မျက်လုံး ကြောင်တောင်ကလေးနှင့် မော်ကြည့်ပါသည်။ "ဒီစာကလေး သုံးလုံးကို ပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ မရေးလိုက်နဲ့နော်။ ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်နိုင်မှ 'ချစ်ပါမယ်' လို့ ရေးပါ။ မချစ်နိုင်ရင်ဖြင့် မရေးနဲ့။ သည့်ပြင် ရေးချင်တာတစ်ခုခုကို ရေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို မြင်တဲ့နေ့ကစပြီး အလွန်ကို ချစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီနေ့ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် မေးတာပဲ။ မမလေးက မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ဖြတ်လိုက်ရုံပါပဲ။ ကဲ... မမလေးရေး။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲက အူရောအသည်းရော လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောတဲ့ စကားပါပဲဗျာ။ မမလေးက ချစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ချစ်၊ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် နောက်ထပ် မလာတော့ဘူး။ ဒါ... နောက်ဆုံးပါပဲ"

ကျွန်တော်သည် သူ့နံဘေးက အဖော်ကို မည်သို့မျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပါသည်။ အကယ်၍ သူတို့က ဟိုးဟိုး ဟီးဟီး ရယ်ပစ်လိုက်လျှင်လည်း တစ်ခါတည်း လစ်ခိုရရုံ ရှိပေသည်။ သို့သော် သူတို့သည် မလှောင်ပြောင်ရုံမက အဖော်မက မမြင်ဟန်၊ မကြားဟန် ပြုနေ၍ သူကလေးကမူ ဖောင်တိန်ကို သွားနှင့်ကိုက်ကာ ဝိုင်၍ နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့်ချက် တက်ကြွလာ၍...

"ချစ်နိုင်မှာဖြင့်လည်း ချစ်ပါမယ်လို့ပဲ ရေးလိုက်ပါတော့ မမလေးရယ်။ ကျွန်တော့်နည်းက တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ခုန်လှပြီဗျ။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ တော်ကြာ သည့်ပြင်လူတွေ လာနေတော့မယ်"

သူကလေးသည် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်ကာ သူ့အဖော်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုမိန်းကလေးက ဂရုမစိုက်ဟန် ပြုနေသည်ဖြစ်၍ ထိလက်မှတ်ပေါ်တွင် 'ချစ်ပါမယ်' ဟု ရေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်ပုံကား ပြောစရာမရှိ။ သူက နာမည်နေရာတွင် 'ကိုစန္ဒာ' ဟု ရေးမည်ပြုလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်တော်က "ဟိုး... ဟိုး... ဒီနာမည် မရေးနဲ့" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်၏ အမည်မှန်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ထိလက်မှတ် ဖြတ်ပြီးသောအခါတွင် ကျွန်တော်က လက်မှတ်ကို ကျောဘက် လှန်လိုက်ပြီး...

"ကဲ... ဒီက နာမည်နဲ့ နေရပ်တော့ပြီးပြီ။ မမလေးရဲ့ နာမည်နဲ့ နေရပ်လည်း ရေးပါဦးတော့" သူကလေးသည် ရုတ်တရက် မရေးသေးဘဲ ဝိုင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်လက်၍...

"ကဲ... ချစ်ပါမယ်လို့ ဝန်ခံပြီးမှပဲဗျာ။ နာမည်နဲ့ နေရပ်တော့ ပေးပါတော့ ရော့... ရေးပါ... ရေးပါ" ဟု ထိလက်မှတ်ကို သူ့လက်နား ထိုးပေးလိုက်သည်၌ သူ့အဖော်မကို တစ်ချက်မျှ ငဲ့ကြည့်ပြီး ရေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် အပါဆီသို့ တစ်ဟုန်တည်း ကဆုန်စိုင်းခဲ့သည်။ ရောက်လျှင် ဂမူးရှူးထိုးသံနှင့်...

"ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... ဟန်ခွဲပြီကွ။ ဟောဒီမှာ သူ့နာမည်နဲ့ နေရပ်ကို ရေးပေးလိုက်တယ်ကွ"

သူရေးပေးလိုက်သည်မှာ..

Baby, No.../Crisp, Street, Rangoon

အပါသည် ဤစာကို ဖတ်ပြီး မထူးခြားဟန်နှင့် "အင်း... နာမည်က ဘောဘီဆိုပါလား။ မင်းက သိပ်ပြီး ဝမ်းသာမနေနဲ့ဦး။ တော်ကြာ ဒီနံပါတ်က ဂိုဒေါင်ကြီး၊ ဒါမှမဟုတ် ရွဲကွက်လပ်ကြီး ဖြစ်နေဦးမယ်ကွ"

"အို... ဒါဖြင့် အခုသွားကြည့်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ ခရစ်(ပ)လမ်းဆိုတာက ဘယ်မှာလဲ"

"စဉ့်အိုးတန်းကို ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ လာ... သွားကြမယ်"

သွားရန် ဟန်ပြင်စဉ်မှ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် သတိရသည်နှင့် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လိုက်မိပြီး...

“ဟိုက်... ငါ... ငွေ နှစ်ကျပ်တောင် မပေးရသေးဘူးကွာ။ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လက်မှတ်သာ ဆွဲယူခဲ့မိတယ်။ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ခမျာ... အခု သွားပေးမှပဲ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ငွေနှစ်ကျပ်ကို လက်ကိုင်၍ လာခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်အောင် ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားရသည်ကား သူတို့ ထိရုံကလေး မျက်နှာစာအနားသို့ ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်အချစ် ဘေဘီကလေးသည် မကြည်သာသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန်တော်အား သူ့ဆီသို့ မလာရန် လက်တား၍ ပြနေပါလေသည်။ ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်ကာ သူတို့ဆီသို့ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ၌ သူ့အဖော်မသည် သူ့အား နှုတ်ခမ်းတလန်၊ ပန်းတလန်နှင့် ရန်တွေနေပုံကို မြင်ရပါလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူတို့ဆီသို့ မသွားတော့ဘဲ ချောက်ချားသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းအိုးတန်းသို့ ရောက်သောအခါတွင် သူကလေး ရေးပေးလိုက်သော အိမ်နံပါတ်သည် တိုက်ခံအိမ်ကလေးတစ်လုံး၏ နံရံ၌ ကျွန်တော်အား ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အပါက...

“အင်း... အိမ်နံပါတ်ကတော့ အဟုတ်ဟေ့။ ဒါပေမဲ့ တကယ် သူ့နေတဲ့အိမ် ဟုတ်ရဲ့လား။ နောက်ပြောင် ရေးလိုက်တာများ ဖြစ်နေဦးမလား”

သူစကားမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးယဉ်သော အကြည်ဓာတ်ကို ဖီးနှင့်မြှက်ရာ ရောက်နေပါသဖြင့်...

“မင်းကဖြင့်ကွာ... အနိဋ္ဌာရုံချည်း လျှောက်ပြောတော့မယ်”

“ဟ... ကောင်ရ၊ ဖြစ်နိုင်တာကို အပျက်ကနေပြီး ကြိုကြိုတင်တင် တွေးထားရတာကွ”

“ဒါဖြင့် ဒီနေ့ သူ ဆိုင်သိမ်းပြန်တော့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြည့်ရုံပေါ့”

ထို့ကြောင့် ဤနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်က မပြန်ကြပါ။ သိမ်ကြီးဈေး မျက်နှာစာတွင် သူတို့ဆိုင်နား တရစ်ရစ် နေကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်တိုင်း သူ့ဆီသို့မလာရန် အမူအရာပြု၍ လည်းကောင်း၊ မမြင်ဟန် ပြုနေသောကြောင့် လည်းကောင်း နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းလျှောက် လူယောင်ပြခြင်းကိုပင် ရပ်လိုက်ရကာ တချောင်ချောင်တွင် ပု၍ နေကြရပါကုန်၏။

ညနေ ဈေးသိမ်းချိန်တွင် သူကလေးသည် သူတို့နောက်နားက ပုတီး၊ လက်ကောက် ရောင်းသော အခေါ်ကြီးနှင့်အတူ လန်ချားဖြင့် သွားလေ၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က နောက်မှ

လန်ချားတစ်စီးနှင့် လိုက်သွားလေရာ သူတို့လန်ချားသည် စဉ်အိုးတန်းသို့ပင် တည့်တည့်မတ်မတ် သွားပြီး သူပေးထားသော အိမ်နံပါတ်ရှေ့မှာပင် ဆိုက်ရပ်သည်ကို မြင်ရလေ၏။

ယင်းသည်၌ အပါက...

"အေး... သူနေတဲ့အိမ်ကလည်း အမှန်ပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဖြစ်ပြီးပြီးချင်း မင့်ကို သူ့ဆီ မလာခိုင်းတာက ဘာသဘောလဲ မသိဘူး"

"သူ့ လူကြီးမိဘ သိမှာ စိုးလို့ပေါ့ကွာ။ ဒီအတိုင်းဆိုတော့ တို့ လူယောင်ပြနေလို့ မကောင်းတော့ဘူးကွာ။ စာရေး မေးမှပဲ"

ထို့ကြောင့် ဤ၌ ကျွန်တော် စာတစ်စောင် ရေးပါသည်။

မောင် အသည်းစွဲ ချစ်မိတဲ့ နှမရယ်...

အခုတင်ကလေးကပဲ 'ချစ်ပါတယ်' လို့ ဝန်ခံပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည် နေရပ်တွေတောင် သိပြီးကြမှ မောင့်အပေါ် ဘယ်လိုအမှုအရာ ပြောင်းသွားတာလဲကွယ်။ မောင့်စိတ်ထင်ဖြင့် နှမက မောင့်ကို တကယ်ချစ်လျက်နဲ့ နံဘေးလူတွေကြောင့် အတိအကျ ယူဆတာပဲ။

ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ နှမရယ်...

ဒီအတိုင်းသာ ဖြစ်ရင်ဖြင့်လေ နှမကို မောင် မရရအောင် ယူမယ်၊ သိရဲ့လား။ နှမရဲ့သဘောကိုသာ ပြောစမ်းပါ။ နှမရဲ့ လူကြီးမိဘတွေကိုပဲ လာတွေ့ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့က သဘောမတူမှာဖြင့် နှမတို့အိမ်နဲ့ ဈေးကို လန်ချားနဲ့သွားတာမှာ ကားနဲ့ပဲ တင်ယူရမလား။ နှမကြိုက်တာကိုသာ ပြောပါ။ မောင်ကတော့ နှမကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ယူရမှာပဲ။

မောင် အခု... ကျောင်းနေရတုန်းပေမယ့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် မပူပါနဲ့ နှမရယ်။ မောင့်မိဘတွေက ချမ်းသာကြပါတယ်။ မောင့်ကိုလည်း အလိုလိုက်ပါတယ်။ အကြောင်းစုံ စာပြန်ပါ။

စာနဲ့တော့ မောင်... ဒါပဲ ရေးတတ်တယ်။ နှုတ်ထဲမှာတော့ နှမရဲ့ မျက်နှာလေး ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်တာတွေ ပြည့်နေတာပဲကွယ်။

စာပြန်ပါနော်... မြန်မြန် ဆက်ဆက်။

အချစ်ဦး ရူးနေစဉ်ကာလ စိတ်ထဲရှိသမျှ ရေးလိုက်ပါသည်။

ဤစာကို နောက်တစ်နေ့ နံနက် သူပေးထားသော စဉ်အိုးတန်း လိပ်စာအတိုင်း ထည့်လိုက်သည်ဖြစ်၍ သူ ညနေ ထီဆိုင်ကအပြန်တွင် ဖတ်ရလိမ့်မည်ဟု မှန်းဆ၏။ သို့သော် သုံးရက်ကျော်သည့်တိုင်အောင် ရောက်မလာချေ။

အပါ၏ ရောဂါမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ သူကလေးအိမ် လိုက်ကြည့်သည့်နေ့ကပင် စ၍ ဆေးရုံသို့သွားစရာ မလိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲမရောက်ဘဲ နေခဲ့ရာ (၄)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူတို့ ထီဆိုင်ရှေ့ ရောက်သည့် ကျွန်တော်မှာ ပိုမို၍ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်သွားရလေသည်။ အကြောင်းမှာ သူကလေးသည် ထီဆိုင်၌ မရှိတော့ဘဲ သူ့နေရာ၌ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

သူ ခဏတဖြုတ်များ အပြင်ထွက်နေသလားဟု ကျွန်တော် စောင့်ပါသေးသည်။ သို့သော် ညနေစောင်းသည့်တိုင်အောင် သူ ပေါ်မလာသဖြင့် ကျွန်တော် မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ ပထမ တွဲဖက် အဖော်မဆီ သွားရောက်၍ ထိတစ်စောင် ထိုးရင်း...

"အရင်... ခင်ဗျားနဲ့ တွဲထိုင်တဲ့ မဘေဘီကောဗျာ"

မဟာရာသည် ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး..

"သူ... ဆိုင် မထိုင်ရတော့ဘူး"

"ဘာပြုလို့လဲဗျာ"

"ရှင့်ကြောင့်ပေါ့ရှင်"

ဒေါက်ခနဲ ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

"ဗျာ... ကျွန်တော့်ကြောင့်"

"ဟုတ်တယ်။ ရှင်ပေးလိုက်တဲ့စာက သူ့ဆီမရောက်ခင် သူ့လင်လက်ထဲ အရင် ရောက်သွားတာကိုးရှင့်"

ကျွန်တော် ပိုမို၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

"ဗျာ... သူ့မှာ လင်နဲ့"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီထီဆိုင်ရှင် ကုလားသူဌေးပဲ"

ကျွန်တော့်မှာ ယူကျုံးမ ဖြစ်သွားကာ ...

“အမယ်လေးဗျာ သူလင်ကြီးနဲ့တောင်... ဒါဖြင့် သူက ကျွန်တော့်ကို သက်သက် ညာတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် ညည်းညည်းညါညါ ပြောလိုက်ရာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာ သက်ဟန်နှင့်...

“ညာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ သူ... ရှင်ကို တကယ်ချစ်တာပါပဲ။ ကျွန်မက မဖြစ်နိုင်တာ မကြုံပါနဲ့လို့ တားတာတောင် မရဘူး” ဟု ဆိုပြီး “ဟော... အခုလာနေတာ သူလင်ကြီးပဲ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့ မျက်စိသွားရာသို့ ကျွန်တော်လှည့်လိုက်ရာ အသက်(၄၀)မျှရှိသော ၀၀တုတ်တုတ် ကုလားကြီးတစ်ယောက်၊ ထေ့ထေ့ထေ့ထေ့နှင့် လာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်စိမှာ ရုတ်တရက် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး “ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ကုလားတွေဟာ စီးပွားရေးသာ ကြီးစိုးတာမဟုတ်၊ အမျိုးသမီးကလေးတွေကိုပါ ရိက္ခာယူနေပါတကား” ဟု မှတ်ချက်ချမိလျက်၊ ထိုကုလားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ပူကြီးကို ခေါင်းနှင့် တအားပြေး၍ ဆောင့်လိုက်ချင်တော့လေ၏။

ဤကုလားကြီး အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ကား ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်လာလျက် ရုတ်တရက် ထွက်လာသော ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မော်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ် သုံးဆမျှရှိသော ကုလားကြီးအနီးမှ တစ်ဟုန်တည်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေသတည်း။

*****

ဂေါ်တွန်းငွမ်

မန္တလေးမြို့(၈၄)လမ်း၊ ရုံတော်ကြီးထောင့်၊ 'ဘဇုံ လှမျိုးစုရိပ်မြုံ' ဟု အောက်ခံ ဆိုင်ခုံ၏ ရှေ့မျက်နှာတွင် ဇာတ်သေတ္တာ စာရေးသကဲ့သို့ ဆေးစိမ်းနှင့် ရေးခြယ်ထားသော ကွမ်းယာဆိုင် ပုံသဏ္ဍာန် လေးထောင့်ကျကျ အကာမရှိ၊ ရွက်ဖျဉ်ဟောင်းကြီးသာ အပေါ်က မိုးထားသည့် ဆိုင်ကလေးပေါ်တွင် အသက်နှစ်ဒါဇင်နှင့်(၃၀)ကြားရှိ လူရွယ်သုံးယောက်သည် မြန်မာပြည်ဝယ် မန္တလေးနယ်သာလျှင် ရှိသော 'ဦးရှေ့' ခေါ် မြန်မာလုပ်သည့် တရုတ်အစာကို စားရင်း 'ဂေါ်' ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

ဦးရှေ့တစ်လုံး(တစ်ပန်းကန်) စီမူသာ ဝယ်စားပြီး ဦးရှေ့သည် ဘုန်းကြီးလုပ်ချင်စိတ် ပေါက်လောက်အောင် ဟင်းချိုရည်ကို သူတစ်ခါ ငါတစ်လှည့် ခဏခဏ တောင်း သောက်နေကြသော ထိုလူသုံးယောက်အနက် အလယ်က နဖူးပြောင်ပြောင်၊ သွားနီကြောင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ၎င်း 'လှမျိုးစုရိပ်မြုံ' ပိုင်ရှင် ကိုဘဇုံဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဦးအောင်ဇေယျ မွေးဖွားရာ ရွှေဘိုနယ်မှ ဆင်းသက်လာခဲ့သော သူကောင်းသားဖြစ်၍ ဝံသာနုစိတ်၊ ဒင်ပြည့်ကျပ်ပြည့် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းဆိုလျှင် လက်ဖျားနှင့်ပင်မထိဘဲ မိမိ၏ တိုင်းရင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကိုသာ ရောင်းဝယ်၊ ဖောက်ကား ဝိုက်ကားအောင် စားသည်ဟု အတိအလင်း ကြွားဝါသူ ဖြစ်ပေ၏။

ဟုတ်ပါပေသည်။ ယခု သူ၏ ဆိုင်၌ ရှိသော ပစ္စည်းများမှာ သူ ကြွားဝါသည့် အတိုင်းပင် ကျောက်ပျဉ်၊ ငရုတ်ဆုံ၊ နံဖိနပ်၊ မီးညှပ်၊ ရေမှုတ်၊ ငရုတ်ကျည်ပွေ၊ သနပ်ခါးတုံး၊ မီးပျောင်းနှင့် ဇီးယောင်းမ စသော ဘုရားစူး တကယ့် တိုင်းရင်းဖြစ် ပစ္စည်းများ မှန်ပါသည်။

သူ့ဆိုင်ကို 'လှမျိုးစုရိပ်မြုံ' ဟု အမည်ပေးထားခြင်းမှာ သူ့ဆိုင်ရှိ ပစ္စည်းများသည် အများအားဖြင့် မိန်းမများသာလျှင် လာရောက် ဝယ်ယူကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထို လာရောက်ဝယ်ယူသူ ကုမ္ပဏီများကို မြှောက်စားသောအားဖြင့် မှည့်ခေါ်သည်ဟု သူက ပြောပြလေ့ရှိ၏။

ဤအတိုင်း မှန်ပါလျှင် များစွာပင် လျော်ကန် သင့်မြတ်ပါပေတကားဟု သူမရီးတော်ဖြစ်သူ စာမတတ်သေးသည့် ဒေါ်ဒေါ်စိုးကပင် ချီးကျူးသည် ဟူသတတ်။

ကိုဘဇုံ၏ လက်ယာဘက်က လူမှာ မကြာမီကလေးကပင် အောက်နယ်မှ ရောက်လာသော ကိုကြီးမြင့် ဖြစ်လေသည်။ ကိုကြီးမြင့်မှာ ကိုဘဇုံ၏ အလုပ်ခွင်၌ အကြီးဆုံး မန်နေဂျာအဖြစ်နှင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း လုပ်ကိုင်နေသည်ဖြစ်၍ သူတို့ချင်း အလွန်ပင် ချစ်ကြ၏။ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက် ပိုက်ဆံ တစ်ပူးတစ်ပဲ ကုန်ရန်ပင် မနုမောကြကုန်။

ဤဝတ္ထု၌ ကိုကြီးမြင့်မှာ အလွန်နံ့ချာသော ဇာတ်လိုက်အဖြစ်နှင့် ပါဝင်ရမည်ဖြစ်၍ သူ၏ အကြောင်းကို အနည်းငယ် အကျဉ်းမျှသာ ဖော်ပြပါရစေ။

သူ လူ့ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်တွေ သုံးကြိမ်ပင် ပြည့်တော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ဟိုရှေးရှေးဘဝက ဖူးစာရေးနှင့် မည်ကဲ့သို့ ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့သည် မသိ။ ယခုတိုင် မိန်းမဆို၍ တစ်ခါဖူးမျှ မရဘူးခဲ့သေးချေ။

လူ၏ အင်္ဂါရပ်မှာ တည်ကြည်ခံ့ညား၍ ယောက်ျားပီသသည်။ လက်ချောင်း၊ ခြေချောင်းများ သေးသွယ်သည်။ အထူးသဖြင့် လက်သည်း ခြေသည်းတို့မှာ သူမတူအောင် လှပကုန်၏။ စိတ်နေသဘောထားလည်း ပြည့်ဝသည်။ ရည်မွန်သည်။ အသောက်အစား၊ လောင်းကစားခြင်း လုံးဝ မရှိ။ သို့သော် အိုးမဲခွေတမ်း သုံးပုံဖဲကစားခြင်းကိုမူကား အင်မတန်ပင် နှစ်သက်လှ၍ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ပင် မထဘဲ ကစားနိုင်လျက် ပိုင်းပြီးအထတွင် သူ့ကိုမြင်ရသော လူများက “ဟင်... နီဂရိုးတွေ မြန်မာပြည်က အကုန်လုံး မပြန်သေးပါကလား” ဟု အောက်မေ့ရလောက်အောင်ပင် ကစားခြင်းကို ကျွမ်းကျင်၏။

ဤမျှ လူရည်လူကဲ ရှိပါလျက် ယခုတိုင် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး ဖြစ်နေရသေးသည်ကို ထောက်ချင့်သော် ဂေါ်ရည်၊ ဂေါ်သွေး ညံ့ဖျင်းခြင်းကို ဘေးချိတ်ထားလျှင် ဖူးစာရေးနတ်နှင့် ဘောက်ကျခဲ့၍သော်လည်းကောင်း၊ ဖူးစာရှင် အစစ်နှင့် မတွေ့ဆုံသေး၍ သော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုကြောင့်ဟုသာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။

သူသည် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းတွင် အတော်ပင် နဲ့စပ်အောင် နေထိုင်ခဲ့ဖူး၏။ လူပျို မဖြစ်တဖြစ် အရွယ်မှစ၍ ယခု လူပျိုဟိုင်းကြီး ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ချစ်ကြိုက်ဖွယ် ကောင်းလှသော မိန်းမပျိုပေါင်းများစွာကို အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြိုက်မိခြင်းကား မရှိချေ။

ယခု သူ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ၌မူကား၊ သူ့ကိုယ်သူ ထူးခြားသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။ အကြောင်းကို ဆိုရသော် ကိုဘရုံ၏ အိမ်အနီးရှိ တရုတ်ကပြားမကလေး တီတီလွင်ကို မြင်ရသည်တွင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အိပ်မက်ထဲ၌ ချစ်ကြည်နူးခဲ့ရသော မိန်းမပျိုကလေးကို ယခု လူသားပကတိအဖြစ်နှင့် တွေ့မြင်ရဘိသကဲ့သို့ ပီတိရိုက်ခတ် သူ စိတ်ဓာတ်ဝယ် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်မိလေ၏။

တီတီလွင်မှာ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ကြည်ကြည်ရှင်သော မျက်နှာကလေး ရှိ၏။ ပကတိဖြူစင်သော အသားနှင့် အိတ္ထားညက်ညောသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့မှာ သိမ်မွေ့နူးညံ့၍ ခံ့ညားသော ဣန္ဒြေကို ဆောင်၏။

အသက်မှာ (၂၅)နှစ် ကျော်ပြီဖြစ်၍ ယခု (၎င်း)နှစ်နှင့် လင်ယူကြသော ခေတ်တွင် အပျိုကြီးစာရင်း ဝင်ခဲ့ချေပြီ။ မိဘမရှိ၊ အိမ်ထောင်ပျက် အဒေါ်ရင်းတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ကြသည်။

အဒေါ်မှာ ပစ္စည်းရှိ၏။ မာနကြီး၏။ တီတီလွင်မှာ ရုပ်ချော၏။ ထို့ကြောင့် တီတီလွင် အပျိုကြီး ဖြစ်နေ၏။

လူပျိုကြီး ကိုကြီးမြင့်သည် အပျိုကြီး တီတီလွင်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း၊ အပြင်းအထန် ချစ်ကြိုက်၍ သွားလေသည်။ တီတီလွင်၏ စိတ်ထဲ၌ကား ခေါ်တောအစစ် မျက်စိကို တပ်ထားသည်နှင့် တူသော ကိုကြီးမြင့်၏မျက်နှာကို မြင်ရခြင်းဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ရိုနှေးသည်ကို မဖော်ပြနိုင်သေးပေ။ သို့သော် ကြားက အချောင်း၊ မစွဲဘဲနှင့် ဖူးစာရေးနတ်လုပ်ချင်သော ကိုဘဇုံမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဘာဂလိုတိုတို တွေးထင်မိလေသည်ဟု သူမိန်းမ နားထိုင်းကြီးကို အတော်ပင် အော်၍ ပြောဖူး၏။

အဓိပ္ပါယ်ကား သူ့သဘောတွင် ကိုကြီးမြင့်နှင့် တီတီလွင်မှာ မဖော်ပြနိုင်သော နည်းလမ်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေသည်ဟု သူဆိုလို၏။ တိုက်ရိုက်ဆိုရသော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မကြာမီပင် ငါတို့လင်မယားကဲ့သို့ ဆွေမျိုး တော်စပ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု သူ အောက်မေ့ကြောင်းကို ပြော၏။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရန်လည်း သူ ဆုတောင်း၏။ သူ မိန်းမကိုလည်း ကူညီရန် ပြော၏။ သို့သော် သူမိန်းမက နားထိုင်းထိုင်းနှင့် နားမလည်ဘူးဟု ခေါင်းရော၊ လက်ပါ နှစ်ခုလုံး ပူးခါ၍ ပြ၏။

ကိုကြီးမြင့်သည် တီတီလွင်ကို မြင်၍ ချစ်ကြိုက်မိလျှင်ပင် မရှက်မကြောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး ကိုဘဇုံကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ကိုဘဇုံက...

"အေးဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားနဲ့ တီတီလွင်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်မြင်မိတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို သိပ်ပြီးတော့ လင်မယားဖြစ်သွားစေချင်တာပဲဗျာ"

ဤသည်ကို ကြားမိလျှင် ကိုကြီးမြင့်မှာ အလွန်တရာ အလွန်တရာ ဝမ်းသာလာ၍...

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညားအောင် လုပ်ပေးစမ်းဗျာ"

ဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။

ကိုဘဇုံသည် မျက်နှာရှုံ့၍ ခေါင်းကုတ်ကာ...

"အဲ... ဒါ၊ ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်မိန်းမကို ပြောတော့လည်း... သူ ဒါကို နားမလည်ဘူးတဲ့။ ခေါင်းခါပြတယ်"

ကိုကြီးမြင့်က စိတ်မပျက်သေးဘဲ အရဲစွန့်ကာ...

"နို့... ခင်ဗျားတို့ လင်မယားညားတုန်းက ဘယ်လိုလုပ် ညားတာလဲ"

"အဲဒါ ကျွန်တော်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေက လုပ်ပေးတာ။ နို့... ခင်ဗျားမှာ အဖေ မရှိဘူးလား။ ရှိရင် သူ့ကိုခေါ်ပြီး လုပ်ပေးခိုင်းပါလားဗျ"

ဤတွင် ကိုကြီးမြင့်က စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကိုခါလျက်...

"အဲဒါ... ခက်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် အဖေက မရှိတော့ဘူး။ သေပစ်လိုက်ပြီဗျ"

"ဟင်... ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်မှ မကြံတတ်တော့ဘူး"

ကိုဘဝံက စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်၏။ သို့သော် ခေတ္တမျှကြာလျှင် သူ့မိတ်ဆွေ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမည်ကို စိုး၍ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ကလေးနှင့် စိတ်သက်သာစေတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ...

"ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဦးလေ၊ ကျွန်တော် အကြံဉာဏ် ထုတ်ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့အမျိုးဟာ ဦးအောင်ဇေယျက ဆင်းသက်တယ်လည်း ပြောကြတယ်။ နို့ပြီး ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကလည်း ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတယ် လို့လည်း ပြောခဲ့ဖူးတယ်ဗျ။ အားမလျှော့ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်။ ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ"

ဟု သူ၏ သွားသရက်ထည်ဆင်ကို ဖြုတ်ကာ ကိုကြီးမြင့်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ အားပေးလိုက်မှ ကိုကြီးမြင့်မှာ အတော်စိတ်သက်သာရာ ရလာသောဟူ၏။

ကိုဘဝံကား သူ့ စကားတစ်လုံးကို မည်သည့်အခါမျှ မမှေသာသူ မဟုတ်ချေ။ သူပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ကိုကြီးမြင့်ကို တီတီးလွင်နှင့် အခြေကျကျဖြစ်ရန် သူ နေ့စဉ် စဉ်းစားလေ၏။

(၇၅)ရက်မျှ ကြာလတ်သော် ဦးအောင်ဇေယျနှင့် ဆွေမျိုးတော်၍ ဉာဏ်ကောင်းသည်ဟု သူ့အဖေက မျိုးမွမ်းခံရသော ကိုဘဝံသည် သူ့ဦးနှောက်ကို မနေမနား အလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် အကွက်ကောင်းဆိုက်၍ အကြံကောင်း တစ်ခုကို ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကိုကြီးမြင့်အား ဤဝတ္ထုအစဦး၌ ဖော်ပြခဲ့သော ဆိုင်ခုံပေါ်သို့ခေါ်၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောပြလေ၏။

ကိုဘဝံသည် ညာဖူးထောင်၊ ဘယ်ဖူးလှဲနှင့် ထိုင်ကာ ဘယ်လက်က ကိုကြီးမြင့်၏ ပခုံးကို ကိုင်လျက်၊ လေသံ ခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

"ဒီမှာ ကိုကြီးမြင့်၊ အကွက်ကောင်းတော့ ဆိုက်ပြီ"

"ဟင်... ဘယ်လိုလဲ ဆိုစမ်း" ကိုကြီးမြင့်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်၏။

"အခု တီတီလွင်ရဲ့ အဒေါ်ကြီး မမာနေတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်လဲ..."

"ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူးရတာက အခု ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ အိမ်နားက ကိုအေးမြင့်နဲ့ မခင်သန်းတို့ လင်မယားကို သိတယ်မဟုတ်လား"

"အင်း... သိတာပေါ့"

"အေး... သူတို့လင်မယားဟာလည်း မညားခင်တုန်းက ခင်ဗျားလိုပဲ ကိုအေးမြင့်ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတာ။ ဒါနဲ့ တစ်ခါတော့ မခင်သန်းအမေကြီးဟာ ဖျားကရောချို့။"

"အို... ဟုတ်ပြီ၊ ပြောစမ်း" ကိုကြီးမြင့်မှာ စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် နေရာပြင်ထိုင်ရင်း ထောက်လိုက်၏။

"အဲ့လို... ဖျားနေတုန်းမှာပဲ ခင်ဗျာ၊ ကိုအေးမြင့်ဟာ ရန်ကုန်သွားဖို့ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်သွားရော။ ရန်ကုန်က ပြန်လာတော့ဗျာ သူဝယ်လာလိုက်တာ မခင်သန်းအမေကြီးစားဖို့ မန္တလေးမှာမရှိတဲ့ ဓာတ်စာတွေနဲ့ မခင်သန်းဝတ်ဖို့ ထဘီ၊ အင်္ကျီတွေ၊ ပန်းတွေနဲ့ဗျာ။ အဲဒါတွေ ပေးပြီးလို့ (၄-၅)ရက်လောက်လည်း ကြာ၊ အဘွားကြီး ရောဂါလည်းပျောက်၊ မခင်သန်းနဲ့ ကိုအေးမြင့်လည်း ညားရောဗျာ။ ကဲ... ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲလို့"

ဤတွင် ကိုကြီးမြင့်သည် ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်များနှင့် မျက်လုံးနှစ်ခုကို ဖြူထုတ်လိုက်ကာ...

"ဟယ်... အဲဒါက တကယ်လားဗျ" ဟု ဖြတ်၍ မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကိုဘဇုံက မျက်ခုံးတွန့်၍ ပါးစပ်ကို ကျဉ်းလိုက်ရင်း...

"အို... တကယ်ပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျာမယုံရင် သူတို့ လင်မယားကို မေးကြည့်ပါလား"

"ဟင်... ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပဲ"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျ။ အခု ခင်ဗျားလည်းပဲ တီတီလွင်ရဲ့ အဒေါ်ကြီး မမာနေတုန်းမှာ ရန်ကုန်ကိုသွား၊ အဘွားကြီးဖို့ ဓာတ်စာဝယ်၊ တီတီဖို့ ထဘီအင်္ကျီနဲ့ မေသက်တရားသားက ပန်းတွေ ဘာတွေ ဝယ်ခဲ့ပေါ့ဗျ"

ဤသို့ ပြောနေကြစဉ် သူတို့ဆိုင်ရှေ့မှ 'မြီးရှေ့' ဟု အသံ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် ဖူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရရာ ကိုကြီးမြင့်မှာ၊ ယခု ကိုဘဇုံပေးနေသော အကြံကို သဘောကျလှ၍ ကျေးဇူးတင် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့်...

"လာဦး" ဟု ခေါ်၍ နှစ်လုံး မှာလိုက်လေ၏။

မြီးရှေ့နှစ်ပန်းကန် ထည့်ပြီး၍ စားတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် သူတို့အသံ ကိုဖေဝင်းဆိုသူ သူတို့ကို ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် မနေသာတော့ဘဲ ဝတ္တရားအတိုင်း ကိုဘဇုံက...

"လာလေ ကိုဖေဝင်း၊ မြီးရှေ့သုံးဆောင်ပါဦး" ဟု ရွှေမန်းသံနှင့် ယဉ်ကျေးစွာ ခေါ်လိုက်မိရာ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိသော ကိုဖေဝင်းသည် ပြုံးပြီးကြီး ဝင်လာသဖြင့် သူတို့သည် နောက်ထပ် တစ်လုံးမှာပြီး မသထားရေစာ ဆပွဲလှိုင်း လုပ်လိုက်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထု အစဦး၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုဆိုင်ပေါ်တွင် လူရွယ်သုံးယောက် မြီးရှေ့ စားနေကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကိုဖေဝင်းမှာ အစစအရာရာ၌ သွက်လက်ထက်မြတ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အထူးသဖြင့် စကားများခြင်းကြောင့် သူနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများက သူ့အား 'လေဝင်း'ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ လူချင်းယှဉ်မိလျှင် သူများ နားထောင်ချင်မှန်း မသိ၊ မထောင်ချင်မှန်း မသိ၊ သူကသာ ပြောလိုက်ချင်၏။

ယခုလည်း သူ စကားပြောချင်လှပြီ။ သို့သော် ပူနွေးချိုမြိန်သော မြီးရှေ့ကို စားနေရသဖြင့် ဇိမ်ပျက်သွားမည် စိုး၍ မပြောသေးချေ။

ဤစဉ်တွင် ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသော ကိုကြီးမြင့်က စကားစကို အေးမထားနိုင်တော့ဘဲ၊ စားရင်းပင်လျှင်...

"ကိုဘဇုံ ပြောတာတော့ ဟန်ကျနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဘွားကြီးဖို့ ဓာတ်စာနဲ့ တီတီလွင်ဖို့ အဝတ်အစားတွေက ဘယ်လိုဟာ ဝယ်ရမှာလည်း ပြောပါဦး။ ပို့မယ့်ဖို့ ကူးတို့ရောက်အောင် ပို့ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်၏။

ဤသည်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကိုဖေဝင်းမှာ တီတီလွင်ကို ဂေါ်နေသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မျက်လုံးဖြဲကာ...

"ဘာ... ဘာ... ဘာလဲဗျ။ အဘွားကြီးဖို့ ဓာတ်စာနဲ့ တီတီလွင်ဖို့ အဝတ်အစားက" ဟု ဖြတ်၍ မေးလိုက်ရာ၊ အရိပ်အခြည် ဘာမှ နားမလည်သော ဦးအောင်ဇေယျအမျိုး ကိုဘဇုံက "ဟာ... ဒီလိုဗျာ" ဟု အစချီပြီး ကိုကြီးမြင့်က တီတီလွင်ကို ကြိုက်နေကြောင်း၊ ညားအောင်

လုပ်ပေးမည့်သူ မရှိ၍ အခက်တွေ့နေစဉ် အဘွားကြီး မမာသည်နှင့် ကြုံကြိုက်သဖြင့် ကိုအေးမြင့်တို့ လင်မယားညားပုံကို မိမိတွေ့မိသောကြောင့် သူတို့လင်မယား၏ လုပ်ငန်းစဉ် နည်းနာအတိုင်း ကြံဆောင်ရန် မိမိ စိတ်ကူးပေါက်ကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်သို့ နက်ဖြန်ပင် သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ သူ၏ ဦးနှောက်အတွက် အသားပါပါ ဂုဏ်ယူ၍ ပြောလေ၏။

ကိုဖေဝင်းမှာ အလွန် ရယ်ချင်၏။ သို့သော် မရယ်ချေ။ "တယ်လည်း ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲဗျာ။ ဘယ်လို ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရမလဲ" ဟုပင် သဘောကျဟန်နှင့် ကိုဘဏ်၏ အကြံဉာဏ်ကို ချီးမွမ်း၍ မေးသေး၏။ ကိုဘဏ်မှာ ပိုမို စိတ်ကြီးဝင်သွားကာ....

"ဟာ... အဘွားကြီးဖို့ ဓာတ်စာကတော့ ဓာတ်စာဆိုတာဟာ လောကီအလိုအားဖြင့် အရပ်တစ်ပါးမှာ မရှိရှားပါးပြီး၊ ဈေးကြီးတဲ့ အရာကို ဆိုလိုတာကိုးဗျ။ ဒီတော့ အခု ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးမှာ ရှားပါးတဲ့ ဈာပစ်သီး၊ မင်းငွတ်သီး၊ တညင်းသီး၊ မရန်းသီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ ပုစွန်ချဉ် ငါးသလောက်၊ ငါးပိတို့ပေါ့ဗျာ" ဟု သမားတော်တစ်ယောက်၏ လေသံနှင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုဖေဝင်းမှာ သူတို့ မမြင်အောင် အတော်ပင် မျက်နှာရှုံ့လိုက်၏။

တစ်ဖန် ဆက်လက်၍...

"တီတီလွင်ဖို့ အဝတ်အစားကတော့ ဓာတ်ကြိုက်ထက်၊ မိန်းမကြိုက်ကို စဉ်းစားရမှာကိုးဗျ။ ဒီတော့ တီတီလွင်ကို မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော် အကဲခတ်နေခဲ့တယ်။ အများအားဖြင့် သူဝတ်တာ မြင်ရတော့ အဝါရောင် ထဘီ၊ အင်္ကျီတွေ ဝတ်တာကို အမြဲတမ်းလိုလိုပဲ မြင်ရတယ်။ ဒီတော့ ကိုကြီးမြင့် ဘာမှ အရှည်ကြီး စဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ ရန်ကုန်ကို အမြန်ဆုံး သွား၊ ဟိုတုန်းက ရန်နိုင်ဈေးခေါ်တဲ့ အခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက အဝါရောင် ပိုးကတ္တီပါ ထဘီတစ်ထည်၊ ပိုးတွန့်အင်္ကျီ တစ်ထည်၊ ထီးတစ်လက်၊ နို့ပြီး မေသက်ဘုရားသားက အဝါရောင်ပန်းခိုင် နှစ်မျိုး သုံးမျိုး ဝယ်ခဲ့ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခုရှိတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ဈေးဝယ်ရင် သတိထားဗျာနော်၊ အဝါရောင်ပေးပါဆိုရင် 'ရဲလိုး'လား၊ ဘာလားနဲ့ ခပ်ညစ်ညစ် မေးတတ်တယ်။ သူတို့ဘာပြောပြော ခင်ဗျားက မဟုတ်ဘူး။ အဝါရောင်လို့သာ ပြောနော်၊ တလောက ကျွန်တော်တို့အဒေါ် ဒေါ်ကြီးစိန်လို ဖြစ်နေဦးမယ်။ သူဝယ်တာက အဝါပေးပါလို့ ပြောတာ။ ဟိုက... 'ရဲလိုး ကာလာလား' ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိတာနဲ့ လားလား... နန္ဒင်းရောင်ကြီး ထုတ်ပေးလို့ ယူလာခဲ့ရတယ်။ သတိထားဗျာနော်။ ညစ်တတ်တယ်" ဟု လူလည်လုပ်၍ သတိပေးနေသေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဤသို့ ပြောနေကြသော်လည်း ခါတိုင်း အစဉ်သဖြင့် စကားများခဲ့သော ကိုလေဝင်းမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်နေပြီး ကိုဘဏ် စကားဆုံးမှ...

"အင်း... ဒီအကြံ တယ်ကောင်းတာပဲ"ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ကိုဘဏ်မှာ အရှူးဘုံမြှောက် ဖြစ်သွားပြီး...

"ဟာ... ကောင်းဆို ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကိုးဗျ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဒါကြောင့် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ။ နို့ပြီး ကျွန်တော်တို့မျိုးက ဟို မန်ကျည်းတုံက လက်ဝဲသုန္ဒြေအမတ်ကြီးနဲ့ ဆွေမျိုးတော်ခွဲဖူးတယ်လို့လည်း ပြောတယ်ဗျ။ ဦးအောင်ဇေယျနဲ့ ဆိုတာကတော့ သူလည်း မုဆိုးချ်သား၊ ကျွန်တော့်အဖေလည်း မုဆိုးချ်သားပဲ ဟဲ... ဟဲ"

"အင်း... ဒါကြောင့်ပေပဲ။ ဉာဏ်ကြီးတာကိုးဗျ နော်၊ ဒါထက် ကိုကြီးမြင့်က ဘယ်တော့ ရန်ကုန်သွားမလဲ" ဟု မေးပြန်ရာ...

"ဟာ... ကျွန်တော်ကတော့ နက်ဖြန်မနက် ရထားနဲ့ ချက်ချင်း လိုက်မှာပဲ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်၊ နောက်တစ်နေ့မနက် မန္တလေး ပြန်ရောက်ပေါ့ဗျာ။ အသွားအပြန်ကြာလှ နှစ်ရက်ပေါ့။ ဟာ ပြောရင်း ဆိုရင်း (၅)နာရီထိုးပြီဗျ။ နက်ဖြန်မနက် လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ဦးမှပဲ" ဟု ဆိုပြီး ဆိုင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုဖေဝင်းကဲ့သို့ စကားများသော လူတစ်ယောက်က ဤနေရာမျိုး၌ ဘာမှ ဟာဝါးမပန်းဘဲ နေလိုက်ခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ အကြံတစ်ခုခု ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ရချေမည်။

မှန်ပေသည်။ လူချင်းခွဲလိုက်ကြလျှင်ပင်၊ သူသည် တီတီလွင်တို့ အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားလေ၏။ သူသည် တီတီလွင်အဒေါ်ကြီးနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသူ ဖြစ်၏။

ရောက်လျှင် တီတီလွင်နှင့်တကွ ပက်လက် လူမမာ အဒေါ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

"ဟာ... ဒေါ်ဒေါ်၊ မမာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ကျွန်တော် မသိပေါင်ဗျာ။ အခုမှပဲ ပြောသံကြားလို့ ချက်ချင်းပဲ လာခဲ့တာ"

အဒေါ်ကြီးသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်၍...

"ဪ... မောင်ဖေဝင်းလား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ (၁၀)ရက်လောက် ရှိပြီကွယ့်"

"ဪ... ဟုတ်ရဲ့လား။ နို့ ဘယ်ဆရာခေါ်သလဲ"

"ဒေါက်တာ ဆိုနီကို ခေါ်ကုတယ်"

"ဘယ့်နယ်လဲ၊ သက်သာရဲ့လား။ ဒေါက်တာ ဆိုနီကတော့ ဈေးခပ်ကြီးကြီးပဲ"

"ဈေးကြီးကြီး ပေးကုရတာတောင် သူက ခပ်အင်အင်ပဲ၊ မလွယ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မလွယ်လွယ် ကုသာကုပါဆိုလို့ ကုနေတာ အခုအထိတော့ သိပ်ထူးခြားတယ် မရှိသေးပါဘူးကွယ်"

"မထူးခြားရင်ဖြင့် သိပ်ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ဆရာဝန်တွေကို အားကိုးမနေနဲ့။ သူတို့ဆေး ကောင်းတိုင်းလည်း မရသေးဘူး။ လူဆိုတာ ဂြိုဟ်စီး ဂြိုဟ်ပြောင်းနဲ့ ဇာတာ အတက်အကျကလည်း"

ရှိသေးတယ်။ ဆေးဆရာတွေနဲ့ ကုတာ မရဘူး။ နောက် ပေဒင်ဆရာ ဦးပိန်ညောင်ကြီး ခေါ်မေးတော့မှ ဂြိုဟ်စာတွေကျေး၊ ယတြာချေ၊ ရှောင်သင့်တာတွေ ရှောင်၊ ဆောင်သင့်တာတွေ ဆောင် လုပ်လိုက်တာ ချက်ချင်း ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်တာပဲ။ နို့... ပြီး... ပေဒင်မေးခက ဘာမှကုန်တာ မဟုတ်ဘူး။ (၅)ကျပ်တည်း ပေးရတယ်”

လူနာတို့ မည်သည်မှာ သက်သာသည်ဟု ကြားရာကို ဟုတ်နိုးနိုးနှင့်...

“အေးကွယ်... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ မင့်ပေဒင်ဆရာကို ခေါ်ပေးစမ်းပါ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ တူဝဇိုးနှစ်ယောက်က ဘာမှ နားမလည်ဘူးကွယ်။ ဆရာဝန်ပဲ အားကိုးနေရတာ”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်ခါကျမှပဲ ကျွန်တော် ဆက်ဆက် ခေါ်ခွဲပါမယ်”

ထို့နောက် ကိုလေဝင်းသည် တီတီလွင်အား ဂေါ်ရိပ်ဂေါ်ငွေသန်းသော စကားတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ပြောပြီး၊ လူနာ အဒေါ်ကြီး နားငြီးလောက်မှ နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကိုကြီးမြင့်သည် ရန်ကုန်ရထားပေါ်၌ ပါသွားလေသည်။

အကြံသမား ကိုဖေဝင်ကား ရွှေမန်း ပုဏ္ဏားပေဒင်ဆရာကြီးတို့၏ အသွင်အပြင်ကို ဆောင်သော ပိတ်ဖြူခါးတောင်းကျိုက် ဦးခေါင်း ကရွတ်ပတ်နှင့် ပေဒင်ဟော ဆန်တောင်းမထွက်လျှင် အိမ် ချောင်ကြိုချောင်ကြား၌ ထိုးထားသည့် ခရုသင်းအဖြူကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လှင်၍ ကိုင်ပေသော ဗြာဟ္မဏအမျိုးအနွယ် ဆန်တောင်း ပေဒင်ဆရာကြီး ဦးပိန်ညောင်ကို ရှေ့တင်လျက် တီတီလွင်တို့ နေအိမ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

တီတီလွင်က နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ထိုင်မိသည်တွင် နေ့တွက်အမြန်စီရန် အရေးကြီးသော ဦးပိန်ညောင်သည် ကွမ်းသုံးယာလုံးမျှ တစ်ကြိမ်တည်း စားပြီး၊ လက်သုံးတော် ကျောက်သင်ပုန်းကွဲကို ထုတ်ကာ အဒေါ်ကြီး၏ ခုနစ်သက္ကရာဇ် နေ့လရက်တို့ကို မေးလေသည်။

ထို့နောက် ပေဒင်ဆရာ ထုံးစံအတိုင်း မဟာဘုတ်တိုင်ထူ၊ မျဉ်းလေးကြောင်းကို အလယ်အကွက်ရအောင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖြတ်ဆွဲ။ ဂျောက်ဂျက်၊ ဒေါက်ဒက်နဲ့ ဟိုဂဏန်း သည်ဂဏန်းတွေရေး။ ပုဏ္ဏားသံလိုလို ကုလားသံလိုလိုနှင့် ရွတ်ချင်တာတွေ လျှောက်ရွတ်။ ထို့နောက် အတော်ကြာကြီး စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ...

“အင်း... အင်း... ဇနတ္တမင်း သင်္ဘောပျက်တဲ့ကိန်း ကျနေမှကိုး။ သို့သော်လည်း မပူပါနဲ့၊ မပူပါနဲ့။ ယတြာကောင်း မင်းလောင်းရင်တောင် နိုင်သေးတာပဲ။ ဒီတော့ ဓာတ်ရိုက်ရမယ်၊ ယတြာချေရမယ်” ဟု အစချီကာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြုပြီး ပေဒင်ဟောခ အပြင် အပျောက်ရှင်းနိုင်သော နည်းလမ်းတို့ကို ထွင်၍ ကျောက်သင်ပုန်း၊ ကျောက်တံတဒေါက်ဒေါက်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း လျှောက်အော်လေ၏။

နောက်ဆုံး သူ၏ ထွက်ကိန်း သေချာလောက်မှ...

"အင်း... အင်္ဂါသမီးအတွက် ရှောင်ရ၊ ဆောင်ရမယ့်ဟာတွေ ပြောဦးမယ်" ဟု ဆိုပြီး မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ ကျောက်သင်ပုန်းကို ဟိုခြမ်း သည်ခြမ်းနှင့် ဗေဒင်ဆရာကြီး တယ်ကြီးစားပါကလားဟု အထင်ကြီးအောင် ခပ်ကြာကြာ လုပ်လေသည်။ ထို့နောက်မှ...

"အင်း... အင်္ဂါသမီးကို ခိုက်နေတာက ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ကွယ့်။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ့အစာကို တစ်အိမ်သားလုံး ရှောင်ရမယ်နော် မှတ်ထား"

ဤတွင် တီတီလွင်က "ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ အစာဆိုတာ ဘာတွေလဲရှင့်။ သေသေချာချာ ပြောထားပါဦး" ဟု ဆိုသဖြင့် ဗေဒင်ဆရာကြီးက...

"ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ ယ-ရ-လ-ဝ ဆိုတော့ ယုန်သား၊ ယင်းဒိုက်သား၊ ရေမြွေသား၊ ရေခဲပလုပ်တုပ်၊ လင်းနီသား၊ လင်းဆွဲသား၊ လဒသား၊ ဝက်သား၊ ဝံသား၊ ဝေလငါးသား" ဟု ပြောနေစဉ် တီတီလွင်က ဖြတ်၍...

"ဟာ... ဆရာ ဒီကိစ္စမှာ ဝက်သားတစ်ခုတော့ လွတ်အောင် လုပ်ပေးစမ်းပါရှင်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့၊ ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ဟာ တရုတ်ကပြားဖြစ်လေတော့ တရုတ်သွေးပါရက်သားနဲ့ ဝက်သား မစားဘူးဆိုရင်ဖြင့် အင်မတန်မှ ရာဇဝင် ရိုင်းပါလိမ့်မယ်ရှင်" ဟု ဆိုလေရာ၊ ဗေဒင်ဆရာကြီးက အတော်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် 'အင်း... ပိုက်ဆံပေးရမှာက သူကပေးရမှာ၊ ဟိုလူနာတော့ ထပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကြိုက် လိုက်လေမှပဲ' ဟု စိတ်ကူးပြီး...

"အေးကွယ်... ဝက်သားတစ်ခုတော့ စားရအောင် ဆရာလုပ်ပေးခဲ့ပါ့မယ်။ ဟို... ခုနပြောတဲ့ သည့်ပြင်ဟာတွေတော့ မစားပါနဲ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ဆရာပြောတဲ့ ယင်းဒိုက်သား၊ ရေမြွေသား၊ လင်းနီသား၊ ဝံသားတွေတော့ မစားပါဘူး။ စိတ်ချပါ"

"အေးကွယ်... ကိုယ့်အဒေါ် တစ်ယောက်လုံးအတွက် ဒီလောက်တော့ ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးအတွက် အရေးကြီးတာက ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ ရေမြွေသားက ဆိုးတယ်နော်။ ကြပ်ကြပ် သတိထားကွယ့်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မ အဲဒီမြွေသားလည်း တစ်ခါမှ မစားသေးပါဘူး"

"မစားနဲ့ကွ၊ မစားနဲ့။ နောက်ဆုံး ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ ယ-ရ-လ-ဝ ဆိုတော့ ရထားတို့ လှည်းတို့ ရှောင်ကွယ့်။ မစီးနဲ့။ မော်တော်ကား စီးပေါ့ကွယ်။ ဒါတောင် လော်ရီကား မစီးရဘူး။ ရုပ်ရှင် မကြည့်ရဘူး။ (လ)ဆိုတော့ လယ်ပတ်၊ လယ်တုံ၊ လက်ပတ်နာရီ၊ လုံချည် မဝတ်ရဘူး"

"ဟင်"

"အဲ... အဲ... လုံချည်ဆိုလို့ လုံချည်ကို ထဘီဆိုပြီး ဝတ်ပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ လယ်သမား၊ လူပျံတော်၊ ဝတ်လုံ၊ ရှေ့နေ၊ အဲဒါတွေလည်း ရောင်ရမယ်ကွယ်"

"ဝတ်လုံ ရှေ့နေ(ရ-ဝ) ထဲပါလို့လား။ ဒါဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်၊ ဝန်ကလေး၊ ဝန်ထောက်တို့ ဝန်ကြီးတို့ကော..."

"အေးကွယ်။ (ရ-လ-ဝ) ဆို အကုန်ပ။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ခိုက်ပါတယ်ဆို ရွှေလည်း ပါသကွယ်။ ရွှေခြေချင်းများလည်း မဝတ်နဲ့နော်။ အဲ... အဲ... မိန်းကလေးအတွက် အထူးသဖြင့် အဝတ်အစားရဲ့အရောင် ဆင်ခြင်ရမှာက ဗုဒ္ဓဟူးနံ အဝါရောင်ပဲကွယ်။ အဲဒီအရောင်ကို ရောင်ကြည့်ပါ"

"ဟင်... ကျွန်မရဲ့ 'ဖေးဖရိတ်ဖြစ်တဲ့ အရောင်မှပဲ' ဟု တီတီလွင်က မျက်ခုံးကလေးတွန့်၍ ပြောလိုက်ရာ အနီးရှိ ကိုဖေဝင်းက..."

"အင်း... ဖေးဖရိတ်တွေ ဘာတွေ၊ ခဏဆင်ခြင်ဦး။ ကိုယ့်အဖေ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိတော့မှ ဝတ်ချင်တိုင်းဝတ်ပေါ့" ဟု ထောက်လိုက်ရာ လူနာအဖေကြီးကပါ...

"အေး... တူမရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ဆင်ခြင်ဦးမှပေါ့ကွယ်" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် တီတီလွင်မှာ ငြိမ်သွားသည်။

ဤစဉ်မှာပင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ကြီးကြီးပမ်းပမ်း တွက်နေဟန်ရှိသော ဗေဒင်ဆရာကြီးက အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ဘိသကဲ့သို့ မျက်လုံးကြီးများကို ဖြကာ...

"အိုး... အဖျက်အဆီးတစ်ခု ရောက်လာလိမ့်မယ်ကွယ်။ နှစ်ရက်အတွင်းမှာ မယုံရင် စောင့်ကြည့်ပါ။ မဟုတ်ရင် ဆရာလျှာကို အဖြတ်ခံပါမယ်။ ရဲရဲကြီး အာမခံပါတယ်" ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် မျက်လုံးပြူးကာ...

"ဘာလဲဆရာ၊ ဘာလဲ မှန်တာဖြင့် ပြောသာပြောပါ" ဟု တောင်းပန်ကြကုန်၏။

"အို... မှန်လိုက်တာမှ အရိုးအသားတောင် ရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ်နော်။ တခြား ဟုတ်ရိုးလား၊ အသက် (၂၉)နှစ်အရွယ် အသားညိုညို၊ ကိုလူပျိုတစ်ယောက်က ဟောဒီကလေးမကို အဝါရောင် အဝတ်အစားတွေ၊ ပန်းတွေနဲ့ လက်ဆောင်ပေးလိမ့်မယ်နော်။ လူနာဖို့ ဓာတ်စာလည်း ပါမယ်နော်" ဟု အတပ်ဟောလေရာ၊ တီတီလွင်မှာ သူ့အတွက် အဝတ်အစား ရမည်ဆိုသဖြင့် အကြိုက်တွေသွားလေ၏။

"ဟင်... တကယ်ပဲလား ဆရာ၊ ဘယ်တော့လဲ... ဒီလိုဆို ဟန်ကျရောပေါ့" ဟု ပြောသဖြင့် ဆရာက မျက်နှာခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်လျက်...

"ဟန်မကျနဲ့ ဟန်မကျနဲ့၊ အဲဒါဟာ မင့်အဒေါ်ကို သတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ အဒေါ်ကြီး စိတ်လည်း မရှိနဲ့နော်။ ကျုပ်က မှန်တာမှ ဟောချင်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ လက်ခံလိုက်ရင်ဖြင့် အဒေါ် ဒုက္ခများဖို့ နည်းလမ်းရှိတယ်။ အမှန်က ဒီ လက်ဆောင်ပေးမယ့်လူကို ရန်သူလို သဘောထားရမယ်၊ အနားကပ်မခံနဲ့။ ကြည့်တောင် မကြည့်ရဘူး။ နားလည်ရဲ့လား" ဟု ခပ်ထန်ထန် ဟောလေရာ လူမမာက အိပ်ရာမှ မချီသောအသံနှင့်...

"ငါ့တူမကြီး တီတီရယ်၊ ဒါတစ်ခုတော့ လက်မခံပါနဲ့ ဆင်ခြင်ပါနော်" ဟု ပြောလေ၏။

"ကျွန်မ ဒီလောက် မိုက်ပျံ့မလား ဒေါ်ဒေါ်ရယ်။ ဆင်ခြင်မှာပေါ့။ နို့... ဆရာရဲ့ အဲဒီလူက တကယ်ပေးမှာလား"

"အို... တကယ်မှ တကယ်ပါ။ မကြာဘူး။ နှစ်ရက်အတွင်းပဲ။ မဟုတ်ရင် ဆရာလျှာကို ဖြတ်ပါလို့ ပြောနေမှပဲ။ ကဲ... တော်လောက်ပြီ ပြန်မှပဲ" ဟု နောက်ဆုံး အပြီးသတ်ကာ ဗေဒင်ခန့် အခြားပြုတ်စာ ယတြာဖိုးတွေ ယူပြီး ကိုဖေဝင်းနှင့်အတူ ပြန်လေ၏။

လမ်းပေါ် သို့ရောက်လျှင် ကိုဖေဝင်းက ဗေဒင်ဆရာကြီးအား ငွေ(၁၀)ထုတ်၍ ပေးလိုက်ရလေ၏။

ကိုကြီးမြင့်သည် သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်း နှစ်ရက်ကြာလျှင် သူလိုချင်သော ပစ္စည်းများနှင့် တကွ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ကိုဘဇုံမှာ ဘူတာမှ ကြိုနေသည်ဖြစ်၍ ကိုဖေဝင်းလည်း ကိုကြီးမြင့်၏ ဂေါ်လက်ဆောင်တွေ ကြည့်ရအောင် လာခဲ့၏။ ရိုးအ ထုံဖျင်းသော ကိုကြီးမြင့်နှင့် ကိုဘဇုံမှာ ကိုဖေဝင်းရှေ့မှာပင် ဖြန့်ပြ ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ကိုကြီးမြင့် ဝယ်ခဲ့သည်များမှာ ကိုဘဇုံ အကြံပေးလိုက်သည့်အတိုင်းပင် အဝါရောင် မိန်းမဝတ် အထည်များနှင့် မင်းဝတ်သီး၊ ခူရင်းသီး၊ ပုစွန်ချည်၊ ငါးသလောက်၊ ငါးပိကောင်များ ဖြစ်ကုန်၏။

"ကဲ... ကိုဘဇုံ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းတော့ ဝယ်လာခဲ့ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပေးရမလဲ" ဟု ကိုကြီးမြင့်က မေးရာ၊ ကိုဘဇုံက...

"အမယ်... ဒါကတော့ မခက်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမက နားထိုင်းပေးမယ်လို့ ဒါလောက်တော့ စွမ်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကဆိုပြီး သူ တီတီလွင်ကို သွားပေးမှာပေါ့ဗျာ။ ဟင်... ဟုတ်ဖူးလား ကိုဖေဝင်း" ဟု ဆို၍ ကိုဖေဝင်း၏ ပန်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်ကာ...

"ကြည့်ဗျ၊ ကိုကြီးမြင့်တော့ စွံပြီသာ မှတ်ထား။ ကိုအေးမြင့်တို့တုန်းကလို အတိုင်းပဲ ကျွန်တော်စီမံလိုက်တာ၊ ရွှေဘိုသားဗျနော်။ ဟဲ... ဟဲ..." ဟု သူ့ကိုယ်သူ ကြွားလိုက်သေး၏။

ကိုဖေဝင်းကလည်း "ရှူးဝါး အေးပေါ့ဗျာ" ဟု ရေလိုက်ငါးလိုက်ပြောပြီး ဝမ်းထဲက ရယ်ချင်လွန်းလှသောကြောင့် အမြန်လစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကိုဖေဝင်း၏ စိတ်ထဲ၌ကား၊ သူတို့က လက်ဆောင်တွေ သွားပေးသည်။ တီတီလွင်တို့ တူဝန်းက ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းလိုက်သဖြင့် မီးဖိုပေါ်က လက်ခုစုတ်ကြီး၊ ထမင်းရေထဲကျပြီး ပြာပေထားသကဲ့သို့ မွဲခြောက်ရုံ့တွနောသော ကိုဘဇုံနှင့် ကိုကြီးမြင့်၏ မျက်နှာကို မြင်ချင်လှလေပြီ။ သို့သော် သူ့ဉာဏ်ကို ရိပ်မိသွားမည်စိုးသဖြင့် ချက်ချင်း မတွေ့သေးဘဲ ကိုကြီးမြင့် ပြန်လာ၍ (၃)ရက်ကြာခါစ စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ကာ ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူ၏ စိတ်ကူးမှာ ပထမဦး ကြက်နာတွေ မိုးမိထားသကဲ့သို့ ကျက်သရေမဲ့စွာ ကုပ်ဝိုင်နေသော ကိုကြီးမြင့်နှင့် ကိုဘဇုံနှစ်ယောက်ကို အစဦး သရော်ပြီးကာမှ တီတီလွင်တို့အိမ် သွား၍ သူ့ပေဒင်ဆရာ မှန်ကြောင်းနှင့် ပြောရင်း၊ ဂေါ်ရေးပြချေမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့၏။

သို့သော် နာရီစင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သည်တွင် ဝါဝင်းသော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဆင်ယင်၍ ကိုဘဇုံမိန်းမနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လာသော တီတီလွင်ကို မြင်ရလေရာ၊ သူသည် ထခုန်မိမတတ် အံ့ဩသွားလေ၏။

အကြောင်းကိုဆိုသော် ယခု တီတီလွင် ဝတ်လာသော ထဘီအင်္ကျီများမှာ ကိုကြီးမြင့် ဝယ်လာခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် သိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

အနီးသို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလျှင် သူသည် အောင့်အည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ...

"ဟင်... တီတီက၊ ပေဒင်မယုံဘူးလား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဤတွင် တီတီလွင်က ကြည်ကြည်ရွှင်သော မျက်နှာပေးနှင့်ပင်-

"ယုံပါသော်ကောရှင်၊ ယုံလို့သာပ"

"ဟင်း... ယုံရက်သားနဲ့... ဦးပိန်ညောင် ပေဒင်မမှန်ဘူး ထင်လို့လား"

"အို... မှန်လိုက်တာမှ သွေးတောင် တစ်စက်၊ နှစ်စက် ထွက်သေး"

"အို... ဘယ့်နာပါလိမ့်" ကိုဖေဝင်းမှာ အံ့ဩလှ၍ အာမေဍိတ်သံနှင့်ပင် မေးလိုက်မိ၏။

"ဘယ့်နာရမှာလဲ။ အခု ကျွန်မအဖေ သေပြီရှင်"

"ဟင်" ကိုဖေဝင်းမှာ ဖျတ်ခနဲပင် ကြက်သေ သေသွားမိ၏။ နောက်မှ ဆက်လက်၍...

"ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲ"

"အခု မနက် ကိုးနာရီလောက်ကပဲ"

"အို... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ တီတီက ပေဒင်ဆရာ ဟောတာကို နားမထောင်ဘဲ၊ ဒီ.. အဝါရောင် လက်ဆောင်တွေ ယူလိုက်တာကိုး"

"ယူဆို ကိုဖေဝင်းနဲ့ ပေဒင်ဆရာ ပြန်သွားကတည်းက လက်ဆောင်ပေးမယ့်လူကို မျှော်နေမိတာပဲ"

ကိုဖေဝင်းမှာ ပိုမို အံ့ဩသွားပြန်ကာ...

"ဟင်.... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆို ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မအဒေါ် လုပ်ပုံက ကျွန်မက သူမသေမချင်း လင်မယူရဘူးတဲ့။ ယူရင် သက်ဆိုင်တဲ့အမွေတွေကို တစ်ပြားမှ မပေးဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ကိုဖေဝင်းပဲ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကြည့်တော့၊ ကျွန်မလည်း အခု အသက် (၃၀)နီးနေပြီ။ (၁၄)နှစ်နဲ့ အမောက်ကောက်ပြီး လင်ယူကြတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောရရင် ကျွန်မလည်း ဟဲဟဲ... လိုချင်လှပြီပေါ့ရှင်"

"အဲ... ဒါနဲ့ အဒေါ်ကို သေအောင် လုပ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့" ကိုဖေဝင်းက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်၏။

သို့သော် တီတီလွင်မှာ အနည်းငယ်မျှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ...

"လုပ်ဆို၊ ကျွန်မက စိတ်ကောင်းနဲ့ပါရှင်"

ကိုဖေဝင်းမှာ ပိုမို အံ့ဩသွားပြန်ကာ...

"အို... ဒါများ စိတ်ကောင်းနဲ့လား"

"ရှင်... ကျွန်မပြောတာလဲ နားထောင်ပါဦး။ ကျွန်မစိတ်ကူးတာက ဒီလိုရှင်။ ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မအဒေါ်ဟာ အသက်(၅၀)ကျော်ပြီး သွေးဆုံးကိုင်နေလို့ ဘယ်တော့မှ နေထိုင်ကောင်းတယ် မရှိဘူး။ ဒီတော့ အဒေါ်ဟာ မမာမရှာကြီးနဲ့ ဝိမ်မရှိဘဲနဲ့တော့ လူပြည်မှာ ကြာကြာမနေနဲ့။ မြန်မြန်သေ။ ကျွန်မလည်း လင်မြန်မြန်ယူ။ ကျွန်မဝမ်းထဲကို အဒေါ် အမြန်ဝင်စားအောင် ဆုတောင်း၊ ဟော... အဒေါ်က ကျွန်မကလေး ဖြစ်လာတော့မှ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့သဘောနဲ့၊ ကောင်းကောင်း ပြုစုမယ်လေ။ ကဲ... ဟန်မကျဘူးလားရှင်"

ဤသို့ တီတီလွင်က သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောနေရာ ကိုဖေဝင်းမှာ သူ့ထွက်ပေါက် လွဲသွားသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ကာ...

"နို့... တကယ်ပဲ အခု တီတီက လင်ယူတော့မလိုလား" ဟု ဖြတ်မေးလိုက်၏။

"နို့... ဘယ်သူနဲ့ ယူမှာလဲ။ ရည်ရွယ်ပြီးသားတော့ မရှိသေးဘူးမဟုတ်လား" ဟု သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်နှင့် မေးလိုက်၏။

"ရှိပြီလားရှင်၊ ကျွန်မ စိတ်ကူး အထမြောက်အောင် လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ကိုကြီးမြင့်ပေါ့ရှင်"

"ဟင်... တကယ်ပဲလား"

ကိုဖေဝင်းမှာ ထခုန်တော့မလို လုပ်၍ မေးလိုက်၏။

တီတီလွင်မှာ အေးဆေးစွာပင်...

"တကယ်ဆို အခုပဲ လမ်းလျှောက်လာရင်းနဲ့ အိမ်က အဒေါ်မသာပဲ အရင်ချလိုက်ရမလား၊ ကျွန်မတို့ပဲ ပထမဦးလက်ထပ်လိုက်ရမလားဆိုတာကို ဟောဒီ မစွ(စ်)ဘရဲ့နဲ့ တိုင်ပင်လာတယ်ရှင်"

*****

ဂေါ်သင်တန်း

ဆရာကြီးသော်တာဆွေ

ဂေါ်သင်တန်းပေးနေပြီ

အမှတ် 49 1/2 ၊ ကပ်သီးကပ်သပ်လမ်း၊

ယ-ရ-လ-ဝ(ဗုဒ္ဓဟူးနံ) ကွက်သစ်၊

ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်းနံပါတ် ၇၅၊ ကြေးနန်း သ-တ-ဆွ

၁၀၀၀ တန်

ဝန်ကြီး ဦးထွန်းဖေ၊ ချင်းဝန်ကြီး ဦးဝမ်းသူမောင်၊ ပဲရော သူဌေး ဦးဆန်နီ၊ ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ ပင်လုံ ဒေါ်နုယဉ် (ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါက... ဆရာစန္ဒ ကြော်ငြာပဲ။ မဖြစ်ဘူး... ကိုယ့်ကြော်ငြာ ကိုယ်ထွင်ရေးမှ)

ဂေါ်မစွဲများ ဝမ်းသားဖွယ်

သင်၏ ဘဝတာ ဂေါ်ခရီးသည် ပြန်ပြုပေးသာယာ ရှိပါစေ။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာစကားတွင် ငါးပိဖုတ်၊ ငရှတ်သီးထောင်းမှာ ဆရာမပြု နည်းမကျဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဂေါ်သင်တန်းပေးလိုသည်။ အင်္ဂလိပ်နည်း၊ ဗမာနည်း (နင်ချစ်တာ ငါသိပါတယ်ဟု ဆိုရသော) ကချင်နည်း၊ (အပေါ့ လေးများသည်တွင်သွားကာ၊ တောဖျားနတ်ကာ၊ ဖမ်းစားတတ်၏။ ငတေညစ် နှစ်တွယ်... တွယ်လို့ သက်နှစ်ဆယ် အရွယ်ရှိခါမှ၊ ငါသိတယ်လေး... အဝေး...ဟု ညည်းယူရသော) ရှေး ကရင်နည်း၊ ရှင်းရှင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်းကြံရသော မြောက်ပိုင်း ရှမ်းပြည်ဂေါ်နည်း၊ မထီတထီနှင့် ပလီတီတီ ကြံရသော တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်ဂေါ်နည်း၊ ညဉ့်အချိန် မိန်းကလေး အိမ်တွင် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခွင့်ရှိ၍ စကားရည်ပြင် စကားထာဝဂ်ရသော အင်းသားဂေါ်နည်း (တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်၌ ရှိသည်။) လက်ဖက်တောင် အတက်အဆင်း လက်ကမြင်းရသော ပလောင်နည်း၊ အကာလ ညဉ့်အခါ အပေါက်နှိုက်ရင်း၊ ချစ်တင်းနှောရသော တောင်ပိုင်းရခိုင်နည်း၊ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ရွှေခြေချင်းကို ချီးမွမ်းရသော ရွှေမန်းသူဂေါ်နည်း၊ စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ဂျစ်ကားပေးစီးရသော မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)သူ ဂေါ်နည်း၊ ကျောက်ကုန်သည် ဟန်ပြရသော မိုးကုတ် မိုးကောင်းသူဂေါ်နည်း၊ ရန်ကုန်အကြား၊ မန္တလေးစကား၊ မော်လမြိုင် အစားဟု ဆိုသည့်အတိုင်း 'သောက်စားကြီးပါပေဗျာ' ဟု ချီးကျူး၍ ဂေါ်ရသော ရွှေမြိုင်သူ လုံးကြီးပေါက်လှတို့ကို ဂေါ်နည်းစသည့် ဒေသမန္တရာ နယ်လှည့်ဂေါ်နည်းတို့အပြင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ ဆေးလိပ်ခံဂေါ်နည်း၊ အပ်ချပ်ဆိုင်ဂေါ်နည်း၊ အထည်ဆိုင်ဂေါ်နည်း။

ကုန်စုံဆိုင်ဂေါ်နည်း၊ ဆိုင်စာရေးမလေအင်္ဂါနည်း၊ ထိစာရေးမဂေါ်နည်း၊ ရုံးစာရေးမဂေါ်နည်း၊ ဖုန်းစာရေးမဂေါ်နည်း၊ အရပ်သူဂေါ်နည်း၊ ကျောင်းသူဂေါ်နည်း၊ ကောလိပ်သူဂေါ်နည်း၊ နှစ်ဂေါ်နည်း၊ စာရေးဆရာမဂေါ်နည်း၊ ကဗျာဆရာမဂေါ်နည်း၊ မိဘပေးစားမှ ယူမည်ဆိုသော အိမ်တွင်းပုန်း သူဌေးသမီးဂေါ်နည်း၊ (ဟင်... နောက်၊ ဘာကျန်သေး... ဪ... ရှိသေး) မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရသော ဆရာသန်းဆွေ၏ ဂေါ်နည်း၊ စသည် ဂေါ်နည်းမျိုးစုံ အဖုံဖုံကို လေ့လာကျွမ်းကျင်ခဲ့သော ဆရာထံသို့ လာရောက်ဆည်းကပ်ပါ။ ဂေါ်သင်တန်း ယူလှည့်ပါ။ ဆရာထံ နည်းနာခံပြီးမှ မစွဲဘူးဆိုပါလျှင် ဆရာ ရဲရဲကြီး အာမခံလိုက်မည်။ ဆရာနမကို ချက်ချင်း ယူလိုက်ပါ။ ဟင် လောကမှာ ဤမျှ အာမခံရဲသော ကြော်ငြာရှင် ရှိပါသေးလော။ (နောက်မှ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ပထမ ကိုယ့်ကျောင်း လူလာဖို့ အရေးကြီးတာ) ဘုရားစူးစေ့ တကယ်ပါ။ သင့်အတွက် ဆရာ ကူညီစမ်းပါရစေ။ လာခဲ့ပါ။ ဆရာ မျှော်နေမယ်နော်။ (အမယ်လေး... ကျောင်းသားလိုချင်မှန်း သိသာလိုက်တာကွာ။ အို... ရှက်နိုင်ပါဘူးလေ။)

မှတ်ချက်

ကျောင်းသားဦးရေကို ကန့်သတ်ထားသည်။ လာသမျှထက် ပို၍ လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။
 ပထမ ကျောင်းဝင်ကြေးငွေ မလို၊ ဘရန်ဒီ သို့မဟုတ် ဝီစကီကွာဒ် ပုလင်းကြီး တစ်လုံး။
 နေ့စဉ်ကြေးပိုင့်ဒ် ပုလင်းငယ်တစ်လုံး။
 သင်တန်းမှာ သင်၏ အခြေခံ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကို လိုက်၍ ဖြစ်သည်။ သင် ဂေါ်မစွဲခဲ့ပုံကို မရှက်မကြောက် ပြောပြရမည်။

ဆရာကို တွေ့ရန်အချိန်

နံနက် ၆ နာရီမှ၊ ညနေ ၆ နာရီ၊
 ညနေ ၆ နာရီမှ၊ နံနက် ၆ နာရီ။

တစ်ရက်လျှင် ဤနှစ်ချိန်မျှ တွေ့နိုင်သည်။ ဆရာမှာ အလုပ် များလွန်းလွန်းလို့ အချိန်ကို ကန့်သတ်ထားရသည်။

မှတ်ချက်

ဆရာကို အိမ်မှာ မတွေ့ခဲ့သော် လမ်းထိပ်အရက်ဆိုင်ကို လာခဲ့ပါ။

လူကြီး၊ လူငယ်၊ လက်ဝဲ၊ လက်ယာမရွေး လက်ခံသည်။ သို့သော် ဂုဏ်သရေရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထောက်ခံစာ ပါရမည်။ ဤသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ အရက်ဆိုင်နှစ်ဆိုင် အချိန်မရွေး အကြွေးရကြောင်း မန်နေဂျာ၏ လက်မှတ်ဖြစ်သည်။ (ဤအချက်သည် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ကြောင်း သတိပြုပါ။)

(ပုံ)သော်တာဆွေ

ဂေါ်ဝိဇ္ဇာ

ကျွန်တော်မှာ ဆရာကြီး မဟာဆွေ၏ သားတပည့်ပီပီ အသက်ကြီးလာလေလေ အသောက်ကြီးလာလေ ဖြစ်ရကား လစဉ်ရသမျှ ဝတ္ထု ရေးခကလေးနှင့် မသောက် လောက်တော့သဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် ဂေါ်မစွဲ ဖြစ်ပါလျက် အလုပ်မရှိ၍ အလုပ်လက်မဲ့ အသင်းဖွဲ့သကဲ့သို့ အစ်မကြီး ခင်မျိုးချစ် အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဖော်ပြပါ မဟုတ်ကဟုတ်ကသော ဆိုင်းဘုတ်ကို အိမ်တွင် ချိတ်လိုက်ပါသည်။ (၃)ရက်မြောက်နေ့တွင်...

ကျားပုံကြီး ဈေးဦးပေါက် ရောက်လာခြင်း

"ဗျို... ဦးသော်တာဆွေ၊ ဦးသော်တာဆွေ ရှိပါသလား"

အချိန်မှာ နံနက် (၉)နာရီခန့် ရှိပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ မထသေး။ ညက အရက်ဆိုင်မှ တရုတ်ပေသီးဖြင့် တွက်ချက် မှတ်သားထားလိုက်သော ကြွေးစာရင်းတွေ မှန်မမှန် ပြန်လှန်တွေးတောနေပါသည်။ နောက်ထပ် ဘဲကင်တစ်ခြမ်း ထပ်ယူ မယူ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေခိုက် အထက်ပါ ခေါ် သံကို ကြားရသည်နှင့် ခေါင်းရင်းက ကျူထရံချုပ်ကို လှုပ်လိုက်ရာ...

"အလို... ဖိုးကြည်လင်တို့ ဖိုးမြသန်းတို့ ဖိုးအောင်လင်းတို့ ပါလား။ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စ၊ စာပေသစ်တရား ဟောဦးမလို့လား။ ကိုသန်းတင်ပါ ဘာလို့ မခေါ်ခဲ့တုန်း။ လာ... လာ အိမ်ပေါ်တက်ကြ"

သူတို့သည် စာပေသစ်သမားများ ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေ သိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်ပေါ် ရောက်ကြသောအခါတွင် သူတို့အထဲ၌ အညွှန်ဆုံးဖြစ်သလောက် အသွက်ဆုံးဖြစ်သော အောင်လင်းက...

"စာပေကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးချာ။ ဂေါ် ဟော်စွ"

"ဘယ်သူ အတွက်လဲ"

"ဟော့ဒီ ကျားပုံကြီး"

လက်သန်းလုံးလောက် ထူသော မျက်မှန်ခွဲကြီးနှင့် မြသန်းကို ညွှန်ပြသဖြင့်...

"အလို... ကိုမြသန်းက ကလောင်နာမည်ပြောင်းလိုက်သလား။ ဆိုရှယ်လစ် ကိုဘဆွေက ကျားကြီး၊ ခင်ဗျားက ကျားပျံကြီးဆိုတော့ သူ့ထက်တောင် တစ်လုံး ပိုနေတာပေါ့"

အောင်လင်းကပင်...

"ကလောင်နာမည် ပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူးဗျို့။ ဂေါ်ပွဲတစ်ခုမှာ ကျန်ရစ်ဖြစ်ရင်း အလိုလို ဒီနာမည်ရလာတာ။ ကဲ... ဒီအကြောင်းက နောက်မှ ရှင်းတာပေါ့။ အခု ကျုပ်တို့လာရင်းကတော့ သူ့ကို ကျောင်းအပ်ဖို့ပဲ လက်ခံနိုင်မယ် မဟုတ်လား"

"ဒါကတော့ ကျုပ် ကြော်ငြာထဲပါတဲ့ စည်းမျဉ်းအတိုင်းပဲ"

"အသိမိတ်ဆွေချင်း ဖြစ်သော်လည်း မလျော့နိုင်ဘူး" ဟူသော အမူအရာနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ဤတွင် လူလည်လူပါးဖြစ်သော အောင်လင်းက "ကဲ... ကျားပျံကြီး ထုတ်စမ်းကွာ" ဟု ဆိုလိုက်သည်၌ မြသန်း၏ လွယ်အိတ်ထဲမှ ဝိုက်လေဘယ်လ် ဝီစကီကွာဒ် ပုလင်းကြီး ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်မှာ ဆန့်တန်းအပ်သောလက်ဝယ် အသပြာထောင်ထုပ်ကို ရဘိသို့ များစွာပင် နှစ်ထောင်းအားရ ရှိလှ၍ အိပ်ရာထ မျက်နှာမသစ်ရသေးဘဲလျက် စိစွတ်လာသော သွားရည်ကို ကျွင့်ခနဲ မျိုချလိုက်ပြီး...

"အင်း... ဒါတော့ ဟုတ်ပြီ။ နောက်... အရက်ဆိုင်နှစ်ခုက အချိန်မရွေး၊ အကြွေးရကြောင်း ထောက်ခံစာကော"

အောင်လင်းကပင် မြသန်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်နှစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

"ဟော့... ဒါက၊ မြေနီကုန်းထပ် အပိုင်းကြီးရှေ့ဆိုင်က အကြံ့ရဲ့လက်မှတ်၊ ဟော့ဒါက ရှမ်းလမ်းနဲ့ မအူပင်လမ်းထောင့် ခေါက်ဆွဲဆိုင်က အယန်ရဲ့ လက်မှတ်"

ကျွန်တော်သည် စာနှစ်ရွက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီး...

"အင်း... ဟုတ်တယ်။ ဒီဆိုင်တွေက အကြံ့နဲ့ အယန်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ 'လူတွေ မူးအောင် ပုလင်းထောင်ပေးတာ တို့ အယန်၊ လိုချင်သမျှကို အကြွေးတွေပေးတာ တို့အကြံ့' လို့တောင် ကျုပ် သိချင်းဆိုလေ့ရှိတာပဲ။ ကဲ... ဒါဖြင့် အဖေ၊ အမေနာမည်နဲ့ အသက် နေရပ်တွေပြော တစ်ခါတည်း ကျောင်းသားလက်ခံစာရင်း သွင်းလိုက်မယ်"

ကျွန်တော်သည် လက်ခံစာရင်း စာအုပ်၌ မြသန်းပြောသည်များကို ရေးမှတ်ပြီးနောက်...

"ကဲ... ဆရာတပည့် အဖြစ်နဲ့ ဂေါ်သင်တန်း ပေးရမယ်ဆိုတော့ ဆရာက တပည့်ရဲ့ အခြေခံ အရည်အချင်းကို သိထားနှင့်ဖို့ လိုတယ်။ မှန်တဲ့အတိုင်းသာ ပြော၊ ပညာ ဘယ်အထိ သင်ဖူးလဲ။ ယူနီဘာစီတီမှာ နေခဲ့ဖူးသလား"

"ဘီအေ အောင်ပါတယ်"

"အို... ဝွန် များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးတွေ သွားရည်ကျတတ်တဲ့၊ နောက်ဆွယ် ဒီဂရီကလေးနဲ့ပဲ"

မောင်ကြည်လင်က ဝင်၍ တောက်ရာ...

"အင်း ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ သို့သော် တချို့ စာအုပ်ကလေးတွေ မတောက်တစ်ခေါက် ဖတ်ပြီး၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တောင်မကျ မြောက်မကျ ဖြစ်နေတဲ့ ဟာကလေးတွေလို လူ့စွာ ဖြစ်နေမှာ စိုးရတယ်"

အောင်လင်း "ဟာ... မဖြစ်ရပါဘူး။ သင်တန်းကို နည်းလမ်းတကျ အစအဆုံး တက်ခဲ့တာပဲ၊ စိတ်ချပါ"

"ဒါဖြင့် ကောင်းပါပြီလေ။ နို့... ပြီး... ကျုပ်သိထားတာ တစ်ခု မေးဦးမယ်။ သာဓုက တာရာကို နှိပ်ထားတာထဲမှာ မြသန်းနဲ့ ကြည်လင်ဟာ တာရာရဲ့ နောက်လိုက် တပည့်လက်ကိုင်တုတ် ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ရေးတယ်။ ဒါမှန်ပါသလား။ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောစမ်းပါ"

ကြည်လင်နှင့် မြသန်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်နေကြသည်။ အတော်ကြာမှ အောင်လင်းက...

"ဒါကတော့ ဒီလိုပါ။ သာဓုက ရေးမယ်ဆိုလည်း ရေးစရာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အမှန်က အစဦးမှာ သူတို့ဟာ တာရာနဲ့ စာပေသစ် သဘောချင်း ကိုက်ညီမယ်ထင်ပြီး ပူးပေါင်းခဲ့ကြတယ်။ တာရာမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဝင်ရေးခဲ့ကြတယ်။ တက်တိုးက တာရာကို ဝေဖန်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရေးဘက်တော်ရယ်ဆိုပြီး တာရာဘက်က ကူညီခဲ့ကြပါတယ်။ နောက်တော့မှ တာရာရဲ့ စာပေသစ်ဟာ ဝစ်လစ်စလစ်အလှ (Naked Beauty)၊ ရွှေအိုရောင် (Ragged Gold)၊ ပင်မရေစီး (Main Stream) စသည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ် စကားလုံးတွေ တိုက်ရိုက်ပြန်ထားတဲ့ စကားလုံးတွေသာ တချို့လူ နားမလည်အောင် သစ်ပြီး အကြောင်းအရာကျတော့ ဘာမှ မသစ်ဆန်းတာ သိရလို့ တာရာနဲ့ ခွဲထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခုတော့ တာရာနဲ့ စာပေရေးရာမှာ လုံးဝ မပတ်သက်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ဆိုလိုတဲ့ စာပေသစ်က အားလုံးရေးသားမှု 'ဟန်' ထက် အကြောင်းအရာတည်းဟူသော 'ပစ္စည်း' ကို ပဓာနထားပြီး တိုင်းပြည်လူထုရဲ့ ဘက်တော်သား...."

ကျွန်တော်က ဖြတ်၍...

"ကဲ... တော်ပါတော့လေ။ ကိုအောင်လင်း... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က စာပေသစ်တရား ဟောခိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြသန်းကို ဂေါ်သင်တန်း ပေးဖို့အတွက်သာ တာရာနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့သလဲ သိချင်လို့ မေးတာပါ"

"နေပါဦး။ ဂေါ်သင်တန်းမေးဖို့နဲ့ တာရာနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာနဲ့ ဘယ်လို စပ်ဆိုင်နေလို့လဲ"

"ဆိုင်ပါသော်ကော... ကိုအောင်လင်းရယ်၊ ဆိုင်ပါသော်ကော၊ ကျုပ်ပြောမယ်ဗျ။ ကျုပ်... တာရာကို ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒီနေ့ဟာ လူမှုရေးရာမှာ အင်မတန် အူကြောင်ကြောင် နိုင်တယ်။ ကဲ ဖြတ်မေးရဦးမယ်။ မောင်မြသန်းဟာ တာရာနဲ့ တစ်ခါက ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ မငြင်းနိုင်ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါတော့ ဝန်ခံရမယ်"

"ကဲ... ဒါဖြင့် ဘာမှ စောဒက မတက်ကြနဲ့တော့။ ကျုပ် အတိအကျ ပြောလိုက်တော့မယ်။ တာရာရဲ့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှုတွေဟာ မောင်မြသန်းကို ကူးစက်နေတယ်။ ကျုပ်... သူ့မျက်နှာမြင်တာနဲ့ သိတယ်။ ဒီအူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မှုဟာ မနုဿဂေါ်ဂန်ကံဇေးရှင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုမှာ ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့ အတားအဆီးကြီးလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။ သန်းဆွေ ကြည့်ပါလား။ သူ့ရဲ့ ဝမ်းတွင်းပါ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မှုကြောင့် ဂေါ်ပွဲဟူသမျှ သူချည်း နောက်ကောက်ကျ ကျန်ရစ်တာချည်းပဲ။ ကျုပ်... မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) ရောက်တုန်းကလည်း သူ့ကို အကွဲထိုးသွားတဲ့ မဟာဗျာ ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်ပြီးစီးနေတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကဲ... ဒါတွေ ထားပါလေ။ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းကို ပြောကြစို့။ အခု မောင်မြသန်းမှာ နဂိုက ဂေါ်မစွဲရုပ်ရည် အမူအရာ ရှိနေရတဲ့အထဲ အဇာတသတ်မင်းသား ဒေဝဒတ်ထံ တပည့်ခံမိသလို တာရာနဲ့ ပေါင်းသင်းမိလို့ တာရာရဲ့ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်မှုတွေ ကူးစက်နေတဲ့အတွက် ကျုပ်က သူ့ကို ဂေါ်သင်တန်းပေးတဲ့အခါမှာ ဒီ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှုတွေကို ပထမ သုတ်သင်ရမယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် လုပ်ငန်းတစ်ခု ပိုလာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ကျောင်းစရိတ်နှုန်းထားကို တရားနည်းလမ်းကျနစွာ ပြောင်းရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ကျောင်းဝင်ကြေးတော့ လာပြီးသားကိစ္စ ဒီပုလင်းကြီးတစ်လုံးပဲ ထားပါတော့။ သို့သော် နေ့စဉ်ကြေးမှာဖြင့် ကြော်ငြာထဲ ပါတဲ့အတိုင်း တစ်ပိုင်းနဲ့ မထားနိုင်တော့ဘူး။ စပါယ်ရှယ်စရိတ်နဲ့ နောက်ထပ် တစ်စိတ်တိုးပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ပိုင်းနဲ့ တစ်စိတ်မှ ကျုပ် လက်ခံနိုင်တော့မယ်။ ကဲ... ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြ။ ကျုပ်... မျက်နှာသစ် သွားလိုက်ဦးမယ်" ဟု ဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး "ဒါတောင် ခင်ဗျားတို့ဟာက တာရာဆီက တစ်ဆင့်ကူးတာမို့လို့ သန်းဆွေလို ဝမ်းတွင်းပါ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ရင် တစ်ပိုင်းတစ်စိတ်မပြောနဲ့ တစ်ပိုင်း နှစ်စိတ် တစ်ပုလင်းတောင် ကျုပ် တော်တော် စဉ်းစားရလိမ့်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေအိုးရှိရာသို့ လာခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာ၌ တာရာနှင့်သန်းဆွေကို ခင်မင်သူများက ကျွန်တော့်ကို ဆဲရေးကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် သည်းခံကြပါခင်ဗျာ။ တာရာနှင့် ကွဲပြားသွားသော စာပေသစ်သမားများထံမှ နောက်ထပ် တစ်စိတ်တိုးရရန် မဟုတ်ကဟုတ်က လီဆယ် ကြံဖန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့နော်ဗျ။ ကိုတာရာနဲ့ ကိုသန်းဆွေ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘေးမဲ့ထားနေကျပဲ)

ကျွန်တော်၏ ထွင်ပေါက်ကား ဝင်လေပြီ။ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်နေစဉ်၌ သူတို့ တီးတိုးပြောသံ ကြားရ၏။

အောင်လင်းက "ဟုတ်သားပဲ။ မင်းတို့ကို ငါအစကတည်းက ပြောသားပဲ။ ဒီတာရာနဲ့ သွားမပူးပေါင်းနဲ့လို့၊ အခုတော့ ကောင်းတယ်။ တာရာအတွက် တစ်စိတ်တိုးသွားတာ"

မြသန်းက "အင်း ရလိမ့်မယ်။ ဒီ သော်တာဆွေ ဆိုတဲ့ကောင်က အရက်နဲ့ကျရင် ဘယ်အင်းမှ မရဘူး။ လူချင်းထက် အရက်ကို ပိုခင်တဲ့ ကောင် သိရဲ့လား"

ကြည်လင်က "ဒါဖြင့် သူ့ကျောင်းမတက်ဘဲ နေလိုက်ကွာ"

အောင်လင်းက "မတက်ဘဲ နေလို့ ဖြစ်မယ်လား။ တို့လူက ဒီလို ဂေါ်သင်တန်းမှ မယူရရင် တစ်သက် မိန်းမရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောထလိုက်တာကလည်း မပြောနဲ့တော့။ ဒီတော့ မစွဲတဲ့အတူတူ ရှေ့ပိုင်းခေါက်ပြီး၊ နောက်မီးဖွင့်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကဲ... မြသန်း မင်း... ဒီလိုကော နောက်မီးဖွင့်ချင်လို့လား"

မြသန်းသည် သူ့မျက်နှာ ပုံဆိုးကြီးကို (၇၅)ခေါက်ချိုးပြီး "ဟာ... မင်းကလည်းကွာ"

"အေး... ဒါဖြင့် သူပြောတဲ့အတိုင်းသာ ပေးလိုက်ပေတော့"

မောင်ကြည်လင်က "နေပါဦး။ သူ့ကျောင်းတက်တော့ကော ရှုမ်းဝါး စွဲရောတဲ့လား"

အောင်လင်းက "ဒါတော့ သူ့ကြော်ငြာထဲ ပါတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ကျောင်းတက်လို့မှ မစွဲရင် သူ့နမ ယူရုံပေါ့ကွ"

ကျွန်တော်မှာ အကြောတွန့်၍ သွားပါသည်။ ဤအတွင်း၌ မောင်ကြည်လင်က လုပ်လိုက်သေးသည်။

"သူ့နမက မစွဲတာကြီး ဖြစ်နေရင်ကော"

"အို... သော်တာဆွေ နမဆိုရင် အရှုပ်ဆိုးမယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ့လိုပဲ သောက်ကျင့် မကောင်းရင်သာ ရှိရမယ်"

မအေပေးမျိုးတွေ ပြောပုံကိုက ကြာလျှင် သူတို့ကို ပြေးထိုးမိတော့မည်။ ထိုပြင် ကျွန်တော် တောင်းဆိုသော ကျောင်းစရိတ်ကိုလည်း လိုက်လျောတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာ ပေါင်ဒါရိုက်ရင်း ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ယူ၍ သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ကဲ... မောင်မြသန်း" ယခင်က ကိုမြသန်းခေါ်ခဲ့သော်လည်း ယခု မိမိတပည့်အရာ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် "ရှေ့... ဒီစာ ဖတ်ကြည့်စမ်း။ စာမြည်းပေါ့ကွယ်" စာကို ပေးလိုက်ပါသည်။

၎င်းစာမှာ သူသွားရည် ကျလောက်ပေသည်။ မိတ်ဆွေ ဖတ်ရှုပါဦး။ စာရွက် အစိမ်းနုကလေး ပေါ်တွင် မိန်းကလေး လက်ရေးလှလှကလေးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

မေ့အချစ်ဆုံးမောင်...

မောင့်ဆီက စာလေ၊ ဒီကနေ့ မနက်ရတော့ အို... ဝမ်းသာလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း၊ သိန်းဆူ ပထမပေါက်ရင်တောင် ဒါလောက် ဝမ်းသာမယ် မထင်မိဘူး။ အဟုတ်ပါ မောင်ရယ်...

မောင်... အသက်ရယ်... မောင့်ဆီက စာကို မေ့ စောင့်ရတာ ကြာလှပါပကောကွယ်။ မေ့ကတော့ မောင် မေ့ထက်ချစ်တာ တွေသွားပလားလို့။ အို... မောင် မေ့ကို မမေ့သေးဘဲကိုး။

မောင်ရယ် အချစ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ မေ့ကို ပြောပြောနေရသေးသလားကွယ်။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာက မောင့်အပြစ်ဆိုလို့ မေ့ဘက်က တစ်စက်ကလေးမှ မမြင်ဘူး။ ရှိတယ်လို့ကို လုံးလုံး မထင်ပါဘူး အသက်ရယ်...

သတင်းစာတွေထဲမှာ မြဝတီ ပြဇာတ်ကြော်ငြာတော့ မောင့်နာမည်ကိုလည်း မေ့ တွေ့လိုက်ရတော့ ဇာတ်တိုက်ရ၊ သီချင်းကျက်ရနဲ့။ အို... မောင် သိပ်အလုပ်ရှုပ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေ့ တွေးမိပါတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် မောင့်ကို အလုပ်ပို မပေးတော့ပါဘူးဆိုပြီး စာထပ်မရေးဘဲ မောင့်ဆီက စာကိုသာ စောင့်နေခဲ့တယ်။

မောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း မေ့ သဘောကျပါတယ်။ မေ့အတွက်တော့ မောင်ဟာ အစဉ်လှနေတာပဲ။ ချောနေတာပဲ။ ခွဲနေတာပဲ။

You are the fairest of all the men, I have ever seen.

မောင့်အဖို့လေ မေ့ အခု ဆွယ်တာထိုးနေတယ်။ ပြီးတော့မယ်။ မှောက်ယံစား မောင့်ကို ထွေးဖို့ ဆောင်းအမီ ပို့လိုက်မယ်နော်။ မောင့်ဆီကတော့ မေ့ ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူးကွယ်နော်... စိတ်လည်း မကောက်နဲ့ဦးနော်။

အို... မောင်ရယ်၊ အချစ်ရယ်၊ မေ့ အသက်ရယ် မောင့်ကိုလေ မေ့ ချစ် ချစ် ချစ် ချစ်လွန်းအားကြီးလို့ပဲ ခက်ပါတယ်ကွယ်။ 'ချစ်ဒီဂရီ' နည်းနည်း လျှော့လျှော့သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်။ သိရင် အကြံပေးစမ်းပါ။ ဒါမှ မေ့ နည်းနည်း သက်သာမှာ သိရဲ့လား။

Then so long, sweet heart with thousands of deeps kisses, never ending.

Ever Yours,

May

မြသန်း(ဝါ) အောင်လင်း အခေါ် ကျားပုံကြီးမှာ ဤစာကို ဖတ်၍ သွားရည်ကျနေ ရှာပါသည်။ သူ့မျက်မှန် အထူကြီးထဲမှ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လိုက်ကာ...

"ဟင်... ဒါက ဘယ်သူ့စာလဲ"

"ကိုယ့်ရည်းစား မေက အခု ကိုယ်တို့ ပြဇာတ်တိုက်နေတုန်း သူ့ဆီကို စာပြန်နောက်ကျလို့ ရေးတာလေ"

အမှန်စင်စစ်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်၍ မိမိကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ပေးလေဟန်နှင့် ဆရာသန်းဆွေ နည်းအတိုင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရေးပြီး အိမ်အနီးက အသိမကလေးအား ကူရေးပေးခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စ၌ ကျွန်တော် မသက်သာပါ။ ထိုကလေးမအား စာကို ကူးရေးပေးပါမည့် အကြောင်း၊ ပထမ သူ့အိမ်တွင် ရှိသမျှ သွေးမဖြစ်တော့သော သနပ်ခါးတုံး အကောက်တွေကို သွေးဖြစ်အောင် လွှဲနှင့် တိုက်ဖြတ်ပေးရပါသည်။ လူ့ကို ချွေးဒီးဒီးကျလို့၊ ဒုတိယ ယခု ကျွန်တော့်ကိုယ်၌ ဝတ်ထားသော စွပ်ကျယ်ဖြူကာ အစကို စုတ်လျှင် စင်စင်ကြယ်ကြယ်လျှော်ပြီး သူ့အား တို့ပတ်ပဝါလုပ်ဖို့ ပေးရန် ကတိထားရပါသေးသည်။ မိန်းကလေးများ သူတို့ဆီက ရဖို့ဆိုရင် သိပ်ဈေးကိုင်တာ။

ဤမျှပင် ကြံထားရပါသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကျားပုံကြီးမှာ အဟုတ်မှတ်ကာ စာကိုပင် ထပ်မံ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး...

"စာလုံးကလေးတွေကလည်း သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ။ အရေးအသားကလည်း နွဲ့လိုက်တာနော်။ ဆရာကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သိပ်သိသာတာပဲ"

ကျွန်တော်က "မောင်ရင် ဒီစာမျိုးတွေ တစ်လ လေးငါးစောင်လောက် ရမနေချင်ဘူးလား"

ဤနေရာ၌ကား ကျားပုံကြီးမှာ နှုတ်ကပင် မဖြေနိုင်ဘဲ သူ၏ မသေမသပ် ခုံဖိနပ်ဦးကော့နှင့် တူသော စုတ်လန်လန် နှုတ်ခမ်းကြီးကို ဖြုကာ 'အဟီးဟီး၊ အဟီးဟီး...' နှင့်သာ ဘယ် ဂီတပေါက်မှ မဝင်သော သံပြာဆိုးကြီးနှင့် ဟီးနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ မိမိ ဂြိုဟ်ပေါက်ဝင်ပြီကို အတပ်သိရကား...

"အင်း... ဆရာတပည့် ဖြစ်ရင် ဒီစာမျိုးတွေ လိုချင်သလောက် ရမှာပေါ့ကွယ်။ ဆရာတော့ ဒါမျိုးတွေ လာလွန်းအားကြီးလွန်းလို့ ငြီးနေပါပြီ။ ကဲ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း တာရာဆီက ကူးတဲ့ အူကြောင်ကြောင် ရောဂါဆိုးကို သုတ်သင်ဖို့အတွက် နေ့စဉ်ကြေး တစ်စိတ်ပေးဖို့ သဘောတူမယ် မဟုတ်လား။ ဆရာကလည်း မတရားသဖြင့် တောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး"

မြသန်းမှာ သူ့အဖော်တွေ မျက်နှာတစ်လှည့်စီ ကြည့်နေပါသည်။ ဤတွင် လူတွင်ကျယ် လုပ်ချင်သော အောင်လင်း ပီစီကွေးက...

"နေပါဦး။ တာရာဆီက အူကြောင်ကြောင် ရောဂါကူးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် ပြောနိုင်တာလဲ"

ကျွန်တော်က သွက်လက်စွာပင်...

"ကြည့်ပါလားဗျ။ သူ့မျက်နှာကိုက သွားလေသူရဲ့ ဓာတ်ပုံဟောင်းကို ပုံကြီးချဲ့ထားသလို ဖုန်ဖွားဖွား မှုန်ဖွားဖွားကြီး နေတာပဲ။ တာရာမျက်နှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ"

ဤနေရာ၌ သူတို့ မငြင်းနိုင်။ အောင်လင်းနှင့် ကြည်လင်တို့မှာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်မှ 'ဟုတ်ပေသား' ဟူသော အမူအရာနှင့် မြသန်းမျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မြသန်းမှာကား အလယ်က ဟိုလူကြည့်လိုက်၊ သည်လူကြည့်လိုက်နှင့် ကြောင်စီစီ။

ထို့နောက် မောင်ကြည်လင်က...

"နို့... ဒီ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှုကို ပြုပြင်လို့ ရပါဦးမလား"

"ဟာ... ဒါတော့ ခွေးတောင် လက်ပေးသင်ရင် တတ်သေးတာပဲဗျာ။ မခဲယဉ်းပါဘူး။ တံငါနားနီး တံငါ၊ တာရာနားနီး တာရာဆိုတာလို သော်တာဆွေးနားနီးတော့ သော်တာဆွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ နို့... ပြီး... ရွှေတောင်မှာနေတော့ ရွှေရောင်ဟပ်ပြီး ရွှေဟင်္သာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား"

ဤတွင် အောင်လင်းက...

"ကဲ... ကျောင်းအပ်လို့တော့ ပြီးစီးသွားပြီ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်က တစ်ခု အစီရင်ခံပါရစေ"

ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်၍ လေးလေးနက်နက် ပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းအပ်ဆရာကြီး ပီစီ...

"အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ... အမိန့်ရှိပါ"

"တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရှေးအစဉ်အလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ့ထုံးစံမှာ ငှက်ပျောသီးနဲ့ မုန့်ပဲသွားရည်စာနဲ့ ကျောင်းအပ်လာတဲ့အခါမှာ စိတ်နှလုံးသား မွန်မြတ်တဲ့

ဆရာတော်ကြီးများဟာ ကျောင်းအပ်လာတဲ့ လူများကို သူ့ကို ပူဇော်တဲ့ ပစ္စည်းထဲက ခွဲဝေ ကျွေးမွေးလေ့ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ချထားသော ဝီစကီပုလင်းကို ကြည့်၍ ပြောလေရာ ကျွန်တော်မှာ မနေသာတော့ဘဲ...

“ဪ... ကျုပ် နားလည်ပါပြီ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ မနက် စောစောစီးစီး မလုပ်ဘူးလား အောက်မေ့နေလို့ပါ”

“ဟာ... ကျုပ်အဖို့တော့ ဒီကောင်ကို အချိန်မရွေး ပေါင်းသင်းရတာပဲ။ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းပဲ။ မိန်းမတွေထက် သစ္စာရှိတယ်။ မိန်းမတွေဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ်။ သူဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့မူလ စိတ်ဓာတ်ကို မသွေလှန်ဘူး”

“အင်း... ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အယူအဆချင်းတူတယ်။ ကဲ... တပည့်” မြသန်းဘက်လှည့်၍ “ဆရာ တော်တော်ချင်း ခိုင်းတယ်လည်း မအောက်မေ့နဲ့ကွယ်။ ဟော... ဟို ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဖန်ခွက်နဲ့ ဖောက်တံ ယူချေကွယ်”

မြသန်းက သွက်လက်စွာထ၍ သွားရာ အောင်လင်းက...

“ဟာ... ခိုင်းလို့တော့ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ခိုင်းသာ ခိုင်းပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်မသောက်ပေမယ့်လို့...”

“ဟင်... သူ အရက်မသောက်တတ်ဘူးလား”

“လုံးဝ မသောက်တတ်ဘူး”

“ဟာ... ကောင်းပေါ့ဗျာ။ ဒီတပည့်မျိုးရတာ အရင် တပည့် မင်းရှင်နောင်တို့ ခင်မောင်နီတို့ ခင်မောင်ကြည်တို့ သာကဒိုးတို့တုန်းကတော့ ကျုပ်ထက်ကို ပိုသောက်နေလို့ လောက်တယ်ကို မရှိဘူး”

“အဲ... မြသန်းက သူ မသောက်ပေမယ့်လို့ သောက်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို မကဲ့ရဲ့ဘူး။ သောက်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ တိုက်တယ်။ ငွေပေးတယ်။ မူးရင် ထိန်းတယ်။ အမူးသမားချင်း ရန်ဖြစ်ကြရင် သူ ရှေ့ကနေ ဆော်တယ်”

“အမယ်လေး တယ်အဖိုးတန်တဲ့ သူငယ်လေးပါလား။ ကိုအောင်လင်းရယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ညက မိုးကုတ်က ပတ္တမြားတစ်လုံး ကောက်ရတယ်လို့ အိပ်မက်တာပဲ။ တကယ်တည်း အံ့ကိုက်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် နောက်ပိုင်းမှာ စိတ်မကောင်းဘူး။ အဲဒီ ပတ္တမြားက ကျုပ်ဆီ ကြာကြာမနေဘူး။ ကျုပ်ကို စာရေးဆရာ ဘိုင်သမားဆိုပြီး အတိုးပေးဝယ်နိုင်တဲ့လူဆီကို လိုက်သွားသတဲ့ဗျာ။ တောက် အသည်းနာလိုက်လေဗျာ”

"ကဲ.. အသည်းနာရင် ဟောဒီမှာ ဆေးပုလင်းဖွင့်ပြီးပြီ။ ကြည့်... ဆရာတပည့်က ဖော့ဆိုကို မကွဲအောင် ဖွင့်ပြတယ်။ ဒါထက် ဆရာအိမ်မှာ ဆိုဒါပုလင်းခွံ ရှိလား"

"ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ကြောင်အိမ်ထဲမှာပဲ။ ကဲ... မောင်မြသန်းရေ လေးလုံးယူပြီး မင်းလွယ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်သွားကွာ။ မနက်ခင်း အရက်နဲ့ သင့်လျော်တဲ့ စားစရာကလေးလည်း ကြည့်စီမံခဲ့ဖူး။ မင်း နားလည်ရဲ့လား"

"လည်ပါတယ် ဆရာ"

"အေး... အဲသည်လိုမှပေါ့ကွယ်" မြသန်းဆင်းသွားသောအခါ၌ "အင်း... မေးရသေးတယ်။ အရင် တင့်တယ် ဘိလပ်မသွားခင်ပေါ့။ သန်းဆွေကို အရက်နဲ့ မြည်းဖို့ ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ တကယ်တည်း ဘူးသီး ငါးပေါင်းကြော့နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ ဝယ်လာလို့ တင့်တယ်က ဆဲလိုက်တာလေ... သူတပည့် ဒီလောက်ညှိရမလားလို့ ကိုယ့်ရှေ့မှာကလည်း ရှက်တာကိုး။ အဟိုး... ဟိုးဟိုး၊ ကိုအောင်လင်း ဆိုဒါ မလာခင် ရေနဲ့ပဲ လုပ်နှင့်မယ်ဗျာ။ ကျုပ်က အနံ့ရရင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဘူး"

"အမယ်လေး... ကျုပ်နဲ့ စိတ်သဘောထားချင်း တူလိုက်လေဗျာ။ မောင်ကြည်လင် မင့်နောက်မှာ ရေခပ်လိုက်ကွယ်"

ကြည်လင် ရေခွက်ချသော အခါ၌ ကျွန်တော်က...

"ကိုကြည်လင်ကော သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လားဗျာ"

"ကျုပ်က... မသောက်တော့ဘူး မဟုတ်ပါဘူး။ သောက်ချင်တဲ့အခါ သောက်ပါတယ်။ အခုအချိန်တော့ သောက်ချင်စိတ် မရှိသေးဘူး"

အောင်လင်းက "သူလည်း တာရာနဲ့ ပေါင်းဖူးတာပဲ" ဟု ပြော၏။

"အင်း... ဒီလိုဆိုကတည်းက လောကမှာ တကယ်... လူရာ မဝင်ချင်တော့ဘူး။ ကဲပါလေ မသောက်ချင်ဘူး ဆိုတဲ့လူ တိုက်တွန်းနေမယ့်အချိန်ကို ကိုယ့်ဝမ်းထဲ အရက်မြန်မြန်ရောက်ဖို့ အသုံးပြုလိုက်တာက မွန်မြတ်ပါတယ်။ တစ်... နှစ်... သုံး... လေး။ တစ်... နှစ်... သုံး... လေး"

ဤကား ကျွန်တော်၏ အရက်ငဲ့နည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖန်ခွက်ကြီးငယ် မတူစေကာမူ နှုတ်မှ ဤသို့ ရေတွက်၍ ငဲ့၊ ခွက်နှင့် ချင်ထည့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ထွက် 'လေး'သည် 'ဟပ်(ဖ်)ပက်ဒ်' ဖြစ်၍ 'ဝမ်းပက်ဒ်' လိုချင်လျှင် 'ခုနှစ်' အထိ ရေတွက်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့် 'ရှစ်' အထိ မငဲ့ရသနည်းဟူမူ ပုလင်း အစောင်းအငိုက်ကို စဉ်းစားပါ။ သုံး... လေး... ငါးတို့သည် တစ်... နှစ်... ခြောက်... ခွန် တို့ထက် ပို၍ အထွက်များသည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်ဖန်ခွက်ထည့်ပြီးသောအခါ “ကိုအောင်လင်းရေ၊ ရေတော့ ခင်ဗျား ကြိုက်သလောက် ထည့်သောက်ဗျာ။ တစ်ခုတော့ သတိထားချို့၊ ဓားဖျက်-ဝါးဖျက်၊ လူဖျက်-အရက်၊ အရက်ဖျက်တော့ ရေတဲ့ဗျ”

အောင်လင်းသည် ရေကို ကိုင်ငဲ့ရင်း “သိပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က တာရာမပြောနဲ့ အရင်က တာရာနဲ့တွဲဖက် ဗန်းမော်တင်အောင်နဲ့တောင် ပေါင်းတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“တော်လိုက်လေဗျာ။ အဲလို လူရိပ်လူကင်း ပါးမှပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာ နယ်ပယ်မှာ အထူးသဖြင့် သန်းဆွေတစ်ယောက်တော့ တပည့်အဖြစ်နဲ့တောင် မထားနဲ့... သိလား”

“အမယ်... သူ့နမတော့ ချောတယ်ဆိုပါလား။ သူ့လို ဂျပမဟုတ်ဘူး။ ကြော့ကြော့နွယ်နွယ် ငါးရုံကိုယ်ကလေးတဲ့”

“ဒါတော့ မင်းရှင်နမ ကြည့်ပါလားဗျ။ မင်းရှင်လို ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ဘုတ်ထိုင်းကြီး မဟုတ်ဘူး။ လုံးလုံးကစ်ကစ်ကလေးနဲ့ ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းသလဲ”

“အမယ်... ပရိမီးယား ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခင်မောင်ရီတို့၊ ခင်မောင်ကြည်တို့ ညီမလေးကလည်း အနိပ်ကလေးဗျ။ သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျုပ်တို့ ရှပ်ရှင်တန်းလျှောက်ရင်း ဘိုင်ကျရင် ပိုက်ဆံဝင်ချေးရတယ်”

“အေးလေ... ကိုယ်တို့ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ နမချော သဘောကောင်းရှိတယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ဗျာ”

(ကိုယ့်လူကို နမကြော်ငြာစတော့ တိုက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်ကွာ)

“ကဲ... ကဲ၊ ကိုအောင်လင်း မော့လိုက်ကြည့်ခို့”

ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ကြပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ထုံးစံအတိုင်း ဖန်ခွက်ချင်းထိ၍...

“ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ငြိမ်းချမ်းပါစေ”

ထို့နောက် မကြာမီ၌ မြသန်း ဆိုက်ကားနဲ့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။

ဟာ... ဒီကောင် တယ်တော်တဲ့ ကောင်ပါလား၊ သန်းဆွေတို့နဲ့များ ပုလဲနဲ့ ကျောက်ခဲကွာ။

ကြည့်စမ်း သိတတ်လိုက်တာ၊ အိပ်ရာထ နံနက်ခင်း အရက်နဲ့ မြည်းဖို့တဲ့။

ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ယူခဲ့တာ နို့ဆီခွက်နဲ့ ဘဲပေါင်းက နှစ်လုံး၊ အသည်းကင်က တစ်ထုပ်၊ နို့... ပြီး ငရုတ်ကြက်သွန် ချဉ်စပ်စပ်ကလေး...

အားလုံး ပန်းကန် ခွက်ယောက်နဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးလို့ ဤရနံ့တွေနှင့် ဝီစကီနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါတွင်...

အို... အဘယ်မည်သော ကညာပျို၏ ပါးပြင်သည် သူတို့ရနံ့ထက် ပို၍ သင်းပျံ့ ချေဦးစတော့မည်နည်း။

ထို့ပြင် တစ်ဝ၊ ဖန်ခွက်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာဂေဟာမှာ ဝီစကီမယ် သတို့သမီးနဲ့ ဆိုဒါတောင် သတို့သားတို့ ထိမ်းမြားသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပပြီးသကာလ ဆိပ်ကမ်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လည်ချောင်းဝကနေပြီး အူမဆိုတဲ့ မြစ်ပြင်ခရီး ဟန်နီးမူး လွတ်လိုက်ပြီ ဆိုမှဖြင့်...

(၁) သင်းနှံငယ်ယဉ်

ပယင်းဖန် လွင်တင်တင်နဲ့၊

ဘဝင့်ကြည်ဆေး။

(၂) အမြိုက်တတ်ရယ်က၊

မကြိုက်တတ်ရင်ပ၊

ကြိုက်တတ်ရင် ရသာထူးတယ်၊

မူးငြိမ်းငြိမ်းမှေး...။

သို့သော် ကျွန်တော်က သဘောတရားကို အနည်းငယ် ပြောကြားလိုပါသည်။

အရက်ဆိုသော သူကောင်းသားသည် လူတို့ကို ခြယ်လှယ် ဖန်တီးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ နှောင့်ယှက်၊ စွက်ဖက်မှုများကို တိုက်ခိုက်နှင်ထုတ်၍ လူ၏ မူလဇာတိစိတ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ်ပေါက်စေရုံမက မီးလောင်လေပင့် အားပေးအားမြှောက်လည်း ပြုတတ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ်နုသူအား ဝိုယိုခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကြံ့ခိုင်သူအား တင်းမာခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပျော်တတ်သူအား ကနုနီသီဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရှုန်ရင်းသူအား ရမ်းကားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စွာချင်သူအား ရန်ဖြစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စကားပြောချင်သူအား စကားများခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စိတ်ကူးချင်သူအား အတွေးကြူးခြင်းကို လည်းကောင်း စွမ်းစွမ်းတမံ ပို့ဆောင်လေသည်။

သို့အတွက် အရက်သောက်တတ်သူသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန်ဆင်ခြင်၍ သောက်၊ သောက်ဖော်ကို စိစစ်၍ပေါင်း၊ မိမိကောင်းပါလျက် အဖော်မကောင်းပါလျှင် အချုပ်ခန်း၊ သို့မဟုတ် ဆေးရုံရောက်တတ်သည်။ ကျွန်တော်ကား ဤနှစ်ဌာနလုံး ရောက်ခဲ့ဖူးလေပြီ။ တယ်... တော်တဲ့ကောင်။

“ကဲ... ဟေ့၊ ငါ့တပည့် မင်းက ဘယ်တော့ မိန်းမယူချင်သလဲ”

ကျွန်တော် စမတ်ဒီဂရီ ရောက်လာသောအခါ၌ မေးလိုက်ပါသည်။ အရက်ရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးတို့သည် လောကမြေပြင်ကို မထိမှမြင် ကြည့်လေပြီ။ ကြည်လင်၏ ကိုယ်မှာ သေးနပ်လာသည်ဟု ထင်သည်။ မြသန်း၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ မှုံ့မှားလာသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ အောင်လင်းသာလျှင် ကျွန်တော်နှင့်တန်းတူဟု ယူဆ၏။ (ဤကား အရက်သမားတို့၏ သဘောတရား။)

မြသန်းမှာ ကျွန်တော်၏ အမေးကို စကားနှင့် မဖြေနိုင်ဘဲ ဝမ်းသာလုံးဆိုသော မျက်နှာကြီးနှင့် “အဟဲဟဲ၊ အဟဲဟဲ” လုပ်နေသဖြင့် မောင်ကြည်လင်က...

“ဒီနေ့ရ ဒီနေ့ပဲ ယူမယ် ပြောလိုက်ကွာ”

ကျွန်တော်က “ဘယ့်နယ်လဲ”

ဤတွင်မှ “ဟုတ်-ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ”

“အိမ်း” ကျွန်တော်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟာဆွေ ဝတ္ထုထဲက လူကြီးဇာတ်လိုက် အသံမျိုးဖြင့်...

“ငါ့တပည့်က မြန်မာပြည်မှာ ဆဋ္ဌမမြောက် သင်္ဂါယနာ တင်မယ်ကြံနေတာတောင် ဘုန်းကြီးလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးသေးဘဲကိုးကွ။ ကဲ... ဒီအသက်၊ ဒီအရွယ်အထိဆိုတော့ ဂေါ်ခဲဖူးတာတွေ ရှိမှာပဲ။ ဂေါ်ခဲပုံတွေ ပြောပြစမ်းကွယ်”

မျက်နှာကြီး စပ်ဖြူဖြူနှင့် တုကိုဘာဝေ လုပ်နေပြန်သဖြင့်...

“ပြောစမ်းပါကွယ်”

“တစ်ခါမှ မစွံခဲ့တာဘဲ ဆရာ”

“အေး... မစွံခဲ့ပုံ ပြောပြမှ ဆရာက ကိုယ့်လူ ချို့ယွင်းချက် ကြည့်ပြီး စွံအောင် လုပ်ပေးနိုင်တော့မပေါ့”

မောင်ကြည်လင်က... “ဟုတ်သားပဲ ပြောမှပေါ့”

သို့တိုင် မျောက်အိုကြီး လူဝိုင်းထားသလို ဟိုလူ ကြည့်လိုက်၊ သည်လူ ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်နှာကြီး ကြောင်စိစိ လုပ်နေသဖြင့်...

အောင်လင်းက “ပြောရမှာ ရှက်နေတယ်လေ။ ကျုပ်တို့ကပဲ သူ့ကိုယ်စား ပြောပျံ့မယ်။ ကဲ... မောင်ကြည်လင်က မင်းသိတာ အရင်ပြောလိုက်”

ထို့ကြောင့် မောင်ကြည်လင် ပထမ ပြောပြသော ဂေါ်မစွဲပွဲကြီးမှာ နာမည်က...

စကားကြီးလေးခွန်း

သူတို့ ယူနီဘာစီတီရောက် ဒုတိယမြောက်နှစ်တွင် တစ်နေ့သောအခါ၌ မောင်ကြည်လင်က ချောမောလှပသော အသိမကလေး တစ်ယောက်နှင့် လမ်းမှာတွေ့၍ နှုတ်ဆက်၏။ ယင်းကို မောင်မြသန်းက ဂေါ်လိုလှသည်။ မိတ်ဆက်ပေးပါဟု ဆိုလာ၏။ မောင်ကြည်လင်၏ ဆောင်ရွက်ချက်ဖြင့် ကလေးမ နေထိုင်ရာ ကျောင်းဘော်ဒါသို့ သွားနိုင်သော အခွင့်အရေး ရသည်တွင် စနေနေ့တစ်နေ့၌ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး မြန်းလေသည်။ ကလေးမနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ လွတ်လပ်စွာ တွေ့၏။

ဂေါ်ဆရာက ပထမ စကားစသည်။

(၁) "နေကောင်းလား"

"နေကောင်းပါတယ်"

အဂေါ်ခံက ဖြေသည်။

စကားပြတ်သွား၏။

အချိန်အတော်ကြာမှ တစ်ဖန်...

(၂) "စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား"

"လိုက်နိုင်ပါတယ်"

ဤအချိန်၌ တာရာထံ တပည့်ခံစဉ်ဖြစ်၍ ပန်းလျလျဖြစ်ရာသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် နားပြန်၏။
ပြီးမှ...

(၃) "ကိုကြည်လင်ဆီ ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲ"

"ဘာမှ မရှိပါဘူး"

ယင်းသည်၌ ကလေးမ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ခွေးသူခိုးကြည့် ကြည့်ပြီး...

(၄) "ဒါဖြင့် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဤစကားကြီး လေးလုံးနှင့်ပင် ရင်ထဲ တဒုန်းဒုန်းနှင့် တစ်ဟုန်တည်း လစ်ခဲ့သည် ဟူသတည်း။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော် မြသန်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြည့်၍ ဆင်ခြင်မိသည်။ သူ့၌ ဂေါ်ရှပ် ဂေါ်ရည်၊ ဂေါ်မူ ဂေါ်ရာ လုံးဝမရှိ။ သူက အတင်းပင် ဂေါ်မျက်စိလုပ်၍ ကြည့်အံ့။ မိန်းကလေးက သူ ငိုကို ဂေါ်နေပါလားဟူ၍ကား မထင်။ “သနားစရာ ဟယ်... သိပ် ထမင်းဆာနေတာပဲ” ဟူ၍သာ အောက်မေ့ပေလိမ့်မည်။

သူ ဟိုမိန်းကလေးနှင့် သွား၍ စကားပြောစဉ်ကလည်း ကလေးမကို အဝတ်ဘာရောင် ဝတ်ထားသလဲ ဟူ၍မှ မှတ်မိအောင် ကြည့်ခဲ့ဖူးမည်မဟုတ်။ သံပတ်ကုန်ခါနီး စက်ရုပ်ကဲ့သို့သာ မလှုပ်တလှုပ်၊ ငုပ်တုတ်ကြီး နေခဲ့မှာ အမှန်ဖြစ်သတည်း။

ဪ... ဒါနဲ့များ မစွဲတာ။

ဒုတိယ အောင်လင်းပြောပြသည့် ဂေါ်မစွဲပွဲကြီးမှာကား....

ကျားပုံကြီး

ကျားပုံကြီးဟု တွင်ပုံမှာကား ဤသို့တည်း။

မြသန်းသည် ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ်ယောက်အား သူကြည့်ရသော ဇာတ်ထဲက စိတ်နေသဘောထားအတိုင်း ရိုးရိုးသားသား သနားစရာဟာမကလေး ဖြစ်မှာပဲဟု (မှားယွင်းစွာ) ယူဆ၍ (မိုက်မဲစွာ) အပြင်းအထန် ချစ်ကြိုက်လိုက်၏။ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ကာ နောက်ဆုံး၌ မေတ္တာစာ ဆက်သည်။ မဟာဓာတ် ဘာသဘောလဲတော့ မသိ။ မြသန်းအိမ်သို့ လာရောက်ကာ “ယခုကဲ့သို့ ကောလိပ်ကျောင်းသား စာရေးဆရာ တစ်ယောက်က မေတ္တာထားသည်ကို ဂုဏ်ယူပါသည်။ ဝမ်းသာပါသည်။ သို့သော် ရာသက်ပန် အိမ်ထောင်ရေးမို့ အချိန်ပေး၍ စဉ်းစားပါရစေဦး”ဟု ခွေးဝမ်းသာအောင် လေလည်ပစ်ခဲ့ပြီး အပြန်တွင် လမ်းမှ သူ့အဆက်ဟောင်း မင်းသားက ကားနဲ့ သုတ်သွားသတည်း။

ထိုအခင်းတွင် မြသန်းသည် သူ့ချစ်သူအား ဟိုလူက အတင်းခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ပြန်ရနိုင်ရန် အကြောင်းရှိသည်ဟု ယူဆကာ အကြီးအကျယ် အကြံထုတ်သည်။ အကြံဉာဏ် ထွက်အောင်ဆိုပြီး ကျားပုံဆေးလိပ်ကို အပြန်းအထန် ဖွာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျားပုံကြီးဟူသော အမည်ကို ရသတည်း။

မြသန်းမှာ အချစ်ကြီး၍ အစွဲအလမ်းကြီးသူ ဖြစ်ပေရကား၊ ဟိုမောင်နံ နေသားတကျ ရှိသွားပြီဟု ကြားရသော်လည်း ဟိုလူမှာ သိုက်သမားဖြစ်၍ မယားကို ကြာကြာမပေါင်း။ မကြာမီ ပစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ အကွဲတွင်ဆွဲရန် အကြံကြီးနှင့် စောင့်သည်။ အမြဲတစေ ထောက်လှမ်းနေသည်။ ဆိုကောင်း မြည်ကောင်း သူထင်သည့်အတိုင်းပင် နှစ်လမျှအကြာ၌ လင်မယား ကွာရှင်းကြောင်း သတင်းစာထဲ ပါလာလေ၏။

မြသန်း လက်ခမောင်းခတ်ကာ သူ ယခင်က ဆိုခဲ့သော သီချင်းများကို ကျူးရင့်လေသည်။

“မယားပါသားမို့ အောက်ကျတယ်။ ကြောက်လှတယ်တော့”

(မှတ်ချက်။ စာရေးဆရာပြဇာတ်တွင် ဆရာဖေန ဆိုသော သီချင်းဖြစ်သည်။)

မြသန်းသည် ဤအရေး၌ အပြင်းအထန် လုံးပမ်းလေရာ နောက်ဆုံး၌ အပေါင်းပါတစ်စုနှင့် ထိုမိန်းမရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။ သို့သော် သူ အကြီးအကျယ် ကွဲပြန်လေသည်။ အကြောင်းမှာ မဟာဘာသည် နောက်တစ်ယောက်နှင့် ယူပြီး ရက်ပြီး ဖြစ်နေသတည်း။

သို့တိုင် သို့တိုင် မြသန်းမှာ ဤမိန်းမကို စွဲလမ်းတုန်း၊ မျှော်လင့်တုန်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသည်ကို အဖော်တစ်စုက “မိမိအား နှစ်ကြိမ်တိုင် အရူးလုပ်သွားသော မိန်းမစားကို စိတ်ထဲထားနေဦးမှာလား” ဟု သူ့အတွက် မခံနိုင် မရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ပထမလင်နှင့် အကွဲတွင် ထိုမိန်းမသည် မြသန်းအိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မြသန်း အိမ်မရှိခိုက်ဖြစ်နေ၍ မတွေ့လိုက်ရာ မြသန်းသိ၍ လိုက်သွားသောအခါ၌ကား ဖော်ပြသည့်အတိုင်း ထိုမိန်းမမှာ လင်အကူးအပြောင်းတွင် လျှပ်စစ်မ။

မိတ်ဆွေတစ်စုသည် မြသန်းအား ထိုမိန်းမကို မေ့ပျောက်ပစ်စေလိုသည်။ မေ့ပျောက်ပစ်ရန်မှာ နောက်တစ်ယောက် တွေ့မှဖြစ်မည်။ နောက်တစ်ယောက် တွေ့ရန်မှာလည်း မြသန်းသည် အင်မတတ်၊ ထို့ကြောင့် မောင်ကြည်လင်နှင့် အောင်လင်းက ကျွန်တော်ကျောင်းသို့ လာရောက်အပ်နှံခြင်း ဖြစ်ပါသတည်း။

*****

ကျွန်တော် စာရေးဆရာအဖြစ် ရောက်ရှိကာမှ ပြဇာတ် ကရသည်မှာ သုံးခါ ရှိလေပြီ။ (၁၉၄၉) ခုနှစ်တွင် ‘ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာ’ (၅၀) ခုနှစ်တွင် ‘နတ်ရှင်နောင်’ (၅၁) ခုနှစ်တွင် ‘မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ’။

ပထမနှစ်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ ဇာတ်ခုံပေါ် ပေါ်ပြုလာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ဖိုးကချင်၊ ထို့ကြောင့် မင်းသားထွက်သမျှ ထွက်ရသော မောင်ရာဇာ၏ညီ မောင်ဆင် လုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် သောက်ရက် ကွဲရလေသည်။ ကျွန်တော့်ကို တကယ် ရင်းနှီးခင်မင်သူများကမူ “သော်တာဆွေ နောက်ထပ် ဇာတ်ခုံပေါ်မတက်ရင် ကောင်းလိမ့်မည်”ဟု အကြံပေးကြသည်။

အကြောင်းမှာ ဇာတ်ခုံပေါ်တွင်ကား ကျွန်တော် ပထမ တွေးထင်ခဲ့သကဲ့သို့ မလွယ်ကူ။ ကျွန်တော်မှာ ငယ်စဉ်က တောရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်၍ Concert ခေါ် ကျောင်းကပွဲတွေ ဘာတွေလည်း မတက်ခဲ့ရဘူး။ ဆယ့်လေးငါးနှစ်သား မြို့ကျောင်း ရောက်သောအခါလည်း မကြုံတွေ့ရ။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြုလုပ်လေ့ရှိသော စကားအချေအတင် ပြောပွဲကိုမျှ ရှောင်ကွင်းခဲ့သည်။ လင်းယုန်နီတို့ အောင်လင်းတို့လိုလည်း နိုင်ငံရေးတရား

မဟောခဲ့ရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ ပရိသတ်ရှေ့ တစ်ခါမျှ မတ်တတ်ရပ်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ရကား။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဇာတ်ခုံပေါ် အတက်တွင် ဇူးများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေလေသည်။ ပရိသတ်ရှေ့ ငါဘာပြောလိုက်မည်။ ဘယ်လိုအမှုအရာ လုပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့သည်များလည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်၊ မင်းသား ရွှေညာမောင်က ကိုယ့်လူ မကြောင်ရအောင် စကားပေး စကားယူ လုပ်သည်ကိုမျှ မလိုက်နိုင်ခဲ့။ သူ့အနားက အရုပ်ကြီးသာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဒုတိယညမှာ အရက်ကို မူးအောင် သောက်လေရာ ဤမှ သာ၍ ပိုဆိုးတော့၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းစု၍ ရပ်နေရသည်။ အရဲစွန့်၍ ပြောသော စကားများလည်း မပီတော့။ တစ်ညတွင်မူ မင်းသမီး မေန္ဒ ဖုပုံတိုက်ပြေးအလာ၌ ရွှေညာမောင်က ဆီး၍ ပိုက်ရမည်ကို ကျွန်တော်က သူ့အရင် ပွေဖက်လိုက်မိသဖြင့် အတော်ကြီး အရုပ်ဆိုးသွားသေး၏။ ပရိသတ်ကသာ မသိမည်။ နေ့စဉ်မြင်နေရသော တီးဝိုင်းသမားများ၊ ဇာတ်ခုံပေါ်က လူများမူ ရယ်ကြကုန်သည်။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ရွှေညာမောင်မှာ ဇာတ်ရည်ဝသူဖြစ်၍ အမူမပျက်စေဘဲ "အမယ်လေး... ညီလေးဆင်ရယ် မင်းမရိတော် ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာပါလိမ့်" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ယူ၏။ ဤမှ ကျွန်တော် အသက်ရှူ ချောင်သွားတော့သည်။ နို့မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်လို့ မင်းသမီးကို ပွေဖက်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိ။ မေန္ဒမူ ကျွန်တော်လက်ပေါ်မှာ ခွေလျှော့လျှော့ကလေး နေရလျက် အတွင်းစိတ်ကတော့ အံတကြိတ်ကြိတ်။ ကန့်လန့်ကာကွယ် အရောက်တွင် ဒေါက်ခနဲ ကျွန်တော်နဖူးကို ခေါက်လိုက်၏။ "နင်... ငါ... ဒါကြောင့် အရက်တွေ သိပ်မသောက်ပါနဲ့လို့ ပြောတာ"

ဒုတိယနစ် 'နတ်ရှင်နောင်' တွင် ကျွန်တော် အားမလျှော့သေး။ မနစ်က ပထမဦးဆုံးပိုဟု ယူဆသည်။ သို့သော် အခန်းများများတော့ မယူဝံ့တော့။ ဝန်ဇင်းမင်းရာဇာတွင် ကျွန်တော်ရုပ်သည် ခေါင်းပေါင်းနှင့် ရှေးဗမာ အဝတ်အစားနှင့် မစွဲ။ ထို့ကြောင့် အခန်းလည်း နည်းသော ပေါ်တူဂီစစ်သား ဆီညော်ပင်တို လုပ်လိုက်သည်။ အနောက်နိုင်ငံ ဓာတ်ရှင်တွေထဲ မြင်ရသော ပင်လယ်ဓားပြနှင့် တူအောင် မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး တပ်သည်။ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်း လုပ်သည်။ ခေါင်းက ဆံပင် ဖိုးရိုး ဖားရား လုပ်၍ ထွက်သည်။ အရက်ခွက်နှင့်ဓား တစ်ဖက်စီကိုင်၍ အမူးစကားပြောသည်။

"အမယ်... သော်တာဆွေက အရက်မူးသမားနဲ့တော့ တူသား"

ချီးမွမ်းကြ၏။ အမှန်မှာ တူရုံသာ မဟုတ်။ တကယ်မူ၍ နေပါသည်။ တစ်ညမှာ ထွက်ပြီး ပြန်ဝင်ဖို့ မေ့နေသဖြင့် အထဲက လာ၍ ဆွဲခေါ်ရ၏။

ဤနှစ်၌ ကျွန်တော် တော်လာပါသည်။

ကိုခင်မောင်လတ်က "အမယ် ဒီနှစ်... သော်တာဆွေ ဟန်လာသဟေ့"

ဆရာကြီး ရွှေညဒေါင်းနှင့် ဒေါ်ကြီးစိုးကလည်း ချီးကျူးသည်။

"ငါ့ကောင်က ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ လက်မောင်းကြီးတွေ ကြီးလို့ လူလုံး လူထည် ထွားသကိုး" မေအေးတစ်ယောက်ထံမှလည်း ကျွန်တော့်ကို မင်း သန်မာကြောင်း ချီးမွမ်း မိတ်ဆက်စာ လာသည်။ သို့သော် သူ၏ မြောက်ပင်ခြင်းမှာ စိတ်ပါ၍ ဟုလော။ သူ့စာမူ ရှုမဝထဲ ထည့်ပေးစေလို၍သာ ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ မိတ်ဆက်စာနှင့်အတူ ပါလာသော ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်း မဟန်သေးကြောင်း ဝေဖန်ပေးလိုက်သောအခါ၌ နောက်ထပ် စာမလာတော့ချေ။ မှတ်မိသေးသည်။ နာမည်က 'မေအေး' (သတိရသေးလားအမိ)

ယခု တတိယမြောက်နှစ်ကား သော်တာဆွေကြီး သွားလေပြီ။ ပြဇာတ်အတွက် စိတ်ထဲ တယ်ပြီး လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိတော့။ ပါတယ်ဆိုရုံလေး။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် အဖြစ်နဲ့ ရန္တပိုစာချုပ်ခန်းမှာ တစ်ခါတည်း ထွက် မတ်တတ်ရပ်ရုံလေး။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှ မပြောရ။ အေးရော...

ပြဇာတ် တတိယမြောက်ည၌ ကာဠေးရုံအောက်ထပ် မြေတိုက်ခန်းတွင် စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ အရက်သောက်နေစဉ်ဝယ် ကျွန်တော့်ထံ ဂေါ်သင်တန်း ယူနေသော မြသန်း ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာကာ...

"ကိုဆွေ ကိုဆွေ... သူတို့လာပြီ သူတို့လာပြီ"

ကျွန်တော်ကလည်း လက်က ဖန်ခွက်ကို အပြီးသတ် မော့လိုက်ပြီး ကြက်သားကြော်ကို လှမ်းဖဲ့ရင်း...

"အင်း... အခု ဘယ်မှာလဲ"

"ဦးသော်တာဆွေ တွေချင်လို့ ဆိုပြီး အပြင်မှာ စောင့်နေတယ်။ ကျွန်တော်က သွားခေါ်ပုံမယ် ဆိုပြီး လာခဲ့တယ်"

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က ယခုည၌ အသိမကလေး နှစ်ယောက်ကို ပြဇာတ်ကြည့်ရန် လာခဲ့ဟု မှာထားပြီး မြသန်းအား အပြင်မှာ စောင့်နေခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"မင်း... ဒီနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်ဒင်း သဘောကျသလဲ"

"ဟာ... နှစ်ယောက်စလုံး အနိပ်ချည်းပဲ။ ဘယ်ဒင်းရရ"

သူ့မျက်နှာမှာ မုန့်သည် ခေါ်ပေးနေသော မိခင်နားက ကလေး ဝမ်းသာသလို ဖြစ်နေပါသည်။ စားရတော့မယ်ပေါ့လေ။

"မင်းဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း သုံးနေရာပဲ ယူထားတယ် မဟုတ်လား။ ပေး... ဒီလက်မှတ်" ကျွန်တော်သည် သူ့ဆီက လက်မှတ်ကို ယူ၍ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

"လာ... လိုက်ခဲ့"

သူသည် ကျွန်တော့် နံဘေးမှ ကပ်ဖွဲ့ ကပ်ဖွဲ့ လိုက်ကာ...

"ဟင်... ကျွန်တော် ဘယ်လိုက ဘယ်လို စင်္ဂေါ်ရမလဲ"

"အခု အပြင်ရောက်တော့ သူတို့နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်မယ်လေ။ နောက်ပြီး မင်းက သူတို့နဲ့ ဝင်ကြည့်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း သုံးနေရာ ယူခိုင်းတာက တစ်နေရာ မင်းထိုင်ဖို့ပဲ"

"ဟင်... ဆရာကကော"

"ဟဲ့... ငါက မင်းဂေါ်ဖို့ကိစ္စ အနားနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ"

"ဟင်... ဒီလိုဆို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မခက်ပေဘူးလား"

"မိန်းကလေးတွေက မင့်ကို ကိုက်မစားပါဘူး"

"ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ သင်လိုက်ပါဦး ဆရာ"

"မသင်သေးဘူး။ မင့်အခြေခံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ဆရာ နောက်ကနေပြီး မယောင်မလည် ကြည့်နေမယ်။ နောက်ပြီးမှ မင့် ချို့ယွင်းချက်ကို ပြင်မယ်"

"ကျွန်တော် ရင်ထဲက ထိတ်လိုက်တာ ဆရာ"

"သေပါလားကွာ။ ဒီလောက်ဖြစ်နေလဲ"

သို့ ပြောရင်းနှင့် အပြင်သို့ ရောက်လာကြသောအခါ ကလေးမ နှစ်ယောက်က ဆီး၍...

"အမယ်လေး။ ကိုဆွေတို့များ တွေ့မှ တွေ့ရပါ့မလားလို့ အောက်မေ့နေတာ"

"တမင်... မှာထားတာ မတွေ့ဘဲ ရှိပါ့မလား အမိတို့ရယ်"

"သိဘူးလေ။ အရက်များ မူးလဲနေပလားလို့"

"ကိုယ်အခု အရက်မသောက်တော့ဘူး။ ဆရာ ဖြတ်ထားလိုက်တယ်"

"ဟင်း... တကယ်" နောက်ပြီးမှ မျက်စောင်းကလေး ချိတ်၍...

"အမယ်လေး... ယုံသေးဘူး"

"အဟုတ်ပါ။ အခု ကိုယ်တို့ ရ-ယ-လ-ဝ ကွက်သစ်မှာ အရက်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ရန်ပုံငွေအတွက် ကျင်းပမယ့် 'စာရိတ္တမောင်' ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်လို့ သော်တာဆွေ ဘိုးဘိုးအောင် အိပ်မက်ပေးတာနဲ့ အကျွတ်တရားရပြီလို့ ကြေညာလိုက်တယ်။ ယုဝတီ ရေနံဆီ လူငယ်များ ဝတ်အသင်းကို

မှန်မှန်တက်တယ်။ အိမ်မှာ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါမှာ လော်စပီကာနဲ့ ခိုးတယ်။ ဟေမိပင်ကို သွားပြီးတော့ ရေလောင်းတယ်၊ ပေါင်းသင်တယ်”

ကလေးမနှစ်ယောက် ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်ကြသည်။

“ကိုကိုဆွေနဲ့ တွေ့ရင် အဲဒါတွေ ပျော်ရတာပဲကွာ။ ‘ဟာသဝိဇ္ဇာ ဆီးဆေးကြီး’ လို့ ထိုဘွဲ့ပေးထိုက်တယ်” ကျွန်တော့်ကို ပြန်အုပ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေရရနှင့်...

“အဟုတ်ပြောတာပါ ဆရာ ‘စာရိတ္တမောင်’ ဘွဲ့ရဖို့ဟာကို မလွယ်ဘူး။ တော်တော် ကရိကထများတယ်။ ‘မောင်မြန်မာ’ ဖြစ်ဖို့ဟာ ဆိုရင် ကာယဗလ လေ့ကျင့်ရုံ တစ်ခုလေးရယ်။ အခု ကိုယ့်မှာဖြင့် ဥပုသ်နေ့ အသံလွှင့်ဌာနက ဘုန်းကြီး တရားဟောတဲ့အခါတို့ စကားပြောတဲ့အခါတို့မှာ နား ဝှမ်းဆို့ပြီး အိမ်က ရေဒီယိုကို အရပ်ကြားအောင် မိတာကုန် ဖွင့်ရတာတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆရာတချို့က အထင်လွှဲပြီး မဟုတ်တမ်းတရား အစွပ်အစွဲ ခံရသေးတယ်”

ရယ်မောကြရင်း တစ်ယောက်က...

“အင်... ဘယ်လို အစွပ်စွဲခံရလဲ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ခွေးမသား သော်တာဆွေတဲ့။ ဇနီး ဒီကောင်တော့ အင်ပိုလိုင်စင် လျှောက်ထားပြီး ထင်တယ်။ နို့... ပြီး... သူတို့က မေတ္တာပို့ကြသေးတယ်။ သောက်ရှက်မဲ့စွာ ဖော်-လံ-ဖား ကောင်းလို့ မတော်တဆ ရတောင် အို-ဂျီ-အယ်လ်နဲ့ မိပါစေတဲ့”

“ဒါဆို ကိုဆွေရာ အဲဒီရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ အမတ် အရွေးခံပါလား”

“အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုဆွေက အမတ်လောက် မမှန်းဘူး။ သမ္မတဖြစ်ဖို့ ချိန်နေတာ”

ကလေးမနှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ကလေး လှုပ်ကာ လှုပ်ကာ ရယ်နေကြသည်။ ဤနေရာ၌ တပည့် ကျားပုံကြီးမှာ သူတို့ ဇာဘော်လီကြိုးကလေးတွေများ ပြုတ်ကျလေသည်လား ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ဆွမ်းတော်ဘင် ခွေးမျှော်သလို ကြည့်နေရာ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်လူ ရှုဆိုးနေပြီကို သိသည်နှင့် သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟောဒါ စာရေးဆရာ မြသန်း ဆိုတာပဲ။ အများအားဖြင့် သူ တာရာမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ရေးခဲ့တာ တွေဖူးမှာပေါ့”

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကိုယ်ကို ရှုံ့၍ ပြုံးကာ...

“ဪ... ကြားဖူးပါတယ်။ ဒီလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

နောက်တစ်ယောက် "တင့်တယ်နဲ့ တက်တိုးနဲ့ တာရာကို ဝေဖန်ကြတုန်းက တာရာဘက်ကို လိုက်ရေးတဲ့ ကိုမြသန်းစာ ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရတယ်"

ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်နှင့် ပြောသည်ကို အကဲမခတ်။ သူ့စာ ဖတ်သည် ဆိုသည်ကို ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လွန်း၍ ကျားပုံကြီးမှာ ထခုန်တော့မလို၊ ထိုင်ရှိခိုးလိုက်တော့မလို အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်နှင့် ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို နာနာကလေး ဖျစ်လိုက်ပြီး...

"ကိုမြသန်း... ဟော... သူ့နာမည်က ခင်အေးမြင့်၊ သူ့နာမည်က တင့်တင့်စမ်းတဲ့။ ကဲ... ခင်ဗျား သူတို့ကို အထဲလိုက်ပြီး ပြလိုက်ပါဗျာ"

တင့်တင့်စမ်းက "ဟင်... ကိုဆွေက ထွက်ရဖို့ အခန်း နီးနေလို့လား"

"မနီးသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့"

ခင်အေးမြင့် "ဘာကိစ္စလဲ၊ ကိုဆွေရည်းစား 'မေ' လာမှာမို့လား။ ဒါဖြင့် သွားလေ မြင့်တို့ထက် အရေးကြီးပါတယ်။ မြင့်တို့တော့ ဒီလိုခေါ်ပြီး ပြဇာတ်ပြတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ"

ပါးကလေးပူကာ နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်စောင်းခဲ့သည်နှင့်...

"မဟုတ်ပါဘူး မြင့်ရယ်၊ ဒီမေက ကိုဆွေ ဝတ္ထုတွေထဲက စိတ်ကူးယဉ်ပါ။ ကဲ... အချိန်နီးနေပြီ။ လာ လာ ဝင်ကြမယ်" ဟု ဆိုရင်း အပေါက်ဝထိအောင် လိုက်ပို့ပြီး ဆရာ တက္ကသိုလ်နေဝင်းအတိုင်း ပန်းကလေးကို ပုတ်လိုက်ရသည်။

ခေတ္တမျှ အကြာ၌ ကျွန်တော်လည်း ရုံထဲဝင်ကာ သူတို့ ကုလားထိုင်နောက် တစ်တန်းကျော်မှ မရောင်မလည်နှင့် ကိုယ့်လူ ဂေါ်ရည်၊ ဂေါ်ချင်းကို အကဲခတ်ရသည်။

ညံ့လှပါသည်။ သုံးယောက် ယှဉ်ထိုင်နေရာ၌ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်သာ သူတို့ချင်း တွတ်ထိုးနေ၍ ကျားပုံကြီးမှာ တင့်တင့်စမ်း နံဘေး၌ ငုတ်တုတ် ကျောက်ရုပ်။

အတော်ကြာမျှ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်လူမှာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိတ်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော စာတစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ (ကိုယ့်လူ စားစရာလေး၊ ဘာလေး ဝယ်ကျွေးပြီး စကားစရတယ်)ဟု ရေးပြီး ကလေးမများ မသိအောင် သူ့နောက် ချဉ်းကပ်ပြီး ပန်းကို တို့၍ ပေးလိုက်သည်။

သူ့စာကို ဖတ်ပြီး ငေါက်ခနဲ ထသွားသည်။ ကျွန်တော် မူလနေရာ ပြန်နေလိုက်သည်။ အတော်ကြာမှ ကိုယ့်လူ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ ရောက်လာသည်။

သူ့နေရာ ဝင်ထိုင်ရပြီး တင့်တင့်စမ်းအား နှစ်ထုပ်ပူး လက်ကမ်းလျက်...

"ရှေ့... တစ်ယောက် တစ်ထုပ်၊ စားကြဗျာ"

သူ့အသံဆိုးကြီးနှင့် ပြောသည်။

ကလေးမက "အို... နေပါစေရင်"

"ရှော့ပါဗျာ။ ကျုပ်က တကယ့်စေတနာနဲ့ ကျွေးတာပါ။ ယူပါ မခင်အေးမြင့်။ လုပ်ပါ မတင့်တင့်စမ်း။ ဆီးချက်ရွဲရွဲနဲ့ ကာဌေးရုံရှေ့မှာ နာမည်ကြီး ထမင်းသုတ်ပေါ့"

သေဟဲ့... နန္ဒိယ။

ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖျက်ခနဲ မရိုက်လိုက်မိရန် မနည်း သတိထားလိုက်ရသည်။

ကြည့်ပါ မိတ်ဆွေ၊ ဒီလို ပွဲလမ်းသဘင် ကြည့်ဖို့ လှလှပပ ဝတ်စားလာပြီး ရုံထဲ ထိုင်နေတဲ့အခါမှာ အဘယ် မိန်းကလေးက ဤ ဆီချက်ရွဲရွဲနှင့် ထမင်းလက်သုတ်ကို စားချင်အံ့နည်း။ နှုတ်ခမ်းနီ အပျက်ခံပြီး စားချင်ဦးတော့၊ ဘယ်မလဲ လက်ဆေးဖို့ရေ၊ လက်သုတ်ဖို့ ပေးတယ်ထားဦး။ အမွှေးနံ့သာ ခံမင်နေတဲ့ ကလေးမတို့မှာ ငံပြာရည်နံ့က ပျောက်မတဲ့လား။

သေသာသေလိုက်ပါတော့ မြသန်းရယ်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဒုတိယ စာတစောင် ရေးရပြန်တော့သည်။

"ဟ... မသာကြီးရဲ့။ ဒီနေရာမျိုး ထမင်းလက်သုတ် ဝယ်ကျွေးလို့ ဖြစ်မတဲ့လားဟ။ မပေမကုံတဲ့ လိမ္မော်သီးလေး ဘာလေး လုပ်မှပေါ့"

ဤစာဖတ်ပြီးသော အခါ၌ သူ အလျင်အမြန် ထသွားပြန်သည်။ မကြာမီ အထုပ်ကြီး နှစ်ထုပ်ပိုက်၍ ဝင်လာ၏။ တစ်ထုပ်လျှင် လိမ္မော်သီး ငါးလုံး၊ ခြောက်လုံး ပါလိမ့်မည်။

'ဟောဗျာ... ပေးပြန်ပြီဗျ။ ထုပ်လုံးထိုး'

ကျွန်တော့်မှာ မျက်ခုံးချီ၍ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ မြသန်းသည် သူ့နေရာ ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း လိမ္မော်သီးနှစ်ထုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်ထုပ် အတင်းထိုးအပ်သည်။

"ရှော့ပါဗျာ။ စားပါဗျာ။ ဒါ အခုန ထမင်းလက်သုတ် မဟုတ်ဘူး။ လိမ္မော်သီးတွေပါ။ အလုံးကြီးတွေက ကြီးသနဲ့။ နှစ်ကျပ်ဖိုးမှ ငါးလုံးရတယ်။ အခုနယ် လိမ္မော်သီးက သိပ်ဈေးကြီးတာ။ အင့်... မတင့်တင့်စမ်း လုပ်ပါ။ ယူပါ... မခင်အေးမြင့်"

သေမင်းငင်သလို သံပြာဆိုးကြီးနှင့် မာဂစာနှောလေရာ ကလေးမနှစ်ယောက်မှာ သူတို့ချင်း စကားပြောပျက်သည်နှင့် ပြီးမှပြီးလွယ်စေဟူသော သဘောဖြင့် "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်" ဟုဆိုကာ ယူလိုက်၏။ သို့သော် မစားကြချေ။ ပေါင်နံ့ဘေး ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ချထားကာ သူတို့ စကားသာ ဆက်ကြသည်။

ဤနေရာ၌ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊ ကျားပုံကြီးက ဆက်တွန်းသည်။

“လုပ်ကြပါဗျာ။ စားကြပါဗျာ”

“မဆာဘူးရှင့်။ ကျွန်မတို့ ရင်ပြည့်နေလို့ပါ”

ကဲ... ပြီးရော...

ကျွန်တော်မှာ စိတ်ပျက်စွာနှင့် ရုံထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ဇာတ်ရုံပေါ် ပြန်တက်၍ အရက်သာ သောက်နေတော့သည်။

ပြဇာတ်လည်း က၊ လေပြီ။

ကျားပုံကြီးမှာ လူထု တောသားခန်း ဖြစ်၍ သူ့အခန်းနီးသောအခါ၌ ဇာတ်ရုံပေါ် ပြန်တက်ပြီး ကျွန်တော်ဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာကာ...

“ဆရာ... ဆရာ”

ကျွန်တော်က သောက်ပြီးသား ဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး...

“ထိုင်စမ်း” သူသည် မျက်နှာကလေး ငယ်သွားကာ ကျွန်တော်ရှေ့မှောက် ကုလားထိုင် အောက်၌ ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ထိုင်သောအခါ “မင်းဟာ ဘယ်နေရာမှ သောက်သုံးမကျဘူး။ ပြဇာတ်ရုံထဲမှာ မိန်းကလေးတွေက ထမင်းလက်သုတ် ဝယ်ကျွေးရတယ်လို့၊ မင့်ဆရာဟောင်း တာရာက တရုတ်ပြည်က အပြန်မှာ သင်ပေးလိုက်တာလား ပြောစမ်း”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

အသံများပင် တုန်၍...

“ဒါဖြင့်... ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ အရင်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတော့ လက်သုတ်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မဒီကလေးတွေ ဝိုင်းထိုင်နေကြတာ မြင်တော့ ဆရာက ‘အင်း မိန်းကလေးဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေဟာ အချဉ်တို့၊ အင်တို့၊ အစပ်တို့ အင်မတန်ကြိုက်တယ် တပည့်ရ။ တကယ်လို့ အခု ကိုယ်တို့ ဂေါ်ဂဲလ်တစ်ယောက် လမ်းမှာ တွေ့တယ်ဆိုရင် တို့ယောက်ျားတွေ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထက် သူတို့ ကြိုက်တတ်တဲ့ လက်သုတ်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားရမယ်’ ဆိုတာ သတိရလို့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို အကြီးအကျယ် ရှုံ့ကာ...

"သေပါတော့ မြသန်းရယ်... ဒါက အခြေအနေ နေရာဌာနအလိုက် ပြောတာဟဲ့။ အခု နှင့် ပြဇာတ်ရုံထဲမှာ လက်ဖက်သုတ် ဝယ်ကျွေးတော့ ဘယ်လိုလုပ် စားမလဲ။ ဘယ်မှာ လက်ဆေးမလဲ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် နောက်မှ သတိရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နောက်လိမ္မော်သီး ဝယ်ကျွေးတော့လည်း ယူသာထားတယ်၊ မစားဘူး ဆရာ"

"စားပါ့မလား။ မင်းပေးပုံကြီးက ထုပ်လုံးထိုး ရော့ပါဗျာ။ ယူပါဗျာ။ စားပါဗျာနဲ့ ကဗျာ မဆန်လိုက်တာ။ အလှူအိမ်မှာ သူများပစ္စည်း ဖရီးစားနေကျ ဘုရားလူကြီးနဲ့ အရပ်လူကြီး ပုလဲနံပ သင့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ နို့... ပြီး၊ မင်း... သူတို့နာမည် ခေါ်ပုံကြီးကလည်း ဘယ်လို... ဟို... ခွေးအိုကြီး သူ့ကိုယ်သူ သန်းကိုက်ရင်း ညည်းသံကြီးနဲ့ 'မတင်တင်စမ်း၊ မခင်အေးမြင့်' နဲ့။ ကဗျာဆန်ဆန် မှည့်ထားတဲ့ သူတို့နာမည်ကလေးတွေကို ပျက်ကရော။ တကယ်ဆို သူတို့ကိုယ်တိုင်က သူတို့ကို သူတို့ 'စမ်း' မြင့်' တို့ ပြောနေမှ မင်းကလည်း 'စမ်းရယ်' မြင့်ရယ်'လို့ ခေါ်ရတယ်ကွ။ မင်း ကိုယ်မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ မင်းနာမည်ကြီးကို ခေါ်ရိုးခေါ်စဉ် 'ကိုမြသန်း' ခေါ်တာနဲ့ 'ကိုသန်း'လို့ ခေါ်လိုက်တာ ဘယ်ဒင်းက နားဝင်ချိုမလဲ"

ငနဲ၏ မျက်နှာမှာ စပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်လာကာ...

"အင်း... ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ"

"အေး တည့်တည့်ဖွင့်ပြမပဲ ပေါက်တော့မှာပေါ့။ ဒီမှာ မြသန်း မိန်းကလေးတွေဟာ သူတို့ နာမည်တွေ ခြောက်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုနစ်လုံးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ရှည်ရှည်ပဲ မှတ်ထားထား၊ ကော်ပီစာအုပ်ထဲ ရေးပြီး တစ်ညလုံး ကျက်ယူရအောင်ပဲ မှည့်ထားထား၊ တစ်လုံးပဲ ခေါ်ရတယ်။ တစ်လုံးတည်း ခေါ်မှလည်း ကြိုက်တယ်။ ဥပမာ မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်နဲ့ ထူးအေးကြူကြိုင် ဆိုရင် အစလုံးဖြစ်စေ၊ အဆုံးလုံးဖြစ်စေ 'မာ' သို့မဟုတ် 'ကြိုင်' လို့ ခေါ်ရတယ်။ အဲဒါကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘဲနဲ့ ရှိသေလေးစွာစွာ 'မမာဂရက် ခင်သန်းမြင့်နဲ့ထူးအေးကြူကြိုင်'လို့ သွားခေါ်လိုက်ရင်ဖြင့် ဂေါ်ဂနီကလေးရှင်းမှာ တစ်ခါတည်း သူ့ရဲ့ ရန်သူနံပါတ်(၁) ဖြစ်သွားပြီသာ မှတ်ပေတော့။ မိန်းကလေးတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နာမည်ရှည်ရှည်မှည့်ကြတာက သူများရဲ့ အခေါ်ခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ စာအုပ်မှာ နာမည်ထိုးဖို့ရယ်၊ လက်ရေးတို လက်နှိပ်စက်အောင်ပြီး ဖောင်စောင့်တာနဲ့ အလုပ်ရလို့ ကျောင်းကြောငြာအတွက် ဓာတ်ပုံထည့်တဲ့အခါမှာ အောက်က ရေးဖို့ရယ်၊ ခိုးရာလိုက်လို့ သတင်းစာထဲ ပါတဲ့အခါမှာ၊ သို့မဟုတ် မင်္ဂလာဖိတ်စာ ရိုက်တဲ့အခါမှာ သို့မဟုတ် မယ်တွဲရတဲ့ အခါမှာ သို့မဟုတ် အကပ်ကောင်းလို့ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့အခါမှာ သို့မဟုတ် အဲ... အဲ... အဲဒီအခါတွေ မှာပေါ့လေ အစအဆုံး ပုံနှိပ်စာလုံးဖြစ်ဖို့ သူများထက်ဆန်းအောင် ရည်ရွယ်တာပဲကွ။ မသေမချင်း လည်ပင်း ကြပ်ထွက်အောင် မှတ်ထား သိလား"

"ကောင်းပါပြီ ဆရာ"

“အေး... မိန်းမစိတ်ဓာတ်ကို သိတတ်ရတယ်။ နို့... ပြီး၊ အခုလို ပြဇာတ်ရုံထဲတို့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတို့ မိန်းကလေးတွေကို စားစရာ ဝယ်ကျွေးတဲ့အခါမှာ မင်းလို ထုပ်လုံးထိုး ရောပါဗျာ၊ လုပ်ပါဗျာ၊ စားပါဗျာနဲ့ မလုပ်ရဘူး။ ဟော့ဒီမှာကြည့်။ လာ... လာ၊ မင်း ငါနဲ့ ယှဉ်ထိုင်၊ ဒီနေ့ ပြီးပြီးသားဟာတော့ ထားတော့၊ နက်ဖြန် ညအတွက် ငါ သင်လိုက်မယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော်နဲ့ဘေး ကုလားထိုင်၍ ထိုင်စေလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဒီနေရာမှာ မင်းက မိန်းကလေး ဆိုပါတော့ကွာ။ ငါက ဂေါ်ကျွေး ကျွေးတော့မယ်။ အဲ.. ငါလိမ္မော်သီးဝယ်ပြီး အပြင်က ပြန်လာပြီ၊ ရောက်ရောက်ချင်း မထိုင်ခင် အထုပ် ထိုးပေးမနေနဲ့ဦး။ ဒါပေမယ့် မင်းလက်ထဲမှာ စားစရာထုပ် ပါတယ်ဆိုတာတော့ သိထားပစေ။ ဟော့လို အေးအေးဆေးဆေးထိုင်တော့ ပါးစပ်က တစ်ခုခုပြော။ ဥပမာကွာ ‘ဟာ... မြင့်ရေ... ဒီနေ့တော့ လူတော်တော်ပဲ လာတယ်ဆရာ။ မနေ့ကထက် များတယ်’ ဒီတော့ သူက မင်းဘက်လှည့်ပြီး ဝမ်းသာတဲ့ အမူအရာနဲ့ ‘ဟုတ်လား’ သို့မဟုတ် တစ်ခုခု ပြောလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ မင်းက လိမ္မော်သီး တစ်လုံးထုတ်ပြီး ‘လိမ္မော်သီး မြင့်’ သူက ယူလိမ့်မယ်။ သို့မဟုတ် ‘အို... နေပါစေ၊ မြင့်မဆာဘူး’ ပြောလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းက လိမ္မော်သီးကို ဟက်ခနဲ ခြမ်းလိုက်၊ ‘ရော့ပါ... နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပျင်းပြေ စားတာပေါ့’ သူလက်ထဲ ထည့်လိုက်၊ ဒီအထိမှ ငြင်းနေသေးရင် မင်းက ဒီ လိမ္မော်သီးခြမ်းကို ထပ်ပြီး ခွဲလိုက်၊ ‘များနေလို့လား ရော့ပါ တစ်မြှာပဲဖြစ်ဖြစ် စားပါ’ လက်ထဲသာ အတင်းထည့်တော့။ နို့... ပြီး မင်းကလည်း မင်းလက်ထဲကျန်တဲ့ လိမ္မော်သီးခြမ်းကို အားရပါးရ စားပြ။ ဒီအချိန်မှာ သူ မနေနိုင်တော့ဘူး။ လိမ္မော်သီးရနံ့က သွေးဆောင်လို့ လည်းကောင်း၊ သူလက်ထဲ လိမ္မော်သီးစိတ်က စိုနေလို့ လည်းကောင်း၊ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပစ်ရတော့မှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ မင်းက နောက်ထပ် ထပ်ပေး။ ဒီလိုပေးတဲ့ ပုံကလည်း သူ့ကို လိမ္မော်သီး ပဓာနထားပြီး ပေးနေတဲ့ဟန်မျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြီး အမှတ်တမဲ့ သူလက်ထဲ ထည့်ရမယ်။ ပါးစပ်က စကားကို မပြတ် ပြောနိုင်ရမယ်”

သူက ဖြတ်၍... “ဘာစကားတွေ ပြောရမလဲ”

“အ၊ ပါကွာ။ ပြဇာတ်ကြည့်နေတာ ပြဇာတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ စကားပေါ့ကွ။ ထွက်လာတဲ့လူ ကြည့်ပြီးတော့ ဒါကဖြင့် ဘယ်သူပဲ၊ ဘယ်ဝါပဲ၊ သုခနဲ့ ဇဝနဆိုရင် သူတို့ဟာ ပထမဖြင့် မကဘူးလို့လို့၊ ကမလို့လို့ သူတို့ဝါသနာအတိုင်း မူလကျီ လုပ်နေကြသေးတယ်။ နောက်မှ ဒီမြဝတီပြဇာတ်ကြီးတော့ ငါတို့ ထိန်းမှပဲဆိုပြီး တက်ကကြတယ်။ မင်းအောင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြန် လုပ်တဲ့ ဘထွန်း ဘီအေဆိုရင် ပြဇာတ်ထဲ မပါရဘူး။ ပြောရင်ပဲ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတ်သေတော့မလောက်ဖြစ်နေကြတယ်။ ရွှေဥဒေါင်းတို့၊ ဒုဂ်ရွှေများတို့၊ စိန်မင်းသားတို့ဆိုရင် နှစ်တိုင်း ဝန်ကြီးလုပ်ပြီး တစ်ည တစ်ဆယ် မှန်မှန်ယူနေကြတာပဲ။ ဆရာသဒါက အမြဲတမ်း ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ဒုဂ်ရွှေမောက်တို့ ပေတို့တို့ သူရိန်တို့ကတော့ ပွဲတိုင်း လှံကိုင်စစ်သား။

ဝဇီရာဆိုရင်ဖြင့် မင်းသားလုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘုရင်ဖြစ်ရ ဖြစ်ရ၊ ဘီလူးက ကရ ကရ နေရာတကာမှာ နိုင်နင်းတယ်။ ဒီနှစ် သူက စလင်းစား မောင်အို၊ သီတာခင်ထွေးက မယ်နုလုပ်လို့ အင်မတန် ဘက်ညီတယ်။ ဒီနှစ်ဖြင့် သာယာဝတီမင်းသားလုပ်ရတဲ့ မင်းအောင်က ပွတာပဲ။ သူ့မိဖုရားက ဒေါ်ခင်စောလှိုင်၊ ဟိုး... စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ယူနီတစ်တီမှာ ဂဲလ်အလှထိပ်တင်၊ သူတို့ သမီးတော်လုပ်ရတာက တက္ကသိုလ်နေဝင်းမိန်းမ ငြိမ်း၊ ချော၏။ နိပ်၏။ တကယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ဖို့ ကြံရွယ်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်နေဝင်းနှင့် ဘက်ညီ၏။ အောင်လင်းက အီနောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးနှစ်လက်နဲ့၊ ခင်ဥဥ- ခင်စိန်ကြည်၊ ဝန်းမော်တင်အောင်တို့ လင်းယုန်နီတို့ ကျော်အောင်တို့ ကြည်လင်တို့ ရွှေစားတို့က လူထု တောသားခန်းက။ ဒီနှစ် သူတို့ နိုင်ငံရေးပြက်လုံးတွေ တော်တော်ကြမ်းတယ်။ ခါတိုင်းနှစ်ဆိုရင် ဝန်ကြီးချုပ်က တစ်ရာတန်း လက်မှတ်တွေ ယူရောင်းပေးလို့ ငွေခြောက်ထောင်၊ ခုနှစ်ထောင် အမြဲတမ်းရတယ်။ ဒီနှစ်တော့ 'ကန်တော့ဆွမ်းပါ'လို့ ငြင်းဆိုလိုက်တယ်။ စာရေးဆရာအသင်းကို တကယ်မေတ္တာထားတာက ရွှေညာမောင်။ ရုပ်ရှင်ဘက်ရောက်ပြီး စာပေနဲ့ အဆက်ပြတ်နေပေမယ့် ဘယ်တော့မှ သူမငြင်း။ ဒါတွေ ပြောပေါ့။ နို့... ပြီး၊ ဇာတ်ခုံနောက်ပိုင်း အတွင်းဘာဆိုလဲ ယိမ်းသမကလေးတွေ ဂေါ်ကြတဲ့ အရှုပ်အရှင်း။ ဆရာလှသမိန်က သူ့ကောင်မလေး ညှိဝင်း ပါသလိုလို ကြားတာနဲ့ သူဝယ်ပေးထားတဲ့ ပုတီးနဲ့ထဘီတို့ ပြန်တောင်းတာတို့ ဘာတို့ပေါ့ကွာ။ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် စိတ်ဝင်စားစရာ နားထောင်စရာဖြစ်အောင် ပြောပေါ့။ ဟုတ်လား။ စာရေးဆရာအကြောင်းဆိုရင် သူတို့ သိချင်ကြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

“အဲ့လိုပြောရင်းနဲ့ လိမ္မော်သီးကို တစ်မြှာစီပေး၊ ခွံကျေး၊ အစေ့ထုတ်ပေး၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ နောက်ဆုံး လိမ္မော်သီး ကုန်တဲ့အခါမှာ ပန်းသီး ထပ်ဝယ်၊ တစ်ယောက် တစ်ကိုက် ကိုက်စားနိုင်တဲ့ အခြေရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီအတွင်းမှာလည်း 'လူပျိုလက်ကင်းမြီး' ဆိုတဲ့အတိုင်း မတော်တဆလိုလို၊ အမှတ်တမဲ့လိုလို ရုတ်တရက်လိုလိုနဲ့ အသားချင်းထိအောင်လည်း အခွင့်ရဖို့ မမေ့ရဘူး သိလား”

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော် ကျကျနန သင်ကြားပြီး နောက်တစ်နေ့ ညတွင် ခင်မာကြည် မည်သော ကျွန်တော့် အသိမကလေးနှင့် ယမန်နေ့ညကကဲ့သို့ သူနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးပြီး ရုံထဲ အတူလွှတ်၍ ကြည့်စေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်လူကို နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်ပြီးပြီဖြစ်၍ လိုက်၍ နောက်ယောင် မခံတော့ပါ။ သူ၏ စီရင်ခံချက်ကို စောင့်ရင်း ဇာတ်ခုံပေါ်မှာပဲ အေးဆေးစွာ နေလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ပြဇာတ်(၁၅)ကတ်မျှ ပြီးသည်၌ သူကတော့ ပေါ်မလာသေးဘဲ၊ ခင်မာကြည် စိတ်မချမ်းမသာ မျက်နှာဖြင့် ရောက်လာကာ...

“ဒီမှာ ကိုဆွေ... ကိုဆွေ”

“ဟင်... ဘာလဲ အကြည်”

"အကြည်ကို ဘယ်လိုလူနဲ့ အတူ ပေးကြည့်တာလဲ ကိုဆွေရယ်"

"အို... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး"

"ဟာ... ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ မသိပါဘူး။ အကြည့်ကို လိမ္မော်သီးတွေ ခွာကျွေး၊ နွာကျွေး၊ လက်ထဲအတင်းထည့် သူပါးစပ်က ပြောလိုက်တာတွေကလည်း တပျစ်ပျစ်နဲ့ နားငြီးရော။ ဘာတွေပြောလဲတော့ မမှတ်မိပါဘူး။ တက္ကသိုလ်နေဝင်းမိန်းမက မင်းအောင် သမီးဆိုလား၊ ဆရာဝန် ခွက်ပုန်းသောက်တယ်။ ဆရာလှသမိန် ထဘီနိုးတယ်၊ ပုလဲပုတီး ဖြုတ်တယ်ဆိုလား၊ သူဟာ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ခုံလိုပဲ။ အကြည့်မှာ ပြဇာတ်ကို ကောင်းကောင်းမကြည့်ရ။ ဇာတ်ခုံပေါ်က ပြောတဲ့စကားတွေလည်း နားမလည်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ သူ့လက်ထဲက လိမ္မော်သီးတွေ ကုန်တော့ ဘာမပြော၊ ညာမပြော ထသွားတယ်။ အကြည့်စိတ်ထဲက အခုမှ ဝဋ်ကျွတ်ပဟဲ့ အောက်မေ့လိုက်ပါတယ်.. ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ၊ ပန်းသီးတွေ ယူလာပြီး သူပါးစပ်ကြီးနဲ့ ကိုက်လိုက်၊ အကြည့်ပါးစပ်ထဲ ထိုးခွံလိုက်နဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကလည်း ဖောင်လို့။ နဲ့... ပြီး လက်တွေခြေတွေကလည်း အငြိမ်မနေသေးဘူး။ အဲဒါနဲ့ အကြည် စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပဲ"

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။

"ကဲ... အကြည့် အခု သူဘယ်မှာလဲ"

"အကြည်ထွက်လာတော့ သူ ထိုင်ကျန်ရစ်တာပဲ"

"ဒါဖြင့် လာ အကြည် ရုံထဲပြန်ဝင်၊ ပြဇာတ် ဆက်ကြည့်ရအောင်၊ သူ့ကို အကြည်နား မထားတော့ဘူး၊ ကိုဆွေ လိုက်ခေါ်မယ်"

"ဟင့်အင်း... အကြည် မကြည့်နိုင်တော့ဘူး"

"ဘာလို့လဲ"

"သူကျွေးသမျှတွေ စားရတာ ကိုဆွေရယ်၊ အကြည့်မှိုက်ထဲ မအိမ်လည်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ပြန်ပြီး ဖရူဆော့လ် သောက်လိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကိုဆွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားတော့မယ်နော်"

ကျွန်တော် အဘယ်မှာ စိတ်ကောင်းနိုင်အံ့နည်း။

အတော်ကြာမှ မြသန်း စပိဖြူမျက်နှာကြီးနှင့် ရောက်လာတာ...

"ဆရာ... ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ကြိုက်လိုက်တာပဲ။ ဇိမ်... အပီးပီး။ ဒါနဲ့ သူ အခု ဘယ်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး။ ပြန်မလာလို့ ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာပဲ။ ကျွန်တော် အခု ထွက်ရှာလိုက်ဦးမယ်နော်"

သူ သွားမည်ပြုလေရာ ကျွန်တော်က...

"ဟေ့... မသွားနဲ့တော့ တော်ပြီ။ မင်း ဒီလို အသိဖွဲ့ပေးတဲ့ ဂေါ်နည်းတော့ မစွံတော့ဘူး။
တခြားနည်းတွေ သင်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်"

*****

ဂေါ်တတ္တသိုလ်

ဂေါ်တတ္တသိုလ်သည် မြန်မာပြည်မှာ မဆိုထားနှင့် ကမ္ဘာမှာကို မပေါ်ပေါက်သေး။ အကယ်တန္တ ရှိသင့်၊ မရှိသင့် ပြဿနာအဖြစ်နှင့် ဆွေးနွေးအံ့၊ 'အတိုက်အခံ ရှိမှုသည် တိုးတက်မှု' ဟူသော ကြားဖူးနားဝ စကားလုံးဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ စင်စစ် ထိုဆန့်ကျင်ဘက်သမားများကို စိစစ်ဝေဖန်ကြည့်လျှင် များသောအားဖြင့် ထိုပြဿနာ၏ အကျိုးအပြစ်ထက် ကဗျက်ယဗျက် စကားများနှင့် မိမိကိုယ် မိမိ ကိုယ်ရည်သွေးလိုခြင်း၊ လူကြားကောင်းအောင် အသံကောင်းဟပ်လိုခြင်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မျက်နှာလို မျက်နှာရ မြော်ကိုးခြင်းတို့ဖြစ်သည်ကို အချင်းချင်း ကုတ်ကော် ကိုက်ဖွဲနေကြသော တိုင်းပြည်၏ ကြေးစားအမတ်များစုရုံးရာ ပါလီမန်ကို မဆိုထားဘိ၊ အလကားသက်သက် အချိန်ကုန် လူပန်း စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဖြစ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့ စာရေးဆရာများ အစည်းအဝေးမှာပင် ကြံတွေ့ရတတ်ပေသည်။ အချို့မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အတိုက်အခံသမားဟူ၍သာ အဆိုရှင်ကို ဆန့်ကျင်ဘက်ရယ်လို့ တွယ်လိုက်ရသည်။ အမှန်မှာ မိမိစကားသည် ထောက်ခံချက် ဖြစ်နေကြောင်း နံဘေးလူက မနေသာ၍ ဝင်ပြောမှ သိရလေတော့သည်။ သို့တိုင် ဤလူမျိုးမှာ ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်၍ ရှက်ကြောက်ရမုန်းမသိ၊ 'ဟင် ဟုတ်လား' ဟူသော စပ်ဖြူ မျက်နှာကြီးနှင့် ပြန်ထိုင်တတ်လေသည်။

၎င်း သတ္တဝါမျိုးတွေကား 'ရွာရှိ-စုန်းရှိ' ဟူသော ရှေးမြန်မာ စကားကဲ့သို့ အစည်းအဝေးတိုင်းမှာပင် အနည်းနှင့်အများ ရှိကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ ဂေါ်တတ္တသိုလ် ပြဿနာကို တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်ကို လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာ အစည်းအဝေးတွင်လည်းကောင်း အချိန်ကုန် လူပန်းဖြစ်အောင် မဆွေးနွေးလိုတော့ပြီ။ ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်အတွင်း၌သာ ယခင်လက မြသန်းအတွက် ကရုဏာဒေါသော ရေးလိုက်သော 'ဂေါ်သင်တန်း' နှင့် တစ်ဆက်တည်း စိတ်ကူးရ၍ ယခုလ ရှုမဝစာပေပေါ်တွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ဂေါ်တတ္တသိုလ် ဖွင့်လိုက်ပါသတည်း။

ကျွန်တော်က ဂေါ် ဆရာ ပါမောက္ခ၊ ကျွန်တော့် ချစ်ဆွေတွေက ဂေါ်ကျောင်းသားများ။

(ဤဝတ္ထုထဲတွင် ကျွန်တော်၏ အတွေးအရေး ချွတ်ချော် တိမ်းပါနို့ခဲပါသော် ဟာသသာ ပဓာန ထားသည်ဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါကုန်။)

လူပျိုလှည့်ခြင်း၊ နောက်ပိုးခြင်းတို့၏ အဆက်အနွယ် အဖြစ်နှင့် (၁၉၄၀) ခုနှစ်လောက်ကမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော 'ဂေါ်' ဟူသော စကားလုံးမှာ၊ ယခုခါ၌ ကာလသားတို့၏ နှုတ်ဖျားတွင် ပထမ စကားလုံးများ ပျောက်ကွယ်လောက်အောင်ပင် ခေတ်စားလျက် ရှိပေသည်။ ၎င်းကို ဝိတ္တာရချဲ့၍ ကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် ပျိုအိုမရှောင် တအင်ပဟာန် ရသာခံသည်မှစ၍ ရိုးပြာမြေကျအထိ

အဓိပ္ပါယ်ရှိနေပေရာ သေချာစွာ စိစစ်ကြည့်ပါမူ လူ (၇၅) ရာခိုင်နှုန်းမျှ ကျင့်သုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ဤကိစ္စမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကြံနေကြလျှင်သာ အကယ်စင်စစ် နစ်နစ်နဲနဲ တွေးကြည့်မည် ဆိုပါသော် 'ဂေါ်ဂနိက်ဇေးရှင်း' သည် လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်၊ ကျွမ်းကျင်သော 'ဂေါ်ဂနိက်ဇေး' ဖြစ်လာရန်မှာ ခဲယဉ်းကြီးမက ခဲယဉ်းလှကြောင်း သိရှိလာရပေမည်။

စင်စစ် ဂေါ်ဂနိက်ဇေးရှင်းသည် အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်ချေ၏။ အစအဆုံးမရှိ။ ပုံသေကားချ လှေနံဓားထပ် မဖြစ်။ မိန်းမအမျိုးမျိုး၊ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုး၊ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုး၊ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို 'ဟိုကွေ့ရောက် ဟိုတက်နှင့်လှော်' ဆိုဘိသို့ ကြည့်ပြီး စခန်းသွားတတ်ရသည်။ သူတို့စိတ်ကြိုက်သို့ စူးစမ်း၍ သူတို့နှစ်သက်မှုကို ဖန်တီးနိုင်ရသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရှိသေးသည်။

သူတို့ မကြိုက်တာကို တမင် ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်ရင်းမှ ဂေါ်ပွဲဆင်ယူရသည်။

မိန်းမတို့မှာ ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော ပညာတတ်ဖြစ်လျှင် ဂေါ်သူပေါ်၍ 'ဂေါ်ပေါမယ်' ဖြစ်နိုင်၏။ ယောက်ျားအဖို့မှာ ဤအချက်တွေ ပြည့်စုံတိုင်း 'ဂေါ်စွဲမောင်' ဖြစ်သည်မဟုတ်။ ကျွမ်းကျင်မှု လည်ပတ်မှု အရိပ်အကင်းပါးမှု ရဲရင့်မှုက လိုသေးသည်။ ဤအချက်များမှာ ဂေါ်ဂနိက်ဇေးရှင်းတွင် အရေးကြီးသော အခြေခံသဘောတရားများ ဖြစ်ချေ၏။

အချို့မှာ ဝင်ငွေလည်း သိပ်မကောင်း၊ ရုပ်လည်း သိပ်မဖြောင့်ပါဘဲလျက် မဒီတွေ တွေတိုင်း စွဲနေသည်ကို မိတ်ဆွေ တွေဖူးပေလိမ့်မည်။ ဤလူမျိုးကား ဘဝပါရမီ 'ဂေါ်ဂနိးနီးယတ်စ်' 'ဂေါ်အတ်' ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ဂေါ်ပါရမီ လုံးဝ မပါသဖြင့် တစ်သက်တစ်ယောက်ဟု ဆိုအပ်သော လူတန်းစေ့ ဂေါ်ပွဲကလေးမျှ မအောင်မြင်၍ လူကြီးမိဘ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့်သာ သားမယားရပြီး ဘဝဆုံးသွားရသောသူများ ရှိသည်။ ဤလူမျိုးတွေကား လူဖြစ်ရကျိုး နှစ်သည်မဟုတ်။ နောက်သိုးခြင်း ရည်းစားထားခြင်းတို့၌ ဖြစ်ပေါ်အပ်သော ပျိုရွယ်သူတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရသာကလေးမျှ မခံစားလိုက်ရဘဲ ရခဲလှသော ပုရိသထွော ဒုလ္လဘောကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသူများ ဖြစ်ကုန်၏။

ဂေါ်မစွဲသူကို 'ဂေါ်အတ်' နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် 'ဂေါ်ပြား'ဟု ဆိုထိုက်သည်။ ယခု ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့ ဈေးဦးပေါက်ရောက်နေသော ကျားပျံမြသန်းမှာ မိတ်ဆွေသိခဲ့သည့်အတိုင်း ဂေါ်ပြားသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ ဒုတိယ ရောက်လာသော မောင်ကြည်လင် (ငယ်မည် မောင်ပေါအိုင်)မှာ (သူတို့ အညာနာမည်တွေက ခပ်ဆန်းဆန်း ခင်ဗျာ) မြသန်းလောက်တော့ မဆိုး။ သို့သော် သူတို့ အညာစကားနှင့် ပြောရသော် ခပ်လုံးလုံးမို့ 'ဂေါ်လုံး' ဟု ခေါ်ရသည်။ မောင်ကြည်လင်မှာ ပြဇာတ်ကစဉ်၌ မြသန်းအား ကျွန်တော်က မိတ်ဆက် ဂေါ်ကွက်

ထွင်ပေးလိုက်ပုံကို သိရသည်၌ သူသာဖြစ်လျှင် စွံချေမည်ဟု ဆို၍ ကျွန်တော့်ဆီသို့ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျောင်းလာအပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ကို အားကျမခံ တတိယ ရောက်လာသူမှာ မင်းရှင် ဖြစ်သည်။ မင်းရှင်ကို မြသန်း သို့မဟုတ် ကြည်လင်နှင့် တွဲထားရန် ဂေါ်ပြားလား၊ ဂေါ်လုံးလား၊ သူ့အခြေခံ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ၌ ဂေါ်ပြားလည်း မဟုတ်၊ ဂေါ်လုံးလည်း မဟုတ်။ တစ်စူးထိုး စိုက်လိုက်မတ်တတ်ကြီး ဂေါ်တတ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် 'ဂေါ်တူရွင်း' ဟု ခေါ်ကာ သူ့အတွက် တစ်တန်း ဖွင့်လိုက်ရသည်။

စတုတ္ထရောက်လာသူကား စာရေးဆရာထဲက မဟုတ်၍ မိတ်ဆွေ သီလိမ့်မည်မထင်။ နိုင်ငံရေးသမား ယောင်ယောင်၊ ဘာယောင်ယောင်၊ သာရာမျှောင်၊ တောင်မကျ မြောက်မကျကောင် ဖြစ်၍ အလုပ် မည်မည်ရရ မရှိ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူ့အကြီးအကျယ် ပွလာတတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နာမည်မှာ ကိုပတ်ကား သို့မဟုတ် မောင်ကမ်းပါးဟု ခေါ်သည်။

သူ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ၌ သူ့မှာ အပျိုအရွယ်ကို စွံတာ မတွေ့ရ။ မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်၊ ရည်းစားပျက်၊ လင်ကြီးနဲ့ တည်းဟူသော အစ်မကြီးအရွယ်၊ အဒေါ်ရွယ်များကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် သူ့ကို ဂေါ်ပြားတန်းတွင်လည်း မဖြစ်။ ဂေါ်လုံးတန်းတွင်လည်း မဟန်။ ဂေါ်တူရွင်းတန်းနှင့်လည်း မတန်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အတန်းကို နာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားရာ တော်တော်နှင့်မတွေ့။ နောက်ဆုံး တစ်နေ့မှာ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်တော့် အိမ်အနီး၌ အိမ်သစ်ဆောက်နေသော လက်သမားကြီးထံ အပျင်းပြေ သွားလည်ရင်းမှ သူ့အတွက် နာမည်ရတော့သည်။

အသို့ဟူမူ လက်သမားကြီးသည် တံခါးပတ္တာ တွယ်ရာ၌ ပထမသစ်သားကို လွန်နှင့် ဖောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝက်အူကို ထိုအပေါက်ထဲသို့ လှည့်၍ သွင်း၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်လူကို 'ဂေါ်ဝက်အူ' ဟု နာမည်ပေးလိုက်တော့၏။

ပဉ္စမရောက်လာသူ သတင်းထောက် ဝင်းမြင့်ကိုကား အထူးအထွေ မစဉ်းစားရတော့ပေ။ သူမှာ မရချင်နေ ရချင်ရ တွေ့သမျှ သိမ်းကျုံး ဂေါ်လှေရှိသောကြောင့် 'ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်း' ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ရလေ၏။

ဤသို့နှင့် ကျွန်တော့်ကျောင်းတွင် ဂေါ်ပြားတန်း၊ ဂေါ်လုံးတန်း၊ ဂေါ်တူရွင်းတန်း၊ ဂေါ်ဝက်အူတန်း၊ ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်းတန်း ဟူ၍ အတန်း ငါးတန်း ရှိသွားချေသည်။

သို့သော် ကျောင်းသားဦးရေမှာ တစ်တန်းတစ်ယောက်မျှသာ ရှိနေသဖြင့် လူကြား၍မျှ မလျော်။ ထို့ကြောင့် ဂေါ်တက္ကသိုလ်ကြီး ဖြစ်ရန် အကြံထုတ်ရပေတော့သည်။ ကံအားလျော်စွာ

သာဂဦး မိန်းမဦးသွားပြီဟူသော သတင်းကို တက္ကသိုလ်နေဝင်းဆီက ကြားရသည်
(ဤဝတ္ထုပြီးသော ၁၉.၁.၅၂ နေ့တွင် ပြန်အပ်သည်။ ၈.၂.၅၂ တွင် မင်္ဂလာ ဆောင်သည်။)
သာဂဦးကို အမြန် ရွာဇွေရပေတော့သည်။

တွေ့ပြီ။

သူမိန်းမမှာ တော်တော်ကို တော်တော်နိပ်၏။ ကျွန်တော် အားရ ဝမ်းသာမိသည်။

“ဟေ့... သာဂဦး၊ မင်း... ဒီလောက်ချောတဲ့မြာကို ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရလဲကွာ”

သာဂဦးမှာ နှုတ်နှင့်မမြေ သူ့ခြေသလုံးကို လှုပ်၍ ကြွက်သားကြီးများကို ဖျစ်ပြသဖြင့်
ကျွန်တော်ပါ ကိုင်တွယ်၍ ကြည့်ရာ အလွန်မာကျောနေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့်...

“ဟင်... မင်း ဘောကန်ကောင်းလို့ ရတယ်ထင်တယ်”

“အဟ... ဟတ်ဟား” ဝမ်းသာလုံးဆိုနေသော သာဂဦးသည် ကျွန်တော်ကို
ရယ်သွမ်းသွေးပြီး...

“စုံထောက်ကြီး ဦးနံပြား ပီသပါပေရဲ့ကွာ”

“နို့... မဟုတ်ဘူးလားကွ”

“ဟကောင်ရ၊ ဘောကန်မှပဲ ခြေသလုံးကြွက်သား မာရတော့မှာလား။ ကိုယ့်မဒီက
ရွှေတိဂုံဘုရား အလယ်ပစ္စယံကကွ။ ကိုယ့်မှာ သုံးနှစ်သုံးရိုး တက်လိုက် ဆင်းလိုက်ရတာ...”

ဤတွင်မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်၍ ရယ်မောရပါတော့သည်။ ပြီးမှ...

“ဟေ့... ဒါနဲ့ သာဂဦး၊ မင်းငဲ့ဆီက နေ့တိုင်း အရက်သောက်မလား”

ရုတ်တရက်ဖြင့် သာဂဦးမှာ ကျွန်တော်မျက်နှာကို မယုံသင်္ကာကြည့်ကာ...

“ဘာ... ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“မင်း... ငဲ့ဆီက နေ့တိုင်း အရက်သောက်မလားလို့ကွာ”

“ဘာ... ဘာ... ဘာ ထပ်ပြောစမ်းပါဦး”

“ချီးတဲ့... မင်း ငဲ့ဆီက နေ့တိုင်း အရက်သောက်မလားလို့ မေးနေတာကွ။ မင်း သာမုနဲ့
ပေါင်းလို့ နားထိုင်းနေသလား”

ဤတွင် သာဂဦး မျက်လုံးပြူးလာကာ...

“ဟာ... မင်း တကယ် ပြောနေတာလား”

"ဘုရားကို (၇၅)ခါ စူးရစေရဲ့"

"အမယ်လေး... မင်း... ဒါများ မေးနေရသေးသလားကွာ။ မေးနေသေးသလား"

"အေး... ဒါဖြင့် ငါပြောတာ တစ်ခုလုပ်ပေး"

"ဘာလဲ ဆိုစမ်း"

ကျွန်တော် အသေးစိတ် ပြောပြပါသည်။ ငန့်ကြီးမျက်နှာ ပြအက်လာကာ...

"အို... ဒါလောက်နဲ့ နေ့တိုင်း သောက်ရမယ်ဆိုရင် စိန်လိုက်"

"မင့်... မိန်းမက ပြောလို့ ရပုံမလား"

"အို... ကိုယ့်မဒီကလည်း တက္ကသိုလ်နေဝင်းမိန်းမ ငြိမ်းလို့၊ ခင်မောင်ကြည်တို့ နှမ မြင့်မြင့်လို ကိုယ်တို့လူစုထဲမှာ ဘော်ဒါပဲ"

"ဒါဖြင့်... အိုကေ"

ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုနေ့ကား စတုတ္ထမြောက် လွတ်လပ်ရေးနေ့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ကြပြီး လူကြားကောင်းအောင် ဝိုင်းချုပ်ဓာတ်ပြား ပြန်ဖွင့်သောနေ့။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းဆရာတို့ ထုံးစံအတိုင်း တပည့်တွေဆီက အလှူငွေကောက်ခံကာ အကျွေးအမွေး အခမ်းအနား ကျင်းပသည်။ ကျွန်တော့်ကျောင်း ကြော်ငြာရအောင် ကိုယ့်ကျောင်းနှင့် ကိုယ့်နာမည်ပါသော သီချင်းကို သောက်ရှက်ကင်းမဲ့စွာ ကိုယ်ရည်သွေး ရေးစပ်ပြီး လော်စပီကာနှင့် တီးမှုတ် သီဆိုစေသည်။ အရပ်ကတော့ တစ်ညလုံး မအိပ်ရ။ ဘာအားနာစရာ ရှိသလဲ။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အမှီပြုပြီး ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ် ကြော်ငြာရတာ ဒါထုံးစံပဲ။

လူတွေကို တော်တော်များများ ဖိတ်သည်။ စာရေးဆရာတွေထဲက အတော်ပဲ လာကြသည်။ သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းကို ထိပ်ဆုံးက ထားသည်။ ခန့်ခန့်ကြီးတိုက်က ခင်မကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်စေသည်။ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများထဲ၌ပါအောင် သတင်းထောက် သောက်ပေါတွေကို 'နေ့ မုန့်ဟင်းခါး၊ ည အရက်တိုက်မည်' ဟု လိမ်၍ ဖိတ်သည်။ သူတို့က ယုံကြည်စွာ လာကြသည်။

နေ့လယ် အားလုံး ပရိသတ် အစည်ဆုံးအချိန်တွင် စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော သာကဗိုးတို့လင်မယား၊ စားသောက်ဖွယ် ပစ္စည်းများနှင့် ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာက တပည့်ကို ခေါ်သော ဟန်မျိုးဖြင့်...

“ဪ... မောင်သာဂဒီးတို့ လင်မယား လာကြဟေ့”

သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ဝင်လာကြကာ (ကျွန်တော် ငွေတစ်ဆယ် ပေးခဲ့သည်ကို ငါးကျပ်ဖိုးမျှ ဝယ်ခဲ့သော) စားသောက်စရာ ပစ္စည်းတွေ ချ၍ ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ပုဆိုးတုပ် ထိုင်ကြသည်။

သာဂဒီးက “ဆရာကို ကန်တော့မလို့ ဆရာ”

အားလုံး ပရိသတ် ငြိမ်ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်တော်က အားနာဟန်ဖြင့်...

“အို... မလိုပါဘူးကွာ”

“ဟာ... လိုပြီလားဆရာ။ ကျွန်တော် ဆရာဆီက ဂေါ်သင်တန်းကြောင့် စွဲတာပဲ။ ကဲ... ခင်ရေ ဦးချကွယ်။ ခင်နဲ့ မောင့်ကို ဖူးစာရေးပေးတဲ့ ဂေါ်ဝိဇ္ဇာကြီး သော်တာဆွေ ဆိုတာပေါ့”

လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

ကျွန်တော်က “အေးကွယ်... ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်၊ အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ” သူတို့နှစ်ယောက် ရှိခိုးပြီး၍ ပြန်ခေါင်းအထောင်၌ “အင်း... လင့်ဝတ် ဘယ်နှစ်ပါး၊ မယားဝတ်... ဘယ်နှစ်ပါးဆိုတာ ရှိသကွယ့်။ အဲဒီအတိုင်း ကျင့်ကြကြ။ အင်း... လင်မယား သင့်သင့်တင့်တင့် ရှိရမယ်။ ရန်မဖြစ်ရဘူး။ တကယ်လို့ ရန်ဖြစ်ရင် ဒီမှာ ကလေးမ ဒီကောင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောနဲ့တော့။ ဆရာဆီကိုသာလာခဲ့ သိလား” ရုတ်တရက် သာဂဒီးက ငေါက်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးကာ.. “ဟိုလေ၊ ဒီလိုပြောတာပါ။ သူပြန်ပြောနေတော့ ရိုက်လား၊ နှက်လား ဖြစ်နေမှာစိုးလို့။ ဆရာဆီလာတော့ သူ့ကို ဆုံးမမှာပေါ့။ အဲဒါ ပြောတာပါ”

အင်း... အခုမှ ပြေသွားတော့တယ်။ ထို့နောက်၌ ကျွန်တော်သည် တပည့် အကန်တော့ ခံသော တောဘုန်းကြီး၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ...

“မြသန်း... မြသန်း... ဂေါ်ပြားတန်းက မြသန်း၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဟေ့... သူငယ်၊ မြသန်းမရှိရင် ဂေါ်တူရွင်းတန်းက မင်းရှင်ကို ခေါ်စမ်းကွယ်။ ဟော့ဒီမှာ မုန့်တွေ လာလှယ်ယူပစေ။ ကျက်သရေခန်းထဲက အယ်... မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဟန် လုပ်ရတာနဲ့ ယောင်သွားတယ်။ “ဟို... ကြောင်အိမ်ထဲက ပန်းကန် ယူခဲ့ခိုင်း”

ကိုယ့်ကျောင်း တစ်တန်းတစ်ယောက်ရှိသည်ကို အများကြီးဟု ထင်ကြစေရန် ဂေါ်ပြားတန်းက ဘယ်သူ၊ ဂေါ်ဝက်အူတန်းက ဘယ်ဝါနှင့် မကြာခဏ အော်ရပါသည်။

“ဟေး... ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်းတန်းက မောင်ဝင်းမြင့်၊ ဟော့ဒီ မောင်သာဂဦးတို့စားဖို့ မုန့်ဟင်းခါး ယူခဲ့ပါကွာ”

ထိုနောက်၌ ဘေးလူများဘက် လှည့်၍ သာဂဦးကို ညွှန်ပြပြီး...

“ဒီသူငယ်က အိုးဝေညိုမြတို့ နွားသိုးကြီးပြတ်တို့နဲ့ ပေါင်းလာတာ တော်တော် ဂေါ်အခြေ ကောင်းလာတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ တယ် သင်တန်း မယူလိုက်ဘူး။ နှစ်လနဲ့ စွဲသွားတာပဲ။ လူက ပါးရည်နပ်ရည်လည်း ရှိတယ်။ ဒါမျိုးက ဆရာ ဘယ်လိုပဲ အသင်အပြ ကောင်းကောင်း လူထူထိုင်းနေရင် တော်တော်နဲ့ စွဲဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဟော... ကျုပ်ကျောင်း ဂေါ်ပြားတန်းက မြသန်းဟာဖြင့် တယ်ညံ့တဲ့ကောင်း၊ ဂေါ်ပြားတန်းဆိုတာက စာသင်ကျောင်းမှာ ဆိုရင် ကေဂျီ(ကလေးတန်း)ပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေမှာ ကေဂျီ၊ ဟိုက်ကေဂျီ နှစ်မျိုးရှိတာလို ကျုပ်ကျောင်းမှာလည်း ဟိုက်ဂေါ်ပြားတန်းလို့ တစ်တန်းချဲ့ပြီး သူ့ကို အတန်းတင်ပေးမယ် စိတ်ကူးပါတယ်။ မဖြစ်ဘူး။ သူ ကျုပ်ကျောင်းရောက်တာ သုံးလကျော်ပြီ။ ဘာမှ တိုးတက်မှု မရှိသေးဘူး။ မင်းရှင်တစ်ယောက်ကလည်း ဟိုတစ်နေ့က အအိုကို အပျိုမှတ်ပြီး သွားဂေါ်တယ်ဆိုတာ ဂေါ်လုံးတန်းက ကြည့်လင် လာတိုင်တာနဲ့ ‘မင်းရှင် မင်း... နောက် ဒါမျိုးကြားရရင် ဂေါ်တူရွင်းတန်းကနေပြီး ဂေါ်ဝက်အူတန်း ပြောင်းပစ်မယ်’လို့ ကြိမ်းထားရတယ်။ နောက် ဒါနဲ့ အပျိုအအို ခွဲခြားတဲ့ နောက်ကြည့်လင်ကလေးတွေ ရေးပြီး ကျက်ခိုင်းထားရတယ်” စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ကျောင်းအကြောင်း လျှောက်ပြီး လေပန်းနေရပါသည်။

တော်တော်ကြာ၌ သာဂဦး မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး၍...

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး...အေး... ညားခါစဆိုတော့ လူတော သူတောထဲ ဘယ်ကြာကြာနေချင်မလဲကွယ်”

သူတို့လင်မယား ထသွားသည်၌ ကျွန်တော့် ကျောင်းသားတွေမှာ သာဂဦးမိန်းမကို အငမ်းမရ ကြည့်ကြကုန်သည်။

အင်း... သွားရည်ကျရှာကြသည်။

*****

ထိုမှတစ်ပြီးကား ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဇာတ်ကို အဟုတ်ထင်ကာ သာဂဦးကို အားကျ၍ သူ့လို မြာမျိုးစွဲရန်ဟူသော ဆုတောင်းနှင့် ကျွန်တော့်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားတွေ ဝင်လာမစေတဲသဲသဲ ရှိတော့လေ၏။ စာရေးဆရာများ သတင်းစာဘက်ကလူများ၊ မင်းရှင်နှင့် ပတ်သက်၍ အသံလွှင့်ဌာနက လူများ၊ ၎င်းဌာနမှ လာရောက်လာသော ‘ယနေ့ထုတ် သတင်းစာများမှာ အယ်ဒီတာ့အာဘော်’ ဟု ကြေညာလေ့ရှိသူ ကိုတင်ဦး ဆိုသူ၏ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကို

လေ့လာကြည့်ရာ၌ မင်းရှင်၏ ပြောချက်အရ ချာတိတ်မလေးတွေ ချိန်လေ့ရှိသည် ဆိုသောကြောင့် 'ဂေါ်စိန်ပြောင်း' ဟု သူ့အတွက် သင်တန်းဖွင့်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုမှ နောက်တစ်တန်းတိုးချဲ့ရန် ဖန်တီးလာသူမှာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ကျွန်တော်တို့ ရေးဖော် ကျော်အောင်၊ (သူငယ်ချင်းရေ မင်းက ငိုထည့်မတွက်ပါနဲ့ ပြောပေမယ့် ချန်ပစ်ခဲ့ရင် သည့်ပြင်လူတွေက ကျော်အောင်တော့ သူ့ကို ပင်နီစလင် ထိုးထိုးပေးလို့ မျက်နှာလိုက်တယ် ဆိုမှာ စိုးလို့ကွယ်။ ဒါကြောင့်... ဒါကြောင့်) သူ၏ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ၌ သူဂေါ်ပုံမှာ မရဲတရဲ မဂေါ်ဘူးလို့လို့ ဂေါ်မလိုလို့နှင့် စောင်းငန်းစောင်းငန်း ရစ်နေတတ်သောကြောင့် 'ဂေါ်ဂဏန်း' (ဝါ) 'ဂေါ်ပုစွန်လုံး' ဟု သူ့အတွက် နာမည်ပေးလိုက်ရ၏။

ကဲ... ယခု ကျွန်တော့် တက္ကသိုလ်တွင် ဂေါ်ပြား၊ ဂေါ်လုံး၊ ဂေါ်တူရွှင်၊ ဂေါ်ဝက်အူ၊ ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်း၊ ဂေါ်စိန်ပြောင်း၊ ဂေါ်ဂဏန်းဟု ခုနှစ်တန်း ရှိလေပြီ။ ၎င်းတို့အထဲတွင် ဘယ်သင်းက အညံ့ဆုံးဖြစ်သည်ကို မိတ်ဆွေ သိပြီးဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းဂေါ်ပြားတန်းတက် ပို၍ နိမ့်သော အတန်းတစ်ခု ရောက်လာသည်ကို မိတ်ဆွေ အံ့သြရပေတော့မည်။

ထိုနေ့သည်ကား ဘာကုရာဇာ ဒေါင်းစကြာ၏ ရွှေဝါရောင်ညှိုး မှောင်စပျိုးချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ဆီမီးအိမ်ကို ထွန်းညှိမည် ပြုနေစဉ် ဧည့်ခန်းမှ ခြေသံကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ...

"အား... ဦးပဉ္စင်းတို့... ဟာ... ဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဆရာတို့ ထိုင်ကြပါ ထိုင်ကြပါ"

အကြောင်းမှာ ယခု ရောက်လာသော မိတ်ဆွေ နစ်ယောက်သည် ရဟန်းဘဝက မကြာမီကလေးတွင်မှ လူဝတ်လဲကြသော စာရေးဆရာများ ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ယောက်က လင်းယုန်ဂျာနယ်တွင် ရေးလေ့ရှိသော 'သစ္စာ'၊ ကျွန်တော့် ပုလင်းဖော် မင်းရှင်နောင်၏ အစ်ကို၊ ကျွန်တစ်ယောက်ကိုကား ရွှေမန်းမှ ဆင်းသက်ခဲ့သော လူထွက် အသစ်စက်စက် ဖြစ်နေ၍ ရှက်လိမ့်မည်လား။ သူ့နာမည်ကို မဖော်လိုသေး။

ကျွန်တော် သူတို့အနီး ရောက်သောအခါ၌ ပိန်ပိန်သေးသေး လက်လေးသစ်သော သွားဖုံး၊ ဝတ်သားနီတုံးရောင်နှင့် ကိုသစ္စာက စကားစ၏။

"ဘာလုပ်နေတာလဲဗျ"

"မီးအိမ် ထွန်းမလို့ဗျာ"

"ခင်ဗျားက မီးရောင်မရှိဘဲ မနေတတ်ဘူးလား"

"ကျွန်တော် နေနိုင်သည့်တိုင်အောင် သည့်ပြင်လူတွေအတွက်က ရှိသေးတယ်လေ။ ကဲ... ဒါထားပါဦး။ ကိုယ့်ဆရာတို့ လာတဲ့ကိစ္စက"

ဤတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပုလင်းကြီး တစ်ယောက်တစ်လုံး ထုတ်၍ ကျွန်တော်မျက်နှာ ကြည့်ကာ တဟဲဟဲ လုပ်နေသဖြင့်...

"ဪ... ဂေါ်တက္ကသိုလ်က ပညာရည်နို့သောက်စို့ရအောင် လာခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့"

သူတို့နှစ်ယောက်က စပ်ဖြဖြ။

ကျွန်တော် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး...

"အင်း... ဦးပွင်းတို့ နှစ်ပါး၊ ဟင်... ဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ထားဖို့ အတန်းက လိုသေးတယ်။ ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်း ပြောပြပါဦး"

"ဘာလဲဗျ။ ဂေါ်ရည်ဂေါ်ချင်းဆိုတာက"

"ခင်ဗျားတို့ ဂေါ်ခဲဖူးတဲ့ အခြေအနေ၊ ဂေါ်ခဲတဲ့ပုံ"

"ဟင်... ကျုပ်တော့ လူပြည်ရောက်မှ တစ်ခါမှ မဂေါ်ခဲဘူးသေးဘူး။ လူလား မမြောက်ခင်ကတည်းက ကိုရင်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ပြီး ရဟန်းဘောင်ကူးခဲ့တာပဲ"

"နောက်တစ်ယောက်"

"ကျုပ်ကတော့ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့ ဂေါ်တာပဲ ခေါ်မလား မသိဘူး။ ကျုပ်တို့အညာမှာ တောရွာအလှူတွေ ဘာတွေ လုပ်တော့ ဒကာမတွေက သင်္ကန်းဝတ်ပေါ်ကို ဆွမ်းအုပ်တွေ မုန့်ပွဲတွေ ရွက်ရွက် လာလေ့ရှိတယ်။ အဲသည့်အခါ ဒကာမနိပ်နိပ်ကလေး လာပြီဆိုရင် ကိုယ်က ကိုယ့်ကျောင်းသားကို 'ဟဲ့... ငတေ ထ၊ ဒကာမလေး ဆွမ်းအုပ် ချပေးလိုက်စမ်းကွယ်။ မောလှရောမယ်။ မျက်နှာမှာ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ရော့ လက်ကိုင်ပဝါ ပေးလိုက်ပါ' ကစပြီး 'ဒကာမလေး ဘယ်ရွာကလဲ၊ နာမည် ဘယ်နယ်ခေါ်လဲ၊ ဘယ်သူသမီးလဲ၊ အတုမသိဘူးလား၊ ဦးပွင်းက ဘယ်ကျောင်းတိုက်ကကွယ်၊ လာလည်နော်၊ လမ်းမှာ တွေ့ရင်လည်း နှုတ်ဆက် သိလား' ဘာလားနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်တာပဲ။ နောက် အောက်ပြည်အောက်ရွာ ရောက်တဲ့အခါမှာလည်း ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ ဒကာမ တွေ့ပြီဆိုရင် အရွယ်အလိုက်ပေါ့လေ။ ကိုယ့်ထက်ကြီးမယ်ဆိုရင် 'ဟာ.. ဒကာမကြီးရပ်နဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံရော အညာက ဦးပွင်းမယ်တော်နဲ့ တူလိုက်တာ(သို့မဟုတ်) အဒေါ်နဲ့ တူလိုက်တာ။ ဒကာမကြီးကို မြင်ရတာနဲ့ အလွမ်းကို ပြေသွားတာပဲ။ ဒကာမကြီး ဘယ်မှာနေလဲ၊ ဦးပွင်းကျောင်း မကြာခဏ လာပါနော်၊ ဦးပွင်းက ခင်တတ်ပါတယ်' ပေါ့လေ။ 'ဒါက အလှူပစ္စည်း ကျလောက်မယ့် ငနဲမကြီးတွေကို ဖြီးတာ။ အဲ... ကိုယ့်ထက်ငယ်တာ၊ ကြီးတာ၊ ရွယ်တူမတိမ်းမယိမ်း ဆိုတာမျိုးကျရင် အစ်မတို့ ညီမတို့နဲ့ တူတာကစပြီး ကျောင်း မကြာခဏ လာအောင်လုပ်။ သူတို့ ဝါသနာအလျောက် ဂါထာလေး မန္တန်လေး မဟုတ်ကဟုတ်က သင်ပေး။ အမယ်လေး ဒကာမလေးမျက်နှာ ကြည့်ရတာ ဦးပွင်း ညီမလေးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပါပဲ။ ဟိုက အညာသူဆိုတော့ အသားကလေး နည်းနည်း

ညိုတာတစ်ခုပဲ။ လက်ကလေး ခြေကလေးများလည်း သည်အတိုင်း။ ခြောက်... ဦးပွင်း ညီမလေးမှာတော့လေ... မုန်း... ဒကာမလေးလက် အဲ... အဲ... အဲဒီ လက်ညှိုးဖျားလေးမှာပေါ့လေ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးပွင်းနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ကစားရင်း ဓားခုတ်မိတဲ့ အမာရွတ်ကလေး ရှိတယ်။ အို... ဒကာမလေးလက်က တယ်နူးညံ့ပါလား။ အမယ် လက္ခဏာကလည်း သိပ်ကောင်း။ ဦးပွင်းက လက္ခဏာ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်တတ်ပါတယ်' အဲသည်ဟာမျိုးတွေပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သူပြောသည်များကို အမောတကော နားထောင်ပြီး...

“အင်း... ဘုန်းကြီးပိုးနည်းမှာတော့ စွဲနိုင်ပါပေတယ်”

“လူပိုးနည်းမှာတော့ ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်ဘူးလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ တစ်ဘာသာစီပဲ”

နောက်တစ်ယောက်က “အေးလေ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကျောင်းလာတာပဲ ကြည့်သင်ပေးပါ”

“သင်တာတော့ ဟုတ်ပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ထားဖို့ အတန်းကို စဉ်းစားနေတယ်။ နေပါဦး ခင်ဗျားတို့ လူဝတ်လဲပြီးမှ တစ်ခါမှ မဂေါ်ဖူးသေးဘူးလား”

သစ္စာက “ဘယ်ဂေါ်ဦးမှာလဲ။ တွေ့လို ဂေါ်မယ်ကြံလိုက်ရင်း ဘဲဥ အစရှာမရသလို ဘယ်က စဂေါ် ရှုန်းမသိ ဖြစ်နေတာ”

ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ ပြီးမှ...

“ကဲ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာက အခုမှ ဂေါ်စိတ် ဂေါ်ပဋိသန္ဓေ တည်ရမယ် ဆိုပါတော့”

“အေး... အေး... ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့အတွက် အတန်းထားဖို့ စိတ်ကူးရပြီ”

ကျွန်တော် အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဂေါ်ကလလရေကြည်”

*****

အတန်းပေါင်းလည်း စုံပြီ။ ကျွန်တော့် ဂေါ်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ အလွန်ပင် စည်ပင်သာယာ ရှိလေပြီ။ မဟုတ်ကဟုတ်က နွားငတ်ရေကျ ကြော်ငြာတွေ ဟိုကျောင်းတွေနှင့် အပြိုင် နေ့စဉ်သတင်းစာတွေ၊ လစဉ်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရေးသည်နှင့် တစ်နေ့တခြား ကျောင်းသားဦးရေ များပြားလာလေရာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းနှင့် မနိုင်တော့သဖြင့် ဂေါ်အတ်ရှီဇာသာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောင်လင်းကို တစ်လလျှင် ပုလင်းကြီး(၅၀)နှင့် လက်ထောက်ဆရာ

ခန့်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့် ကျောင်း သင်ချိန်မှာ နေ့(၁၂)နာရီမှ (၃)နာရီအထိ၊ အိမ်တွင် 'သီအိုရီ' ကျက်စာ မှတ်စာများ ပေး၍ နံနက်နှင့် ညနေ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်၊ ရုံးတက် ရုံးဆင်းချိန်တို့တွင် ကျောင်းသူကလေးများ၊ ရုံးစာရေးမများ ဖြတ်သန်းသွားလာရာ လမ်းဆုံလမ်းခွ လမ်းလေးခွတို့၌ သောက်ရှက်ကင်းဖွဲ့စွာ 'ပရက်တီကယ်လ်' လက်တွေ့ဂေါ်သင်တန်းပေးသည်။

ဤ 'အောက်ဦးသင်တန်း' မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ချေ။ အချို့ကျောင်းသားများ ဟန်၍ အချို့မှာ ပုံပန်းမကျ ဖြစ်သွားသဖြင့် အဆဲခံရခြင်း၊ ထိုထုံ အလုပ်ခံရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ဆတ်လက်ရဲသော မိန်းကလေးများနှင့် သွားတွေ့၍ ဒေါက်ဖိနပ် ခုတ်ခံရခြင်းတို့ပင် ကြုံတွေ့ရတတ်လေသည်။

ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်းတန်းက ဝင်းမြင့်ဆိုလျှင် မကြာခဏ ဒဏ်ရာ ရလေ့ရှိ၏။ ပယ်နီစလင် ပေ့စ်နှင့် ပလက်စတာမှာ သူ့မျက်နှာအတွက် တန်ဆာ ဖြစ်နေသည်။ ဒီကောင်မှာ လူ့ရှုပ်၊ လူ့ရည်ကလေးနှင့် မလိုက်။ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်ကလေး အပေါက်ဆိုး၏။ အပြောဆိုး၏။ ဘုကျ၏။ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းပေသည်။ သို့သော် ထောင့်မကျိုးသော လူ့စွာကလေး။ သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ကျောင်း နာမည်ပျက်ခဲ့ပေါင်း များပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို 'ဝမ်နင်' ပေးထားရသည်။ ဖိနပ်ခုတ်(၇၅)ခါ ခံရလျှင် ကျောင်းက ပယ်ထုတ်မည်။ School Leaving ခေါ် ကျောင်းထွက် လက်မှတ်တော့ ပေးလိုက်မည်။ T.T.C တွင် ဆရာဖြစ် သွားသင်ချင်သင်။

ယခုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလည်းဖြစ်၊ ဆရာသက်လည်း ရင့်ပြီဖြစ်၍ မိမိ၏ ဂေါ်မစွဲတပည့်များကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ရာ၌ အချို့မှာ နည်းပေးလမ်းပြ သင်စာ ကျက်စာများတွင် ဂုဏ်ယူလောက်အောင် တတ်မြောက်နေပါလျက် အောက်ဦး ကိုယ်တွေ ဂေါ်ပွဲများတွင် ချွတ်ချော်တိမ်းပါးရသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများကို အနီးကပ်တွေ့ရပြီဆိုလျှင် သူတို့ကိုယ်မှာ သွေးသား မငြိမ်တော့ဘဲ ရင်ထဲတွင် တဒန်းဒန်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် အတန်းထဲက သင်ပေးလိုက်သော သင်ခန်းစာများ မေ့ပျောက်ကုန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို ပပျောက်ရန် ရှာကြံရပေတော့သည်။

ကျွန်တော် ဉာဏ်ရွှင်လေ့ရှိသော သောကြာနေ့ တစ်ခုသော ညနေခင်း၊ ကျောင်းသားတွေ ရှင်းသွား၍ အောင်လင်းက အရက်သောက်၊ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေရာမှ ရုတ်တရက် နည်းလမ်းရလာသည်နှင့်...

"ဒီမှာ ဆရာအောင်လင်း"

အောင်လင်းသည် နှုတ်ခမ်းမှ ဖန်ခွက်ကို ခွာလိုက်ပြီး သူ့နဂိုဟန်အတိုင်း မျက်စေ့ကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့်...

"ဘာလဲ... ဆရာကြီး"

“နက်ဖြန်ခါက စပြီး ကျောင်းသားတွေကို ခန့်ခန့်ကြီး ဓာတ်ပုံတိုက်က ခင်မကြီးဆီမှာ တစ်ယောက်ကို အနည်းဆုံး ပိုစ့် ဆယ်မျိုးလောက် အရိုက်ခံခိုင်းစမ်း။ နို့ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့အခါမှာလည်း အားလုံး ခုပြီး စတူဒီယိုထဲ မဝင်စေနဲ့။ ခင်မကြီးနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း လွှတ်ပေး”

“ဘာကြောင့်လဲ... ဆရာကြီး”

“ဒီလိုလေ... အခု ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေက မိန်းမချောချောနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် တွေရရင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေက ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ် တွက်တာက ခင်မကြီးလို သူငယ်မနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း ကိုယ်ပြုလက်ပြုနဲ့ အနေအထားပြင်ရင်း ဒီလို နီးနီးကပ်ကပ် ဆယ်ခါလောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖူးသွားမယ် ဆိုရင် နောက်နောင်မှာ မိန်းမချောနဲ့ နီးကပ်မှု ‘ပရု(ဖ်)’ ဖြစ်သွားမယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ ခင်မကြီးက တော့ထက်တော် တော်တော်ချောပဲ”

“ဒါနဲ့ မြသန်း... မြသန်း ဘယ်သွားလဲ။ ဒီကောင်ကို အခုပဲ လွှတ်ရမယ်”

မြသန်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ ကျောင်းဘော်ခါ နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် အရက်နဲ့မြည်းဖို့ ဝက်နံကင် ဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ် ဆရာကြီး။ ဒီကောင်က သွားနေ၊ လာနေ၊ ဘာမဆို နေ။ ဒါကြောင့် သူစွံဖို့ ခဲယဉ်းနေတာ”

ယင်းသည် မြသန်းက နောက်ဖေးဆောင်မှ...

“ကျွန်တော် ရောက်နေပါပြီ ဆရာ။ ဒီမှာ ဝက်နံကင်ကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်နေတယ်”

“အေး... ယူနဲ့။ မင့်ကို ဆရာကြီး ခေါ်နေတယ်”

မြသန်း လက်ထဲက ပန်းကန်နှင့် အပြင်ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က...

“မောင်မြသန်း။ မင်း... ဒါပြီးရင် အဝတ်အစားလဲပြီး ခန့်ခန့်ကြီး ဓာတ်ပုံတိုက်သွား ဓာတ်ပုံရိုက်စမ်း”

“ဘာလုပ်ဖို့ ဆရာကြီး”

“မေးမနေစမ်းပါနဲ့။ သွားမှာသွား။ ပိုစ့်ဆယ်မျိုး ရိုက်ခိုင်း”

“ဟာ... ဆရာကြီး အခုမှောင်တော့မယ်။ ညရိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

"အပါကွာ။ ဒါလောက် ခေတ်မီနေတဲ့ တိုက်၊ ညမှ ပိုကောင်းသေးတယ် မှတ်ထား။ နေရာကော သိရဲ့လား"

"သိပါတယ်။ ဝိုင်းချုပ်လမ်းနဲ့ လမ်း(၃၀)ထောင့်မှာ မဟုတ်လား"

"မင့် အမေကလွှားပဲ။ ဒါက ပန်းချီကိုလေးရဲ့ ပပဝင်းဓာတ်ပုံတိုက်ကွ။ ခန့်ခန့်ကြီးက ရိုးတိုက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုး (၃၅) လမ်းထိပ်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက တစ်ကေလောက် ရှိတယ်"

"ဪ... သိပြီဆရာ၊ အဟီးဟီး... ခင်မကြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ခံရမှာ အခုပဲ ရင်တုန်လိုက်တာ"

"အေး... ဒါကြောင့် မင့်ခိုင်းတာပဲ။ သွား... မြန်မြန်၊ ဪ... ခင်မကြီးကို ပြောခဲ့စမ်းဟေ့... ငါ မန္တလေး လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ပုံကို (၄)လက်မ ပိုစကားဆိုက် တစ်ဒါဒင် ကူးပေးစမ်းလို့"

"ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ"

ဒေါက်.... ဒေါက်... ဒေါက်...

အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခါက်သံ ကြားရသည်နှင့်...

"မြသန်း သွားဖွင့်ပေးလိုက်စမ်းဟေ့။ ဟလို... ဟလို" အကြောင်းမှာ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သော သန်းဆွေနှင့် တာရာသည် အရက်ပုလင်းတစ်ယောက်တစ်လုံးစီကိုင်ကာ ပုတိုက်ပုတိုက် စိုက်ထိုးစိုက်ထိုး စောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့် ဝင်လာသဖြင့်...

"ဘာကိစ္စတုန်း... ကိုယ့်လူတို့"

သို့တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာကလေးတွေနှင့် တစ်ယောက် တစ်ယောက် 'မင်းပြောကွာ၊ ငါပြောကွာ' အမူအရာနှင့် ကြည့်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်က သိလျက်နှင့်ပင်...

"ကဲ... အမိန့်တော် မူကြပါဦး။ ကျုပ်ရှေ့လာပြီး 'မောင်အောင်ကြူကြူ ပြိုင်ပွဲ လုပ်နေတာလား။ ကုလားထိုင်တွေက ထိုင်ဖို့ လုပ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ စာပေဟောင်းမှာရော စာပေသစ်မှာရော အနက် ဖွင့်ထားပါတယ်"

ဤတွင်မှ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုင်ရမုန်း သိကြာဟန် ရှိ၏။ သို့သော် စကားမစသေး၊ တော်တော်ကြာမှ တာရာနှင့်စာလျှင် တုံကင်းနှင့် ကတ္တူသို့ မဆိုလောက်ကလေး ပိုသွက်သော သန်းဆွေက...

"ဒီလိုပါ။ လာရင်းကိစ္စက ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျောင်းအပ်လာပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းအပ်လာပါတယ်။ သူ့လက်ထဲက ပုလင်းက ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းဝင်ကြေးပါ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပုလင်းက သူ့အတွက် ကျောင်းဝင်ကြေးပါ။"

တစ်ဆိုင်တည်းက တစ်ဈေးတည်း အတူတူ ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာအရက်သောက်လဲတော့ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ဘူး။ ကောင်းတာ ပေးပါဆိုတော့ ပေါက်ဖော်ကြီးက စူအာကောင်းဆုံးပဲ ဆိုလို့ (၃၁)ကျပ်စီ ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဘီလ်ထဲမှာ နိုင်ငံတော်အစိုးရ အခွန်လည်း ပါပါတယ်”

ပြောပုံဆိုပုံက ဤမျှ အုကြောင်ကြောင် နိုင်နေသည်။ ဤတွင် တစ်နေရာ၌ အရက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေသော အောင်လင်းက...

“ဟာ... သူတို့နှစ်ယောက်လာတာနဲ့ ဂေါ်ဝက်အူတန်းမှာ လူနည်းနေတာနဲ့ အဆင်သင့်ပဲ ဆရာကြီး။ သူတို့က ဂေါ်ဝက်အူချင်းမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူသေးဘူး။ သန်းဆွေက နောက်က လှည့်ပေးရင် သူဟာသူ လည်ပြီး ဝင်သွားသေးတယ်။ စာပေသစ် ဆရာတော်ကြီးဆိုတာကတော့ အတွင်းဝက်အူရစ်နဲ့ လှည့်ဆွဲနိုင်တဲ့ ဂေါ်ဇာမီနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်တာ။ ဒါကြောင့် ဂေါ်ဝက်အူတန်းကို အေ-ဘီ ခွဲပြီးတော့...”

သည်တွင် ကျွန်တော်က ဖြတ်၍...

“ဆရာ အောင်လင်း၊ ဆရာမူးနေပြီ ထင်တယ်။ အပြောအဆို သတိထားပါ။ ဒါ... ကျွန်တော့်ကိစ္စ၊ ဆရာအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

ဤတွင်မှ သူ့အရက်သူ ဆက်သောက်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က သန်းဆွေဘက် လှည့်၍...

“ဒီမှာ သန်းဆွေ၊ မင်းဒီလို ဂေါ်တက္ကသိုလ်မှာ လာနေဖို့ အသိဉာဏ်ရှိလာတာကိုကတော့ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းက မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် စာရေးဆရာ၊ မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျမှ ပိုက်ဆံရတဲ့ အကောင်။ ငါတို့ အရက်သောက်တာက ပျော်ဖို့ရွှင်ဖို့ သောက်တာ။ ဒီတော့ မင်းမျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်နဲ့ ရင်းလို့မှရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်တဲ့ မင်းအရက်ကို ငါတို့ မသောက်လိုဘူး။ မင်းပုလင်း မင်းပြန်ယူသွား။ မင်းကို ငါတို့ကျောင်း လက်မခံဘူး”

သို့ပြောလိုက်သည်နှင့် သန်းဆွေမှာ ဝိုယိုပြန်တော့သည်။ ကျွန်တော့်ဖူးကို ဖက်၍ တောင်းပန်သည်။ ကျွန်တော်က တွန်းလိုက်ပြီး...

“တိတ်စမ်းကွာ။ တစ်ဆိတ်ရှိ မျက်ရည်ကလေး စက်လက်နဲ့ ငါ့ကို မင်းက ဟိုမိန်းမကြီး မှတ်လို့လား။ တော်... မရဘူးဆို မရဘူး”

ထို့နောက် သူ့အတွက် ဘယ်လို ပြောမည်နည်းဟု ရင်ဖိုနေသော ဒဂုန်တာရာဘက်သို့ လှည့်၍...

"ဒီမှာ ကိုဌေးမြိုင်... ခင်ဗျာလည်း အားတော့ နာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အခု လက်ရှိ ကျောင်းကိုချဲ့ပြီး ဂေါ်သက်ကြီး တက္ကသိုလ်ဖွင့်ဖို့ အစိုးရဆီက အကူအညီတောင်းမယ် ကြံထားလေတော့ အစိုးရက အီးစီအေက ငွေယူရမယ်။ ခင်ဗျားက တရုတ်ပြည်ပြန်။ ဒီတော့ ခင်ဗျား တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် နေရာကျမယ် မထင်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် သည်းခံပါခင်ဗျာ။ ကန်တော့ဆွမ်းပါပဲ။ ခင်ဗျာ အရက်ပုလင်းတော့ ထားခဲ့ဗျာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကားပြောရတာ အာခြောက်လှပြီ"

သုံးရက်မျှအကြာတွင် ဆရာတက်တိုးနှင့် သူထက်ပင် ပို၍ ဝသော လူကြီးသုံးယောက် ပေါက်လာသည်။

သူတို့ ဗိုက်ကြီးတွေမှာ ရွဲလွန်လွန်း၍ ကျောင်းဝင်ပေါက် အဝင်၌ အသက်အောင့် ဗိုက်ရှုပ်၊ ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်ကြရသည်။

ကျွန်တော်သည် တပည့်များအား စာသင်နေသည်ကို ရပ်လိုက်ပြီး...

"ဟာ... ဆရာတို့ ထိုင်ကြပါ။ ဘာကိစ္စ"

ဆရာတက်တိုးက "မင်း ဂေါ် သက်ကြီးတက္ကသိုလ် ဖွင့်မယ်ဆိုတာ တာရာဆီက ကြားလို့ကွ"

"ဟုတ်တယ်။ အခု အစိုးရဆီ အီးစီအေ ငွေရဖို့ လျှောက်ထားတာပဲ။ ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်း အခုဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ အီးစီအေက ငွေမရရင် ဘယ်ဒင်းမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်"

"အေးကွယ်... မင်း ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်း တို့လေးယောက်ကို ကျောင်းဝင်စာရင်း သွင်းထားလိုက်ပါ။ ဟောဒါက ဘီဂျေအေက ဦးဘသန်း၊ သူမိန်းမက ပိန်တယ်လို့တဲ့ကွာ။ ဟောဒါက ဟံသာဝတီ အယ်ဒီတာ ဦးစိန်၊ သူကတော့ အခု အသက်(၄၀)ကျော်အထိ ဂေါ်ဖွံ့ လူပျိုကြီး၊ ဟော... မင်း သူ့ကိုတော့ သိတယ် မဟုတ်လား" ကျန်တစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြသဖြင့် ကျွန်တော် သေချာစွာ ကြည့်ပြီး...

"အင်း... မြင်ဖူးသလိုတော့ ရှိတာပဲ"

"ဟ... မင်းမြင်ဖူးရုံပဲလား။ မင့်ဆရာကြီး မဟာဆွေလေ"

ဤတွင် ကျွန်တော် အံ့သြရကာ "အလ... အလကား၊ ဆရာကြီးက တစ်မျိုး ဖြစ်လာပါလား။ ခေါင်းက အမောက်နဲ့ ဘာနဲ့ တော်တော့ကို ငယ်နေတယ်"

ယင်းမှ မဟာဆွေက (ယခင် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်နေကျကို) ပါးစပ်မှ စီးကရက် ရွတ်လိုက်ပြီး...

"ငယ်ဆို... ဂေါ်တတ္တသိုလ်လာတော့ ဂေါ်ရှပ်ပေါက်အောင် ရှပ်ဖျက်လာရတာကိုးကွ"

"တော်ပါပေ့ ဆရာကြီးရာ။ ကျွန်တော်တောင် မမှတ်မိဘူး။ စောရသက်ပြင်းကျနေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ခင်ဆွေဦးလေး နေကောင်းရဲ့လား"

"မင်း... ဒီအချိန်မှာ သားကြောင်း သမီးကြောင်း မေးမနေစမ်းနဲ့ကွာ။ မင့်ကျောင်းဖွင့်ရင် ငိုအတွက် ဂေါ်စိန်ပြောင်းတန်းမှာ စာရင်းသွင်းလိုက်။ ငိုဝါသနာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း"

"အမယ်လေး... ရက်စက်လှချည်လား ဆရာကြီးရာ။ အခုနယ် တိုင်းပြည်မှာ လူအသေအပျောက် များနေရတဲ့အထဲ"

ဘီ ဂျီ အေ ဦးဘသန်းက တစ်ဖောင့်။

"များများကွာ။ ငါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ မင့်ကျောင်း မြန်မြန်ဖွင့်ရင် ဖွင့်။ ဟော့ဒီ လူပျိုကြီး ဦးစိန်ဆိုရင် မိန်းမ မရနိုင်တာနဲ့ အိမ်မှာ နို့စားနွားမတွေ မွေးထားရတယ်"

ဦးစိန်က ရက်ကြောက်ဟန်ဖြင့်...

"နို့ညှစ်သောက်ရုံပါဗျာ"

ဦးဘသန်း "ကျုပ်ကလည်း အသားသတ်စားတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ သတ်စားရင်း ခင်ဗျာ အက်စပီအေက ဖမ်းမှာပေါ့"

ဆရာတက်တိုးက "အခုနယ် အစိုးရက နွားသတ်မှုတွေ အရေးယူနေတာပဲ"

ဦးဘသန်းက "ကျုပ်ကလည်း ဒါပြောတာပါ"

ဤတွင် ကျွန်တော်က...

"ကဲ... ဆရာတို့ချင်း စကားပြောနေကြ။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားတွေ စာသင်လိုက်ဦးမယ်"

ထို့နောက် ကျောင်းသားများဘက် လှည့်ပြီး...

"ကဲဟေ့... အခုချက်ချင်း အရေးတကြီး အလောသုံးဆယ် မိန်းမလိုချင်တဲ့သူများ ရှိရင် ထစမ်း"

တစ်ပြိုင်နက်တည်း 'ဝုန်း- ဒလုံး- ငျုံး' အားလုံး မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။ ကျွန်တော်ပင် အံ့အားသင့်ကာ...

"ဟ... ဟ... ဖြည်းဖြည်းများ ထကြစမ်းပါ။ ဟေ့ဟေ့ သစ္စာက ဆန်းထွန်းကို ဘာလို့ တွန်းပစ်တာလဲ"

"သူက ကျွန်တော့်အရင် လုထလို့ ဆရာရဲ့."

"လုထကော ဒီလိုလုပ်ရလားကွယ့်။ ကိုယ့် ဘုန်းကြီးလူထွက်အချင်းချင်းပဲ"

"အချင်းချင်းကော ဆရာရဲ့။ နောက်မှကင် အရင်ရချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူက ကျွန်တော့်နောက်မှ တက်တာ။ ကြည့်ပါလား သူ ဘိုကောတောင် လက်နှစ်လုံး မရှည်သေးဘူး"

"ကဲပါလေ... မင်းတို့ ဂေါ်ကလလရေကြည်တန်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ သင့်အောင် နေကြစမ်းပါ။ လူထွက်အချင်းချင်းပဲ။ ကဲ အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြ"

ထို့နောက်...

"ကဲဟေ့... ဂေါ်ပြားတန်းက မြသန်း၊ အပျို ဟုတ် မဟုတ်ကို နောက်ကနေ ဘယ်လို ကြည့်ရမလဲ ဆိုတဲ့ လင်္ကာရွတ်စမ်း"

မြသန်းသည် နေရာမှ ထ၍...

"အပျိုစစ်တုံ၊ တင်ပါးဆုံ၊ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ခုန်လိမ့်မည်။ အပျိုမစစ်၊ ထိုကာတစ်၊ တင်ဆစ်ယမ်း၍ ခါလိမ့်မည်"

"အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ထိုင်တော့။ ကဲ... ဟေ့ ဂေါ်ဝါးလုံးသိမ်းတန်းက ဝင်းမြင့် ရှေ့ကနေ ကြည့်တဲ့ လင်္ကာရွတ်စမ်း"

ဝင်းမြင့်သည် ထိုင်ရာမှထ၍...

"အပျိုစစ်တုံ၊ ရှေ့ရင်အုံ၊ ဝဒံပဒံ နေလိမ့်မည်။ အပျိုမမှန်၊ ရှေ့ရင်ဟန်၊ ဗလန်ဗလန် ဗလတ်ဗလတ်"

"အင်း... ဟုတ်ပြီ။ ကဲ... ဒါနဲ့။ ဟေ့... ဂေါ်လုံးတန်းက ကြည်လင် အပျိုကလေးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့လမ်းက လျှောက်သွားတဲ့အခါမှာ မင့်ကို လှည့်ကြည့်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

ဒီကောင်က တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်။ သူ ကော်ပီစာအုပ်ထဲ လျှောက်ရာနေသဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါ်ဖောင်းကာ...

"မင်း... အိမ်စာ ပေးလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ ကျက်မလာဘူး။ နေတော့ နောက်ဆိုရင် အရှိက်ခံရမယ်။ ကဲ... ဂေါ်စိန်ပြောင်းတန်းက ကိုတင်ဦး ဖြေ"

စာကြိုးစားဟန်ရှိသော ကိုတင်ဦးက ထ၍...

“ဂေါ်အပိုင်နံပါတ် ၂၃(စ) အရ၊ အပျိုကလေး ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ တည့်တည့် ရောက်ခါနီးအချိန်တွင် ပြင်းထန်စွာ ချောင်းဆိုးလိုက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝုန်းခနဲ မြည်အောင် ထခုန်လိုက်ခြင်းကို လည်းကောင်း သောက်ရှက်ကင်းမဲ့စွာ ပြုရပါမယ်”

“အေး.. ဟုတ်ပြီ။ ကဲ... ကောင်မလေးက ကြည့်ပြီတဲ့။ ဒီတော့ ဘယ်လို ဆက်လက် ပြုမူရမလဲ။ ဂေါ်ဝက်အူတန်းက ဟိုသူငယ် ဖြေစမ်း”

“ပြုံးပြလိုက်ပါမယ်”

“မင့်အမေကလွှားတဲ့... ပြုံးပြလို သူတမင် ကြောင်တာမှန်း သိပြီး ပါးတက်ရိုက်ချင်မှာပေါ့”

“နို့... ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆရာ”

“မင်း ချောင်းခြောက်ဆိုးလို့ သူ့ကြည့်တာဖြစ်ရင် သနားစရာ ကောင်းအောင် သေချက်ပက်ကျို ဖြစ်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ဆက်ဆိုးနေရမယ်။ မင်း ဝုန်းခနဲ ခုန်လို့ ကြည့်တာဖြစ်ရင် မီးခဲတက်နင်းမိတဲ့ ပုံမျိုး ခြေဖဝါးပွတ်နေရမယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲက လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောတဲ့ အနေမျိုးနဲ့ ကိုယ်ရည်သွေးတစ်ခုခု ပြောရမယ်။ ဥပမာ ဒီနေ့ပဲ နှစ်သောင်းတန် ကားကြီး ဝယ်စီးတော့မယ့် အဓိပ္ပါယ်မျိုးပေါ့ကွယ်။ ဟေ့.. ဟေ့ ကောင်တွေ”

အကြောင်းမှာ ကျောင်းသားအချို့သည် အပေါက်ဝ သွား၍ စုရုံးတိုးဝေပြီး အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်နေကြသောကြောင့် “ဒီမှာ စာသင်ရင်းတန်းလန်း ဘာဖြစ်နေကြတာလဲကွ”

မင်းရှင်းက ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာကြီးနှင့် ခုန်ပေါက်ပြီး...

“ဒီမှာ... ဆရာ။ လာကြည့်ဆရာ။ သာဓုကို သူ့မိန်းမ ရိုက်နေတယ်။ ဟာ... ချပြီကွ၊ ချပြီ။ နားဆက်တီးပြီ။ နားထိုင်းတော့ နားကန်းဖြစ်တော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်နေရာမှထပြီး ဆရာတက်တိုးတို့ပါ သွားကြည့်ကြသည်။ ဟုတ်ပါ၏။ သာဓုမိန်းမ မညှိက သူ့ကို ထီးနှင့်ရိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်နေသည်။ ပါးစပ်က ပြောလိုက်သေးသည်။

“ရှင် ဒီမှာလာပြီး ဂေါ်သင်တန်း ခိုးတက်နေတာက ကျွန်မကို ပစ်ပြီး အသစ်လိုချင်လို့လား။ ဟင်... မုန့်သာ ဝေစားမယ် သိလား။ ငါနဲ့ ပဲနဲ့ချက်တဲ့ဟင်းတော့ သူများ မမျှနိုင်ဘူး”

သာဓုမှာ သူ့လက်က ကော်ပီစာအုပ်ကလေး ကိုင်၍ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားလေသည်။

ဆရာတက်တိုးက “ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

"ဟာ... သာဓုပေါ့။ ဂေါ်သင်တန်းလည်း လိုချင်တယ်။ ဒီကျောင်းလာနေဖို့လည်း သူ့မိန်းမကို ကြောက်တယ်။ အခု ခိုးတက်နေတာကို မိညို မိသွားတာပဲ။ အိမ်ကျ ဘယ်လောက် ရိုက်ဦးမလဲ မသိဘူး။ ဆရာတို့လည်း မိန်းမကြောက်ရင်တော့ မလာနဲ့ သိလား"

"ဟ... ငါက သာဓုလို မယားကြောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မနုယဉ်ကို နိုင်ပါတယ်" (အဲဒါ ပြန်ပြောပြချို့)

ဤမှ ငါးရက်မြောက်နေ့ နံနက်မိုးသောက်တွင် ဆရာဦးရန်အောင်သည် သူ့ ရိက္ခမဲ့စု ဝတ်နေကျ ပိုးလုံချည်၊ ပင်မင်းဆိုင် ဆေးဆိုးပြန် တစ်ပတ်နွမ်း၊ ဖျင်ထူအပေါ်အကျီ ထောင့်ချိုးညစ်၊ ရှုပ်လည်ပင်းတို ချုပ်ရိုးဖွားနှင့် စိုက်ထိုးစိုက်ထိုး ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်မှာမူ မသာမယာ မျက်နှာထားကြီး မုန်မာန်ယစ်လာသည်ကို မြင်ရရုံနှင့် သူ့ကိစ္စ သိရှိနေ၍ (ဆရာရေး... ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ဇာတ်အိမ် သွင်းရတော့မယ်။ စောစောက ကြိုတင်ပြီး ကန်တော့နော်... အဟိ)

"ဆရာ ကျွန်တော် ဂေါ်သက်ကြီးတတ္တသိုလ် မဖွင့်ရသေးဘူး"

ကျွန်တော်ရှေ့ ကုလားထိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

"ဒါ... ငါသိပါတယ်ကွ။ ငါ အခုလာတာက မင့်ကျောင်း နေရအောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"နို့... ဘာကြောင့်"

"ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အကြံဉာဏ်တောင်းချင်လို့"

"ဘာကိစ္စ..."

"အခု... ငါ မြှာတစ်ယောက် တွေ့နေပြီကွ"

"အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး"

"ငါတို့ အရပ်ထဲကပဲ။ အပျိုကြီးကွ။ အသက် (၄၀)လောက် ရှိပြီ။ ပစ္စည်းချမ်းသာတယ်"

"ဆရာ သူ့အိမ်ကို သွားလာနိုင်ခွင့် ရှိသလား"

"မရှိဘူး"

"တစ်နေရာရာမှာကော တွေ့နိုင်သလား"

"မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ အိမ်ပြန် မထွက်ဘူး။ အင်မတန် အရှက်ကြီးတယ်"

"ဟင်... ခက်သားပဲ"

"ခက်လို့ မင်းဆီလာတာပေါ့ကွယ်။ နို့မဟုတ် မင်း သောက်ဂရုစိုက်ပါမလား။ ငါလည်း လူပျိုလှည့်နည်း နိဿရည်းတွေ ရေးနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဟာငါကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး"

"ဆရာဟာမှ ဆရာမသိတာ၊ ကျွန်တော်ကကော ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဆရာရဲ့။"

"ခွေးမသားလေး လူပါးဝစကား မပြောပါနဲ့။ မင်းက မင့်အမေ ကမြင်းကြောထပြီး မွေးလာကတည်းက ဒီဘက်မှာ စွံတဲ့ကောင်၊ ငါ သိတယ်။ မင်း... ငါ့ကို တစ်ခုခု အကြံဉာဏ်ပေးရင်ပေး၊ မပေးရင် နင် မကောင်းကြောင်းတွေ ပုတ်သင်ဥပေါ်အောင် ငါ့ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ ရေးမယ် သိရဲ့လား"

"ကြိမ်းလှချည်းလား ဆရာ။ ကျွန်တော် မကောင်းတာ ဘာရှိလို့လဲ"

"အံ့မာ ငါမသိဘူး မှတ်လို့လား။ ရှုမဝမှာ ရောက်လာတဲ့ စာမူတွေက တံဆိပ်ခေါင်းတွေကို နှင်ခွာခွာယူပြီး နှင့်ရည်းစားတွေဆီ နှင့်အမေလင်တွေဆီ စာရေးတယ်။ စာမူရှင်တွေဆီတော့ စာပြန်ရမှန်း မသိဘူး။ သူတို့ ကော်ပီတွေ ချောင်ထိုးထားတယ်။ ဒါ နှင်ကောင်းတဲ့ အလုပ်လား"

"ဒါတော့ ကျွန်တော်ချည်း မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ငွေဥဒေါင်းနဲ့ အတူတူပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူဖျက်လို့ ပျက်ရတာပါ။ အခုတော့ သူ ရှုမဝမှာ မရှိတော့ဘူး။ စာပေဗိမာန်ကို ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော် လူကောင်း ပြန်ဖြစ်ပါပြီ။ နောက် ရှုမဝမှာ တံဆိပ်ခေါင်း အလုံအလောက် ထည့်ပေးတဲ့ စာမူဆိုရင် အကြောင်းပြန် မနှေးရပါဘူး"

"နင့်မှာ ဒီထက်ဆိုးတဲ့အကြောင်း ရှိသေးတယ်။ ငါ ပြောရဦးမလား"

"တော်ပါတော့ ဆရာ။ ဆရာကလည်း ဝံ့ပုလွေနဲ့ သိုးငယ် ကျနေတာပဲ"

"ဒါဖြင့် ငါတောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပေး"

"ဘယ်လို ပေးရမလဲ ဆရာ"

"အောင်မာ သောက်ကောင်လေး၊ နင်က ဒီလို ပြန်မေးနေရသေးလား" ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ခေါင်း သူလက်က ထီးနှင့် ချမည်ပြုသောကြောင့် ကျွန်တော်က လက်ကာရွံ့...

"မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် စဉ်းစားပေးပါမယ်။ ဆရာမှာရဲ့ အခြေအနေ ပြောပါဦး။ သူ အခု ဘယ်သူဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ။ သူ့အိမ်မှာ သူထက် အကြီးအကဲ ရှိသေးသလား"

"မရှိဘူး။ အသက် (၁၀)နှစ်၊ (၁၂)နှစ်အရွယ် အတူးဆိုတဲ့ ကလေးမလေးနယ်၊ ဒေါ်ဖွားဆိုတဲ့ ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ရယ်။ ဒါပဲ ရှိတယ်"

"ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးပေါ့"

“မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် အလစ် အတင်းဝင်ကြပါလား ဆရာ”

“မင့်အမေဂလိန်း။ ငါ ထောင်ထဲ ရောက်အောင်လား” ဟု ဆိုကာ အံ့ကြီးကြိတ်၍ ကျွန်တော့်ကို ထီးနှင့် ချမည် ပြုပြန်သောကြောင့်...

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ကစားတာပါ”

“ဒါဖြင့် အကောင်းပြော”

“ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးကို ကပ်ပါလား ဆရာ”

“ငါ ကြံပြီးပြီ။ တကတည်း ငိုထက် နားထိုင်းနေလို့ ငိုကို သူက လူပျိုစကားပြောတာလား ပြန်မေးနေတာနဲ့ အမြန် လစ်ခွဲရတယ်”

ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။

“ဟေ့... မရယ်နဲ့ကွ”

“မရယ်ပါဘူးဆရာ။ မရယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး” ဆိုပြီး စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ လမ်းလျှောက်သည်။

စီးကရက်ကို ဖွာရင်း (အင်း... အပျိုကြီး အိမ်ပြင် မထွက်ဘူး။ အရှက်ကြီးတယ်။ သူ့အိမ်မှာ သူထက် အကြီးအကဲ မရှိ) နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်ပြီးနောက် စီးကရက် ဆယ်ဖွာလောက်နှင့် အကြံရလာ၍...

“အင်း... ဆရာဟာက အရပ် အကူအညီကို ယူရမှာပဲ”

“ဘာလဲကွ။ မြို့မိ မြို့ဖများခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ကူကြပါ။ ကယ်ကြပါ။ လျှောက်အော်ရမလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ မဟုတ်ပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး... သူ့အိမ် အနေအထားလေး ပြောစမ်းပါ”

“ဘာလဲ... မင်း ငိုကို ည တက်ခိုင်းမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ မေးတာ ပြောစမ်းပါ”

“လေးပင်သုံးခန်း သစ်သားအိမ်ကွ။ တစ်ထပ်။ လှေကားငါးထပ်တက်ရတယ်။ တောင်ဘက် မျက်နှာလှည့်တယ်”

“အိမ်ရှေ့မှာ ဝင်းထရုံ ရှိသလား”

"မြေရာပြည့် အိမ်ပြည့်ဖြစ်နေလို့ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အိမ်ရှေ့မှာပဲ မြူနီစီပယ် လမ်းမြေပေါ်မှာ ဝင်းခြံလေး ကျိုးတိုးကျဲတဲနဲ့ အတူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လုပ်ထားတဲ့ ပန်းခြံကလေး မဖြစ်စလောက် ရှိတယ်"

"အင်း... ဟုတ်ပြီ ဒီပန်းခြံကလေးမှာ ရေစည်တို့ ရေအိုးတို့ ရှိမယ်ပေါ့"

"သံစည်ကြီး ရှိတယ်"

"ကဲ... နည်းလမ်းရပြီလို့။ ဆရာ အိပ်ရာက မနက်စောစော ထရလိမ့်မယ်"

"ဟန်မယ်ဆိုရင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ နေရနေရကွာ"

"သဘောက ဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ။ လုပ်ရမှာက နေရာ နေ့တိုင်း အိပ်ရာက စောစောထပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့၊ ရေဖလားနဲ့၊ ဆပ်ပြာနဲ့၊ သွားပွတ်တံနဲ့ သူတို့ အိမ်ရှေ့လူမြင်အောင် သွားပြီး သူတို့ ရေစည်နားမှာ အေးအေးဆေးဆေး မျက်နှာသစ်သစ်နေရမယ်"

သူ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားလာကာ...

"အင်း... ဒီတော့ ဘာဖြစ်ရောလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ။ အရပ်က ဆရာကို မြင်တော့ ဒီအိမ်မှာ အိပ်သလိုလို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာက ထွင်လုံး ဆင်လုံးနဲ့ အရပ်ထံ သားပုပ်လေလွင့် လျှောက်ကြားရမယ်။ ဒီတော့ လူတွေက အဟုတ်မှတ်ပြီး အရှက်ကြီးတဲ့ အပျိုကြီးကို မေးငေါ့ကြ ကဲ့ရဲ့ကြ၊ အတင်းပြောကြ ဖြစ်လာမယ်။ တချို့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေက သွားပြီး၊ မေးလား စမ်းလား ပြကြမယ်။ သူက ဘယ်လိုပဲ ငြင်းငြင်း ရှက်လို့ပဲ ယူဆကြမယ်။ ဆရာက ကိုယ့်ဝတ္တရားသာ မှန်မှန်လုပ်၊ နောက်ဆုံးမှာ အရပ်က ဒီလောက်ပြောနေတော့ အပျိုကြီးမှာ ရှက်တာနဲ့ မထူးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး..."

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမီ သူ ကျွန်တော့်ဆုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်ကာ...

"အေး... ဟုတ်ပြီကွ ဟုတ်ပြီ။ ငါ နားလည်ပြီ။ ဒါနဲ့ ငါမျက်နှာသစ်နေတုန်း သူတို့အိမ်က တံခါးဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာရင်"

"အိမ်ရှေ့လာ မျက်နှာသစ်တာနဲ့ တရားစွဲနိုင်တဲ့ ဥပဒေ မရှိပါဘူးဗျာ။ မေးရင် အဆင်သင့်သလိုသာ ကြည့်ပြော။ 'ဦးရန်အောင်ကြီး တစ်ယောက်ဖြင့် ဘယ်အခြေ ရောက်နေပဟေ့' ဆိုရအောင်သာ ကြိုးစားပေတော့"

*****

ကျွန်တော်၏ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ယခုအခါ၌ လွန်စွာ စည်ပင်သိုက်မြိုက်၍ နေတော့သည်။ သတင်းစာတွေထဲ အကြော်ငြာကောင်းသည်နှင့် နယ်မှ ကျောင်းဘော်ဒါ လာချင်သည်ဟူသော စာများပင် ရရှိ၏။ အထူးသဖြင့် မန္တလေး သတင်းစာဆရာများအသင်းနှင့် စာရေးဆရာများအသင်းက စုပေါင်း၍ 'ဂေါ်ပါမောက္ခကြီး သော်တာဆွေ၏ ဂေါ်တက္ကသိုလ်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုရန် လေယာဉ်ပျံတစ်စီး တောင်းသည်ဟုပင် ကြားရသည်'

ရွှေမန်းရဲရင့် ဦးဘဇံကတော့ ပိုလွန်းသည်။

ဂေါ်ပါမောက္ခကြီး ဦးသော်တာဆွေ ခင်ဗျား...

ဆရာကျောင်းကို ကျွန်တော် လာရောက်သင်ကြားလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မှာ အထက်မြန်မာပြည် လစဉ် စာအုပ်ဖြန့်ဖြူးရေးကိစ္စနှင့် မအားမလပ် ရှိနေပါသောကြောင့် စာပေးစာယူနဲ့ သင်ကြားလိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အမြန် အကြောင်းပြန်ကြားစေလိုပါသည်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ၍ အရက်များများ သောက်နိုင်ပါစေ။

(ပုံ) ဘဇံ

လက်ရှိ မယားငယ်ကို စိတ်ပျက်နေသူ

P.S - ဆရာ အလွန်နှစ်သက်သော မန္တလေး လင်းနို့တံဆိပ် ဖိနပ်တစ်ရန်လည်း မကြာမီ လူကြုံနှင့် ပို့လိုက်ပါမယ်။

ကျွန်တော် ရယ်မောမိပါသည်။ ဪ... လောက၊ ကြော်ငြာကောင်းရင် အဟုတ် မှတ်ကြတာပါပဲလား။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ကျောင်းသည် မူမမှန်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဂေါ်မစွဲ ဖြစ်နေရကား လိမ်ညာသူတို့ နောက်ဆုံးဖြစ်ရမည့် လမ်းစဉ်အတိုင်း တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျောင်းသားတွေ စုရုံးဆူညံသံကို ကြားရလေသည်။

ဆရာအောင်လင်းကို သွားရောက် စုံစမ်းစေ၍ သိရသည်မှာ ကျွန်တော့်ကျောင်းသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာသော ဂေါ်ပြားတန်းက မြသန်းသည် ဂေါ်မစွဲကောင် လူအူ-လူအပင် ဖြစ်သော်လည်း ပခုက္ကူနယ်မှ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ် ရှိသူဖြစ်၍ ကျောင်းသားအားလုံးကို သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးကာ ကျွန်တော့်ကို အရေးဆိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

"ဆရာကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော် ဆရာကြီးကျောင်း ရောက်တာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ အကြာဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် အခုအထိ ကျွန်တော် မစွဲသေးဘူး။ အောက်ဖိုး ဂေါ်သင်တန်းမှာ တံတွေးထွေး ငါးခါ၊ ဖိနပ်ရိုက် သုံးခါ ခံရတာပဲ ရှိတယ်။ အရက်ပုလင်းတွေလည်း ကုန်လှပြီ။ ခန့်ခန့်ကြီးတိုက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရတာလည်း လူ့ကို ဖတ်ဖတ်မောလို့။ အဲသည်တော့ ယခု အမြန်လက်တွေ့ ဂေါ်တစ်ခုကို ဖန်၍ စွဲအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဤပွဲတွင်မှ ကျွန်တော် မစွဲပါလျှင် အားလုံး သပိတ်မှောက်ပြီး ဆရာကျောင်းကို ဖျက်ပစ်တော့မယ်။ အရေးတော်ပုံ... အောင်ပါစေ..."

ကျောင်းသားတွေနှင့် တစ်စုတစ်ရုံးတည်း အော်ဟစ်ကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော် ဂေါ်ပါမောက္ခနှင့် ဂေါ်လက်ထောက် ဆရာ အောင်လင်းမှာ ညက သောက်ထားသော ဆိုဒါ ပုလင်းခွဲတွေကြည့်၍ မျက်လုံး ပြူးကြတော့သည်။

ကျောင်းပျက်မှာ စိုး၍၊ သူ့အတွက် အမျိုးမျိုး ကြံရတော့သည်။ သို့သော် မြသန်းမှာ အနနည်းနှင့် ဂေါ်ပုံပေး၍ကား ဘယ်လိုမှ စွဲမည်မဟုတ်တော့ရကား စတန်နည်းနှင့် ဖြစ်အောင် စိတ်ကူးထုတ်ရပါတော့သည်။ အချက်ကောင်း ရှာရပါတော့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် အောင်လင်းသည် မြသန်းကို နေ့ရှိသရွေ့ ဟိုရောက် သည်ရောက် ခေါ်ခဲ့ရာ၊ တစ်နေ့သောအခါတွင် ပလာဒီယန်ရုံရှေ့ ရုပ်ရှင်အဖြုတ်နှင့် တိုး၍ အဒေါ်ကြီးနှင့် မိန်းကလေး ချောချော တစ်ယောက် နောက်ကို ငနဲတွေ နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် ကပ်လိုက်လာသည်ကို မြင်ရလေရာ မျက်စိလျင်သော ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အကြံရ၍...

"ဟေ့... မြသန်း၊ အဲဒီ မဒီကို ကြိုက်ရဲ့လား"

တဖွတ်ထိုး အမူအရာကြီးနှင့်...

"ဒီရုပ်၊ ဒီရည်မျိုးနဲ့ အမျိုးကောင်း သားသမီးဖြစ်ရင် အခုရ အခုယူမှာပဲ"

"ငါသိပါတယ်။ စတိတ်ဂဲလ် ဟိုက်စကူးက ဦးဟိုဒင်းသမီး"

"ဒီလိုဆို သဘောကျပြီ"

"ကဲ... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ။ လာ သူ့နောက်က ငနဲတွေကို အတင်းဝင်ထိုး၊ အောင်လင်း ချဟေ့"

ရုတ်တရက် ဆူဆူညံညံနှင့် လူထုထဲ ဗရတ်သုတ်ခ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမပြော၊ ညာမပြော စထိုးသည်ဖြစ်၍ တစ်ချက်စီ ဦး၏။ သူတို့လည်း ပြန်တွယ်၍ အကြိတ်အနယ် ချရသည်။ မိန်းကလေးနား အကပ်ဆုံးအကောင်မှာ တော်တော် အထိုးကောင်းသည်။ မြသန်း တစ်ယောက်တည်းနှင့် နိုင်ပုံမပေါ်၍ ကျွန်တော်ပါ နှစ်ယောက် ချရသည်။ အောင်လင်းမှာ ပုပေ၊ ညွက်ပေလည်း အမေရိကန် ချာတိတ်ဇာတ်လိုက် အော်ဒီမော်ဖီလို အထိုးကောင်းသည်။ သွက်လက်သည်။

အတော်ကြာ၌ ရဲများ ဝင်ဖြေ၍ နှစ်ဖက်စလုံး ဆွဲထားကြကာ ရဲတစ်ယောက်က...

"ဘာပြုလို့ ဖြစ်ကြတာလဲ"

ဤတွင် ကျွန်တော်က...

"ဟာ ဒီလို လူစု လူရုံးထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်က အတင်းတိုးလိုက်ပြီး ခါးတို့လိုက်၊ ဖင်ပွတ်လိုက် လုပ်နေကြတာကို ကျွန်တော်တို့ မျက်စိနဲ့ ကြည့်မရဘူးဗျ။ ဘယ်လောက် ရိုင်းစိုင်းသလဲ။ ဒါကြောင့် ဝင်ချတာပဲ။ သင်ခန်းစာ ပေးလိုက်တာပဲ"

ဟိုဘက်ကောင်တွေမှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ...

"ဘာ... ဘာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အလကားသက်သက် ဝင်ထိုးပြီးတော့၊ ချချင်တယ်ဆိုရင် လာချကြဦး" လို့ဆိုပြီး ရုန်းသည်။ ရဲက ဆွဲထားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရုန်းကာ...

"လာ ချမယ်လေ။ ဘာ နင်တို့ကို အလကား ဝင်ထိုးတာ ဟုတ်ရမလဲ။ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြုနေတာ အမြင်မတော်လို့ ဆုံးမတာ သိရဲ့လား"

သူတို့မှာ ဒေါသ ဖြစ်လွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ အတင်းသာ ရုန်းလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရုန်းရာ ထုံးစံအတိုင်း ဆွဲသူများက အားကောင်းနေ၍ ရုန်းလေ ဝေးလေ ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ လူချင်း တစ်ယောက် တစ်ယောက် မမြင်ရလောက်အောင် ကွာသွားသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့က မိမိတို့ လုပ်ဇာတ်အတိုင်း မကောင်းသူတွေယ၊ ကောင်းသူကယ်သော ဟီးရိုးလုပ်၍ ပြောသည်။ ပရိသတ်များ အတော်ချီးမွမ်းပုံရ၏။

ကျွန်တော်တို့ အသားယူလိုသော မိန်းကလေးနှင့် အဒေါ်ကြီးကိုကား မမြင်တော့ပြီ။ ဗရတ်ဗရက်မှာ လစ်ကြပြီဖြစ်၏။

သို့သော် အရေးမကြီး။ ဒီမိန်းကလေးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေကို ကျွန်တော် သိ၏။ စကော့ဈေးအပေါ်ထပ်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ညီအစ်မသုံးဖော်ဖြစ်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြသန်းကို ခေါ်သွား၍ ဟိုမိန်းကလေးအတွက် ဟီးရိုးလုပ်ပုံကို အမွန်းတင်ကာ မိတ်ဆက်ပေးစေမည်။ ညီအစ်မသုံးဖော်ကို ကြားက လှော်ပေးခိုင်းမည်။ သွေးနှင့် လက်သီးနှင့် ရင်းထားရသည်ဖြစ်၍ ကလေးမ မြန်မြန် သဘောကျရမည်။

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မြသန်းကို ပြင်ရ ဆင်ရသည်။ မျက်ခုံးတစ်ချက်၊ ပါးရိုးတစ်ချက်၊ ပါးချိတ်တစ်ချက်၊ ကြက်ခြေခတ် ပလတ်စတာ သုံးနေရာ ကပ်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော်လုပ်တာ ခံနေရင်း မေးရှာသည်။

"ဘာလို့လဲ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့"

"အို... နားမလည် နေစမ်းပါကွာ။ မှန်း... လက်မောင်းဆန့်၊ အကျီလက်ပင့်"

ကျွန်တော် အင်ဗရိုကေးရှင်းလိမ်းကာ ကျကျနန ပတ်တီးစည်းလိုက်သည်။

"ဆရာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကျွန်တော် နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါဦး ဆရာရဲ့။"

"အို... မနေ့က မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် အသက်စွန့်ပြီး အသေအလဲ ထိုးလိုက်ရတယ်ပေါ့ကွာ။ အခု လက်မောင်းတောင် ရောင်အောင့်နေလို့ ဆေးလိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းထားရတယ်ပေါ့ကွာ"

သူ သဘောပေါက်ကာ မျက်နှာကြီး ပြုံးဖြူလှုပ်၍...

"အေ... ဟုတ်ပြီဆရာ။ ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော် နားလည်ပြီ"

"အဲ... အခု လက်မောင်းမဆန့်နိုင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပန်းစလွယ်သိုင်းဖို့လိုတယ်။ သွား... သွား ဝင်းခြံမှာ ဟိုဘက်အိမ်က လှမ်းထားတဲ့ အဝတ်တစ်ထည် ခဏရှုပ်ခဲ့ကွာ"

မြသန်းသည် သွက်လက်စွာ သွားယူ၍ ခဏအတွင်း ကျွန်တော်တို့ သွားရန် အသင့်ဖြစ်ချေပြီ။ ယင်းသည်အကြိုက်၌ ဆရာဦးရန်အောင်ကြီး ကမူးရှူးထိုးနှင့် ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်အား...

"ဟေ့... ကောင်လေး၊ ဟေ့... ကောင်လေး"

"ဘာလဲ ဆရာ။ လူမမြင်ရသေးဘူး။ ဒေါသကြီးလှချည်လား"

"မင်းပေးတဲ့အကြံ တယ်ကောင်းတယ်။ သိပ်တော်တဲ့ အကောင်"

"ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ ဆရာ"

"မင်းပြောတဲ့အတိုင်း နေ့တိုင်း သူတို့အိမ်ရှေ့သွား မျက်နှာသစ်တယ်"

"အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး"

"တစ်နေ့မှာ အဲဒီအိမ်က အတူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ထွက်လာပြီး 'ဘကြီး နေ့တိုင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့လာပြီး ဘာလို့ မျက်နှာသစ်တာလဲ' လို့ မေးတယ်"

"ငါက 'အဆင်သင့်သလို ကြည့်ပြော' လို့ မင်းမှာလိုက်တဲ့အတိုင်း ရုတ်တရက် ဉာဏ်ရပြီး 'ဪ... မင်းတို့အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းပင်ကလေးတွေ ရှိနေလေတော့ မျက်နှာသစ်တဲ့ရေ အလကား မဖြစ်အောင် ပန်းပင် ရေလောင်းရင်း လာသစ်တာပါကွယ်'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူက 'ဟင်... ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပဲ။ ဘကြီး မျက်နှာသစ်ပြီး ပန်းပင်ကလေးတွေပါ ရေလောင်း

ပေးပါလား။ အတူးတို့က မနက်စောစော အိပ်ရာထ ပျင်းလို့ပါ ဘကြီးရယ်' ဆိုတော့။ ငါက ဟန်ကျပဟဲ့ အောက်ဖျေပြီး 'အေး ငါ နေ့တိုင်းလာပြီး မျက်နှာသစ်ရင်း ရေလောင်းပေးမယ်။ နင် ငါ့ကို ဘကြီး မခေါ်နဲ့ ဦးလေးလို့ခေါ်' လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ ဒါနဲ့ ရက်တော်တော်ကြာတော့ အရပ်က ဘယ်လို ပြောလာကြသလဲ။ မင်း သိရဲ့လား။"

ကျွန်တော့်ကို ကိုက်စားတော့ ခမန်း၊ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် မျက်စောင်းခဲ၍ မေးလေရာ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကြောက်ရတော့မလို ဖြစ်လျက်-

"ဘယ်လို ပြောလို့လဲ ဆရာရယ်"

"မာလီတဲ့... မာလီ။ အဲဒါ ဟိုကောင်မလေးရဲ့ စနက်။ သူက အရပ်ထဲ လည်ပြောတာ။ ငါ့ကို သူ့ပန်းခြံကလေး ရေလောင်းဖို့ မနက်ပိုင်းမှာ ငှားထားတာ တစ်နေ့ကို (၃)ပဲ ပေးရသတဲ့။ ဒါနဲ့ အရပ်က ငါ့လာ တောင်းပန်ကြတယ်။ 'ဆရာရယ်' တဲ့။ 'နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီး လုပ်နေပြီတော့ ဒီလို မာလီအလုပ်ကို တစ်နေ့ (၃)ပဲနဲ့တော့ လုပ်မနေပါနဲ့။ ဆရာမှာ အသုံးကျပ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့က စုပြီး တစ်နေ့ကို တစ်မတ်ပေးပါမယ်။ ဆရာအတွက် ကျွန်မတို့ ရှက်လို့ ပြောတာပါ' ဆိုတော့"

ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်ပြီး ပြင်းထန်သော တောက် တစ်ချက် ခေါက်လိုက်၍ "တောက် မင်းအတွက်နဲ့ ငါ ခွေးဖြစ်တာပေါ့ကွာ။ ခွေးဖြစ်တာပေါ့"

"ဆရာ ခွေးမဖြစ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ မာလီဖြစ်တာပါ။ မာလီက ပဲစားပါတယ်"

သူ ပိုမိုဒေါပွကာ နေရာမှ ထ၍...

"ဘာ... ဘာ... မင်း... ဘာပြောတယ်"

"ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ ဆရာရယ်။ ကဲ... ကျွန်တော်တို့ သွားစရာရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး။ လာဟေ့ မြသန်း"

ဇွတ်ပင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ထားခဲ့ကြတော့သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော် သူ့ကို ဂေါ်ဂနီကံဇေးရှင်းအတွက် အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းမှာ ပေဒင်ဆရာတို့ လက္ခဏာဆရာတို့ ဟောကြားသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ စွတ်ရွတ်ပြီး မှန်ချင်လည်း မှန်သွားမည်။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်သွားမည်။ တည့်တည့်တိုးသွားလျှင် ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ခံရမည်။ အထပ်ကြီးခံရမည်။ လွဲချော်လျှင်ကား ကိုယ်နှင့် ဘာဆိုင်တော့သနည်း။ ထို့ကြောင့် ဆရာဦးရန်အောင်ကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခု မြသန်းကိစ္စ၌ကား ဟိုပေဒင်ဆရာတွေလို၊ လက္ခဏာဆရာတွေလို 'ကျုပ်ကျောင်း လာနေလှည့်ပါ။ ဘယ်နှစ်လအတွင်း ဘာတွေ ဘာတွေတတ်ပြီ၊ ဘယ်အလုပ်မျိုး

ရရမည်။ မည်သူ မည်ဘယ် ဘယ်မှာ ရနေပြီ' ဟု အတင်းကားရော လောဘဇောနှင့် ကြော်ငြာသော ဈေးသည်ဆန်သော ကျောင်းဆရာ (ဆိုသူ) တွေလို၊ ပြီးပြီးရော ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါချေ။ မြသန်းသည် ကျောင်းသားထုစုရုံး၍ ကျွန်တော်၏ လိမ်ညာခြင်းကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤပွဲမှ သူမဟန်ပါလျှင် ကျွန်တော့်ကျောင်း ပျက်ရချေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်။

လမ်း၌ ကျွန်တော် သူ့ကို သင်ကြားလာခဲ့သေးသည်။

"ဟိုရောက်လို့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ စကားပြောကြတဲ့ အခါမှာ မင်းက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ယုတ်မာရမ်းကားနေတာ မြင်လို့ သည်းမခံနိုင်တာနဲ့ ဝင်ထိုးတာ ဘာညာနဲ့။ မင့် ငါ ညက သင်ထားတဲ့အတိုင်း ဟီးရိုးဆန်ဆန်သာ ပြောကွာ သိလား"

"ပြောမယ်။ သူတို့က ဒီကောင်မလေးနဲ့ သိလို့လား"

"သိရုံမကဘူး အင်မတန် ရင်းနှီးတယ်။ မကြာခဏ လာလည်တတ်တယ်။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ အခုတောင် ကိုယ်တို့နဲ့ ဆုံချင် ဆုံနေမလား မသိဘူး။ တွေ့ရင်တော့ အိုကေပဲပေါ့ကွာ"

ပြောကောင်း ဆိုကောင်းပင်။ ကျွန်တော်တို့ စကော့ဈေး အပေါ်ထပ် သူတို့ဂေဟာသို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ မိန်းကလေးတွေ အခန်းထဲမှာ စကားပြောနေသံကို ကြားရသည်။ အခန်းဆိုသည်မှာ လိုက်ကာသာ ခြားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းစွာ ကြားရ၏။

"မနေ့ကဆရာ... အန်တီနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံက အထွက်မှာ ကိုယ်တို့နောက်မှာ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာ ကိုယ်တို့ကတော့ လန်ပြီး လစ်ခဲ့တာပဲ"

"ဘာကြောင့် ဖြစ်ကြတာတဲ့လဲ"

"နောက်မှ သိရတယ်ကွယ်။ ရယ်စရာ ကောင်းသေးတော့။ ကိုယ့်ကို နောက်ကနေပြီး တင်ပါးကိုင်တာ မြင်လို့ ဝင်ထိုးကြတာတဲ့ကွာ"

"ဟုတ်ကော ဟုတ်သလားကွာ"

"ဟာ... ကိုယ့်နောက်က လူက ကိုယ့်ရည်းစား ကိုကိုမြင့်ပဲကွ"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ထလိုက်ကာ...

"ကဲ... မြသန်း လစ်ကြစို့"

သူ့စလွယ်သိုင်း လက်မောင်းကိုကြည့်၍...

"ဟင်... သူတို့နဲ့တွေ့ပြီး မပြောတော့ဘူးလား"

"ဟယ်... ပြောလို့ သူ့ရည်းစား တို့က ထိုးတဲ့ကိစ္စ တို့ ပါးချချင်မှာပေါ့ကွ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မစွံတော့ဘူးလား"

ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ခဲ၍ မေးသည်။ ကျွန်တော် စိတ်အားလျှော့လိုက်ကာ...

"ခက်လိုက်တာဟယ်... မြသန်းရယ်"

*****

ဂေါ်ဂိန်ညောင်

လွန်ခဲ့ပြီးသော လ၊ တတိယပတ်၌ မြသန်းနှင့် အောင်လင်း၊ နှစ်ကောင်တစ်ရည်းသည် ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်လာလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှေးအခါက တစ်အိမ်၊ တစ်အိမ်ရာတည်း ကြာမြင့်စွာနေပြီးမှ ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားကြ၍ ထိုနေ့ထိ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြာပြီဖြစ်ရကား လွန်စွာမှ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြလျက် ကျွန်တော်ဇနီးအား ကောင်းမွန်ဖွယ်ရာ ချက်ပြုတ်စေကာ၊ ကျွန်တော်နှင့်အောင်လင်းကမူ စောစောစီးစီးပင် ပလောင်ထင်းကြလေသည်။ မြသန်းကား အရက်၏ စည်းစိမ်ကို ခံစားနိုင်လောက်အောင် ဘဝပါရမီ ရင့်သန်သူ မဟုတ်မူ၍ အမြည်းကိုသာ စားရရှာ၏။

(၁၉၅၂-၅၃-၅၄) ခုနှစ်တွေတုန်းကမူ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကြည်လင်နှင့် ကျော်အောင်ပါ။ (၅)ယောက်ပေါင်းသည် ရဲဘော်ကြီး ကိုသန်းတင်အိမ်မှာ အခမဲ့ ဘော်ဒါနေကြသည်။ သူတို့ကား ပခုက္ကူသား ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်များဖြစ်၍ တစ်ရပ်သားချင်း စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည်ကို ကျွန်တော်က စာပေနယ်တွင် သူတို့နှင့် သိကျွမ်းပြီးနောက်...

ယောက္ခမ၏ အန္တရာယ်ဆိုး ကျရောက်တိုင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများအား သာလာယံ ဇရပ်ကဲ့သို့ ဖွင့်ထား၍ စတုဒိသာကဲ့သို့ ကျွေးမွေးနေသော ကိုသန်းတင်၏ ရိပ်မြုံကို သွားရောက် ခိုလှုံခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုသန်းတင်ကား အရက်ကို အနံ့မျှ ခံသူမဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့၌ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် သူက ဝယ်ပေးပြီး အနီး၌ ထိုင်ကာ အမြည်းစားသည်။ မြသန်းလည်း သူကိုယ်တိုင်ပင် မသောက်ပေမင့် အောင်လင်းနှင့် ကျွန်တော် ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လျှောက်မှူးသည်ကို နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်၍ ထိန်းတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကား အချိန်တန်လျက်၊ အိမ်ပြန်ရန် ခေါ်မရလျှင် သူလည်း အရက်ဆိုင်မှာ တရူးရှူးနှင့် အိပ်ပြီး စောင့်လေသည်။

ကျော်အောင်နှင့် ကြည်လင်တို့ကတော့ မသောက်သည်လည်း မဟုတ်၊ သောက်သည်လည်း မဟုတ်။ သူတို့ မသောက်ချင်သောအခါတွင် မသောက်ဘဲနေ၍ သောက်ချင်သောအခါတွင် သောက်ကြသောသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ တစ်ဖက်ဖက်၌ ဝါသနာပြင်းကြသည်မှာ ကျော်အောင်က ဖဲ။ ကြည်လင်က ဟိုကိစ္စမှာ။ သူ့ဖောက်သည်အိမ်တွင် လပေးနှင့် ရှင်းသူပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ကိုယ်ကြိုက်စရိတ်ချင်း မတူ ကွဲပြားကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ဌာနတည်းသော စာပေနှင့် ယုံကြည်မှုတွင် တူညီခိုင်မြဲကြ၍ တစ်ယောက်ကိုယ်ကျင့်ကို တစ်ယောက် ဝေဖန်ခြင်း မပြုကြဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်သုံး၊ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် တစ်ယောက်အိတ် တစ်ယောက် နှိုက်ကြစတမ်း။

အဝတ်အစားတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ပုဂ္ဂလိက မထား၊ ရှိသမျှကို တန်းတင်၊ ချိတ်(ရိုတ်)ချိတ်။ ကိုယ်ကြိုက်တာကို ယူဝတ်သွား။ [ယခု ကျွန်တော် ဤစာရေးစဉ် ဝတ်ထားသည်မှာ မြသန်း၏ (၆၅)ကျပ် ပေးရသော ယောလုံချည်း ကျွန်တော်ကြိုက်တာနှင့် အပိုင်စီးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်] အိပ်ရာတွင်လည်း မသီးခြား၊ အိပ်ချင်သောနေရာကို ဦးရာလူက ဝင်အိပ်၊ နောက်ကျသော လူအတွက် ခေါင်းအုံးမရှိလျှင် စာအုပ်တွေစုပြီး ပုဆိုးနှင့် ထုပ်ပေးရော။

ဘိုင်ကျ၍ တစ်ယောက်ပစ္စည်း တစ်ယောက် ယူပေါင်လျှင်လည်း အပေါင်လက်မှတ် ပြန်ပေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးကို ပိုက်ဆံတောင်းလျှင် မပေးနိုင်က တကယ်မရှိကြောင်း အိတ်သွန် ဖာမှောက် လုပ်၍ပြ။ အကယ်၍ ရှိလျက်သားနှင့် မပေးခဲ့သော် ထိုသူ မက်မောသော ပစ္စည်းတစ်ခုခုသည် အပေါင်လက်မှတ်ဘဝသို့ ရောက်မည်သာ မှတ်ပေးရော။ ယင်းကိစ္စမျိုးကြောင့် စိတ်ဆိုးခဲ့သော် ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ ကြီးစွာသော ရယ်ဖွယ်အမှုကြီး ဖြစ်တော့၏။

ဤကဲ့သို့ စိတ်တူကိုယ်တူ လူစုမျိုးကား လုပ်ယူ၍ မရ၊ စည်းမျဉ်းချပေး၍ မဖြစ်၊ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး စိတ်စေတနာ တိုက်ဆိုင်မှုအပေါ်မှာ တည်လေရာ လွန်စွာမှ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပေတည်း။

သို့ရာတွင် သခါရတရားတို့သည် လောက၌ မည်သည့်အရာကိုမျှ ချမ်းသာမပေးလေရကား 'ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ မိတ်ဆွေချင်းသည်၊ ကွေကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ၏' ဆိုသည်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာပေ။ ကျွန်တော်တို့ လူစုကွဲရပ်မှာ ကြည်လင်က အဘစတာလင်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသည်။ အောင်လင်းမှာ သူ့အဖေက ပင်စင်ယူ၍ ရန်ကုန်မှာ အခြေစိုက်သဖြင့် မိဘနှင့်သွားနေရသည်။ ကျော်အောင်က အိမ်ကြီးရခိုင်ရှိသော အိမ်ထောင်တစ်စုတွင် သမက်အဖြစ် ခံယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုယောကွမ၏ သမက်အဖြစ်မှ နုတ်ထွက်လိုက်ကာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နှင့် နေသည်။ ကိုသန်းတင်အိမ်မှာ နောက်ဆုံးပိတ် မယ်ဒွေးအဖြစ်နှင့် ကျန်ခဲ့သူမှာ မြသန်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အောင်လင်းသည် အရက်သောက်ရင်း ကျွန်တော်၏ ယခု ကိုယ့်အိုး၊ ကိုယ့်အိမ်နှင့် နေပုံကို သဘောကျကြောင်း ပြောနေရာမှ...

"မြသန်းလည်း ကိုယ့်လူလိုဖြစ်အောင် ကြံတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မဟန်လို့ အခု အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ငါးပိုင်းတင်နေတယ်"

ကျွန်တော် အံ့ဩကာ...

"ဘာ... မြသန်း... အိမ်တစ်လုံးနဲ့"

"အိုး..." အောင်လင်းသည် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ပုတ်ကာ "ကိုယ့်လူ ဒါ... မသိသေးဘူးကိုး။ ကိုယ်တို့လူစုနဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတာနဲ့ ခေတ်မမီဘူး ဖြစ်နေပြီ"

"အင်း... ဆိုစမ်းပါဦးကွာ။ ငါတော့ မြသန်းတစ်ယောက်ဖြင့် ကိုသန်းတင်အိမ်က ဘယ်မှာ မရွေ့ရှာဘူးလို့ အောက်မေ့နေတာ"

"ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ။ အခု သူတစ်ကောင်နဲ့ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်"

ကျွန်တော်က မြသန်းဘက်လှည့်ကာ...

"ဟေ... ဟုတ်လားကွ"

မြသန်းသည် ကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်တာ မစောင့်နိုင်ဆို၍ ကျွန်တော့်မိန်းမနှင့်အတူ ထမင်းစားနေရာမှ ဟင်းရည်သောက်ကို မျိုချလိုက်ရင်း...

"အီးကွ..."

"ဟင်... မင့်ဟာက ဘာစိတ်ကူးနဲ့လဲ"

အောင်လင်းက ဖြတ်၍...

"မိန်းမရမယ်ဆိုလို့ အိုးအိမ် အသင့်ပြင်ထားတာကွာ။ အခုတော့ သောက်လွဲဖြစ်ပြီ။ ဟေ့... ဒီမှာ သူငယ်ချင်း" အောင်လင်းသည် သူ့မျက်လုံး ကြောင်စိစိကလေးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ "အချစ်ရေးကိစ္စ ဟန်မကျရင်၊ မိန်းကလေးတွေမှာ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အခု မြသန်းမှာတော့ အိမ်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့တာကွ"

ကျွန်တော်က...

"ဟေ... ဟုတ်လား မြသန်း"

မြသန်းသည် ထမင်းစားရင်း...

"သောက်ရှူးကပြော သောက်ပေါက် ယုံမနေနဲ့ဦး"

ဤတွင် အောင်လင်းက မျက်လုံးကို ဖြဲကာ...

"ကဲ... မင်းအခု အိမ်တစ်လုံး ငှားရက်ကြီး တန်းလန်းနဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ မင်းရှင်နောင်အစ်ကို စာခြောက်ရုပ် ကိုဘဝင်းကြီး ခေါ်ထားရတာ ငြင်းမလား"

"ဟ... ဒါက ငါ့အဖေအမေ ဒီမှာ ပြောင်းတော့ နေဖို့ ငှားထားတာပဲ"

အောင်လင်းက ခိုင်မြဲသော အသံဖြင့်...

“ဒါဖြင့် နုထက်ထိ ဘာလို့ မရောက်သေးလဲ”

“ဟိုမှာ ကိစ္စဝိစ္စတွေ မပြီးသေးလို့ပေါ့ကွ”

ဤတွင် အောင်လင်းသည် အောင်မြင်သော အမှုအရာနှင့် မြသန်းဘက်မှ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ဖွာ၍ အသံခပ်အေးအေးဖြင့်...

“မြသန်းရာ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေ ဂေါ်ဖီထုပ်ကို မုန်လာဥ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ ငါက အတွင်းသိ အစင်းသိပါ။ မင့်အထုပ်ကို ငါက ဖြေလိုက်ရမလား”

မြသန်းက စိတ်မလုံသလို အသံနှင့်...

“ဘာ... ဘာ... ငါ့အထုပ်လဲ”

“ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ကိစ္စလေ”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“ခင်မမ” ဆိုပြီး အောင်လင်းသည် မှင်သေသေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ “ဟေ့... သော်တာဆွေ၊ မင့် ငါ တစ်ခါက မိတ်ဆက်ပေးတာ ခင်မမကို မင်းမှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်တို့မှာ ဤသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ထိုးဇာတ်သွင်းကာ လိုမ့်လုံးထုတ်တော့မည် ဆိုသောအခါ၌ တစ်ယောက်စကားသံ တစ်ယောက် နားထောင်ရုံမက၊ မျက်လုံးမျက်ခြည်ကိုလည်း ကြည့်ရသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် အောင်လင်း၏ မျက်ရိပ်ကို ဖမ်းမိကာ...

“ဟာ မှတ်မိတာပေါ့ကွ။ ကောင်မလေးက ဖောင်တောင့်တောင့်လေ။ ငါကတောင် ‘တင်ကွကွနဲ့ ခင်မမ၊ ယဉ်စစ မျက်နှာ၊ မြင်သမျှ စွဲမက်စရာငယ်၊ ရတက်မှာ မချို၊ တစ်ခါကလောက် ကြင်လိုက်ရပါလျှင် ဆင်ကိုက်တာတောင် ခံဝံ့ရဲ့လေး’ လို့ ကဗျာစပ်လိုက်သေးတာပဲကွ”

အောင်လင်းက ရုတ်တရက် သတိရဟန်နှင့် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ပုတ်လိုက်၍...

“အေး... အေး... ငါကတောင် မင့်ကဗျာကို ‘ဆင်ဟာ မကိုက်တတ်ပါဘူး၊ ခွပ်ရုံ ခွပ်တတ်ပါတယ်’ လို့ ပြင်လိုက်သေးလေ...”

“အစစ်ပဲ။ ဒီတော့ ငါက မဟုတ်သော်လည်း ကာရန်လိုက်ပြီး စပ်ရတယ်လို့ ကဗျာသဘောကို ရှင်းပြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... အေး... အဲဒီ ခင်မမပေါ့ကွ။ သူငယ်ချင်းရ...”

အောင်လင်းနှင့် ကျွန်တော်မှာ ဤ တီးကွက်မျိုးတွင် ကျင့်သားရနေပြီးဖြစ်၍ နံဘေးက လူကြားလျှင် တကယ့်အဟုတ်အမှန်တွေ ပြောနေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စကားပေး၊ စကားယူ၊ အတိုင်အောက် ညီလှစွာ ကျွန်တော်က...

"ဟာ... ဒီကောင်မလေးဆိုရင် မြသန်းလိုကောင်ရ ပွတာပေါ့ကွ"

"အစစ်ပေါ့ သူငယ်ချင်းရ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ကြီး စားရက်မကြုံတော့ မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲရက်သားနဲ့ အိုးအိမ်တွေပြင်ပြီးမှ ငါ့ဆိုင်းတင် ကျန်ခဲ့တယ်ကွ"

ကျွန်တော်က အရက်ခွက်ကျန်ကို မော့လိုက်ပြီး မချီတင်ကဲ အမူအရာဖြင့်...

"ဟင်... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ။ ဘယ်လိုများလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

အောင်လင်းလည်း ကျွန်တော်နှင့် ခွက်တူလိုက်မော့၍ လက်ကျန်ကို ရှင်းလိုက်ပြီး...

"ဒီလိုကွာ။ သူတို့ဇာတ်ကြောင်း မူလ စပြောရမယ်ဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဗာစီတီမှာ ကျောင်းနေဖက်ကွ။ ကျောင်းမှာတုန်းကဆိုရင် မြသန်းဟာ အလောင်းကစား အသောက်အစား မရှိ။ မိန်းမတွေနဲ့ ပွေခြင်း ပြုခြင်းလည်း မရှိသူဆိုတာ ခင်မမက သိတယ်။ မြသန်းကလည်း ခင်မမက ဒီပြင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ အင်မတန်မှ ဣန္ဒြေသိက္ခာရတယ်။ တည်ငြိမ်တယ်။ ရည်းစားထားခြင်း ဘာခြင်းလဲ မရှိဘူးဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ ကျောင်းနေသက်ကုန်လို့ ကျောင်းထွက်ကြပြီး (၃)နှစ်လောက်အကြာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လပေါ့ကွာ... ဘုရားလမ်းဘူတာနားမှာ တွေ့ကြတော့တယ်။ အဲဒီအခါမှာဆိုရင် သူတို့ဟာ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေလို မဟုတ်တော့ဘဲ တကယ့် ဣန္ဒြေ လူကြီးစတိုင်နဲ့ပေါ့လေ။ မြသန်းက 'ဪ... မခင်မမ' ဒီတော့ ငတ်မကလည်း 'ဪ... ကိုမြသန်း' 'မခင်မမ အခု ဘယ်မှာနေသလဲ' 'ကြို့ကုန်းမှာ ကျွန်မမိဘများနဲ့ အတူတူနေပါတယ်' ဒီနေရာမှာ တို့ကောင်ကြီးက မြာရဲ့ကိုယ်လုံးထည်ထည်ကို ကြည့်ပြီး၊ အင်း... သူ အပျိုပဲ နေမှာပဲလို့ စားချင်တဲ့အာသာနဲ့ တံတွေးတစ်ချက် မျိုလိုက်ပြီးတော့ 'နို့... မခင်မမ... အလုပ် မလုပ်ဘူးလား' 'မလုပ်ဘူးရှင်၊ ကိုမြသန်းကော' 'ကျွန်တော်က ရုရှားသံရုံးမှာ' 'ဪ... လခ တော်တော်ကောင်းရဲ့လား' 'ကောင်းသားပါပဲ၊ (၅၅၀)' 'အကြီးပဲရှင်၊ ဒါနဲ့ ကိုမြသန်း အိမ်ထောင်ကော ကျပလား' ဒီနေရာမှာ မြသန်းက သူ့နှုတ်ခမ်း ပြာတွဲလဲကြီးကို၊ ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲနဲ့ ဖြုလိုက်ပြီးပေါ့ကွာ။ 'မကျသေးပါဘူးဗျာ၊ နို့... မခင်မမကော၊ ဟဲဟဲ' 'ကျွန်မလည်းပဲ ဟဲဟဲ...' ဒီနေရာမှာ ခင်မမ လင်လိုချင်နေပြီဆိုတာ တို့ကောင်ကြီးက သိဆိုပဲကွ။ ဒါနဲ့... သူ 'စကား အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြရအောင်ဗျာ' လို့ ဆန်းကဖေး ခေါ်သွားပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပြောဆိုကိုး အဟိုးဟိုး" အောင်လင်းက စကားပြောရင်း အာခြောက်ခြောက် ရှိလာ၍ ကျွန်တော် နောက်ထပ်ထည့်ထားသော အရက်ကို ကောက်မော့နေစဉ် ကျွန်တော်က "ဟ... ဒီလိုဆိုတော့၊ မြသန်းက အဟုတ်ကြီးပဲကွ။ တို့များနဲ့ ကင်းကွာနေပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပရိစ္ဆာဒအလျောက် တော်တော် တိုးတက်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ခင်မမက ဘာပြန်ပြောသလဲ"

အောင်လင်းသည် အရက်ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချ၍ ဆေးပေါလိပ်ကို ကောက်ဖွာလိုက်ပြီး...

"ကောင်မလေးကလည်း လင်လိုချင်တော့ ရိုးရိုးနဲ့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတယ်ကွ။ 'ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးမှာ ကျွန်မသဘောနဲ့ချည်း မပြီးဘူး။ မိဘများ သဘောကျမှ ဖြစ်မယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ ဖေဖေက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ဒီတော့ ကိုမြသန်း ကျွန်မကို တကယ် လက်ထပ်ချင်ရိုးမှန်ရင်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ခေါက် ကျွန်မတို့အိမ် လာပြုလည်ပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေသဘောကျအောင် လုပ်ပါ။' အဲ့ဒါနဲ့ မြသန်းဟာ ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန် လာခဲ့မယ်လို့ ကောင်မလေးကို ရက်ချိန်းပေးပြီး သူတစ်ခါတည်း အပူတပြင်း အခုအိမ်ကို အပျောက် တစ်ထောင်ပေးပြီး တစ်လ (၅၀)နဲ့ ငှားလိုက်တာပဲကွ"

ကျွန်တော်က...

"ဟဲ့... မြသန်းဟာက မြန်လှချေလားကွ။ မိဘ သဘောတူရင် ယူပါမယ် ဆိုတာနဲ့ မင့်ဟာက ဒါလောက်ပဲ အလောတကြီး..."

အောင်လင်းက ဖြတ်၍...

"ဪ... သူငယ်ချင်းနယ်၊ ဒီလို 'ဖေဖေနဲ့မေမေ ပေးစားရင် ယူပါမယ်' ဆိုတဲ့ စကားမျိုး မင်းတို့ ကိုယ်တို့အဖို့မှာဆိုရင် ဘာမှ ဖြစ်လောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကြားရပေါင်းများနေလို့ သမုဒ္ဒရာထက် ရေတစ်စက်ကျလောက် ဖြစ်ပေမယ့် မြသန်းအဖို့မှာတော့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ၊ ကြားရတောင့် ကြားရခဲ၊ တစ်သက်မှ တစ်ခါကြုံ၊ ရတနာပုံ ဆိုက်တာပဲလို့ အောက်မေ့ လိုက်တာပေါ့ကွ"

ဤတွင် မြသန်းက ပြုံးကျဲကျဲ ရှက်အမ်းအမ်း မျက်နှာကြီးနှင့် အောင်လင်းကို ဇွန်းနှင့်ရွယ်ကာ...

"ခွေးကောင်၊ ငါဆော်လိုက်မယ်နော်" ဆိုပြီး မျက်နှာထား တည်တည် ပြောင်း၍...

"တော်ကွာ၊ တွေကရာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့"

ယင်း၌ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်တွေ တစ်စုံတစ်ယောက်အကြောင်းကို မဟုတ်မဟုတ် လုပ်ဇာတ်ခင်း၍ နှုတ်တက် ဝတ္ထုပြောလေ့ရှိသည်ကို မသိသေးသော ကျွန်တော့်ဇနီးက...

"ကိုမြသန်းက ကိုအောင်လင်း ပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်သလား"

"ဟာ... ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ၊ မမမေရ"

မြသန်းသည် ကျွန်တော့်မိန်းမ၌ ညီမများ ရှိလေမည်လားဟု မမထည့်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ (ရှိတော့ကော၊ သော်တာဆွေ ခယ်မများ သူရလိမ့်မယ်... ဟင်း)

"ဒီကောင်တွေ ဒီလိုပဲ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ တစ်ယောက်က မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြော။ ဟော့ဒီ သော်တာဆွေဆိုတဲ့ ခွေးမသားက ဝတ္ထုလုပ် ရေးရော့ဗျ"

အနီလိုဆိုတော့ သူ့လင်ဝတ္ထုရလျှင် သူပိုက်ဆံရမည် ဖြစ်သော ကျွန်တော်ဇနီးသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ မြသန်း၏ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်တည့်ကာ...

"ကိုမြသန်း... စား... စား၊ သူတို့ အမူးသမားတွေ ပြောတာ ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့။ ထမင်းသာ မြန်အောင် စားစမ်းပါ။ မေချက်တဲ့ ဟင်းတွေ ကောင်းရဲ့လား၊ ညံ့များနေသလားရှင်"

"ဟာ... မညံ့ပါဘူး။ သိပ်ကောင်းတာပါပဲ"

"ကောင်းရင် အားရပါးရ စားစမ်းပါရှင်၊ မေတော့ ကိုယ်ချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းကို မြန်မြန်ရှက်ရှက် စားတာမြင်ရရင် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ"

မြသန်းသည် အောင်လင်းကို ကြိမ်းမောင်းနေရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို အာရုံ ပြတ်သွားလေပြီ။ ထမင်းသာ ကုန်းတွယ်တော့၏။ ယင်း၌ ကျွန်တော်သည် သူပြောမှ သူ့အကြောင်း ဝတ္ထုရေးရန် သတိရ၍...

"ဒါနဲ့ အောင်လင်း ဆက်ပြောပါဦးကွ၊ မြသန်း ခင်မမတို့အိမ် ရောက်သွားတော့ ကောင်မလေး မိဘတွေနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ကြသလဲ"

"အဲဒါ ဆက်ပြောရင်ဖြင့် ကိုယ့်လူဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ကျိန်းသေနေတာပဲ"

ဟိုယခင် ဂေါ်သင်တန်း၊ ဂေါ်တက္ကသိုလ် ဝတ္ထုတွေတုန်းကလည်း ယင်းသို့ပင် အောင်လင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် မြသန်းကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်သည့် စကားတွေထဲမှ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"အေး... ပြောကွာ။ ငါ မြသန်းအကြောင်း ဝတ္ထုမရေးရတာ ကြာပြီ။ သူ့ကို ဇာတ်လိုက်လုပ်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ လူကြိုက်များတယ် ဆရာ၊ လိပ်စာမပါတဲ့ စာအိတ်ထိပ်မှာ မြင်းခြံက 'မမအညာသူ' ဆိုတာကဖြင့် တော်တော် ချီးမွမ်းတယ်ကွ၊ ဝတ္ထုအဟောင်းတွေ စုရိုက်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဖို့တောင် ပြောတယ်။ ငါကလည်း 'ဂေါ်ဝတ္ထုများ' ဆိုပြီး ဂေါ်ပါတဲ့ ဝတ္ထုတွေချည်း စုရိုက်ချင်တယ်။ အခုဆိုရင် ငါ့မှာ ရေးပြီးသား ရှိတာ။ ဂေါ်သင်တန်းကွာ၊ ဂေါ်တက္ကသိုလ်ကွာ၊ ဂေါ်ဆရာမှတ်တမ်း၊ ဂေါ်တွန်းဝွမ်၊ ဂေါ်ချက်ကယ်နာ၊ (၅)ပုဒ် ရှိနေပြီ။ နောက်တစ်ပုဒ် ဖြည့်လိုက်ရင် လုံးချင်း တစ်အုပ် ရလောက်ပြီကွ"

"ဟာ... အဆင်သင့်ပဲ၊ အခု မြသန်းအကြောင်း ရေးရင်ဖြင့် သူ့အဖြစ်အပျက်မှာ ခွေးနဲ့ကြောင်က ဝင်ရှုပ်လေတော့၊ မင်း 'ဂေါ်-ဂိန်-ညောင်' လို့ နာမည်ပေးရဲ့ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ကြိုက်ရဲ့လား"

"ဟာ... ကြိုက်တယ်၊ ကြိုက်တယ်... ပြော... ပြော"

"နောက်ပြီးတော့၊ အဲဒီ အတိုတွေ စုပြီး လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ဖြစ်အောင် ထုတ်၊ သိလား။ ငါ... ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်တော့၊ မင့်စာအုပ်ကို ကျောင်းသုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်"

"ကျေးဇူးကြီးလှပါကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်း... ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်တော့ မင်းရေးတာတွေချည်း လုပ်နေမှာပါ"

အောင်လင်းသည် မျက်လုံးကလေး ပေကလယ် ပေကလယ်နှင့် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"ဒါတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေကွာ။ ပထမ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်မှာတော့ ငါ့ဟာတွေ မလုပ်သေးဘူးလေ။ အဲဒီအသုတ်မှာ မင့်ကို ငါတစ်အုပ်ပေးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာရေး... မင်းရေးတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာအုပ်ကြီး ကျောင်းသုံး လုပ်ရပါလို့လားလို့... ကျောင်းသားထုကတော့ ဆူဦးမှာပဲ"

"ဆူဆူပေါ့ကွ။ မင်း... ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်နေပြီပဲ။ အစိုးရအာဏာနဲ့ ရအောင်လုပ်ပေးပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့။"

(စာဖတ်သူများ သည်းခံပါ။ ကျွန်တော်တို့ အမူးသမားများ အင်မတန် စိတ်ကူးယဉ်တတ်၏)

"ကိုယ်ကတော့ လုပ်ပေးမယ်လေ။ ကျောင်းသားထုနဲ့ ကျောင်းဆရာတွေကတော့ ဒီစာအုပ်မျိုး ဘယ်နှယ် လုပ်သင်မလဲ။ ဘယ်လို မေးလို့ ဘယ်လိုဖြေရမလဲနဲ့။ မင့်စာအုပ် မလွှဲသာလို့သာ ဝယ်ရမယ်။ ပိုက်ဆံပေးရတာတော့ ကြည်ဖြူကြမယ် မဟုတ်ဘူး"

"အို... မကြည်ဖြူဖြူပေါ့ကွ။ ဒီပိုက်ဆံဟာ ပိုက်ဆံပဲ။ အရက်သောက်နိုင်၊ တိုက်ဆောက်နိုင်မှာပဲ မဟုတ်လား"

"ဒါတော့ ဒါပဲပေါ့ကွာ။ နို့... ပြီး... မင့်တစ်ခု မှာရဦးမယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင့်ကိုယ်မင်း အထင်ကြီးပြီးတော့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင်လည်း ဖြစ်မနေနဲ့ဦး"

"ငါ... ဒီလောက် မပေါ့ပါဘူးကွာ"

"အေး... စိုးရိမ်လို့ မှာရတာဟေ့။ ဘဝင်မြင့်တဲ့ ရောဂါက တယ်ဆိုးတယ်ကွ။ ဟေ့... မြသန်းကြီး၊ မင်း... အကြားနော်၊ တော်ကြာမှ အောင်လင်းက မြောက်စားတာနဲ့ သော်တာဆွေတစ်ယောက် အောက်ခြေလွတ်သွားပြီလို့၊ တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်း၊ ငါ့အပေါ် အပြစ်ဖို့ မလာနဲ့ သိလား"

ယင်း၌ မြသန်းလည်း ထမင်းစားပြီးပြီ ဖြစ်၍ လက်သုတ်နေရာမှ...

"ဟေ့... ခွေးမသားတွေ၊ နင်တို့ပြောတာ ပြောကြ။ ငါတစ်လုံးမှ မကြားဘူး"

“အေး... မင်းအခု မကြားပေမယ့် မဂ္ဂဇင်းထဲ ဝတ္ထုအဖြစ် ထွက်လာတော့၊ ဖတ်ပေါ့ကွာ”

“ဟေ့... ဒီမှာ... သော်တာဆွေ” မြသန်းသည် ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုး၍...

“မင်း... နောက်တစ်ခါများ ငါ့ကို ဝတ္ထုလုပ်ရေးရင်တော့ အသတ်ပဲမှတ်ထား။ စွီး... အဲဒါ... ငါတကယ်ပြောတာ”

ဤသို့လျှင် ဥစ္စာရှင်ကိုယ်တိုင်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အောက်ပါဝတ္ထုကို ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ရေးသားရပါ၏။

(မစိုးရိမ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ နောက်ကို မြသန်း ဝတ္ထုများ ဆိုတဲ့ စာတစ်အုပ် ထုတ်နိုင်အောင်ကို ဆက်ရေးဦးမယ်။)

*****

ကဲ... ဝတ္ထုစကြာစို့၊ ဂေါ်-ဂိန်-ညောင်...

ဪ... မစမိ၊ ဤဇာတ်လမ်း၏ အချုပ်အခြာ မဟာဇာတ်လိုက်ကြီးဖြစ်သော မြသန်း၏ ဥပဓိရုပ်ကို ဖော်ပြသင့်ပေသည်။ စာဖတ်သူ ကလေးမ ထွေးအလှတို့က ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏ ရုပ်ကို တွေးဆ၍ စိတ်ကူးယဉ်ချင်ပေမည်။

အချို့လူတို့၏ ရုပ်ရည် ရူပကာယတွင် (ယောက်ျား၊ မိန်းမ မဟု) (၁) ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် လှပြီး ကြာကြာကြည့်တော့ မလှသူ၊ (၂) မြင်လျှင်မြင်ချင်း မလှသော်လည်း ဧဇဇကြည့်မှ လှသူ ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသည့်အနက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက် မြသန်းကား၊ ဤနှစ်ချက်တွင် ဘယ်အကွက်မှ မဝင်လေဘဲ ခဏကလေးပဲ ကြည့်ကြည့်၊ သေအောင်ပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဒီရုပ် ဒီရုပ်က တစ်ရွေးသားလေးမျှ ပြောင်းလဲမည် မဟုတ်ချေ။ သူ၏ မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်မှာ၊ ယခင် ဂေါ်သင်တန်း ဝတ္ထုတုန်းက ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကွယ်လွန်သူ ဘိုးဘွားများ ဓာတ်ပုံဘောင်ကို ပုံကြီးချဲ့ထားဘိသကဲ့သို့ ဖုန်ဖွား၊ မှန်ဝါးလျက် မြသန်းရယ်ဟုသာ အသိအမှတ် ပြုရသည်ကား။ သူ၏ လက်သန်းလုံးခန့် ထူထဲပြောင်လက်သော မျက်မှန်ခုံးကြီးနှင့် မန်ကျည်းကြက်ဆူလေးတောင့်သဏ္ဍာန် ကြီးမားစိုပွသော နှာခေါင်းကြီးသာ ဖြစ်လေရာ၊ ကလေးသူငယ်များ ရေးဆွဲသော ဇီးကွက်ရုပ်၏ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်သီး၏ပုံနှင့် တူနေသောကြောင့်၊ အချို့ မိန်းမပျိုကလေးများမှာ အမှတ်မဲ့ ယုန်ထင် ကြောင်ထင်ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့တတ်ကြ၏။

နို့... ပြီး သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ အရိုးအဆစ် ရှည်သည်။ ထိုင်လိုက်လျှင် ခါးကွေးညွတ်သည်။ အသားအရေ ပျော့ကွဲသည်။ ကျွန်တော်သည် နာတာရှည်ရောဂါနှင့် သေဆုံးသွားသော ဦးဇိန်တော်တစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ရေချိုးပေးခဲ့ဖူးရာ မြသန်း အကျီချွတ်၍

ထိုင်နေသည်များကို မြင်ရတိုင်း ၎င်း ဦးရီးတော်အလောင်းကြီးကိုသာ မျက်စိထဲ တဝဲလည်လည် ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် မကြည့်ဝံ့၊ မရှုရဲဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကဲ... ကျုပ်တို့ဇာတ်လိုက် ရုပ်ဆင်းရူပကာတော့ တော်လောက်ပြီထင်။ အနီသို့သော လူစားကို အဘယ်သို့သော အပြာကညိုသည် 'ချစ်ခြင်းအစ မျက်စိက' နိုင်ပါမည်နည်း။ သို့သော် မြသန်းသည် ဂေါ်လိုက်ကန်းဆိုး သိတတ်သူမဟုတ်။ လူချောများဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့၊ အောင်လင်းတို့ (အဟံ၊ သူခိုးသေဇော်ညိုရသေးကွ) ဂေါ်သော မိန်းကလေးအတန်းအစားကို လိုက်ဂေါ်သဖြင့် သူ့မှာ ကျန်ရစ် နယ်ချဲ့သမားသာ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ စားရ၊ သောက်ရ ဟူ၍ကား မရှိရှာ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ အသက်အရွယ်အထိ မြသန်း ဂေါ်မစွဲခဲ့သော မိန်းကလေးများကို ယခု သူတို့လင်များဆီက ခေတ္တငှားရမ်းကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲ၍ တန်းစီလိုက်ပါလျှင် မြန်မာပြည်တွင် အမြို့မြို့မှာရှိသော မည်သည့် ဝိုက်ချုပ်လမ်းမဆို အစမှအဆုံး တန်းနိုင်ချေမည်။ အချို့ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)လို မြို့ငယ်၍ လမ်းတိုခဲ့သော် နှစ်ထပ်ကွမ်း တန်းနိုင်လိမ့်မည်တည်း။

သို့သော် လူတော်တို့မည်သည် တစ်ဖက်၌ မစွဲလျှင် အခြား တစ်ဖက်၌ စွဲတတ်လေရာ မြသန်းကား ကလေးမလေးများ မကြိုက်သလောက် ယောက္ခမကြိုက် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ မြသန်းတွင် လခ ကောင်းသည်။ သဘောသကာယ ပြည့်ဝသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည်။ လူကြီးလူကောင်း ပီသသည်။ အပွေအနောက်၊ အသောက်၊ အလောင်း မရှိ။ ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်သည်တည်း ဟူသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့ကြောင့် အရပ်သီ၊ ဓာတ်သီ၊ သမက်ကောင်း ဖမ်းလိုသော မိဘများ ရှိလေရာ၊ အကယ်တိ သမီးမပါဘဲလျက် သမက်၊ ယောက္ခမ တော်စပ်နိုင်သည့် နည်းထုံးများ ရှိခဲ့သော် မြသန်းကို သမက် တော်ချင်သော ယောက္ခမလောင်းများလည်း ဘယ်မြို့က ဝိုက်ချုပ်လမ်းမျိုးကို မဆို၊ အပြည့် တန်းစီနိုင်မည် ဖြစ်ပါချေ၏။

ထို့ကြောင့် "ဟဲ့... သမီး၊ အဆင်းမကြည့်နဲ့၊ အချင်းကြည့်။ ဒါမျိုးကြီးက မောင်းသွားထားနေ၊ ကိုယ့်လက်ထဲကရေ ဖြစ်မယ့်ဟာကို စိတ်ကူးစမ်းပါ" ဟု မြသန်း၏ နားပူခံရသော မိဘများက သူတို့သမီးတွေကို နားချကြပါသည်။ သို့သော် ထိုသမီးပျိုများသည် မြသန်းနှင့်တူသော စကားကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် ခိုးရာလိုက်ဆေး ထိုးပေးလိုက်ဘိအလား၊ လွှားခနဲ၊ လွှားခနဲ လင်နောက် လိုက်ပြေးကြသည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ သို့အတွက် အရပ်ထဲ၌ အသက်အစိတ်ကျော်လျက် လင်မယူသေးသော မိန်းမရှိလျှင် "အောင်မယ်... ဒီမချောက ဘာလို့များ အခုအသက်အရွယ်အထိ အောင်အည်းနေပါလိမ့်၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မြန်မြန်စွဲသွားအောင် ကိုသန်းတင်၊ မမြမြတို့အိမ်က ကိုမြသန်းကြီးနဲ့ ဆွယ်သာပေးလိုက်စမ်းပါအေ"ဟု မိန်းမချင်း ပြောစမှတ်ပြုကြကုန်၏။

ဤကား မြသန်း၏ ဂေါ်ဂနိုက်ဇေးရှင်း တည်ရှိနေပုံပေတည်း။

ထိုအကြောင်းများကို ဖော်ပြရသည်မှာ သာမန်အမြင်အားဖြင့် မြသန်းကို သက်သက် နှိမ်ချလို၍ အောက်မေ့ကြပေမည်။ စင်စစ် အမှန်တွေးယူသော်ကား ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း၏ ဂုဏ်ကို ဆယ်လို၍ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပါ၏။ အသို့ဟူမူ အောင်လင်းပြောစကားထဲ၌ မိန်းကလေးက "ကိုမြသန်းရယ် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်ရင်ဖြင့် ကျွန်မ မိဘသဘောတူဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်" ဟူသော စကားကလေးကို ကြားကြရုံနှင့် အိမ်တစ်စောင် အပျောက်တစ်ထောင် ပေးငှားလိုက်သည် ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတို့စိတ်တွင် မြသန်းအပေါ် မည်သို့ ယူဆကြမည်နည်း။

ယခု ကျွန်တော်က အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြ၍ သိရသောအခါ၌ မိတ်ဆွေကိုယ်တိုင် မြသန်းနေရာ ဝင်ကြည့်ကာ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီလိုမိန်းကလေးက အိမ်ခေါ်ခြင်းကို တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ နို့ပြီး... မြသန်းမှာ လူကြီးများ နှစ်သက်သော ယောက္ခမကြိုက် လူတန်းစား သက်သက်ဖြစ်ကြောင်း သိရခြင်းအားဖြင့် ယင်းကိစ္စမှာ မြသန်းက ဒီတစ်ခါတော့ ဧကန်ဒိဋ္ဌ စွဲမဟဲ့ဟု အသေအချာတွက်ကာ အိမ်တစ်လုံး ကြိုတင်ငှားလိုက်သည်ကို အပြစ်ဆိုသာပါသေး၏လော...။

*****

လွန်ခဲ့သော နွေရာသီ၊ ဧပြီလ(၂)ရက်နေ့မှာ၊ မြသန်းနှင့် ခင်မမတို့ ချိန်းဆိုထားသော ဒိတ်ဖြစ်၍ (၃)ရက်တည်းနှင့် သမက်အဖြစ် သဘောကျအောင် ဆောင်ရွက်မည်ဟု (၃)ရက်စာ အဝတ်အစားနှင့် လာခဲ့သော မြသန်းသည် ရန်ကုန်-အင်းစိန်သွား လော်ကယ်ရထားနှင့် ပါခဲ့၍ ညနေ(၅)နာရီခန့်အချိန်တွင် ကြို့ကုန်းဘူတာ၌ အသင့်လာကြိုနေသော ခင်မမနှင့် တွေ့ဆုံလေသည်။

ဤအချိန်၌ ခင်မမမှာ ဂေါ်ငနဲနှင့် ချိန်းဆိုထားသော မိန်းကလေးတို့ ဓမ္မတာ၊ အတော်ကြွရွှာပင် အလှပြင်ထားသည်ဖြစ်၍ ဤရူပါကို မြင်ရသော မြသန်းတွင် မိမိလာခဲ့ခြင်း ကြောင်းရင်းကို တွေးလျက်၊ လွေးလိုက်မဟဲ့ဟူသော ဆန္ဒလုံးကြီးကို ဝမ်းထဲ ကျိုက်ခနဲ ပျံ့ချလိုက်၏။ သို့သော် မျက်နှာအမူအရာကတော့ မပေါ်လွင်စေဘဲ ရထားပေါ်က အဆင်း၌ သူ၏ နှုတ်ခမ်းပြာဘတ်လတ်ကြီးကို ဖြစ်၍...

"ဟဲ့ဟဲ့... မခင်မမ လာစောင့်နေရတာ တော်တော် ကြာပလား"

"မကြာပါဘူးရှင်၊ ရထားချိန် သိနေတာပဲ၊ ကပ်ပြီး လာခဲ့တာပေါ့"

ဘူတာပြင်ရောက်သောအခါ၌ မြသန်းက အနုပညာသည်ဟန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍...

"ဒီနေရာလေးက သာယာတယ်နော်"

"ရန်ကုန် ရှုခင်းနဲ့ မတူဘူးပေါ့ရှင်"

"ဒါမှ တကယ့် သဘာဝပဲ"

"တောရွာဆို ဒီလိုပဲပေါ့"

"မခင်မမတို့အိမ်က ဘယ်လောက်ဝေးလဲ"

"သိပ်မဝေးပါဘူး။ မရောက်ခင် လျှောက်ရုံပါပဲ"

"အဟဲဟဲ... ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်တွေ လျှောက်နေရသမျှ မရောက်သေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဟီး... အဟီး"

ခင်မမသည် သူ့ဟာသူ ပြောပြီး သူ့ဟာသူ ရယ်သော မြသန်း၏ ပုံမကျ ပန်းမကျ ဟာသကို၊ မသိမသာ မျက်စောင်းကလေးချိတ်လိုက်ပြီးနောက်...

"ကိုမြသန်း လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ဘာတွေလဲ"

"အဝတ်အစားတွေလေ။ (၃)ရက်စာပဲ ယူခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ စနေ၊ နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေ တနင်္လာနဲ့ အင်္ဂါတော့ ခွင့်တိုင်လာခဲ့တာပဲ"

"ကိုမြသန်းတို့ ရှုသံရုံးက ခွင့်တိုင်လို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရရဲ့လား"

"ရပါတယ်။ ဘာလို့လဲ... ကျွန်တော် ခွင့်ယူတာ နည်းနေလို့လား"

"မနည်းပါဘူး"

"ဒီ... (၃)ရက်နဲ့ပဲ မခင်မမ မိဘတွေ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျသွားမှာပါ။ အဟဲဟဲ"

သူ့ကိုယ်သူ ယောက္ခမကြိုက် လူစားအဖြစ်နှင့် ယုံကြည်လိုက်သည်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒီလောက် အထင်မကြီးနဲ့ဦးရှင့်။ ကျွန်မ မိဘတွေက တော်တော်ကျပ်တာ။ ဖေဖေက ပိုဆိုးတယ်။ အထူးသဖြင့် သူက ကာလလူငယ်တွေကို မကြိုက်ဘူးတဲ့"

"ဘာလို့တဲ့လဲ"

"မသိပါဘူးလေ။ တွေ့သမျှ မောင်ရင်တွေတော့ လန်လန် ပြန်ကြတာပဲ"

"ကိုယ်နဲ့ကျတော့ ဒီလို... မဖြစ်စေရဘူးလေ"

"ဟန်ကျပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ရှင်"

"ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပဲ"

"ဟိုမောင်ရင်တွေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲပေါ့"

“လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူခြင်း ကွဲပါသေးတယ်”

“ကိုမြသန်းက ဘယ်လိုရှုလို့လဲ”

“ဟော့ဒီလို၊ ဟော့ဒီလို... ရှူး... ရှူး... ရှူး”

မြသန်း၏ အအိပ်ဆိုး အသက်ရှူပုံကြီးကို ခင်မမ သဘောကျစွာကြည့်ပြီး ကိုယ်ကလေး ယိုကာယမ်းကာ ရယ်မောလေသည်။

မြသန်းလည်း သူမဒီ ရယ်သဖြင့် ဝီတိသောမနဿဖြစ်ကာ ခင်မမကို စိုက်ကြည့်မိသည်၌ ခင်မမသည် မြသန်း၏ မျက်မှန်နှစ်ကွင်းနှင့် ဖြောင့်စင်းသော နှာတံကြီးကို မြင်ရသည်တွင် ရုတ်တရက် အရယ်ရပ်သွားပြီး...

“အို... ကိုမြသန်း...”

မြသန်း အံ့အားသင့်သွားကာ...

“ဘာလဲ ခင်မမ”

“ကျွန်မကို ဒီလို တည့်တည့်ကြီး စိုက်မကြည့်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်မျိုးကြီးပဲ”

မြသန်း၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့မျက်လုံးသည် စုံထောက်ဦးစံရှား၏ မျက်စိများကဲ့သို့ ပြင်းထန်စူးရှလွန်း၍ ဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကာ ခေတ္တမျှ စကားရပ်နေပြီးနောက် မြသန်းက...

“မခင်မမ အဖေက ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ။ မြန်မာလူကြီးပီပီ ဘုရားစကား၊ တရားစကား၊ ပြောတတ်သလား”

“ပြောတတ်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်... သူက ပညတ်လား၊ ပရမတ်လား၊ သုတ်လား၊ အဘိဓမ္မာလား”

“ဒါတွေ... ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။ တစ်ခါတလေ ဖေဖေပြောတာ ကြားရတာဖြင့်... ‘ရုပ်နာမ်သေ၊ ရေနံသုတ်ပေါ့ကွ’ တဲ့”

“ဟာ... ဒါဖြင့်... ရုပ်သမားပဲ။ မှာခပ်ရဲ့ ရုပ်ဝါဒကို ပြောပြလိုက်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ တော်ကြာ ဖေဖေ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်ပြီး တောခိုသွားပါဦးမယ်”

ဤနေရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်မောကြပြန်လေသည်။ သို့သော် တစ်ဦးကို တစ်ဦး တည့်တည့်စိုက်၍ မကြည့်ကြတော့။

ခင်စစ်အားဖြင့် မြသန်းသည် ကာလလူငယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း စာပေပရိယတ္တိတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် မနှိုင်းစာလောက်အောင် ကွာပါသည်။ မြန်မာ့တရားတော်၌ သုတ်ရေး၊ အဘိဓမ္မာရေး၊ ပညတ်ရေး၊ ပရမတ်ရေး ကြိုက်တာပြော၊ တစ်ဖက်လူ သဘောကျ နားလည်အောင် နီးနှောနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် လူကြီးပိုင်းကမဆို မြသန်းကို နှစ်သက်သဘောကျကြပေရာ၊ ခင်မမအဖေသည် အေဒတ်သားမို့ ခံနိုင်အံ့လော။ သို့သော် တစ်ခု ဆိုးဝါးသွားသည်ကား မြသန်းသည် ခင်မမ အဖေကို လူချင်း စကားတစ်လုံးမျှ မပြောရမီ အဘိုးကြီး၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ လေးပိဿာခန့် လေးသည့် ကြောင်ကြီးနှင့် ပေါက်ချမိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

*****

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤသို့ တောက်တိုမယ်ရ စကားတွေ ပြောကြရင်း အိမ်သို့ ရောက်သွားကြသောအခါ၌ ခင်မမသည် မြသန်းအား သူ့အတွက် အသင့်ပြင်ထားသည့် အခန်းအထိ လိုက်ပို့ကာ...

"ကဲ... ကိုမြသန်း (၆)နာရီထိုးရင် ထမင်းစားရမယ်။ ရေဘာချိုးဖို့ ရေချိုးခန်းက ဟော့ဟိုမှာပဲ။ ကျွန်မ ချက်ပြုတ်စရာကလေးတွေ ရှိသေးလို့ မီးဖိုချောင် ဝင်လိုက်ရဦးမယ်" ဆိုပြီး ထွက်သွား၏။

ခင်မမတို့အိမ်မှာ သစ်ပင် ဥယျာဉ်များနှင့် သာယာလှသည့် ခြံစည်းကျယ်ကြီးအတွင်းဝယ် အထက်တန်းစား အိမ်ထောင်သည်ကြီးများ နေသည့် တိုက်ခံ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်၍ မြသန်းအခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင် ဖြစ်လေသည်။

မြသန်းသည် သူနှင့် ပါလာခဲ့သော ပစ္စည်းများကို နေသားတကျ လုပ်ပြီးနောက် သူ့အိပ်ခန်းမှ ဝရန်တာ လသာဆောင်သို့ ထွက်ကာ မကြာမီ တော်ရတော့မည့် ယောက္ခမ၏ ရိပ်သာဟူ၍ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်ခင်းကို အနုပညာသည်၏ ခံစားမှုမျိုးဖြင့် သုံးသပ်နေရာမှ 'ဟီဟီ... ကျော်အောင် ယောက္ခမ အိမ်ထက်တောင် သာသေး။ ငနဲမျိုး သူ့ယောက္ခမအိမ်ကြီး ကြားလုံးထုတ်နေတဲ့ကောင်း တစ်နေ့ကျမှ ငါခေါ်ပြီး ပြိုင်လိုက်ဦးမယ်'ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိလေသည်။

ထို့နောက် နာရီကို ကြည့်လိုက်ကာ 'အလား... ငါ့မယားလောင်း ချက်တဲ့လက်ရာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စားကြည့်ရဦးမှာ ပါကလား။ မမြမြထက် သာပါစေချာ၊ ဒါမှ ဟင်းချက်ကောင်းတယ်လို့ ဂုဏ်ယူနေတဲ့ ကိုသန်းတင်နဲ့ ပြိုင်ရအောင်' ဟု ကျေးဇူးရှင်ကို

ဂျစ်ကန်ကန်ကလေး အန်တုပြီး နောက် ထမင်းစားပွဲ၌ ယောက္ခမလောင်းတို့ရှေ့မှာ လှပုံလှပန်း စမတ်ကျကျဖြစ်အောင် ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အသစ်လဲရန် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

မိမိကိုယ် မိမိ ဂရုတစိုက် အလှပြင်တတ်သော မိန်းမတို့သည် ရေမချိုးမီ သနပ်ခါးသွေးခြင်း၊ ရေချိုးပြီး၌ ဝတ်ရန် အဝတ်အစားကို အသင့်ပြင်ထားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြပေရာ မြသန်းလည်း ထိုအတူပင် နောက်လဲမည့် အဝတ်အစားကို သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ၊ ပုဆိုးကို ကြီးတန်းမှာ တင်လိုက်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီကိုမူ အားလုံး ကြယ်သီးများ တပ်ပြီးနောက်၊ လက်ဆွဲအိတ်ထဲ၌ တွန့်ကြေခဲ့သည်များကို ပြန်ရန်အောင် အပန်းတကြီး ပွတ်သပ်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဖြန့်၍ ထားခဲ့သည်။

ယင်းအချိန်၌ မြသန်းမှာ သူ့ဘဝတာတွင် မကြုံခဲ့ဘူးသေးသော ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ကြည်နူးနေ၍ ရေချိုးရင်း သီချင်းတညည်းညည်း နေရာမှပင် သူ့အသား ချောကလက်နုရောင်နှင့် အင်မတန် ပန်ရသည်ဟု သူ့ဘာသာ သူထင်သော ဝတ်တော့မည့် ရှုပ်အင်္ကျီနံ့သာရောင်ကလေးကို မျက်စိထဲ မြင်ရောင်ကာ အလွန် ပီတိဖြစ်နေသည်။

သို့သော် သူ့ခမျာကြီး ကံဆိုးမိုးမှောင် ဝင်ချင်တော့ သူ့ရေချိုးခန်းမှ ပြန်အလာတွင် ဖြူဖွေးသော အိပ်ရာခင်းပေါ်ရှိ နံ့သာရောင် သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကလေးပေါ်တွင် ဆီးချိုလိပ်ခွံရောင်ရှိလျက် ဆီဆွတ်ထားသကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေသော ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့ဘက်ကို ကျောခိုင်း၍ ပုခိုင်းဝိုင်းကြီး ထိုင်ကာ၊ ဘယ်ဘက်လက်က မြသန်း၏ ရှုပ်ကြယ်သီးကလေးများကို တရုတ်ပေသီးတွက်လျက် ညာဘက်က အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို တဖျစ်ဖျစ် ကုတ်ခြစ်ပြီး သူ၏ နှစ်ချုပ်ကြွက်စာရင်းကို ရှင်းနေဟန် တူပေသည်။

မြသန်းသည် မြင်လျှင်မြင်ချင်း နွားအိုကြီး မှင်သက်မိသလို ကြက်သေ သေသွားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲကာ ကပျာကယာ ပြေးသွားပြီး ကြောင်ကြီး၏ လည်ကုပ်ကို ဆွဲမြှောက်၍ ဝရန်တာ လသာဆောင်မှသည် မြေပြင်သို့ တအား ပေါက်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်တွင် လူ့ဘဝကို ရရန်မှာ နတ်ပြည်က အပ်တစ်စင်းနှင့် လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်း အသွားချင်း ထိရန်ထက် ခဲယဉ်းဘိသေးသည် ဆိုထားပါလျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်မှာပင် လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေသည် ခြံကွဲချင်း ခတ်ရာဝယ် မြေဇာပင် နှစ်ဖက်ညှပ်ခံရသလို အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ ကြား၌ ဘယ်တော့ ကုန်ခန်းမည် မသိနိုင်လောက်အောင် ပေါများနေလေရာ မြသန်းပစ်လိုက်သော ကြောင်ကြီးသည် မြေပြင်သို့ ရောက်ရန် (၅)ပေ၊ (၅)လက်မ အလို၌၊ (၅)ပေ၊ (၅)လက်မတိတိ အရပ်ရှိသည့် လမ်းလျှောက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်၏ ငယ်ထိပ်နှင့် ဒါရိုက်ဟစ် တွေ့ဆုံခြင်းမှာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ ရှိမည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား ခင်မမ၏ ဖခင် ဦးဘရင်တည်း။

ဦးဘရင်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကြောင်ကျလာသော အခါ၌ အလန့်တကြား...

"ဟယ်.. နင့်အမေကလွှား" ဟု အော်လိုက်ရာ၊ သူ့အနီးရှိ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ခေါင်းတစ်လုံးထွက်လာပြီး...

"ဘာများတုန်း ကိုဘရင်ရဲ့။ အလန့်တကြား"

ခင်မမ၏ မိခင် ဒေါ်ဇာကျယ် ဖြစ်သည်။ ဦးဘရင်က...

"ကောင်းကင်က ကြောင်မိုးရွာတယ်ကွ။ ဝန်ကြီးချုပ်ပြောတဲ့ ရွှေမိုး ငွေမိုးတော့ မရွာသေးဘူး"

"အို... တော်မလဲ၊ ကြံကြံဖန်ဖန်တော်၊ ဘာမိုးမှ မရွာပါဘူး။ နေသာနေတာ ရှင်မမြင်ဘူးလား" ဟု ဆိုပြီး အထဲ ခေါင်းပြန်ဝင်သွားသည်။

ထိုအချိန်၌ ဝရန်တာပေါ်မှ အောက်ငုံကြည့်နေသော မြသန်းသည် မိမိတောင်းပန်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ချောင်းမြောက်ကြီး တစ်ချက် ဟန်ကာ...

"အဟမ်း... ဒီ... ဒီမှာ... ဦး"

ဦးဘရင်သည် အသံလာရာကို မော့ကြည့်၍ မမြင်ဘူးသော သတ္တဝါကို မြင်ရသကဲ့သို့ အံ့သြစွာနှင့်...

"ဟေ..."

"အခုဟာ ကျ... ကျ... ကျွန်တော်" မြသန်း စကား ဓွေးသွားစိပ်ချော်နေရာ၊ ဦးဘရင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့်...

"ဘာ..."

"အခုန ဦးအပေါ် ကျတာ... ကျ... ကျွန်တော်"

ဦးဘရင်က မျက်လုံးဖြူကာ...

"ဘာ... အခုန.. ငါ့အပေါ်ကျတာ မင်း...။ မဟုတ်နိုင်တာကွာ။ ကြောင်ကြီးပါကွာ ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်ပါတယ်"

"အဲ့ဒါ... ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်က ပစ်ချလိုက်တာ"

"ဘာ... ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့ကို"

ဦးဘရင်မှာ ရှေ့သို့ စကားမဆက်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် မြသန်းမှာ ဘာမှ မပြောဘဲတော့ထဲ သူ့အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် မြသန်းသည် ဦးဘရင်အား မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မသိသေးချေ။

ဤကြောင်ပစ်မှုကား ဤနေရာတွင် ဤမျှနှင့်ပင် ကိစ္စပြီးသွားပါ၏။

*****

မြသန်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးစားနား မကျရကား၊ ဆင်သေကို သားရေအုပ်ဘိသကဲ့သို့ အဝတ်ကို သေသေသပ်သပ် ဝတ်လေ့ရှိရာ အခုနကြောင်ကြီး ဂဏန်းတွက်သွားသဖြင့် တွန့်ကြေနေသော အင်္ကျီကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် တစ်ထည်အသစ် ထုတ်လေသည်။

ဤနေရာတွင် မြသန်းသည် အခြားလူများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားပုံကို ဖော်ပြရဦးမည်။ အများအားဖြင့် လူတို့သည် ရေချိုးပြီးနောက် ကိုယ်စိုစိုမှာ ပေါင်ဒါပွတ်၍ စွပ်ကျယ်ဝတ်သည်။ ပေါင်ဒါများများ ထည့်လိုလျှင် လည်ပင်းပေါက်မှ ရင်ဘတ်နှင့် ကျော်ကို ဖြူးချကြသည် မဟုတ်တုံလော။ မြသန်းကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ စွပ်ကျယ်မဝတ်မီ ပေါင်ဒါကို မသုံးသေးဘဲ ဝတ်ပြီးမှ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဂျိုးကြားကို စွပ်ကျယ်အပေါ်က ပေါင်ဒါပွတ်၏။ အသားကို ပေါင်ဒါထိသော် သေအံ့ထင်ဘိလော မပြောတတ်။ ဘယ်ဆရာကောင်းများဆီက နည်းနာ ယူသည်မသိ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်နည်းလမ်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထိုနေ့ကား မြသန်းသည် ဇနီးလောင်းနှင့် ယောက္ခမလောင်းတို့ ရှေ့မှာ ပွဲထိုင်ဆင်းရဲမည်ဖြစ်၍ စွပ်ကျယ်ပေါ်မှ ပေါင်ဒါကို တော်တော်များအောင် အထပ်ထပ် ပွတ်သည်။ သူ့စွပ်ကျယ် ရင်ဘတ်မှာ တောကျောင်းဆရာ၏ မြေဖြူသုတ်သော အဝတ်စုတ်လောက် အမှုန်တထောင်းထောင်း ထမှ၊ ရှုပ်အင်္ကျီ ဝတ်လိုက်၏။

သူ အဝတ်အစား အားလုံးပြင်ပြီးသောအခါ၌ အသက်အားဖြင့် သူ့အဖေလောက်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ "သခင်မကလေးက ထမင်းပွဲ အသင့်ဖြစ်ပြီးပါ၍ ကြွတော်မူရန် ဖိတ်ခေါ် ခိုင်းလိုက်ပါသည်" ဟု အင်မတန်မှ ရှိသေစွာ ပြောလေ၏။

ထိုလူကြီး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကြောက်ဖွယ်လိလိ ကြီးကျယ်သန်စွမ်းဘိ၏။ စစ်သုံး စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ကြွက်သားလုံးကြီးတွေ အပြိုင်းပြိုင်းထနေသော လက်မောင်းကြီးများမှာ သာမန်လူတို့၏ ပေါင်လုံးမျှ ရှိ၏။ ထို့ပြင် ဤလူကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သခင်၏ အမိန့်ကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ်သော ကျေးကျွန်ကောင်းတို့၏ ရုပ်လက္ခဏာ ရှိ၍၊ အကယ်တမ္မ ခင်မမက မြသန်းအား ဆွဲယူခဲ့ပါဟု မှာကြားလိုက်သော် မြသန်းမှာ အခုန သူ ကြောင်ကို မယူလိုက်သကဲ့သို့ အလွယ်ကလေး မြောက်ပါသွားမည် ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် မြသန်းကား ဤအထိ မတွေးဘဲ၊ ခင်မမတို့ အစေခံဟာ သူ့အစေခံယူ ခပ်တည်တည်ကြီး "ကောင်းပြီ" ဟု သခင်သံနှင့် ပြောလိုက်၏။ လူကြီးသည် ရိုသေစွာပင် ဦးခေါင်းညွတ်၍ သွား၏။ မြသန်းစိတ်တွင် ဤလူကြီး၏ ကျေးကျွန်ပီသပုံကြည့်၍ မျက်စွက်ပြဲပြဲ မေးတွဲတွဲရှိသော အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်ကို သွား၍ သတိရ၏။ သို့သော် ထိုအယ်ဒီတာ၏ နာမည်ကိုကား သူ ရုတ်တရက် ဖော်မရချေ။

မြသန်း ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကြောင်နှင့် ဆော်ထည့်ထားသော ဤဂေဟာ၏ အိမ်ဦးနတ်ရှင် ဦးဘရင်သည် စားပွဲထိပ်မှ ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် မြသန်းသည် သူ ကြောင်နှင့် ပစ်စဉ်က ရေချိုးခန်းမှအပြန် မျက်မှန်ချွတ်ထားသည်ဖြစ်၍ နဂိုမျက်စိက ဤမျှအကွာကို မသဲကွဲသောကြောင့် မမှတ်မိချေ။ ဦးဘရင်လည်း ယခု မြသန်းအား မျက်မှန်နှင့် မြင်ရသောအခါတွင် ပုံတစ်မျိုးဖြစ်နေ၍ ဇဝေဇဝါ ကြည့်နေသည်။

လေးထောင့်စားပွဲကြီးမှာ တစ်ဖက်နှစ်ယောက်၊ လူရှစ်ယောက် ကောင်းစွာ စားနိုင်လေရာ၊ ယခု ဦးဘရင် လင်မယား၊ မြသန်းနှင့် ခင်မမအပြင် အခြား အဒေါ်ကြီး (၃)ယောက်နှင့် (၇)ယောက်သာ ရှိ၍ မြသန်းမှာ ခင်မမပေးထားသော ဘက်တွင် ဘုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။

ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်ဇာကျယ် စုံတွဲထိုင်၍ ခင်မမက သူ့ဖခင်အနီးမှာ မြသန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျသည်။ ဦးဘရင်နှင့် မြသန်းဆိုလျှင် ဒေါ်ဇာကျယ် တစ်ယောက်ခြား စားလွယ်မှတ် ဖြစ်၏။

ထမင်းပွဲစလျှင် ခင်မမက "ကဲ ကိုမြသန်း စား" ဟု ဆိုရာ ကျွန်တော်တို့ကောင်ကြီးက စကားရည်ပြီး...

"ဟာ... မခင်မမ... ကျွန်တော်ကတော့ စားမှာပဲ။ ဘယ်တော့မှ အားမနာတတ်ဘူး။ ဟောဒီဟင်းမျိုးတွေလည်း ကြိုက်က ကြိုက်ပါဘိသနဲ့၊ ဟီးဟီး..."

ဤစကားကို ပြောခြင်း၏ မြသန်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ၏ ရင်းနှီးဖော်ရွေခြင်းကို ကြားရပါက အိမ်ရှင်များ သဘောကျကာ "အေး.. အဲဒီလိုမှပေါ့။ စားသာ စားကွယ့်" ဟူသော စကားမျိုး မျှော်လင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကောင်ကြီး ကံဆိုးလေတော့ သူထင်သလို မဟုတ်လေဘဲ ခင်မမအမေနှင့် အဒေါ်ကြီးသုံးယောက်သည် မြသန်းအား တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြပြီးနောက် "ဘယ့်နယ် သူများအိမ်က ပစ္စည်းများ မဟားတရား ကြိုက်ပြီး အားမနာ ပါးမနာ စားမယ့်ကောင်မျိုးပါလိမ့်" ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ပါသည့် မျက်လုံးတို့ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်ကြကုန်သည်။ မသိမသာ နှုတ်ခမ်း ရွဲ့ကြကုန်သည်။ မဲ့ကြကုန်သည်။

ဦးဘရင်ကား ပထမ ဇဝေဇဝါနေရာမှ မြသန်း၏ သံပြာဆိုကြီးကို ကြားလျှင်ကြားချင်း သူ့ကို ကြောင်နှင့်ဆော်သော အကောင်ကို မှတ်မိကာ ခင်မမဘက် စောင်းငဲ့ပြီး...

"သမီး"

"ဒက်ဒီ..."

"ဒီကောင် ဘယ်သူလဲ"

ခင်မမမှာ နှုတ်ခမ်း လက်ဝါးကလေးကာ၍...

"ရှိုး..."

သို့သော် အဘိုးကြီးက မရ။

"ဘာရှိလဲ၊ ဒီကောင် ဘယ်သူလဲ၊ မေးနေတာ"

ခင်မမမှာ မနေသာတော့ဘဲ...

"ကိုမြသန်း"

"ဘယ်က ကိုမြသန်းလဲ"

"ရှုရှားသံရုံးက"

"ရှုရှားက... မြန်မာယောင် ဆောင်လာတာလား။ ရှုရှားလူမျိုး ဒီလောက် အရပ်ဆိုးမှန်း ငါမသိဘူး"

"အိုး... ဒက်ဒီ..."

"ဘာအိုး... ဒက်ဒီလဲ၊ ဒီကောင် ဘာလို့ ဒီရောက်လာတာလဲ"

"သမီးခေါ်ခွဲလို့"

"ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတာလဲ"

"သမီးမိတ်ဆွေပဲ၊ အိမ်လည်ပေါ့"

"ဒီကောင်မျိုးမှ ရှာကြံ ခေါ်တတ်ပလေ သမီးရယ်၊ ရာဇဝတ်ကောင် ဖျက်နာနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် အရှူးရုပ်"

"အိုး... ဒက်ဒီ"

“ဘာအိုး... ဒက်ဒီလဲ။ လူပေါ်ကို ကြောင်နဲ့ပစ်ချတာဟာ လူမှိုက်နဲ့အရှား တစ်ဦးဦး ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့”

“ခက်ပါပြီ ဒက်ဒီရယ်”

“ဘာခက်ပါပြီ ဒက်ဒီရယ်လဲ။ ငါက ခံရလို့ ပြောတာ။ သူက ဘယ်နေ့အထိ နေမှာတဲ့လဲ”

“အင်္ဂါနေ့”

“အောင်မယ်လေး... ဒီနေ့မှ စနေပါလား။ ဘုရား ဘုရား သုံးရက်ကြီးတောင်၊ ဒီအတွင်း လူဘယ်နှစ်ယောက်ကို ကြောင်ဘယ်နှစ်ကောင်နဲ့ ပေါက်ချဦးမလဲ မသိဘူး”

မြသန်းမှာ ဘာမှ မဟာသာ၊ သူ့ဘက်က ဖာထေးမည့်လူလည်း ခင်မမက လွဲ၍ မရှိ။ အဒေါ်ကြီးများကလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ စားသောက်နေကြသည်။ မျက်နှာကြီးတွေ အောက်ချ၍ မကြည်မသာ ရှိနေကြသည်။

မြသန်းမှာ ထပြေးရန် ခက်သည်နှင့် ဆက်၍သာ စားရရာ၊ ထမင်းလုတ်တွေ ဘယ်လိုခွံမိသည် မသိဘဲ၊ နောက်ဆုံး ဝိုက်ပြည့်၍ ထမင်းပွဲမှ ထခဲ့ရလေသည်။

ညဉ့်အမှောင် ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဓာတ်မီးရောင် လင်းလေပြီ။ မြသန်းသည် ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လေသည်။ သူ အင်မတန် နှစ်သက်သော ကျားပျံဆေးလိပ်ကို ဖွာလေသည်။ သူ့စိတ်ကူးတွင် ဤဧည့်ခန်းမှာ ဦးဘရင်နှင့် တွေ့ရှိပါက ရှိခိုးဦးချသည်အထိ တောင်းပန်မည်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူ့သမိလိုချင် သူ့အမေ ဖျာလိုတောင် လိပ်ရသေးတာ။ သူ့အဖေရှေ့မှောက် ဖူးထောက်ရသည်များ အောက်ကျလှသည် မဆိုနိုင်ပါ။ ဒါကို အောင်လင်းတို့ ကျော်လင်းတို့ မသိ ပြီးတာပဲ။

သို့သော် ငယ်ရာမှ ကြီးလာ၍ ထိုတိုက်ပွဲမျိုး ကျွမ်းကျင်နေဟန်ရှိသော ဦးဘရင်သည် တစ်ဖက်သူက တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုနိုင်အောင် တစ်ချီ တစ်ချီသာ အမှောင်ထဲမှ ပေါ်လာပြီး ‘အင်ဘွတ်ရီ’ တိုက်နည်းကို ဆင်လေသည်။

မြသန်း ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်၍ (၁၅)မိနစ်မျှ အကြာ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆီမှ ဦးဘရင်သည် မီးရောင်အောက် ဖြုတ်ခနဲ ရောက်လာကာ “ထွီ... ရုပ်ကိုက ကျက်သရေ ကင်းမဲ့ပါတီ” ဆိုပြီး မြသန်းက သူ့ကိုမျှ စေ့စေ့မကြည့်လိုက်ရမီ မှောင်ထဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဒုတိယတစ်ဖန်၊ နောက်တစ်မိနစ်အကြာ၌ ဦးဘရင်မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် မီးရောင်အောက် ပြန်ပေါ်လာကာ “ဘယ်လိုမျိုးရိုးကများ ပေါက်ဖွားလာတာပါလိမ့်” ဆိုပြီး ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

ဤမှ နှစ်မိနစ်မျှ အကြာ၌ကား တတိယအကြိမ် "ဒင့်မျက်နှာက ကြာကြာကြည့်လေ... ကြည့်လေ၊ ဘာသာများ ထုထားတာပါလိမ့်"

ယင်းသို့လျှင် မြသန်းမှာ နှစ်မိနစ် တစ်ခါ၊ သုံးမိနစ် တစ်ခါ ဆိုသလို မှောင်ထဲမှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားသော ထိုးစစ်ကို ခံနေရသည်။ မိမိက မိသားစုသားပီပီ ပြုချင်ပါလည်း ဘယ်လိုမှ တုံ့ပြန်ခွင့်ကို မရလေတော့၊ ကြာလတ်သော် 'ဒီလူကြီးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ မိန်းမအုပ်စုကို ဝင်မှပဲ' ဟု စိတ်ကူးပေါက်လေသည်။

ဤအချိန်၌ အဒေါ်ကြီးသုံးယောက်သည် အိမ်ထဲ အတွင်းကျကျ တစ်နေရာ၌ ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။ ခင်မမက သူတို့နှင့် မနီးမဝေးမှာ သိုးမွေးထိုးနေသည်။

မြသန်းသည် ဘယ်လိုက ဘယ်လို စတင်ဝင်ရမည်နည်းဟု ကြံစည်နေစဉ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သည် စကားပြောလက်စ တန်းလန်းနှင့် သောက်ပြီးသား ကော်ဖီပန်းကန်ကို ဟိုချရမလို့ ဒီတင်ရမလို့ ဖြစ်နေသည်ကို မြသန်း မြင်လေသော်၊ လျင်စွာ ထိုင်ရာမှထသွားပြီး "အန်တီ ပေး" ဟု ဆိုကာ အဒေါ်ကြီးလက်ထဲက ပန်းကန်ကို ယူ၍ အနီးရှိ စားပွဲသို့ သွားချမည်အပြင် ကြောင်တစ်ကောင်ကို တက်နင်းမိရာ 'အွမ်' ခနဲ ကြောင်သံနှင့်အတူ "အောင်မယ်လေး ကြောင်ကလေး သေပါပတော့" ဟု အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က အော်လိုက်လေသည်။

မြသန်းသည် ကြောင်ကို နင်းမိမှန်း သိလျှင်သိချင်း ခြေလှမ်း ပြန်နင်းလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုခြေထောက်ပင် ဒုတိယတစ်ကောင်ကို တက်နင်းမိပြန်၍ "အောင်မယ်လေး နောက်တစ်ကောင် သတ်ပြန်ပါပြီရှင့်" ဟူသော ဒုတိယအဒေါ်ကြီး၏ အသံထွက်လာပြန်သဖြင့် အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

"အောင်မယ်လေး... ကျုပ်မှုန်ကြီး အသက်ထွက်ပါပြီ တော်တို့ရဲ့။ ဘယ်နှယ် သေခြင်းဆို၊ ကာလနာလဲ" ဟု တတိယ အဒေါ်ကြီးက ကျိန်ဆဲလိုက်ပြန်လေသည်။ အကြောင်းမှာ မြသန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တတိယ ကြောင်တစ်ကောင်ကို တက်ထိုင်မိခြင်း ဖြစ်၏။

ကဲ... ဇွေးနေရာ မရတော့ ဖြစ်ကပြီ။ မြသန်းသည် ဇောရွေးများ ပြန်ကာ ခင်မမကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယင်းအခိုက်၌ပင် ခင်မမသည် ထိုင်ရာမှ ထလာကာ ဖယောင်းတိုင်တစ်ခုကို ပေး၍..

"ကိုမြသန်း ရှင့်အိပ်ခန်းမှာသာ သွားအိပ်ပါတော့"

မြသန်းသည် ဒီညတော့ ဘယ်လိုမှ အပေါက်အလမ်း မတည့်တော့ပြီကို သိ၍ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ခင်မမဖေးသော ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရတော့လေသည်။

ဝစ်ဝစ်ကား ဤ အိမ်သားများသည် ခွေးများ၊ ကြောင်များကို မြောက်မြားစွာ မွေးမြူထား၍ ခွေးများ၊ ကြောင်များသည် အိမ်အနံ့ပြားသီး၌ ရိုလေရာ၊ မြသန်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ၌ ခွေးကြီး တစ်ကောင်သည် အိပ်ရာပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ မြသန်းကို ဆီး၍ ဟိန်းဟောက်လေသည်။ သူ့ လက်အောက်၌လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို ဆုပ်ကိုင်ထားကြောင်း မြသန်းသည် ဖယောင်းတိုင် မီးကလေးဖြင့် အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ အနီးသို့ကား မကပ်ရဲချေ။ ခွေးကြီးသည် ဖြူဖွေးသော သွားများကို ဖြဲလျက် မြသန်းအား သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာကို ပြသလို ရှိနေသည်။

မြသန်းသည် ဖယောင်းတိုင်ကို စားပွဲပေါ်၌ ချကာ ခွေးကြီးအား လက်ဟန်ဖြင့် ပြ၍ “ဟဲ့... ဆင်း... ဟဲ့... ဆင်း” ဟု မောင်းပါသေးသည်။ သို့သော် မရ၊ ပို၍သာ ဒေါသထွက်လာလေသဖြင့် မြသန်း လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ... ခုည ငါ့မှာ အိပ်ဖို့နေရာမှာ အခက်ပါလား” ဆိုပြီး အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ကာ “အင်း... ငါ... ဒီကုလားထိုင်ပေါ်မှာချည်း ငုတ်တုတ် မိုးလင်းနေရပါသော် ကြီးစွာသော ဒုက္ခပါတကား”

ခွေးကြီးသည် မြသန်း ဆိတ်ငြိမ်သွားသောအခါ၌ ဆက်လက်ပြီး သွားဖြဲမပြတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းကို ကုန်း၍ လျက်နေသည်။

အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် မြသန်းသည် ဒီခွေးကြီး အိပ်ရာပေါ်က သူ့ဘာသာသူ ဆင်းတာ စောင့်နေတာထက်၊ အောက်ထပ်သွားပြီး အကူအညီ ခေါ်ရကောင်းမလားလို့ စိတ်အိုက်အိုက် ရှိသည်နှင့် ဤအခန်းက ဝရန်တာ လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ တစ်ဖက်ခန်းက ပြတင်းပေါက်တစ်ခုသည် ပွင့်၍ အတွင်းမှ မီးရောင်လင်းနေတာ မြင်ရသည်၌ အထဲလူရှိမှာပဲဟု သူလှမ်းခေါ်သည်။ ခေါ်ပုံမှာ...

“ဒီမှာ... ခင်ဗျ။ ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဗျို၊ ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဒီမှာ...”

ထိုပြတင်းပေါက်မှ ခင်မမအမေ ဒေါ်ဇာကျယ် ခေါင်းထွက်လာကာ...

“ဟဲ့... သူငယ်၊ အချိန်မဟုတ် သူများအိပ်ချိန်မှာ ဘယ်နှယ် အပြင်ထွက်ပြီး သီချင်းဆိုနေတာလဲ”

“ကျ... ကျ... ကျွန်တော်၊ သီချင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ”

“နို့... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒီ အခန်းက လူကို လှမ်းခေါ်တာပါ”

“ဘယ်သူကိုလဲ”

"ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

"ဟဲ့... ဒီအခန်းမှာ ငါတစ်ယောက် ရှိတာပဲ"

"အဲဒီ တစ်ယောက်ကိုပါပဲ"

"ဘာကိုစွဲရိုလို့လဲ"

"ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ခွေးကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်ဗျ"

"ငါ့အခန်းထဲ နှစ်ကောင်တောင် ရှိသေး"

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲက ခွေးကြီးက..."

မြသန်းစကား မဆုံးမီ...

"ဘယ်လို အရောင်လဲ"

"အမွှေး ခပ်ညိုညို။ ထိပ်က ကြာနဲ့"

"ဟာ... အဲ့ဒါ ကျားမောင်ပဲ" ဆိုပြီး...

ဒေါ်ဇာကျယ်သည် စိတ်မရှည်သလို ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။
မြသန်းသည် ပြူးကလာ၊ ပြာကလာ အသံနှင့်...

"ဟာ... ဒေါ်ဒေါ် ခဏနေပါဦး" ဆိုမှ ဒေါ်ဇာကျယ် တံခါးပြန်ဖွင့်လာ၍...

"ဘယ့်နယ်တုန်းကွယ့်"

"အဲဒီခွေးကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ့်နယ်လုပ်ရမလဲ"

ဒေါ်ဇာကျယ်အသံမှာ ရုတ်တရက် ဒေါသပါလာကာ...

"အောင်မာ... ဘယ့်နယ် လုပ်ရမှာတုန်း၊ နင်က ငါ့ခွေးကို လက်ဖျားနဲ့ ထိခံထိကြည့်စမ်း"
ဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ငြောင်းခနဲ တအားဆွဲပိတ်လိုက်လေ၏။

မြသန်း ခေါင်းငိုက်ဆိုက် ကျလေ၏။ အရေးတော်ပုံ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလေပြီ။
မြသန်းသည် 'အကြံခက်ပါသနော်၊ သန်လျက်တော် ကျောက်ဖျာအောက်မှာ' နှင့် အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်အလာတွင် ကျားမောင်သည် သူ့သခင်မ ပြောသောစကားကို ကြားလေသလား မသိ။ ယခုမှ
ပိုမိုခက်ထန်ကာ ခုတင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ချပြီး မြသန်းကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဟပ်လိုက်လသည်။
သို့သော် မြသန်းမှာ အရေးကြုံတော့ သက်လုံကောင်းလေ၍ သူ့ကျောလယ်လောက် မြင့်သော
အဝတ်စီရိုပေါ်သို့ နောက်ပြန် လက်ထောက်ကာ ခုန်တက်လိုက်မိသဖြင့် သီသီကလေး

လွတ်သွားပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ အောက်ပြန် မဆင်းရဲပါ။ ကျားမောင်သည် အောက်မှ သွားဖြင့် ခြမ်းခြောက်၊ ကြမ်းမောင်းလျက် ရှိ၏။ အသေရရ၊ အရှင်ရရ စားမည့် ဝါးမည့်နယ်တည်း။

ကဲ... မြသန်းမှာ ယခုမှ ပို၍ နယ်ကျဉ်းသွားပြန်လေပြီ။ အခုနဆိုလျှင် အိပ်ရာခုတင်ပေါ်မှ လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံးကို ပိုင်စိုးပါ၏။ ယခုမှ အလျား(၃)ပေ၊ အနံ (၂)ပေမျှ ရှိသော ဗီရိုထိပ်ကလေးပေါ်သာ ဖြစ်တော့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤမျှ ဧရိယာရှိသော ကျွန်းကလေးပေါ်၌ သဘောပျက်၍ ရောက်ရှိနေသော သူနှင့် တူ၏။

ခက်ချေပြီတကား။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း"

မြသန်းသည် သက်ပြင်းကြီး အလီလီ ချလေ၏။ (၇၅)ခါလောက် ချိမ့်သောအခါ၌ သူ့အဖြစ်ကို တစ်မျိုး ဖန်တီးပေးသည့်သူ ရောက်လာ၏။ အခြား မဟုတ်ပေ။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ခွေးစုတ်ဖွားကလေး တစ်ကောင်ဖြစ်၏။

ကျားမောင်သည် ဤခွေးကလေး အခန်းထဲကို ဝင်လာတာ မြင်လေလျှင် မြသန်းကို မာန်ဖိနေရာမှ ခွေးထီးတို့၏ ဂေါ်စတိုင်သို့ ပြောင်းသွားကာ ခွေးစုတ်ဖွားကလေးရှေ့မှာ လက်နှစ်ချောင်းကို ဆန့်တန်းလျက် နားရွက်နှစ်ခုကို စု၍ ချော့မြှူ၏။ နောက်က အမြီးကိုလည်း ဖင်ပြုလောက်အောင် ထောင်ကျွေးကာ တယမ်းယမ်း နဲ့၏။

သို့သော် ထိုခွေးဖြူကလေးက အင်မတန် မာန်ကြီးဟန် တူသည်။ ကျားမောင်၏ ချော့မြှူချက်ကို လက်မခံဘဲ၊ သွားကို ဖြင့် ဟဲခနဲ မာန်ဖိကာ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ပြေး၏။ ကျားမောင်လည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။ တစ်ခဏအတွင်း၌ အပြင်မှ ဆူညံညံ ကိုက်ခဲသံ ကြားရပြီးနောက် မကြာမီတွင် ထိုခွေးဖြူကလေးသည် မြသန်းရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ဗီရိုအောက်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ မြသန်းကို မျက်နှာကလေး စောင်း၍ မော်ကြည့်နေသည်။

ခွေးကလေး၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ သဘောကောင်းဟန် ရှိ၍ မြသန်းသည် မိတ်ဖွဲ့အံ့ဟု သူ့အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ကာ၊ အောက်သို့ တွဲလဲချ၍ လှုပ်ခါပြ၏။ ခွေးကလေးက သဘောကျကာ၊ လက်ကလေးတွေ မြှောက်၍မြှောက်၍ လိုက်ဖမ်းသည်၌ မြသန်းသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ချပေးလိုက်၏။ ခွေးကလေးသည် လက်ကိုင်ပဝါကို ရလေလျှင် အလွန်ပင် ရွှင်မြူးစွာ ကိုက်ယမ်းမြှောက်ချီ၍ ကစားလေသည်။

ထိုအခါကျမှ မြသန်းသည် ဗီရိုပေါ်မှ ဆင်း၍ ကျားမောင် နောက်ထပ် ပြန်မလာနိုင်အောင် တံခါးကို သွားပိတ်လိုက်၏။ ယင်းအခိုက်၌ ခွေးကလေးမှာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အကစားလွန်ကာ ဦးခေါင်းနှင့် ခုတင်တိုင် တအားရိုက်မိသဖြင့် တစ်ကောင်တည်း တဂိန်ဂိန်၊ တဂိုင်ဂိုင်

အော်လေသည်။ ပိတ်နေသော အိမ်ခေါင်းထဲ၌ အတော်ကြီး ဆူညံသွားလေသည်။ ထို့နောက် အနာပျောက်သွားသောအခါ၌ အမှတ်မရှိဘဲ တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ ကစားမြဲ ကစားပြန်လေသည်။

မြသန်းက ခွေးကလေးကို ကြည့်ကာ သဘောကျနေစဉ် အပြင်မှ တခုနီးနီးနှင့် တံခါးထုသံ ကြားရ၍...

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်... ဖိုးမင်းဒင်"

သူ့အား ထမင်းစား လာခေါ်သော လူကြီး၏အသံ ဖြစ်သည်။

"ဘာကိစ္စလဲ"

ထိုအခိုက်၌ အပြင်မှ မိန်းမတွေ့အသံ တီးတိုးကြားရပြီးနောက် ဖိုးမင်းဒင်က...

"သခင်မကြီးက ခင်ဗျား အခုနိပ်စက်နေတဲ့ ခွေးကလေးကို အသက်မသေမီ ပြန်ပေးပါတဲ့"

မိန်းမတွေ့၏ တီးတိုးသံ ကြားရပြန်သည်။ ပြီးလျှင် ဖိုးမင်းဒင်ကပင်...

"ဒီကိစ္စမှာ အခုန အောက်တုန်းက ကြောင်ကလေးတွေကို တက်နင်းတဲ့ ထိုင်ချတဲ့ ကိစ္စနဲ့ပါရောပြီး နက်ဖြန်ကျရင် တိရစ္ဆာန်ညှဉ်းဆဲမှု ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ကို တိုင်ပိုး ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူရပါလိမ့်မယ်တဲ့"

တစ်ဖန် မိန်းမတွေ့ တီးတိုးသံ ကြားရပြန်ပြီး ဖိုးမင်းဒင်က အမိန့်တော် ပြန်ပြန်သည်။

"အခု ခင်ဗျာစီမှာ ရှိနေတဲ့ ခွေးကလေးကို ပြန်ပေးရင်ဖြင့် ခုခံမှုနဲ့ ကျုပ်က ဒီအခန်းတံခါးကို ကိုယ်နဲ့ ဆောင့်တွန်းဝင်ပြီး ခင်ဗျာခေါင်းကို ဟောဒီ သံတုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်ခွဲရမယ်တဲ့"

ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်။

ကြမ်းပြင်နှင့် သံတုတ်စောင့်သံ ကြားရသည်။

မြသန်းမှာ ကြောက်သွေးဖိုကာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရတော့သည်။ အပြင်၌ စီတန်းနေသည်ကား ဒေါ်ဇာကျယ်၊ ခင်မမ၊ အဒေါ်ကြီးသုံးယောက်နှင့် လက်ကောက်ဝတ်ခန့် သံတုတ်ကြီး ကိုင်ထားသော ဖိုးမင်းဒင်။ သခင်၏ အမိန့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာရတော့မည့်သဏ္ဍာန် ရှိသည်။

မိန်းမတွေ့၏ မျက်လုံးတို့မှာ (ခင်မမ မပါ) မြသန်းအား စူးစူးဝါးဝါး ရွံရှာ စက်ဆုပ်ဟန်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။

မြသန်းက ချောင်းမြောက်ကြီး တစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး...

"ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ"

သို့သော် လက်ဖြန့်ကာ ဒေါ်ဇာကျယ်က...

"တရားသူကြီး ရှေ့ကျမှ ထုချေပါ။ ဘယ်မလဲ တို့ခွေးကလေး" ဟု ဆိုပြီး သူ့သခင်များ အနီးသို့ ကပ်လာသော ခွေးကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ၊ အရိုးများ ဘယ်နှစ်ချောင်းကျိုးသလဲ။ ဝိုင်းဝန်း စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။ တစ်ချောင်းမျှ မကျိုးသည်ကို တွေ့ရမှ...

"တော်ပါသေးရဲ့။ အချိန်မီ အုပ်မိပေလို့"

မြသန်းက... "တစ်ဆိတ် နားထောင်ကြစမ်းပါ ခင်ဗျာ"

"တော်ပါပြီ"

"ခွေးကလေးက သူ့ဟာသူ ကစားရင်း ခုတင်တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ရိုက်မိတာပါ"

ငင်းတို့အထဲ၌ အတော်ကလေး နားလေးသော အဒေါ်တစ်ယောက်ပါလေရာ မြသန်းစကားကို ကောင်းစွာ မကြား၍ ခင်မမ အမေအား...

"ဘာတဲ့လဲ... ဇာကျယ်ရဲ့."

"သူ ကစားရင်း ခွေးကလေးခေါင်းကို ခုတင်တိုင်နဲ့ ရိုက်လိုက်တာတဲ့"

"အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား.. ရက်စက်လှချေလား"

ဒုတိယအဒေါ်က...

"ကြောက်မက်ဖွယ် လိလိပါကလား"

တတိယအဒေါ်က...

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ခွေးကြောင်တွေတင် နှိပ်စက်ရုံ အားမရဘဲ။ ညတစ်ချိန်ချိန်မှာ လူတွေကို ရန်ရှာမှာ စိုးရတယ်"

ယင်း၌ ဒေါ်ဇာကျယ်က...

"ဒါဖြင့် သူ့ကို အပြင်ထွက်ခွင့် မပေးဘူးလေ" ဆိုပြီး သူ့အစေခံကြီးအား "ဟေ့... မင်းဒင်ကြီး၊ သူ့အပြင်မထွက်ရအောင် တစ်ညလုံး မင်း ဟော့ဒီ တံခါးကစောင့်၊ ဒင်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားရင် ခေါင်းသာ တစ်ချက်တည်း ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်"

"ကောင်းပါပြီ သခင်မကြီး"

မိန်းမများ ထွက်ခွာသွားကြလေပြီ။ ဖိုးမင်းဒင်ကြီးတစ်ယောက်သာ သံတုတ်ကြီးထမ်းကာ ဓနုလီ စောင့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

မြသန်းမှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ခတ်တော့ဘဲ၊ အခန်းတံခါးပိတ်၍ အိပ်ရာခုတင်သို့ လျှောက်သွားပြီး စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ့ကိုယ်ကို မွေရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်ရာ၊ ကျောအောက်တွင် ပျော့စိစိနှင့် ခိုးလိုးခဲ့လှ။

ချက်ချင်းပင် ကျားမောင် လက်နှင့်ဖိ၍ လျှာနှင့် ကုန်းလျက်နေသော အရာဝတ္ထုကို သတိရပြီး ထကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်သေတစ်ခုပါကလာ။

အင်း... ဒါကြောင့် ကျားမောင် သူ့ကို စားမာန်ဖို့ပြီး ရန်ရှာသွားတာကိုး။

ကြောင်သေမှာ သိပ်မအေးသေး။ ခပ်နွေးနွေးနှင့်။ သေတာ တယ်ပြီး ကြာဟန် မတူသေးချေ။ ဘာကြောင့်များ သေတာပါလိမ့်။

သူ ကြောင်သေကို ဦးစံရှား လုပ်ကြည့်မည် စိတ်ကူးသည်။

သို့သော် ကြောင်သေကို စုံထောက်လုပ်တာထက် နံနက်တွင် မိမိနှင့် ဤကြောင်သေကို အတူတွေ့ပါက မည်သို့ ထုချေမည်နည်း။

အခုနခွေးကလေး သူ့ဘာသာသူကစားရင်း ခုတင်တိုင်နှင့် ရိုက်မိသည် ဆိုတာကိုမှ အမှုလိုက်က မိမိခုတင်တိုင်နှင့် ကိုက်ရိုက်သည်ဟု အတည်ပြုသွားသည်။ ယခု မိမိနှင့် ကြောင်သေကို လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေသည့် ကိစ္စမှာကား အဘယ်ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။ လျှောက်လဲချက် အယူခံကိုလည်း လက်ခံကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြောင်သေကို လက်ခံထား၍ မဖြစ်၊ စွန့်ပစ်မှ တော်ချေတော့မည်။

ဘယ်မှာ စွန့်ပစ်မည်နည်း။

အောက်ထပ် တစ်နေရာရာ သွားထားလိုက်၍ နောက်တစ်နေ့၌ တံမြက်စည်းလှည်း၍ တွေ့ကြသော် ဤကိစ္စသည် မိမိနှင့် ဘာမှမဆိုင်တော့။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကြောင်သေကို အပြီးမှ ဆွဲ၍ ခုတင်ပေါ်မှ ယူချလာခဲ့သည်။ သို့သော် အခန်းတံခါး ဖွင့်မည်ပြုသည်၌ အပြင်ဘက်တွင် ဖိုးမင်းဒင်ကြီး၏ ခြေသံကို ကြားရလေရာ ချက်ချင်းပင် ဒေါ်ဇာကျယ်၏ အမိန့်ကို သတိရပြီး ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရလေသည်။

သူ တော်တော်ကြာကြာကြီး ကြောင်သေကို ကိုင်၍ ဝိုင်နေပြီးမှ 'အောင်မယ်လေး တကယ်ဆိုတော့' သူ... နောက်မှ စိတ်ကူးပေါက်လေသည်။ "ဒီကြောင်သေကို၊ ငါ အောက်ထပ် တစ်နေရာရာမှာ သွားထားစရာ မလို။ ဟော့ဟို အပေါက်ကနေ ပစ်ချလိုက်၊ ပြီးတာပဲ" ဟု စိတ်ထဲမှ

ရေရွတ်ကာ ပထမက အရှင်လတ်လတ် ကြောင်ကြီးကို ပစ်ချခဲ့သော ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ရောက်လျှင် ကြောင်သေကို အမြီးမှ ကိုင်၍ လွှဲယမ်းကာ တအားကုန် ပစ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပုဂံရာဇဝင်ကို ဖတ်ရသည်၌ ကျန်စစ်သားသည် အနော်ရထာမင်း၏ အရိန္ဒမာလုံကို ဘုံးပြေးလာပြီး ညအိပ်ခါနီး၌ လုံကို ချုံပုတ်ထဲ ရမ်းပစ်လိုက်ရာ သူ့ကိုဖမ်းရန် ချောင်းနေကြသော ရန်သူ(၇)ယောက်အား အစီအရီအားဖြင့် တံစို့လျှိုသလို ထိုးမိနေသည်ဟု ဆိုသည်ကိုပင် လက်ခံခဲ့ရပေရာ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက် မြသန်းပစ်လိုက်သော ကြောင်သေသည် ပူအိုက်သော နွေရာသီရယ်လို့၊ ည သစ်ပင်အောက်တွင် ကြီးစုတင်ကလေးနှင့် အေးအေးလူလူ အိပ်စက်နေသော သူ့ရန်သူ ဦးဘရင်၏ မျက်နှာတည့်တည့်၌ ထိမှန်သည်ကို မိတ်ဆွေတို့ ငြင်းဆိုရန် သင့်ပါသလော။

ဦးဘရင်သည် ကြောင်သေမှန်လျှင် မှန်ချင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထကာ...

“ဘယ်သူလဲဟေ့... ငါ့မျက်နှာကို ကြောင်သေနဲ့ ပစ်တာ”

ဦးဘရင်၏ အသံမှာ မိုးဟိန်းအောင် ကျယ်လောင်သဖြင့် အားလုံး အိပ်ခန်းအသီးသီးမှာ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်ကာ ဦးခေါင်းတစ်လုံးစီ ပြုထွက်လာကြသည်။ မြသန်းတစ်ယောက်သာလျှင် ဦးဘရင်အသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ဝရန်တာမှာ ပုထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဘာတုန်း ကိုဘရင်ရဲ့”

ဒေါ်ဇာကျယ်၏ အသံ။

“ငါ့မျက်နှာပေါ်ကို ကြောင်သေနဲ့ ပစ်ချတယ်ကွ”

“အိုး... ကြောင်သေ”

ဦးဘရင်သည် မျက်နှာမှန်သည်ထက် ကြောင်သေတာက ပိုအရေးကြီးသည့် အသံများ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟော့ဒီမှာ ကြောင်သေမှ အစစ်ကွ၊ ရေမရောဘူး။ ခြောက်လို့”

“ဘယ်ဆီက ပစ်လိုက်တာလဲ”

“ဘယ်ဆီက ရှိရမလဲ။ ဟော... ဟိုကောင်အခန်းကပေါ့”

“အမယ်လေး... ဘုရား... ဘုရား”

“အခု ခွေး မသတ်ဖြစ်လို့... ကြောင်...”

အပေါ်ထပ်မှ မိန်းမကြီးတွေဆီက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သံ ဖြစ်သည်။

“ဒါ... ဘယ်လို စီမံကြမလဲ။ ညနေက ငါ့ငယ်ထိပ်ပေါ်ကို ကြောင်အရှင်၊ အခုညမှာ ငါ့မျက်နှာပေါ် ကြောင်အသေ ပစ်ချတဲ့အကောင်ကို” ဆိုရင်း အိမ်ဆီလျှောက်လာကာ “ပေးကြ။ ငါ မောင်းမကန်က ယူလာတဲ့ လိပ်ကျောက်မြီး၊ ဒင့်ကျောက်တစ်ခုလုံး အရေကွာအောင် ချမယ်”

ယင်း၌ ဒေါ်ဇာကျယ်က...

“အမယ်လေး... ကိုဘရင်၊ ဒင့်တုပြီးတော့ဖြင့် ကိုယ့်လက် အသနခံမနေပါနဲ့။ မနက်ကျမှ ဥပဒေအရ စီရင်ပါစေ။ ဒင်းခုည ဘယ်မှ မသွားနိုင်အောင် အခန်းပေါက်က မင်းဒင်ကြီးကို သံတုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ အစောင့်ချထားလိုက်ပါတယ်”

ဤအခြေ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်သည် ဘာလုပ်မည်နည်း။ ဘာလုပ်စရာသာ ရှိတော့သနည်း။ သူ၏ ကြံရည် ဖန်ရည်ပေါ်မှာ တည်ပေသည်။

ဒေါ်ဇာကျယ် စကားပြောနေချိန်၌ မြသန်းသည် အိပ်ရာပေါ်က မော်လမြိုင် ခေါက်စောင်ကို သူ့တွင် အသင့်ပါခဲ့သော မောင်းချစားဖြင့် လေးပိုင်း ခွဲစိတ်နေသည်။

ထိုမှ (၁၅)မိနစ်မျှ အကြာတွင်ကား၊ မွန်းတိမ်းပသော ဆန်းတန်ခူး (၁၀)ရက်လ အောက်ဝယ်၊ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်လေးနှင့် ကြို့ကုန်းဘူတာဆီသို့ ရှေးရှု သွားနေသည်ကို မြင်နိုင်ပေ၏။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်မျှ မတိုင်သေးရာ သူသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက် အစောဆုံး အင်းစိန်-ရန်ကုန်သွား လော်ကယ်ရထားမလာမီ ဤဘူတာမှာပင် အိပ်စက်ရမည် ဖြစ်ပေ၏။

သုံးရက်တည်းနှင့် ယောက္ခမလောင်းများ သဘောကျစေမည်ဟု သုံးရက်စာ အဝတ်အစားနှင့် လာခဲ့သော မြသန်းသည် သုံးနာရီမျှ တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပါလေစ။

ထိုမှ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း မြသန်းသည် မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ဝိုက်တစ်လုံးနှင့် မဟုတ်မှု၍ အိမ်တစ်လုံးနှင့် ငါးပိုင်းတင်ကျန်ခဲ့သည်ဟု အောင်လင်းက ပြောပါသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့ ဆက်ပါဦး။

ဝန်ခံချက်

သူ၏ ပညာ၊ သူ၏ လစာ၊ သူ၏ ဂုဏ်ဒြပ်၊ သူ၏ ရုပ်ရည် (ဤဝတ္ထုထဲ ရေးသည်များမှာ ပျော်စေ၊ ပျက်စေ၊ ကလက်စေ သဘောဖြင့် အားလုံး ဆန့်ကျင်ဘက်များသာ ဖြစ်ပါ၏) ထို့ကြောင့် သူ့ကို လက်ထပ်လိုသော မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပါလျက် အိမ်ထောင်ကို လွတ်အောင်

ရုန်းမည်ဟု ဖွတ်ပေကပ်နေသော ကျွန်တော်တို့၏ သူငယ်ချင်း ရုရှားသံရုံးမှ အရာရှိကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးမြသန်းအား သူမခံချင်စိတ်ပေါ်၍ မိန်းမယူအောင် တမင်အရွဲ့တိုက် ရေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဒါနဲ့မှ တင်းခံနေသေးလျှင် နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်ရေးရပါဦးမည်။

သော်တာဆွေ

(ကိုမြသန်းနှင့် လက်ထပ်စေချင်နေသူမှာ သော်တာဆွေ၏ နှမဝင်းကွဲဟု ပြောသံကြားပါသည်။)

အယ်ဒီတာ

*****

ကျွန်တော်ရှင်

ကျွန်တော်သာလျှင် မလျော်တာထွင်၍ လူများနှင့် မတူအောင် အတတ်ဆန်းခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာမှာ ပုဗ္ဗေစသန္နိဝါသေ ကံအတိတာဘဝကြောင့် တရုတ်ကပြားကဲ့သို့ အသားရောင် ဖြူဆွတ်လျက်၊ နွဲ့နှောင်းသေးကွေး၍ မိန်းကလေးနှင့် တူပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိတ်နေသဘောထားမှာမူကား 'ကျွဲချိုလိန် လူနံပိန်' ဟု မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများ၏ ပြက်ရယ်ချင်းကိုပင် ခံရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စတိုင်မှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇာတ်လိုက်မင်းသားဟု အောက်မေ့ကာ ရှေး မြန်မာအဆွေကုမ္မဏီမှ ကွယ်လွန်သူ ရှင်ရှင်မင်းသား မောင်မောင်ကလေးကဲ့သို့ နသယ်ဆံပင်ကို နားရွက်နောက်သို့ လှန်တင်ရသော အမေရိကန် 'ဘလင်တီနို' ဆံတောက်ရှည်ကြီးနှင့် ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် တသသ နေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤအဖြစ်အပျက်ကို ဖန်တီးရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ပညာကလေး မတောက်တစ်ခေါက်နှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၍ သူငယ်ချင်း ကိုအေးမြင့်၏ နေအိမ်၌ တည်းခိုလျက် မျက်နှာမွဲကလေးနှင့် အလုပ်ရှာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်မှာ ဟိုဟိုဒီဒီ အကပ်ကောင်း မရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်လောက်မှ အသုံးမကျသူတွေ မဆီမဆိုင် အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့် ခလောက်ဖြစ်အောင် ခြောက်လုံးပြုစု ခါးထိုးနေကြသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ မည်ကဲ့သို့သော် ရာရာစစအလုပ်ကိုမျှ မရရှိဘဲနေခဲ့ရာ တစ်လမျှမကြာမီ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းကတော် မခင်သန်း၏ နှုတ်ခမ်းစုခြင်းကို ခံရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထုံးစံအတိုင်း အားနာသော မျက်နှာကလေးနှင့် ကိုအေးမြင့်ကား ကျွန်တော် အသုံးမကျသည်ကို ဖွင့်ဟ ဝန်မခံဘဲ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ မျက်နှာလိုက်မှု ရှိသောကြောင့်သာ ကျွန်တော် အလုပ်မရကြောင်းနှင့် ပြောဆို ညည်းညူမိရာ၊ သူငယ်ချင်းများအပေါ်၌ အလွန် စိတ်ထားကောင်းကြသော ကိုအေးမြင့်ပင်လျှင် ခေါင်းကုတ်၍ မျက်နှာရှုံ့ကာ အတော်ကြာမျှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး နောက် တစ်ခုခုကို စိတ်ကူးပေါက်သော အမူအရာနှင့်...

"ဟေ့... ခင်မောင်ကြည်။ မင့်ရုပ်က သိပ်ပြီး မိန်းကလေးနဲ့ တူတာပဲကွာ" ဟု မဆီမဆိုင် ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဤ မထူးဆန်းသော စကားအတွက် မျက်နှာရှုံ့မိကာ...

"အေး... ဒါအဆန်းလားကွာ။ ငါ့မိဘ မွေးထားတဲ့ရုပ်၊ ငါ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွ"

“ဆန်းတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း ရုပ်ရည်နဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပိုက်ဆံရနိုင်မယ့်နည်း တွေမိလို့ ပြောတာကွ”

ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံးပြူးကာ တင်ပါးကို လက်ဝါးနှင့်ကပ်၍...

“အမယ်လေး... ကြံကြီးစည်ရာကွ။ ဘယ်စစ်တပ်ထဲ သွားရမှာလဲ။ မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

သို့သော် သူက မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်...

“ဟေ့... ခင်မောင်ကြည် ငါက အကောင်းပြောနေတာကွ။ မင်းကို နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း။ အခု အစိုးရ သိန်းထိကြီး ဖွင့်နေတော့ ရန်ကုန်မြို့ လူစည်ကားတဲ့ လမ်းနံဘေးမှာ မိန်းကလေးတွေ ထိုင်တဲ့ လှောင်အိမ် ထိဆိုင်ကလေးတွေဟာ ထိတစ်ပတ် တစ်ပတ် ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ် အောက်မေ့သလဲကွ”

“ငါ ဘယ်သိမလဲကွ”

“အေး... မင်း မသိတာချည်းဘဲ။ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်လောက် ရတာကွ”

“မင်းပြောတာကလည်း ဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွ။ ငါက ဒီကောင်မလေးမျိုး တစ်ယောက်ယောက် ရအောင် ဂေါ်ရမှာလား”

“အေး... မင်းကဖြင့် ဂေါ်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေ။ တစ်ခါမှလည်း စွံတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ငါ စိတ်ကူးပေါက်တာက ဒီလိုကွ။ ငါ ထိဆိုင်ကလေးတစ်ခုဝယ်ပြီး ထိစာအုပ်ရင်းဖို့ ငွေထုတ်ပေးမယ်။ မင်းက မိန်းကလေးလို ဝတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ အမောက်ထောင်နဲ့ ထိဆိုင် ထိုင်ဖို့ပဲ”

“ဟာ... မင်းကလည်း မကြံကောင်း မစည်ရာကွ။ ဖုန်းကညာတစ်ပါး...”

“ဟေ့... ငါက အကောင်းပြောနေတာကွ။ မင်းလို ပါတီခင်အကပ်ကောင်းလည်း မရှိဘဲနဲ့ တော်ရုံတန်ရုံ မလုပ်ချင်တဲ့ကောင်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဝင်ငွေရအောင် ဒီနည်းလမ်းပဲ ငါ စိတ်ကူးမိတယ်”

ပထမဦး၌ သူ ရယ်စရာ ပြောနေသည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ သို့သော် စင်စစ် သူအတည်ပေါက်နှင့် ပြောနေသည်ကို သိရသဖြင့် ကျွန်တော့်သဘောမှာလည်း ခေတ်ဆန်ဆန်နှင့် လွယ်လွယ်ကူကူရမည့် အလုပ်ကို ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့်...

“ဟေ့... ကိုအေးမြင့် ငါ့မျက်နှာက မိန်းကလေးနဲ့ တူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ မိန်းမလို ဆံပင်ရှည်အောင် ဘယ်နှစ်နှစ် စောင့်ရမှာလဲကွ”

"အောင်မယ်... မင်း တယ်အတဲ့ ကောင်ပဲ။ အခု မင့်ခေါင်းမှာရှိတဲ့ ဇာတ်မင်းသား အုပ်လုံးသွင်းထားသလို ကေသာကြီးကို မိန်းမတွေ ဆံပင်နီအောင်၊ ကောက်အောင်၊ အမောက်ထောင်အောင် လုပ်တဲ့ ဆိုင်သွားပြီး ငွေအစိတ်တန် ခြောက်လခံ ကပြားအမောက်ထောင် ဘော့စ်ဟဲယားပုံ လုပ်လိုက်ရင် အခုဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်အထွက်မှာ ကြွက်မရှိ၊ ကြောင်ထ။ ဆရာမရှိ တပည့်လူပါးဝ ဆိုတာလို ကိုယ့်ဆံပင်ကို အရှေ့နိုင်ငံ၊ အနောက်နိုင်ငံသူတွေနဲ့ တူအောင် အတင်းအကြပ် ရုပ်လုံးသွင်းနေတဲ့ တို့ခေတ်သစ် မြန်မာမြာကပြား မဒီတွေအတိုင်း ဖြစ်ရောပေါ့ကွ"

သူပြောသည်မှာ ကျွန်တော်၏ တစ်တောင်နီးပါးမျှ ရှည်လျားသော နောက်လှန် ဆံတောက်ကြီးနှင့် ဖြစ်နိုင်၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်က စဉ်းစားနေရာမှ တစ်ဖန် သူက ဆက်၍...

"တကယ်လို့ ကုပ်ပေါ်က ဆံပင် နည်းနည်းတိုသေးရင် အောက်ဘက်ကနေပြီးတော့ ဆံပင်အစားထိုး အထက်လှန်ပြီး လိပ်ပတ်၊ အပေါ်က ပိုက်အုပ်လိုက်ရင် တကယ်မိန်းမ ဆံပင်ပေါ့ကွ။ မတတ်သာ ဆံပင်အဆက်နေရာ ပန်းကုံးလေး လှည့်ပတ်လိုက်ကွ"

ကျွန်တော်မှာ တကယ်ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သဘောပေါက်သွားကာ...

"ကဲ... ဒါ ထားပါတော့ကွ။ နားငွေ့ငွေ့ဝတ်ဖို့ကော နားပေါက်ဖောက်နေရဦးမှာလား"

"အောင်မာ... မင့်နယ် အခုခေတ်သစ် မြန်မာစစ်မြာတွေတောင် ကပြားမတွေ သဘောကျပြီး နားငွေ့ငွေ့ဝတ်တာ ဝိုင်းတယ်ထင်လို့ ရှိပြီးသား နားပေါက်တောင် ပြန်ပိတ်ချင်နေကြတယ်ကွ။ မင်းက ကပြားမကလေးလို နေမှာပေါ့ကွ။ အင်္ဂလိပ်လိုလေး မတောက်တစ်ခေါက် ပြောတတ်သားပဲ။ အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေ အရေးကြီးနေတာက နားငွေ့ငွေ့၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက် စတဲ့ ရွှေဝတ်၊ ရွှေထည်တွေ မဟုတ်ဘူး။ မဟာာ မဟာဝယ် ခေတ်ဖြစ်လေတော့ ဟိုအင်းအင်းကြီးဖို့နဲ့ ပါးတို့ နှုတ်ခမ်းတို့ နီနိုင်သလောက် နီပြီး... အမောက်ပုံ အမျိုးမျိုး ထောင်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးနေတာကွ။ ဒါတော့ကွာ ငဲ့မိန်းမ မခင်သန်း တာဝန်ထားလိုက်။ သူ့လည်း မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အမောက်ကျော်ဇောဖြစ်ပြီး ငါနဲ့ ညားတာပဲ"

ကျွန်တော်မှာ သူပြောသမျှကို သဘောကျ၍ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးမှ တခြားကိစ္စကို သတိရပြန်၍...

"ဟေ့ ကိုအေးမြင့်ရ မျက်နှာကတော့ ဟုတ်ပါပြီကွ။ စင်စစ် မိန်းမအဖို့မှာ တကယ်တန်း အရေးကြီးတာက တင်ပါးနဲ့ ရင်သားကွ။ ကဲ အဲဒါတွေကျတော့ တကယ် မဒီနဲ့တူအောင် ဘယ်နယ်လုပ်ပမောင်"

"အောင်မာ ခင်မောင်ကြည့်နယ်။ ငါက ဒါတွေကို ပထမ စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာကွ။ မပူပါနဲ့ကွ။ ငါ ဘုံကပြားမတွေနဲ့ နေဖူးပါတယ်။ တင်ပါးပုံ 'ကျော့ဆက်'၊ ရင်သားပုံ 'ဘရာဆီယာ' တို့နဲ့ အစားထိုးပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံ ဖန်တီးနိုင်တာပေါ့ကွ။ အဲဒီ ကျော့ဆက်တို့ ဘရာဆီယာတို့နဲ့

အစားထိုးပြီး သွင်းတဲ့ဟာတွေ ငါ့သူငယ်ချင်း ကပြားမတစ်ယောက် လင်မရခင်တုန်းက သုံးတာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေ ငါ တောင်းပေးမယ်။ မင်း... ဘာမှ မပူနဲ့”

“ကဲကွာ ငါ အဲဒါတွေဆင်လိုက်တော့ တကယ့်မြာနဲ့ တူရောလား”

“တူရုံတင် မကဘူးဟေ့... တကယ့်မြာထက်တောင် နိပ်သွားလို့ လူတိုင်း လက်ဖျားခါကြည့်မယ်”

“အေးကွာ။ မင်းဝတ်တယ်ထင် ဒူးသာဒူး။ ငါကတော့ နဂိုက အရှက်နည်းနည်းနဲ့ လုပ်မှာပဲ။ စိတ်သာချ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

ဤသို့လျှင် ‘သူငယ်ချင်းကောင်း ယောင်းမလိုမို့’ ဆိုတဲ့ အကြံကောင်း အစည်ကောင်း ကိုအေးမြင့်၏ ရွှေညက်တော် စူးရောက်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မကြာမီပင် ‘ကျွန်မ’ အဖြစ်သို့ ရောက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးမြင့်မှာ ပထမဦးဆုံး ကျုံးကြီးလမ်း၊ လမ်းမတော် အနီးရှိ တရုတ်ဆံပင် ပြုပြင်ရေးဌာနသို့ သွား၍ ငွေအစိတ်ဖိုးကုန်အောင် အမောက်ထောင်ခြင်း ခွေလိပ်ပင့်တင်ခြင်းကို လုပ်ရပါသည်။

သူတို့၏ လုပ်နည်းအရ ပထမဦးဆုံး ခေါင်းလျှော်ခြင်း၊ ပြန်၍ အမြန်ခြောက်သွေ့အောင် ပန်ကာနှင့် လေတိုးခံရခြင်း၊ လွန်းညှပ်ကလေးနှင့် တစ်ခေါင်းလုံး အဖုအထစ်တွေ မွနေအောင် ဆံပင်နည်းနည်းစီ လိပ်ပတ်ရခြင်း၊ ထို့နောက် ဦးပြေး မပူရအောင် ရော်ဘာအပြားကလေးတွေ ခံ၍ ကြေးဝိုင်ယာနှင့် ဆံပင်ကို လျှပ်စစ်ဓာတ် လွှတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်လက် ကိုက်ခဲ ညောင်းညာသည်တိုင်အောင် နစ်နာရီမျှ ငြိမ်၍ ခံခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ပိုက်ဆံအကုန်ခံ၊ အညောင်းခံ ဒုက္ခစရိယာ ကျင့်ပြီး အလှပြင်ကြသော မိန်းကလေးပေါင်းများစွာပင် နေ့စဉ်မပြတ် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤမိန်းကလေးမျိုးတွေကို တွေ့လျှင် ကိုယ်ချင်းစာ၍ အထူးသဖြင့် လေးစားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အပြန်၌ ရထားလုံး တံခါးပိတ်၍ ပြန်လာကြကာ အိမ်ရောက်လျှင် မိတ်ဆွေကပြားမဆီမှ ကိုအေးမြင့် တောင်းထားသော ဟိုကရိယာများနှင့် မိန်းမကိုယ်ဟန် ဖန်တီးကြပါတော့သည်။

‘ကျောဆက်’ ခေါ် တင်ပါးဖောင်းနှင့် ‘ဘရာဆီယာ’ ခေါ် ရင်သားပုံကို တကယ် ပုံပန်းကျနေသော အစားထိုး ပစ္စည်းများ ခုခံ၍ သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ ရှိအောင် စည်းပတ်ဖွဲ့နှောင်လိုက်ကာ အဆင်ဆန်း ပိုးတွန့် ထဘီကလေးနှင့် ပိုးပေါ်ပလင် ငွေပြာရောင် ကြယ်သီးကိုးလုံးတပ် အကျီကျပ်ကျပ်ကလေးကို ဝတ်လိုက်ပါသည်။ ဖန်တီးလာခဲ့သော အမောက်ထောင်၊ ဆံပင်နောက်ပိုင်းကို အစားထိုး ဆံပင်ပတ်နှင့် လိပ်တင် ပိုက်အိတ်အုပ်၍

မျက်နှာတွင် အလှဆီ၊ ပေါင်ဒါ နာနာလူးကာ မျက်ခုံးမွှေးသေးသေးတင်လျက် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီတို့ကို လိမ်းခြယ်လိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တကယ့် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သွားသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ချစ်ကြိုက်မိသော အခြေအနေသို့ ရောက်သွားပါတော့၏။ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့၌ ကိုအေးမြင့်နှင့် မခင်သန်းသည် ကျွန်တော့်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုပြင်ပေးနေရာမှ ထဘီအင်္ကျီ ဝတ်ပြီး၍ မျက်နှာအရောင် တင်ပြီးသည်တွင် ကိုအေးမြင့်က....

“ဟေ့... ခင်မောင်ကြည် မင်းကို ငါတောင် ကြိုက်လာပြီ အဟုတ်ကွာ။ တကယ့် မိန်းမချောလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုအေးမြင့်ရ။ ကျွန်တော်တောင် မှန်ရှေ့က မခွာချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂေါ်ချင်စိတ်ပေါက်နေလို့”

“အေး... ဂေါ်မယ်ဆို ဂေါ်ချင်စရာပဲ။ အဟုတ်ကွာ။ အခုနေ့များ မယ်မြန်မာတွေ မြင်ရင်တော့ ‘ဟယ်... တယ်ချောပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ပြိုင်ပွဲလာမဝင်ပါလိမ့်။ သူမဝင်တာ တို့ကံကောင်းလို့ပဲ’ နဲ့ ပြောကြမှာကွ”

“ဟေ့... ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခါ ပြိုင်ပွဲ သွားဝင်ရအောင်”

“အမယ်... ရွေးတဲ့ လူကြီးတွေက ဟိုဟို... ဒီဒီ တစ်ကိုယ်လုံး လျှောက်တိုင်းတာ။ မင်း... ဒီလို အတုပစ္စည်းတွေနဲ့ သတ္တဝါမကြီး ကန်ချလိုက်မှာပေါ့” ဟု ဆို၍ ကျွန်တော့်တင်ပါးကို လက်ဝါးနှင့် ဖျတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က ခါးကလေးကို လိမ်တွန့်ပြီး မျက်စောင်းကလေး ပစ်ထိုးလိုက်ကာ...

“ဟင့်... လူကြီးက ဘာလဲ။ သူများတင်ပါး ရိုက်လား။ ပုတ်လားနဲ့ ရှင့်မိန်းမကြီးနဲ့ လူပျိုဆိုတော်သေး” ဟု တကယ့် မိန်းကလေးစတိုင်နှင့် ညှုလိုက်ရာ ကိုအေးမြင့်တို့ လင်မယားမှာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြလျက် ကိုအေးမြင့်က..

“အေး... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုဆို ဂေါ်ငနဲတွေ ပစ်ကျပြီပဲ။ မင်းတစ်ခုရှိတာက အသံကို သတိထားကွ။ ယောက်ျားသံ မပေါ်အောင် ရှက်ကြောက်တဲ့အမူအရာနဲ့ ခပ်တိုးတိုးပြောကွ။ လာဂေါ်ရင်း ထီထိုးတဲ့ ငနဲတွေတော့ အမျိုးမျိုး ညှုတာပေါ့ကွာ။ ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်လိုအညှိုးမျိုး ကြိုက်သလဲဆိုတာကို ယောက်ျားအချင်းချင်းက မိန်းမစစ်စစ်ထက် ပိုသိတာပေါ့”

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် အဝတ်အစားနှင့် အနေအထိုင် အပြောအဆို အမူအရာတို့ကို ကျကျနန လေ့ကျင့်ပြီး၍ စိတ်ချလောက်မှ မဟာဗန္ဓုလလမ်းရှိ လူစည်ကားသော နေရာ ပျော်ပွဲစားရုံကြီးတစ်ခု၏ ရှေ့၌...

ကံထူးတဲ့ မောင့်အတွက်

တင်တင်နွဲ့ - ထီဆိုင်

ဟူသော သုံးရောင်ခြယ် ခေါင်းစီးဆိုင်းဘုတ်ကြီးနှင့် ထီဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ဤကိစ္စမှာ ကိုအေးမြင့်တို့ လင်မယားမှတစ်ပါး၊ အခြား မည်သူမျှ မသိစေဘဲ ကျွန်တော်သည် နံနက် (၈)နာရီဆိုလျှင် 'ချောမောသော မြာကလေး' အဖြစ်နှင့် ထီဆိုင်သို့ ရောက်နေကာ ညနေ (၅)နာရီခန့်တွင် လန်ခြားနှင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အစပထမဦး နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်တွင် မြာလိုက်သော ငနဲတို့သည် ကျွန်တော့်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ရမည့်အမျိုးအစားလားဟု လာရောက် စမ်းသပ်ကြ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က အချောင်အမျိုးအစား မဟုတ်ကြောင်း ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အမူအရာနှင့် ပြလိုက်ရာ...

'ဒီကောင်မ လွယ်လွယ်နှင့် ရမှမဟုတ်ဘူး။ အတည်ပေါက် ဂေါ်မှပဲ' ဟု စိတ်ကူးပေါက်ကြ၍ ဂေါ်ငနဲအပေါင်းတို့ ကျွန်တော့်ဆီသို့ စုအုံ လာကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတွင် ယောက်ျားမာယာ အနန္တနှင့် ရော၍ ပြလိုက်ရာ မြောက်မြားစွာသော ဂေါ်ငနဲတို့သည် ရောက်လာမစဲ တသဲသဲ ရှိကြကုန်သဖြင့် ကိုအေးမြင့် မှန်းဆသည့်အတိုင်းပင် ထီဆိုင်ကလေး၏ ဝင်ငွေမှာ အတော်ပင် ဟန်ကျနေပေတော့၏။

များစွာသော စာရေးစာချို ကျောင်းသားကြီးငယ်တို့ပင် ကျွန်တော်နှင့် ဂေါ်မိတ်ဖြစ်နေကြ၍ ကျွန်တော်က အသီးသီးကို ကျေနပ်လောက်သော အမူအရာပေးခြင်းဖြင့် သူတို့မှာ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်လျက် အချင်းချင်း အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက် ဂေါ်ကြကုန်၏။

ကျွန်တော်၏ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ထီဆိုင်ကလေးထဲတွင် ထိုင်၍ တကယ့် မိန်းမကဲ့သို့ လက်ပွေအိတ်ထဲတွင် ပါလာခဲ့သည့် တို့ပတ်၊ မှန်၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းနီ ဆိုးဆေးတို့နှင့် ထီဆိုင်လူပြတ်တိုင်း အလှပြင်ရခြင်း၊ အနီးအနားရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင် စသည်တို့၌ ခေါ်တောကျသော ငနဲများရောက်လာလျှင် နောက်ဖေးသွားသလိုလို အညောင်းဖြေသလိုလို၊ ရေခဲခြစ် ဝယ်စားသလိုလိုနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်၍ တင်ပါး၊ ရင်သား စသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့ကို ပြရခြင်း၊ ထိုငနဲ မျက်စိကျ၍ ငွေ (၂)ကျပ်စီ လာရောက် စွန့်ကြသောအခါ၌ သူတို့၏ 'ဂေါ်ရေးပြ' အတိတ်ဆန်းများကို ရေးခိုင်းသည်တွင် ကျွန်တော့်မှာ အလွန်တရာ ရှက်ကြောက်သော အမူအရာကိုဆောင်၍ "အမယ်လေး... လူကြီးက

ဘယ့်နယ်ပါလိမ့်၊ သိပ်ရဲတာပဲ၊ ဒီအတိတ်မျိုး၊ ဒီစကားမျိုး ကြားဖူးပေါင်၊ ကြံဖူးပေါင်” ဟူသော စတိုင်မျိုးဖြင့် မျက်စောင်းကလေး ပစ်ထိုးလျက် သူတို့ ပရောပရိုလုပ်သမျှကို ခံရခြင်းတို့ ဖြစ်ပေ၏။

တစ်စတစ်စနှင့် ကျွန်တော်၏ ရူပါရုံစက်ကွင်းတွင် သက်ဆင်းကြသူများ များပြားလာ၍ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့စိတ်ထဲ၌ မခံချို မခံသာကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ထားပုံများ မြောက်မြားလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကြာလျှင် ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသော တာဏှာရူးများက ချုပ်မနိုင်တားမရဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိမ်အပြန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ အကျင့်ဆိုးအတိုင်း အတင်း ကားနဲ့ တင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် မနက်အလာနှင့် ညနေအပြန်တွင် ကိုအေးမြင့်အား အစ်ကိုတစ်ယောက် အနေနှင့် လိုက်ပို့ခြင်း၊ လာကြိုခြင်းကို ပြုလုပ်စေရပါသည်။

တကယ်တမ်း ကားတင်ခံခဲ့ရပါမူ မိန်းမအစစ်ဖြစ်သော် တော်ပါသေး၏။ မိန်းမတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ကိစ္စပြီးမှ တရားစွဲနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင်မူ ကျွန်တော် ကျွန်မမှန်း သိသွားကြပါက အကြီးအကျယ် ရှက်တော်မူကြကာ အပြင်းအထန် မချီမဆုံ ရိုက်နှက်ပစ်ကြပါတော့မည်။

ထို့ပြင်တစ်စ စိုးရိမ်ရသည်မှာလည်း ရိုက်ရုံတင် ရိုက်ကြ၊ တော်ပါသေး၏။ ရိုက်ရုံသာမကဘဲ “ဒီလောက်တောင် မိန်းမနဲ့ တူတဲ့ကောင်ဟယ်။ မောင်မစ္စကရယ်”... ဆိုဆိုပြီး... အမယ်လေး... အသည်းထိတ်လှချည်ရဲ့ အရပ်ကတို့ရဲ့။

ဤမျှ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ရေးသားဖော်ပြရာ၌ ယခု ထိဆိုင်ထိုင် လက်ရှိ မိန်းကလေးများက ‘အမယ်လေး... သူ့လို မိန်းမတုကို ခုလောက်များပဲ ဂေါ်သူတွေ ပေါကြသလား။ ကျွန်မတို့ မိန်းမစစ်တွေတောင် ဒီလောက် မကြံဖူးပေါင်’ ဟု ကျွန်တော့်ကို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်ကြကာ အချင်းချင်း နှုတ်ခမ်းစုချင် စုကြပါလိမ့်မည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ‘ကျွန်တော် - ကျွန်မ’ မှာ ပြုပြင် အမွန်းတင် အစားထိုးထားသည်တို့နှင့် ‘မယ်မြန်မာ’ စံချိန် ချိုးနိုင်လောက်အောင် ချောမောလှပရုံမျှမက ယောက်ျားတို့အား ဆွဲငင်ခြင်းကိစ္စတွင် မိန်းမစစ်စစ်ထက် ပိုမို နားလည်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အချို့ထိဆိုင်ထိုင် မိန်းကလေးများက ကျွန်တော် ကျွန်မကဲ့သို့ ဂေါ်သူ (ထီ) ထိုးသူတွေ များပြားလာစေလိုပါက ယောက်ျားတို့အား ဆွဲငင်ခြင်း သဘောတရားကို ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်နည်းယူနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မေတ္တာနှင့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း သင်ပေးပါမည်။ (ဤကား စကားချပ်)

*****

ကျွန်တော် ထိဆိုင်ထိုင်၍ (၂၉)မြောက်သောနေ့ နံနက် ကျကျနန ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးကာ သွားတော့မည် ဟန်ပြင်သည်တွင် ကိုအေးမြင့်သည် အိပ်ရာမှ ကမူးရှူးထိုး ထလာလျက်...

"ဟေ့... ခင်မောင်ကြည်။ မင်း... ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းနဲ့ကွ"ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်၍...

"ဟေ့... ဘာလို့ မဆင်းရမှာလဲကွ။ တစ်နေ့ အစိတ်၊ သုံးဆယ်လောက် ဝင်ငွေ လက်လွတ်အောင်လား။ ငါ့အဆက်တွေ တဖျော်ဖျော်နေကြတော့မယ်"

ကိုအေးမြင့်သည် ကျွန်တော်အနားသို့ တိုးလာကာ "မင်း... တယ် အတဲ့ကောင်" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်နားရွက်ကို ပါးစပ်တွေ၍ လူအိုပီပီ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော် သိရှိလာကာ...

"ဟေ့... ဟုတ်လား။ ငါ့သိပေါင်ကွာ။ မင်းပဲ မိန်းမနဲ့မို့လို့ နားလည်တာ"

"အေး... မှတ်ထားကွ။ မိန်းမဆိုတာ တစ်လကို တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အလုပ်နားရတယ် သိရဲ့လား။ မင်း... နေ့ဆက်၊ ရက်ဆက်ကြီး သွားနေလို့ တော်ကြာ အလိမ်ပေါ် သွားဦးမယ်"

"အေးကွာ။ ဒါဖြင့် ငါ ဒီနေ့ အလုပ်နားရင်းနဲ့ ဂေါ်ငနဲတွေ လာမလာ သိရအောင် ယောက်ျားဝတ်နဲ့ပဲ ငါ ထိဆိုင်နား သွားကြည့်ဦးမယ်"

ဤသို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် မိန်းမဆံပင်တို့ကို ဖုံးအုပ်ရန် သက္ကလပ် ဦးထုပ်ပွကြီးကို ဆောင်း၍ ယောက်ျားအဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ နဂိုယောက်ျား အဝတ်အစားနှင့်ဆိုလျှင် ဖင်ပိန်၊ ရင်သိမ်၊ ခါးချဉ့်၊ အားမရှိကောင်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ထိဆိုင်အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်တွင် ကိုဘဆောင်ဆိုသူကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ အကြောင်းကား ကျွန်တော်၏ ရှုပါရုံစက်ကွင်းတွင် သက်ဆင်းမိ၍ ကျွန်တော်ကို မပြတ် လာရောက် ဂေါ်ကြသည်တို့တွင် ကိုနှင်းဦး၊ ကိုကြည်မြ၊ ကိုအောင်ကြည်၊ ကိုဘသောင်း၊ ကိုဘင်၊ ကိုကြီးမောင်၊ ကိုလေဝင်း၊ ကိုဘဆောင်ဟူ၍ အဂေါ်ဆုံး လူများအဖြစ်နှင့် မှတ်ပုံတင်ထားခဲ့ရာ ဤ ကိုဘဆောင်ဆိုသည်မှာ ခေါ်တောအကျဆုံး၊ အသည်းဆုံး၊ အကဲဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားအဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၍ စိတ်လက် သန့်ရှင်းသွားကာ သူတို့ စားပွဲအနီးတွင် ဝင်ရောက် နေထိုင်လိုက်ပါသည်။

ကိုဘဆောင်သည် ကျွန်တော်ကို ဂရုမပြုဘဲ သူ၏အဖော်အား...

"ငါကွာ... ဒီနေ့ ငါ့မြာ ဘာလို့ မလာပါလိမ့်ဆိုပြီး မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်၊ ဟို... လက်သုပ်ဆိုင်က အခေါ်ကြီးကို သွားမေးမိသေးတယ်"

"ဒီတော့ အခေါ်ကြီးက ဘာပြောသလဲ"

သူ့အဖော်က ဖောက်လိုက်ပါသည်။

"အစဦးတော့ သူလည်း မသိဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဘာမှ ပြောမသွားဘူးလို့ ပြောတယ်။ နောက်မှ သူ့အတော်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်လတစ်ခါ ဟိုဒင်းလေးကွာ။ အေး... ခေါင်းကိုက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါ့မလည်း ဒီတော့မှ ရိပ်မိတယ်ကွ" ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောကြပါသည်။

ဤတွင်မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုအေးမြင့်၏ မြော်မြင်ပီရိပုံကို ချီးမွမ်းမိပါသည်။

သူတို့ ရယ်မောပြီးလတ်သော် သူ၏ အဖော်က...

"ဟေ့... ဘာဆောင်၊ မင်းတော့ ဒီမြာကို သိပ်စွဲနေပြီ ထင်တယ်"

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဘဆောင်မှာ ရယ်မောရာမှ မျက်နှာငယ်ကလေး ဖြစ်သွားကာ...

"စွဲဆို မပြောနဲ့ကွာ။ ငါ့အမှန်ပြောရရင် သူ့ကို ရရင် ငါတကယ်ယူမှာပဲ"

"ရရင်လို့ပဲကွာ။ မင့်လိုကောင်က ဒီလို ထိဆိုင်ထိုင်တဲ့ ကောင်မမျိုး ဘာလို့ မရနိုင်ရမှာလဲကွ"

"အောင်မယ်... မင်းက မသိသေးဘဲကိုးကွ။ ဒီမြာက ဒီပြင်ထိဆိုင်က ကောင်မတွေနဲ့ မတူဘူးဆရာ။ စကားအပြောအဆို အလှီးအလွဲ လည်ပတ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်တယ်။ ဣန္ဒြေရှိတယ်။ မင်း သူဝတ်တာ စားတာ ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်တော့မှ အကျီပိတ်ပါး အသားပေါ် ဖန်ပေါင်းချောင်ကို မဝတ်ဘူး။ ပေါ်ပလင် ဖျင်ထူထူကလေးတွေ ဝတ်တာပဲ။ ရင်သားတွေ ဘာတွေတော့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီအောင် ဖရီးထားတယ်လေ။ ဒါတော့ ထားသင့်တာပဲ။ နို့ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုလည်းကောင်းကောင်း ပြောတတ်တယ်။ ရေးတတ်တယ် ဆရာ။ တကယ့် အမျိုးကောင်း မိန်းကလေးပါပဲ။ ရုပ်ရည်၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကော မင်းကြည့်ဦး၊ ပြပွဲပြိုင်ပွဲသာ ဝင်မယ်ဆိုရင် မယ်မြန်မာတွေ 'ရက်ကော့ဒ်'တော့ အေးအေးကလေး ချိုးပစ်မှာပဲ" ဟု ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ချီးမွမ်း၍ ပြောနေပါသည်။ သူ့အဖော်က ဆက်လက်၍...

"ဒါနဲ့ မင်း သူထိဆိုင်မှာ ထီးထိုးရတာ အတော်ကုန်နေပြီပေါ့"

"ဟာ... ကုန်တာတော့ မပြောပါနဲ့တော့။ ကုန်ချင် ကုန်ပါစေကွာ။ သူ ရရင် ပြီးတာပဲ"

"နို့... သူကကော မင်း ကျပုံ ပေါ်ရဲ့လားကွ"

"အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့ကွ။ ကျတယ်လည်း မဆိုနိုင်ဘူး။ မကျဘူးလည်း မဆိုနိုင်ဘူး။ သိပ်ဟန်အမူအရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကွ"

"ဒါဖြင့်ကွ။ ဟေ့... ဘဆောင် မင်းလမ်းရိုးကြီးနဲ့ ဂေါ်မနေနဲ့တော့။ သူ့ကို မင်းတကယ် ယူမယ့်အကြောင်း၊ မင့်အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျကျနနပြောပြ။ ဒီလိုမှ သူက မယူနိုင်ကြောင်းပြောရင် ဘာမှ နောက်ထပ် ထိထိုး ငွေကုန်လုပ်မနေနဲ့ ဖြတ်လိုက်။ သူ့လို မိန်းကလေးမျိုးက မင့်လို လခ(၃၀၀)နဲ့ အောက်ဆိုက်ကောင်းနေတဲ့ အကောင်ကို ငြင်းမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ အမှန်တော့လည်း သူတို့လို ထိဆိုင်ထိုင်တဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတွေဟာ ဒီနှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီဖိုးလောက်ရတဲ့ ဝင်ငွေကို မက်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ လင်ကောင်းသားကောင်း လိုချင်လို့ ကြော်ငြာနေကြတာပဲ"

"အေးကွ။ မင်းပြောသလိုပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးတော့မယ်။ သူက ပြန်ချစ်ရင်ချစ်၊ မချစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါအလျှော့မပေးဘူးဟေ့။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အတင်း ကားနဲ့ တင်မှာပဲ"

ဤတွင် ကျွန်တော်မှာ အတော် ကျောစိမ့်၍ သွားပါသည်။

*****

ကျွန်တော်သည် ဓမ္မတာသဘောတရားအလျောက် နှစ်ရက်မျှ ဆိုင်ပိတ်ထားပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မိန်းမတို့၏ ဝတ်ကောင်း စားလှ၊ ကျကျနန ဝတ်ဆင်ကာ ရွှေခြေချင်းကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ထိရုံသို့ အလုပ်ဆင်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရွှေခြေချင်းမှာ ရွှေအစစ် မဟုတ်ပါ။ ကိုအေးမြင့်က ကျွန်တော့်အား မန္တလေးက ဆင်းလာသော 'မြာ' ဖြစ်အောင်ဟု ဆိုပြီး ဝယ်ပေးထားသော ဓနဖြူ ဦးဘိုးချမ်း ခြေချင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်သော ထဘီတို့မှာ တစ်တောင်ကျော်၊ နှစ်တောင်မျှ အောက်နှုတ်ခမ်း တွန့်ထားသည်ဖြစ်၍ လမ်းလျှောက်လျှင် လုံချည်စက ခြေသလုံး တစ်ဝက်ပေါ်အောင် တလွလွ၊ ရွှေခြေချင်းကြီးက တဝင်းဝင်းနှင့် အင်မတန် ကျက်သရေရှိသည်ဟု ဂေါ်ငနဲများ၏ ချီးကျူးခြင်းကို မကြာခဏ ခံရပါသည်။

ကျွန်တော် ထိဆိုင်ရောက်၍ ခေတ္တမျှ ကြာသည်တွင် ပထမဦးဆုံး ဈေးဦးပေါက် ရောက်လာသူမှာ အကြံသမား ဂေါ်ငနဲ ကိုဘဆောင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနီးသို့ ခပ်ရှုန်ရှုန် အမူအရာနှင့် လျှောက်လာကာ...

"ဝွတ်တမောနင်း အနွဲ့"

(ကျွန်တော့်ကို အနွဲ့ဟု ခေါ်ကြပါသည်။)

"မောနင်း... ဘရာသာ"

"အန္တက အခုမနက် သိပ်လှလာတာပဲ" ဟု စတင်၍ ဂေါ်ပေါက်ထွင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က မခိုးမခန့် အမူအရာကလေးနှင့်...

"အရင်တုန်းကတော့ မလှဘူးလားလို့"

"လှပါတယ် အန္တရယ်။ လှပါတယ်။ လှလို့ ဟောဒီမှာ ခက်နေတာပေါ့" ဟု အသံခပ်လေးလေးကြီးနှင့် ပြောပါသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ရနေ၍ သူတို့ ဟိုနေ့က ပြောကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်ကို ချစ်မချစ် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် မေးရန် စောစောစီးစီး ရဲဆေးတင်လာဟန် တူပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ 'မချစ်လျှင် ကားတင်မည်ဟု' သူ ပြောသည်ကို တွေးမိ၍ နှလုံးတုန်ကာ...

"ဘာခက်တာလဲ ကိုဘဆောင်ရယ်။ ခက်နေတာတွေ ရှိနေရင် ထီပေါက်အောင် ထီထိုးလိုက်ပေါ့" ဟု သူ့ဖြစ်ပုံကို သိရက်သားနှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ရသော မိန်းကလေးတို့၏ ထုံးစံအမူအရာနှင့် ပြောလိုက်ရပါသည်။

သူက ခပ်ထွေထွေ အမူအရာကြီးနှင့်ပင်...

"ထိုးပါတယ် အန္တရယ် ထိုးပါတယ်။ အန္တကဖြင့် သူ့ထီဆိုင် ဝင်ငွေကောင်းအောင် ထီသာ ထိုးစေချင်နေတာပဲ"

"ဒါပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတို့ မရှိတဲ့ ဆင်းရဲသား။ ဒီကရမှ ဒါနဲ့ စားရတာပဲ။ ကဲ... နံပါတ်ရွေးပါဦး"

"မရွေးပါဘူးဗျာ။ အန္တကြိုက်တဲ့ နံပါတ်သာ ရေးလိုက်"

"အတိတ်... ဘယ်လိုရေးမလဲ။ ပြောပါဦး"

"ချစ်ပါတယ်လို့ ရေးပါ"

ကျွန်တော်သည် ဖောင်တိန်ကို ဖွင့်၍ ထီစာရွက်ပေါ် ရေးမည်ဟု လက်တင်လိုက်စဉ် သူသည် ကျွန်တော်၏ လက်ခုံကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပင့်ကာ မသက်မသာသော အသံကြီးနှင့်...

"ဒီမှာ အန္တ"

ကျွန်တော်သည် မိန်းမတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ထိတ်လန့်သော အမူအရာကလေးနှင့် မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ...

"ဘာလဲရှင်"

"အန္တက ချစ်ပါတယ်လို့ ရေးမလို့ပေါ့လေ"

သူက ချွဲနွဲသော အသံနှင့် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က မျက်ခုံးမွေးကို ကကြီးကဲ့သို့ ကွေးအောင် အထက်သို့ မြှင့်တင်လိုက်ကာ...

"နို့... ကိုဘဆောင်က ရေးခိုင်းတာ။ ရေးရမှာပေါ့"

"ရေးခိုင်းတိုင်း မရေးနဲ့ သိရဲ့လား"

ကျွန်တော်ပင်လျှင် အနည်းငယ် အံ့ဩကာ...

"ဟင်... ဘာကြောင့်လဲ"

"ချစ်ပါတယ်ဆိုတာကို တကယ်ချစ်မှ ရေး သိရဲ့လား။ မချစ်ရင် မရေးနဲ့။ ဒီပြင် ရေးချင်တာရေးလိုက်။ အနွဲက မုန်းရင်လည်း မုန်းတယ်လို့ ရေးလိုက်ပါ"

ကျွန်တော့်မှာ တကယ်မိန်းကလေးတို့၏ စတိုင်အတိုင်း ခပ်ခိုင်ခိုင်ကလေးလုပ်နေရာမှ သူက ဆက်လက်၍ သနားချင်စရာအသံနှင့်...

"ဟုတ်ပါတယ် အနွဲရယ်။ ကိုဘဆောင် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာလဲ အနွဲ သိတန်ကောင်းပါရဲ့။ အခုနေ့များ ဟောဒီက... အသည်းနလုံးထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို အနွဲရဲ့မျက်လုံးတွေက ဟောဒီရင်အုံကို ဖောက်ထွင်းပြီးများ မြင်နိုင်မယ်ဆိုရင် အနွဲလေ ကိုဘဆောင်ကို သိပ်သနားသွားမှာပဲလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ တောက်၊ ရင်ဘတ်ကို ခွဲပြုလို့ ဖြစ်ရင်ဖြင့် အခုချက်ချင်း ခွဲပြုလိုက်ချင်ပါရဲ့"

ကျွန်တော်မှာ ဤစကားလုံးမျိုးဖြင့် ဂေါ်ခဲရပေါင်း များလှပြီ ဖြစ်၍ 'ငါတော့ ဝိပါတ်လည်တာပဲ' ဟု တွေးမိကာ အတော်ပင် ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်ပါသည်။ သို့သော် ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ မိန်းကလေး၏ အမူအရာကို မပျက်စေဘဲ ရှက်ကြောက်သော အသွင်ကလေးကို ဆောင်နေရပါသည်။

ယောက်ျားကလေးများ လူပျိုစကားပြောသောအခါ၌ မိန်းကလေးက ဆိတ်ငြိမ်နေလျှင် ယောက်ျားကလေးသည် 'ကောင်မလေး ကျလာပြီ' ဟု ယူဆတတ်သည့်အတိုင်း ကိုဘဆောင်သည် သူ၏ လက်ကို ကျွန်တော့်လက်အနီးသို့ တိုးရွှေ့လာကာ...

"ဟုတ်ပါတယ် အနွဲရယ်။ ချစ်ရင် ချစ်တယ်။ မချစ်ရင် မချစ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့။ အနွဲစကား နာခံရမယ့် သူပါကွယ်။ ဟင်... ရေးပါကွယ်။ ချစ်တယ်လို့။ ဟင်... ရေး... ရေး... ရော့... ရော့" ဟု ဆို၍ စာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ထိုးပေးနေပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ သူ့ကို မချစ်ဘူးဟုဆိုလျှင် ကားတင်ပြေးမည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ လည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံပေါသော ငနဲတစ်ယောက် လက်လွတ်သွားမည်ကို စိုး၍ လည်းကောင်း အင်မတန် ရှက်ကြောက်လှသော အမူအရာကလေးနှင့်...

'ချစ်ပါတယ်' ဟု ရေးလိုက်ပါသည်။

ထိစာရွက်ကို ဖြတ်ပေးလိုက်သောအခါ၌ သူ့မှာ ကျွန်တော့်အား ဝမ်းသာသော မျက်နှာကြီးနှင့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်ကာ 'တကယ်နော်' ဟု ဆိုပြီး ဇောင်းကျိုးမှထွက်ရသော မြင်းလားကဲ့သို့ ထခုန်တော့ခမန်းပင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ စောင့်နေသော သူ၏ အဖော်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်မူကား မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် အုပ်၍ မျက်ရည်ထွက်သည်တိုင်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပါသည်။

*****

အတိုချုံး၍ ဖော်ပြရသော် ကျွန်တော်မှာ ယောက်ျားစင်စစ်က မိန်းမအဖြစ်နှင့် ရည်းစားထားသော အခြေသို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။

ကိုဘဆောင်မှာ သူ့အား ချစ်ပါတယ်ဟု ကတိပြုလိုက်သော နေ့မှစ၍ ကျွန်တော့်ဆီ နေစဉ်လိုပင် လာရောလျက် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်လေ့ရှိကာ သူက ကျွန်တော့်အား အန္တဟုခေါ်၍ ကျွန်တော်က သူ့အား ထုံးစံအတိုင်း 'ကိုကို' ဟု ခေါ်ရပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ကိုလည်း ပစ္စည်းမက်မိန်းကလေးများ ဖက်နမ်းချင်စိတ် ပေါက်အောင်ပင် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ လက်သည်းဆိုးဆေး၊ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ စသော အလှကုန်ပစ္စည်းများသာမက တစ်ခါတစ်ရံ 'အန္တနှင့် လိုက်သည်' ဟုဆိုကာ လုံချည်၊ အင်္ကျီဖျင်စများကိုပင် ဝယ်ယူလာလေ့ ရှိပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ သူသည် အလွန်တရာ ပါးလွှာလှသော ခေတ်ပေါ် မိန်းမလွှာကြိုက် အကောင်းစား၊ အင်္ကျီဖျင်စကို ဝယ်ယူလာကာ ကျွန်တော်၏ ထိရုံနောက်တွင် ထိုင်လျက်...

"အန္တရယ်... ဟောဒီလို ပိတ်ပါးအင်္ကျီ တစ်ခါမှ ဝတ်တာ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဟောဒီမှာ ကိုကို ဝယ်ခဲ့တယ်။ အန္တရဲ့ ဝါဝါဝင်းဝင်း အသားကလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လှမလဲလို့ ဝတ်စမ်းပါ အန္တရယ်" ဟု ဆို၍ ပေးပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ပိတ်ပါးမျိုးကို မဝတ်ဘဲ ပိုးပေါ်ပလင်ကဲ့သို့ ခပ်ထူထူ အင်္ကျီများကိုသာ ဝတ်ဆင်ရသည်ကို မိတ်ဆွေတို့ သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေရစွာပင်...

"ကိုကိုရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုရယ်... နွဲ့တို့လို လေ့ကျင့်ခန်းယူပြီး ကျန်းမာရေး လိုက်စားနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ကျန်းမာလှပရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင် ရှက်စရာပဲ ပြောရပါစေတော့ ရင်သားတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်

ထားသည့်အပြင် ဒီလို ပိတ်ပါး အသားရောင်ပေါ် အင်္ကျီမျိုးကို ဝတ်နေရင်ဖြင့် နွဲ့တို့ မြန်မာပြည်လို ပူတဲ့ နိုင်ငံကလူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ မသင့်လျော်ဘူးလို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ တချို့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေက သူတို့ ကိုယ်အင်္ကျီ ကြီးထွားလှပသမျှကို ဖန်ပေါင်းချောင်အင်္ကျီ ပိုးတွန့်အသားကပ် လုံချည်တို့နဲ့ ရုပ်လုံးဖော်ပြီး ဝတ်လာတာမြင်ရတော့ သတ်လက်လွတ် မျက်စိကျွတ်မတတ် ဖြစ်ရတာတွေ အခွဲတွေဖြစ်ပါတယ်။ စင်စစ်တော့ ယောက်ျားတွေဟာ ပုထုဇ္ဇနာ ဥပ္ပတ္တကောတွေပဲ။ မိန်းမတွေက ရုပ်လုံးဘမ်းပြ၊ ပြသလိုပဲ ကာမဆန္ဒ ဒေါမနဿစိတ်တွေ ပွားကြတာပဲ။ အမှန်မှာတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့ မိန်းမတွေဟာ အပြင်ထွက်တုန်းအခါမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတွေကို ဒီလို ဖောက်ပြန်မှုဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဖန်တီးသင့်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုဝါသနာအတိုင်း ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ ရည်းစားဖြစ်နေသူ တကုာမောင် ကိုဘဆောင်ကြီးမှာ သွားရည်တမြားမြားကျခမန်း သဘောတော်တွေသွားကာ...

“ဟုတ်တယ် အနွဲ့။ အနွဲ့ပြောတာ မှန်တယ်” ဟု ကောင်းကောင်းကြီး ထောက်ခံလေသည်။

ကျွန်တော်က တစ်ဖန် မျက်စောင်းကလေး တစ်ချက် ပစ်ထိုးလိုက်ပြန်ရာ “ဟုတ်တယ် ကိုကိုရဲ့... အနွဲ့က ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်။ အချို့က ပြောကြသေးတယ်။ အပျိုကလေးပဲ လှပချင်တဲ့ အရွယ်မှာ ဝတ်ပေါ့တဲ့။ ဒီလို ဖန်ပေါင်းချောင်နဲ့ ရုပ်လုံးဖော်မှပဲ လှတော့မှာတဲ့လား ကိုကိုရဲ့။ အခု အနွဲ့ကို ကြည့်ပါဦး။ ဒီပေါ်ပလင် ဖျင်ထူထူကလေးနဲ့ကော ဣန္ဒြေရရ မလှဘူးလားလို့”ဟု ဆို၍ ကျွန်တော်သည် သူ့အား မိန်းကလေးတို့၏ ကြာမျက်လုံးမျိုးဖြင့် စောင်းထိုးထိုးကလေး ကြည့်လိုက်ရာ သူ့မျက်ကြီးမှာ ပင့်သက်များ ရှုရှိုက်မိသည်တိုင်အောင် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်သွားပါသည်။

“လှပါတယ် နွဲ့ရယ်။ သိပ်လှတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ချစ်တာပေါ့။ အခုအတိုင်း လှနေရာက ဟောဒီလို အင်္ကျီပါးမျိုး ဝတ်လိုက်ရင်ဖြင့် မယ်မြန်မာ၊ မယ်အံ့တွေ စွေစွေခန့်အောင် ပိုပြီး လှသွားမှာမို့ ကိုကိုက ဝယ်ခဲ့တာ။ တစ်ခါတလေ ဝတ်ကြည့်စမ်းပါ အနွဲ့ရယ်။ ကိုကို ကြည့်ချင်လို့ပါ”

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဤပိတ်ပါးမျိုးကို ဝတ်၍ မဖြစ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်နေသော အိမ်က ကိုအေးမြင့်မိန်းမ ဖက်ရှင်မ မခင်သန်းကို လျှော့ချေးနှင့် ရောင်းပါလျှင် တစ်ပုလင်းဖိုးတော့ ရချေရဲ့ဟု ယူဆကာ...

“ဝတ်ပုံမယ် ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုက စေတနာနဲ့ ဝယ်ပေးတာ ဘယ်ငြင်းသင့်မလဲ။ သဒ္ဓါလို့ကျွေး သေဆေးတောင် ကြမ်းပေါက်ထဲ ပစ်ချပေါ့” ဟု ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့နေသော ဘကြီးတော်လက်ထက်က ပြက်လုံးကြီးနှင့်ပင် အဆုံးသတ်ကာ သူ၏ ချစ်လက်ဆောင်ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ကိုအေးမြင့် လာနေပြီဖြစ်၍ "ဟော... ကိုကို နွဲ့ နောင်တော် လာနေပြီ" ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ကိုဘဆောင် လစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးမြင့်မှာ အိမ်အပြန်တွင် တကားရူးဘဆောင်၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုရယ်မောလာခဲ့ရာ ကိုအေးမြင့်က ဤမျှတကားရူးသော ဆပွလှိုင်းသူခိုးဆီက ငွေကို လုံးခနဲ ခဲခနဲရအောင် ချွန်နိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ခုကို ပြောပြပါသည်။

သူပေးသောအကြံမှာ အလွန်ပင် သင့်မြတ်ဆီလျော်လှသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ကိုဘဆောင်သည် သူ့အလုပ်မှ ပြန်လာချိန်တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ယူကာ ကျွန်တော်၏ ထိရုံနောက်၌ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထိုင်၍ စက္ကစားပွဲ ထိုင်လေရာ ကျွန်တော်သည် နောက်မှ ကြည့်နေသော သူ၏ စိတ်ဓာတ်တွင် မရိုးမရွ ဖြစ်လေအောင် ခါးကိုကော့၍ တင်ပါးဆုံကို နောက်သို့ ကျော့ကျော့ကြီး ပစ်ထုတ်ကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းကို လိမ်လျက် ရင်တစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ကွေးထုတ်လိုက်ကာ...

"ကိုကိုရယ် ကိုကိုကဖြင့် အနွဲ့နဲ့ ဒီလိုနေရတာ တယ်ပျော်ပေါ့လေ" ဟု သူ့ကို မြင်လျက်နှင့် မကြည့်သော မျက်စိမျိုးဖြင့် မိန်းမတို့၏ အမူအရာတိုင်း စကားစလိုက်မိပါသည်။

"အဟဲ... ဟဲ... အနွဲ့ကဖြင့် ဟုတ်တာတွေ ပြောရော့မယ်။ ဘယ့်နယ် အနွဲ့ရယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူနား နီးနီးကပ်ကပ် နေရလို့မှ မပျော်ရင် ဘယ်နေရာ သွားပျော်တော့မှာလဲ။ နို့... အနွဲ့ကကော မပျော်ဘူးလား"

"ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့်" ဟု ဆို၍ စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ များစွာပင် စိတ်မချမ်းမသာသော အမူအရာသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလိုက်ရာ သူ့မှာလည်း အတော်ပင် ကရုဏာသက်သောအသံဖြင့်...

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ အနွဲ့ရယ်။ ပြောစရာရှိ ပြောသာပြောပါ။ ကိုကို တတ်နိုင်ရင်ဖြင့် အနွဲ့အတွက် အသက်နဲ့လဲပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်"

"အကြောင်းကတော့ သိမ်မထူးဆန်းပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောရမှာကလည်း ကိုကိုကို အားနာတယ် ကိုကိုရဲ့"

"အမယ်လေး... မနာနဲ့။ ပြောသာပြော အနွဲ့ရဲ့။ အနွဲ့ စိတ်မချမ်းသာမှုတော့ မြှုပ်မနေနဲ့"

"ဒါဖြင့် ပြောပါတော့မယ်လေ။ ဒီလို... ကိုကိုရဲ့၊ အနွဲ့နဲ့ ကိုကိုနဲ့ ချစ်ကြတော့ ကိုကိုက အနွဲ့အနား လာလာနေတော့ အရင်တုန်းက အနွဲ့ကို ပိုးပြီး ထိထိုးနေကြတဲ့ လူတွေက အနွဲ့နဲ့ ကိုကိုချစ်နေတာ သိသွားကြတော့ အရင်တုန်းကလို လာပြီး ထိမထိုးကြတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်က အစ်ကိုက ထိအရောင်းနည်းတယ်။ ခါတိုင်းလို ဝင်ငွေမကောင်းဘူးဆိုပြီး အနွဲ့ကို မာန်တယ် သိလား။ သူများက သူ့မိန်းမကြီး ဝတ်ဖို့စားဖို့ပါ လုပ်ကျွေးနေရတာ။ သူ့မိန်းမကတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ အနွဲ့ကသာ အပျိုကလေးတန်မဲ့နဲ့" ဟု ဆို၍ စကားမဆက်ဘဲ ဝိုမဲ့မဲ့ကလေး

လုပ်ပြလိုက်ရာ ကျွန်တော်၏ ရည်းစားသည်းကြီးမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်နှလုံး ထိခိုက်သော အမူအရာ ဖြစ်သွားလျက်...

"အမယ်လေး အနှံ့တို့အစ်ကိုက ဒီလောက်တောင်ပဲလား။ ငွေအတွက်တော့ မပူပါနဲ့။ ရော့ (၁၀၀)ယူသွား။ အိတ်ထဲမှာ ဒါပဲ ပါခဲ့တယ်။ နောက်မှ ပေးဦးမယ်" ဟု ဆို၍ သူဘယ်နည်း ဘယ်ပုံနှင့် ဆပွလှိုင်းက ဘုံးလာခဲ့သည် မသိ။ ငွေတစ်ရာကို အခေါက်လိုက် ထုတ်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းထဲက ကျိတ်၍ ပြုံးမိပါသည်။ စင်စစ်အမှန်မှာ ကျွန်တော်ပြီးသကဲ့သို့ သူ့အတွက်ကြောင့် အခြား ဂေါ်ငနဲ မလာဘဲ မနေကြပါ။ ဂေါ်မြတိုင်းပင် ဂေါ်ကြပါသည်။ အချို့ ဂေါ်ငနဲများက 'ညနေ ညနေ အနှံ့အနား လာလာထိုင်တာ ဘယ်က အကောင်ကြီးလဲ' ဟု မေးလျှင်... ကျွန်တော်က 'အလှည့်အပတ်' ကောင်းသော မိန်းမတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အလကား သောက်ရှက်မရှိတဲ့ ဂေါ်ငနဲကြီးပါ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးဟူ၍ လည်းကောင်း ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။

*****

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်မှာ မိန်းကလေးယောင်ဆောင်၍ ထိခိုက်ထိုင်ခြင်းဖြင့် အချောင်လိုက်သော ဂေါ်ငနဲကြီးငယ်တို့ကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် ရည်းစားသည်ကြီး ကိုဘဆောင်ထံမှ လည်းကောင်း အတော်ပင် ငွေဝင်ပေါက် ကောင်းနေခဲ့ရာ နှစ်လနီးပါးမျှ ကြာသည်တွင် ကိုဘဆောင်နှင့် ကျွန်တော်မှာလည်း ရည်းစားအဖြစ်နှင့် အတော်ပင် ရင်းနှီးလာခဲ့လေသည်။ တပေါင်းလပွဲတော် ရုံးပိတ်ရက်များသို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ သူသည် ကျွန်တော့်အား သူနှင့် အတူတကွ လည်ပတ်ရန် အတင်းအကျပ် ခေါ်နေပါတော့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဤမျှ ငွေကုန် ကြေးကျခံ၍ ထိုမျှ အချိန်ကြာအောင် သွေးဆောင် ဖြားယောင်းခဲ့ရသော မိန်းမတစ်ယောက်အား ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲ၊ ပြဇာတ်၊ ဓာတ်ရှင် စသည်တို့ကို ခေါ်ငင်သွားကာ ရင်းနှီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်း၊ ပွေ့ကန်နှမ်းရုံခြင်း၊ အခွင့်အရေးရလျှင် ထိုမျှမက ပြုမူလိုခြင်းတို့မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်သူကလည်း ဤမျှ ချစ်ခင်ရက်ရောသော ရည်းစားသည်အား ထိုက်သင့်သလောက် (ဝါ) ဝါသနာရှိလျှင် ရှိသည့်အလျောက် လိုက်လျောချင်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ကျွန်တော် 'မိန်းမတု' အဖို့မှာ မူကား၊ လိုက်လျောသင့်သော အခြေအနေကြောင့် လိုက်လျောသင့်ပါသော်လည်း မတော်မတည့်၊ လူချင်းနီးကပ် တွေ့ထိရသော အခွင့်အရေးသို့ ရောက်ရှိသွားပါက အတုဟန်ဆောင် အစားထိုးပစ္စည်းများနှင့် 'ဘူးပေါ်သလို' ပေါ်သွားမည်ကို စိုးရပါသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ပင် အသက်ရှူကျပ်နေပါတော့သည်။

ထို့အပြင်လည်း ကျွန်တော်၏ စိတ်သဘောမှာ ဤကဲ့သို့ ပြပွဲ၊ ပြိုင်ပွဲ ကြည့်ရန်ဆို၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြု ကိုယ့်အချင်းချင်း ကိုယ်ပြိုင်ရအောင် အစွမ်းကုန် ခြယ်လှယ်မွမ်းမံ ပြင်ဆင်လာကြသော ကညာမဒီတို့ကို ယောက်ျားအဖြစ် ဂေါ်ချင်စိတ် ရှိနေပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ သဘောထား သေးကြောင်း၊ စည်းစနစ် ကြီးလွန်းကြောင်း၊ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တွဲယှဉ် လည်ပတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆို ငြင်းဆန်ပါသည်။ သို့သော် ကိုဘဆောင်မှာ သူ၏ အလိုကို အလျှော့မပေးဘဲ သူ့ကို မချစ်လို့လား၊ မယုံကြည်လို့လား။ သူသည် မိကောင်းဖခင်သားဖြစ်ကြောင်းနှင့် အထပ်ထပ် ပူဆာလေရာ ကျွန်တော့်မှာ နောက်ဆုံး၌ အကြံတစ်ခု ရလေ၍...

"ဒါဖြင့် ကိုကိုရယ် အနွဲ့တစ်ယောက်တည်းတော့ ကိုကိုနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူး။ ကြောက်တယ်" ဟု မျက်နှာကလေး ရှုံ့ကာ ပန်းတွန်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် သူက အနည်းငယ် အားရှိလာကာ...

"အမယ်လေး အနွဲ့ကလည်း ကိုကိုကို ကြောက်ရအောင် ကိုကိုက ကိုက်စားမှာ လိုက်လို့"

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... နွဲ့တစ်ယောက်တည်းတော့ လိုက်ဝံ့ဘူး"ဟု ကျွန်တော်က ကိုယ်ကလေးခါ၍ နှုတ်ခမ်းကလေး စူသယောင်နှင့် ပြောလိုက်ရာ သူသည် အတော်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ...

"ဒါဖြင့် ကိုကိုရဲ့ 'ကာစင်' တစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့မယ်လေ။ နွဲ့နဲ့ မိန်းမအဖော်ရအောင်"

"အေး... ဒီလိုဆိုရင်တော့ လိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်အကြီးကြီးတော့ မခေါ်ခဲ့နဲ့။ နွဲ့နဲ့ ပြောဖော်ဆိုဖက်ရအောင် ခပ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ခေါ်ခဲ့"

ဤသို့ ပြောခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ကို မိတ်ဆွေ ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။ တဏှာရှူး ကိုဘဆောင်ကြီးကား ဘာမှ မသိရှာဘဲ...

"အဒေါ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး အနွဲ့ရဲ့။ ကိုကိုညီမက နွဲ့လောက်ပါပဲ။ အနွဲ့လို ရုပ်ချောချောပဲ။ သမီးယောင်းမ နှစ်ယောက်တော့ သိပ်ချစ်ကြမှာပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က အလွန်တရာ ရှက်ကြောက်သော အမူအရာနှင့်...

"အမယ်လေး... ကိုကိုကလည်း တော်ဖြင့် တော်သေးပဲနဲ့ အကြောကြီးနဲ့။ သမီးယောင်းမတဲ့... ဟင်း" ဟု ဆို၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပါသည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင်ကား...

“အေး... မင်းနမနဲ့ ငါနဲ့ပဲ သမီးယောင်းမ တော်မလား။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ပဲ သမီးယောက်ဖ တော်မလား။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ” ဟု ကျိတ်၍ ကြိမ်းလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုကြပြီးနောက် ပြဋ္ဌာန်းကို လည်ပတ်သွားလာရန် ကျွန်တော်၏ အစ်ကို မသိအောင်ဆို၍ နေရာနှင့်အချိန်ကို ချိန်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ကား ‘သူနမ အတော် ချောပါစေ’ ဟု ဆုတောင်းလျက်ပင်။

*****

ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေး၏ အဝတ်အစားနှင့် အစွမ်းကုန် မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်လေသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်သော ထဘီမှာ တင်ပါးဆုံ ပေါင်တံတို့ကို တင်းတင်းရင်းရင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီးပြသော တူရကီ ပိုးတွန့်လုံချည်ဖြစ်၍ ထဘီအောက်နားမှ လိုင်းလေးချက် ထားသည့်အပြင်၊ တစ်တောင်ခန့် နှုတ်ခမ်းလုံးတွန့်တွေ ဝေထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးဘိုးချမ်း ရွှေခြေချင်းကြီးနှင့် အလွန်ပင် ပန်ရလှပေသည်။ အပေါ်ကဝတ်သော ကြယ်သီးကိုးလုံးတပ်အင်္ကျီမှာ အောက်က ထဘီရွှေဖလားရောင်နှင့် လိုက်သော တရုတ်ဖဲပိုး ပန်းနုရောင် ဖြစ်လေသည်။ အပေါ်က ဆံပင်အစားထိုး လိမ်ကောက်ကောက် ‘ဘော့စ်ဟဲယား’ ကိုမူကား ပိုက်အကြီးစား အနီရောင်နှင့် အုပ်လျက် ရှေ့က အမောက်နှစ်ခုအကြားတွင် မေသက်ဘရာသားက ကြက်သွေးရောင် ဖယောင်းပန်းကလေးကို တင်ထားလိုက်ပါသည်။

ပါးပြင်ကို အဆင်ပြေအောင် အနီရောင် ခြယ်မှုန်း၍ နှုတ်ခမ်းတို့ကို နီနိုင်သမျှနီအောင် အရောင်တလက်လက် ထွက်စေကာ တင်လှည့်ခြင်း၊ ခါးတွန့်ခြင်း၊ ရင်မောက်ခြင်းတို့ဖြင့် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့တွင် အလှပြင်ဆိုင်ရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ကြိုက်ချင်သော စိတ်ထား ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ကိုယ့်လက်ကိုပင် မကမြင်းမိရန် အတော် ချုပ်တည်းလိုက်ရပါ၏။

ယခု (၄၇-၄၈) ခုနှစ်မှ ခေတ်ဆန်ချင်သူ မိန်းမတိုင်းလိုပင် လှိုင်လှိုင်ကြီးသုံးကြသည့် ဘေးဆွဲ သားရေအိတ်ကလေးကို လက်ဝဲပခုံး၌ ချိတ်ကာ ပိုးထီးအရိုးတိုကလေးကို ညှာလက်ဖြင့် ကိုင်လျက် အတုလုပ်ထားသော တင်ပါးဆုံကြီး ကြော့ကြော့၊ ရင်အုံကြီး မော့မော့၊ အမောက်ကြီးကော့ကော့နှင့် အိမ်ကထွက်ခဲ့ရာ လမ်းတွင် တွေ့မြင်သူအားလုံးတို့မှာ လှလှချေလား၊ ချောလှချေလား၊ လူသားစင်စစ်မှ ဟုတ်ပါလေလား၊ နတ်သမီးပေလား ဟူသော အံ့ဩသည့် အမူအရာတို့ဖြင့် ကြည့်ကြကုန်၏။

အထူးသဖြင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးများမှာ ‘ဒီလောက်ပဲ ချော ချောလွန်းလှတယ်၊ ‘ကားတင်ခံရပါစေတော်၊ ‘ဟို ဟိုတယ် ရောက်ပါစေရှင်’ဟူသော မနာလို ဝန်တိုသည့် ဆုတောင်းမျိုးဖြင့် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကား သူတို့ကို မည်သို့မျှ မမူဘဲ ‘ကိုဘဆောင်နမ ချောပါစေချာ’ဟူသော စိတ်ကူးနှင့်သာ ချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ လာခဲ့ပါသည်။

ရောက်လျှင် သူတို့မောင်နှမမှာ အရင် ရောက်နှင့်နေ၍ ကိုဘဆောင်၏ နှမကို မြင်ရသည်တွင် ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် 'ဖိုးကျိုင်းတုတ်' ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ထိုသူငယ်မမှာ ချောလှသည်ဟု အတိအကျ မဆိုနိုင်သော်လည်း သဘာဝ ကာမက ပေးထားသော တင်ကြီး၊ ရင်ကြီး၊ ဗျင်ကြီးတို့တွင် ရင်ဟိုက်တစ်ဝက်ပေါ် ဇာဘော်လီနှင့် ရုပ်လုံးပြ ဖန်ပေါင်းချောင် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဂေါ်ငနဲတို့အဖို့ တအိအိ သွားရည်ကျလာကာ မိမိရကြီး အကြည်ဆိုက်စရာ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

"ဟလို... အနွဲ့ ရောက်နေပြီလား။ ဟောဒါ ကိုကိုနှမ မြမြပဲ" ဟု ကိုဘဆောင်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာ မြမြက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း မိန်းမအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းထိအောင် ကပ်လိုက်ကာ ချစ်စရာကလေးပဲ ဟူသော အမူအရာနှင့် ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

အကယ်၍သာ ယခုခေတ်၌ ချစ်ကြိုက်မှုတွင် 'မယ်အမြန်' 'မောင်အမြန်' ကြံကြံဖန်ဖန် ပြိုင်ပွဲရှိပါက ကျွန်တော်မှာ ဤဆုထူးဆုမြတ်ကို မုချ ဆွတ်ခူးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား Love at first sight ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်မှာ မြမြကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်ဘက်က အတိအကျ သေချာ၍ နေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမဦးဆုံး ကွန်တီနင်တယ်၌ မုန့်စားကြပါသည်။ ထို့နောက် ရွှေတိဂုံခြေတော်ရင်း ပြပွဲကြီးကို သွားရောက် ကြည့်ရှုသောအခါတွင် ကျွန်တော်နှင့်မြမြ မိန်းမချင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘေးချင်းယှဉ် ကိုယ်ချင်းထိ၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ကိုင်၍ လည်းကောင်း မိန်းကလေးတို့ သဘာဝအတိုင်း သွားလာကြပါသည်။ ကိုဘဆောင်မူကား ကျွန်တော်နှင့် အသားချင်းထိရန် အခါအခွင့်ရတိုင်း ကြီးစားနေသည်ကို 'ပုစွန်လုံးအချင်းချင်း ခေါင်းမြင်နေသော ကျွန်တော်မှာ မကြာခင် ဝမ်းထဲမှ ကျိတ်၍ ပြုံးမိပါတော့သည်။

သွားစရိတ်၊ စားစရိတ် ကုန်သမျှကို စနေသားကြီး ကိုဘဆောင်က ရက်ရောစွာ အကာခံရုံမက ပစ္စည်းအထူးအဆန်းကလေးများ တွေ့လျှင် ကျွန်တော်ကို ဝယ်ပေးလိုက်သေးသည်။ သူ၏နှမ မြမြမူကား တယ်ပြီး ဂရုမစိုက်လှ။ ကျွန်တော်သာ မြမြကို ကရုဏာသက်နေ၍ မြမြပါ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ လိုချင်သော ပစ္စည်းဝယ်ပေးရန် ပြောသောအခါ သူ့မမှာ ကျွန်တော်စကား မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် အောင့်သက်သက်ကြီးနှင့် ဝယ်ပေးရဟန် တူပါသည်။

ဤသို့လျှင် ပျော်ရွှင်စွာ လည်ပတ်ကြပြီးနောက် ညနေစောင်းသို့ ရောက်လာသည်တွင် ကိုဘဆောင်က ကျွန်တော်အား ညပွဲ ဓာတ်ရှင်ကြည့်ရန် ပြောပါသည်။

စင်စစ် အမှန်အားဖြင့် ကိုဘဆောင်က ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ညပွဲကြည့်ချင်သလို ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နမ မြနှင့်အတူ နေချင်ပါသည်။ သို့သော် သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နှင့်တူရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုဘဆောင်အား ချစ်ကြည်သော မျက်လုံးကလေးနှင့် ကြည့်ကာ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်က ညမှောင်တော့ စိတ်ချမှာမဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့။"

"အို... အနွဲ့ရယ်၊ ဟောဒီမှာ... ကိုကိုညီမ မြနဲ့ပါပဲ"

"ဪ... ကိုကိုကလည်း မြနဲ့ဟာကို အနွဲ့သာသိတာ။ အိမ်က သိတာမဟုတ်ဘဲ။ အိမ်က ထွက်လာတုန်းက တစ်ယောက်တည်းရယ်။ မိန်းကလေးဖော် သူငယ်ချင်းဆိုတာ သိရင်တော့ ညအိပ်နေတောင် ဘာအရေးကြီးသလဲ ကိုကိုရဲ့။" ဟု ကျွန်တော်က ဆွယ်လုံးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ကိုဘဆောင်မှာ ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ သူ့ဖို့ သူတစ်ခုခု စိတ်ကူးပေါက်လာဟန်နှင့်...

"ဒါဖြင့်.. အနွဲ့၊ သည်လိုလုပ်ပါလား။ ဒီနေ့ အနွဲ့အိမ်က မိန်းမဖော်နဲ့မှန်း သိသွားအောင် မြကို အနွဲ့တို့အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်။ ကိုကိုကတော့ တစ်လမ်းကျော်မှာ နေခဲ့မယ်လေ။ နက်ဖြန်ခါကျတော့မှ မြက အနွဲ့တို့အိမ်ကို သူတစ်ယောက်တည်း လာခေါ်မယ်။ အဲဒီလို မိန်းမ သူငယ်ချင်းနဲ့ လည်မှန်း နွဲ့အိမ်က သိလို့ စိတ်ချလက်ချတော့မှ နက်ဖြန် တစ်ညနေလုံး လည်ပတ်။ ညဓာတ်ရှင်ပါကြည့်ပြီး ကိုကိုတို့အိမ်မှာပဲ မြနဲ့ အတူအိပ်တာပေါ့။ ကောင်းဘူးလား... ဟင်" ဟု ပြောလေရာ မြသည် ကိုဘဆောင်အား တစ်မျိုးတစ်မည် မျက်လုံးနှင့် ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား အကြံသမား အချင်းချင်း များစွာ အကွက်ဆိုက်လှသည် ဖြစ်၍...

"ကောင်းတာပေါ့ ကိုကိုရယ်။ အနွဲ့လည်း မြနဲ့ သိပ်အတူနေချင်တာပဲ။ ဒီလိုဆို နက်ဖြန်ခါ မြလာခေါ်တော့ မြတို့အိမ်မှာ ညအိပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့မယ်လေ။ လာခေါ်နော် မြ" ဟု ဆို၍ မြ၏ ပေါင်ကလေးကို လှုပ်လိုက်ရာ မြသည် ကျွန်တော့်အား သနားသော အမူအရာကလေးနှင့် ကြည့်နေရာမှ ကိုဘဆောင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာထား ပြင်လိုက်ကာ...

"လာခဲ့မယ်လေ... နွဲ့ကသာ အသင့်ပြင်ထားနော်" ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

"ကဲ... ဒါဖြင့် အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နွဲ့ကို လိုက်ပို့ကြဦး။ အိမ်ကျတော့ မြကို နွဲ့ယောင်းမ မခင်သန်းနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်" ဟု ကျွန်တော်က ပြော၍ ထလိုက်ကာ သုံးယောက်သား ကျွန်တော်၏ နေရပ်သို့ လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ကိုဘဆောင်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု၌ ဝင်နေခဲ့၍ မြနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းသာ မိန်းမဖော်နှစ်ဦးချင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်သို့ အရောက်တွင် ကိုအေးမြင့် မရှိဘဲ မခင်သန်းတစ်ယောက်တည်းသာ တွေ့ရ၍ မခင်သန်းအား မျက်စိမှိတ်ပြုပြီး မြအား မိတ်ဖွဲ့ပေးပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က ချစ်ခင် ဖော်ရွေစွာနှင့် လမ်းခရီးပြန် မိန်းမတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း...

"မြရေ... လာ... ရေချိုးခန်း သွားရအောင်" ဟု လက်တို့ခေါ်ရာ မခင်သန်းမှာ မျက်လုံးပြူး ကျန်ခဲ့၍ မြသည် သွက်လက်စွာ ထလာလျက်...

"အနွဲ့ရယ်... ကိုယ်ဖြင့် သွားလိုက်၊ စားလိုက်နှင့် ဆီးကို အောင့်နေတာပဲ" ဟု ဆိုရင် ရေချိုးခန်းသို့ သွားပါသည်။

ကျွန်တော်မူကား ရေချိုးခန်းသို့ လိုက်မသွားဘဲ ကျွန်တော်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်နေခဲ့၍ ကျွန်တော်၏ ယောက်ျားဝတ် ပုဆိုး၊ အင်္ကျီများကို သိမ်းဆည်းလျက် မိန်းမဝတ် အဝတ်အစားများသာ ခုတင်ခြေရင်း၌ ခေါက်တင်ပြီးနောက် မြမြ နောက်ဖေးခန်းမှ ပြန်အလာတွင်...

"မြရေ... ဒီကို လာဟေ့" ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

မြမြ ဝင်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် နှုတ်ခမ်းနီကို ထပ်မံ ဆိုးခြယ်နေရာမှ တို့ပတ်ပဝါ တစ်ခုကို လှမ်းပေးရင်း...

"ရှေ့... မြ... မျက်နှာပေါင်ဒါ ချလိုက်ဦး။ ချွေးတွေ စို့နေပြီ"

မြမြသည် မှန်ထဲ ကြည့်၍ ပေါင်ဒါချနေစဉ်၌ ကျွန်တော်မှာ သူ၏ အိမ်ကညက်ညောသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ဖောက်ပြန်မိပါသည်။ သို့သော် အချိန်အခါအလျောက် စိတ်ကို ချုပ်တည်းလျက် သူ၏ တင်ပါးဆုံကြီးကိုသာ လက်ဝါးနှင့် ပွတ်မိရင်း...

"မြက သိပ်လှတာပဲ။ မြမှာ ရည်းစားရှိလားဟင်" ဟု မိန်းကလေးချင်းပီပီ စပ်စုလိုက်ပါသည်။

သူသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

"ဟိုတုန်းကတော့ ထားဖူးပါရဲ့။ အခုတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး အနွဲ့ရဲ့။ အလကား ယောက်ျားတွေဟာ ရည်းစားထားလို့ မကောင်းဘူး။ အနွဲ့... သိလား" ဟု တစ်ခုခုကို စိတ်မကျေနပ်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကုန်ကြွေးရှင် မိန်းကလေးဟု တွေးထင်ရန်...

"ဟုတ်ပါတယ် မြရယ်။ အနွဲ့လည်း ဟိုတုန်းက စောင့်ထိန်းလာခဲ့လိုက်တာ အခု မြတို့ ကိုကိုနဲ့ကျမှပဲ သူ့အချစ်ကို ယုံပြီး လက်ခံမိတော့တာပဲ။ သူက အတည်ကြံပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ မြကလည်း မြ ကိုကိုကို သစ္စာစောင့်ဖို့ ပြောပါနော်။ အနွဲ့ဖြင့်လေ မြကို

မြင်မြင်ချင်း ညီအစ်မအရင်းလို ချစ်တာပဲ။ မြကလည်း အနွဲ့ကို ချစ်ပါနော်။ သနားပါနော်” ဟု တော်ရမည့် ယောင်းမကို ချော့သလိုလိုနှင့် သူ၏ ခါးကလေးကို ဖက်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... နွဲ့ရဲ့။ မြလည်း နွဲ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ကိုကိုကလည်း နွဲ့ကို အသည်းစွဲပဲ။ မြကဖျက်တောင် သူပျက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ ကဲ.. မြ ပြန်ဦးမယ်နော်။ ကိုကိုစောင့်နေတာ ပျင်းလှစေမယ်” ဟု မချိုမချင် မျက်နှာနှင့် ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူနှင့် ဤကဲ့သို့ နှစ်ယောက်တည်း ကြာရှည်စွာနေပါက အခြေမလှဖြစ်မည်ကို စိုးသောကြောင့် သူ့ခါးကလေးကို ဖက်ရင်းပင် အပြင်ဘက်သို့ လိုက်ပို့လိုက်ကာ...

“နက်ဖြန်တော့ ဆက်ဆက်လာခေါ်နော်။ နွဲ့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်မယ်” ဟု နောက်ဆက်တွဲ မှာလိုက်ပါသေးသည်။

မြမြသည် မခင်သန်းကိုပါ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသောအခါ၌ ကျွန်တော်နှင့် မခင်သန်းမှာ ဖြစ်ပျက်တွေ့ဆုံပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။

*****

နောက်တစ်နေ့ ညနေ လေးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်မှာ မိန်းမအဝတ်အစားနှင့် အခန့်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးနေ၍ ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်၌ပင် မြမြတစ်ယောက်တည်း ပေါက်လာပါသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ထိုနေ့၌ အထူးသဖြင့် ရွှင်လန်းနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိန်းမဖော်နှစ်ယောက် မခင်သန်းအား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်မှ ထွက်လာကြကာ တစ်လမ်းကျော်သို့ ရောက်သည်တွင် စောင့်နေသော အကြံသမား ကိုဘဆောင်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

သုံးယောက်သား ပေါင်းမိကြကာ နှစ်နာရီမျှ အချိန်ကုန်အောင် တိရစ္ဆာန်ရုံ ပြပွဲတို့ကို လည်ပတ်ကြပြီးနောက် ပလာဒီယန်ရုံတွင် ညနေ ခြောက်နာရီခွဲကို ဝင်၍ ကြည့်ကြပါသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံ၌ ထိုင်ကြသည်တွင် ကျွန်တော့်ကို အလယ်ကထား၍ မြသည် ကျွန်တော်၏ လက်ဝဲဘက်မှ လည်းကောင်း၊ ကိုဘဆောင်မှာ လက်ယာဘက်က လည်းကောင်း ထိုင်ကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်မှာ ကိုဘဆောင် ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်သည့် အတော်ပင် စိတ်ကြွဖွယ်ကောင်းသော ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်း ဇာတ်လမ်းဖြစ်၍ မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ဂဒီးဂဒီး ကစ်(စ်)လုပ်ကြရာ၊ ကျွန်တော်နှင့် မြမှာ မှောင်ထဲတွင် ဣန္ဒြေရှင်ပီပီ ရွှေ့ထကြလျက် ကျွန်တော်က မြ၏ ပါးကို မထိတထိကလေး မွှေးခြင်း၊ ပန်းကို ဖက်ခြင်း၊ ပေါင်တွင်းကို ဆိတ်ခြင်းတို့ဖြင့် အကြီးအကျယ် ဇိမ်တွေ့နေပါသည်။ စနေသား ကိုဘဆောင်ကလည်း သူ၏ ရည်းစားဖြစ်သူ ကျွန်တော့်အား ကလိချင်သေးသည်။ သို့သော်

ကျွန်တော်က ရှက်ကြောက်တတ်သော မိန်းကလေး၏ ဟန်ဖြင့် သူ၏ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဖယ်ချလိုက်ပါသည်။

ကိုးနာရီကျော်ခန့် ရုပ်ရှင်ပြီးသော အခါတွင် ကိုဘဆောင်သည် ကျွန်တော်တို့ မိန်းမဖော် နှစ်ယောက်ကို ဘာငှာ ပျော်ပွဲစားရုံအတွင်း သီးသန့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ခေါ်သွား၍ ညစာထမင်းစားရန် စီမံပါသည်။

ထမင်းဟင်းပွဲများကို ဘွိုင်ကုလား ယူလာသော အခါ၌ ဟေးဝိုင်း ဘရန်ဒီ ပုလင်းကြီးတစ်လုံး အစွေသား ပါလာသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ပင်ကို ဓာတ်ခံအလျောက် ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်၍ သွားရည် 'ကျွင့်' ခနဲ မျိုချလိုက်ရသော်လည်း အခြေအနေအရ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးအဖြစ်နှင့် ဟန်ဆောင်ရမည်ဖြစ်၍ ကြောက်လန့်သလို မျက်နှာကို ရှုံ့လိုက်ပါသည်။

မြမြမှာမူ ပုလင်းကိုမြင်၍ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကိုဘဆောင်သည် ဖန်ခွက်သုံးခုကိုခွဲ၍ ရေခဲခွက် ဂျော့ပြား မြမြရှေ့မှာရော ကျွန်တော့်ရှေ့ပါ တစ်ခွက်စီ ချသောအခါ၌ ကျွန်တော်က...

"ဟင်... အနွဲ့မသောက်တတ်ဘူး ကိုကို" ဟု မျက်ခုံးကလေး တွန့်၍ ရှုံ့သလိုပြောလိုက်ရာ ကိုဘဆောင်မှာ ပါးစပ်ကြီး ဖြစ်၍ ပြုံးရင်း...

"ဟဲဟဲ... အနွဲ့ကလည်း ခေတ်မိန်းကလေး လုပ်နေပြီးတော့ ညံ့လိုက်တာ။ ဟော့ဒီ ကိုကိုနုနု မြလည်း သောက်တတ်တာပဲ။ ကဲ... မြ သောက်ပြလိုက်စမ်းကွယ်" ဟု ပြောရင်း မြကို ဖန်ခွက်တစ်ခုကိုင်စေ၍ သူနှင့် ဖန်ခွက်ချင်းတောက်ကာ 'အနွဲ့ရဲ့... အလှအတွက်' ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလျက် သောက်လိုက်ကြပါသည်။

မြမြ သောက်နိုင်သည်မှာ သိပ်အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ ဖန်ခွက်တွင် ရေခဲများစွာ ရောထားသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုထားပါသည်။

သူတို့ သောက်ကြပြီးလျှင် အာလူးကြော်များကို စားလျက်၊ နောက်ထပ်ထပ်၍ ထည့်ကြပြီး ကိုဘဆောင်က...

"ဟဲဟဲ... အနွဲ့ရဲ့... ထမင်းစားသောက်ကောင်းအောင် သောက်တာပဲ။ အခုခေတ်မှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ သောက်ပါကွယ်... ရော့" ဟု ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်ကို ထိုးပေးနေပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဟန်ဆောင်ရန် ဝတ္တရား ရှိနေသေးသည့်အတိုင်း...

"ဟင့်အင်း... ကိုကိုရယ်၊ နွဲ့မူးမှာ ကြောက်တယ်" ဟု ဆို၍ ခေါင်းခါနေရာမှပင် စေတနာရှင်ကြီးမှာ ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်နားသို့ ထိုးနေရာ မြမြကပါ...

“သောက်ပါ နွဲ့ရယ်။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ မမှူးပါဘူး”

တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ မငြင်းဆန်နိုင်သော ဟန်ဖြင့် ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ မသောက်ဖူးသည့် မိန်းကလေးနှင့် တူအောင် မျက်နှာကို အကြီးအကျယ် ရှုံ့မဲ့ကာ မချိမဆံ့ မျိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ဤတွင် အကြိုက်တွေသွားသော ကိုဘဆောင်ကြီးက...

“အဲ... ဒါမှ အနွဲ့ကွ” ဟု ကောင်းချီးဩဘာ ပေးလျက်၊ ကြက်သားရီ(စ်)ကို ဆော့(စ်)နှင့် လူး၍ ကျွန်တော်ကို ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြက်သားကို စားရင်း...

“ဟင်... အနွဲ့မှူးရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ အိမ်ကို မပြန်တော့ဘူး။ မြမြနဲ့ လိုက်အိပ်ရမှာပဲ”

“အို... လိုက်အိပ်လှည့်။ မနက်မှ လိုက်ပို့မယ်”

ကိုဘဆောင်မှာလည်း သူ၏ အကြံထမြောက်သွားပြီ ဖြစ်၍ အလွန်တရာ ဝမ်းသာသောဟန်နှင့် နောက်ထပ် ဖန်ခွက်များထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပြန်ပါသည်။ ဤအကြိမ်၌ ကျွန်တော်ဖန်ခွက်ထဲတွင် ရေနည်း၍ အရက်များလာသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။

စင်စစ် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ရည်းစားထား၍ အရက်တိုက်ပြီး အိမ်ခေါ်အိပ်စေသော အကြံမှာ အထူး ဖော်ပြစရာ မလိုပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်အဖို့၌ မှုစရာမဟုတ်။ သူနမ မြမြနှင့် အိပ်ရမည်ဖြစ်၍ သူထည့်ပေးသော အရက်ကို ငြင်းငြင်းဆန်ဆန် မိန်းကလေးဟန်နှင့် ရှုံ့မဲ့သောက်ရင်း မြမြကိုပါ သောက်ရန် ကျွန်တော်ကပင် အနွဲ့အဖြစ်နှင့် တိုက်တွန်းရပါသေးသည်။

ကိုဘဆောင်မှာ ကျွန်တော်သောက်လေ ဝမ်းသာလေနှင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း အတော်ပင် သောက်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်အဖို့၌ ကိုယ် သောက်ချင်သလောက် မသောက်ဘဲဘဲ မိန်းကလေးဟန်ဆောင်၍ သောက်ရခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နည်းနည်း နေကောင်းထိုင်သာ ရှိသည်တွင် အသောက်လွန်ပြီဟူသော မိန်းကလေးအဖြစ်နှင့် ရပ်လိုက်ကာ ထမင်းကိုစားပြီး အလွန် မူးဟန်ဆောင်နေလိုက်ပါတော့သည်။

အားလုံး စားသောက်ပြီးကြ၍ ရထားလုံးနှင့် ကိုဘဆောင်၏ အိမ်သို့ သွားသည်တွင် မြမြနှင့် ကျွန်တော်မှာ တစ်ဖက်ထိုင်လျက် ကိုဘဆောင်က တခြား ထိုင်ရပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဝီတီတီနှင့် “မြ... အနွဲ့မှူးတယ်ကွာ။ သိပ်မူးတယ်ကွာ” ဟု ဆို၍ မြမြ၏ ကိုယ်ကိုသာ အားရပါးရ ဖက်ပါတော့သည်။

ကိုဘဆောင်မှာ ကျွန်တော်မှူးလေ သဘောကျလေ ဖြစ်၍ ပြုံးတုံးတုံးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ယခုချိန်ခါကာ၍ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူက အပိုင်စီးကြတော့မည်နည်း။ စောင့်ကြည့်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

*****

မကြာမီပင် ရေကျော်ဘက်ရှိ သူတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုဘဆောင်သည် ရထားပေါ်မှ ပထမဆင်းကာ တံခါးခေါက်ပါသည်။ တံခါးဖွင့်၍ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ကောင်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ မိန်းမဖော်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ ပြုံးစိစိဟန် ရှိသည်။

သူတို့နေအိမ်မှာ အထက်ထပ် အောက်ထပ်ရသော တစ်ခန်းငှားတိုက်အိမ်ဖြစ်၍ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ခပ်ထွေထွေနှင့် ကြာရှည်စွာ စကားပြောမနေလိုသဖြင့်..

“မြ... နွဲ့တော့ သိပ်မူးတယ်။ အိပ်ချင်ပြီ” ဟု ဆိုသောအခါ ကိုဘဆောင်က...

“ဪ... ညဉ့်နက်လှပြီ အိပ်ချင်ကြရောမယ်။ မောင်ပုရေ၊ သူတို့ အပေါ်ထပ် လိုက်ပို့လိုက်ပါကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကောင်ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲသို့ မီးအိမ်ကလေး ဆွဲ၍ လိုက်ပို့ပါသည်။

လှေကားကို တက်ရင်း ကျွန်တော်က “ကိုဘဆောင် ဘယ်မှာ အိပ်သလဲ” မေးသောအခါ ကောင်ကလေးက သူနှင့်အတူ အောက်ထပ်၌ အိပ်ကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ အတော်ပင် စိတ်အေးလက်အေး ရှိသွား၍ မြမြနှင့်အတူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကောင်ကလေးက မီးအိမ်ကို ထားခဲ့၍ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားပါသည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်၏ စိတ်သဘောကို ဖော်ပြချေမည်။ ကျွန်တော်မှာ မြမြကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ‘မောင်အမြန်’ ဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးမည့်သူပီပီ ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ ယခုညအဖို့၌ သူ၏ မက်စရာ ရူပကာကို လက်ဝဲနည်းနှင့် အပိုင်စီးပြီး ကျွန်တော်၏ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြကာ သူ၏ ချစ်မေတ္တာကို အရယူမည်။ သူ့၌ ချစ်သူမရှိကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ အကယ်၍ ခရီးလွန်မှုကြောင့် ညတွင်းချင်းပင် ကျွန်တော်ဆီသို့ လိုက်လျှင်လိုက်၊ မလိုက်လျှင် နောက်မှ ချစ်ရေးဆိုမည်။ ကျွန်တော့်တွင် ယခုအခါ၌ ထိစာရေးမကလေးလုပ်ခြင်းဖြင့် ငွေ(၈၀၀-၁၀၀၀)ခန့် စုဆောင်းချေပြီ။ မိန်းမယူရန် မခဲယဉ်းတော့ပြီ။ ဤကား ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်ကလေး ပြန်ဆင်းသွားသောအခါ၌ ကျွန်တော်က...

“မြ... ဒီကောင်ကလေး ဘယ်နှယ်တော်သလဲ”

“အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ ကောင်ကလေး အနွဲ့ရဲ့။ နွဲ့ အိပ်ချင်ပြီလား အိပ်တော့လေ” ဟု ဆိုကာ အိပ်ရာကိုခါ၍ ခင်းနေပါသည်။ အိပ်ရာမှာ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကလေးဖြစ်၍ ဓမ္မရာနှင့် ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး ရှိပါသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်အိပ်ရန် မခဲယဉ်းပါ။

“နို့... မြကော၊ အိပ်လေ... မြ၊ မအိပ်ချင်သေးဘူးလား”

“အိပ်ချင်ပြီလား။ အရက်သောက်မိတာ ခေါင်းထဲဝေတေတေနဲ့”

ဟုတ်သည်။ အမှန်ပင် မူးနေ၍ သူ့ဓမ္မရာ အဝတ်လဲရန်မျှ သတိမရပါ။

အိပ်ရာထဲသို့ သူက အရင်ပစ်လွဲလိုက်၍ အကြံသမား ကျွန်တော်က မီးအိမ်ကလေး ငြိမ်းမည်ပြုစဉ် အောက်ထပ်မှ ကိုဘဆောင်က “မြရေ ခဏလာဦးဟေ့” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့်ပင် ဆင်းသွားရသည်။ ကျွန်တော်က...

“မြ... မြန်မြန်လာနော် နွဲ့တစ်ယောက်တည်း မအိပ်စုံဘူး” ဟု မှာလိုက်သေးသည်။ မကြာမီပင် သူ ပြန်တက်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်က...

“မြ ကိုကိုက ဘာခေါ်ပြောတာလဲဟင်”

“ဪ... နွဲ့ကို ဂရုတစိုက် အိပ်ရာတွေ ဘာတွေ ပြင်ပေးဖို့ ပြောတာပါ။ ကဲ... နွဲ့အိပ်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ သူကပင် မီးကို မသေရုံကလေး မိုန်လိုက်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအချိန်၌ ကိုဘဆောင်မှာ သူ့သောက်ခဲ့သော အရက်ကို ခန့်မှန်းရခြင်းအားဖြင့် တစ်ရေးတော့ ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ချေမည်။ ဤအချိန်အတွင်း၌ ကျွန်တော်၏ အကြံအောင်ရမည်။

တစ်ခန်းလုံးကား မှောင်၍ နေချေပြီ။

မြသည် ကျွန်တော်၏ နံဘေး၌ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲကာ ခပ်မူးမူးနှင့် တရူးရှူး အိပ်လေသည်။ သူ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့် စကားပြောလိုစိတ် မရှိသည်ကို သိရသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် မိုန်းနေလိုက်သည်။ ခေတ္တမျှကြာလျှင် သူ၏ ကိုယ်ကလေးကို ဖက်လိုက်မိသည်။ သူ့ဓမ္မရာမှာ လူးလွန်ခြင်းမျှ မလုပ်တော့ချေ။ ညသည် ပကတိဆိတ်ငြိမ်လျက်။ မြသည် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်စက်လျက် အောက်ထပ်မှလည်း ဘာသံမှ မကြားရတော့ချေ။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာထဲရောက်၍ တစ်နာရီမျှကြာလျှင် သံချောင်း(၁၂)ချက် ခေါက်သံကို ကြားရလေသည်။

မြသည် ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ရိုနေဘိသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော်သည် မိန်းမဟန်ဆောင် ကိရိယာများကို ချွတ်ခွာလိုက်ကာ ပကတိ ယောက်ျားဘဝကို စိတ်ရောက်သိပါ

ရောက်ရှိလေတော့သည်။

*****

"ဟင်... ဟင်... ရှင်ဘယ်သူလဲ" မြက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကမူးရှူးထိုး ထ၍ မေးလေသည်။

"တိုးတိုး မြရဲ့... တိုးတိုး။ ကျုပ်... အနွဲ့လေ"

"ဟင်... ရှင်ယောက်ျားပဲ။ ဘာအနွဲ့လဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးယောင် ဆောင်နေတဲ့ ယောက်ျားအနွဲ့ပါပဲ"

"ဟင်... ရှင်ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလို ကြံတာလဲ။ အောက်က သိရင် ဒုက္ခပဲ"

"ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်... တိုးတိုးပြောပါလို့ ပြောတာ။ ကျုပ် ဖြစ်ပုံကို အစကအဆုံး ပြောပြပါမယ်။ နားထောင်ပါ" ဟု အစချီကာ ကျွန်တော် မိန်းမယောင်ဆောင်၍ ထိဆိုင်ဖွင့်သည်မှ ကိုဘဆောင်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံပါ ပြောပြပြီး...

"အဲဒီအတိုင်းပါပဲ မြရယ်။ မြကို မြင်မြင်ချင်း အဟုတ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်မိလို့ ဒီလို ကြံမိတာပဲ"

မြသည် တစ်ချက်မျှ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ...

"အင်း... ရှင်က အကြံဉီးပေလို့ပဲ။ နို့ဖို့ အောက်ဆရာက ရှင် အိပ်ပျော်ရင် သူ့ကို လာနှိုးဖို့ ကျွန်မကို မှာထားတာ။ ရှင်ယောက်ျားမှန်း သိသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ"

"အခုတော့ သူမသိခင် သွားကြပါစို့ မြရယ်။ မောင့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါတော့။ နောက်မှ ကိုဘဆောင်ကို ကျေနပ်အောင် ပြောပြီး မြကို လက်ထပ်ယူပါမယ်။ မောင့်မှာ မိန်းကလေးယောင်ဆောင်ပြီး ထိဆိုင်ဖွင့်တာ ငွေတစ်ထောင်လောက် စုမိနေပါပြီ"

"ရှင့်မှာ... အဟုတ် ငွေတစ်ထောင် ရှိရဲ့လား။ ကျွန်မတို့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကျကျနန လက်ထပ်မယူနိုင်ရင် မဖြစ်ဘူး သိရဲ့လား"

"အဟုတ်ရှိပါတယ် မြရယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ထပ်ယူပါမယ်။ ကဲ... လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါတော့။ သူတို့ မသိအောင် နောက်ဖေးပေါက်က ဆင်းကြတာပေါ့"

သူမသည် အတော်ကြာမျှ စဉ်းစားဟန်နှင့် ဆိတ်ငြိမ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ၏ ကိုယ်ကလေးကို ဖက်၍ ပါးကို မွှေးလိုက်ကာ...

"ဟင်... တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား... မြ"

"အင်း အခုမှဖြင့် မလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတော့မလား။ ရှင် တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ ကျွန်မချည်း ကျန်ခဲ့ရင် မနက်ကျ ဘယ်လိုပြောမလဲ"

"ကဲ... ဒါဖြင့်လာ... သွားကြစို့" ဟု ဆိုကာ မီးအိမ်ကလေးကို အနည်းငယ် မြင်သာရုံ လင်းပြီး ယူငင်စရာ ပစ္စည်းတို့ကို ယူကြပါသည်။

မြသည် ကျွန်တော်၏ မိန်းမဟန်ဆောင် ဘရာဇီယာနှင့် ကော့ဆက်တို့ကို မြင်သောအခါ ပြုံးပြုံးကလေး လုပ်၍... "အင်... သူက ဒါတွေနဲ့ကိုး... ကဲ... ဒါတွေ ပြန်ဝတ်ဦးမလား"

"မလိုတော့ပါဘူး မြရယ်။ မြ ကိုကို အဖြစ်မှန်တွေသိအောင် ဒါတွေထားခဲ့မယ်" ဟု ဆို၍ ထိုပစ္စည်းများကို ခုတင်ပေါ်၌ တင်၍ ထားခဲ့ပြီး နောက်ဖေးပေါက်မှ နှစ်ယောက်သား ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။

အချိန်မှာ နာရီပြန် တစ်ချက်မျှ ရှိသော်လည်း တပေါင်းလွဲတော်ရက်ကြီးဖြစ်၍ ရပ်ကွက်တိုင်းလိုပင် အငြိမ်ဇာတ်ပွဲများဖြင့် ကပ်နေကြသောကြောင့် ဆိုက်ကား၊ လန်ချားများ ရနိုင်လေသည်။

အဆင်သင့်ပင် လမ်းထိပ်၌ ဆိုက်ကားတစ်စီးကိုတွေ့၍ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ လွယ်ကူစွာ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

မြကား ဦးရာလိုက်လာရသော မိန်းကလေးဖြစ်၍ အိပ်ခန်းထဲ၌ သွင်းထားလိုက်ကာ ကိုအေးမြင့်နှင့် မခင်သန်းအား ကျွန်တော် အပိုင်စီးလာခဲ့ပုံကို ပြောပြရာ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောကြ၍ ကိုအေးမြင့်က...

"ဟေ့... ခင်မောင်ကြည် ငွေတစ်ထောင်လောက် စုမိအောင်နဲ့ ဒီမိန်းမရအောင် လုပ်ပေးတာ ဘယ်သူညွှန်လဲကွ" ဟု ခပ်ကြားကြား အသားယူလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ထဖက်ကာ...

"ဟေ့... ဒီဆရာကြီး... ညွှန်ပါပဲခင်ဗျာ။ ဒီဆရာကြီးပါပဲ။ ဆရာရဲ့ ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ အခု လက်တွေ့ဆပ်ပျံမယ်" ဆို၍ သူ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်ရာ...

"ဟေး... ဟေး၊ တော်တော့ တော်တော့... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ သွား.. သွား.. ကြင်ယာတော် ပျင်းလှရှေးမယ်။ တို့လည်း အိပ်ချင်လှပြီ။ မင်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျမှပဲ ငါ့ကို အရက်ဝအောင်တိုက် သိလား"

"ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား။ (၇၅) ပုလင်းတိတိ တိုက်ပျံမယ် ဝွတ်ဘနိုက်"

“ဘက်(စ်)နိုက်”

*****

ကျွန်တော်မှာ စိုင်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်ကာ လှပသော ကြင်ယာတော်ကလေးနှင့် မရွယ်ဘဲ ဇော်ကဲမင်းဖြစ်ရချေပြီ။ နောင်ရေးကား သူ့အစ်ကိုများဘက်က သဘောတူပါမည်လား။ ကိုဘဆောင်ကြီးမှ ကျွန်တော်၏ တစ်ပတ်ရိုက်ခြင်းကို ခံရ၍ အောင့်သက်သက်ကြီးနှင့် သဘောတူချင်မှ တူပေမည်။ မတူသော်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ မြှော အသက်(၂၀) ကျော်ချေပြီ။ သူတို့ဘက်ကပင် စုံစမ်းရ၍ လိုက်လာမည်လား။ ကျွန်တော်တို့ကပင် အကြောင်းကြားရမည်လား။ အေးအေးဆေးဆေးမှ ဖြစ်ကြပါမည်လားနှင့် စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့် နေရပါသည်။ သို့သော် ချစ်သူနှစ်ယောက်ကား ပျော်ရွှင်လျက်...။

နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် မြသည် စာတစ်စောင်ကို ရေး၍ စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး ကိုဘဆောင်၏ လိပ်စာ တပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်က စာအိတ်ကို ကိုင်ကြည့်ကာ...

“မြ ဘယ်လို ရေးလိုက်တာလဲ”

“ဘာအထူးရေးရမှာလဲ ကိုကိုရယ်။ မြတို့ ဟိုညက ဖြစ်ပျက်ပုံနဲ့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး လိုက်သွားရတဲ့ အကြောင်း၊ ကိုခင်မောင်ကြည်ဟာ မိကောင်းဖခင်သား ဖြစ်လို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လက်ခံသိမ်းပိုက်ဖို့အကြောင်းနဲ့ အခု မြတို့ဆီ လိုက်လာဖို့အကြောင်းပါပဲ ကိုကိုရယ်”

“အေးကွယ်။ မြရယ်... ကိုကိုကဖြင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဖြစ်စေချင်တာပါပဲ”

“ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကိုကိုရယ်။ မပူပါနဲ့။ တကယ်လို့ သူတို့သဘောမတူကော ဘာအရေးလဲ။ အခုတောင် မြက ဝတ္တရားရှိလို့သာ စာရေးရတာ။ တကယ်ဆိုတော့ မြသဘောတစ်ခုတည်းပါ။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ မြအသက် (၂၀) ကျော်နေပြီ သိရဲ့လား” ဟု နှုတ်ခမ်းကလေး စုသယောင်နှင့် မျက်လုံးကလေးချီ၍ ချစ်သူအားပေးပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်က...

“ဒါမှ... ကိုကိုအချစ် မြကွ” ဟု ဆို၍ ထွေးပိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

*****

ကျွန်တော်မှာ ယခုချိန်ခါ၌ ယခင် မိန်းမဟန်ဆောင်တုန်းက လိမ်ကောက်ထားသော ဆံပင်ရှည်များကို ဖြတ်ပစ်လိုက်၍ ပကတိ ယောက်ျားဆံတောက်အတိုနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်ထင်တွင် နောက်ရက်များ မကြာမီ၌ မြ၏ မိဘများနှင့် ကြောင်းလမ်း စေ့စပ်ရမည်ဖြစ်၍ အလုပ်လက်ကိုင် ပြုစရာလိုနေပါသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုအေးမြင့်နှင့်အတူ အလုပ်လျှောက်ရန် ရုံးသို့ လိုက်သွားရပါသည်။

ယခုခေတ်၌ လစာ တစ်ရာပတ်လည် အလုပ်ကလေးများမှာ ထင်သလောက် မခဲယဉ်းဘဲ လွယ်ကူစွာပင် သေချာသလောက်ရှိခဲ့၍ နေ့လယ်နှစ်နာရီခန့်တွင် မြအတွက် စားစရာများကို ဝယ်ခဲ့ကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်မိလျှင်...

"မြရေ... မြ ကိုကိုတော့ အလုပ်ရဖို့ သေချာခဲ့ပြီ။ မြရေ မြ ဘယ်မှာလဲကွယို။ မြစားဖို့ ဟော့ဒီမှာ... ကိုကို ချောကလက်နဲ့ ကိတ်မုန့် ဝယ်ခဲ့တယ် မြရဲ့။"

သူ၏ထူးသံကို မကြားရသဖြင့် နေ့လယ် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ အိပ်ရာထဲများ အိပ်နေသလားဟု အောက်မေ့ကာ အိပ်ခန်းသို့ ကပျာကယာ ပြေးတက်သွားပါသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သော်လည်း သူ့ကို မတွေ့ရ။

"ဟယ်... မြရယ်... ပုန်းများနေပြန်လားကွာ။ မြရဲ့ ကိုကိုကို မကျီစားပါနဲ့ကွယ်" ဟု ဆိုရင်း ကျွန်တော်သည် ခုတင်အောက် နောက်ကွယ်တို့ကို လိုက်လံကြည့်နေရာ မခင်သန်းသည် နောက်ဖေးခန်းမှ လျှောက်လာသဖြင့်...

"ဪ... မခင်သန်း... မြကော..."

"မရောက်သေးဘူးလား။ တော်တော်လေးကပဲ လမ်းထိမ်း မုန့်ဟင်းခါး သွားစားဦးမယ်ဆိုပြီး ထီးလေးကိုင် ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မလည်း အဝတ်လျှော်ရင်း ကျန်ခဲ့တယ်"

"ဟို... ဒီ... မြနယ်... အပြန်မှာ စားစရာတွေ ဝယ်ခဲ့မယ်လို့ ပြောထားခဲ့ရက်သားနဲ့..."

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကုတ်ကာ လက်ထဲမှ ကိုင်လာသော အထုပ်တို့ကို မွှေရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်တွင် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု စွေခနဲ ခုန်တက်လာသဖြင့် ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် ဖြန့်ဖတ်မိပါသည်။

ရှင်ကို သနားလို့ စာရေးခဲ့သည် ကိုစင်မောင်ကြည်ရှင်

ရှင်ကတော့ ရှင်ကိုယ်ရှင် လည်လျှီ အောက်မေ့ပြီး ကျွန်မကို အပိုင်စီးခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီညက ကျွန်မ ကိုဘဆောင်ကိုသာ အော်ပြောလိုက်ရင် ရှင်သေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်က ကျွန်မကို တကယ့်အဟုတ်ကို ကိုဘဆောင်နမ အောက်မေ့ပြီးတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အချောင်ရပြီရယ်လို့ပေးလေ။ တကယ် လက်ထပ်ယူပုံမယ်။ ငွေတစ်ထောင် ရှိပါတယ်နဲ့ ပြောလို့...

ကျွန်မက ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း ကြားဖြတ် အရေးပေါ်နည်းနဲ့ အပိုင်စီးချင်တာနဲ့ ရှင့်နောက် လိုက်ခဲ့တာ။ ရှင့်ကိုချစ်လို့ လိုက်လာတယ် မအောက်မေ့နဲ့။

ကျွန်မဟာ ကိုဘဆောင်နမ မဟုတ်ဘူး။ သိရဲ့လား။ ရန်ကုန်လူမိုက် လမ်းမတော် ဘိုးချုပ်ရဲ့ တပည့်မ ခင်သိန်းတဲ့ရှင်။ မှတ်ထားလိုက်။

ကိုဘဆောင်ဆိုတဲ့ အရာရှူးက ရှင့်ကို တကယ့်မိန်းမချော အစစ်ကလေး မှတ်ပြီးတော့ ရှင့်ကို အပြင်အောက်ပြီး အပိုင်စီးမယ်အကြံနဲ့ ကျွန်မကို ကျုံးသွင်းခိုင်းတာ သိရဲ့လား။ ဟိုညက ရှင်မူးပြီး အိပ်ပျော်ရင် သူ့ကို ဆင်းနှိုးဖို့ ခေါ်မှာထားတာ။ ရှင်က မမူး ကျွန်မကသာ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားလို့ ရှင်က အပိုင်စီးလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မရှုံးပါဘူး။

ဟိုနေ့က စာရေးတာဟာ ကျွန်မဆရာဆီ အကြံတောင်းတာပဲ။ အခု သူ့အကြံအတိုင်းပဲ ရှင့်ငွေတွေ ဘုံးသွားပြီ။ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မ စိတ်ဆိုးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ငွေ(၁၀၀၀) ရှိတယ်လို့ ပြောပြီး၊ အခု ငွေ(၈၅၀)ထဲ တွေ့ရတယ်။ ဘာလို့ ရှင် ဒီလို လိမ်ရတာလဲ။ ကျွန်မဆရာဆီ စာရေးလိုက်တုန်းက (၁၀၀၀)လို့ ရေးလိုက်မိတာ။ အခု (၁၅၀) လျော့နေတော့ ကျွန်မကို ကြိမ်းဦးမလား မသိဘူး။

အဲဒါပါပဲ။ ကျွန်မကို လိုက်ရှာဖို့တော့ စိတ်မကူးပါနဲ့။ ရှင် လှူပြည်မှာနေရတာ မပျင်းသေးရင် ရန်ကုန်မြို့က အမြန်ထွက်ခွာသွားပါ။ ကိုဘဆောင်ကလည်း သူ့ကို တစ်ပတ်ရှိက်ရမလားဆိုပြီး ရှင့်ကို သတ်လိမ့်မယ်။ သူကလည်း ကျွန်မတို့ ဆရာရဲ့မိတ်ဆွေ။ သိမ်ကြီးဈေးလှဖေရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆပွလှိုင်း သူဦး လူမိုက်တစ်ယောက်ပဲ။

အဲဒါဟာ ရှင့်ကို သုံးရက်လောက် ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းလိုက်တဲ့ လင်အဖြစ်နဲ့ ကရုဏာထားပြီး သတိပေးတာ။

ရှင့်အဖို့ တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်ရင်တော့ ကျွန်မလို မိန်းမကို (၈၅၀)နဲ့ သုံးရက် ပေါင်းလိုက်ရတာဟာ ရှင်မရှုံးပါဘူး။ တချို့ ကုလား၊ တရုတ် သူဌေးနဲ့ ရာရှင် သူဦး တဏှာရှူးကြီးတွေများ တစ်ညမှ မပေါင်းလိုက်ရဘဲနဲ့ ငွေတစ်သောင်း၊ နှစ်သောင်း ချောကြတာပဲ။ ဒါဟာ... ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကြားချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်စိတ် သက်သာရာရအောင်လို့ မေတ္တာ နည်းနည်းကလေးရှိတာနဲ့ ဖြေဆေးပေးတာ။

ဒါပေါ့ဆရာ။ ရှင်လို ပေါင်တည်သားက မန္တလေးသွားပြီး တစ်နှစ်လောက် ဂျပိုးထိုးနိုင်ရုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပါးလှပြီ ထင်ပြီး ရန်ကုန်လာပြီး ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်မယ် မကြံနဲ့၊ မြေပွေး ပိုးထိသွားမယ်။ သိရဲ့လား။ ဒီစာတွေ့ပြီးတဲ့နောက်၊ ရှင် မှိုင်ပုံထုတ်နေတာ ကိုဘဆောင်ကြီးများ

မြင်ရရင်လည်း သူ့ဝိပါတ် လည်ပြီဆိုပြီး သဘော အတော်ကျမှာပါပဲ။ တော်လောက်ပါပြီ။

(ပုံ) ခင်သိန်း

*****

ပြန်ပေး

ကျွန်တော်မှာ မွေးသန္ဓေကပင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နောက်လိုက် သြဇာခံ မဖြစ်လိုဘဲ မိမိကသာ ခေါင်းဆောင် 'ဟီးရီး' လုပ်ချင်သော 'ညဉ်' ပါလာသူ ဖြစ်၍ ကျောင်းသား အရွယ်ကပင်လျှင် မိမိထက် လူရည်လူချင်း၊ လူရှုပ်လူရည် သာသူများကို မဆိုထားဘိ။ တန်းတူ လူများကိုပင် ရှောင်ရှားကာ ကိုယ်က ဆရာလုပ်ရမည့်သူကိုသာ ရွေးချယ်ပေါင်းဖော်တတ်သည့် အတိုင်း၊ ယခု လူရွယ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသော ကာလ၌လည်း ကျွန်တော် ဝါသနာပါသော လုပ်ငန်းတွင် ကျွန်တော်၏ သြဇာကို တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်နာမည့်သူကိုမှ ရွေးချယ်ထားပေးရာ ယခုအခါ၌ ကျွန်တော့်ထက် အသက် (၅)နှစ်မျှကြီးသော 'ကိုကွက်ကြီး'သည် ကျွန်တော်၏ ရောင်းရင်းဘက်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ကိုကွက်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ရွာထက် မြို့နှင့်ဝေးသော 'ဘုဒလက်ကုန်းရွာ' မှ ဖြစ်၍ စာဖတ်နိုင်ရုံသာတတ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် ဖြစ်ပါသည်။ ထူပျစ်သော နှုတ်ခမ်း၊ ပြားသော နှာခေါင်း၊ မျက်ရစ်မပေါ်သော မျက်ခွံ၊ ထက်ပိုင်းပြတ် မျက်ခုံးမွေး၊ လေးထောင့်ကျသော မျက်နှာတို့နှင့် ကာယဗလ ထွားကျိုင်းသော တောသားကြီး ဖြစ်ပေရာ မိတ်ဆွေသည် သူ၏ လူကံကို ခတ်ကြည့်ပါလျှင် မည်မျှလောက် ထူအ၊ ဖိုက်မဲမည်ကို သိရှိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် ညံ့ဖျင်းသိမ်နပ်သူ မဟုတ်ချေ။ တောသား 'လူပွေ' တို့ တတ်အပ်သော ထန်းရည်သောက်ခြင်း၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ မင်္ဂလာဆောင် ကြီးတားခြင်း၊ အဆင်သင့်လျှင် နွားခိုးခြင်း၊ အဖော်ကောင်းလျှင် ဓားပြတိုက်ခြင်း၊ ဘုန်းကြီးပျံ ပဉ္စင်းခံပွဲတို့တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ကခုန်ခြင်း စသည်တို့ကို အခါအားလျော်စွာ ပြုလုပ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်သည် ဤကဲ့သို့ လူစားမျိုးအား တပည့်အဖြစ် ရွေးချယ်ထားသည်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်၏ အရည်အချင်းနှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို မိတ်ဆွေ အတော်အတန် ရိပ်မိပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်၏ ရှုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်မှာကား အထူးဖော်ပြစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ မြို့ကျောင်းတွင် နေဖူးသူ ဖြစ်၍ နွဲ့နှောင်းပြေပြစ်သော ကိုယ်မှုကိုယ်ဟန်ဖြင့်...

ကိုကွက်ကြီးနှင့် နစ်ယောက် ယှဉ်၍နေပါက မည်သူက ဆရာ၊ မည်သူက နောက်လိုက် ဆိုသည်ကို လည်ပင်း စာဆွဲထားသကဲ့သို့ပင် ထင်ရှားလှပါသည်။ ပြောရေးဆိုတာမှာလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မည်မျှလောက် အပြတ်အသတ် ကွာသည်ကို မိတ်ဆွေ နားထောင်ပါဦးတော့။

"ကို... ကို... ကိုတောင်... ဒီ... ဒီနှစ်လဲ... မြို့... မြို့တက်ပြီး ကြဲ... ကြဲ... ကြဲလိုက်ကြဦးမို့ ကျုပ်... ကျုပ်မှာ ငွေ... ငွေနှစ်ရာတော့ ရှိတယ်"

ကိုကွက်ကြီးမှာ စကားထစ်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော့်နာမည် 'ကိုတင်အောင်' ခေါ်သည်ကို 'ကိုတောင်' ဖြစ်နေပါသည်။ သူဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မှာ ယခု သူ၌ ငွေ (၂၀၀) ရှိ၍ ဒီနှစ်လည်း မနှစ်ကလို မြို့တက်ပြီး ကော်ပေါက်တစ်ခုလောက် ကြံလိုက်ကြဦးဖို့ဟု ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ယမန်နှစ်က သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ဆင်စွယ်ပိဿာချိန် (၅၀)မျှ ဝယ်၍ မြို့သို့ ယူသွားကာ လောဘကြီးသော ကုန်သည်တစ်ဦးအား မြို့ပေါက်ဈေး တစ်ဝက်မျှနှင့် အရုံးခံ ရောင်းပြီး ချောင်ကျကျ တစ်ရွာကို ညွှန်ပြ၍ ဤဆင်စွယ်မျိုးကို ဈေးချောင်ချောင်နှင့် လိုချင်သလောက် ရနိုင်ကြောင်း ယုံကြည်လောက်အောင် ဖြီးလိုက်သောကြောင့် ထိုကုန်သည်က ကိုကွက်ကြီးကို လမ်းပြအဖြစ်နှင့် ခေါ်လာသည်တွင် ကျွန်တော်က ကိုဖိုးထိုက်တို့ လူစုကို လက်တို့၍ ဆီးလုစေခြင်းဖြင့် မြို့သား၏ ငွေ (၂၀၀)ကို ကျွန်တော်တို့ တောသား (၅)ယောက်က အပိုင်စီးလိုက်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကွက်ကြီးသည် ယခုနှစ် တစ်ဖန် မြို့သို့တက်၍ ကြံရန် ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း စိတ်ကူးထည့်ပြီးသား အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေသောကြောင့်...

"ကိုကွက်ကြီး ဒီနှစ်တော့ လူများကို ဝေစွဲရမယ့် ကိစ္စမျိုးတော့ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဗျာ။ မနှစ်က ကိုဖိုးထိုက်တို့ လူစုကို တစ်ဝက် ခွဲပေးလိုက်ရတာ။ အတော်နာတာဗျ။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးတဲ့ အလုပ်ပဲ ကြံတော့တယ်ဗျာ"

"ဟာ... ဟာ... သိပ်... သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ကိုတောင်ရာ။ ဘာ... ဘာလဲ... ဖျောက်... ဖျောက်ငှားပြီး အနကြမ်း စီးရအောင်လား"

"ဟာ... ဒီလို လက်နက်နဲ့ တိုက်လား၊ ခိုက်လား မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ ငွေရတဲ့နည်းကို ကျွန်တော် ကြံထားပါတယ်"

"ဟာ... ဟန်... ဟန်လိုက်တာဗျာ။ ပြောစမ်းပါဦး"

"အခု... ခင်ဗျားမှာ ငွေ (၂၀၀) ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်... ဟုတ်တယ်။ လယ်... လယ်ခကို မပေးရအောင်၊ ဟို... ဟိုအဖွဲ့ကလူ... နည်း... နည်း... ပေးပြီး ဘုံးထားလိုက်တာ"

"အဲဒီ... ခင်ဗျာငွေ (၂၀၀)ဟာ၊ ငွေ (၂၀၀) ဖြစ်ရမယ်ဗျ။ သိပ်လည်း အရင်း မလိုပါဘူးလေ။ ကျုပ်မှာလည်း ဟို... ဖိုးတေ ကြက်နိုင်ထားလိုက်တာ ငွေ (၈၀) ရှိသေးတယ်"

ဤတွင် ကိုကွက်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကို တွေ့မိဟန်နှင့် ရွှင်လန်းသွားကာ...

"အာ... ဒီ... ဒီနှစ်... ကို... ကိုတောင်၊ ကံ... ကံကောင်းနေတာပဲ။ ဖိုး... ဖိုးတေ ခရမ်းကြီးကို... ကို... ကိုတောင် ဖိန်းကလေးက မ... မနိုင်ဘူး အောက်မေ့နေတာ။ ကို... ကိုဖိုးထိုက်တို့ကတောင် တင်... တင်အောင် မိုက်ပြီလို့ ပြောနေကြတာ"

"ဘယ်... ကျုပ်မိုက်မလဲဗျာ။ ကျုပ်က ဖိုးခရမ်းကြီးကို မတိုက်ခင် တစ်နေ့ကတည်းက ကြုံပြီး ခန့်ခွဲထားတာပဲဗျ"

ကိုကွက်ကြီးက အံ့သြသလို ဖြစ်သွားကာ...

"အား... အား... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဖိုး... ဖိုးတေကြက်ကြီးဟာ ရေလယ်ကျ၊ မ... မခုန်နိုင် ဖြစ်နေတာ။ ကို... ကိုတောင်က သိပ်တော်တာပဲ။ ဒါ... ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဆရာ ဖြစ်နေတာ။ အ... အခု အကြံလည်း ပြောစမ်းပါဦး"

ကိုကွက်ကြီးက ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဆရာပီပီ ဣန္ဒြေရှိစွာနှင့်...

"အခု အကြံကတော့ ပထမ ဒိုက်ကြီးကုန်းအရှေ့ဘက်က ရှင်ပြန်တောင်တောထဲမှာ လိုက်ခေါင်းတစ်ခုရှာပြီး လူဝှက်ဖို့ နေရာထိုင်ခင်းလုပ်ထားရမယ်။ ဒုတိယ မြို့တော်သွားပြီး ကိုအောင်ဘတို့ဆီမှာ တည်းခိုရင်းနဲ့ ငွေထွက်ပုံပေါ်တဲ့ လူရဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မပါ ပါတဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်ပြီး ထောင်ထား။ နောက် ငွေတောင်းရုံပေါ့"

ကိုကွက်ကြီးက အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားကာ...

"ဟာ... ဟန်... ဟန်... လိုက်လေ။ ကို... ကိုတောင်ရာ။ ဝှက်... ဝှက်ဖို့ နေ... နေရာလည်း အဆင်သင့်ပါပဲ"

"ကဲ... ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ကစပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တောတန်းထဲတွင် ကလေးဝှက်ထားရန် နေရာထိုင်ခင်းကို စီမံပြီးနောက် မြို့သို့ တက်သွားကြကာ ငွေထွက်ပုံပေါ်သော မိဘနှင့် ကျွန်တော်တို့ လွယ်ကူစွာ ခေါ်နိုင်မည့် ကလေးကို ရှာဖွေ စုံစမ်းကြပါသည်။

သိပ်ပြီး မကြာလှပါ။ ကိုအောင်ဘတို့ဆီ တည်းခိုရင်း (၅)ရက်အတောအတွင်းမှာပင် ဘုရားလူကြီး ဦးထွန်းမြတ်၏ သားကလေး ဂျော်နီ ခေါ် နီတွတ်ကို မျက်စိတန်းမိကြပါသည်။ နီတွတ်မှာ အသက် ခြောက်နှစ်သားခန့်မျှ ဖြစ်၍ မိခင်လည်း ကွယ်လွန်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် မုဆိုးဖိုကြီး ဦးထွန်းမြတ်မှာ ထို မိတဆိုးကလေးကို အလွန်ပင် ချစ်ခင်ဟန် ရှိပါသည်။ ထို့အပြင် ဦးထွန်းမြတ်မှာ ပစ္စည်းချမ်းသာသဖြင့် ငွေထိန်း ဘုရားလူကြီးပင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တောင်းမည့်ငွေ နှစ်ထောင်၊ သုံးထောင်မျှကို ခဲယဉ်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ နီတွတ်ကလေးမှာလည်း

ဝှလေးတစ်ချောင်းနှင့် သူတို့အိမ်နီးပါးနား ခြံစောင့်ရင်းများတွင် လည်ပတ်နေသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရန် လွယ်ကူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နီတွတ်အား နေ့လယ်နေခင်း လူကြီးများ မျက်စိလစ်ချိန်တွင် သူ၏ ပုတ်သင်ညို၊ နံပြီစုတ်ပစ်သော လုပ်ငန်းကို ကူညီရင်း မိတ်ဖွဲ့ကာ မြို့ပြင်ဘက်က တောတန်းထဲတွင် ချီပေါက်နေသော ပုတ်သင်ညိုများ၊ အတောင်မရှိသော နံပြီစုတ်များ၊ စကားပြောတတ်သော ပန်းရည်စုတ်ငှက်များ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး၌ပင် အအိပ်ကြီးသော စာကလေးများရှိကြောင်း ပြောပြလျက် သူလိုက်ကြည့်ချင်အောင် ဆွယ်ရပါသည်။

နစ်ရက်၊ သုံးရက် အတွင်း၌ပင် နီတွတ်သည် ကျွန်တော် ပြောစကား ယုံကြည်၍ လိုက်ကြည့်ရန် သဘောတူပြီး နေ့လယ်ကြီးတွင် လူကြီးများ အလစ်၌ ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ မြို့အပြင်ဘက်တွင် ကိုကွက်ကြီးသည် ကောက်ရိုးတင်ထားသော လှည်းနှင့် စောင့်နေ၍ နီတွတ်က မလိုက်ဘူး ငြင်းဆန်လျှင် ကြိုးချည် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကောက်ရိုးထဲသိပ်၍ ခေါ်သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် နီတွတ်မှာ ဆီး၍ ချီပွေသော ကိုကွက်ကြီး၏ ကြင်နာမှု၊ မြင့်မားသော ကောက်ရိုးလှည်းကြီး၊ ကျယ်ပြန့်သော လယ်ကွင်းပြင်၊ မနီးမဝေး၌ စိမ်းညိုသော တောတန်းတို့ကို မြင်ရလေရာ ပျော်ရွှင်စွာပင် ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ရန် သဘောတူညီလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရန် ပြုပြင်စီမံထားသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ နီတွတ်အား ကျွန်တော်တို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ တောခိုနေသော ရဲဘော်များဖြစ်ကြောင်း၊ ဤလိုက်သူသည် ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုကွက်ကြီးမှာ နီတွတ်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သေသွားသော သူသားကလေးနှင့်တူ၍ ချစ်ခင်သောကြောင့် မရအရ ခေါ်ခဲ့ကြောင်း၊ နီတွတ်အား စားချင်တာကျွေး၍ ပျော်ရွှင်အောင် ထားမည့်အကြောင်းတို့ကို ပြောကြား နှစ်သိမ့်စေပါသည်။ ကိုကွက်ကြီးမှာလည်း ကျွန်တော်ထွင်ထားသော ဇာတ်ကွက်အတိုင်းပင် နီတွတ်အား သားကလေးကဲ့သို့ ချီပိုးယုယကာ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းတို့ကို အအ ထစ်ထစ်နှင့် ပြောရာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လှည်းပြန်ပို့ရန် ရွာသို့ သွားကာ အနီး၌ ကိုကွက်ကြီးအား ညမောင်လျှင် နီတွတ် အိမ်ပြန်ချင်စိတ် မပေါက်အောင် တတ်နိုင်သော နည်းနှင့် ချောရန် မှာထားခဲ့ရာ ကျွန်တော် လှည်းပျံပြီး ပြန်လာသောအခါ ကိုကွက်ကြီးကို များစွာပင် ချီးမွမ်းမိပါတော့သည်။

အကြောင်းသော်ကား... ကိုကွက်ကြီးသည် ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ခါးတောင်းကို မြှောင်နေအောင် ကျိုက်၍ တစ်ကိုယ်လုံးပင် နှုတ်နှင့် ထုံးရောနေသော အနီစင်း၊ အိုးမည်းကို ရေဖျော်၍ သုတ်ထားသော အနက်စင်း၊ အဝတ်ကို လိမ်၍ ကျစ်ထားသော အဖြိုးတို့နှင့် လေးဘက် ထောင်နေလျက် လူစင်စစ်မှ ကျားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နီတွတ်မူကား အဝတ်နီတစ်ခုကို

ခေါင်း၌စီးကာ ထမင်းချက်သော ယောက်မကို သံလျက်အဖြစ်နှင့်ကိုင်၍ မင်းကလေးနတ် လုပ်ပြီး ကိုကွက်ကြီးကို စီးနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို မြင်ရသည်နှင့် ရုတ်တရက် အံ့သြဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်သွားကာ...

"ဟာ... အရှင်တော်မြတ်၊ မင်းကလေးနတ်ပါလား။ ဘယ်များ ကြွချီတော်မူမလို့လဲ" ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင်ကလေး မေးလိုက်ရာ ကိုကွက်ကြီးမှာ ပြုံးစိစိကြီး လုပ်နေ၍ နီတွတ်မှုကား သွက်လက်လှစွာနှင့်...

"ဟား... မယ်ဥကို သွားကိုက်ခိုင်းမလို့လေ။ အို... ညီထွေးလက်က တရုတ်အမဲတွေ ပါကလား။ ငါကိုယ်တော်မြတ် မကြိုက်ဘူးလေ"

ဤတွင်မှ ကျွန်တော် သတိရ၍ ပြုံးမိပါသည်။ အကြောင်းသော်ကား... ကျွန်တော်သည် ဝက်အူချောင်းတို့ကို ဝယ်လာသည်ဖြစ်၍ နောက်ကွယ်၌ ဝှက်လိုက်ကာ...

"အား... ကျွန်တော်မျိုး မသိလို့ပါ။ သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား" ဟု ရိုသေစွာ လျှောက်လိုက်ရာ ချာတိတ်ငယ်မှာ အတော်ပင် ကျေနပ်၍ သွားပါသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နီတွတ်၏ အလိုကို လိုက်၍ သူ့အကြိုက်ကို လုပ်နေရာ ချာတိတ်ငယ်မှာ သူ့အား ကျွန်တော်တို့က ဖမ်းဆီးထားခြင်းကို မရိပ်မိရုံမက သူ့အိမ်သို့ပင် မပြန်တော့လိုကြောင်း ပြောပါသည်။

ညစာ ထမင်းစားကြသောအခါ၌ သူ့မှာ မင်းကလေးစိတ် ပေါက်နေ၍ တရုတ်အမဲကို မစားဟု ဆိုသောကြောင့် ကြက်သားဟင်းနှင့် ကျွေးရပါသည်။

"ဟင်... ဦးလေးတောင် ပါးက ပိန်ပိန်ကလေးရယ်၊ ဦးလေးကွက်ကြီး ပါးကဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ဆရာမတင်ပါးကြီးလိုပဲ ဖောင်းလှုပ်၊ ဖောင်းလှုပ်နဲ့" ဟု ကျွန်တော်တို့ ပါးစောင်တို့ကို ကြည့်၍ ပြောရာမှ...

"အဲ့ဒီဆရာမက သိပ်ရိုက်တာပဲ ဦးလေးရဲ့။ ဖေဖေကတောင် အိမ်ကို ခေါ်ခဲ့ပါလားတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေက သိပ်ပိုက်ဆံရှိတာပဲ။ ဘုရားကဘဏ္ဍာငွေဟာ သူ့ငွေချည်းပေါ့တဲ့။ ဒေါ်လေးကို ဟိုနေ့က ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဖင်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေကို သိပ်မှန်းတယ်။ သူတို့က သူများထက် ပိုပြီး လူပါးဝတယ်။ ဖေဖေကဖြင့် သိပ်ကြည့်တာပဲ။ ကျွန်တော့် ဒေါ်လေး ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ရိုက်တယ်။ ဖေဖေကို ပြောတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ဒေါ်လေးတင်ပါးကိုသာ ကြည့်နေတာပဲ။ ဖေဖေက ငါကြီးပေမယ့် ဖွဲ့တစ်တင်းကို နိုင်ပါသေးတယ်တဲ့။ ဟို... ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက တင်တင်ထွေးမြင့် သိပ်သန်တာပဲ။ သူကြီးရင် မယ်မြန်မာ လုပ်မလို့တဲ့။ ဟင်... ဦးလေးက ခရမ်းသီးကို သိပ်ကြိုက်တာပဲလား။ ကျွန်တော်တို့ အစ်မလေး ကြည်ကြည်ကဖြင့် ခရမ်းသီးဟာ စားဖို့မကောင်းဘူးတဲ့။ ဖောင်တိန်ကို ပါးစပ်နဲ့ မကိုက်ရဘူးတဲ့။ နေကပူပေမယ့်

လေက အေးတာပဲနော်၊ ပွဲထဲက ဝန်ကြီးတွေဟာ မီးခွက်မှုတ်တာ၊ ငွေဘုံးတာ မရှိဘူးနော်။ နို့... ပြီး သူတို့က တိုင်းပြည်ကို ချစ်တယ်လို့လည်း မပြောဘူး”

ဤကား နီတွတ် ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြောနေသည်တို့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညအိပ်သောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် အိပ်၌ ကျွန်တော်ကို ပုံပြောခိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပြီးလွယ်စေကြောင်း 'ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျား သက်ငယ်ရိတ်သွား' သော ပုံကို ပြောပြရာ...

“ဟာ... ဦးလေးတောင် ပုံပြင်၊ ကျွန်တော်တောင် ပြောတတ်သေးတယ်။ တော်စမ်းပါဗျာ... နားမထောင်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာမလို အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု ပြောပြပါဗျ” ဟု ဆိုလေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အင်္ဂလိပ်စာကို အတော်အတန် သင်ဖူးသောကြောင့် သူ အိပ်လွယ်အောင် ဒေးဗစ်(David) နှင့် ဂေါ်လိယက်သ် (Goliath) ပုံကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုမှာ ချာတိတ်ငယ် ဒေးဗစ်က အလွန်ကြီးမားသော ဂေါ်လိယက်သ်ကြီးအား လောက်စာလုံးနှင့် ပစ်၍ နိုင်သောအကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် နီတွတ် အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားပါ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် နီတွတ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းရန် အပြင်သို့ ထွက်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် သွားခါနီးတွင် ကိုကွက်ကြီးအား ကလေး ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေအောင် သူ့အလိုကို အောက်ခြေသိမ်း သည်းခံ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် မှာကြားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေသည်ကား ဦးထွန်းမြတ်ကြီး ဂါတ်ကို တိုင်ကာ ရဲများနှင့် အနည်းပါးနာအို ရွာများ၊ တောအုပ်များတွင် လိုက်လံ စုံစမ်းနေလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကုသိုလ်ကံ ကောင်း၍ပင်လား မသိ။ တွေးထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ပေဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့နေရာ၏ အပြင်အပ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာမှ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ယာသမား၊ နွားကျောင်းသားများနှင့် အေးချမ်းစွာ ရှိနေပေ၏။

ကျွန်တော်သည် နေ့ဝက်မျှကုန်အောင် ပြင်ပအရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ဘာမှ မထူးခြားသဖြင့် စိတ်အေးသက်သာ ပြန်ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာသဖြင့် အကြီးအကျယ် မသက်မသာ ဖြစ်နေသော ကိုကွက်ကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

အကြောင်းသော်ကား... နီတွတ်သည် ညက ကျွန်တော်ပြောသော ဒေးဗစ်နှင့် ဂေါ်လိယက်သ်တို့ ဝတ္ထုအတိုင်း သူက ဒေးဗစ်လုပ်၍ ကိုကွက်ကြီးအား ဂေါ်လိယက်သ် သဘောထားကာ ဝှလေးနှင့် အကြီးအကျယ် ဘေးထားသဖြင့် ကိုကွက်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဖူးဖူးရောင် ဖောင်ဖောင်ရူးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကိုကွက်ကြီးသည် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် "တယ်... တယ်ဆိုးတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ကို... ကိုတောင်ရာ ပြော... ပြောလို့ကို မရဘူး။ ကျုပ်... ကျုပ်ကလည်း ကို... ကိုတောင် မှာထားတဲ့အတိုင်း သူ့... သူ့အလို လိုက်နေရတာပဲ။ ရွံ့... ရွံ့ပျော လောက်စလုံးတွေနဲ့မို့ တော်ပါသေးနဲ့။"

ကျွန်တော်သည် ကိုကွက်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာနှင့် ကြည့်ကာ...

"ခဏတစ်ဖြုတ် သည်းခံနေပေါ့။ ကိုကွက်ကြီးရာ၊ ကိုယ် ငွေရဖို့ အလုပ်ပဲ"

"ဒါ... ဒါ... ဒါကြောင့်ပေါ့ ကိုတောင်ရာ"

ဤစဉ်တွင် ချာတိတ်ငယ်သည် ရွှင်လန်းနေသော မျက်နှာနှင့် ဝှလေးကို ကိုင်၍ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က...

"အလို... ကိုအေဗစ်ပါလား။ ဂေါ်လီယက်သ်ကြီးကို သိပ်နံ့ထားတာကိုး"

"ဟာ.. ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း နံ့ထားတာပဲ ဦးလေးတောင်ရဲ့။"

"မင့်... ဦးလေးတို့နဲ့ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား။ အိမ်ကို မပြန်ချင်ဘူးလား"

နီတွတ်မှာ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်နေပုံပေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်က သွေးတိုးစမ်း၍ မေးလိုက်ရာ...

"အား... အိမ်ကို ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲ ဦးလေးရဲ့။ ဦးလေးတို့နဲ့ နေရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ။ အိမ်မှာဆိုရင် ဒေါ်လေးက ရိုက်တယ်။ ဖေဖေက ကျောင်းကို အတင်းသွားခိုင်းတယ်။ ဒီမှာတော့ ဟော့ဒီ ဦးလေးကွက်ကြီးနဲ့ ကစားရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ"

ကိုကွက်ကြီး၏ အမူအရာမှာ အတော် အောင့်သက်သက် နေဟန်ရှိပါသည်။

ယခုအတိုင်း ဆိုလျှင်မူကား ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်ကလေးကို အထူးသဖြင့် ထိန်းသိမ်းနေစရာ မလိုတော့ပါ။ သူနှင့် အလိုက်သင့် နေရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က ပြင်ပကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် ကိုကွက်ကြီးက နီတွတ်ကို ပျော်ရွှင်စွာ ထားရန် တာဝန်ယူပါသည်။ သို့သော် ထိုည အိပ်ရာဝင်၌ နီတွတ်က ပုံပြောခိုင်းသောအခါ ကိုကွက်ကြီးက မနေ့ညက အေဗစ်နှင့် ဂေါ်လီယက်သ်တို့ ဝတ္ထုကဲ့သို့ ချာတိတ်ငယ်က လူကြီးကို ဆော်သော အကြောင်းမျိုးကို မပြောရန် တီးတိုး တားဆီးထားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုည၌ သူရဲကောင်းကြီး ရတ်စတမ်(Rustum) နှင့် ဇိုရပ်(Zorab) တို့ သားအဖ၏ ပုံပြင်ကို မှတ်မိသမျှ ပြောပြပါသည်။

ဤဝတ္ထုမှာ သူရဲကောင်ကြီး ရတ်စတမ်သည် သားဖြစ်သူ ဇိုရပ်အား သားမှန်း မသိသဖြင့် သတ်လိုက်မိသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အကြောင်းဖြစ်၍ နီတွတ်က ကိုကွက်ကြီးအား

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ညှဉ်းပန်းရန် အကြောင်းရှိမည် မထင်ပါ။ အကယ်တန်တိ ကိုကွက်ကြီးကသာ အဖေလုပ်၍ နီတွတ်ကို သတ်ဟန်ပြုရန် ရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် ညနေခင်း၌ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်မှ ပြန်လာသောအခါ ကိုကွက်ကြီး၏ မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်တို့မှာ အရိုးအစင်းတွေ ဗလပွေထနေလျက် ကျွန်တော့်ကို ဆီး၍ တိုင်တန်းပါတော့သည်။

"ဟာ... ကို... ကိုတောင့်နယ် သိပ်... သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်ကလေးပဲ။ ညက... ကိုတောင်ပြောတဲ့ ဝတ္ထုအတိုင်း သူ... သူက ကစားချင်တယ်ဆိုလို့ သစ်... သစ်သားစား နှစ်ချောင်း လုပ်ရတယ်။ နောက် ကစားတော့... ကျုပ်... ကျုပ်က အဖေကြီး ရတ်... ရတ်စတမ်လုပ်ရတယ်။ စစ်... စစ်တိုက်ရင်း ကျုပ် လဲကျသွားတော့ သူ... သူက မခုတ်ဘဲ နေရမှာကို... ဟာ... ကျွန်... ကျွန်တော်က ဟိုကောင်လေးလို မအားပျော်ဘဲ ခုတ်လိုက်ထစ်လိုက်တာ လူ... လူကို သေလုပ်ပေးရာ ကျုပ်... ကျုပ်တော့ စိတ်တောင်ပျက်လာပြီ"

ကိုကွက်ကြီးကဲ့သို့ သူတစ်ယောက်က စိတ်ပျက်လာပြီဟု ပြောရသည်လောက်အောင် ဖြစ်ရကား ကောင်ကလေးသည် အင်မတန်ပင် ဆိုးဟန်တူပါသည်။ အမှန်မှာ ကိုကွက်ကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် နီတွတ်အပေါ်၌ အတော်ပင် ခံပြင်းနေပါသည်။ စင်စစ်ကား ညက ကျွန်တော်ပြောသော ဝတ္ထုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နီတွတ်က သူ့ကိုနှံရန် အကွက်မရှိပါ။ ကျွန်တော် ပြောထားသော ဝတ္ထုအတိုချုပ်မှာ နာမည်ကျော် ပါရှားသူရဲကောင်းကြီး ရတ်စတမ်သည် စစ်ထွက်နေခိုက်၌ သူ့ဇနီးသည် သားယောက်ျားကလေး ဖိုရပ်ကို မွေးဖွားသည်။ သို့သော် မိခင်မှာ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မလိုလားသူ ဖြစ်၍ သားကလေးသည် ဖခင်ကဲ့သို့ စစ်သား ဖြစ်သွားမည် စိုးသောကြောင့် ရတ်စတမ်ထံသို့ သမီးကလေးမွေးဖွားကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။ ဖိုရပ် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဖခင်ကဲ့သို့ပင် အတိုက်အခိုက်တွင် နာမည်ကြီးလာကာ သူ့ဖခင်သည် နာမည်ကျော် သူရဲကောင်းကြီး ရတ်စတမ်မှန်း သိလျှင် အားရဝမ်းသာလှစွာ တွေ့ချင်လွန်းလှ၍ ဘုရားတစ်ပါး၏ သြဇာခံအဖြစ်နှင့် စစ်ထွက်ခဲ့သည်။

စစ်မြေပြင် အပွဲပွဲတွင် ဖိုရပ်မှာ နာမည်ကြီးလာ၍ နောက်ဆုံး၌ သူ့ကို တိုက်ဝံ့မည့်သူ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရတ်စတမ်ဘက်က ဘုရင်သည် ရက်စတမ်အား ဖိုရပ်ကို ထွက်၍ တိုက်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ပထမ၌ အသက်အရွယ်ကြီးပြီဟု ဆို၍ အကြိမ်ကြိမ် ငြင်းဆိုနေသေးသည်။ နောက်ဆုံး၌ကား ဖိုရပ်၏ အကြိမ်ကြိမ် စိန်ခေါ်မှုကြောင့် မနေသာတော့ဘဲ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

သို့သော် ဖိုရပ်ကဲ့သို့ လူငယ်ကလေးက ရုံးရုံးနိုင်နိုင် ရတ်စတမ်ကြီးနှင့် တွေ့ရသည်မှာ ဂုဏ်ယူမှုကို စိုးသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ရတ်စတမ်ဟု မပြောဘဲ အခြားသူရဲကောင်း တစ်ယောက်အနေနှင့် ထွက်ခဲ့လေသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်တွင် ဖခင်ကိုတွေ့လိုနေသော ဖိုရပ်သည် ရတ်စတမ် ဖြစ်ပါသလောဟု မေးသောအခါ "ရတ်စတမ်က

မင်းလိုကောင်မျိုးကို ထွက်ပြေး မတိုက်” ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်၏။ ဤတွင် ဇိုရပ်က “ရတ်စတမ်မဟုတ်လျှင် သေပေတော့” ဟု ဆိုကာ အပြင်းအထန် တိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲအလယ်လောက်တွင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီ ဖြစ်သော ရတ်စတမ်သည် ခြေချော်၍ လဲလေ၏။ သို့သော် ဇိုရပ်မှာ တရားပြည့်ဝသော သူရဲကောင်းပီပီ လဲနေသူကို မသတ်လိုသောကြောင့် ထပြေး တစ်ဖန် တိုက်ရန် အခွင့်အရေး ပေးလိုက်သည်။ ဤတွင် ရတ်စတမ်ကြီးမှာ အလွန် ရှက်လေရကား စိတ်ကြီးမာန်ကြီးနှင့် ပိုမိုပြင်းထန်စွာ တိုက်လေသည်။ ဇိုရပ်လည်း ရဲရင့်စွာ တိုက်ခိုက်ကာ နောက်ဆုံးချက်ကောင်းကို ရ၍ ရတ်စတမ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဓားနှင့် တအားကုန် နှတ်ခွဲလိုက်သည်။ သို့သော် ရတ်စတမ်ကြီး၏ သံခမောက်မှာ မာလွန်းသောကြောင့် ရုတ်တရက် ဓားကျိုး၍ သွားလေသည်။

ဤတွင် ရတ်စတမ်သည် အပြီးသတ် တိုက်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် “ရတ်စတမ်ကွ” ဟု သူ၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာ ဖခင်၏ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသော ဇိုရပ်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်တွင် ရတ်စတမ်ကြီးသည် ချက်ကောင်း၍ သူ့ဓားမှာ ဇိုရပ်၏ ရင်ဘတ်ကို စူးဝင်သွားလေ၏။

ဤနည်းဖြင့် လက်လွန်သွားခါမှ သားအဖမှန်း သိကြ၍ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်သိမ်း လိုက်လေသည်။

သို့သော် ယခု ကျွန်တော်၏ သူရဲကောင်းများ ဖြစ်သော နီတွတ်ဇိုရပ်နှင့် ရတ်စတမ် ကိုကွက်ကြီးတို့မှာ မည်ကဲ့သို့ ဇာတ်ကြောင်းလွဲသည်မသိ၊ သားက ဖခင်ကို နှံထားသည်ကို တွေ့နေရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ် မနောဇွေနေသော မျက်နှာနှင့် သစ်သားဓားကို ကိုင်၍ သူရဲကောင်းပီပီ ရင်ချီ ခါးကော့ကာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာနေသော ဇိုရပ်နီတွတ်အား...

“ဟေ့ သူရဲကောင်းညက ဦးလေးပြောတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ဇိုရပ်က ရတ်စတမ်ကြီး လဲသွားတော့ အင်မတန် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပီပီ သတ်မပစ်ဘဲနဲ့ ထပြေး ပြန်တိုက်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးတာကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကွက်ကြီး သူဝတ္ထုအတိုင်း လဲကျတာကို ဖိဆော်ပစ်လိုက်တာလဲ”

နီတွတ်သည် သူ့အလုပ်သူ ကျေနပ်သော မျက်နှာထားနှင့်...

“ဟာ... ဒီနေရာမျိုး သဘောထားပြည့်ဝနေလို့ အပိုပေါ့ ဦးလေးတောင်ရ။ ဇိုရပ်က အ၊ လို့ သေရတာ။ နို့ပို့ သူက နိုင်မှာ” ဟု ဆိုကာ ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ထဲ၌ အာဂကောင်လေးပဲဟု မှတ်ချက်ချကာ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည် ပြင်လိုက်ပြီး...

"အေး... မင့်အဖေ မင်းမုန်းတာက အရေးမကြီးဘူး။ ကိုကွက်ကြီးကို မင်းဆော်ထားတာက ခက်တယ်။ အခု ကိုကွက်ကြီးက စိတ်ဆိုးနေတယ် သိရဲ့လား။ နောက်... မင်းနဲ့ မကစားဘဲ နေလိမ့်မယ်။ မင်း အဲဒီလို သူ့ကို အရမ်းလုပ်ရင် မင့်ကို မင့်အဖေဆီ ပြန်ပို့လိုက်မယ် သိရဲ့လား"

ကောင်ကလေးသည် သူ့အဖေကို မုန်းနေမုန်းသိ၍ ပြောလိုက်ရာ ချာတိတ်ငယ်သည် သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရန် လွန်စွာ စိုးရိမ်ကာဖြင့် မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်သွမ်းလျက်...

"ဟာ... အိမ်တော့ ပြန်မပို့ပါနဲ့ ဦးလေးတောင်ရယ်။ ကျွန်တော် နောက်ကို ဒီလို မလုပ်တော့ပါဘူး"

"အေး... ဒါဖြင့် မင့်ဦးလေး ကွက်ကြီးကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်လိုက်"

ကောင်ကလေးသည် လူလည် လူပါးကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကိုကွက်ကြီးထံ သွား၍ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ကာ မျက်နှာချို သွေးပါသည်။

သို့သော် ကိုကွက်ကြီးသည် တယ်ပြီး ကျေနပ်ဟန် မရှိဘဲ၊ ည ကောင်ကလေးအိပ်ချိန်၌...

"ကို... ကိုတောင်ရာ ဒီကောင်ကလေး သိပ်ဆိုးတာပဲ။ မြန်... မြန်မြန်ပြီးအောင် လုပ်စမ်းပါ။ ကျုပ်... ကျုပ်အိမ်က သားတောင် ဒီလောက် သည်းမခံဘူး"

"နောက်... ကြာလှ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပေါ့ ကိုကွက်ကြီးရာ။ ကိုယ်ငွေရဖို့ အလုပ်ပဲ သည်းခံစမ်းပါဦး။ ကျုပ် ခုညပဲ စာရေးတော့မှာပဲ"

"စာ... စာ ဘယ်လိုရေးမှာလဲ"

"ငွေ(၂၀၀၀)နဲ့ လာရွေးဖို့ပေါ့။ ခင်ဗျား တစ်ထောင်၊ ကျွန်တော် တစ်ထောင်လေ"

ကိုကွက်ကြီးသည် စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

"အာ... အာ... ကျုပ်ဖို့ တစ်ထောင် လုပ်မနေပါနဲ့ ငါး... ငါးရာပဲ တော်ပါပြီ။ ကိစ္စ... ကိစ္စပြီးလွယ်အောင် ထောင့် ထောင့်ငါးရာပဲ တောင်းပါတော့။ နို့... နို့ဖို့ ငွေများပြီး ရက်တွေ သိပ်ကြာနေဦးမယ်"

ကျွန်တော်သည် ကိုကွက်ကြီး၏ စိတ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး...

"ကဲ... အေးဗျာ။ ပြီးလွယ်အောင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထောင့်ငါးရာပဲ တောင်းပါတော့မယ်။ ကျုပ်ဝေစုတစ်ထောင် မထားပါဘူး။ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့"

"အို... ကိုတောင် ကျုပ်... ကျုပ်အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး။ ကို... ကိုတောင်သာ ယူပါ။ ကျုပ်... ကျုပ်ကတော့ ဒီကောင်ကလေး ဝဋ်က ကျွတ်... ကျွတ်ချင်တာပါပဲ"

ကျွန်တော်သည် ကိုကွက်ကြီး၏ ဖြစ်နေပုံကို ကရုဏာသက်သလို ကြည့်ပြီး...

"ကဲဗျာ၊ မြန်မြန်ပြီးလွယ်အောင်ပဲ လုပ်ပါမယ်။ သိပ်လည်း စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့။ ကဲ... စာရွက်နဲ့ ဖောင်တိန် ယူလိုက်။ အခု ရေးပြီး နက်ဖြန် မနက်စောစော ရအောင် သွားပို့မယ်။ ညနေ အကျိုးအကြောင်း သိရောပေါ့"

ကျွန်တော်သည် အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် နေရာဌာနကို ရှာဖွေ စိမ်းပြီးဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ခေတ်မီသော ဟိတ်လုံး ဟန်လုံး စကားသုံးများနှင့် ရေးသားလိုက်ပါ၏။

ဘုရားလူကြီး ဦးထွန်းမြတ်

သင်၏ သား၊ ဂျော်နီခေါ် နီတွတ်ကို ငါတို့ဖမ်းထားသည်။ ငွေ (၁၅၀၀)(တစ်ထောင်ငါးရာ ကျပ်တိတိ)နှင့် ရွေးယူမှ အသက်နှင့် ပြန်ရမည်။

ငါတို့ကား တောခိုနေသော နောက်ဆုံးပေါ် 'အင်တီကပ္ပလီနစ်ပါတီ' များ ဖြစ်သည်။ ငါတို့အဖွဲ့သည် အသစ်စက်စက်များ ဖြစ်နေ၍ သင် ကြားဖူးလိမ့်ဦးမည် မဟုတ်။ ငါတို့သည် အာဖရိကတိုက် ကပ္ပလီနစ်င်ကြီးတစ်ခုမှ ဝါဒကို လက်ကိုင်ပြု၍ ဖွဲ့စည်းထားသော ပါတီမဟုတ်။ မျက်နှာကြီးများကို ဖော်လန်ဖားကာ ကပ်၍ပလီနေသော စားဖားများကို ချွေမှန်းရန် တည်ထောင်ထားသော ပါတီဖြစ်သည်။ နို့... ပြီး ကိုယ်ကျိုးလုံးဝ ဖက်သူများလည်း မဟုတ်။ တိုင်းပြည် လူထုအတွက်သာ 'ဘုရားစူး ဒီမိုကရေစီ' အခွင့်အရေးကိုရအောင် ဦးလည်မသန် လည်ကုပ်ကျိုးကျိုး၊ ဆိုးဆိုးပြုပြု ရဲရဲကြီး ဆောင်ရွက်နေသည်။ ငါတို့အဖွဲ့ အစိုးရဖြစ်သောအခါ၌ မီးခွက်မှုတ်ခြင်း၊ သူများမယားကို အလစ်သုတ်ခြင်း၊ နိုင်ငံတော်၏ ငွေအပျောက်ရှင်းခြင်း စသည်တို့ကို လူသိနတ်ကြား သတင်းစာများထဲ၌ ပါအောင်လုပ်ခြင်းဖြင့် တိုင်းပြည်၏မျက်နှာကို ကတ္တရာစီး မသုတ်၊ လူထုအားလုံး ချမ်းသာအောင် ပြုလုပ်မည့်သူ၊ သာသနာတော်ကြီး ထွန်းကားအောင် သည်ပိုးမည့်သူ အစစ်အမှန်ကား ငါတို့သာလျှင် ဖြစ်သတည်း။

သို့သော် ယခုအခါ၌ ငါတို့ကိုယ်တိုင်မှာ ဘိုင်ကျနေ၍ သင့်သားကို ထောက်ပြီး ငွေတောင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်ကို ချစ်လျှင် ဘုရားလူကြီးပီပီ သာသနာတော်ကို တကယ်တမ်း ကြည်ညိုလျှင် တိုင်ကျိုးပြည်ကျိုး သည်ပိုးနေသည့် ငါတို့ အ-က-နီ-တ တပ်ဖွဲ့ကြီးအတွက် ရံပုံငွေအဖြစ် ငါတို့တောင်းသော ငွေကို ဦးလည်မသန် ပေးလော့။ ဆစ်မယ်မကြံနဲ့ မလျော့ဘူး။ ငါတို့အဖွဲ့မှာ ပြောင်းတော့မည်ဖြစ်၍ အချိန်သိပ်ပြီး မစောင့်နိုင်ပါ။ ယနေ့ ညသန်းခေါင် (၁၂နာရီတိတိ) သည် နောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်အတွင်းမှ ငါတို့ တောင်းသောငွေ ငါတို့လက်ထဲသို့ မရောက်လျှင် ငါတို့၏ လုပ်ငန်းစဉ် စည်းမျဉ်းတစ် (ယ) (င) အရ သင့်သား မာလကီးယားပြီ မှတ်ပေတော့။

ငွေပိုရန်ဌာနမှာ မြို့မှ အုတ်တွင်း ကုန်းလမ်းမကြီးအတိုင်းလာခဲ့၍ တစ်မိုင်ခန့် ရောက်လျှင် လက်ယာဘက် လမ်းနံဘေး၌ မြူးစုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရမည်။ ထိုနေရာမှ အနောက်စူးစူးသို့ ချိုးဆင်းခဲ့ပါ။ ဝိုခံလောက်ဆိုင်နေသော ပျဉ်းမပင်ကြီး သုံးပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ တောင်ဘက်က အပင်ကြီးအော်တွင် ငါးထောင်သော ပုံနှုတ်ခမ်းပြုတ်ကို တွေ့ရမည်။ ထိုပုံဆွဲ၌ ငွေကို ထည့်ခဲ့ပါ။ နက်ဖြန် သင့်သား သင့်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရမည်။

ရဲကို လက်တို့လျှင် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်နည်းနည်းနှင့် ရိုးတီးယားတား လုပ်ရန် ကြံစည်လျှင် လည်းကောင်း သင့်သားနှင့် သင် အိုးစားကွဲရုံမက သင့်ကိုပါ ငါတို့ လာ၍ သတ်ပစ်မည်။

အထူး သတိချုပ်ရန်မှာ ငွေကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ အလျှော့မခံ၊ မှန်ကန်သော ငွေစက္ကူ အသစ်စက်စက်များ ဖြစ်ရမည်။

နောက်ဆက်တွဲ သတိ - ထောင့်ငါးရာနေပ် (၁၅၀၀)တိတိ။

(ပုံ) ဝိုလ်ကွက်တောင်

အ-က-န-တ

ကျွန်တော်၏ လက်မှတ်မှာ ကိုကွက်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သောနာမည်နှင့် သူ့နာမည်ကို တွဲ၍ ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရေးသော စာကို မိတ်ဆွေ သဘောကျ၊ မကျ မသိရသော်လည်း ကိုကွက်ကြီးကမူကား...

"စာ... စာ... စာရေးတာ။ အဲ... အဲဒီလို နိုင်ငံရေး ခြောက်လုံး လှန်လုံးတွေနဲ့ပေါ့" ဟု ချီးမွမ်းသြဘာ ထောမနာပြုပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်၍ အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ၌ အနည်းငယ် စိတ်လေးဟန်ဖြင့်...

"ကို... ကိုတောင်... ထောင့်... ထောင့်ငါးရာက များလို့ လျှော့... လျှော့ပါဆိုရင် လျှော့လိုက်ပါဗျာ။ နို့... နို့မို့ အချိန်ကြာနေပါဦးမယ်။ ဒီ... ဒီကောင်လေးကို..."

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ...

"အို... ကိုကွက်ကြီးကလည်း စိတ်ပျက် လွယ်လိုက်တာဗျာ။ ဒီစာ မနက်ရောက်အောင် သွားပေး။ သန်းခေါင်မကျော်ခင် ငွေရ။ နောက်တစ်နေ့ ပြန်ပို့လိုက်။ ကိစ္စပြီးရောပေးဗျာ။ နက်ဖြန်တစ်နေ့တည်း ကျန်တော့တာ သည်းခံပါဦးဗျာ"

"ခံ... ခံပါတယ်ဗျာ။ နက်... နက်ဖြန်ကျရင် သူ... သူက မင်းကလေးနတ် လုပ်မယ်။ ကျုပ်... ကျုပ်ကို ကျားလုပ်ရမယ် ပြောထားတယ်ဗျာ"

"ဒါတော့ ခင်ဗျာဟာ ခင်ဗျား အစက ထွင်ထားတာပဲဗျာ။ သူကျေနပ်အောင် လုပ်လိုက်ပါဦး။ ဒီကနေ့ ကျန်တော့တာပဲ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ မတစ်ပါနဲ့"

"ဒီ... ဒီတစ်နေ့တော့ ကောင်းပါပြီဗျာ"

ကိုကွက်ကြီးမှာ နီတွတ်ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ဟန် ရှိပါသည်။ ထို့နောက်၌ ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြပါသည်။

*****

နံနက်မလင်းမီ လေးနာရီခန့်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ ညက ရေးထားသော စာကို ယူကာ မြို့သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဝေလီဝေလင်း အချိန်၌ ဦးထွန်းမြတ်၏ နေအိမ်ဆီသို့ ရောက်၍ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဝယ်ကာ စာကို သတင်းစာထဲ ညှပ်ပြီး သတင်းစာရောင်းသူကဲ့သို့ သံတံခါးကြားမှ ပစ်သွင်းခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဈေးဖွင့်ချိန်ကို စောင့်၍ ဝယ်ခြမ်းစရာ ရှိသည်တို့ကို ဝယ်ပြီး ကျွန်တော်၏ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

(၁၀)နာရီခန့်တွင် လိုဏ်ဂူသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရာ ကိုကွက်ကြီးနှင့် နီတွတ် နှစ်ယောက်စလုံးကို မတွေ့ရဘဲ ထမင်းအိုးချက်ပြီးသားဖြင့် ထုံးနွှင်း ရေဖျော်ထားသော ခွက်ကို မြင်ရသဖြင့် ထမင်းချက်ပြီးမှ သူတို့နှစ်ယောက် မင်းကလေးနတ်နှင့် ကျားလုပ်၍ ကစားနေကြသည်ကို တွေးမိကာ အေးဆေးစွာပင် ဆေးတံသောက်ရင်း အစုစုကုန်ကျသော စာရင်းကို တွက်နေပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် စာရင်းတွက်ပြီးသည့် တိုင်အောင်မှ သူတို့ပေါ်မလာသဖြင့် ထမင်းလည်း ဆာလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ မျှော်ရာ၊ ခေတ္တမျှအကြာတွင် ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့်၌ရှိသော ချုံပုတ်မှာ လှုပ်ရှားလာပြီး လူစင်စစ်မှ ကျားဖြစ်နေသော ကိုကွက်ကြီးသည် စိတ်မချမ်းသာသော မျက်နှာကြီးနှင့် ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်း၌ကား ရှာပန်းထည် ခေါင်းစည်းနှင့် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ငုံ့စုံပစ်ကြီး ထိုင်ချလိုက်သောအခါ နီတွတ်သည် ပြုံးစိမ်းမျက်နှာနှင့် ကိုကွက်ကြီး၏ နောက်တည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်၍ နေပါသည်။

ကိုကွက်ကြီးသည် ကျားရောင် ကျားသွေးနှင့် ကျောက်တုံးပေါ် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ပြီး မသက်မသာမျက်နှာ တစ်ဆို့ဆို့ အသံကြီးနှင့် သူ့ဟာသူ လုပ်ထားသော ကျားမြီးကို ရှက်သယောင် လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ...

"ကို... ကိုတောင်။ ဆင်... ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်ဆို့တာ ဖြစ်သွားပြီ..."

ကျွန်တော်က ဖြတ်၍...

"ဘာ... ဆင်... ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်တာလဲဗျ။ အခု ခင်ဗျားကိုင်နေတာ ကျားမြီးပါလား"

"မ... မ... မဟုတ်ဘူးဗျာ။ လွန်... လွန်... လွန်းတော့ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒီ... ဒီငွေ မရချင် နေပါစေတော့။ ဒီ... ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးဗျာ။ ကျုပ်လက်ဖဝါးတွေ၊ ငွေတွေ သွေးချင်းချင်းနီနေပြီ" ဟု ဆိုပြီး ပွန်းပဲ့နေသော သူ့အဖျားနှင့် လက်ဖဝါးကို ပြပါသည်။

ကျွန်တော်က ကြည့်ပြီး...

"နေပါဦး ကိုကွက်ကြီးရဲ့။ ဒါလောက်တောင် ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ"

"ဟာ... မပြောပါနဲ့တော့။ ကျုပ်... ကျုပ်ကို ကျားလုပ်ခိုင်းပြီး စီးတာ... ခ... ခကာလည်း မဟုတ်၊ မယ်... မယ်ဥကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာ... ရှာရမယ်တဲ့။ ကျုပ်... ကျုပ်က ကြာတော့ လေးဖက် မသွားနိုင်တော့ဘူး ပြောတော့... အ... အ... မယ် ကျား... ကျားဆိုတာ ကိုးကုန်း ကိုးကုန်း နဲ့အောင် သွားရမယ်။ ဒီ... ဒီလိုမသွားရင် သူ... သူက ငိုမယ်။ ကျုပ်... ကျုပ်လည်း လူတွေ ကြားကုန်မှာစိုးလို့ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါသေးတယ်။ နောက်... နောက်ဆုံးကျတော့ မ... မတတ်နိုင်တော့တာနဲ့... နင်... နင်တို့ငွေ မရလည်းနေရော... သွားလေရောဟယ်ဆိုပြီး ခြေ... ခြေနဲ့ ကန်လွတ်လိုက်တယ်"

"နို့... ဒီကောင်ကလေး အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ"

"ဒါ... ကျုပ်အပြစ်ပါပဲ၊ ကိုတောင်ရယ်။ သူ... သူ အိမ်ပြန်ပြေးပြီ"

ကျွန်တော်သည် ခပ်တည်တည်အသံနှင့်...

"အင်း... ဒီမှာ ကိုကွက်ကြီး ခင်ဗျားတို့ အမျိုးထဲမှာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်တတ်ကြသလား"

"ကဲ... ဒါဖြင့် ခင်ဗျာနောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်စမ်း"

ကိုကွက်ကြီးသည် ကျွန်တော်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့နောက်၌ ပြုံးစိစိနှင့် ရပ်နေသော နီတွတ်ကို မြင်သောအခါတွင် ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်သွားပြီးမှ...

"ဟေ့... ဟေ့... မင်း မပြန်မပြေးဘူးလားကွ"

နီတွတ်သည် ကုဏ္ဍိရရနှင့် သွက်လက်စွာပင်...

"ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲဗျ"

"မင်းတို့ အိမ်ကိုလေ"

"အိမ်ကို ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲဗျ။ ဖေဖေကလည်း မကောင်းဘူး။ ဒေါ်လေးကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဦးလေးတို့နဲ့ နေတာ ပျော်တယ်ဗျ"

ဤတွင် ကျွန်တော်က...

"ကဲ... တို့နဲ့ပျော်ရင် ကောင်းကောင်းနေကွာ။ ဦးလေးကွက်ကြီးကို သိပ်မညှဉ်းနဲ့ကွာ"

"ကျွန်တော့်ကို သူက ခြေကန်တာ ဦးလေးတောင်ရဲ့"

"အေး... သူလည်း စိတ်တိုလာလို့ လုပ်မိတာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်မဆိုးကြနဲ့ကွာ"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုးပါဘူးဗျာ။ သူကသာ ကျားမြီးတိုတာပါ အဟစ်... ဟိ"

ဤအချိန်တွင် ကိုကွက်ကြီးသည် သူ့ကျားမြီးကို သူ ကိုင်နေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

"အေး... အေး... ကိုကွက်ကြီးကလည်း ကျားမြီးမတိုအောင် ကဲ... ဖြုတ်ပစ်လိုက်။ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားကြရအောင်"

ကျွန်တော်သည် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးသို့ သွား၍ ရေချိုးပြီး နံနက်စာ စားကြပါသည်။

ထမင်းစားပြီးကြသော အခါ၌ နီတွတ်မှာ တစ်မနက်လုံး မင်းကလေးနတ် လုပ်၍ ကမြင်းရသဖြင့် ဖောပန်းကာ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ဤအခိုက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုကွက်ကြီးသည် လုပ်ငန်းပြီးသလောက် ဖြစ်၍ ငွေရဖို့သာ ရှိတော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ယောက်အား ဝေစုခွဲကြရန် စိုက်ထုတ်ကုန်ကျထားသော စာရင်းအရပ်ရပ်ကို ရှင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရှိ ရင်းငွေမှာ ကိုကွက်ကြီးတွင် ဘိုပါတီကပ်၍ လက်ဝဲနည်းနှင့် လယ်ရှင်ကို အပျောက်ရှင်းထားသော ငွေ (၂၀၀) ကျွန်တော့်မှာ သမဓမ္မနည်းနှင့် ဖိုးတေ၏ ကြက်ကို ခဲခွံတိုက်၍ နိုင်ထားသော ငွေ (၈၀)၊ ပေါင်း (၂၈၀) မှုသာ လက်ကျန် ရှိပါတော့သည်။

ယခု ရတော့မည့် ငွေ (၁၅၀၀) ကို ဆရာစားနှင့် တပည့်တို့ မည်သို့မည်ပုံ ခွဲဝေမည်ဟု စိမ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ချိန်းဆိုထားသော နေရာကို စောင့်မျှော်ရန် ထွက်ခဲ့ကာ ပို့လာသူသည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ရန် ထို ပျဉ်းမပင်ကြီး သုံးပင်မှ တစ်ခေါ်လောက်ဝေးသော မန်ကျည်းငှက်တိုပေါ်တက်၍ ပုန်းအောင်းနေလိုက်ပါသည်။

တစ်နာရီမျှ အကြာတွင် မြင်းစီးလူရွယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းကို ကဆုန်စိုင်း၍ ရောက်လာကာ ကျွန်တော် ညွှန်ကြားထားသော ပုံးနှုတ်ခမ်းပြုတ်ထဲသို့ သူ့အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သော အရာတစ်ခုကို ထည့်ပြီးနောက် အလျင်အမြန် ပြန်ပြေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် မသွားသေးဘဲ နာရီဝက်မျှ ကြာအောင် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေပြီးမှ မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ထိုဆီသို့ သွားပါသည်။

အားရဝမ်းသာစွာနှင့် ပုံးစုတ်ထဲသို့ နှိုက်၍ ယူလိုက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နေသော ငွေထုပ်မဟုတ်ဘဲ 'ဗိုလ်ကွက်တောင် အ-က-န-တ' ဟု လိပ်စာတပ်ထားသော စာအိတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် မည်ကဲ့သို့ အကြောင်းပြန်စာပေးနည်းဟု စိတ်ထဲ၌ ချောက်ချားကာ ထိုနေရာတွင် မဖတ်ဝံ့သေးဘဲ ကျွန်တော်တို့ တည်းဂူဌာနသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ပါသည်။

အဆင်သင့်ပင် ကိုကွက်ကြီးကို တွေ့ရ၍...

"ကိုကွက်ကြီးရေ ငွေတော့ မရသေးဘူးဗျို့။ အကြောင်းပြန်စာ လာတယ်။ ဈေးဆစ်တာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ငွေမလွယ်သေးလို့ စောင့်ခိုင်းတာလား မသိဘူး"

ကိုကွက်ကြီးသည် သူ့ နှူးနှင့် လက်တို့တွင် စီးတော်ကျား လုပ်ရသော ဒဏ်ရာတို့ကို ပရုတ်ဆီသုတ်ရင်း စိတ်မရှည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

"ဟာ... ဆိုင်း... ဆိုင်းတော့ မဆိုင်းနိုင်ဘူး ကိုတောင်ရာ။ လျှော့... လျှော့ဆိုရင်တော့ ဆစ်... ဆစ်သလောက်သာ လျှော့မှာပဲ"

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်...

ဗိုလ်ကွက်တောင်

အင်တီ-ကပ္ပလီနစ်ပါတီ

ပေးပို့သော စာချွန်တော်ကို ရရှိ၍ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ငထွန်းမြတ်က ရှိသေစွာ သနားတော်မြတ် ခံပါသည် ဗိုလ်မင်းခင်ဗျား။

ဗိုလ်မင်း ကြီးမှူးသော အင်တီ-ကပ္ပလီနစ်ပါတီကြီးသည် တိုင်းကျိုး ပြည်ကျိုးကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ရန် ကျွန်တော်မျိုး၏သား ငနီတွတ်ခေါ် ဂျော်နီကို ထောင်၍ ရိက္ခာတော်အတွက် ငွေတောင်းခြင်းကို အထူးတလည် ချီးကျူးရုံမက ကျွန်တော်မျိုးကပင် အင်မတန် ကျေးဇူးတင်လှပါသည် ခင်ဗျား။

အကြောင်းမှာ(ဗိုလ်မင်းတို့အတွက် ဝမ်းသာစရာကြီးဖြစ်နေ၍ မအောင်နိုင် မအည်းနိုင် ဖော်ပြပါရစေ) ယခုအိမ်၌ ရှိနေသော နီတွတ်တို့အပေ မွေးစားခဲ့သည့် ခင်ခင်ကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကြံနေသည်မှာ ကြာမြင့်လှပါပြီ။ သို့သော် ခင်မှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးကို ကြိုက်ပါလျက် သားဖြစ်သူ

နီတွတ်ကို သောက်မြင်ကပ်သဖြင့် 'ဒီကလေးကို တခြား ပို့ပစ်လိုက်မှ ဘာကြီးကို ကျွန်မ ချစ်နိုင်မည်' ဟု 'ဂေါ်ရ်မာန်' ပေးနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း အသက်အရွယ်အလျောက် ဗဟုသုတ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်၍ မယားရှိလျှင် သားသမီး တစ်ဒါဇင်မက ရနိုင်သည်ကို သိရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဒီသားကို မခင်တွယ်နိုင်ဘဲ ခင်၏ အလိုအတိုင်း ကောင်လေးကို အိမ်မှ 'အောက်' ပစ်လိုက်ရန် အကြံပေးကြိမ် ကြိမ်ကြိမ်ကြိမ်စားခဲ့သည်။ သို့သော် ဒီသတ္တဝါကလေးမှာ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အကျင့် ဆိုးလှသဖြင့် ဘယ်ဆွေမျိုး ဘယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းကမှ လက်မခံဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ 'သီးရက်နှင့် မစားရ၊ နီးရက်နှင့် မညားရ' ဖြစ်နေသော ခင်ခင်၏ တစ်နေ့တခြား ရေတက်ငါးလို ကြီးထွားနေသော ကိုယ်လုံးကြီးကို ကြည့်ကာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေခဲ့ပါသည်။

ယခုမှပင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ ပရံပရ ဘဝကျိုးပေး ကံဇာတာပေါ်၍ ဗိုလ်မင်းတို့၏ အကြံမဟာတော်နှင့် နီတွတ်ကို ခေါ်သွားကြရာ ထိုည၌ပင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးက ခင့်အား 'ငါ နီတွတ်ကို တခြားပို့လိုက်ပြီ' ဟု ပြောကာ အိုကေလိုက်ရပါသည်။ ဗိုလ်မင်း၏ ကျေးဇူးကား။ ကျွန်တော်မျိုးအပေါ် ကြီးမားလှပေစွာ။ ဗိုလ်မင်းတို့ ပါတီသည် ဤကိစ္စနှင့် တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး ဆောင်ရွက်ရာ မရောက်စေကာမူ တိုင်းပြည်လူထုတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သော ကျွန်တော်မျိုး၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုက်တာ အမှန် ဖြစ်နေပါပြီ။ သာဓု... သာဓု။

ဤနေရာတွင် သာဓုတစ်ခု ကျန်နေပါသည်။

အကြောင်းမှာ ဗိုလ်မင်း၏စာ ရောက်လာသောအခါ၌ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ ရင်သွေးဟူက ချစ်မဝဖြစ်၍ ငနဲမကလေးကိုလည်း အိုကေရထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဗိုလ်မင်း၏ စာကို သူ့အားပြကာ နီတွတ်ကို ပြန်ခေါ်လိုကြောင်း ပြောပါသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်မင်း တောင်းထားသော ထောင့်ငါးရာ မများပါ။ အင်မတန် လျော်ကန်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးလည်း ခင့်ထံမှ ဤမျှ အရေအတွက်ရှိသော မေတ္တာကို ရထားပြီးဖြစ်၍ ထိုမျှမကသော ငွေကို ဗိုလ်မင်းတို့၏ ရန်ပုံငွေအတွက် အလွန်ပင် လှူဒါန်းချင်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ခင်ခင်ကို တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ၌ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ တောက လယ်ထောက်ခများလည်း မရ၊ ထိန်းသိမ်းထားသော ဘုရားဘဏ္ဍာတော် ငွေများကိုလည်း သော့ကိုင်နှစ်ယောက် သဘောတူ မြင်းလောင်းပစ်၍ ခါလီကျနေသဖြင့် (ရိုးသားစွာ ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ အစီအရင်ခံခြင်း ဖြစ်ပါသည်) ခင့်အား ဟိုပထမညက ကတိပေးထားသော ရွှေခြေချင်း (၈၀၀)ကျပ်တန်ကို ဝယ်ရန်ပင် ငွေမလောက်ဖြစ်၍ ဆုဆူအောင်အောင်နှင့် ဆိုင်းဝံနေရပါသောကြောင့် 'ခင်က ရှင့်သားကို ချစ်လို့ ပြန်ခေါ်ချင်ရင် ကောင်ကလေးချည်းတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအတွက် ရွှေခြေချင်း ဝယ်ဖို့ လိုနေတဲ့ ငွေ (၂၅၀) အဆစ်ပါမှ လက်ခံမည်' ဟု ပြောပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ ရင်သွေးကိုလည်း မပစ်ရက်၊ မယားကလေးကလည်း အသစ်စက်စက်နှင့် အခက်တွေ့နေပါသောကြောင့် ခင်ပြောသည့်အတိုင်း နီတွတ်ကို ငွေ(၂၅၀) နှင့်အတူ ပြန်ပို့တော်မူရန် ဗိုလ်မင်းထံ ရှိသေထိပ်မိုး ဦးညွတ်ကျိုး၍ ရှိခိုး အသနားတော်မြတ် ခံပါသည်။ ကျေးဇူးရှင် ဗိုလ်မင်းခင်ဗျား...

ဗိုလ်မင်းတို့၏ အင်တီကပ္ပလီနစ် ပါတီကြီးမှာ တိုင်းပြည်ကို အကြီးအကျယ် ချစ်ခင်လျက် လူထုကောင်းစားရေးကို ဘုရားစူး ဒီမိုကရေစီ စနစ်အရ အထူးတလည် ဦးလည်မသုန် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း ယုံကြည်သည့် အားလျော်စွာ လူထုထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သော ကျွန်တော်မျိုးကြီး၏ ကောင်းကျိုးဆန္ဒကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သောနည်းနှင့် ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်ဟု အားထားပါကြောင်း...

အထူးသတိပြုတော်မူရန်မှာ ခင့်အတွက် ရွှေခြေချင်းဝယ်ရန် လိုငွေမှာ ၂၅၀ (နှစ်ရာငါးဆယ်ကျပ် တိတိ) ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။ ထိုငွေမပါလျှင် နီတွတ်ကို အိမ်နားမသီရဟု ခင်ခင်က ပြောပါသည်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမှာ ဗိုလ်မင်းမှတစ်ပါး အခြားအားထားရန် မရှိပါခင်ဗျား။ ကျန် သာဓုတစ်ခုကို ခေါ်လိုက်ပါရစေ ခင်ဗျား။

တိုင်းကျိုး ပြည်ကျိုး သည်ပိုး ရွက်ဆောင်နိုင်ပါစေ။ သက်တော် ရာကျော် ရှည်ပါစေ...

(ပုံ)

ငထွန်းမြတ်

နောက်ဆက်တွဲ သတိပြုတော်မူပါဦးခင်ဗျား။

ကျွန်တော်မျိုးကြီး မယားကလေးက ငွေ(၂၅၀)ကို တစ်ပဲလျှောလျှင် လည်းကောင်း၊ စက္ကူခေါက်ရိုးနွမ်းလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဟု ထပ်မံ ပြောပြန်ပါသည် ခင်ဗျား။

(အမှိုက်ကလေးကို သည်းခံတော်မူပါခင်ဗျား)

နို့... ပြီး သူဝယ်မည့် ခြေချင်းမှာ ဝယ်သူနှစ်ယောက် ဆိုင်နေ၍ ငွေကို ယနေ့ညသန်းခေါင် မတိုင်မီ ရမှ ဖြစ်မယ်လို့ နှုတ်ခမ်းစုပြန်ပါသည် ခင်ဗျား...။

ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ။

(ပုံ)ငထွန်းမြတ်

သားနှင့်မယားအတွက် အခက်တွေ့နေသူ

လူထုထဲက တစ်ယောက်

ကျွန်တော်နှင့် ကိုကွက်ကြီးသည် ဤစာကို ဖတ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြောင်တက်တက်ကြီး ကြည့်နေကြပါသည်။

ဤစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ လိုက်ဂူကလေးထဲမှ မီးခိုးလုံးများ ထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား လန့်ဖျပ်ကာ "ဟာ... မီးတွေဟာ... မီးတွေ" ဟု အော်ပြီး အထဲသို့ ပြေးဝင်ကြပါသည်။

တကယ့်ကို ဆိုးကိုဆိုးတဲ့ ပြုတ်ကောင်ကလေး။

အကြောင်းသော်ကား ကျွန်တော်တို့၏ အိပ်ရာ၊ စောင်၊ အဝတ်အစားတို့ကို မီးလောင်နေလျက် လူလွန်ထီးကြီး၏ သားကလေးမူ ဂူနံရံရှိ ကျောက်ကမ္ဘာစွန်းကလေးပေါ်မှ နေကာ ကျွန်တော်တို့ ပြေးဝင်လာသည်ကို...

"ဟယ်... သိယိုပြည်သား ဘီလူးနွားတို့" ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဟာနမာန်မျောက် လုပ်၍ အော်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်ပါက်နှင့် အောက်သို့ဆွဲချကာ အပြင်ဘက်သို့ ကန်ထုတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ကိုကွက်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည် အပြင်းအထန် မီးကို သတ်ကြရာ ငါးမိနစ်အတွင်း၌ မီးငြိမ်း၍ သွားပါသော်လည်း အထဲတွင် အတော်လောင်ပြီးမှ အပြင်သို့ မီးခိုးထွက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ရှိစုမဲ့စု အဝတ်အစားတို့မှာ အကောင်းတစ်ခုမျှ မကျန်တော့ပါ။

မီးငြိမ်းပြီးကြသောအခါ၌ ကိုကွက်ကြီးသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ကာ...

"ဟာ... ကို... ကိုတောင်... ဒီ... ဒီကောင်လေး... သတ်... သတ်ပစ်မယ်ဗျာ"

"သတ်ပစ်လို့ အပိုပဲဗျ။ ကိုကွက်ကြီးရ။ သူ့အဖေကလည်း မပူတဲ့ပြင် ဝမ်းတောင် သာဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ တော်ကြာ လူသတ်မှုနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြမှာ"

"ဒါ... ဒါဖြင့်... ပြန်... ပြန်ပို့ပစ်လိုက်ဗျာ"

"ပို့တော့ကော ဟိုလူကြီး ရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာက သူ့ချည်း လက်မခံဘူး။ ငွေ (၂၅၀) ပါမှ ဆိုတယ် မဟုတ်လား"

"ကိစ္စ... ကိစ္စအေးအောင် ငွေရောဘာရော ပေးလိုက်ပါ ကိုတောင်ရာ"

"နို့... အခု ကျုပ်တို့မှာ ရှိတာက ဘယ် (၂၅၀) ပြည့်တော့မလဲ (၂၀၅)ထဲ ရှိတော့တာ"

"လို... လိုတာ... ဟော့ဒီလက်စွပ် ရောင်းပေးလိုက်ဗျာ" ဟု ဆိုပြီး ကိုကွက်ကြီးသည် သူ့လက်မှ ရွှေငါးမူးသားခန့် ရှိသော ဂနိုင်းလက်စွပ်ကြီးကို ပြပါသည်။

ဤနေရာ၌ မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်စား ဖြစ်တိမ့် မည်သို့ လုပ်မည် မသိသော်လည်း ကျွန်တော်သဘော၌ ဤကိစ္စကို ဤသို့ပြုမှ အေးတော့မည်ဟု ယူဆမိသဖြင့်...

"ကဲ... ကိုကွက်ကြီး၊ ဒါဖြင့် ဆိုင်တွေ မပိတ်ခင် မြို့သွားပြီး ခင်ဗျားလက်စွပ် ခင်ဗျားပဲ ရောင်းထားနှင့်ပေတော့။ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်လေးတော့ ညမှောင်မှ လာခဲ့တော့မယ်။ ခင်ဗျား အလျှောက်တို့ဆိုင်က စောင့်နေတာပေါ့ဗျာ"

ကိုကွက်ကြီး ထွက်သွားပါသည်။

ညမှောင်၍ ကျွန်တော်က ကောင်ကလေးကို မြို့သို့ သွားရန် ခေါ်သောအခါ သတ္တဝါကလေးသည် ကျီကျီမည်အောင် ဝိုလျက် သူ နောက်မပြုမူတော့ပါကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့စကားကို နားထောင်ပါမည့်အကြောင်း သူ့အဖေကြီးနှင့် ဒေါ်လေးထံ မပြန်လိုကြောင်း၊ ငြင်းဆန်နေသဖြင့် ကျွန်တော်ပင် အခက်တွေ့ကာ နောက်ဆုံးမှ အကြံရ၍ သူ့ကို ချောမော့ပြီး...

"ဟာ... နီတွတ်ရ မင့်ကို ပြန်ပို့မလို မဟုတ်ဘူးကွ။ တို့က မင့်အဖေဆီက အပြီး တောင်းပြီးသား။ အခုသွားရမှာက တို့ အဝတ်အစားတွေ မီးလောင်ကုန်လို့ အသစ်ဝယ်ရအောင်နဲ့ မင်းတို့အိမ်ကလည်း မင့်အဝတ်အစားတွေ ယူရအောင်ကွ"ဟု လှည့်ပတ်ပြောမှ ကောင်ကလေးသည် ရှောရှောရှူရှူနှင့် ကျွန်တော်ကျောက်ကို ပိုး၍ လိုက်တော်မူပါသည်။

အင်း... ဒုက္ခနယ်များဗျာ။

အဆင်သင့်ပင် လက်စွပ်ရောင်းပြီး အလျှောက်ဆိုင်၌ စောင့်နေသော ကိုကွက်ကြီးကို တွေ့ရ၍ ထမင်းဆာလှသည်နှင့် ညစာစားပြီးမှ သွားကြပါသည်။

သူကောင်းဖြစ်ရပ် ဦးထွန်းမြတ်အိမ်သို့ ည (၁၀)နာရီခန့်တွင် ရောက်၍ စောစောစီးစီး ဇနီးချွတ် မဒီကလေးနှင့် စက်တော်ခေါ်နေသော သူတော်ကောင်းကြီးကို တံခါးခေါက်၍ နှိုးလိုက်ပါသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်တို့ပါ"

"ဘာ... ကျုပ်တွေလဲ"

စားမာန်ခုတ်သံနှင့် ဟောက်လိုက်ပါသည်။

"မဟုတ်ဘူး။ နီတွတ်ကို ပို့ရအောင် လာတာပါ"

"ဪ... ဝိုလ်မင်းတို့ပါလား။ ဒါထက် ခင့်အတွက် ငွေ(၂၅၀)ကော ပါရဲ့လား"

"ပါ...ပါတယ်ဗျာ။ တံခါးသာ ဖွင့်စမ်းပါ"

“ဪ... ကြပါ... ကြပါ”

သူ့အသံမှာ သားရေပြား ဆီဆွတ်သလို ပျော့ပျောင်းသွားပါသည်။

ကျွန်တော် ပထမ လုပ်ငန်းစဉ်က ချိန်းဆိုထားသော ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်ရှိ မိုးတွင်းက ငါးထောင်သည် ပုံးနှုတ်ခမ်းပြတ်ထဲမှ ဦးထွန်းမြတ်၏ ငွေ (၂၀၀၀) တိတိကို ထုတ်ယူရန် အကြံကြီးခဲ့ပါသည်။ ယခုမှ အသက်(၆၀)ကျော် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် မွတ်တားကြီး ဦးထွန်းမြတ်၏ မျက်မှောက်တွင် အသက် (၁၈)နှစ်ခန့်ရှိ သူ့ဖနီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ခင်ခင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ငွေ (၂၅၀)ကို သေချာစွာ ရေတွက်ယူနေပါသည်။

ခင်ခင်ကျေနပ်၍ နီတွတ်ကို လက်ခံရန် သဘောတူပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်အေးသက်သာစွာ လစ်တော့မည်အပြုတွင် နီတွတ်သည် ကိုကွက်ကြီး၏ ခြေထောက်ကို ဖက်ကာ သူ့ကို မထားခဲ့ပါရန် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုပါတော့သည်။

ကိုကွက်ကြီးမှာ အကြံရကျပ်ကာ ‘ဘယ့်နှယ်တုန်း’ ဟူသော အမူအရာနှင့် ဦးထွန်းမြတ်ကို ကြည့်လိုက်မှ အဘိုးကြီးသည် အလိုက်သိစွာပင် မျှော့တွယ် တွယ်နေသော သူ့သား နီတွတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

သူ့ခြေထောက်က လွတ်သွားသည့်တိုင်အောင်မှ ကိုကွက်ကြီးသည် စိတ်မချနိုင်သေးဘဲ...

“ခင်... ခင်ဗျား... ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆွဲထားနိုင်မှာလဲ”

အဘိုးကြီးသည် ကြီးစားပမ်းစား ချုပ်ကိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်... ငယ်ငယ်တုန်းကလို မသန်တော့လို့ သိပ်ကြာကြာကြီး ဆွဲမထားနိုင်ပေမယ့် (၁၀)မိနစ်လောက်တော့...”

“အို... ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပါပြီ”

မွေးကတည်းက စကားထစ်ခဲ့သော ကိုကွက်ကြီးသည် ဤ နောက်ဆုံးစကား၌ မထစ်တော့ရုံမက နှုတ်သွက်လှသော ဦးထွန်းမြတ်ကြီး၏ စကားကိုပင် စကားကြောဖြတ်၍ ထားပြီး မိုးပြိုပဟေ့ ဆိုသော ယုန်ကလေးကဲ့သို့ တစ်ဟုန်တည်း လစ်လေရာ...

ထိုညသည် ကြယ်တာရာမရှိ။ ပကတိမှောင်၍ နေပါသည်။ ကိုကွက်ကြီးသည် ဝိုက်ခွဲကြီးနှင့် ဘုတ်ထိုင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားဘဝက ဒုန်းပွဲမှန်သမျှ ပထမချည်း ဆွဲခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ဤပြေးပွဲ၌ကား နီတွတ်တို့ ဒိမ်ပေါ်မှ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခုန်ချလိုက်သော
ကိုကွက်ကြီးသည် မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကိုက်တစ်ရာမျှ ကျွန်တော့်ရှေ့က
ကြောနေပါသတည်း။

*****

အညာကျီးတောင်ညို

ရေနံချောင်းမြို့၊ ဘီ-အို-စီ ကွာတာအနီး၊ အိမ်ခြေ အလှမ်းကျဲသောနေရာ ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် ကျီးကန်းမသာ တစ်လောင်းကြောင့် ၎င်း၏ ဆွေတော်တစ်သောင်း မျိုးတော်ပေါင်းက သောင်းသောင်းဆူညံ တစုစုပျံ့၍ ရန်သူတော် မနုဿတို့အား နှုတ်မှဆဲရေး၊ ကျိန်စာကြွေးနေစဉ်အခါဝယ်၊ ဘောင်းဘီရှည် စပိုရှပ်နှင့် စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော ဘီအိုစီ စာရေးကလေး ခင်မောင်ထွေးသည် မိမိ၏ နံပါတ်တူ ဘီအက်စ်-အေ လေသေနတ်ကလေးကို နံဘေး၌ ချကာ၊ ဝှလေးကောင်းလေးများ ပိုင်ရှင် ပုဆိုးလည်ပင်းရောက် နှပ်ချေးခြောက်နှင့် လူပေါက်စနတို့ထံတွင်မှ ထိုကျီးကန်းသေကို ဈေးဆစ်လျက် ရှိချေ၏။

“ဟေ့... သာဘော်ကြီးရ လုပ်ပါကွ။ မင့်ဟာ နှစ်ကျပ်ဆို တော်ရောပေ။ အခုနယ် ဝမ်းဘဲသား တစ်ပိဿာမှ ငါးကျပ်ပေးရတာ”

“ဟ... နာရီးမ ကျီးကန်း” ကလေးများ ခေါင်းဆောင် သာဘော်ကြီးသည် ခင်မောင်ထွေးနှင့် စကားပြောနေစဉ် အမှတ်တမဲ့ သူငယ်ထိပ်ကို တောက်ခနဲ နှိပ်မည်ပြုသွားသော ကျီးရဲတစ်ကောင်ကို ဝှနှင့် လှမ်းပစ်ရင်း ဆဲလိုက်ပြီးမှ ခင်မောင်ထွေးဘက် ပြန်လှည့်၍ “ဟုတ်တယ်လေ... ဟိုဒင်းက ဝမ်းဘဲ။ ဒါက ကျီးကန်းကိုးဗျ။ ဝမ်းဘဲက ပိုက်ဆံရှိရင် အကောင်တစ်ရာ ယူမလား။ အခု ဈေးထဲသွားဝယ်ရင် ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျီးကန်းတစ်ကောင်ဟာ ခင်ဗျာအိတ်ထဲ ငွေတစ်ထောင် ရှိပေမယ့် ဘယ်လောက် ရဖို့ ဆဲယဉ်းတယ်ဆိုတာခင်ဗျားလည်း ကျီးတွေပစ်နေတဲ့ သေနတ်သမား တစ်ယောက်ပဲဗျာ။ အထူးပြောစရာ လိုမယ်ထင်ပါဘူး”

သာဘော်ကြီးမှာ လူပေါတောတောမို့ ကလေးများနှင့်ပေါင်းပြီး ကျီးကန်းပစ်နေသော်လည်း အသက်အရွယ်မှာ မငယ်တော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဖို့ သူပြောရာ၌ လေလုံးညံ့သူ မဟုတ်ချေ။ ခင်မောင်ထွေးလည်း သာဘော်ကြီးနှင့် မကြာခဏလိုပင် ဆက်ဆံဖူးသည်ဖြစ်၍ မည်သို့မျှ စကားနိုင်လှမနေဘဲ...

“အေး... မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဝမ်းဘဲက စားရတာကွ။ မင့်ကျီးကန်းက စားရတဲ့ အကောင်လားလို့”

“အောင်မာ ကျီးကန်းက စားရပြီလားဗျ။ ကျီးကန်းစားတဲ့ လူနဲ့ကျမှ ဒီကျီးကန်းက သိပ်အဖိုးတန်တာ။ အခုနယ် ကျွန်တော်တို့ ဒီကျီးကန်းကို မြို့ထဲ လျှောက်ထမ်းသွားလို့ ပန်းနာသည်နဲ့များ တွေ့လိုက်ရရင် (၅)ကျပ်ဆို ရ၊ (၁၀)ဆို ရတာဗျ”

ဤတွင် ခင်မောင်ထွေးသည် မိမိလိုရင်းအတွက် အချက်ကောင်းရ၍...

“အေးကွာ။ မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ... ဒါဖြင့် ငါက ဟော့ဒီအတောင်နှစ်ဖက်တင် ဖြတ်ယူပြီး ငွေ (၂)ကျပ် ပေးမယ်။ မင်းတို့က ကိုယ်လုံးကို ယူသွားလေ”

ရုတ်တရက်မှ သာဘော်ကြီးသည် အူတူတူ ဖြစ်သွားသေး၏။ သို့သော် သူ့အဖော် ခေါင်းကြီး စောမောင်က...

"အောင်မာ... အောင်မာ ဘာရမလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျား ကိုယ်လုံး ယူချင်သလားလို့ ရောင်းနေတာ။ အတောင်ချည်းဆိုရင် ဘယ်ရောင်းနိုင်မလဲ။ ကျွန်တော့် ကြီးတော်က အတောင်ပေးပါလို့ မှာထားတာဗျ" ဟု ပြောလိုက်ပြီး သူ့အဖော်များဘက်သို့ လှည့်ကာ "ဟေ့ကောင်တွေရ... ဟိုနေ့က ငါ့ကြီးတော်က ကျွန်းကန်းရရင် အတောင်ယူခဲ့ဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လားကွ။ သူ မုန့်လုပ်တာမှာ ကျွန်းကန်းတွေ တရုန်းရုန်းလာလို့ အတောင်ဆွဲထားဖို့တဲ့"

ဤတွင် ပုဆိုးလည်ပင်းရောက်နှင့် နှာခေါင်းကြီး သိန်းရွှေကလည်း...

"အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ဘွားလေးက တို့ကို နေတိုင်း မုန့်ကျွေးနေတာကွ။ ကိုသာဘော်ကြီး ခညားလည်း ချားရတယ် မဟုတ်လားဗျ"

ယင်းသည်၌ ဘောင်းဘီစုတ်နှင့် ဘာနှင့် ကလေးလူစုတွင် လူကြီးလုပ်နေသော သာဘော်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် အကြံရ ကျပ်သွားပြီးမှ...

"ကဲ... ဒါဖြင့်ဗျာ။ ကိုခင်မောင်ထွေးက ကျွန်းကန်း ကိုယ်လုံးနဲ့ အတောင်တစ်ဖက်ကို (၃)ကျပ်နဲ့ယူ။ စောမောင်ခေါင်းကြီးနဲ့ နှာခေါင်းကြီးတို့က မင်းတို့အဘွားအတွက် အတောင်တစ်ဖက်ရရင် တော်ရောပေါ့"

"အေး... ဟုတ်သားပဲကွ"

ငွေ (၃)ကျပ် လိုချင်နေသော နှပ်ဖေးထူ စိုးမြင့်က ထောက်ခံလိုက်၍ ခေါင်းကြီးနှင့် နှာခေါင်းကြီးတို့က ဘာမှ မပြောချေ။ သို့သော် ခင်မောင်ထွေးက...

"ဟာ.. မင်းတို့ဟာက မလွန်ဘူးလားကွ။ အစဦး တစ်ကောင်လုံးလည်း (၃)ကျပ်၊ အခု အတောင်တစ်ဖက် မပါတော့လည်း ဒီဈေးပဲဆိုတော့..."

"ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့က ဒီနေ့ ဘောလုံးဝယ်ဖို့ ငွေ (၃)ကျပ် လိုနေတာကိုးဗျ"

နှပ်ဖေးထူက ပြောလိုက်ပြန်၏။

စင်စစ် ခင်မောင်ထွေးမှာ ဤပစ္စည်းကို မရမနေနိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ချောမော့သော လေသံနှင့်...

"မလုပ်ပါနဲ့ကွာ (၂)ကျပ် ထားလိုက်ပါတော့။ မင်းတို့ ဟိုတုန်းကဆို ငါ့ကို တစ်ကောင် (၁)ကျပ်နဲ့တောင် ရောင်းနေတာ"

“ဒါကတော့ သူ့ရာသီနဲ့ ရာသီကိုးဗျ။ ဟို မိုးဦးကျစတုန်းက အဘောင်နီ အပျံသင်စကလေးတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့လေးငါးကောင် ရတာဗျ။ အခုဆို ဟော့ဒီ အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ရဖို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက် ပစ်ရတယ် မှတ်လို့လဲ။ လောက်စာလုံးတွေ အများကြီး ကုန်နေပြီဗျ”

ယင်းသည့်အကြိုက်ဝယ် သာဘော်ကြီးစကားကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နားထောင်နေရသော ခင်မောင်ထွေး၏ လည်ပင်းမှာ ရုတ်တရက် ဆန့်ခနဲ ရှည်သွားလေ၏။ အကြောင်းမှာ ဤကျီးကန်း အရောင်းအဝယ်ပြု ဌာနနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တောင့်တင်းကျော့မော့ ကော့ပျံ့ကားနေသော ဂါဝန်မကလေးတစ်ယောက်သည် ခွေးစုတ်ဖွားကလေး တစ်ကောင်နှင့်အတူ ဝင်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ခင်မောင်ထွေးသည် ဤကော့ပျံ့ကားမကလေးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း နောက်ထပ် ဈေးဆစ်မနေတော့ဘဲ...

“ကဲ... ကဲ... ရော့ကွာ (၃)ကျပ် ပေး... ကျီးကန်း” ဟုဆို၍ အိတ်ထဲမှ ကျပ်တန် သုံးရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ သာဘော်ကြီးသည် ငွေ(၃)ကျပ်ကို ယူပြီး ကျီးကန်းကို ကျေနပ်စွာ ပေး၏။ သို့သော် ခေါင်းကြီး စောမောင်နှင့် နှာခေါင်းကြီး သိန်းရွှေတို့က လက်နှင့် တားကာ...

“ဟေ့... ဟေ့... ငါတို့ သွားလေးဖို့ အတောင်တစ်ဖက် ဖြတ်ထားဦးလေကွာ။ သူ့ကို (၃)ကျပ်နဲ့ ရောင်းတာက အတောင်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုယ်လုံးတင်ပဲကွ”

ဤတွင်မှ သာဘော်ကြီးကလည်း...

“အေး... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ဟယ်... တို့ ဓားလည်း မပါဘူး။ လာ... ဟော့ဒီနားက ကျောက်ဖြူးတို့အိမ် သွားမှပဲ” ဟု သွားမည်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ဤစဉ်၌ တိုမနှင့် ခွေးကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ ဖြစ်ရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ အချိန်ဆွဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ဟေ့... အတောင်တစ်ဖက် ဖြတ်မနေကြနဲ့တော့ကွာ။ ရော တစ်ကောင်လုံးကို ငွေ(၅)ကျပ်ပေးမယ်” ဟု ဆို၍ ငွေ(၃)ကျပ်အစား အိတ်ထဲမှ ငါးကျပ်တန် တစ်ချပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး “ကဲ... မင်းတို့ ဘာမှမပြောနဲ့။ သွားကြ မြန်မြန်” ဟု ဆိုကာ ချာတိတ်တစ်စုကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ကလေးလူလည်တို့မှာ တစ်ခဏအတွင်း၌ သူ့အကြံရိပ်မိကာ မမျှော်လင့်သော ငွေ(၅)ကျပ်ကိုလည်း ရလိုက်သဖြင့် ဘာမှ နောက်ထပ် မပြောတော့ဘဲ ဝမ်းသာအားရနှင့် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ခင်မောင်ထွေးသည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော အခါ၌ သေနတ်ကိုထမ်း၍ ကျီးကန်းသေကို ဆွဲကာ နောက်ထပ်ပစ်ရန် တောင်မြောက် လေးပါးကို ကြည့်ရန်ဟန် ပြုနေလေ၏။

ဤသို့ရှိစဉ် ဘိုမနှင့်ခွေးကလေးအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ၌ ခင်မောင်ထွေးသည် ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရဟန်နှင့်...

"ဟဲ့လို... မစ္စမော်လီ... ဝှစ်မောနင်း"

"မောနင်း မစ္စတာဒွေး... ယူဂေ့... ဝမ်းကရိုး-အက်ဒိစ်-အိက္ကစပက်တင်း အစ်(တ်)"

နီတွေးသော နှုတ်ခမ်းကို ဖြ၍ ဖြူဖွေးသော သွားရှစ်ချောင်းကို ပြကာ ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်ရင်း...

"ရှင်... ကျီးကန်းတစ်ကောင်ကို ရသလား။ အဖေ ဒါကို မျှော်လင့်နေတယ်" ဟု ပြောပြီး... ခင်မောင်ထွေးအား နောက်ထပ် စကားဆက်ခွင့် မပေးတော့ဘဲ သူ့ခွေးနှင့်သူ ဆက်လက်သွားလေရာ ခင်မောင်ထွေးခမျာမှာ ထိုဘိုမ၏ နိမ့်တုံ မြင့်တုံ တင်ပါးဆုံကို ကြည့်ရကာသာ အငေးသား ကျန်ခဲ့လေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ခင်မောင်ထွေးသည် မစ္စမော်လီ လာသည်ကို မြင်လိုက်စဉ်က ယခု သူ့လက်ထဲ၌ရှိသော ကျီးကန်းသေနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ပင် အယ်လည်းဝမ်းသာစကား ပြောရလိမ့်မည်ဟု အောက်မေ့၏။ ထို့ကြောင့် ချာတိတ်ကလေး တစ်စုကို အဆမတန် ငွေ(၅)ကျပ်ပေး၍ မောင်းထုတ်လိုက်ကာ ဤကလေးတစ်စု ဤကျီးကန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အတွက် အသားပါပါ ကြွားလုံးထုတ်ဖို့ အကြောင်းများကိုလည်း အလျင်အမြန် စိတ်ကူးပြီးသား ဖြစ်၏။

ယခုမူ သူ၏ မှန်းခြေမကိုက်တော့သည်နှင့် မစ္စမော်လီ၏ ကော့ပျံ့ကား နောက်ပိုင်းသည် သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားလျှင် ပျောက်သွားချင်။ အတောင်တစ်ဖက်အတွက် ရုတ်တရက် ပိုပေးလိုက်ရသော ငွေ(၂)ကျပ်ကို နှမြောစိတ် ပေါ်လာကာ၊ သာဘော်ကြီးတို့ လူစုကို လိုက်ရာရလေတော့၏။

ခင်မောင်ထွေးသည် ကျီးကန်းသေကို ဆွဲ၍ သေနတ်ထမ်းထားသဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို မသိသော ကျီးကန်းတို့မှာ သူ့ကိုပင် တရားခံစစ်ဟု ယူဆကာ ပတ်ပတ်လည်မှ တရုန်းရုန်း တအာအာနှင့် ဆဲရေးကိုန်တွယ်လာကြလေ၏။

ဟိန္ဒူ ကုလားဆိုင်တစ်ခုတွင် ခင်မောင်ထွေး၏ ကောင်းမှုဖြင့် မလိုင်မှန် သုံးဆောင်နေကြသော သာဘော်ကြီးတို့ လူစုသည် ကျီးကန်းတွေ ဩဘာသံနှင့် လာနေသော သူတို့အလှူရှင်ကို မြင်လေလျှင် ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် နာဖေးထူ စိုးမြင်က...

"ဟေး... ကိုခင်မောင်ထွေးကြီး ဟန်ရဲ့လားဗျ။ လာဗျ။ မလိုင်မှန်စားချင်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဝယ်ကျွေးပါဦး"

သို့သော် ခင်မောင်ထွေးသည် ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ နာဖေးထူစကားကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ကျီးကန်းသေကို ဖြုတ်ခနဲ ချလိုက်ပြီး...

"ဟေ့... ကောင်တွေ... မင်းတို့ အတောင်တစ်ဖက် ဖြတ်ယူပြီး ငွေ(၂)ကျပ် ပြန်ပေးတော့"

လူကြီးလူကောင်းတစ်စုမှာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသလိုဖြစ်ကာ ခေတ္တမျှ ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေကြပြီးမှ ခေါင်းကြီး စောမောင်က...

"အလို ခင်ဗျားက နေရှင် လက်ကိုင်တုတ်လားဗျ။ ဘယ်လို ဖာပြန်တာလဲ။ သွေဖီတာလား။ ခင်ဗျာဟာခင်ဗျားပဲ တစ်ကောင်လုံး (၅)ကျပ်နဲ့ ဝယ်လိုက်ပြီးတော့"

ခင်မောင်ထွေးသည် မျက်နှာကို အောင့်သက်သက် ရှုံ့ကာ...

"အို... မင်းတို့ အစဦး အတောင်တစ်ဖက် ဖြတ်ယူပြီးတော့ (၃)ကျပ်နဲ့ ရောင်းမယ်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ အခု ယူလေ။ အတောင်တစ်ဖက် မင်းတို့ အဘွားဖို့ဆို ငွေ(၂)ကျပ် ပြန်ပေး"

ဤတွင် မလိုင်လုံးကို အဆုံးသတ်ပြီးလိုက်သော နှာခေါင်းကြီးသိန်းရွှေက...

"ဟာ... အခု ကျွန်တော်တို့အဘွားက ခုနက တွေ့လို့ပြောတယ်။ သူ ကျီးကန်းတောင် မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့။ နို့... ပြီး ခင်ဗျားငွေ ငါးကျပ်လည်း မရှိတော့ဘူးဗျ"

ခင်မောင်ထွေး မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

"ဟင်... ငွေ ငါးကျပ်စလုံး ကုန်ပြီ"

"ကုန်တာပေါ့ဗျ။ မလိုင်တစ်လုံး ငါးမူး၊ ဆယ်လုံးတည်း ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ဝတောင် မဝဘူး။ ခင်ဗျားက ဝယ်ကျွေးဦးဗျာ"

"ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ကျွေးဗျာ.. ကျွေးဗျာ" ဟု ဆိုပြီး ဘာမှ သောက်လိုက်ကန်းဆိုး မသိသေးသော သာဘော်ကြီးသည် ခင်မောင်ထွေး၏ အိတ်ထဲကို အတင်းနှိုက်လေတော့သည်။

"ဟိတ်... ဟိတ်... မင့်လက်က ဂျိုးတွေ ငါ့ဘောင်းဘီ ပေကုန်ပြီကွ။ ဟေ့... သာဘော်ကြီး လွတ်ကွာ... လွတ်ကွာ... လွတ်ကွာ"

အရမ်းကာရာကျလှသော သာဘော်ကြီးကို အတင်း တွန်းထိုး၍ လွတ်ရတော့သည်။ သို့တိုင်မှ သာဘော်ကြီးက မလျှော့သေး။

"ဟေ့... သာဘော်ကြီး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ သူ့ အဝတ်တွေ မည်းကုန်လို့ ဂေါ်မစွံ ဖြစ်နေပါဦးမယ် လွတ်လိုက်ပါ" ဟု နပ်ဖေးထူ ဖိုးမြင့် ပြောလိုက်မှ သာဘော်ကြီးမှာ နည်းနည်း မောလာသည်နှင့် လွတ်လိုက်တော့၏။

ဤတွင် ခင်မောင်ထွေးမှာ ကြာလျှင် ခက်ချည်ဟု နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောဝံ့တော့ဘဲ ကျီးကန်းသေကို ယူ၍၊ သေနတ်ကို ထမ်းကာ လစ်ရတော့သည်။ ကလေးတစ်အုပ်ကား တဟားဟားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ခင်မောင်ထွေးသည် အိမ်သို့ ရောက်လျှင် လမ်းတွင် စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျီးကန်းသေ၏ခေါင်းကို သေနတ်နှင့် တွေ့ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ၎င်းဒဏ်ရာကို အတွင်းက ခဲလုံးကလေး ပေါ်အောင် ဓားနှင့် ခွဲလိုက်လေ၏။

*****

ဤနေရာတွင် စာဖတ်သူအား ခင်မောင်ထွေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရမည်။

ခင်မောင်ထွေးသည် အသက်အစိတ်ခန့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပါးပါးလျားလျား။ အသားရောင် မဖြူမညိုနှင့် ရုပ်ရည်သန့်ပြန်သည် ဆိုသည်ထက် 'လူချောကလေးပဲ' ဟူသော ဘက်သို့ (၇၅)ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရောက်လေသည်။ သို့သော် လူကဲဖမ်းတတ်သူတစ်ဦးက သူ့မျက်နှာ အမူအရာကို အနီးကပ် လေ့လာကြည့်ပါလျှင် သာမန်မျက်စိတို့အဖို့ နှစ်သက်စဖွယ် ငြိတီတီ ပါးစပ်ကျဉ်းကလေးနှင့် တစ်နေရာရာတွင် အတည်မငြိမ်တတ်သော သူ့မျက်လုံး ကြည့်ပုံ၏ ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှားဟန်ကို သတိပြုမိပေမည်။ အကယ်၍သာ 'လူတို့၏ အပြင် ရုပ်ရည်အမူအရာသည် အတွင်းစိတ်ဓာတ်၏ အရိပ်အငွေ့ကို ပြလျက်ရှိပေသည်' ဟူသော စကားကို ထည့်သွင်းပါက ဤနေရာ၌ သူ့တွင် နှုတ်ခမ်းပါးနှင့်မျက်ခွံပါး မျက်လုံးရွဲကလေး ရှိသည်ဖြစ်၍ အပေါ်ယံ ကြည့်တတ်သူတို့က လူချောကလေးပဲ ယူဆကြမည်ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ် တစ်စုံတစ်ရာတွင် သူ့စိတ်ရောက်သောအခါများ၌ သူ့မျက်လုံး တစ်လှုပ်လှုပ် ရွေ့လျားတိုင်း နှုတ်ခမ်းကပါ ရွရွ ကစားတတ်သောကြောင့် ယခုဖော်ပြရမည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဖန်တီးရသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ခင်မောင်ထွေးသည် ခေတ်ပညာ အလတ်တန်းမျှတတ်၍ သူ့ဦးကြီးတစ်ယောက်၏ ဆောင်ရွက်ချက်ဖြင့် ရေနံချောင်းမြို့၊ ဘီ-အို-စီတွင် လစာ (၁၂၀)ရသော စာရေးကလေးအဖြစ် သူ့ဘဝ ဖန်တီးလိုက်၏။ သူ့အထက်က အရာရှိကြီးမှာ မစ္စတာသွန်မဆင်မည်သော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာ သွန်မဆင်သည် အင်္ဂလိပ်သွေး (၇၅) ရာခိုင်နှုန်းမျှ ပါသော်လည်း အခြားဘုံများကဲ့သို့ သွေးကြီးဝင်သူ မဟုတ်။ သူ့လက်အောက်ငယ်သား မြန်မာ၊ ကုလား လူငယ်များနှင့် ဖော်ရွေစွာ နေတတ်လေသည်။ ခင်မောင်ထွေး အလုပ်ရ၍ တစ်လမျှ ကြာသောအခါ၌ မစ္စတာသွန်မဆင်အိမ်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခွင့်ရလေသည်။ မစ္စတာသွန်မဆင်တွင် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော မော်လီခေါ် သမီးချောတစ်ယောက် ရှိ၍ ခင်မောင်ထွေးလို လူစားမှာ ဤသို့ မိမိထက်များစွာ အထက်တန်းကျလှသော မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်၏ သမီးပျိုကို 'မရ ရအောင် ပိုးမည်' ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန် ချရဲသည်စိတ်ပျိုး မရှိသည်မှန်သော်လည်း 'မစွဲသော်ရှိ စွဲသော်ရှိ' ဟူသော သဘောဖြင့် ထိုကလေးမ၏

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျင်လည်လိုသည့်အတွက် မစ္စတာ သွန်မဆင်အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရန် လိုသည်ထက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိလေ၏။

တစ်နေ့သော် မစ္စတာသွန်မဆင်တို့ သားအဖနှင့် ခင်မောင်ထွေးသည် စကားလက်ဆုံ ကျကြလေရာ မစ္စတာသွန်မဆင်က လူငယ် တစ်ယောက်ယောက်တွင် ကစားခုန်စားခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ သေနတ်ပစ်ခြင်း စသည်တို့၌ တစ်ခုခုကို ဝါသနာ စူးစိုက်တတ်၍ မိမိမူ ငယ်စဉ်က သေနတ်ပစ်ခြင်းကို အလွန်ပင် လိုက်စားခဲ့ကြောင်း ပြောပြပြီး...

“မောင်ခင်မောင်ထွေးကော ဘာကို ဝါသနာပါသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

စင်စစ်မူ ခင်မောင်ထွေးကဲ့သို့ မြန်မာလူငယ်သည် ဖော်ပြပါ ဝါသနာလေးချက်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိရိယာတို့ကို အလိုရှိသည့်တိုင် လွယ်လင့်တကူ ရရှိနိုင်သော အခြေအနေ မဟုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူများ တီးမှုတ်တာ နားထောင်ခြင်းနှင့် ဘောလုံးပွဲ ကြည့်တတ်သည်မှတစ်ပါး ဘာမှ ဝါသနာ စွဲမြဲခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် ခင်မောင်ထွေးသည် မစ္စတာသွန်မဆင်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး အနီးရှိ မစ္စမော်လီ၏ မျက်နှာကလေးကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ကာ မစ္စတာသွန်မဆင်ကဲ့သို့ပင် သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါသည်ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။

ဤတွင် မစ္စတာသွန်မဆင်က မည်သည့်အရာ ဝါသနာပါသောသူသည် မည်ကဲ့သို့သော စိတ်သဘောမျိုး ရှိ၍ အထူးသဖြင့် သေနတ်ပစ်ဝါသနာပါသူတို့မှာ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသူများ၊ တိုက်ရဲ၊ ခိုက်ရဲ၊ သတ်ရဲ၊ ဖြတ်ရဲ ရှိသူများ ဖြစ်သည်ဟု အချို့ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တို့၌ ရေးသားသည့်အတိုင်း ပြောပြလေ၏။ ယင်းသည်၌ မစ္စမော်လီကပါ သူလည်း သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါ၍ မိမိသာ အနောက်နိုင်ငံ၌ ဖြစ်တီမူ Huntness အမဲလိုက် သမကလေး ဖြစ်ချေမည်ဟု ပြောလေရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ ဝါသနာတူချင်း အဖြစ်နှင့် ယူဆချေပြီဟု သူ့စကားနှင့်သူ အတော်ပင် ပီတိဖြစ်မိလေ၏။

သို့သော် ဤတအံ့မျှသော ပီတိမှာ သူ့အတွက် နောက်ပိုင်း၌ ဒုက္ခများရရှိချေသည်။ အကြောင်းမှာ မစ္စတာသွန်မဆင်သည် လူတို့၏ အသိဉာဏ်ပြည့်သောအရွယ် အသက် (၄၀)ကျော်တွင် ဖြစ်၍ သူ၏ နဂို ပိရီစေ့စပ်၊ တိတိပြတ်သော နှုတ်ခမ်းတို့နှင့် တည်ငြိမ်တောက်ပလျက် တစ်စုံတစ်ခုကို စူးရှစွာ ကြည့်တတ်သော မျက်လုံးမှာ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ကုန်ကြီးရုံမက လူတစ်ဖက်သား၏ စကားနှင့် ဝမ်းတွင်းစိတ်ထားကို အထင်းသား သိရှိနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ပေးနေသောကြောင့် ခင်မောင်ထွေးမှာ ၎င်းနေ့က ဖော်ပြပါစကားတို့ကို ပြောပြီး လူချင်းခွဲလာသောအခါ၌ မိမိကြွားဝါခဲ့သော စကားအတွက် များစွာပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် နောက်တစ်ကြိမ် လစာ ထုတ်သောအခါ၌ မိမိအိမ်က ငွေ (၃၀)စိုက်ပြီး ဤဝတ္ထုအစ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သူနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရသော ဘီအက်စ်-အေ လေသေနတ် တစ်ပတ်နွမ်းကလေးကို (၁၅၀)နှင့် ဝယ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဤမှစပြီး ကိုခင်မောင်ထွေးသည် သူ့ကိုယ်သူ တကယ့် သေနတ်ပစ် ဝါသနာပါသူ လုပ်တော့သည်။ နေရာတကာတွင် တွေ့သမျှ စာကလေး၊ ဆက်ရက်၊ ကျီးကန်း အားလုံးတို့ကို ပစ်တော့သည်။ သေနတ်ဝယ်စဉ် အချိန်မတတ်၍ သေနတ်ဒင်က မျက်လုံးအိမ်ကို ပြန်ဆောင့်သဖြင့် ယခုတိုင် သူ့အောက်မျက်ခမ်း၌ အမာရွတ်ရှိ၏။

စစ်စစ်မှာ ဝါသနာနှင့်ပါရမီ တွဲ၍နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဟန်ဆောင်သော ဝါသနာတွင် အကျိုးပေးဆင်ရောက်ခြင်း မရှိပေရကား ခင်မောင်ထွေးမှာ ယခုအထိ အတောင်ပါသော သတ္တဝါကို တစ်ခါမျှ မထိမှန်သေးဘဲ မှတ်မှတ်ရရ အိပ်မောကျနေသော တောက်တဲ့တစ်ကောင်နှင့် အပျိုလိုချင်သော ပုတ်သင်ညိုတစ်ကောင်ကို သေဒဏ်စီရင်ချက် ချမှတ်ခဲ့ဖူးသေး၏။ သို့သော် ကျီးကန်းတို့ နယ်ပယ်တွင်ကား ခင်မောင်ထွေးမှာ လူဆိုးစာရင်းဝင် ဖြစ်နေလျက် သူ သေနတ်ကိုင်၍ ထွက်လာသည်ကို မြင်လျှင် ကျီးကန်းတို့သည် တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းမျှ ဝိုင်းဝန်းဆဲရေးကြပြီး ဝေးရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး လစ်ကြကုန်တော့၏။ အကြောင်းမှာ ကျီးကန်းတို့မည်သည် အမှတ်သညာကြီးသော တိရစ္ဆာန်မျိုးဖြစ်၍ လူတို့ဌာနဆိုလျှင်လည်း နေရာတကာတွင် သူတို့ ရှိတတ်ကြလေရာ ခင်မောင်ထွေးမှာလည်း အခွင့်အရေးရသမျှ သေနတ်ပစ် ကျင့်နေရသဖြင့် သူတို့နှင့် အများဆုံး ဆက်သွယ်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ စစ်စစ် ကျီးကန်းထုသည် မိမိတို့ မျက်စိရှင်၍ လျင်မြန်မှုဖြင့် ခင်မောင်ထွေးလို ကောင်မျိုး၏ လက်ချက်ကို ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်း သိပါသည်။ သို့သော် ကျီးကန်းဘဝကနေ မြင်ရသမျှ ဒီလောက် လေသေနတ်ကျည်ဆန် ဖြန့်သော သတ္တဝါကို မကြုံဘူးသေးသောကြောင့် အစာရှာရဖွေရ ဇိမ်ပျက်လှသည့်အတွက် သူ့မျက်ကွင်းက ဖဲကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ထွေးသည် ကျီးကန်းထုပေါ်၌ နာမည်ကြီးခဲ့လေရာ တစ်လမျှ ကြာသောအခါဝယ် မစ္စတာသွန်မဆင်က...

“ခင်မောင်ထွေး သေနတ်ပစ် တော်တော် လက်တည့်ရဲ့လားကွ”

အကြောင်းမှာ ခင်မောင်ထွေးသည် သေနတ်ကလေး ဝယ်ပြီးမှ တစ်နှစ် ဖြစ်နေကာ အလုပ်လာရာ၌ လည်းကောင်း၊ အားလပ်သော နေ့များတွင် မစ္စတာသွန်မဆင်အိမ် သွားလည်ရာ၌ လည်းကောင်း သေနတ်ကို ယူသွားတတ်သဖြင့် ခင်မောင်ထွေး၌ သေနတ်ရှိမှန်း မစ္စတာသွန်မဆင် သိသွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အသင့်အတင့်တော့ မှန်သားပါပဲ ခင်ဗျာ”

ခင်မောင်ထွေးသည် မိမိကိုယ်မိမိ ကြွားဝါလိုစိတ်ရှိသာ လေသံမျိုးနှင့် ပြောလိုက်လေရာ မစ္စတာသွန်မဆင်က...

"ဟာ... ဒါဖြင့် နေရာကျပဟော့။ အခုညနေ အားရဲ့လားကွယ့်"

"အားပါတယ်ခင်ဗျာ"

"ဒါဖြင့် ညနေကျ အန်ကယ်လ်တို့ ဂေါက်သီး (ဂျေစ်ဘောလ်) ရိုက်တဲ့ကွင်းကို လာခဲ့စမ်းကွယ်။ မင်းပစ်ရမှာက တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ့်။ ကျီးကန်းတွေ၊ ဒီကောင်တွေ တယ်ဆိုးလှတယ်ကွယ်။ အန်ကယ်လ်တို့ ရိုက်တဲ့ ဂေါက်သီးတွေကို စားစရာ ဥတို့၊ ဘာတို့ မှတ်ပြီး ချီချီသွားကြတယ်ကွယ့်"

ထိုနေ့ညနေ၌ ခင်မောင်ထွေးသည် သေနတ်ကို လွယ်၍ မစ္စတာသွန်မဆင်တို့ ဂေါက်သီးကွင်းထဲသို့ လိုက်သွားလေ၏။ မော်လီတို့သားအဖ ကစားနေချိန်၌ ဂေါက်သီးကို အလစ်သုတ်ရန် စောင့်နေကြသော ကျီးကန်းတို့သည် ခင်မောင်ထွေးလာသည်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သေနတ်တစ်ချက်မျှ မပစ်ရမီပင် ထုံးစံအတိုင်း သုံးလေးခွန်းမျှ ဆဲရေးကျိန်တွယ်ပြီး တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ လစ်ကြလေတော့၏။ သို့ဖြင့် မစ္စတာသွန်မဆင်တို့ ကစားကွင်းသည် ကျီးကန်းရန်မှ လွတ်ကင်း၍ နောက်ဆုံး အိမ်ပြန်ခါနီး၌ ခင်မောင်ထွေးကို နက်ဖြန်ခါပါ လာပါရန်နှင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားလေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ခင်မောင်ထွေးသည် မစ္စတာသွန်မဆင်၏ ဂျေစ်ဂရောင်းထဲ၌ ညနေတိုင်း ကျီးကန်းစောင့် စန္ဒရီ ဖြစ်ခဲ့ပေရာ မော်လီအပျိုချောကို နေ့စဉ် မြင်နေရခြင်း၊ ကစားကွင်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ကူညီခွင့်ရ၍ မကြာခဏဆိုသလိုပင် မော်လီ၏ နှုတ်မှ 'သိုင်းကျူး'နှင့် ချစ်ဖွယ်သော အပြုံးကလေးများကို ရရှိခြင်းတို့ကြောင့် ခင်မောင်ထွေးမှာ သူ့အဖို့ အလွန်ကျေနပ်နေလျက် မစ္စတာသွန်မဆင်က ဤသို့ နေ့စဉ် လာရောက်ကူညီနေရသည့်အတွက် အလွန် အားနာမိကြောင်း ပြောသောအခါတွင် မိမိမှာ ဤကစားကွင်းထဲတွင် ဤသို့မှ သေနတ်ကို ကိုင်မနေရပါလျှင် ညအိပ်၍မှ ပျော်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဟု ပြန်ပြောမိလေ၏။

သို့ရာတွင် (၁၀)ရက်မျှ ကြာလတ်သော် မစ္စတာသွန်မဆင်၏ မိတ်ဆွေ မစ္စတာပီလီယန်သည် ဂေါက်သီးကွင်းထဲသို့ မော်တော်ကားနှင့် ရောက်လာကာ မစ္စတာသွန်မဆင်အား...

"ဟေ့... တွမ်၊ မင့်... ကွင်းထဲမှာတော့ ကျီးကန်းတစ်ကောင်မှ မရှိတော့ဘူးကွာ။ အခု ငါ့ကွင်းမှာဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းတစ်ပတ် ကျော်လောက်ကစပြီး ကျီးကန်းတွေ ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆလောက် များနေတယ်ကွ။ ဒုက္ခပါပဲကွာ" ဟု ညည်းညူလိုက်၏။

အကြောင်းမှာ မစ္စတာဝီလီယန်၏ ကစားကွင်းသည် သွန်မဆင်၏ ကစားကွင်းနှင့် မိုင်ဝက်မျှသာ ကွာဝေး၍ ယခု ဤကွင်းက ကျီးကန်းများသည် ဟိုကွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြခြင်းကြောင့် သူ့ကွင်းတွင် နှစ်ဆတိုးနေခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

မစ္စတာသွန်မဆင်သည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ညှိသောက်ကာ...

"အို... ဟုတ်လား... ဝီလီ။ ငါ့ကွင်းမှာတော့ ဘယ်ကျီးကန်းတွေ လာခုံတော့မှာလဲကွာ။ ဒီမှာ သေနတ်ပစ် သူရဲကောင်းကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ" ဟု ဆိုပြီး ခင်မောင်ထွေးကို မစ္စတာဝီလီယန်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးလေ၏။ ဤတွင် မစ္စတာဝီလီယန်က ခင်မောင်ထွေးအား သိရတာ ဝမ်းသာကြောင်းနှင့် ယခု သူ့ကွင်းသို့လိုက်၍ ကျီးကန်းပစ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းလေရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ မစ္စတာဝီလီယန်နှင့်အတူ လိုက်သွားရလေတော့၏။

မစ္စတာဝီလီယန်၏ ဝေါက်သီးကွင်းသို့ ရောက်၍ ခင်မောင်ထွေးသည် သေနတ်ကိုင်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လျှင်ပင် ရုတ်တရက်မူ ကျီးကန်းတို့သည် အံ့သြခြင်း ဖြစ်သွားပြီးနောက် 'ဒီကောင် ဒီနေရာပါ လာရှုပ်ပြန်ပြီ'ဟု ထုံးစံအတိုင်းပင် သုံးလေးခွန်းမျှ ဆဲရေးလျက် ဤကစားကွင်းကို စွန့်ခွာသွားကြကုန်သည်။ စင်စစ်မူ ခင်မောင်ထွေးမှာ တစ်ချက်မှ သေနတ်မောင်းတင်ခြင်းကိုပင် မပြုလိုက်ရပေ။

အစပထမ၌ ခင်မောင်ထွေးသည် မစ္စမော်လီကို မျက်စိကြော ဖြတ်ပစ်ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့သလို ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့စိတ်၌ တစ်မျိုးရှင်မိသည်ကား ဤကစားကွင်းမှာလည်း မစ္စမော်လီကိုသို့ ချောမောလှပသော မစ္စစင်သီရာခေါ် မိန်းမပျိုကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

မစ္စစင်သီရာသည် သွက်လက်ဖော်ရွေသော ဘိုမကလေး ဖြစ်လေရာ မစ္စတာဝီလီယန်က မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်လျှင်ပင် ခင်မောင်ထွေးအား ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျေးဇူးတင်လှသော အမူအရာကို ပြု၍...

"အို... မစ္စတာဒွေးက သိပ်ပြီး သေနတ်ပစ် ဘကောင်းတယ် ထင်တယ်။ အခု ကျီးကန်းတွေဟာ မစ္စတာဒွေး မြင်တာနဲ့ပဲ ပြေးကြပြီ" ဟု ချီးမွမ်းစကားပြောလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ထွေးမှာ ရုတ်တရက် နားထင်သွေးရောက်သွားပြီး...

"အို ကိုယ်ပစ်လိုက်ရ တစ်ချက်မလွဲဘူး" ဟု လှသော မိန်းကလေးရှေ့၌ အမှတ်မထင် ကြွားဝါလိုက်လေ၏။

ခင်မောင်ထွေးမှာ သူ့စကားနှင့်သူ ရုတ်တရက် ပီတိအရှိန် တက်ကြွသွားသည်။ စင်သီရာကို ကြည့်ရာ၊ စကားပြောရသည်မှာလည်း မော်လီထက်ပင် ညက်ညက်ညောညော

ရှိလှသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ကုန်ကုန်ပြောလျှင် ယနေ့ညနေ နေမဝင်ပါစေနဲ့တော့ဟု ဆုတောင်းမိလေ၏။

သို့သော် သူ ဤကစားကွင်းကွက်၌ (၁၅)မိနစ်အကြာတွင် မစွတာသွန်မဆင်သည် မော်တော်ကားနှင့် ရောက်လာကာ ပျာယီးပျာယာနှင့်...

“ဟေ့... ဝီလီရဲ့၊ ဒီကွင်းက ကျီးကန်းတွေ အခု ငါ့ကွင်းမှာ အကုန်ရောက်နေပြီကွယ့်။ မောင်ထွေး မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ဆိုလေသဖြင့် ခင်မောင်ထွေးမှာ စင်သီရာကိုမှ ကောင်းကောင်း နှုတ်မဆက်ခဲ့နိုင်ဘဲ မစွတာသွန်မဆင်၏ ကားပေါ်သို့ တက်ရလေ၏။

မော်လီတို့၏ ကွင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ကား အထူးဖော်ပြစရာ လိုတော့မည်မထင်ပါ။ ခင်မောင်ထွေး ကားပေါ်က ဆင်းလျှင် ဆင်းချင်းပင် ကျီးကန်းများသည် တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းလောက်သာ ဆဲရေးပြီး ပြေးကြတော့၏။

သို့သော် (၁၀)မိနစ်မျှ ကြာသောအခါ၌ မစွတာဝီလီယန်သည် မော်တော်ကားနှင့် ရောက်လာပြန်သည်ကား ကျီးကန်းတစ်စု ယခု သူ့ကွင်းရောက်နေကြောင်း ပြောပြန်သဖြင့် ခင်မောင်ထွေး လိုက်သွားရပြန်တော့သည်။ ဤအခေါက်၌ကား ကျီးကန်းတို့သည် ခင်မောင်ထွေး ကားပေါ်က အဆင်းကို မစောင့်တော့ဘဲ တစ်ကောင်တစ်ခွန်းသာ ဆဲရေးပြီး လစ်ကြပြန်တော့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်မောင်ထွေးသည် ပထမအကြိမ်သာ မြင်ဖူးသော စင်သီရာမျက်နှာကို မြင်ရပြန်၍ ဝမ်းသာမိသည်။ သို့သော် ငါးမိနစ်မျှအကြာ၌ မစွတာသွန်မဆင် လာရောက် ခေါ်ငယ်ပြန်သဖြင့် အလျင်အမြန် လိုက်သွားရပြန်တော့သည်။ ဤအကြိမ်တွင် ကျီးကန်းတို့သည် မော်တော်ကား ရပ်အောင်မှ မနေတော့ဘဲ လစ်ကြကုန်လေ၏။ သူတို့ ဘယ်သွားကြသည်ကိုကား အထူး ဖော်ပြစရာလိုမည် မထင်တော့ပါ။ နှစ်မိနစ်မျှအကြာ၌ သေနတ်သူရဲကောင်းကြီးကို ခေါ်ငယ်ပြန်သည်။ ကျီးကန်းတို့သည် မော်တော်ကား ပြန်လာသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်ရုံနှင့်ပင် မစွတာသွန်မဆင်၏ ကွင်းသို့ အလျန်အမြန် ယွန်းကြပြန်သဖြင့် မိနစ်ငါးမတ်အကြာ၌ မစွတာသွန်မဆင်သည် မစွတာဝီလီယန်ကွင်းသို့ ရောက်လာ၍ ခင်မောင်ထွေး လိုက်သွားရပြန်သည်။ သို့သော် ရောက်၍ မိနစ်ခြောက်မှူးတွင် မစွတာဝီလီယန်သည် မစွတာသွန်မဆင်ကွင်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် မိနစ်ငါးပဲ၌ မစွတာသွန်မဆင်သည် မစွတာဝီလီယန်ကွင်းသို့ ရောက်လာပြန်တော့သည်။

စင်စစ်ကား ဘုံနှစ်ယောက်သည် အချက်ကို သိနေပြီးဖြစ်၍ ကျီးကန်းတို့ အရောက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကျီးကန်းအုပ်နှင့် လမ်းမှာ ဆုံခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤအချိန်၌ ခင်မောင်ထွေးသည် တစ်ကွင်းတစ်ကား ပြောင်း၍ မရပ်မနား အသွားအပြန် မော်တော်ကား စီးနေရသဖြင့် မော်လီနှင့် စင်သီရာကို ကြည့်ခွင့်မှ မရတော့၍ မိမိ၏ သူရဲကောင်းအဖြစ်ကို စိတ်ပျက်စပြုလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ကား ခင်မောင်ထွေးဦးသော မော်တော်ကားနှင့် ကျီးကန်းအုပ်သည် အရပ်အနားမရှိဘဲ ဂေါက်သီးကွင်း နှစ်ခုအကြား၌ အသွားအပြန် အပြေးပြိုင်နေရလေသတည်း။

ဤနည်းနှင့် တစ်နေ့ ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

*****

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မနေ့က မော်တော်ကားချည်း မောင်းနေရသဖြင့် ဂေါက်သီး မကစားလိုက်ရသော မစ္စတာသွန်မဆင်၊ မစ္စတာဝီလီယန်နှင့် မစ္စမော်လီ၊ မစ္စစင်သီရာ တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်သူရဲကောင်း ခင်မောင်ထွေးကို ခေါ်၍ အစည်းအဝေးတစ်ခု ပြုလုပ်ကြလေ၏။ မစ္စတာဝီလီယန်က "ဘယ်နယ့်လဲ... တွမ်၊ ကိုယ်တော့ ဒီလို စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒီနေ့ညနေမှာ ဂျစ်ကားတစ်စီး အမိုးဖြုတ်၊ မောင်ဖွေးကို ကျီးကန်းတွေ မြင်အောင် သူ့သေနတ်နဲ့ ကားပေါ်တင်၊ အရှင်ဘာကို ဂေါက်သီးကွင်းနှစ်ခုအကြားမှာ မနေ့က ကိုယ်တို့မောင်းသလို အသွားအပြန် ကျီးကန်းအုပ်နဲ့အတူ မောင်းနေရရင်ဖြင့် ကိုယ်တို့ ကောင်းကောင်း ကစားနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ဤစကားကို ကြားရာ၌ ခင်မောင်ထွေးမှာ မနေ့က ကားချည်း စီးခဲ့ရသည်ကို တွေးပြီး ကြက်သီးထမိလေသည်။ သို့သော် သူတို့ ဆရာအချင်းချင်း ပြောနေသည်ဖြစ်၍ သူ ဘာမှ ဝင်မပြောရဲချေ။

မစ္စတာသွန်မဆင်သည် ဆေးတံကို ဖွာရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ...

"အင်း... ဝီလီပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတွက်ရမှာက ကျီးကန်းချီလို ကုန်မယ့် ဂေါက်သီးဖိုးနဲ့ အခု ဂေါက်သီးကွင်းနှစ်ခုအကြားမှာ (၃)နာရီလောက် အသွားအပြန် မောင်းနေလို့ ကုန်မယ့် ဓာတ်ဆီဖိုး တွက်ကြည့်ပါဦး"

မစ္စတာဝီလီယန် စဉ်းစားကာ...

"အေး... ဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ဒါဖြင့် သည့်ပြင်နည်းလမ်း တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်ပါဦး"

"ဪ... အန်ကယ်လ်" မစ္စမော်လီသည် နီရဲသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖွင့်ကာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"ကျီးကန်းအတောင်ဆွဲထားတဲ့ နေရာကို ကျီးကန်းတွေ မလာဘူးလို့ မြန်မာတွေက ပြောကြတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒက်ဒီ"

မစ္စစင်သီယာက ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဒါတော့ ဟုတ်ပြီ စင်သီရာ၊ ဒါပေမယ့် တို့ကစားကွင်းကြီးမျိုးမှာ အရပ်လေးမျက်နှာ ဆွဲထားဖို့ အနည်းဆုံး လေးတောင်လိုမယ်။ နှစ်ကွင်းအတွက် ရှစ်တောင်ဆိုတော့ ကျီးကန်းလေးကောင်၊ ဒီကျီးကန်းလေးကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ” ဟု မစ္စတာသွန်မဆင်က ညည်းညူသလို ပြောလိုက်ရာ မစ္စစင်သီရာက တက်ကြွသော မျက်နှာပေးကလေးနှင့် ခင်မောင်ထွေးကို ကြည့်၍...

“အို... ဒါများတော့ အန်ကယ်လ်၊ မစ္စတာဌေး ရှိပါတယ်။ မစ္စတာဌေးက သူပစ်ရရင် တစ်ချက်မှ မလွဲဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ ဘယ်နယ်လဲ မစ္စတာဌေး၊ ကျီးလေးကောင်များတော့ ခဏကလေး လျှောက်ပစ်ရုံနဲ့ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ စင်သီရာအပြုံး၏ ဆွဲငင်ချက်ကြောင့် ရုတ်တရက် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည် မသိ။

“အို... ဂျူးဝါး” ဟု အာမခံလိုက်လေ၏။

ဤအချက်ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက် ခင်မောင်ထွေးသည် သာဘော်ကြီးတို့လူစုနှင့် ဆက်သွယ်မိခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ခင်မောင်ထွေးသည် ဤသို့ အာမခံလိုက်စဉ်ကပင် အရပ်ထဲ၌ ကျီးကန်းအပျံသင်များကို လိုက်လံပစ်နေသော သာဘော်ကြီးတို့ ပါတီကို အားကိုးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အစည်းအဝေးပြီးလျှင် ပြီးချင်း သာဘော်ကြီးတို့ဆီကို တိုက်ရိုက် ရောက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့... ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့ ကျီးကန်းရောင်းမယ်လား”

သူတို့လူစုနှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် လက်ထဲသို့ ကျီးကန်း တစ်ကောင်ကို မြင်သောကြောင့် ခင်မောင်ထွေးက မေးလိုက်၏။ သို့သော် သာဘော်ကြီးသည် သူ့ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး...

“ဘ... လဲ ခင်ဗျားက ပန်းနာသည်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် မရောင်းနိုင်ဘူး”

“ဘာလို့လဲကွ။ ပိုက်ဆံပေးမှာချင်း အတူတူ”

“မတူဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့က သူများအသက် သတ်ရဖေမယ့် ဆေးဝါးအဖြစ် ကုသိုလ်ယူချင်သေးတယ်။ နို့... ပြီး ဆေးလို ဝါးလို ဆိုတော့ ပိုက်ဆံလည်း ပိုပေးတယ်ဗျ”

“ဟေ့... ငါလည်း ပေးမှာပေါ့ကွ။ မင်းတို့ဟာ တစ်ကောင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“တစ်ကျပ်လေ”

"ရှော့ကွာ" ဟု ဆိုပြီး ကျပ်တန်တစ်ရွက် ပေးလိုက်ရာ သာဘော်ကြီးသည် ဝမ်းသာအားရနှင့်...

"ဟာ... တယ်လီဗွားတဲ့ လူပဲ။ နောက်လိုချင်သေးရင်လည်း ပြောနော်။ ကျွန်တော့်နာမည် သာဘော်ကြီးတဲ့။ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်အိမ်။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ ဘာနဲ့ ရှိတယ်"

ခင်မောင်ထွေးမှာ ပြုံးမိကာ...

"နောက်မှ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ အခု နောက်ထပ်(၃)ကောင် လိုချင်သေးတယ်"

"ဟာ... ရတာပေါ့ဗျာ။ အိမ်မှာ တောင်းနဲ့ လှောင်ထားတာ (၅)ကောင်တောင် ရှိသေးတယ်။ လာ... လိုက်ခဲ" ဟု ဆိုသဖြင့် ခင်မောင်ထွေး လိုက်သွားလေရာ အပေါက်ဝ၌ သာဘော်ကြီးကုမ္ပဏီ၊ ကျီးကန်းသတ်ပါတီ၊ မြန်မာပြည်ဟု နီးကြော့ဖျာစုတ်ကို ထုံးနှင့် ရေးထားသော တဲပုတ်ကလေးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

သာဘော်ကြီးသည် ကြီးချည်ထားသော ကျီးကန်းငါးကောင်ကို တောင်းဖွင့်ပြ၍...

"ကဲ... ဆရာ ကြိုက်တဲ့ကောင်သာ ရွေးပေတော့"

"မရွေးပါဘူးကွာ။ သုံးကောင်သာ ဒီတစ်ကောင်နဲ့ ရောပြီး လေးကောင်ပူး ကြိုးတဲ့ ပေးလိုက်ပေတော့"

သာဘော်ကြီးတို့ လူစုသည် ကျီးလေးကောင်ကို ကြိုးချည်ရင်း...

"ကိစ္စတုံး လုပ်ပေးလိုက်ရဦးမလား ဆရာ"

"နေပါစေ။ အရှင်ပဲ ယူသွားမယ်"

"ဘာလဲ။ ဆရာက အိမ်မှာ မွေးထားမလိုလား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"ကဲ... ဒါဖြင့် ရော့ ချည်ပြီးပြီ ဆရာ။ ယူသွားပေတော့။ နောက်လိုချင်တဲ့အခါလည်း ဖောက်သည်ပေါ့ဗျာ။ ဒီကိုပဲ လာခဲ့တာပေါ့"

အိမ်ပေါက်ဝ အထွက်၌ သာဘော်ကြီးက မှာလိုက်သေး၏။

ခင်မောင်ထွေးသည် ကျီးကန်းလေးကောင်ကို ဆွဲကာ ကျီးကန်းကြီးတွေ တရုန်းရုန်း တအာအာနှင့် လာခဲ့၍ အိမ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကြီးချည်ထားသော ကျီးငယ်လေးကောင်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ကောင်တစ်ချက်စီ သူ့သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီး၊ သူ ယခုပင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ယူခဲ့သော ကျီးကန်းများအဖြစ်နှင့် ဘိုတွေဆီသို့ သွားပေးလေ၏။

ဘိုမပျိုတစ်စုနှင့် ဘိုကြီးနှစ်ဦးသည် ခင်မောင်ထွေးအား တစ်နာရီအတွင်း ကျီးကန်းလေးကောင် ပစ်လာနိုင်သော သူရဲကောင်းအဖြစ်နှင့် ချီးမွမ်းလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ထိုမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်သည် ဤ မျက်နှာဖြူလေးဦးထံ၌ သေနတ်ပစ် နာမည်ကျော် ဖြစ်သွားလေ၏။

သူတို့ ကစားကွင်း နှစ်ခုမှာလည်း အရပ်လေးမျက်နှာကို ကျီးတောင်လေးခု ဆွဲထားခြင်းဖြင့် ကျီးကန်းတို့ရန်မှ ကင်းဝေး၍ အေးချမ်းစွာ ကစားရသော ဟူ၏။

သို့သော် မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ကျီးတောင်တို့သည် လေတိုက်၍ ပြုတ်ကျ ပျောက်ဆုံးခြင်းဖြင့် နွေးချိုသွားခြင်း၊ အခြားဘုံများက လာတောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ခင်မောင်ထွေးသည် (၃-၄) ရက်တစ်ခါ ဖမ်းရခြင်းအားဖြင့် ကျီးကန်းတစ်ကောင် ပေးအပ်ခြင်းအမှုကို ပြုရလေ၏။

သူ ကျီးကန်း ပေးအပ်ပုံကား အထူးဖော်ပြစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ ကျီးကန်းကို သာဘော်ကြီး ကုမ္ပဏီ၌ ဝယ် ခေါင်းကို သေနတ်နှင့် တေ့ပစ်။ သူပစ်ခဲ့သော အနေနှင့် သွားပေး။ ဘိုကြီးတွေ၏ ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ဘိုမပျိုတို့၏ အပြုံးပေးခြင်းကို ခံယူ၊ ဤသို့နှင့် တစ်စတစ်စ ကြာခဲ့ရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျီးကန်း တက်စေ့နှုန်းနှင့် မိလေ၏။ အကြောင်းမှာ ကျီးကန်းအပျံသင် အချိန်ကုန်သောအခါ၌ သာဘော်ကြီးတို့မှာလည်း အရနည်းသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ယခု ဤဝတ္ထုအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည်ကား၊ မစွတာသော်မဆင်၏ ကစားကွင်း၌ တနင်္လာထောင့်က ကျီးကန်းတစ်ကောင် ပျောက်ဆုံးသဖြင့် သေနတ်သူရဲကောင်းပေါ် တာဝန်ကျလေ၍ သာဘော်ကြီးကုမ္ပဏီသို့ လာခဲ့ပေရာ အချိန်အခါအလျောက် တက်စေ့မှာ ကိုယ်လုံးနှင့် အတောင်တစ်ဖက်ကို (၃)ကျပ်ဖြစ်ရာ တစ်ကောင်လုံးအတွက် ရှက်တရက် (၅)ကျပ် ပေးလိုက်ရပုံကို စာဖတ်သူ သိရှိပြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဒါတောင်မှ (၁)ကျပ်လျှင် တစ်ပဲနှုန်း ရောင်းခွန်တော် မပါသေး။ ဘလက်မားကက်မိုလို့ ကျီးကန်းအရောင်းအဝယ်ဆိုတော့ သာပြီး Black market ခေါ် ထိုက်တာပေါ့နော်။

ယခုဆက်လက်၍ စတင်ဖော်ပြရမည်ကား ကလေးများနှင့် အရွယ်အရင်း ဖြစ်နေသည်ကို မော်လီ မြင်သွားသောကြောင့် သူ၏ သေနတ်သူရဲကောင်း ဂုဏ်ကို ကာကွယ်ရန် လီဆယ် ရှင်းလင်းရမည်ဖြစ်ပေ၏။

*****

“ဘယ့်နယ် ခေါင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာလည်း ရှိနေပြန်ပါလား မောင်ထွေးရဲ့။”

ခင်မောင်ထွေးသည် ကျီးသေကို ယူခဲ့ပြီး သူ့အား ကျီးကန်းများက အမြင်မခံတော့သဖြင့် မည်ကဲ့သို့ ချောင်းမြောင်း ပစ်ခဲပုံကို ပြောပြနေစဉ် မစ္စတာသော်မဆင်သည် ကျီးသေကို သေချာစွာ ကြည့်၍ မေးလိုက်ရာ ဤအချက်ကို မြင်၍ ဤအကွက်ကို ထွင်ခဲ့သော သေနတ်သူရဲကောင်းကြီးမှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ဟာ... ပြော... မပြောချင်ပါဘူး အန်ကယ်ရာ။ ကျွန်တော်က သစ်ပင်ကွယ်က ချောင်းပစ်လိုက်လို့ ကျီးကန်းအကျမှာ ကောင်လေးတွေ (၄-၅)ယောက် ပြေးလာပြီး သူတို့ ဝှလေးနဲ့ ပစ်လို့ ကျတာပေါ့ဆိုပြီး ငြင်းရောခင်ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က "ငါ သေနတ်နဲ့ပစ်တာပါကွာ။ မယုံရင် ငါ အက်ရာကို ခွဲပြပုံမယ်။ အထဲမှာ ကျည်ဆန်ရှိပါတယ်" ဆိုပြီး အထဲက ခဲကို ခွဲပြလိုက်မှ သူတို့ လက်လျှော့သွားကြတယ်။ အတော်ခက်တဲ့ ကောင်လေးတွေ။ မနက်က မော်လီ လမ်းလျှောက်လာတော့ သူတို့ကို မော်လီတောင် မြင်လိုက်သေးတယ်နော်"

နောက်ဆက်တွဲ စကားမှာ အနီးရှိ မော်လီကို ကြည့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၍ အပျိုမသည် နီရဲသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို ဖွင့်လိုက်ကာ....

"ဟုတ်တယ်ဒက်ဒီ။ မော်လီတောင် အစဦးဖြင့် ဘာငြင်းနေကြတာလဲ မေးဦးမလို့။ နောက် သူ့အနား ရောက်တော့ ဟောဒီ ဘော်ဒီက (အနီးရှိ ခွေးကလေးကို ညွှန်ပြ၍) လမ်းလျှောက်ချင်လွန်းလို့ အတင်းရုန်းနေတာနဲ့ မစ္စတာဒွေးကို နှုတ်ဆက်ရုံပဲ ဆက်ခဲ့ရတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ မိမိအပေါ် သံသယရှင်းပြီဖြစ်၍ သက်ပြင်းကလေးကို ခပ်အေးအေး ချလိုက်မိလေ၏။

ယင်းသည့် အကြိုက်ဝယ် ဘိုရုပ် ဖန်တီးထားသော ကပြား လူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာကာ...

"ဟဲလို... အန်ကယ်၊ ဟဲလို... မော်လီ" ဟု ဆိုပြီး ခင်မောင်ထွေးကို ကြည့်၍ နှုတ်ဆက်သံ ပြတ်သွားလေရာ မော်လီက နှုတ်ခမ်းနီကို ဖြေ၍ ဖွင့်လိုက်ပြီး...

"ဟဲလို ဘာစတာ။ ဒါ... မစ္စတာ ဒွေးလေ။ ဘာစတာကို မော်လီ ခဏခဏပြောနေတဲ့ သေနတ်ပစ် သိပ်ကောင်းတဲ့လူလေ" ဟု ပြောပြီး တစ်ဖန် ခင်မောင်ထွေးဘက် လှည့်ပြန်၍ "မစ္စတာဒွေး သူက မော်လီမိတ်ဆွေ ဘာစတာလေ"

ဤတွင် ဘာစတာသည် ခင်မောင်ထွေးကို လက်ဆန်ပေးလိုက်၍ တစ်ယောက် တစ်ယောက် လက်ဆွဲမိကြကာ...

"ဟောင်ဒူး ယူဒူး"

"ကျွန်ုပ်တို့ဝဲလ် သိုင်းကျား"

"အိုင်မ် ဘဲရီးကလက်တူ ဆီးယူ..."

"မော်လီ တိုးလ်မီ အဘောက်(တ်) ယူ ဘဲရီအော့ဖင်း"

"ကျန်းမာတော်မူရဲ့လား"

"ဟာ... ကျွန်တော် သိပ်ကျန်းမာတာပဲ"

"ခင်ဗျားတွေ့ရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပါပဲ။ မော်လီက ခင်ဗျားအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ပြောနေတာပဲ" ဟူသော အနောက်ဆန်ဆန် အပိုစာသားတွေနှင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ရောက်ကြကာ ကုလားထိုင် တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ထိုင်ကြလေသည်။

"အို... သည်မှာ ကျီးကန်းတစ်ကောင်ပါလား။ အခု ပစ်ခဲ့တာလား"

ဘာစတာသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရင်း ကျီးသေကို မြင်၍ မေးလေရာ မော်လီကပင် ဤကျီးကန်းအကြောင်းကို ပြောပြပြီး...

"ကြည့်စမ်း ဘာစတာ၊ မစ္စတာဒွေး ပစ်လိုက်ရင် ခေါင်းမှာချည်းပဲ၊ ကိုယ် သူပစ်ပစ်လာတိုင်း သေသေချာချာ ကြည့်တယ်။ ခေါင်းကလွဲပြီး ဘယ်နေရာမှ မပစ်ဘူး။ ရှင့်ထက် အများကြီး သာတယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်မောင်ထွေး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားလျက် ဘာစတာကမူ ခင်မောင်ထွေးကို အင်မတန်ချီးကျူးသော မျက်နှာနှင့်...

"ဒါ... တော့... မစ္စတာဒွေးက သိပ်တော်လွန်းအားကြီးတယ်။ ကိုယ့်လက်တော့ ဒါလောက် မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ဒါမျိုးမှာ မော်လီနဲ့ ဝါသနာပါချင်း အတူတူပေမယ့် အကျိုးပေးပါရန်က လိုသေးတယ်"

ဤတွင် မော်လီသည် ခင်မောင်ထွေးကို ကြည့်၍...

"ဟုတ်တယ် မစ္စတာဒွေး။ ဘာစတာလည်း ငယ်ငယ်ကလေးထဲက သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာဒွေးလောက် လက်မကောင်းဘူး။ သူ ကျီးကန်းကို ရအောင် ပစ်နိုင်ဖို့မပြောနဲ့ ခိုတို ဘာတို့တောင် ခေါင်းမှန်အောင် မပစ်နိုင်ဘူး။ အတောင်ပံတို့ ကိုယ်လုံးတို့ပဲ" ဟု ပြောရင်း သူ့အဖေဘက် လှည့်၍ "ဪ... ဒါထက် ဒက်ဒီ တိရစ္ဆာန်တွေ ဘာတွေ ပစ်သတ်တဲ့အခါမှာ ခေါင်းတို့ အသည်းတို့ ပစ်သတ်တာနဲ့ စာရင် ဒီပြင်နေရာ ပစ်သတ်တာက အပြစ်ရှိတယ်ဆို"

မစ္စတာသွန်မဆင်သည် စူးစမ်းသော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ဆေးတံကို ဖွာလိုက်ပြီး...

"ဒါတော့ ဒီလိုသမီးရဲ့။ ဝေဒနာမခံစားရဘူး။ ဒီပြင်နေရာဆိုတော့ ရုတ်တရက် မသေဘဲ ဝေဒနာ ခံစားနေရတတ်တယ်။ ဒီတော့ သေတာချင်း အတူတူပေမယ့်လို့ သူ့မှာ ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိတယ်ပြောတာ။ သတ်တာကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့

အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဘဝကို ဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် အပြစ်မရှိပါဘူး” ဟု ပြောပြီး မစ္စတာသွန်မဆင်သည် လူငယ်ချင်းချည်း စကားပြောကြရန် ယဉ်ကျေးစွာ ခွင့်တောင်း၍ ထသွားလေသည်။ (အထက်ပါ သော်မဆင် ပြောစကားမှာ ဘာသာတစ်ခုခုကို အခြေခံယူသည် မဟုတ်ပါ။)

မစ္စတာသွန်မဆင် ထသွားသောအခါ၌ မော်လီက...

“ဒီမှာ ဒက်ဒီဖြင့်လေ သူ့လူ မစ္စတာဒွေးအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူတာ ဘာစတာရဲ့” ဟု ပြောလေရာ ဘာစတာက မခံချင်သော လေသံမျိုးနှင့်...

“အို... အန်ကယ်က တော်တော်၊ မော်လီက သာပြီး ဂုဏ်ယူနေတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် မော်လီ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ရှက်သွေးဟန်ဘက် ကြွသွားပြီး...

“အို... ကိုယ့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူရတာပဲ ဘာစတာ။ ဘာစတာလည်း မစ္စတာဒွေးလောက် လက်ကောင်းရင် မော်လီ ဒီလိုပဲ ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့” ဟု စကားပြော ထိုးလိုက်ရရှာလေသည်။

ဤနေရာတွင် ခင်မောင်ထွေးမူ ဘာမှ ဝင်မပြောနိုင်ဘဲ စီးကရက်ကိုသာ ဖွာ၍ ဝမ်းသာစရာလား၊ ဝမ်းနည်းစရာလား မခွဲခြားနိုင်သော စိတ်ကူးခန်းကို ဖွင့်မိလေ၏။

မော်လီသည် မျက်နှာပေးကို ဣန္ဒြေရရ ပြင်လိုက်ပြီးမှ တစ်ဖန် ဆက်လက်၍...

“ဪ... ဒါထက် ဘာစတာရေ ကိုယ်တို့ ရက်ရှည် အားတဲ့အခါကျတော့ သေနတ်ပစ် ထွက်ကြရအောင်နော်။ မစ္စတာဒွေးရယ်၊ ကိုယ်တို့ သုံးယောက်ပေါ့။ ဒက်ဒီတော့ လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ” ဟု ပြောလေရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ “ဟယ်... သောက်ရှက်တော့ ကွဲရချည့်” ဟု အသက်ရှူ ကျပ်သွားလျက် ဘာစတာကမူ ဝမ်းသာအားရဟန်နှင့်...

“အို... ကောင်းသားပဲ။ ကိုယ်လည်း မစ္စတာဒွေးဆီက ပစ်ပုံ၊ ချိန်ပုံတွေ ကြည့်ပြီး နည်းနာယူရတာပေါ့။ မစ္စတာဒွေးလည်း မော်လီခေါ်ရင် ငြင်းမယ် မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်” ဟု မော်လီက မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲ၍ ခပ်ချိတ်ချိတ်ကလေး ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်မှာ အတော်ပင် အနေရ၊ အထိုင်ရ ကျပ်သွားလျက် ရုတ်တရက် ခပ်ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားလေ၏။ ခက်ရချည့် မိမိသည် မော်လီအား စိတ်ကူးနေကြောင်းနှင့် မော်လီက မိမိကို သဘောကျစ ပြုနေတာများ ဘာစတာ သိနေချေပြီလား...

*****

ခင်မောင်ထွေးမှာ ထိုမှစပြီး သူတို့၏ ရက်ရှည်အားလပ်မှာကို တစ်မိမိမိမိတွေ့၍ စိတ်မအေး ဖြစ်ရလေတော့သတည်း။

သို့သော် ဤရက်ဆိုးကြီး မဆိုက်မီကာလ၌ ဈေးဦးပေါက် ချောက်ပေါက် ရုရှာသည်ကား၊ တပေါင်းတန်ခူး လေရှူးမကျမီ တပို့တွဲလကုန်၌ လေပေါသုန်၍ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

အကြောင်းမှာ ထိုလေကြမ်းကြောင့် ဘိုကြီးနှစ်ယောက်၏ ကစားကွင်းမှ ကျီးကန်းတောင်များ လွင့်ပါ ပျောက်ရှုကုန်လေ၍ သူတို့ သေနတ်သူရဲကောင်း အပေါ်၌ ကျီးကန်းတောင် ရှစ်ခု တာဝန်ကျလာလေ၏။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်သည် သာဘော်ကုမ္ပဏီသို့ လာလေရာ တဲပုတ်ကလေးရှေ့၌ ကျောပိုးတမ်း ထွေခင်းနေကြသော လူကြီးလူကောင်းတစ်စုကို တွေ့ရလေ၏။

ခေါင်းကြီး စောမောင်သည် နှာခေါင်းကြီး သိန်းရွှေ ကျောအပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ဖက်တီး သာဘော်ကြီးသည် နှပ်ဖေးထူ စိုးမြင့် ကျောပေါ်၌ လည်းကောင်း ထွေပစ်ရင်း စီးနေသော သာဘော်ကြီးက ခင်မောင်ထွေး လာသည်ကို မြင်လျှင်...

"ဟေ့ဆရာကြီး ဘာလဲဗျ။ ကျီးကန်း လိုချင်ပြန်လို့လား"

"အေးကွ။ ရှိရဲ့လား"

"မရှိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီရာသီမှာ ကျီးကန်းပစ်တဲ့ အလုပ် မလုပ်ကြတော့ဘူး"

"နို့... ဘာလုပ်နေကြသလဲ"

"ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျောစီးတမ်း ထွေပစ်နေကြတယ်လေ။ ဒီမှာ ဘယ်လောက် ဖိမိရှိသလဲ ကြည့်စမ်း" ဟု ဆိုကာ သူများ ကျောပေါ်ကနေ၍ ခြေနှစ်ဖက် ကွေးညွတ်ကွေးညွတ် လုပ်လေရာ အောက်က နှပ်ဖေးထူမှာ မခံနိုင်တော့ဘဲ...

"ဟေ့.. မင့်ပြိတ္တာကိုယ်ကြီးနဲ့ ငါ သေရောပေါ့ကွ" ဟု ဆိုပြီး ဆက်ခနဲ နောက်လှန်ချလိုက်လေ၏။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် သာဘော်ကြီးမှာ ဖင်ထိုင်ကျ၍ ဖင်ဝတ်ရိုး အောင့်သွားလျက် မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ...

"ဟေ့... နှပ်ဖေးထူ မင်းက ဘာညစ်တာလဲကွ"

"ဘာလို့... မင်းက ထွေမခင်းဘဲနဲ့ ကျောပေါ်ကနေ စကားများနေသလဲ"

"ဒီမှာ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတာပဲကွ"

"ပြောချင်ရင် အောက်ဆင်းပြောပါလားကွ။ မင့် ဝက်လောက်ကြီးတဲ့ ကိုယ်ကြီး၊ ငါ... အောက်က သေရောပေါ့"

"ဟေ့... မင်းက ငါ့ကို ဝက်နဲ့ နှိုင်းမကျောနဲ့ကွ။ ငါ့ကြီးတော်က ဝက်သားမစားဘူးကွ"

"ဒါဖြင့် မင်းအစ်မလေးက တရုတ်အမိန့်နဲ့ ကြိုက်နေသေးလဲ"

"ဘယ်... အမိန့်လဲ"

"ဟို... ကမ္ဘာ့သစ် ဘလောက်တိုက်မှာ လုပ်တဲ့ အမိန့်လေ"

"ဟင်... ဟုတ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ အမိန့်က တကုာရှားကွ။ ငါ အစ်မလေးက သူ့ကို ညာစားနေတာ။ မင်းဒေါ် လေးသာ ကုလား ကိုစမံအင်ကြီးနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း..."

နှပ်ဖေးထူသည် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကာ...

"ဟေ့... မင်း ဒီလို သောက်ရမ်း မပြောနဲ့ကွ။ ငါ ထွေ့နဲ့ ပိတ်ပေါက်လိုက်မယ်"

"အမယ်... မင်းရလား။ ပေါက်စမ်းလေ... ပေါက်စမ်း"

သာဘော်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုယ်ချင်း ပြေးတိုက်လိုက်ရာ ပိန်သော နှပ်ဖေးထူသည် ဖင်ထိုင်ရက်လဲသွားပြီး အလျင်အမြန် ပြန်ထကာ နှစ်ယောက်သား ဖက်၍ သတ်ကြလေတော့၏။

ဤတွင် ကျီးကန်းဝယ်ရန် လာခဲ့သော ခင်မောင်ထွေးသည် မနေသာတော့ဘဲ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက်ဖြစ်လိုက်သော ရန်ပွဲကို ဖျန်ရလေတော့၏။

"ဟေ့ တော်ကြပါကွာ။ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်ယောက် တစ်ယောက် သည်းခံရတယ်ကွ"

သာဘော်ကြီးက "သူက... စညစ်တာဗျ"

"ဘာညစ်တာလဲ"

"ဘာလို့... မင်း... ငါ့ကို ကျောပေါ်က လှန်ချသလဲ"

"ဘာလို့ မင်းက ဝက်လောက်ရှိတဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့"

"ဘာ... မင်းက ပြောပြန်ပလား" ဆိုပြီး သာဘော်ကြီးက လက်နှင့် ရွယ်ပြန်ရာ ခင်မောင်ထွေးသည် ဆွဲထားရပြန်လျက်...

"ကဲ... တော်ပါကွာ။ ဒီမှာ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်တာ နံဘေးထားပြီး ပိုက်ဆံရမယ့်အလုပ် လုပ်စမ်းပါဦး"

"ဘာပိုက်ဆံရမယ့် အလုပ်လဲ"

"ကျီးကန်း ပစ်တာလေ"

"ဟာ... အခု ဒီကျီးကန်းပစ်တဲ့အလုပ် မလုပ်ပါဘူးဆိုနေ"

"ဘာပြုလို့လဲကွ"

"ခုချိန်မှာ ကျီးကန်းရှားတယ်ဗျ"

"အမယ်လေး ကျီးကန်းများ ရှားသေးလားကွာ။ နေရာတကာမှာ အပုံကွာ"

"အဲဒီအကောင်တွေက ပစ်မရတော့ဘူးဗျ"

"အရင်တုန်းကတော့ ဘာပြုလို့ရလဲ"

"ဟိုတုန်းကတော့ အပျံသင်စနဲ့ ကျီးကန်းပါး မဝခင်တွေကိုးဗျ။ အခုတော့ အားလုံး ကျီးကန်းပါး ဝကုန်ကြပြီဗျ။ ခင်ဗျား လိုချင်ရင် စောင့်ဦးလေဗျ။ မိုးဦးကျ ကဆုန်လလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား လိုချင်သလောက် ရမယ်"

"ဟာ... အခုလိုချင်တာပဲကွ"

"အခုမှ မရတာဘဲဗျ"

"လုပ်ပါကွာ။ ငါ့မှာ အရေးကြီးလို့ လေးကောင်တောင် လိုချင်နေတယ်"

သာဘော်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ကာ...

"အမယ်လေး ကျီးကန်း ရှားပါတယ်ဆို လေးကောင်တောင်တဲ့ ဘယ်ရနိုင်မလဲဗျ"

"မင်းတို့ပစ်ရင် ရပါတယ်ကွာ။ တစ်ကောင် (၅)ကျပ် ပေးပို့မယ်"

"ခင်ဗျား (၅)ကျပ်တော့ လိုချင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျီးကန်းမရှိတာ ခက်တယ်"

"အခု ထွက်ပစ်ကြပေါ့ကွာ"

"ပစ်လို့မှ မရတာဘဲဗျာ"

"ပစ်ပဲ ပစ်ကြပါဦးကွ"

"မပစ်ချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မအားဘူး"

"မင်းတို့က ဘာအလုပ် ရှိလို့လဲ"

"ဒီမှာ ထွေခင်းနေတာပဲဗျာ။ လာဟေ့ နှပ်ဖေးထူ။ ငါ စကားပြောပြီးပြီ။ ပြန်ကစားကြမယ်"

နှပ်ဖေးထူသည် ကျေနပ်စွာ ပြန်ကစားလေ၏။ ခင်မောင်ထွေးမှာ မနေနိုင်သေးဘဲ...

"ဟေ့... မင်းတို့ ကစားတာ ပိုက်ဆံရလို့လားကွ။ ဒီမှာ မင်းတို့ ကျီးကန်းလေးကောင်ဆိုရင် ငွေ (၂၀)တောင် ရမှာကွ"

"ပစ်မရပါဘူး ဆိုနေတာ။ ခင်ဗျာဟာက ငွေ(၂၀)ပေးမယ်ဆိုပြီး သက်သက် ရန်စတာနဲ့ အတူတူပဲ"

"ဟာ... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာ တကယ်အသုံးလိုလို့ပါ"

"ဘာ... အသုံးလဲ၊ အသားစားဖို့လား"

"မဟုတ်ဘူး ကျီးကန်းခြောက်ဖို့ အတောင် လိုချင်တာ။ မင်းတို့မှာ အတောင်ကော မရှိဘူးလား"

"မရှိပါဘူးဗျာ။ ဟိုနေ့က နှာခေါင်းကြီးတို့ဘွားလေး ကျီးတောင်တစ်တောင် ခွေးချိုသွားလို့ ခိုတောင်တစ်ခု အစားဆွဲထားရတယ်"

"ဟင်... ခိုတောင် ဆွဲထားတော့လည်း ကျီးကန်း မလာဘူးလား"

"ဘယ်လာမလဲ။ သူတို့က ကျီးကန်းတောင် မှတ်တာကိုး"

"ဟင်... ကျီးကန်းတောင်နဲ့ ခိုတောင် တူလို့လား"

"ဘယ်တူမလဲ"

"မတူဘဲနဲ့ ဘာလို့ သူတို့က ကျီးကန်းတောင် မှတ်သလဲ"

"တူလို့ကိုးဗျ"

ခင်မောင်ထွေး နားထွေးသွားကာ...

"ဟာ... မင်းစကားကလည်း ခုနက မတူဘူးဆိုပြီးတော့ တူလို့ ဖြစ်လာပြန်ပြီ"

"ဒါတော့ ခင်ဗျား နားမလည်လို့ကိုးဗျ"

"ဘာ... ငါက နားမလည်တာလဲ"

"ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားကို"

"နို့... မင်းဟာက ဘာပြောနေတာလဲ"

"ခိုတောင်နဲ့ ကျီးကန်းတောင်လေ"

"အဲဒါနှစ်ခု မတူဘူးဆို"

"မတူဘူးလေ"

"ဟာ... မင့်ဟာက နားထွေးပြန်ပြီကွာ။ အစဦး မတူဘူးဆိုပြီး အခု တူပြန်ပြီ"

"အေးလေ... အစဦး မတူ၊ နောက် တူတယ်လေ"

"တယ်ခက်တဲ့ ကောင်နယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် တူလာပြန်သလဲ"

"ဆေးဆိုးလို့"

"ဘာကိုလဲ"

"အတောင်ကို"

"ဘာဆေးလဲ"

"ပင်မင်းဆိုင်ကဆေး"

"မဟုတ်ဘူး။ အရောင်ကို မေးတာကွ"

"အရောင်တော့ အမည်းလား၊ အနက်လား မသိဘူး။ သေသေချာချာ သိချင်ရင် ဟောဒီကောင်ကိုမေး။ သူဆိုင်က ခိုးလာတာပဲ" ဟု နှပ်ဖေးထူကို ညွှန်လေရာ နှပ်ဖေးထူက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့်...

"ဒီမှာဗျာ။ ဒီကောင်ကြီးက နားရှင်းအောင် မပြောတတ်လို့။ ခိုတောင်ကို ဆေးနက် ဆိုးတယ်ဗျာ။ အဲဒီတော့ ကျီးကန်းတောင်နဲ့ တူသွားတယ်ဗျ။ ဒီတော့ ကျီးကန်းမလာဘူး ဒါပဲ"

ဤတွင်မှ ခင်မောင်ထွေး နားရှင်းသွားကာ...

"နို့... မင်းတို့ ခိုတောင်ရှိသေးလား"

"မရှိဘူး"

"ဟို... တစ်ကောင် ဘယ်ကရသလဲ"

"ဟိုနေ့က သွားပစ်တာဗျ"

"အခု သွားပစ်ပါဦးကွ။ ငါပိုက်ဆံ ပေးဝယ်ပါ့မယ်"

"အောင်မာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်ဆံပေး သတ်မလို့လား။ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဟိုနေ့က တစ်ကောင်လေး ပစ်မိတာနဲ့ ဘာဘူကြီးက ရိုက်မယ်လုပ်လို့"

"ဒါဖြင့်လည်း ငါတော့ ဒုက္ခပဲ"

ခင်မောင်ထွေးသည် ခေါင်းကုတ်၍ ညည်းလိုက်၏။ နှပ်ဖေးထူက "ခင်ဗျား ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူပဲ ဘာဒုက္ခလဲဗျာ။ ခိုလိုချင်ရင် တစ်ကောင် (၅)ကျပ်ပေး ရတယ်"

"ဟေ... ဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ ရသလဲ"

"အဲဒီ ဘာဘူကြီးသား၊ ဘာဘူလေးဆီမှာ"

"ဘာလဲ ဒီကောင်လေးက သူ့အဖေ ဘာဘူကြီးမသိအောင် ခိုးရောင်းတာလား"

"မဟုတ်ဘူး။ သိတယ်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင် ရောင်းခိုင်းတာ"

"ဟေ... ဒါဖြင့် နေရာကျပြီဟေ့၊ ဘာဘူတို့က ဘယ်မှာလဲ"

နှပ်ဖေးထူစိုးမြင့်က ဘာဘူအိမ်ကို ပြောလိုက်၍ ခင်မောင်ထွေးသည် ဝမ်းသာအားရ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဘာဘူအိမ် နောက်ဖေး၌ ဘာဘူကလေးအား ငွေ(၂၀)ပေးပြီး ခိုလေးကောင်ကို ဂုန်နီအိတ်နှင့် ယူခဲ့ရလေသည်။

အိမ်ရောက်လျှင် ခင်မောင်ထွေးသည် ရှေးအခါက သူများအသက်ကို တတ်နိုင်သလောက် ဆင်ခြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ သူ့စကားနှင့်သူ ခိုတွေကိုသတ်၊ အတောင်တွေဖြတ်ပြီး ဆေးနက်နှင့် ဆိုး၏။ နက်တော့ နက်ပါ၏။ ကျီးကန်းတောင် အစစ်ကဲ့သို့ကား ပြောင်ပြောင်လက်လက် မရှိချေ။ ခွဲညိုညို ဖြစ်၍နေ၏။ သို့သော် ကိုင်မကြည့်လျှင်မူ ကျီးကန်းတောင် မဟုတ်ဟု မပြောနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ခင်မောင်ထွေးသည် ဘုံများကိုင်မကြည့်ဘဲ ချွတ်ကရားကလေးကိုသာ ကစားကွင်းသို့ သွားချည်ခိုင်းစေရန် တစ်ရက်ဆိုင်း၍ အနံ့ထွက်အောင် ထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ကျော်မှ ယူသွားလေသည်။ ခိုတောင်တို့မှာ အနံ့တမျှဦးမျှဦး ထွက်နေသဖြင့် ခင်မောင်ထွေးသည် ဧည့်ခန်းအပြင်ဘက် လှေကားထစ်၌ ချခဲ့ကာ...

"ဝွံဒ်မောနင်း အန်ကယ်"

"မောနင်း မောင်ဒွေး"

"မော်လီကော အန်ကယ်"

"ရိုပါတယ်။ အိမ်ခန်းထဲမှာ စင်သီရာလည်း ရောက်နေတယ်"

ယင်းသည်တွင် ဘုံမနှစ်ယောက် ထွက်လာကြကာ...

"ဟဲလို မစ္စတာဒွေး မောနင်း။ ကျီးကန်းတွေ ရခဲ့ပြီလား။ မနက်တည်းက မျှော်နေတာ"

“ရခဲပါပြီ။ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက ပစ်ထားတာ။ မလာအားတာနဲ့ အခုမှ ယူခဲ့ရတယ်။ အနံ့နံ့နေမှာမို့ အကောင်တွေတောင် မယူခဲ့ဘူး။ အတောင်ချည်း ဖြတ်ယူခဲ့ရတယ်။ ဟောဒီအပြင်မှာ” ဟု ဆို၍ ခေါ်ပြရာ ဘုံမနှစ်ယောက်သည် အံ့ဩဟန်နှင့် ကြည့်လျက်...

“ဟင်... မစ္စတာဒွေးက သိပ်တော်တာပဲနော်။ သူ့ အလုပ် မလုပ်ဘဲနဲ့ ကျီးကန်းတွေသာ လျှောက်ပစ်နေမယ်ဆိုရင် ဟောဒီ ရေနံချောင်းမြို့မှာ ကျီးကန်းမျိုး ပြုတ်သွားမှာပဲနော် စင်သီ”

“အစစ်ပဲမင်း၊ ငှက်ထဲမှာတော့ ကျီးကန်းဟာ ပစ်ရ အတော်အခက်ဆုံးပေါ့။ ကိုယ်တော့ မစ္စတာဒွေးကို သိပ်ချီးမွမ်းတာပဲ ဆရာ”

“စင်သီရာချည်း မချီးမွမ်းပါနဲ့ကွယ်။ မော်လီဖိုများလည်း ထားစမ်းပါဦး” ဟု မော်လီက မချီမချဉ် မျက်နှာကလေးနှင့် ပြောလိုက်ရာ ခင်မောင်ထွေးမှာ အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိနိုင်တော့သည်ဟု အောက်မေ့လိုက်မိလေ၏။

ထိုမှစ၍ ခင်မောင်ထွေး ချောက်ပေါက်တိုးသည်ကား၊ ဆောင်းကုန် နွေကူး၊ လေရှူး ကမြင်းသဖြင့် (၂)ရက်တစ်ခါ၊ (၃)ရက် တစ်ခါလောက် ခိုတစ်ကောင်ကျယ်ပြီး အတောင်ပံဆေးဆိုး၍ ဆက်သရခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ထို ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း၌ ခင်မောင်ထွေး ခိုဖိုး ကုန်ကျငွေမှာ (၆၅)ကျပ်တိတိ ဖြစ်၍ လခထုတ်သောအခါ၌ (၁၂၀-၆၅=၅၅)မျှသာ မိမိအတွက် ကျန်တော့ရာ ထမင်းလခ(၅၀)ပေး၊ (၅)ကျပ်သာ တိုလီနက်စသုံးဖို့ ရှိတော့၍ မတ်လကုန်အောင် မလောက်တော့သဖြင့် ရှုပ်ကြယ်သီးကလေးကို ပေါင်လိုက်ရတော့၏။

“အင်း... တပေါင်းတန်ခူး လေရှူးကလည်း ဆိုးလာပြီ။ ဒီအတိုင်းသာ သွားရင်ဖြင့် နောက်လမှာ ငါ့လက်ပတ်ကြိုးကလေး ချောရချည်ရဲ့။ အင်း... သူတို့ပြောမှာ ခါတိုင်းလို ကြိုးရိုးရိုးနဲ့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မချည်ဘဲ ပိုင်ယာနဲ့ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ချည်ဖို့ကို... အို... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မော်လီလေးက စင်သီရာကို ပြောထားတဲ့စကား၊ ‘စင်သီရာရေ ကိုယ်တို့ အခုလို ဂေါက်သီး အေးအေးဆေးဆေး ကစားရတာ မစ္စတာဒွေး ကျေးဇူးပဲဆရာ။ နောက်လည်း ဘာမှ မပူနဲ့တော့။ ကျီးကန်းတောင်ကို လိုချင်သလောက် ရမယ်။ မစ္စတာဒွေးက မော်လီအတွက်ဆိုရင် ရေနံချောင်းတစ်မြို့လုံးက ကျီးကန်းတွေ အကုန်လုံးပစ်ပေးပမယ်။ ဒါမှ မလောက်သေးရင် ချောက်မြို့တစ်မြို့လုံးက...’ လို့ ပြောထားတယ်”

ခင်မောင်ထွေးသည် ဤအချက်တွေ တွေး၍ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်မိလေ၏။

ဆိုကောင်း မြည်ကောင်း မတ်လအတွင်း၌ ခင်မောင်ထွေး တွေးသည့်အတိုင်းပင် ရွှေ့လက်ပတ်ကြိုးကို ပေါင်လိုက်ရလေ၏။

ရက်စက်ကြပျံ ဘုံတွေရယ်။ သူတို့အချောအလှ ခန္ဓာကိုယ် ပတ်ဝန်းကျင် ကျင်လည်မိတာနဲ့ အားမနာပါးမနာ လိုသမျှ ခိုင်းရက်ကြပါပေ။

အို... ဒါကတော့ သူကလည်း အာမခံထားပေသကိး။

မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား တစ်နေရာရာ ရူးစမ်းစွာ မကြည့်တတ်သော မျက်လုံးများနှင့် ၎င်းမျက်လုံး ရွှေ့သလောက် တရွရွ လှုပ်ရှားတတ်သော နှုတ်ခမ်း မထူမပါးကလေးရှင် လူရည်သန့်ကလေး ခင်မောင်ထွေးသည် အဖုအထစ် အဆစ်ကျကျ၊ တစ်တစ်ခွခွ လှပသော မော်လီအပျိုချော၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို အိပ်မက်ခန်း ဖွင့်လျက်၊ ယခု မတ်လ တပေါင်းကုန် တန်ခူး ကဆုန်ကျလျှင် ကျီးကန်းအာခေါင်နီတွေ ဈေးပေါပေါနှင့် ဆပွလှိုင်းလှုပ်မည့် သာဘော်ကြီး ကုမ္ပဏီကို မျှော်လင့်ကာ စိတ်သက်သာရာ ယူ၍ နေချေသေး၏။

သို့ရာတွင် ဤအချိန်မရောက်မီ ခင်မောင်ထွေး ရွှေရင်ဆိုရသည်ကား နွေရာသီ ခွင့်ရက်ရှည် ရချိန်၌ ချောက်မြို့မှ သေနတ်ပစ်ကောင်းသော စင်သီရာ၏ ရည်းစား ဟိတ်(က)တာ ရောက်လာ၍ မော်လီကလေးနှင့်အတူ ပျော်ပွဲစားထွက်ကာ စင်သီရာ၏ ရည်းစားနှင့် သေနတ်ချင်းပစ်ပြိုင်ရမည်ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ မိမိလည်း မော်လီရှေ့၌ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

"မစ္စတာဒွေးရယ်၊ စင်သီရာက သူ့ရည်းစားကို ကြားလွန်လွန်းလို့ပါ။ ချောက် ဘီ-အို-စီမှာ ချန်ပီယံလေး၊ ဘာလေးနဲ့။ သူတို့ ချောက်မှာတော့ ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရေနံချောင်း ဘီ-အို-စီ အကြောင်းကို ပြလိုက်စမ်းပါ မစ္စတာဒွေးရယ်။ မော်လီဖြင့်လေ ဟိတ်(က)တာရှေ့မှာ မစ္စတာဒွေးအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူထားတာပဲ။ မစ္စတာဒွေးရဲ့။"

မော်လီ၏ အသံကလေးမှာ နွဲ့ဆိုး အားကိုးကလေးနှင့် အမူအရာကလေးမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ရှိလှသည်။ ခင်မောင်ထွေးမှာ ကြားရစဉ်၌ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် ရင်ဖိုခွဲ၍ ယခုမှ မဲ့မဲ့ကြီးနှင့် ရင်ထဲ မီးတောက်တော့သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ပျော်ပွဲစားထွက်မည့် တနင်္ဂနွေနေ့သည် (၃)ရက်မျှ လိုတော့၏။

ခင်မောင်ထွေးသည် နောက်ဆုံး၌ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်ကာ ရုတ်တရက် မကျန်းမာကြောင်းနှင့် အလုပ်ကို ခွင့်စာတင်လိုက်ပြီး သောကြာနေ့တွင် မော်လီဆီသို့ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်၏။

ချစ်စွာသော မော်လီ

ကိုဒွေးမှာ ရုတ်တရက် မကျန်းမာဖြစ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့၌ ပျော်ပွဲစား မလိုက်နိုင်တော့သဖြင့် ဝမ်းနည်းစွာ စာရေးလိုက်ရပါသည်။ ချက်ချင်းကြီးဖြစ်၍ ကိုဒွေးရောဂါကို မော်လီအံ့သြပါလိမ့်မည်။ အမှန်ပင် ကိုဒွေး၏ ဝေဒနာမှာ ထူးဆန်းလှပါ၏။

အနည်းဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ မော်လီ ကြည့်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

K.M.Dway

သူ့စာကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် မော်လီထံမှ သူ မည်မျှ မျှော်လင့်သည်ကို သိရှိနိုင်ပေသည်။ သူ့စိတ်ကူးမှာလည်း မော်လီရောက်လာပါက ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံ၍ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုမူရသည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်စေကာ ဖန်တီးလာသော အခြေအနေအရ မော်လီ၏ အချစ်ကို တောင်းသင့်လျှင် တောင်းမည် ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့၌ မော်လီကိုယ်တိုင်မူ ရောက်မလာပေဘဲ၊ သူတို့အိမ်က ခိုင်းစေသော ကုလားလေးသည် ဆေးနက်ဆိုးသော ခိုကောင်တွေ တစ်ထွေးကြီးကို ကြီးနှင့်သီ၍ ဆွဲကာ စာတစ်စောင်နှင့် ရောက်လာလေ၏။

သနားစရာကောင်းသော မစ္စတာဒွေ

ရှင်ဝေဒနာ ထူးဆန်းသည်ကို ကျွန်မသိ၏။ သို့သော် မအံ့ဩပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အနည်းဆုံး မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် လာကြည့်သည်ထက် ရှင်၏ အညာ ကျီးတောင်ညိုတွေကို ပြန်ပေးခြင်းက ရှင် 'ညှိဖျင်းသောရောဂါ' ပျောက်လိမ့်မည်ဟု ယူဆ၍ ယခု ဤစာနှင့်အတူ ပို့လိုက်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မ ရှင်ကို ဤသို့ မပြုလိုပါ။ သို့သော် အက်ဒီက ရှင်ကို သနားသောကြောင့် ဤဟန်ဆောင်သော ဝေဒနာကို ကုသခိုင်းသည့်အတွက် ပြုမူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်ဝေဒနာကို ကျွန်မ စတင်သိသည်မှာ ရှင် ကလေးတွေနှင့် ဈေးဆစ်နေစဉ် ကျွန်မ ဘော်ပီနှင့် လမ်းလျှောက်လာရင်း ဘော်ပီကို မလိုင်မှန် ဝယ်ကျွေးရန် ကုလားဆိုင်ထဲအဝင်၌ ကလေးများ၏ ပြောစကားကို ကြား၍ ဖြစ်ပါသည်။

အက်ဒီကမူ ရှင်အမူအရာကို မြင်ကတည်းက သိရှိနေသည်ဟု ပြောပါသည်။

ရှင် ပျော်ပွဲစား မလိုက်နိုင်၍ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းမနည်းပါနှင့်။ ကျွန်မရည်းစား ဘာစတာ နှင့်အတူ စင်သီရာတို့ ဖုံတွဲနှင့် သွားပါမည်။

(ရှင်ဝေဒနာ မြန်မြန် ပျောက်ပါစေ)

မော်လီ

သူ့ လက်အောက်ငယ်သားအတွက် မစ္စတာသွန်မဆင်၏ အစီရင်ခံချက်ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဘီအိုစီဆရာဝန်သည် အသည်းအသန်မမာနေသည်ဆိုသော ခင်မောင်ထွေး၏

အိမ်သို့ ရောက်လာသောအခါ အမှန်ပင် ခင်မောင်ထွေးမှာ ခါတိုင်း မတည်ငြိမ်သော မျက်လုံးတို့ကို တစ်နေရာတွင် စူးစိုက်လျက် နှုတ်ခမ်းများလည်း မလှုပ်မရှားတော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားနေသည်ကို တွေ့ရလေသတည်း။

*****

ချစ်ပန်းနီ

ထင်နီရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် နှစ်ယောက်သား သဘောဆီပ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတာက အစောကြီး။ သဘော 'မင်းလတ်' ဆိုက်ဖို့က တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်တောင် လိုပါသေးတယ်။ စောဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့က အချိန်နဲ့ ဘာနဲ့ ကိုက်ပြီး လာခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီမိက လူကြီးတွေ လစ်တုန်း ထွက်ခဲ့ရတာကိုး။ နေ့လယ်ကြီးဆိုတော့ မြန်မာပြည် အပူပိုင်းဒဏ် နေမင်းကြီးကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက်လို့၊ နို့... ပြီး ဒီမင်းဘူးသဘောဆီပ်ကလည်း နွေမှာဆိုတော့ ရွာသာယာဆီပ်ကို ပြောင်းထားရတာမို့ ဈေးနဲ့ တစ်ခိုင်ကျော် နှစ်ခိုင်လောက်တောင် ဝေးနေတော့ တကယ့်ကို ပျင်းစရာကြီးပါပဲ။ ဒီပြင် ခရီးသွားမယ့် လူတွေ၊ သဘောဆီးကြိုကြတဲ့ မြင်းလည်းတွေကလည်း မရောက်ကြသေးဘူး။ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။ အနီးအပါးနားမှာဆိုရင် ဘူးသီးကျော်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရယ်၊ ကမ်းပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နှစ်ဆိုင်ရယ်ပါပဲ။ ဪ... ခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်ရိပ် အောက်မှာတော့ လူကြီး တစ်ယောက်တည်းရယ် ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အဝတ်အစားထည့်တဲ့ အိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီဆွဲပြီး ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ကြီးတွေပေါ်တက်နဲ့ ဘာနဲ့ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေရင်းက အဲဒီလူကြီးဆီ ရောက်သွားတော့ သူက ပေဒင်ဆရာကြီးပျံ။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ရေးရေး၊ မျက်လုံးက မှေးမှေး၊ နှာခေါင်းကြီးက အကြီးကြီးနဲ့ ကွမ်းစားထားလိုက်တာ ပါးစပ်ကလည်း သနီရဲလို့၊ နို့ပြီး ဆံပင်ရှည် သျှောင်ထုံးကို ပဝါနီ ဦးရောင်ရစ်နဲ့၊ သတ္တလပ်အင်္ကျီနက်နဲ့ ပိုးကြီးလုံချည် အနီကွက်နဲ့ဆိုတော့ လူခန့်ကြီးပေါ့။ အသက်က (၅၀)လောက်။ သူ့ရှေ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖေဖေ ငွေချေးတဲ့ ချစ်တီးတွေတိုက်က စားပွဲကလေးမျိုးတစ်ခုနဲ့ အဲဒီရှေ့မှာက ဂျပ်စက္ကူပေါ်မှာ စာရေးပြီး ထောင်ထားတယ်။

ဦးထွန်းမြတ်၊ ပေဒင်လက္ခဏာဆရာကြီး၊ တစ်ခါကြည့် လေးပဲ တဲ့။

ဒီအနားရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ အပူသည် ထင်နီက "ဟေ့ ငွေဖြူ ငါ ပေဒင် မေးဦးမယ်ကွ" တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ပေဒင်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက တယ်ယုံတဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထင်နီ အခုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေက ပေဒင်တို့ဘာတို့ မေးချင်တဲ့ အခါမျိုးပဲ။ ဒါကြောင့်...

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့အနား ချဉ်းကပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အဲဒီလူကြီးက သူ့မျက်စိ မှေးမှေးကျဉ်းကျဉ်းကလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး...

"ကလေးတို့ ပေဒင်မေးမလို့လား" တဲ့။

အဲဒီတုန်းက (၁၉၃၅)ခုနှစ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အသက်က (၁၆)နှစ်ရယ်၊ ထင်နီ အသက်ကလည်း အတူတူပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီလူကြီးက 'ကလေးတို့' လို့ ခေါ်တာ မှန်တာပေါ့။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကလေး နည်းနည်း ပြောထားရဦးမယ်။ ထင်နီနီ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ရွာတည်းမွေး၊ တစ်ကျောင်းတည်းနေ၊ အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့က လူပျိုဖြစ်ကာစ ကလေးတွေပေမယ့် ရည်းစားတွေ ဘာတွေနဲ့မျှ။ ကျွန်တော့်ရည်းစားက ကျွန်တော်တို့ရွာကပဲ။ တင်တင်အေးရယ် လေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတာမျှ။ တင်တင်အေးက ကျွန်တော်တို့ပွင့်ဖြူမှာဆိုရင် (ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ဖြူရွာကို သိရဲ့လား။ မင်းဘူးနဲ့ စလင်းအကြားက လယ်ကိုင်တို့ ပွင့်ဖြူတို့ ဆိုတာပေါ့မျှ) မြေပိုင်ရှင် လူချမ်းသာကြီးပေါ့။ ထင်နီ ရည်းစားကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာက 'ဌာနေ' မဟုတ်ဘူး။ ရေနံချောင်းက ဆိုလားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ခဏလာနေကြတုန်း ထင်နီနီ ကြိုက်ကြတာ။ ကောင်မကလေးနာမည်က 'ဒေစီ' တဲ့မျှ။ မြန်မာတော့ မြန်မာပဲ။ ဒါပေမယ့် ရေနံချောင်းမှာဆိုတော့ ဘီအိုစီက ဘိုတွေ၊ ဘာတွေနဲ့ နီးစပ်တော့ အင်္ဂလိပ်လို နာမည်မှည့်တာနဲ့ တူပါတယ်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒေစီဖေဖေကလည်း ဘီအိုစီက စာရေးကြီးတစ်ဦးပဲ။

ဒေစီက အလှသားမျှ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရည်းစား တင်တင်လောက်တော့ မလှပါဘူးမျှ။ ဒါလည်း မပြောနဲ့ဦးလေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ထင်နီထက် ချောနေတာပဲ။ ယောက်ျားချောရင် မိန်းမချောချော ရမယ်မဟုတ်လားမျှ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာဆိုရင် 'ပွင့်ဖြူက ခွေးဖြူ'ဆိုတာ ကျွန်တော် နာမည်ကျော်ပေါ့။ (ခင်ဗျားက ဘာမဲ့တာလဲမျှ။ ကျွန်တော့်နာမည် အရင်းက ခင်မောင်ဖြူပါ။ အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ချာတိတ်ကလေးတွေကို KID ဆိတ်ကလေးလို့ ခေါ်တာကို ကျွန်တော်တို့မြန်မာက ငခွေးတို့ မိခွေးတို့ ခေါ်တတ်ကြတာမို့ ကျွန်တော့်ခမျာမှာ ခွေးဖြူ ဖြစ်နေရတာပါ)

အဲဒီ ကိုယ်ရည်သွေးတာတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

အဲဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ပဝါပါး ကြက်သားထုပ်တော့ စွန်းတတ်တယ်။ တစ်ရွာသား ရည်းစားလုပ်တော့ လွမ်းတတ်တယ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလားမျှ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် အခုကြည့်ပါလား။ ဒေစီတို့ ဖေဖေက အလုပ်ခွင့်ရက်စေ့လို့ သူတို့ မြို့၊ ပြန်သွားရော ထင်နီခမျာလည်း လွမ်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့မျှ။

"ဟေ့... ခွေးဖြူ ဒေစီတို့ ပြန်သွားတာ (၁၀)ရက်တောင် ရှိသွားပြီကွ"

"အေး... ဟုတ်လား၊ သူတို့ပြန်သွားတာ ဘယ်နေ့ကပါလိမ့်"

"ဖေဖော်ဝါရီ (၁၀)ရက်၊ စနေနေ့က၊ ဒီနေ့ (၂၀)ရက်နေ့ဆိုတော့ ဟင်း... (၁၁)ရက်ထဲမှာတောင် ရောက်နေပြီကွ" သူသည် (၁၀)ရက်နေ့ကိုပါ ထည့်ရေပြီး "ရောက်ရောက်ချင်း စာထည့်လိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့ ခုထက်ထိ..."

"မင်းကကော သူ့ဆီ စာရေးလို့လား"

“ဘယ်ရေးရမလဲကွ။ သူ့လိပ်စာကိုမှ မပေးခဲ့တာဘဲ။ သူ ဟိုရောက်မှ လိပ်စာပါ တစ်ခါတည်း ရေးလိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့”

အင်မတန် စတိုင်းများသော ထင်နီခများမှာ ခေါင်းမျှ မဖိနိုင်၊ စာမေးပွဲလည်း နီးရက်နှင့် စာမျှမကြည့်၊ သူ့ရည်းစားဆီက စာကိုသာ မှော်ရင်း တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာလတ်ပြန်သော်...

“ဟေ့... ခွေးဖြူ၊ ဒေစီတို့ ပြန်သွားတာ (၁၅)ရက်တောင် ရှိသွားပြီကွ”

“အေး... ဟုတ်လား။ သူတို့ ပြန်သွားကြတာ ဘယ်နေ့ကပါလိမ့်”

“ဖေဖော်ဝါရီ(၁၀)ရက်၊ စနေ နေ့ခင်းကွာ။ ဒီနေ့ (၂၅)ရက်ဆိုတော့”

“(၂၅)ထဲ (၁၀)နတ်၊ အေး... ဟုတ်သားပဲ (၁၅)ရက်ပေါ့ကွ”

ထင်နီခများမှာ တစ်နေ့တစ်ရက်နှင့် အလွမ်းဒီဂရီတွေ တက်နေကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ သာမော်မိတာပြုဒါးတိုင်တွင် ထင်းထင်းကြီး ပြုလျက် နေလေသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နေရာ၌ ဖြစ်ခဲ့လျှင် (ကျားသားမိုးကြီး လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေချာ) သူ့ကဲ့သို့ပင် လွမ်းမှာပဲ။ ဟိုတလောက တင်တင်တို့ တော၊ခဏ သွားနေတုန်းကတောင် ကျွန်တော် မချီတင်ကဲ လွမ်းလိုက်သေးတာပဲ။ ကျွန်တော့်အထင်ကို ပြောရလျှင် ကျွန်တော်တို့အရွယ်ကလေးများ၏ ရည်းစားအချစ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ လူကြီးတွေ သားမယားအချစ်ထက် ပိုတယ်လို့ အောက်မေ့ပါတယ်။

ယခု ထင်နီကို ကြည့်ကြပါတော့။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်လာပါပြီ။

“ဟေ့... ခွေးဖြူ၊ ဒေစီတို့ပြန်သွားတာ အရက် (၂၀) တိတိ ရှိသွားပြီကွ။ အခုထက်ထိ စာမလာသေးဘူး”

“အေး... ဟုတ်လား။ သူတို့ပြန်သွားတာ ဘယ်နေ့ကပါလိမ့်”

တင်တင်နှင့် နေ့စဉ် နေ့စဉ် တွေ့မြင်ရသော ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်းပင် ပြန်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၀)ရက်၊ စနေနေ့၊ နေ့ခင်း (၃)နာရီခွဲ အချိန်ကွ”

သူသည် သူ့လက်ချောင်းကလေးများကိုပင် ရေတွက် ကိုင်ငင်ကာ ပိုမိုသေချာ၍ လာပါသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သနားအားနာသလို ဖြစ်လာကာ...

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ ဖေဖော်ဝါရီလ (၃၀)ရက်ဆိုတော့”

ထင်နီ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ထင်းခနဲ ဒေါသရောင် တက်သွားကာ အံ့ကြိတ်၍...

"မင့်ဘကြီးလင်... ဖေဖော်ဝါရီလ (၃၀)ရက်လားကွ။ ဒီနေ့ မတ်လ (၂)ရက်နေ့ကွ။ (၂၀)ရက်နေ့"

ဟုတ်ပေသည်။ သူ့စိတ်ဆိုးမည် ဆိုလည်း ဆိုးစရာ။ ကျွန်တော်မှာ သူများအရေးကို ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့် သူပြောသော အရက် (၂၀) ကိုက်အောင်သာ ရမ်းသန်းပြီး ရောမရာဇဝင် စာမတင်ခဲ့သော နေ့ရက်ကို ပြောလိုက်မိသည်။ "ဆောရီး ထင်နီ၊ ဆောရီး" စိတ်ထဲ၌ တီးတိုးရေရွတ်ကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် ခဏချင်း၌ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်နှင့်...

"ဟေ့... ခွေးဖြူ၊ ငါ ရေနံချောင်းကို လိုက်သွားမယ်ကွာ"

ကျွန်တော်ပင် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကာ...

"ဟာ... သူ့အဖေကြီးတွေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားဟ"

"သူတို့အိမ် တိုက်ရိုက်မသွားဘူးကွာ။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ တည်းနေပြီးတော့မှ..."

"ဘယ်သူ့အိမ်မှာလဲ"

"ရေနံချောင်းက တို့အိမ်လာဖူးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်ကွာ။ သူ့အိမ် ရှာတည်းတာပေါ့။ မင်းပါ ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့"

ဤသို့ တိုင်ပင်ပြီးနောက် နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် အိမ်က လူကြီးများအလစ်၌ ထင်နီသည် သူ့အဖေအိတ်ထဲမှ ရသမျှငွေကို ခိုး၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လွယ်ကူသော အဝတ်အစား ကလေးများကို ယူကာ သဘောဆိပ်သို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ကဲ... ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ။ ပထမဦးဆုံး ထုံးစံအတိုင်း လာဘ်တင်ကြဦးကွယ့်"

ထင်နီသည် သူ့ရှုပ်အကျီအိတ်ထဲမှ ရှိသမျှ ငွေစက္ကူတွေနှင့် လက်ကိုင်ပဝါပါ ရောထုတ်ပြီးမှ အောက်၌ ကပ်နေသော အကြွေတို့ကို ယူ၍ ပိုက်ဆံတစ်မတ် လာဘ်တင်လိုက်ပါသည်။ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ရမှ သူ့ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် လေးကွက်ကျား ခြစ်ရင်း...

"ဘယ်နှစ်ခု မွေးလဲကွယ့်"

"ရှစ်ဆယ့် တစ်ခု"

"အင်း... (၁၂၈၁)ခု" သူ့ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် ရေးခြစ်လိုက်သည်။

"လ ကကော"

"ကဆုန်လ"

"လဆန်းလား၊ လဆုတ်လား"

ထင်နီသည် စိတ်တိုစွာနှင့်...

"ဟာ... ဒါတော့ မသိဘူးဗျာ။ မေမေ့ကို ပြန်မေးမှပဲ"

လူကြီးသည် ထင်နီကို တစ်ချက်မျှ မျက်လုံး လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"အို... ဒါမသိလည်း အရေးမကြီးပါဘူးကွယ်။ နေ့ပြောပါ"

"နေ့ကတော့ တနင်္လာ"

လူကြီးသည် ဟိုဂဏန်းရေး သည်ဂဏန်းရေးနှင့် တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ် လှုပ်ပြီးမှ...

"စစ်၊ သူ၊ ကြီး၊ ပွဲ၊ အောင်၊ လံ၊ ထူ၊ အင်း၊ တနင်္လာသား သိုက်ဖွားပဲ"

ဦး၊ ဒေါက်၊ ချိုး၊ ဂျောက် (ကျောက်သင်ပုန်း ခြစ်သံ)

"အင်း... သောကြာနံ အထွန်းရတယ်၊ သောကြာနံထွန်းတော့ မိန်းမကောင်းကောင်း ရတတ်တယ်ကွယ့်"

ထင်နီက ဖြတ်၍...

"အို... မကောင်းတဲ့ မိန်းမကော ကျွန်တော်က ယူမလားဗျ"

ပေဒင်ဆရာကြီးသည် ထင်နီကို မျက်လုံးတစ်ဖက် ပင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

"မိန်းမ ကောင်းကောင်းဆိုတာက အဆင်းအင်္ဂါ လှပတဲ့ မိန်းမ၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကို ပြောတာကွယ့်"

"ဒါတော့ ဟုတ်ရမှာပေါ့ဗျာ"

ထင်နီမျက်စိထဲ၌ သူ မိုးကျရွှေကိုယ်လို အထင်ရောက်နေသော ဒေစီကို တရေးရေး မြင်နေဟန် တူပါသည်။

ပေဒင်ဆရာကြီးသည် ကျောက်သင်ပုန်းကို ဦးဦးဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ပြန်ကာ...

"အင်း... တနင်္လာသား သိုက်ဖွားဆိုတော့ ငွေအိုးထဲမှာ နေတာပဲ။ အင်မတန် မွေးဇာတာ ကောင်းတယ်။ ဘာမှ မကြောင့်မကြ၊ မတောင့်မတဘဲ ဝတ်ရမှာ မပူရ၊ စားရမှာ မပူရ၊

ပိုက်ဆံကြေးငွေရှာလည်း မခဲယဉ်းဘူး၊ လိုချင်သလို အလွယ်တကူရတာပဲ။ နို့... ပြီး တနင်္လာသိုက်ဖွားဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ပညာကြီးတတ်တယ်။ မင်း၊ ဘုန်းကြီး၊ သူဌေး၊ သူကြွယ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆရာဂုဏ်၊ သမားဂုဏ် ပါတယ်။ နေရာတကာမှာ အကြီးအမှူးဖြစ်ရမယ်။ နို့... ပြီးတော့...”

“အို... ဒါတွေ တော်စမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော် ပေဒင် မေးတိုင်း မေးတိုင်း ကြားရလွန်လွန်းလို့ ရိုးနေပါပြီ။ ဒီပြင်ဟာတွေ ဟောစမ်းပါဦးဗျ”

အမှန်အားဖြင့် ပေဒင်ဆရာတို့သည် သမားရိုးကျအတိုင်း ခုနှစ်သက္ကရာဇ် မွေးလာ မွေးနေ့ကိုမေး၍ မဟာဘုတ်တိုင် ထူပြီး သိရှိရသော ‘အဖွား’ ‘အထွန်း’ တို့ကို လိုက်၍ ပေဒင်စာအုပ်ထဲက ကျက်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း အကောင်းတွေချည်း ရွတ်ဖတ်နေခြင်းသည် အပျင်းပြေ ပေဒင်ကြည့်သူတို့အဖို့ အင်မတန် အရသာရှိလှသော်လည်း ထင်နီကဲ့သို့ လက်ငင်း ရည်းစားအရေးကို သိချင်နေသူမှာ မအောင်နိုင်၊ မအည်းနိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် ပေဒင်ဆရာကြီး၏ အဟောကို ငေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ဖြတ်၍မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤတွင် ပေဒင်ဆရာကြီးသည် တစ်ချက်မျှ ခေါင်းမော်၍ ထင်နီကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီးနောက် အပြုံးရောင်ကလေးပင် နှုတ်ခမ်း၌ သန်းသွားကာ စိတ်အေးသက်သာစွာနှင့်ပင်...

“အို သူငယ်ကလည်း တယ်စိတ်မြန်တာကိုးကွယ်။ ဒါက ပထမဦးဆုံး အခြေခံကို ဟောရတာကွယ်။ နောက်ပြီးတော့မှ အခု အဖြစ်အပျက်ရဲ့ အခြေအနေကို ဟောမှာပေါ့ကွယ်” ဆိုပြီး ကျောက်သင်ပုန်း၌ ဟိုဒေါက်ဒေါက် သည်ဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခြစ်ကာ...

“အင်း... အခု တနင်္လာသား (၁၆)နှစ်ထဲ ရောက်နေတော့ကာ၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င၊ တနင်္လာ၊ တနင်္လာကျား တစ်ဆယ့်ငါး (၁၆)ထဲ (၁၅)နတ်၊ တစ် အင်း... အင်္ဂါဂြိုဟ်ထဲရောက်တာ တစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ဒီအင်္ဂါဂြိုဟ်ထဲ ရောက်လာတော့ အင်း...”

လေရှည်ဆွဲ၍ ထင်နီ၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်လိုက်ပြန်ပြီး...

“အခု ဒီတနင်္လာသားမှာ ချစ်သူအတွက် သောက တွေနေရတယ်ကွယ်”

အက်ခနဲ ဟောလိုက်လေရာ ထင်နီမှာ ထိုင်ရာကပင် ငေါက်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားလျက်...

“ဒါ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါ... မှန်တယ်ဗျ”ဟု ကောင်းချီးဩဘာ ပြုလိုက်၏။

ပေဒင်ဆရာကြီးသည် သူနှုတ်ခမ်းမွေး ရေးရေးနှင့် ပြုံးယောင်ပြုကာ...

“အေး... ဆရာက ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တယ်။ ဟုတ်ရင် ဟုတ်တယ်ပြော၊ ဒါမှ ဟောအားရှိတယ်ကွယ်” ဟု ပြောပြီး တစ်ဖန်ဆက်၍...

“အင်း... အခု ချစ်သူအတွက်ပဲ ခရီးခထင်း သွားရဖို့ မြင်တယ်ကွယ်”

တယ်မြင်တတ်တဲ့ ဆရာ။ အခု သွားကြတော့မလို့ပဲ။ အဝတ်အစား လွယ်အိတ်ကလေးတွေနဲ့ သင်္ဘောဆိပ် ရောက်နေကြတာ။

ထင်နီက ထောက်ခံသောအားဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဗေဒင်ဆရာကြီးသည် အားရသော အမူအရာနှင့်...

"အင်း... သွားရမှာကလည်း မြောက်အရပ်ကိုကွယ့်။ ရေကြောင်းနဲ့ သွားရလိမ့်မယ်"

တောက်... အဲ့ဒါ တကယ့်သွေးထွက်ဗျ။ အခု ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြတာ အဆန်သင်္ဘောကိုးဗျ။

ထင်နီသည် မအောင့်မအည်းနိုင်ဖြစ်ကာ...

"ဟင်... ဆရာ တယ်မှန်ပါကလား။ အဲ့ဒါတွေ ကျွန်တော့်ဇာတာထဲမှာ ပါတာပဲလား"

ဆရာကြီးသည် ပြုံးစေ့စေ့ကြီးနှင့်...

"အေးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ဟောတတ်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာမှ အသေးစိတ် တိတိကျကျမြင်တာ။ မှန်လက်စနဲ့ မှန်တာတွေ ဟောပြလိုက်ဦးမယ်။ အခု သူငယ်သွားရမှာက မိန်းမအတွက်နဲ့ မြောက်အရပ်ကို သင်္ဘောနဲ့ ဆိုတော့ အားလုံး ကြာသပတေးနံချည်းပဲ။ ကြာသပတေးကဆိုတော့ ငါး"

ထင်နီက ဖြတ်၍...

"ဟင်... ကြာသပတေး ကြွက်ဆို"

"အို... ဒါက သူပြုဟ်ကို ပြောတာပဲ။ အခု ဆရာပြောနေတာက" လက်ချောင်းဖြင့် တစ်ခုစီ ရေတွက်၍ "တနင်္ဂနွေ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ အဲဒီဂဏန်းငါးကို ပြောတာကွယ့်။ အင်း... အင်း... အဲ့ဒါကြောင့် အခု သူငယ်အိတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ငွေက ကျပ်ဖြစ်ရင်လည်း ငါးကျပ်၊ ဆယ်ဖြစ်ရင်လည်း ငါးဆယ်၊ ရာဖြစ်ရင်လည်း ငါးရာ ဖြစ်ရမယ်ကွယ့်။ ဆရာပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်စမ်း"

ထင်နီသည် အားရဝမ်းသာနှင့် အိတ်ထဲမှ ငွေဆယ်တန်ကို ထုတ်၍ ရေလိုက်ရာ အကယ်ပင် စတ္တာငါးချပ် ဖြစ်နေပေ၏။

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ငွေငါးဆယ်ပဲ။ ဒီအနပ်ကလေးတွေကော ထည့်မရေရဘူးလား"

ဆရာသည် လက်တား၍...

"မလိုပါဘူးကွယ်။ အကြီးဂဏန်းကို ပြောတာကွယ့်"

“ဒါဖြင့် မှန်တယ်ဆရာ”

အမှန်အားဖြင့် ထင်နီသည် သူ့အဖေအိတ်ထဲက စပါးဖိုးငွေတွေ စိုးလာသည်မှာ အားလုံးပေါင်း (၆၅)ကျပ် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဆယ်ကို ကျွန်တော့်အိတ်ထဲပေးထား၍ ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်မှာ ပွင့်ဖြူကလာသော စရိတ်၊ မှန်စားသော စရိတ်နှင့် အကြွေများ ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် သူ့အိတ်ထဲ၌ ငွေဆယ်တန် ငါးရွက်မျှသာ ကျန်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ပေဒင်ဆရာစကား မှန်ကန်နေ၍ ထင်နီမှာ အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ...

“ဆရာ ဟောတာတွေ အကုန်လုံး ဟုတ်နေပါပြီ။ ဆရာ အဲဒါတွေ ထားပါတော့ လိုရင်းမေးပါရစေ။ အခု ကျွန်တော် သွားတွေမယ့် ချစ်သူလေးနဲ့” ဟု ဆိုပြီး ရှက်သယောင်ပြုလေရာ ဆရာကြီးသည် အလိုက်သိစွာနှင့်ပင်...

“အို... ဒါ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဆရာလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ။ ကဲ... ကဲ မင်းမေးလိုတာ ဆရာသိပါတယ်။ မင့်ဇာတာထဲမှာက အခုအသက် (၁၆)နှစ်မှာပဲ အိမ်ထောင်ကျဖို့ မြင်တယ်ကွယ့်”

အချစ်ရှူး ရှူးနေသော ထင်နီမှာ ထခုန်မတတ် ဖြစ်ကာ...

“ဟင်... တကယ်ပဲလား ဆရာ၊ လူကြီးတွေက မပေးစားရင်ကော”

“အို... ကံဇာတာအတိုင်းဆိုရင် အတားအဆီး မရှိဘူးကွယ့်။ ဘယ်သူဖျက်ဖျက် မပျက်ဘူး”

“ဟင်... ဟန်ကျပြီ၊ ဟန်ကျပြီ။ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ အခု ကျွန်တော့်ချစ်သူကလေးနဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

“မင့်ချစ်သူနဲ့ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ ဆရာလည်း မင့်ကိစ္စ အောင်မြင်အောင် အဆောင်အယောင်ကလေး ပေးလိုက်ပါဦးနယ်”

ထင်နီသည် ဝမ်းသာလှစွာနှင့်...

“ပေးလိုက်ပါဆရာ ပေးလိုက်ပါ”

“မင့် ကလေးမနာမည်က ဘယ်သူတုန်းကွယ့်”

“ဒေစီတဲ့ ဆရာရဲ့”

“အင်း... ဒါဖြင့် ကလေးမက စနေပဲ”

"စနေမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့။ နေ့က တနင်္ဂနွေတဲ့"

"အို... သူ နေ့အမှန်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူ့နာမည်ရဲ့ နေ့ကိုသာ လိုတာပါ။ မောင်ရင့်နာမည်ကကော ဘယ်သူတဲ့လဲ"

"ထင်နီ ဆရာ"

"အို... ဒါဖြင့် ကလေးမနာမည်လည်း စနေ၊ မောင်ရင့်နာမည်ကလည်း စနေ၊ နှစ်ခုထပ်ဟန်ကျပြီ။ စနေမှာ မောင်ရင့် နာမည်အဆုံးသတ်နဲ့လည်း ကိုက်ညီအောင် နီသောအရာကို ဆောင်ရလိမ့်မယ်"

"ဘယ်လို နီသောအရာကိုလည်း ဆရာ"

"အို... ဒါက ဆရာ အင်းနဲ့ အိုင်နဲ့ စီမံပေးလိုက်မှာပဲ။ မောင်ရင်ကသာ ဆရာကို အဲဒါလေး စီမံပေးခ"

"အို... ဆရာ ပေးမယ်ဆရာ၊ ပေးမယ်။ ဘယ်လောက်လဲ"

"များများ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ (၁)ကျပ် ပါပဲ"

ထင်နီသည် ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို လွယ်ကူစွာ ထုတ်၍ ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆရာသည် သူ့ ချစ်တီးစားပွဲကလေးကို လှန်ဖွင့်လိုက်၍ ဖဲကြီးနီနီ အခွေကလေးမှ တစ်ထွာလောက် ဖြတ်ယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်မျက်နှာ၌ အကွက်ချကာ ဟိုအင်း... ဒီအင်းတွေကို ရေး၍ နေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ပါးစပ်မှလည်း ဂါထာမန္တရားများ ရွတ်သေး၏။ ပြီးသောအခါ၌ ပန်းပွင့်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ ခွေခေါက်လှည့်ပတ်၍ ပင်အပ်ကလေးနှင့် ထိုးလိုက်၏။

"ကဲ... မောင်ရင်။ ဒီပန်းကလေးကို မောင်ရင်ဝတ်မယ့် အပေါ်အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ထိုးသွားပေရော။ ဟော့... ဟော့" ထင်နီအိုက်၍ ချွတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးကာ "ဒါ... မောင်ရင် သဘောပေါ် ဝတ်သွားမယ့် အင်္ကျီမဟုတ်လား။ ပေး... ပေး... ဆရာတစ်ခါတည်း ကျကျနန ထိုးပေးလိုက်မယ်" ဟု ဆိုပြီး ထင်နီလှမ်းပေးသော အင်္ကျီကို ယူ၍ အပေါ်အိတ်နား၌ ထိုးပေးလိုက်၏။

ထို့နောက်၌ ဆရာကြီးသည် အပိုငွေ (၁)ကျပ် ရလိုက်သဖြင့် ထင်နီအပေါ်တွင် စေတနာပိုလိုက်ကာ သူ့ ပေဒင်ကျောက်သင်ပုန်းကို ပြန်ကိုင်လိုက်ပြီး...

"မောင်ရင်ရဲ့ ယခုမျက်မြင် ဇာတာခွင်မှာ ဟောစရာကလေးတွေ ကျန်သေးတယ်ကွယ့်"

ထင်နီသည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးပင် ပြင်ထိုင်လိုက်ကာ...

"ဟောပါဆရာ... ဟောပါ"

"တခြားမဟုတ်ဘူးကွယ်။ မောင်ရင် အခုသွားမယ့် ခရီးလမ်းမှာ အသားမည်းမည်း အရပ်ယုလူနဲ့ မိန်းမ ပိန်ပိန် မျက်လုံးစောင်းစောင်းက အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မြင်တယ်ကွယ်"

"ဪ... ဟုတ်လား"

ထင်နီမှာ မျက်လုံးများပင် နည်းနည်း ပြူး၍ သွားပါသည်။

"ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ သတိနဲ့ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ပါပဲ။ ဪ... ဪ..." ဆရာကြီးသည် ကျောက်သင်ပုန်းကို ဦးဦး ဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ပြန်ကာ "အင်း အင်း အဖျက်ရှိ အပြုရှိဆိုတာလို ကောင်းကျိုးပေးမယ့်လူ အကူအညီပေးမယ့် လူလည်း မြင်တယ်ကွယ်"

ထင်နီသည် ဝမ်းသာစွာနှင့်...

"ဟင်... ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာ"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီလူက အရပ်မြင့်မြင့် နှာခေါင်း ချွန်ချွန်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်နဲ့ လူကွယ်။ အဲဒီလူကို တွေ့ရင် ဖိတ်ဖွဲ့ပြီး ပေါင်းပေတော့ဟေ။ ဪ... ဪ... လာကြ၊ လာကြ ဒီမှာ ပြီးပါပြီကွယ်"

ဤနောက် ပြောလိုက်သော စကားမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မဟုတ်။ ပေဒင်မေးရန် သူ့အနား ရောက်လာသူတို့ကို ခေါ်ငင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ်ဟန်ပြင်လိုက်ကာ ထင်နီက...

"ကျွန်တော်တို့အတွက် ပြီးပြီလား ဆရာ"

"အေး... ပြီးပါပြီကွယ်။ အတော်စုံသွားမှပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားပါမယ်"

"အေး... အေး။ ဘယ်လိုပဲ အနှောင့်အယှက်တွေတွေ ဖွဲ့နဲ့ ကြိုးစားပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်အကြံ အောင်ရမယ်ပေ"

*****

အမှန်ဆို ယခုအချိန်မှ သင်္ဘောဆိပ်ကို လာဖို့ပေပေ။ စောစောက ခြောက်ကပ်သလောက် တဖြောက်ဖြောက် ရောက်လာကြသော ခရီးသွားသင်္ဘောကြို မြင်းရထားများနှင့် အတန်ပင် သိုက်မြိုက်၍ လာပေပြီ။ 'မင်းလတ်' ဆိုက်ဖို့က နီးပြီကိုး။ မိနစ်ပိုင်းလောက်သာ လိုတော့...

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ နေမင်းကြီးကလည်း သူ့အိပ်ရာဘက် နိမ့်ဆင်းသွားပြီး နည်းနည်းတောင် သန်းဝေစပြုနေပြီ။ ဒါမှလည်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ၊ နေသာထိုင်သာ ရှိတာပဲ။

တကယ်ဆို ကျွန်တော်တို့လည်း အခုအချိန်မှ သဘောဆီပဲကို ရောက်လာကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ စောစောကလို ယောင်တောင်တောင် ကြောင်တက်တက်ကြီးနဲ့ ပျင်းနေကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလိုပဲ ဟိုတိုး သည်တိုးနဲ့ သွားရမယ့် ခရီးအတွက် စိတ်မလုံသလို ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေကြမှာပဲ။ အို... ဒီလိုဆိုလည်း ထင်နီရယ် ဗေဒင်မေးဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မမေးဖြစ်ရင်ဖြင့် အခုလို သူ့ရင်ဘတ်မှာ ဖဲပန်းနီကြီးထိုးပြီး ယုံကြည်မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ စိတ်ရွှင်လန်းနေမှာ မဟုတ်ပေဘူး။

"ဟေ့... ခွေးဖြူ။ ဟိုအနားကို သွားရအောင်ဟေ့။ ဟို 'ဟန်ဒရက်မန်းကီး' က ဘယ်လောက် နိပ်သလဲကွ"

သူညွှန်ပြလိုက်သော အပျိုမကလေးမှာ အညာဆန်ဆန် နှာတံပေါ်ပေါ် အသားတော် ညိုပြာညက်ကလေးနှင့် အတော်ပင် လှပပါသည်။

"အေးဟေ့... နိပ်တယ်ကွာ။ ဘာလဲ မင်းက နောက်ပိုးချင်သေးလို့လား။ အခုပဲ ဒေစီဆီ လိုက်မလို့ လုပ်နေရာက"

"အေးကွာ တင်တင်လောက်ဆို သာမလှသေးတယ်။ လာဟေ့ ဟိုရေစပ်နား။ ငါးမျှားနေတဲ့ လူကြီးကို သွားကြည့်နေကြမယ်။ တို့မှာ ရည်းစားတွေ ရှိနေရက်သားနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ပိုးလည်းမပိုးချင်ပါနဲ့၊ ကြည့်လည်း ကြည့်ချင်ပါနဲ့ကွာ။ မကောင်းပါဘူး တို့ သစ္စာမရှိရာ ရောက်နေပါဦးမယ်"

ကျွန်တော့်ဝမ်းထဲ ရှိတာကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ထင်နီလည်း ကျွန်တော် ပြောသည်ကို သဘောပေါက်ကာ...

"အေး... ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ငါဖြင့် အိမ်မှာ မိန်းမကြီး ရှိနေရက်နဲ့ နောက်မယားငယ်ယူတဲ့ ငါတို့ဦးလေးကို သိပ်မုန်းတာပဲကွာ။ ငါဖြင့် သူ့သဘောကို စဉ်းစားလို့ကို မရပါဘူး"

ယင်းသို့ ပြောရင်း ငါးမျှားနေသော လူကြီးရှိရာ ရေစပ်ဆီသို့ ခြေဦးတည်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်မှ...

"ဟေ့... ဟေ့... ကောင်လေးတွေ" ဟူသော ကျွန်တော်တို့ နားတွင် မကြာခဏ ကြားနေကျအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူး၍ သွားကြပါသည်။

"ဟေ့... ငါ့ဦးလေးကွ။ ဘယ်က ဘယ်ရောက်လာသလဲ မသိဘူး"

"ဟေး... ဟုတ်တယ်ကွ။ သူ့အကြောင်း ပြောနေတုန်းပဲ ရောက်လာတယ်။ ဒီလူကြီး အသက်ရှည်ဦးမယ်ကွ"

"သူ အသက်ရှည်တာက အရေးမကြီးဘူး။ ငါတို့ ချောက်ကျလိမ့်မယ်ကွ"

ပြောတုန်းဆိုတုန်းပင် ထင်နီဦးလေးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ အနားသို့ ရောက်လာကာ...

"ဟေ့... ကောင်လေးတွေ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

ထင်နီသည် မျက်နှာပြင်လိုက်ကာ...

"ဘယ်မှ သွားပါဘူး ဦးလေးကြီးရာ။ သဘောဆိပ်ကို လာလည်တာပါ"

သူ့ဦးလေးက မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်...

"အောင်မာ။ မင်းတို့ အဝတ်အစားထည့်တဲ့ လွယ်အိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ငါ့ကို ဘာညှာလို့ရမလဲ" ထင်နီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

"မင်း ရေနံချောင်းကို လိုက်သွားမလို့ မဟုတ်လား။ ဟင်း... လူလေးတွေကဖြင့် လက်တစ်ဆစ်လောက် ရှိသေးတယ်"

ထင်နီမှာ ဝိုင်း၍ သွားပါသည်။ သူ ဦးလေးက ဆက်လက်၍...

"လာ.. ငါနဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြ။ မသွားရဘူး"

ထင်နီ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တင်းမာလိုက်ကာ...

"မလိုက်ဘူး။ သွားမယ်"

အမှန်အားဖြင့် သူ့ဦးလေးကို မကြောက်တကြောက် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဦးလေးကြီးမျက်နှာ၌ ထင်းခနဲ ဒေါသရောင် တက်သွားကာ...

"အောင်မာ မင်းက ဘာမလိုက်ချင်လို့ ရမှာလဲ။ ပေး... လွယ်အိတ်" ဟု ဆိုပြီး ထင်နီ၏ လက်ထဲက ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

ထင်နီသည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်...

"ရှော့ဗျာ။ အဝတ်အစား မပါလည်း သွားမှာပဲ" ဟု ဆိုပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ် လုပ်၍ ပေးလိုက်ပါသည်။

သူ ဦးလေးကြီးသည် မျက်လုံးဖြူကာ...

"အောင်မယ်။ တယ်... လူပါးဝတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ မှန်း... နင့်အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါသလဲ" ဟုဆိုပြီး ထင်နီအိတ်ထဲကို ဆတ်ခနဲ နှိုက်လိုက်ပါသည်။

"ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း။ ဒါ... နင့်အဖေအိတ်ထဲက ခိုးလာတာမဟုတ်လား။ နင်တော့ အသတ်ခံရတော့မှာပဲ"

ထင်နီသည် မထူးတော့ဘူးဟူသော မျက်နှာနှင့်...

"ခံရ၊ ခံရဗျာ"

ဦးလေးကြီးသည် ငွေ(၅၀)ကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ကာ...

"အောင်မာ မင်း ပြန်မလိုက်ဘူးလား"

"မလိုက်ဘူးဗျ"

"ကဲ... မလိုက်ချင်နေ၊ မင့်နာရီကြီးရယ်၊ ကြယ်သီးရယ်၊ လက်စွပ်ရယ်၊ ပေးလိုက်" ဟု ဆိုပြီး ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထင်နီဆီက အတင်းချွတ်၍ ယူပါသည်။

ထင်နီသည် အားချင်းမတန်၍ လည်းကောင်း၊ သူ့ဦးလေး စိတ်ကို သိ၍ လည်းကောင်း အထူးသဖြင့် ရုန်းကန်မနေတော့ဘဲ အလွယ်တကူ လက်လျှော့ပေးလိုက်ကာ...

"ရှေ့ဗျာ... ရှေ့ဗျာ။ အကုန်လုံး ယူသွား"

ဦးလေးကြီးသည် ရသော ပစ္စည်းတို့ကို သူ့အိတ်ထဲ အကုန်လုံး ထည့်လိုက်ပြီး...

"မင့်... ဒါနဲ့လည်း သွားမှာပဲလား"

"သွားချင်သွားမယ်ဗျာ။ မသွားချင်နေမယ်။ ဒါ... ဦးလေး အပူမဟုတ်ဘူး"

သူ့ဦးလေးသည် ဒီကောင် မသွားနိုင်တော့ဘူး ဟူသော အမူအရာဖြင့် ပြုံးယောင်ယောင်ပင် ပြုကာ...

"အေး... အေး... မင့်သဘောပေါ့ကွာ" ဟု ဆိုရင်း တစ်ဖန် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍...

"မှန်း... ဒီခွေးဖြူမှာကော လက်ပတ်ကြီးတွေ၊ ကြယ်သီးတွေ ပါသေးသလား"

ကျွန်တော်သည် ရင်ဘတ်ဖြူ လက်မြှောက်၍ ပြုကာ...

"ဘာမှ မပါပါဘူးဗျာ"

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော့်မေမေသည် ဝေးဝေးလံလံ သွားစရာရှိမှ လည်းကောင်း၊ ရပ်ရွာထဲ၌ အလှူအတန်းရှိမှ လည်းကောင်း ရွှေဝတ်ရွှေထည်ကို ထုတ်ပေးတတ်သဖြင့် ထင်နီကဲ့သို့ ကြိုတင် ကြံစည်ခဲ့ခြင်း မရှိသော ကျွန်တော့်မှာ ကရုဏာမာ ကြယ်သီးမျှသာ ပါခဲ့ပါသည်။

သူဦးလေးကြီးသည် ကျေနပ်ဟန်နှင့်...

"မင်းရော လိုက်သွားမလို့လားကွ"

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြော ပြုံးပြုံးစိစိ လုပ်နေလိုက်ပါသည်။

"အေး... သွားချင်သွားကြတော့ပေါ့ကွာ" ဟု ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်ဟန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျောခိုင်း သွားပါတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ကား ကျွန်တော်တို့ မသွားနိုင်တော့ဘူးဟု ယူဆဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ၌ ထင်နီ၏ ငွေ(၁၀) ကျန်နေသည်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်က ဖဲပန်းနီကြောင့် ထင်နီ မည်မျှလောက် စိတ်အားသန်နေသည်ကို သူမသိရှာချေ။

သူဦးလေးကြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ ထင်နီသည် မုန်းတီးရွံရှာဟန်နှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့် ကျောက်ပုတ်လိုက်ပြီး...

"ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း။ ဟေ့... ခွေးဖြူ။ ငိုဦးလေးကြီးဟာ အရပ်ပုပုနဲ့ အသားမည်းမည်းကြီး မဟုတ်လားကွ"

ယခုမှပင် သူဦးလေးသူ အကဲခတ်မိသလို ပြောလေရာ ကျွန်တော် ထူးခြားခြင်း မရှိဘဲ...

"အေး... ဟုတ်သားပဲကွ။ ဒါကြောင့် ငိုမေမေကတောင် သူ့ကို မည်းကြိုတ်ဆုံကြီး၊ မည်းကြိုတ်ဆုံကြီးနဲ့ ခေါ်နေတာပဲ"

ထင်နီသည် ဝမ်းသာအားရဟန်နှင့် ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး...

"အဲ... ဒါဖြင့် ဗေဒင်ဆရာကြီး ဟောလိုက်တာ မှန်လိုက်တာပေါ့ကွ။ အရပ်ပုပုနဲ့ အသားမည်းမည်းလူက ငိုကို အနှောင့်အယှက် ပေးရတယ်ဆိုတာလေ"

ကျွန်တော်လည်း ယခုမှ သတိရကာ...

"အေး... ဟုတ်တာပေါ့ကွ" ဟု ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။ ဤလူကြီးကား သူ့အမေ၏ မောင်အရင်း ဖြစ်ပါ၏။

"ငါတော့ ဒီလောက်ကလေး အနှောင့်အယှက်ပေးတာနဲ့ ဝမ်းတောင်သာသေး။ လက်ပတ်နာရီတို့၊ ရွှေကြယ်သီးတို့ လက်စွပ်တို့ မပါကော ဘာအရေးလဲကွ။ ငါတို့ချင်းက ကြိုက်ပြီးသားပဲ"

"အေး... ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ အဝတ်အစားလည်း ငါ့မှာ လုံချည်နှစ်ထည်၊ ရှပ်အင်္ကျီနှစ်ထည် အပိုပါပါတယ်ကွာ" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်ပါသည်။

"အေး... ဒါတွေက ပူစရာ မဟုတ်ဘူးကွာ။ လာဟေ့... ငိုရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်းကြီးနေတယ်။ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားပြီး ကရုဏာမာကြယ်သီး ဝယ်တင်ရအောင်"

ထို့နောက်၌ ကျွန်တော်တို့သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။

*****

"ဟေ့... ခွေးဖြူ လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးမယ်ဟေ့"

"အေးကွာ ငါလည်း ဝိုက်နည်းနည်း ဟာနေတယ်"

"ကာကာ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်" ဟု မှာပြီး ထင်နီသည် ကုလားထိုင်၏ ကုန်သေး မှန်သေတ္တာဆီသို့ သွားကာ၊ ကရုဏာမာကြယ်သီး ဝယ်နေပါသည်။ ထို့နောက်၌ ထင်နီသည် တိုင်ကပ်မှန်ရှေ့ဆီသို့ သွားပြီး အင်္ကျီကြယ်သီးတို့ကို တပ်ရင်း၊ သူ့ကုတ်အင်္ကျီက ဖဲပန်းနီနှင့် အလှပြင်၍ နေပါသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကား စောစောကနှင့် မတူ။ လူများ စည်ကား၍ နေပေသည်။

ကျွန်တော်မူကား ထင်နီနှင့်အတူ မလိုက်ဘဲ ခပ်ညောင်းညောင်း ရှိသည်နှင့် လက်ဖက်ရည်စားပွဲ၌ပင် ထိုင်ကာ၊ ကုလားလာချသော လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်မှတစ်ခွက်ကို ယင်မနားအောင် အောက်ခံပန်းကန်နှင့် အပေါ် ပြန်အုပ်ထားပြီး ဝိုက်ထဲက ဆာလှသဖြင့် တစ်ခွက်ကို သောက်နှင့်နေပါသည်။

ယင်းသည့် အကြောက်တယ်...

"အို... အို... အို... အို ခင်ဗျား ဒီမှာ လူကို မမြင်ဘူးလားဗျ"

ထင်နီ၏ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်လိုက်သောအသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ မော်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထင်နီ၏ နောက်စားပွဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် လက်က အကြမ်းပန်းကန်ကို ကိုင်ရင်း "အို.. မမြင်လို့ပေါ့ဟဲ့" ဟု ခပ်မာမာပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှန်မှာ ထိုမိန်းမ၏ လက်က ရေခွေးသည် ထင်နီ၏ ခြေထောက်ကို ပက်မိခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ထင်နီသည် ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ထိုမိန်းမ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော့် စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို သူ့သောက်၍ နေပါသည်။

ထိုမိန်းမကိုလည်း မကြာခဏ ကြည့်သေး၏။

ခေတ္တမျှကြာလျှင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို လက်တိုပြီး ခပ်တိုးတိုး အသံနှင့်...

"ဟေ့... ခွေးဖြူ အဲဒီမိန်းမကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းကွ။ မျက်စိစောင်းတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်သည် သူပြောမှပင် သတိရကာ အမှတ်မထင် စောင်း၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

"အေး... ဟုတ်တယ်ကွ။ အတော်ကို စောင်းတယ်"

သူသည် ဝမ်းသာဟန်နှင့်...

"အဲဒါ ဟိုဆရာကြီးဟောတာ မှန်တာပေါ့ကွ။ ဒီလောက် အနှောင့်အယှက် တွေရုံဟာ ဟန်တာပေါ့။ ယတြာကျေတာပဲ။ လာဟေ့ သွားကြမယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ရှောင်ဖို့လည်း မှာလိုက်တယ်။ သဘောဆိုင်ကဖို့လည်း နီးနေပြီ"

ကျွန်တော်တို့သည် ကုလားကို ပိုက်ဆံရှင်း၍ ထခဲ့ကြပါသည်။

သူ့ဆရာအဟောကို သူ သဘောကျ၍ အယူသီးနေသော ထင်နီမှာ လမ်းတွင်...

"ဟေ့... ခွေးဖြူ။ ပေဒင်ဆိုတာ မယုံဘူးရယ်လည်း မရှိသင့်ဘူးကွ။ မှန်ချင်တဲ့အခါကျတော့ အင်မတန် မှန်တာ။ အခုကြည့်ပါလား။ ငါ့ကို ဟောလိုက်တာ ဘယ်လောက် မှန်သလဲလို့။ လူ ပုပုမည်းမည်းဆိုတာက ငါ့ဦးလေးကြီးကွ။ မျက်စိစောင်းစောင်းနဲ့ ပိန်ပိန်ဆိုတာက အခုန မိန်းမကွ။ ဒီမိန်းမလည်း ပိန်တယ် မဟုတ်လားလို့"

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ထောက်ခံချက် တောင်းလိုက်သဖြင့်...

"အေး... ပိန်တယ်ကွ"

အမှန်ပင် ထိုမိန်းမ ပိန်ပါသည်။

ထင်နီသည် သူ့အဖြစ်သူ ကျေနပ်ဟန်နှင့်...

"ကိုင်း... ခု အနှောင့်အယှက် ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ နှစ်ဦးစလုံးပဲ တွေ့ပြီးပြီ။ အကူအညီပေးမယ်ဆိုတဲ့လူသာ တွေ့ဖို့ လိုတော့တာပဲ။ ငါဖြင့် ဝမ်းသာနေတယ်။ ပေဒင်ဆရာကြီးက သိပ်မှန်တာပဲ။ တစ်နေ့လောက် ငါတို့ရွာ ခေါ်သွားပြီး လျှောက်ဟောစေချင်တယ်ကွာ"

သို့သော် ထင်နီမှာ သူ့ပေဒင်ဆရာကြီး အဟောအတိုင်းဆိုလျှင် အနှောင့်အယှက်မှ မကင်းလွတ်သေးပါ။ အကြောင်းမူကား သဘောဥသြသံကြား၍ ဆိပ်ခံသမ္မာန်ကြီးပေါ်သို့

ပြေးတက်သွားကြပြီး သံလက်ရမ်းကို ဖိုကာ လာနေသော သင်္ဘောကြီးကို မျှော်ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့အနီးမှ လူပုပု မည်းမည်းတစ်ယောက်သည် စီးကရက်တို့ကို လက်ကြားညှပ်၍ တောက်လိုက်ရာ... ထင်နီ၏ နားရွက်နားကို ထောက်ခနဲ ပိတ်မှန်လိုက်ပါသည်။ ထိုလူကား သူစီးကရက်တို့ ဘယ်ရောက်၍ ရောက်မှန်း သိဟန် မတူချေ။ သင်္ဘောကြီးကိုသာ ကြည့်ရှုနေ၏။

ထင်နီသည် ရုတ်တရက်မှ ဒေါသတကြီးနှင့် နားရွက်ကို ပွတ်ရင်း လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ထိုသူ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသည်တွင် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော်ကို လက်တို့ကာ "လာဟော့... ဟိုဘက်နား သွားနေကြမယ်" ဟု ဆိုပြီး နေရာရွှေ့ခဲ့ကြပါသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထင်နီက...

"ငါ့ဗေဒင်က မှန်မယ့်မှန်တော့ သောက်ရမ်းချည်းပဲကွာ" ဟု ဆိုပြီး သူ့နားရွက်သူ ပွတ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က...

"အေး... ဒီတစ်ခါမှန်တာဖြင့် မင်းနားရွက် အတော်ပူသွားတယ်ထင်တယ်"

ထင်နီသည် ပြုံးကျဲကျဲလုပ်ကာ...

"အေးကွာ... ရုတ်တရက် ပြေးထိုးမယ် လုပ်မိသေးတယ်။ နောက်သူပုံပန်းမြင်လိုက်ရမှ ဆရာကြီးဟောလိုက်တာ သတိရပြီး ဒီလောက်ကလေးနဲ့ ယတြာကျေတာ ကောင်းတာပဲဆိုပြီး စိတ်ကို ဖြေလိုက်ရတာကွ"

ဤတွင် ကျွန်တော်ကလည်း...

"အေးကွာ။ ငါလည်း အစဦးဖြင့် ဒေါသ ဖြစ်မိသေးတယ်ကွ။ အခုအတိုင်းဖြင့် မင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာ လူပုပုမည်းမည်းဆိုတာ နှစ်ခါ၊ မိန်းမပိန်ပိန် မျက်စိစောင်းစောင်းဆိုတာက တစ်ခါ၊ ဖေါင်း (၃)ခါတောင် ရှိသွားပြီနော်"

"အေးကွယ့်။ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးပါစေ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ နောက်လကျရင်တော့ ဒီလိုလူပုပု မည်းမည်းတွေနဲ့ မိန်းမ ပိန်ပိန်စောင်းစောင်းတွေကို ကြည့်ရှောင်နေမှပဲကွ" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်တော်က...

"အေး... မိန်းမ ပိန်ပိန်စောင်းစောင်း ဆိုတာ တော်ပါသေးတယ်။ လူပုပုမည်းမည်းသာ ကြည့်ရှောင်နေရမယ်ဆိုရင် တို့အညာမှာ မင်းတော်တော်ကို အနေရ၊ အထိုင်ရ ကျပ်မှာပဲ" ဟု မှတ်ချက် ချလိုက်မိရာ ထင်နီက မျက်ရုံးတွန့်ပြီး...

"အို... ဆရာကြီးက ဒီခရီးသွားတုန်းတင်ပဲ ဟောလိုက်တာပဲကွ။ နောက်အစဉ်သဖြင့်လို့ ပြောလိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲကွ"

"အေး... ဒီလိုဆို တော်ပါသေးတယ်ကွာ။ နို့... ပြီး မင့်ကို ကူညီမယ့်လူလည်း တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်နော်"

"အေးကွ။ အရပ်ရှည်ရှည် နှာတံပေါ်ပေါ်နဲ့ နဖူးကျယ်ကျယ် လူတဲ့ကွ။ ဆရာကြီး ဟောလိုက်တာတွေတော့ မှန်လက်စနဲ့ မှန်တော့မှာပဲ။ ဟော... သဘောကပ်ပြီဟေ့ ခွေးဖြူ။ သဘောပေါ် ကျရင် အဲဒီလို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ လူမျိုးကို လိုက်ကြည့်ဟေ့"

ဤ သူ နောက်ပြောလိုက်သော စကားမှာ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါ် တိုးတက်ရင်း စက်သံနှင့် ရေသံကြားမှ အော်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

*****

ဂယက်ဖွေးဖွေး၊ လှိုင်းသံတေးနှင့်၊
ဘေးတိုက်ဦးရွာ၊ ကမ်းကရွာ၏
ယာဉ်သာရေကျော၊ စက်သဘောတည့်၊
အပြောရှည်စွာ၊ မြစ်စရာ၌၊
လူးလာထက်အောက်၊ စုန်ဆန်နှောက်၍၊
အထောက်စရီး၊ အသီးသီးတွင်၊
လူတင်လူချ၊ စကားနား၍၊
အချိန်စေ့လျှင်၊ မေးတင်ကြိုးဖြတ်၊
ကျောက်ဆူးနတ်၍၊ ဥဩသံရှည်၊
ဆွဲငင်သီလျက်၊ ခရီးဆက်သည်၊
ဂယက်ဖွေးဖွေး၊ လှိုင်းသံတေးနှင့်၊
ဘေးတိုက်ဦးရွာ၊ ကမ်းကရွာ၏
ယာဉ်သာရေကျော၊ .....

(မဆုံးသေးဘူးဗျနော်)

ဤစဉ်ကာလ၌ ကျွန်တော်မှာ (၉)တန်းတွင် ကဗျာသင်ကာစဖြစ်၍ တစ်နေ့နေ့၌ အဂုန်တာရာတို့နှင့် အပြိုင် ကဗျာစာဆို မောင်ခွေးဖြူဟူသော ဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးမည်ဟု ရည်စူးထားသည့် အားလျော်စွာ သဘော ကမ်းကွာသည်ကို ကြည့်ရင်း အိတ်ထဲမှ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်၍ အထက်ပါကဗျာကို ရေးစပ်နေမိပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ ကဗျာပါရမီ မည်မျှလောက် ပြင်းထန်လေသည် မသိ၊ စပ်ရင်း စပ်ရင်းပင် အထက်ပါအတိုင်း လုံးချာလိုက်ပြီး ဂျာအေးသူအမေရိုက် ဖြစ်နေပါသည်။

မိတ်ဆွေ ကဗျာရှည်ရှည် ဖတ်ချင်လျှင် ကျွန်တော့်ကဗျာကို ဖတ်ပါမိတ်ဆွေ။ မမောမချင်း ဘယ်တော့မှ ဆုံးတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဤစပ်နည်း 'ပဋိစ္စသမ္မာတ်ကဗျာ'ဟု ခေါ်ပါသည်။

"ဟေ့... ခွေးဖြူ။ ခရီးထွက်မယ် မကြံသေးဘူး၊ မင့်ရည်းစားဆီ စာရေးနေပြီလားကွ"

ကျွန်တော်သည် ဤပတ်ချာလည်နေသော ကဗျာကို အတင်း ရုန်းကန် စပ်ဟပ်နေစဉ် ထင်နီက ကျွန်တော့်လက်က စာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန်ကို ကြည့်၍ ဝေါက်ဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလိုက်သဖြင့်...

"ဟေ့... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ မင်းပြောမှပဲ ငါတင်တင့်ကို သတိရပါတယ်။ ဒီမှာ ကဗျာစပ်နေတာကွ။ ကြည့်စမ်းပါဦး လုံးချာတော့လိုက်နေတယ်"

သူသည် ကျွန်တော့်ကဗျာကို ယူဖတ်ပြီး...

"ငါ့ဦး ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်ကြီး၊ ဟေ့... မင့်ကဗျာ ထားစမ်းပါဦးကွာ" စာအုပ်ကို ပြန်ပေးရင်း...

"ဟို... ဟို... ဝေဒင်ဆရာကြီး ဟောလိုက်တဲ့ လူမျိုးကို သဘောပေါ် လျှောက်ကြည့်စမ်းပါဦးကွ။ ငါတော့ ပဲ့ပိုင်းမှာ ကြည့်ခဲ့ပြီ။ မတွေ့သေးဘူးကွ။ လာဟေ့ ဦးပိုင်း လျှောက်ကြည့်ရအောင်"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် နေရာသီးသန့်မနေဘဲ ဟိုရောက်သည်ရောက်နှင့် အထက်အောက် လျှောက်ကြည့်နေပါသည်။

"ဟေ့... ဟေ့... ထင်နီ၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းဟေ့။ နာခေါင်းလည်း ချွန်တယ်၊ အရပ်လည်း မြင့်တယ်၊ နဖူးလည်း ကျယ်တယ်"

ထင်နီသည် ဝမ်းသာစွာနှင့်...

"ဟေ့... ဘယ်မှာလဲ"

"ဟော... ဟော၊ ဟော့ဟို သံသေတ္တာကြီးနားမှာ မမြင်ဘူးလားကွ"

ထင်နီသည် မျက်နှာရှုံ့ကာ...

"ငါ... မင့်ဘကြီးပဲ၊ ပထန်ကုလားကြီးပဲ"

"အေး... မင့်ဆရာကြီးက ဘာလူမျိုးရယ်မှ မပြောလိုက်တာပဲကွ"

"အို... ဒီကုလားကြီးက ငါ့ရည်းစားနဲ့ တွေ့ဖို့ကို ဘယ်နှယ် ကူညီနိုင်မှာလဲကွ"

"မသိဘူးလေကွာ။ သူ ဘယ်သွားမလဲ မေးကြည့်ပါလား။ ရေနံချောင်းများ သွားမလား မသိဘူး။ ကဲ... ဒေစီတို့ ဖေဖေနဲ့ မိတ်ဆွေဆိုရင်"

ကျွန်တော့် ပြောစကားအရ ထင်နီသည် ဟုတ်တိပတ်တိပင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကုလားကြီးအနားသို့ လျှောက်သွားကြပါသည်။ ခေတ္တမျှ ကုလားကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် ထင်နီက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာပေးနှင့်...

"အရာကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ"

ကုလားကြီးသည် ထင်နီနှင့် ကျွန်တော် သူ့အနား ရောက်ကတည်းကပင် သောက်မြင်ကပ်တော်မူလေသလား မသိ။ မေတ္တာရှင် ထင်နီ၏ အသံကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ဝီဒီကို လက်သီးဆုပ်နှင့် အုပ်၍ ဖွာနေရာမှ ဟားခနဲ မီးခိုးတို့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

"ဂျောင်း... ဂျောင်းမာလိုးနိမ်းဟဲ" ဟု အော်ငေါက်လိုက်သဖြင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်နေသော ထင်နီနှင့် ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ပြန်၍မှ လှည့်မကြည့်ရဘဲ တစ်ခါတည်း သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရပါသည်။

"ငါ့ခွီး... ဒီကောင်ကြီးက ကောင်းကျိုးပေးမယ့်ကောင်ကြီး ဟုတ်ပါဘူးကွာ"

ကုလားကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ထင်နီသည် ရှုံ့မဲ့ညည်းညူပြီး ကျွန်တော်၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ကာ...

"ဟေ့... ဟေ့၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့် လူမျိုးတော့ တွေ့နေပြန်ပြီ" ဟု ဆိုသဖြင့် သူပြသည်ကို ကြည့်လိုက်ရာ လူဝဝ ပုပုမည်းမည်းတစ်ယောက်ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထောက်ခံသောအားဖြင့်...

"အေး... ဟုတ်တယ်ကွ ထင်နီ"

"ငါ့ခွီး မတွေ့ချင်တဲ့ လူစားမျိုးတွေကဖြင့် ပေါလိုက်တာကွာ။ လာဟေ့ လာဟေ့ ဒီလိုလူစားမျိုးတွေကို ခပ်ဝေးဝေး ရှောင်နေမှပဲကွ" ဟု ဆိုပြီး... ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ၍ နှစ်ယောက်သား သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် နေရာရွှေ့ကြပြန်ပါသည်။

“ဟဲ့... သေချင်းဆိုးလေးတွေ ခြေထောက်ဟဲ့၊ ခြေထောက်”

ငေါက်ဆတ်ဆတ် အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိရာ မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူ့ခြေထောက်ကို နာကျင်သော အမူအရာဖြင့် ပွတ်သပ်နေလျက် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်ကာ...

“ဘယ့်နှယ် ဟာကလေးတွေလဲ၊ ခွေးနေရာ မရသလို သဘောပေါ် လျှောက်ပြီး နွားမြိုင်ကျနေကြတာ။ နင်တို့မှာ မျက်စိမပါဘူးလားဟဲ့” ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေတော်မူရှာပါသည်။

အမှန်မှာ ထင်နီက ထိုမိန်းမခြေထောက်ကို ခိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထင်နီသည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော်ကို လက်တို့ခေါ်သွားကာ သဘောအထက်ထပ် လှေကားပေါက်၏ သံဝင်းကာ၊ ထိုမိန်းမနှင့် တစ်ဖက်စောင်းသို့ ရောက်သောအခါ...

“ဟေ့... ခွေးဖြူ၊ ဒီမိန်းမလည်း မျက်စိစောင်းတာပဲကွ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်မိကာ...

“ဟေ့... ဟုတ်လား၊ ငါဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်မိပါဘူးကွာ”

ထင်နီသည် စူးရှသော အမူအရာနှင့်...

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါက ဒါကြောင့် သူ့ကို တောင်းပန်လား၊ ဘာလားလုပ်မနေတာ၊ ဒါမျိုးက ကြာရင် အမှန် မကောင်းကျိုးပေးတော့မှာကွ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စိတ်ပန်း လူပန်းနှင့် စီးကရက်တစ်ယောက် တစ်လိပ်စီ ထုတ်သောက်ကြပါသည်။

ခေတ္တမျှကြာလျှင် ကျွန်တော်က ထင်နီကို လက်တို့၍...

“ဟေ့... ဟေ့၊ ဟိုမှာတော့ အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နဖူးကျယ်ကျယ်ပဲကွ။ ဒါပေမယ့် သူလည်း မြန်မာ မဟုတ်ဘူး။ ဘိုကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ထင်နီသည် ကျွန်တော်ပြသည်ကို ကြည့်ကာ...

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ဒါကြီးက ဒန်ဘလယ်ဒီဗူး လုပ်လွှတ်လိုက်ပါဦးမယ်။ အေးအေး နေပါတော့မယ်ကွာ။ သူ မစမယ့်လူဟာ ခုန မကောင်းကျိုးပေးမယ့် လူတွေလိုပဲ ရှာမနေရဘဲနဲ့ အလိုလို ကြုံလာမှာပါကွာ”

ထင်နီ၏ ပြောစကားမှာ မှန်ပါပေသည်။ အကြောင်းမူကား မင်းဘူးမှ ထွက်၍ မကွေ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းဆိပ်ကမ်းတို့ကို ကျော်လွန်ပြီးနောက် ညနေ (၆)နာရီခန့်တွင် ‘မင်းလတ်’သည် ထိုည

အိပ်စက်ရန် ရေနံချောင်းဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်၌ သဘောပေါ်က အဆင်းတွင် ထင်နီ မျှော်လင့်နေသော သူ့ကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လူလွတ်ချည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်၍ ကုန်းဘောင်ထိုးလျှင် ထိုးချင်း ပြေးဆင်းခဲ့ကြကာ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်လိုရာကို တည့်တည့်မတ်မတ် မသွားကြသေးဘဲ လူငယ်တို့ဘာဝ နောက်ပြန် ရှေ့လှည့်နှင့် ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေကြပါသေးသည်။

ဆင်းလာသော သူများနှင့် ဟိုတိုး သည်ရှောင် လုပ်နေရာမှ ခေတ္တမျှအကြာတွင် ထင်နီက ကျွန်တော်ကို လက်ကုတ်ပြသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကမ်းနဖူးပေါ်တွင် နဖူးကျယ်ကျယ် နှာတံပေါ်ပေါ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အေးဆေးစွာ လက်ပိုက်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြိုမျှော်နေဟန်တူသော အသက် (၄၀)ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရပါသည်။

ထင်နီသည် တီးတိုးအသံဖြင့်...

"ဟေ့... ခွေးဖြူ။ ဆရာကြီးဟောလိုက်တဲ့ လူပုံပန်းကဖြင့် ဒီအတိုင်းပဲကွ"

ဤအကြိုက်ဝယ် ထိုလူကြီးက ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လှည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်၌ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ ပြုံးသယောင်ရှိလိုက်ပါသည်။

ထင်နီသည် အားရလာဟန်နှင့်...

"ဟေ့... လူကြီးက သဘောကောင်းမယ့်ပုံပဲကွ။ လာဟေ့ တို့... သူ့အနားသွားပြီး၊ တို့... တည်းမယ့် အိမ်နဲ့ လမ်းကို စကားစ ရှာမေးပြီး မိတ်ဖွဲ့ရအောင်ကွ"

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကြပါသည်။ ဤသူမှာ ပိုးလုံချည်း သတ္တလပ်အင်္ကျီအနက် နောက်လှန်ဘိုကေနှင့် အတန်ပင် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ခုံခုံထည်ထည် ရှိပါသည်။

အနားသို့ရောက်လျှင် ထင်နီသည် 'အန်ကယ်'ဟု ခေါ်ပြီး တည်းမည့်အိမ်နှင့် လမ်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

ထိုလူကြီးသည် အင်မတန် သဘောကောင်းဟန်နှင့် ပြုံးရွှင်စွာ...

"ဪ... တူမောင်တို့က ရေနံချောင်းကို မရောက်ဖူးပေဘူးထင်တယ်ကွယ့်"

ထင်နီက အားကိုးသော မျက်နှာနှင့်...

"ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးပါဘူး။ ဒီရောက်မှ မေးစမ်းသွားမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာပဲ"

"ဪ... ဪ... တူမောင် မေးတဲ့အိမ် အန်ကယ် သိပါတယ်ကွယ်။ အန်ကယ်သွားမယ့် နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။ အန်ကယ်နဲ့ တစ်ခါတည်းပဲ သွားကြတာပေါ့။ အခု ခဏနေဦးကွယ်။ အန်ကယ်မိတ်ဆွေများ ပါလာမလားလို့ ကြည့်နေတယ်" ဟု ဆိုပြီး သဘောပေါ်က ဆင်းလာသူများကို လှမ်းမျှော်နေပါသည်။

ထင်နီသည် 'ဟုတ်ပြီကွ' ဟူသော အမူအရာဖြင့် ကျွန်တော်ကို မျက်စိပုံပြုပြီး...

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခပ်အေးအေးပါပဲ။ အိပ်ချိန်မီရောက် ပြီးတာပါပဲ"

ထိုလူကြီးနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးစွာ နေလိုသေးသော စကားရိပ်နှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

သဘောပေါ်ကလူများ စဲသလောက် ရှိသွားသောအခါ၌ ထိုလူကြီးက...

"ကဲ... သွားကြစို့။ ငါ့လူတွေတော့ မပိတော့ပါဘူး" ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်း စခဲ့ကြပါသည်။

သဘောဆိပ်သွားသော လမ်းနံဘေးရှိ ညောင်ပင်အောက်က ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လောကွတ်ပိုသော ထင်နီက...

"အန်ကယ် လက်ဖက်ရည် သောက်ကြဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း သဘော ပေါ်ကတည်းက ဝိုက်ဟာလာခဲ့ကြတယ်" ဟု ခေါ်ငင်လေရာ လူကြီးသည် "အန်ကယ်တော့ မဆာပါဘူးကွယ်။ မင်းတို့ သောက်ချင် သောက်ကြပေါ့" ဟု ဆိုပြီး အတူလိုက်ခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်သို့ရောက်လျှင် ထင်နီသည် လူကြီး၏ ငြင်းဆိုချက်ကို နားမပါသလို လုပ်ကာ မုန့်တွေရော၊ လက်ဖက်ရည်ပါ လောကွတ်ပြုလိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ။ ထို့အပြင် စားရင်း၊ သောက်ရင်းလည်း ထင်နီသည် ကျွန်တော်တို့ အညာသား စကားများတို့၏ လေသံအတိုင်း ဟိုဒင်း သည်ဒင်းတွေကို လျှောက်ပြီး မေးလား ပြောလားလုပ်၍ လူကြီးကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်စွာပင် ပြန်လည် ပြောခြင်းအားဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပိုမို ရင်းနှီးသွားကြပါသည်။

ဤသို့ ပြောနေစဉ် အကြား၌လည်း တယ်မည့်လှသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ထင်နီက အထက်ရွှေတို မုံရွာနယ်က အချို့ဘုန်းကြီးများ အောက်အရပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ၌ ပစ္စည်းရှိ၍ အတော်အတန် လှူနိုင်ပုံပေါ်သော မာတုဂါမကြီးအား...

"ဪ... ဒကာမကြီးက အညာမှ ကျန်ရစ်တဲ့ ဦးပဉ္စင်းတို့ မယ်တော်ကြီးနဲ့ တယ်တူတာပဲ" ဟု ဆိုဘိသကဲ့သို့ ထင်နီကလည်း ထိုလူကြီးအား...

"အန်ကယ်ကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်တို့ရွာက ဦးလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူလို့ ခင်မင်မိတာပဲ" ဟူသော အပေါက်ကိုပင် ချိုးလိုက်သေး၏။

“ဪ... ထင်နီ... ထင်နီ... တယ်ခေတဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ခေဖိုမလား၊ အညာသားကိုဗျ။ အညာသူများ သာခွဲသေး။ ပိန်လေ ခွဲလေပဲ။”

နောက်ဆုံး၌ ထင်နီသည် သူ့လိုရင်းကို တိုက်ရိုက်ဆွဲကာ...

“ဪ... အန်ကယ်၊ ဒါထက် မကြာခင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ဖြူက ပြောင်းလာတဲ့ ဘီအိုစီ စာရေးကြီး ဦးထွန်းရုံဆိုတာကိုများ သိသလား။”

လူကြီးသည် ထင်နီကျွေးသော မုန့်တို့ကို အစဦး မစားချင်သလို ငြင်းဆိုပြီးမှ ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ပါးစပ်ကြီး ပွင့်လိုက်ကာ...

“ဪ... ကိုထွန်းရုံလား အန်ကယ်နဲ့ အင်မတန် ခင်တာပဲကွယ်။ ဘာလဲ တူမောင်နဲ့ကော သိလို့လား။”

ထင်နီသည် မရွံ့မရဲ မျက်နှာကလေး ဖြစ်သွားကာ...

“ဟုတ်ကဲ့။ ရွာမှာ လာနေတုန်းက သိပါတယ်။ သူ့သမီး နာမည်က ဒေစီတဲ့လေ”

ထင်နီက အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်ရာ လူကြီးက ပိုမို စိတ်ထက်သန်သော အမူအရာနှင့်...

“ဪ... ဒေစီက အန်ကယ်လက်ပေါ် ကြီးလာတာကွယ်။ အင်မတန် ခင်မင်တာပဲ။ အန်ကယ်တောင် မနက်ဖြန် သူတို့အိမ် သွားလည်ရဦးမယ်။ မောင်နဲ့သိရင် လိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်”

ထင်နီသည် ‘ဟန်ပြီကွ’ ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် စားပွဲအောက်မှ နေ၍ ကျွန်တော်ပေါင်ကို ဖျစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... အန်ကယ်။ ရောက်တုန်း ပြုတုန်း လိုက်လည်ချင်ပါတယ်။ ဪ... အန်ကယ် မုန့်တွေ စားပါဦး” ဆိုပြီး ပန်းကန်ကို ရှေ့ထိုးပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဪ... တော်ပါပြီကွယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သွားကြစို့လား မှောင်စတောင် ပြုလာပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေလိုက်သည်မှာ တစ်နာရီ နီးပါးမျှပင် ရှိသွား၍ နေလုံးပျောက်ပြီး ညဉ့်အမှောင်၏ အမည်းစများပင် ရောက်လာလေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်။ သွားကြမယ်။ ဘယ်လိုသွားမလဲ မြင်းရထားနဲ့ သွားမှထင်တယ်”

လူကြီးသည် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ခေါ် လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အညာနွေရာသီမှာ (၆)နာရီခွဲကျော်မှ နေလုံးပျောက်၍ (၇)နာရီခန့်၌ မှောင်တတ်ပါသည်။

မှောင်ပြီဆိုလျှင်ကား မြန်ဆန်လှ၏။ ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းပေါ် ရောက်၍ မကြာမီ ပကတိ ညဉ့်နက် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကုပ်ချဉ်သော မြင်းကလေးသည် ခနော်ခနဲ ခွာသံနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်နေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် အမှောင်ကို ဝေးဝေးလံလံ မတော်လှန်နိုင်သော ဓာတ်မီးတိုင်ကလေးတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မနီးကပ်လှသဖြင့် သူတို့အကြား၌ မှောင်၍ မှောင်၍ သွားသည်။ ဤအထဲတွင် လမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်အုပ်တို့က ကြယ်ဖြင့်ပြီးသော မိုးသားရောင်ကို ဖုံး၍ ဖုံး၍ ပစ်သေးသည်။ ဓာတ်တိုင်အောက် ရောက်မှသာ လင်း၏။ လင်းပြီး တစ်ခါ ပြန်မှောင်သည်။

ဘေးနှစ်ဖက်က အိမ်တွေကလည်း ခပ်ကျဲကျဲ လမ်းနဲ့လည်း တော်တော် လှမ်းသေးသည်။ ဒါကြောင့် သူတို့မီးရောင်သည် လမ်းပေါ်သို့ မရောက်။ တချို့ မစိုမပို ရောက်သော နေရာမှာလည်း အလကား၊ မှေးမှိန်သော ညဉ့်ကြယ်ရောင်သည် မီးရောင်နှင့် စပ်ဟပ်၍ မရပါ။ ထိုညဉ့် ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းပေါ်က မြင်ရတာသည် လုံးလုံးကြီး မလှပချေ။

မြင်းလှည်း၌ မီးမပါ။ ထင်နီနှင့် လူကြီးလည်း စကားပြတ်နေသည်။ မြင်းလှည်းဘီး၏ လမ်းကြိုက်သံ၊ မောင်းသမား၏ တောက်ခေါက်ညည်းညူသံနှင့် မြင်းခွာသံသာ ကြားရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤမြို့၊ ဤလမ်းကို ရောက်ဖူးသည် မဟုတ်၍ ယခု သွားနေသည်မှာ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်မျှ မသိပါ။

ပကတိ အေးစက်သော အညာ၏ ညဉ့်လေသည် ကျွန်တော်တို့ ရင်ဘတ်ကို တိုးခတ်နေသေးသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ တော်တော်ကြီးကြာလတ်သော လူကြီးသည် အမောင်းသမားကို ရပ်စေ၏။

"ဟင်... အန်ကယ် ရောက်ပြီလား"

ထင်နီက မေးလိုက်၏။

"အေး.. အန်ကယ်အိမ်ကို ရောက်ပြီကွယ့်။ ခဏဝင်ပြီး မောင်တို့သွားချင်တဲ့ အိမ်ကို လိုက်ပို့တာပေါ့။ ဒီကနေ နီးပါတယ်။ မြင်းလှည်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပေတော့"

ကျွန်တော်တို့လမ်းပေါ်မှ ဖွဲ့ဆင်းခဲ့သောအခါ၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အိမ်တစ်လုံးကို မြင်ရပါသည်။ မီးရောင်မရှိ၊ ပကတိ မှောင်နေသည်။ အခြားအိမ်နှင့်လည်း ကွာဝေး၏။

"အို... အိမ်မှာ မီးတောင် ထွန်းမထားကြသေးဘူး"

လူကြီးသည် ညည်းသလို ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့နောက်မှ စမ်းစမ်းနှင့် လိုက်သွား၍ အိမ်နားသို့ ချဉ်းကပ်မိလျှင် လူကြီးက အထဲသို့ လှမ်း၍...

“ဟေ့... ဘဒန်... မီးထွန်း၊ တံခါးဖွင့်ဟေ့”

အထဲက မီးခြစ်သံ ကြားပြီးနောက် တံခါးပွင့်လာ၏။ လူကြီးက ရှေ့ကဝင်၍ ကျွန်တော်တို့က နောက်ကလိုက်သည်။ အထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ အလိုလိုပင် ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အိမ်သည် လူများ နေကြထိုင်ကြသော အိမ်နှင့်မတူ။

ကျွန်တော် သေသေချာချာ စူးစမ်းခွင့်ပင် မရချေ။

ကျွန်တော်တို့ အထဲသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း လူကြီးသည် တံခါးမင်းတုတ်ကို ချလိုက်ပြီး...

“ဘဒန် အသင့်” ဟု ဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ဓားမြှောင်တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ကိုင်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်ရော ထင်နီပါ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် မျက်လုံးအပြူးသား။ ဘဒန်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူကြီးနှင့်တွေ့၍ တစ်နေရာ၌ သွားပြီး စကားပြောနေသူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။

“ကောင်လေးတွေ အော်မယ်မကြံနဲ့။ ရှိတာ အကုန်ထုတ်လိုက်”

အရပ်မြင့်မြင့် နှာတံပေါ်ပေါ် နဖူးကျယ်ကျယ်နှင့် လူကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော မျက်လုံးကြီးနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အာခေါင်အစေးကပ်နေသလို ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ သူ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာရပါသည်။

ထင်နီအိတ်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်နှင့် အကြွေကလေး ခြောက်မူးခန့်။

ကျွန်တော်အိတ်ထဲမှ (ငွေဆယ်တန်ကို ထင်နီက သဘောလက်မှတ် ခံတုန်းကပင် ပြန်ယူပြီး ဖြစ်၍) ပိုက်ဆံကလေး ခြောက်ပြား...

လူကြီးသည် မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

“ဟေ့... ဒါပဲလား”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပဲ”

ထင်နီက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“အို... ဘယ်ရမလဲကွာ”

လူကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူက ထင်နီကို လည်းကောင်း၊ ဘဒန်ဆိုသူက ကျွန်တော့်ကို လည်းကောင်း သေသေချာချာ နှိုက်ချွတ်ရှာဖွေပါတော့သည်။

အမှန်ပင် ကျွန်တော်တို့မှာ ဒါပဲရှိ၏။

သူတို့ အထူးသဖြင့် နောက်ထပ် ဘာမှ မတွေ့တော့ချေ။

လူကြီးသည် စိတ်ပျက်ဟန်နှင့် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်၍ ထင်နီ၏ ရင်ဘတ်ရှိ ဖဲန်းနီကို ဖျတ်ခနဲ ဖြုတ်ယူ ဆွဲဖြန့်လိုက်ပြီး...

"ငွေသား ငါးဆယ်၊ ရွှေကြယ်သီးတစ်စုံ၊ ရွှေကြိုးနှင့် လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်း" ဟု ဆက်လိုက်လေသည်။

ထင်နီနှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးအပြူးသားနေသည်တွင်...

"ဟေ့... အဲ့ဒါတွေ ဘယ်မှာလဲ"

ဤတွင် ထင်နီသည် အရပ်ယု အသားမည်းမည်းနှင့် ဗေဒင်ဟောကိန်းအတိုင်း အတင်းကာရော အနှောင့်အယှက်ပေးလိုက်သော သူဦးလေးကြီးနှင့် ဖြစ်ကြောင်းရယ်တဲ့ကုန်စင်ကို လင်းရရှာတော့သည်။

ထင်နီ၏ စကားအဆုံး၌ လူကြီးသည် တုံးလုံးလဲ့၍ ချလိုက်သော နွားအိုကြီးကဲ့သို့ သက်ပြင်းကြီးကို ဟင်းခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

"တောက်... ကြံသာကြံ၊ ကံမလိုက်ချင်တော့ ခွီး..."

"ဟေ့... ကောင်လေးတွေ ရိုတာထားခဲ့ပြီး သွားကြတော့။ ကားလမ်းအတိုင်းပြန်၊ နင်တို့တည်းမယ့် အိမ်က ဈေးနားမှာ ရှိတယ် သိလား"

သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့တံခါးက ထွက်စဉ်မှာပင် နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်သွားကြ၏။

လမ်းပေါ် သို့ရောက်လျှင် ထင်နီသည် ဗေဒင်ဆရာကြီးကို ဆဲဆိုရေရွတ်ကာ...

"ငါ... ကောင်းကျိုးပဲ ပေးလိမ့်မယ်တဲ့"

"အေးကွယ်... ဒီလောက် ကောင်းကျိုးပေးတာပဲ တော်ရောပေါ့ ထင်နီရယ်"

ရှင်အကျီနှစ်ထည် ပိုးလုံချည်နှစ်ထည်နှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံး အဆစ်ဆုံးရရှာသော
ကျွန်တော် ပွင့်ဖြူ မောင်ရွှေဖြူက အားပေးစကား ပြောလိုက်ရပါသတည်း။

သော်တာဆွေ